முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை

அருணகிரிநாதர் அருளிய திருப்புகழாதிய நூல்கள்

(மூலமும் உரையும் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடன்)

உரையாசிரியர்:

ராவ்பகதூர் தணிகைமணி வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை, .M .A

Retired Personal Assistant to the Inspector General of
Registration, MADRAS.

பஞ்சபூதஸ்தலங்கள்

(காஞ்சீபுரம், திருவானைக்கா, திருவருணை, காளத்தி, சிதம்பரம்)

திருப்புகழ்

தொகுதி. 3

பதிப்பாளர்:

மீனாக்ஷி கல்யாண சுந்தரம்

2, வடக்குக் கோபாலபுரம், இரண்டாந் தெரு, சென்னை-6

விலை ரூ. 6-0-0

உ

முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை

அருணகிரிநாதர் அருளிய திருப்புகழாதிய நூல்கள்

(மூலமும் உரையும் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடன்)

உரையாசிரியர்:

ராவ்பகதூர் தணிகைமணி வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை, M.A

Retired Personal Assistant to the Inspector General
Registration, MADRAS.

பஞ்சபூதஸ்தலங்கள்

(காஞ்சீபுரம், திருவானைக்கா, திருவருணை, காளத்தி, சிதம்பரம்)

திருப்புகழ்

தொகுதி. 3

பதிப்பாளர்:

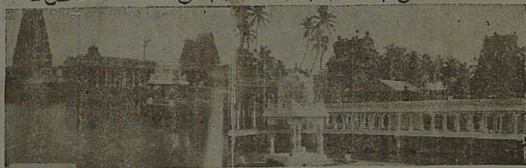
மீனாக்ஷி கல்யாண சுந்தரம்

2, வடக்குக் கோபாலபுரம், இரண்டாந் தெரு, சென்னை-6

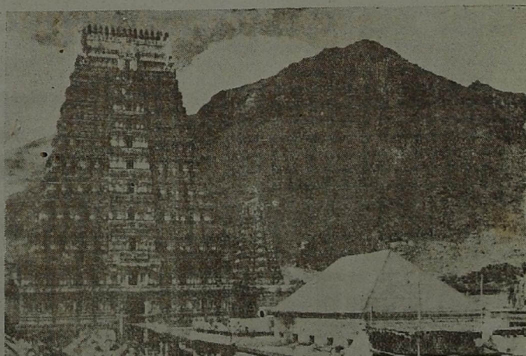
விலை ரூ. 6-0-0

பஞ்சபூதஸ்தலங்கள்

பிருதிவிஸ்தலம்—காஞ்சிபுரம். அப்புஸ்தலம்—திருவானைக்கா.

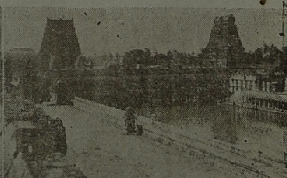

தேயுஸ்தலம்—திருவண்ணாமலை.

வாயுஸ்தலம்—திருக்காளத்தி. ஆகாசஸ்தலம்—சிதம்பரம்.

கணபதி துணை.

திருத்தணிகேசன் துணை.

முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை

மூன்றாவது தொகுதி

அருணகிரிநாதர் அருளிச்செய்த

திருப்புகழ்

(பொழிப்புரை, குறிப்புகளுடன்)

பஞ்ச பூத ஸ்தலங்கள்.

1. காஞ்சீபுரம்.

[இது பஞ்சபூத ஸ்தலங்களிற் பிருதிவி ஸ்தலம். மூவர் தேவாரமும் பெற்ற முதுநகர். உமாதேவியார் சிவபெருமானைப் பூசித்து முப்பத்திரண்டறமும் வளர்த்தருளிய திவ்ய க்ஷேத்திரம். முத்தி ஸ்தலங்கள் எழனுள் ஒன்று. "நகரேஷு காஞ்சி" எனப் படும் விசேஷ நகரம். "தேசமெல்லாம் புகழ்ந்தாடுங் கச்சித் திருவேகம்பன் செம்பொற்கோயில்" என்றார் மாணிக்கவாசகரும். காமாக்ஷியம்மையுடைய ஆலயமாகிய காமகோட்டம், முருகபிராற்குரிய குமரகோட்டம், வரதராஜபெருமாளுடைய ஆலயமாகிய அத்திகிரி முதலிய பல கோயில்கள் நிறைந்துள்ள பழம்பதி. கச்சியப்பசிவாசாரியர் பாடியருளிய கந்தபுராணமுஞ் சிவஞான முனிவரும் கச்சியப்பமுனிவரும் பாடியருளிய காஞ்சிப்புராணமும் இத்தலத்துப் பெருமையை நன்கு விளக்குவன.]

818 ஆம் பாடலும், பாட பேதப்படி இத்தலத்துக்கு உரியதாம். 1022, 1110, 1111-பாடல்களும் பொருள் முறைப்படி இத்தலத்துப் பாடல்களாம்.

451. அர்ச்சித்துப் பாடி முத்திபெற

தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம் தனதான

அதி*மதங் கக்கப் †பக்கமு கக்குஞ்
சரிதனந் தைக்கச் சிக்கென நெக்கங்
கணைதருஞ் செச்சைப் பொற்புய னத்தன் குறவாணர்-

அடவியந் தத்தைக் கெய்த்துரு கிச்சென்
றடிபணிந் திட்டப் பட்டும யற்கொண்
டயர்பவன் சத்திக் கைத்தல னித்தன் குமரேசன்;

துதிசெயுஞ் சுத்தப் பத்தியர் துக்கங்
களைபவன் பச்சைப் பக்ஷிந டத்துந்
‡துணைவனென் றர்ச்சித் திச்சைத ணித்துன் புகழ்பாடிச்

சுருதியின் கொத்துப் பத்தியு முற்றுந்
துரியமுந் தப்பித் தத்வ மனைத்துந்
தொலையுமந் தத்துக் கப்புற நிற்கும் படிபாராய்;

கதிபொருந் தக்கற் பித்துந டத்துங்
கனல்தலம் புக்குச் சக்ரமெ டுக்குங்
கடவுளும் xபத்மத் தச்சனு முட்கும் படிமோதிக்-

oகதிரவன் பற்குற் றிக்குயி லைத்திண்
சிறகரிந் தெட்டுத் திக்கர்வ குக்குங்
கடகமுந் தட்டுப் பட்டொழி யக்கொன் றபிராமி;

---

* மதம்—மகிழ்ச்சி. † பக்கம்—அன்பு.

‡ துணைவன்—"தோழாபோற்றி, துணைவா போற்றி"
—திருவாசகம் போற்றி.

x பத்மத் தச்சன்—பிரமன்.

"கோகனகத் தச்சற் கினியெனைப் பண்ணக் கொடான்
இது சத்தியமே"—போரூர்ச் சந்நிதிமுறை—அலங்-26.

o தக்கன் யாகத்தில் தண்டனை அடைந்தோர்—பாடல் 390 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

451

நிரம்ப மகிழ்ச்சியை வெளிவிடும் (தரும்) பக்கம் (அன்பும்), விரும்பிக் களிகூரும் ஒழுங்காயுள்ள கொங்கையும் சிக்கெனத் தைக்க (அழுத்தமாக மனதிற் பதிய, இறுகப் பிணிக்க), (உள்ளம்) நெகிழ்ந்து, உடனே அணைந்த வெட்சி மாலை அணிந்த அழகிய திருப்புயங்களை உடையவன், பெரியோன், குறவர் (வாழும்)

காட்டில் (இருந்த) அழகிய கிளிபோன்ற வள்ளிக்கு (வள்ளியை நினைத்து) இளைத்து, உருகிச் சென்று, அவளுடைய அடியிற் பணிந்து, இஷ்டப்பட்டு (ஆசை பூண்டு), மயல்கொண்டு (மோகம் கொண்டு) தளர்பவன், சத்திவேலைத் திருக்கரத்திற் கொண்டவன், நித்தன் (என்றும் உள்ளவன்), குமரேசன்,

துதிசெய்கின்ற பரிசுத்தமான பத்திபூண்ட அன்பர்களுடைய துக்கத்தைநீக்குபவன், பச்சைப்பக்ஷியாம் (மயிலை) நடத்தும் உதவியாளன்—என்றெல்லாம் கூறி அருச்சித்து, என் ஆசையை நிறைவேற்றி, உன் புகழைப் பாடி,

வேதங்களின் கூட்ட வரிசையையும், (பிற) எல்லா வற்றையும், துரிய நிலையையும் (தன் மயமாய் நிற்கும் சுத்த உயர் நிலையையும்) கடந்து, தத்துவங்கள் யாவும் (மூலப் பொருள்கள் யாவும்) அழிந்துபோகும் முடிவு நிலைக்கு அப்புறத்தே நிற்கும்படி கண்பார்த்தருளுக.

(வேள்வி இயற்ற வேண்டிய) வழி பொருந்தும்படி ஏற்பாடு செய்து (தக்கன்) வேள்வி நடத்திய (கனல்தலம்) அக்கினி குண்டங்கள் இருந்த யாகசாலையுள் நுழைந்து, சக்கரம் ஏந்தும் கடவுள் (திருமாலும்), தாமரையில் வீற்றிருக்கும் படைத்தல் தொழில் புரி தச்சன் (பிரமனும்) அச்சம் உறும்படித் தாக்கியும்

(ஒரு) சூரியனுடைய பற்களைக் குத்தியும், ஒரு (இந்திரனும்) குயிலின் திண்ணிய சிறகை அரிந்தும், எட்டுத்திக்கர் (அஷ்டதிக்குப்பாலகர்களாம்—(ஒரு)இந்திரன், அக்கினி, யமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் என்போர்) அணிவகுத்த கடகமும் (சேனைகளும்) நிலைகுலைந்து அழிந்து போம்படிக் கொன்றும், அபிராமி.

பதிவ்ரதம் பற்றப் பெற்ற*ம கப்பெண்
பரிவொழிந் தக்கிக் குட்படு தக்கன்
பரிபவம் பட்டுக் கெட்டொழி யத்தன் செவிபோயப்—

†பனவிபங் கப்பட் டப்படி வெட்கும்
படிமுனிந் தற்றைக் கொற்றம்வி ளைக்கும்
பரமர்வந் திக்கக் கச்சியில் நிற்கும் பெருமாளே.(க)

452. உலகோரைப் புகழ்தல் ஒழிய

தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம் தனதான

கனகதம் பத்தைச் செச்சையை மெச்சுங்
கடகசங் கத்துப் பொற்புய வெற்பன்
கடலுள்வஞ் சித்துப் புக்கதொர் கொக்கும் பொடியாகக்-

கறுவுசெஞ் சத்திப் பத்மக ரத்தன்
குமரனென் றர்ச்சித் தப்படி செப்புங்
கவிமொழிந் தத்தைக் கற்றற வுற்றும் புவியோர்போய்,

குனகியுங் கைக்குக் கற்பக மொப்பென்
றனகனென் றிச்சைப் பட்டத ளிக்குங்
‡குமணனென் றெப்பிட் டித்தனை பட்டிங் கிரவான—

---

* மகம்—இன்பம். † பனவி—பார்ப்பனி—பனவனுக்குப் பெண்பால்-பனவன்-பார்ப்பான்.)

‡ குமணன்—சிறந்த கொடையாளி; தன் தம்பி தனது நாட்டினைக் கொள்ளத், தான் காட்டகத்தே இருந்தபொழுது பெருந்தலைச் சாத்தனர் என்னும் புலவர் இரப்ப, இவன் தனது தலையை வெட்டிக்கொண்டு போய்த் தம்பிடம் கொடுத்துப் பரிசு பெறும்படி தனது வாளைப் புலவர்க்குக் கொடுத்தான்,

நாடிழந் ததனினு நனியின் னாதென
வாள் தந்தனனே தலையெனக் கீய—புறநானூறு 165.

பதிவிரதத் தன்மையைக் கைப்பிடிக்கப்பெற்ற மகப் பெண் (இன்பப்பெண்) உமையம்மையின் பரிவு ஒழிந்து (தன்னையும் தன் கணவன் சிவனையும் தக்கன் புறக்கணித்தான் என்னும் வருத்தம் தீரவும், அக்கிக்கு உட்படு (அங்கிக்கு உட்படு) நெருப்பில் விழப்பெற்ற தக்கன் பரிபவம்பட்டு (அவமானப் பட்டு) கெட்டு ஒழியவும், தனது செவி (செவ்வி—அழகு) போய் அந்த

பணவி (பார்ப்பனி)—கலைமகள்—பங்கப்பட்டு—பங்கம் அடைந்து (மூக்கு போய்) அவ்வண்ணம் வெட்கம் படும்படி கோபித்தும், அற்றை (அன்றைய தினத்தில்) கொற்றம் விளைக்கும் (வெற்றி பெற்ற) பரமர் (சிவபெருமான்) வணங்கக் கச்சியில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!
(உன்புகழ்பாடி அந்தத்துக் கப்புறம் நிற்கும்படி பாராய்)

452

பொன்னுலாய (தம்பம்) தூண் போன்றதும், வெட்சிமாலை அணிந்ததும், மெச்சும்படியான வீரவளைக் கூட்டங்களை அணிந்ததுமான அழகிய புய மலையோன், கடலிலே வஞ்சனை எண்ணத்துடன் புகுந்து நின்ற ஒப்பற்ற மாமரம் (சூரன்) பொடியாக (அழிய)

கோபித்த சிவந்த சத்திவேலை ஏந்திய தாமரையன்ன திருக்கரத்தன், குமரன், என்று சொல்லி அருச்சித்து அத்தகைய தோத்திரங்களைச் சொல்லும் பாடலைமொழிந்து (பாடி) அத்தை (அதை) கற்று (படித்து) அற—நன்றாக, உற்றும்—அப்பாடலில் (ஈடுபட்டு) இருந்தும், உலகோர் (அறியாமையாற்) போய் (செல்வரிடம் போய்)—

குனகியும் (கொஞ்சிப்பேசியும்), கைக்கு (உங்கள் கைக்கு) கற்பகம் ஒப்பென்று (கொடைத்திறத்தில் கற்பக விருக்ஷம் தான் நிகராகும் என்றும், (நீங்கள்) அனகன்—யாதொரு பாவமு மில்லாதவர் என்றும் (மகாபுனிதர் என்றும்), யாசகர்கள் எதை இச்சைப்பட்டு வேண்டுகின்றார்களோ அதை அளிக்கும் (கொடுக்கும்) குமணவள்ளலே நீங்கள் என்றும், ஒப்பிட்டு (உவமைகள்) கூறி, இப்படி எல்லாம் வேதனைப்பட்டு இங்கு இரவு (யாசித்தல்) என்கின்ற

குருடுகொண் டத்தச் சத்தம னைத்தும்
*திருடியுஞ் சொற்குத் தக்கதொ டுத்துங்
குலவியுங் கத்தப் பட்டக லக்கந் தெளியாதோ;

†சனகனன் புற்றுப் பெற்றம டப்பெண்
தனிபெருங் கற்புச் சக்ரந டத்துந்
தகையிலங் கைச்சுற் றத்தைமு ழுத்துஞ் சுடவேவெஞ்-

சமரசண் டக்கொற் றத்தவ ரக்கன்
கதிர்விடும் பத்துக் கொத்துமு டிக்குந்
தனி‡யொரம் பைத்தொட் டுச்சுரர் விக்னங் களைவோனும்;

தினகரன் சொர்க்கத் துக்கிறை சுக்ரன்
Xசசிதரன் திக்குக் கத்தர கத்யன்
திசைமுகன் செப்பப் பட்டவ சிட்டன் திரள்வேதஞ்-

செகதலஞ் சுத்தப் பத்தியர் சித்தம்
செயலொழிந் தற்றுப் பெற்றவர் மற்றும்
சிவனும்வந் திக்கக் கச்சியில் நிற்கும் பெருமாளே.(உ)

453. சமயச் சிலுக்கு அற

தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம் தனதான

செடியுடம் பத்தித் தெற்றியி ரத்தஞ்
செறிநரம் பிட்டுக் கட்டிய சட்டஞ்
சிறைதிரண் டொக்கத் தொக்கவி னைப்பந் தவிகாரம்-

* இங்கு கூறிய கருத்தைத்—
"திருடி நெருடிக் கவிபாடித் திரியு மருள்விட்டு"
என்ற இடத்தும் காண்க. (பாடல் 290)

† சனகன்—சீதையின் பிதாவாகிய மிதிலை அரசன்; சனகர் யாகஞ் செய்ய உழுத கலப்பையின் அடிமுனையில் பெட்டி தோன்ற அதில் குழந்தை இருக்கக் கண்டு அதை சனகர் வளர்த்தார். இக்குழந்தை தான் சீதை.

‡ ஸ்ரீராமர் "ஏகமாட, ஏகபாணமு, ஏகபத்னீ வ்ரதுடே" என்பர் தியாகராஜசுவாமிகள்.

X சசிதரன்—ஈசானியன்.

குருட்டுத்தன்மையைக் கொண்டு, பொருளும் ஒலியும் பிற எல்லாமும் (பழைய நூல்களினின்றும்) திருடியும், சொல்லுக்குத் தக்கவாறு (பாடல்களை) அமைத்தும், மகிழ்ந்து குலவியும் கத்துகின்ற கூச்சலிடுகின்ற கலக்க அறிவு தெளிவு அடையாதோ !

சனக மகாராஜன் அன்புடன் பெற்ற மடப்பெண் (சீதையின்) ஒப்பற்ற பெரிய கற்பு என்னும் ஆஞ்ஞா சக்ரம் நடைபெற்ற பெருமை வாய்ந்த இலங்கையில் இருந்த (அரக்கர் குலச்) சுற்றத்தார் யாவரும் சுடுபட்டழியும்படி, கொடிய,

போர்வல்ல வலிய வீரம் வாய்ந்த அரக்கன் (ராவணனுடைய) ஒளி வீசும் பத்துக் கொத்தான முடிகளுக்கும் ஒப்பற்ற ஒரு அம்பைச் செலுத்தி (வீழ்த்தி) தேவர்களின் இடர்களை நீக்கின திருமாலும்—

சூரியனும், சொர்க்கத்துக்கு இறைவனும் இந்திரனும், சுக்கிரனும், (பிறை சூடிய) ஈசானனும், திக்குக் கர்த்தர்கள் (அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களும்), அகத்திய முனிவரும், பிரமனும், பேர்போன (புகழ்பெற்ற) வசிட்டரும், கூட்டமான வேதங்களும்

பூலோகத்தினரும், அகத்தூய்மை புறத்தூய்மை கொண்ட பக்தர்களும, (சித்தம், செயல், ஒழிந்தற்றுப் பெற்றவர்) மனமும் செயலும் ஒடுங்கி ஒழியப் பெற்ற ஞானிகளும், பின்னும், சிவனும் வணங்கி நிற்கக் கச்சியில் நிற்கும் பெருமாளே !

(கலக்கம் தெளியாதோ)

453

பாவத்துக்கு இடமான உடம்பு, அத்தி (எலும்பு), தெற்றி (மாடம்)—அத்தித் தெற்றி (எலும்பாலாய வீடு), ரத்தம், நெருங்கிய நரம்புகள் (இவைகள்) இட்டு (சேர்த்து) கட்டிய சட்டம்—கட்டப்பட்ட ஒரு கட்டடம், சிறையிட்டது போலச சூழ்ந்து திரண்டு ஒன்று கூடிச் சேர்ந்த வினை என்னும் பாசக் கலக்கம்

திமிர துங் கத்தத் துத்திரை யெற்றுஞ்
சென்னபங் கத்துத் துக்கக டற்கண்
திருகுரும் பைப்பட் டுச்சுழல் தெப்பங் கரணுதி;
குடிபுகும் பொக்கப் புக்கிலி றப்பின்
குடிலம்வெந் தொக்குக் கொட்டில்ம லத்தின்
குகைசுமந் தெட்டுத் திக்கிலு முற்றுந் தடுமாறுங்-
குவலயங் கற்றுக் கத்தியி ளைக்குஞ்
சமயசங் கத்தைத் தப்பியி ருக்குங்
குணமடைந் துட்பட் டொக்கஇ ருக்கும் படிபாராய்;
படிதருங் கற்புக் கற்பக முக்கண்
கொடிபசுஞ் சித்ரக் குத்தர முத்தம்
*பணிநிதம் பத்துச் சத்தி யுகக்குங் குமரேசா-
†பரவசங் கெட்‡டெட் டக்கர நித்தம்
பரவுமன் பர்க்குச் சித்தி யளிக்கும்
பரமர்வந் திக்கத் தக்க பதத்தன் குருநாதர்;

---

* பணி நிதம்பம்—பணி—நாகம் "கோணைப் பேரல்குல் மாதராள்" சம்பந்தர்—2-44-4.

† பரவசம் கெட்டு—ஆத்மஞானம் அடைந்து-எனலுமாம்.

‡ எட்டு அக்கரம்—ஓம் நமோநாராயணுய என்னும் விஷ்ணு மந்திரம் எனக் கொண்டால்—சித்தி அளிக்கும் பரமர்—திருமால் "அவன் பெயர் எட்டெழுத்தும் ஓதுவார்கள் வல்லர் வானம் ஆளவே"—திருமழிசை—சந்த விருத்தம் 77; திருமால் வந்திக்கத் தக்க பதத்தன்-எனப் பொருள்படும்.

எட்டு அக்கரம்—"ஓம் ஆம் ஔம் சிவாயநம"—"எட்டாம் எழுத்தேழை யேற்குப் பகர்ந்த முத்தா—திருப்புகழ் 737.

இனி எட்டெழுத்து என்பதற்கு எட்டு என்னும் எண்ணின் தமிழ் வடிவம் கொண்ட எழுத்து "அ"—எனக் கொண்டால் "அ" என்பது சிவத்தைக் குறிக்கும். 'ஆரும் அறியார் அகாரம் அவனென்று', "இணையார் திருவடி எட்டெழுத்தாகும்" திருமந்திரம்-1751, 898. சிவனடியை நித்தம் பரவும் அன்பர்—எனப் பொருள் இயையும். பரமர்—சிவன்.

இருண்டதும, உயர்ந்தெழுந்துள்ளதும், ததும்பி எழும் அலைகள் மோதும் பிறப்பென்னும் பங்கத்து—துக்க-கடற்கண் (பிறப்பு எனப்படும் குற்றம் வாய்ந்த) துக்ககரமான கடலிடத்தே), திரு குரும்பை பட்டு (திருகு-குரும்பை பட்டு—பறிபட்டு விழுந்த தென்னங் குரும்பை போல அலைச்சலுற்றுச் சுழன்று, (அந்தப்பிறவிக் கடலில் மிதக்கும்) தெப்பம்போன்ற கரணங்கள் (மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம்) முதலியன

குடி புகுந்துள்ள பொய்யான இருப்பிடம், இறந்து போனல் இந்த வஞ்சகக் குடிசை வெந்து போகும் கொட்டகை, மும்மலங்களின் இருப்பிடம்—(ஆகிய இந்த உடலைச்) சுமந்து, எட்டுத் திசைகளிலும் எல்லா இடங்களிலும் தடுமாறுகின்ற.

இவ்வுலக நூல்களைக் கற்றும், கத்தி, இளைத்துப் போகும் சமய சார்பான சங்கங்களை விட்டு விலகி இருக்கும் (உத்தம) குணத்தை அடைந்து, (அத்தகைய சாந்த) குணத்திலேயே உட்பட்டு எப்போதும் (நான்) இருக்கும்படி கண்பார்த்தருளுக.

தகுதியுற்ற—முறைமையான—கற்பு வாய்ந்த கற்பகம் அனையாள், முக்கண் கொண்ட கொடிபோல்வாள், அழகும் சித்ரக்கு-சித்திரத்துக்கு (அலங்காரத்துக்குத்), தரம் (தகுதியான), (முத்தம் பணி) முத்தாபரணம் தாழும் அல்குலையும் கொண்ட சத்தி (தேவி) (அல்லது, முத்தமாலை கொண்ட, பணி (பாம்பு போன்ற) நிதம்பம் கொண்ட சத்தி (தேவி)—மகிழ்கின்ற குமரேசனே!

பரவசம் கெட்டு (பராக்கை ஒழித்து—மனத்தை நிலை நிறுத்தி) எட்டு அக்கரம் (எட்டெழுத்தை—"ஓம் ஆம் ஔம் சிவாய நம" என்னும் எட்டெழுத்தை) தினந்தோறும் போற்றிச் செபிக்கும் அன்பர்களுக்குச் சித்தி (மோக்ஷ இன்பத்தைத்) தரும் பரமேசர் வணங்கத் தக்க திருவடிகளை உடைய குருநாதனே!

தொடியிடும் பத்மக் கைக்கு மிடைக்குஞ்
சுருள்படும் பத்திப் பட்ட குழற்குந்
துகிர்கடைந் தொப்பித் திட்ட இதழ்க்குங் குறமானின்-
சுடர்படுங் கச்சுக் கட்டு முலைக்குந்
துவளுநெஞ் சத்தச் *சுத்த இருக்கும்
சுரரும்வந் திக்கக் கச்சியில் நிற்கும் பெருமாளே.(௩)

454. முருகனைப் புகழும் செயல்களையே கூற

தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம் தனதான

கனக்ரவுஞ் சத்திற் சத்தியை விட்டன்
றசுரர்தண் டத்தைச் செற்ற விதழ்ப்பங்
கயனைமுன் குட்டிக் கைத்தளை யிட்டும் பரையாளுங்-
கடவுளன் புற்றுக் கற்றவர் சுற்றும்
பெரியதும் பிக்ஷைக் †கற்பக முற்றங்
‡கரதலம் பற்றப் பெற்ற வொருத்தன் ஜகதாதை;
புனவிளந் தத்தைக் கிச்சை யுரைக்கும்
புரவலன் பத்தர்க் குத்துணை நிற்கும்
xபுதியவன் செச்சைப் புட்ப மணக்கும் பலபாரப்-

* சுத்த இருக்கும்—சுத்தமாகிய இருக்கு வேதமும்.

† கற்பகம் — கணபதி பெருவரத்தினராதலால் 'கற்பகம் என்பது அவருக்கு ஒரு சிறப்புப் பெயர்.' 'கற்பகம் என வினை கடி தேகும்'' (விநா. திருப்புகழ் 1)

‡ காதலம் பற்றப் பெற்ற—என்பதற்குக் குழந்தை முருகனைக் கணபதி கையில் அணைத்தெடுத்து வந்தி உலவினர் எனவும் பொருள் காணலாம்.

x புதியவன்—''முன்னைப் பழம் பொருட்கு முன்னைப் பழம் பொருளே பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே'—திருவாசகம்-திருவெம்பாவை.

தொடி (கைவளை, தோள்வளை) அணிந்துள்ள தாமரை யன்ன கைக்கும், இடைக்கும், சுருள் கொண்ட வரிசை யமைந்த கூந்தலுக்கும், பவளத்தைக் கடைந்தெடுத்து அலங்கரித்து வைத்த (வாய்) இதழுக்கும் — குறமான் (வள்ளியின்)

ஒளிவீசும் ரவிக்கை கட்டிய கொங்கைக்கும்— நெகிழ்கின்ற நெஞ்சத்தை உடையவனே ; சுத்தமான இருக்கு வேதமும், தேவர்களும் வணங்கக் கச்சியில் நிற்கும் பெருமாளே!

(சமய சங்கத்தைத் தப்பி குணமடைந்து இருக்கும்படி பாராய்)

454

பருத்த கிரவுஞ்ச மலைமீது வேலாயுதத்தை விட்டு அன்று அசுரர் தண்டத்தைப் (படையை) அழித்தும், அந்த இதழ்களை உடைய தாமரை ஆதனத்தனும் பிரமனை முன்பு குட்டிப் (பின்) கை விலங்கு இட்டு, உம்பரைத் (தேவர்களை) காத்தளித்தாண்ட—

கடவுள், அன்புகொண்டு கற்றுவல்ல பெரியோர்கள் வலம்வரும் பெரிய தும்பிக்கையைக் கொண்ட கற்பகம் (கணபதி) முன்தம்—முன்பு தனது கையைப் பிடிக்கப் பெற்ற ஒருவன் (கணபதி தன கையாற்பற்றி அழைத்துச் செல்ல நடைகற்ற 'இளையதளர் நடை பழகின' ஒருவன் (ஒரு குழந்தை), உலகுக்கு ஒரு தந்தை—

தினைப்புனத்திருந்த இளமைப் பருவத்துத் தத்தைக்கு (கிளிக்கு) வள்ளிக்கு இச்சை (காதல் மொழிகளை) உரைக்கும் (சொன்ன) அரசன், பக்தர்களுக்குத் துணையாக நின்றருளும் புதியோன், வெட்சிப் புட்பம் மணம் வீசும் பல கனத்த—

புயனெனுஞ் சொற்கற் றுப்பிற கற்கும்
பசையொழிந் * தத்தத் திக்கென நிற்கும்
†பொருடொறும் பொத்தப் பட்டதொ ரத்தம்
பெறுவேனே ;

‡அனல்விடுஞ் செக்கட் டிக்கய மெட்டும்
பொரவரிந் திட்டெட் டிற்பகு திக்கொம்
பணிதருஞ் சித்ரத் தொற்றை யுரத்தன் இடமாக-

அடியொடும் பற்றிப் xபொற்கயி லைக்குன்
றதுபிடுங் கப்புக் கப்பொழு தக்குன்
றணிபுயம் பத்துப் பத்துநெ ரிப்புண் டவனீடுந் ;

தனதொ oரங் குட்டத் தெட்பல டுக்குஞ்
சரியலன் கொற்றத் துக்ரவ ரக்கன்
தசமுகன் கைக்குக் கட்க மளிக்கும் பெரியோனுந்-

தலைவியும் பக்கத் தொக்க விருக்குஞ்
சயிலமுந் தெற்குச் சற்குரு வெற்புந்
தணியலும் பெற்றுக் கச்சியில் நிற்கும் பெருமாளே.(ச)

---

* அத்தத்து இக்கு எனநிற்கும்—அர்த்தத்திலே கரும்புபோல் இனித்து நிற்கும்.

† பொருள் தொறும் பொத்தப் பட்டது ஒர் அத்தம்—குணம் அமையச் செய்யுள்தோறும் பொதியப்படுவதாகிய ஒரு செல்வத்தை.

‡ ராவணன் மார்பிற்பட்டு பொரவந்த திசையானையின் கொம்பு முறிந்தது ;—

"திசை யானையின் மருப்புலக்க வழங்கிய மார்பினன்"
"திசையானைப் பணையிறுத்த பணைத்த மார்பால்"
—கம்ப ராமாயணம்-ராவணன் வதை-189-226.

x பொற்கயிலை—'நின்னுடைய பொன்மலையை வேரொடும் பீழ்ந்தேந்தலுற்ற-இராவணன்' சம்பந்தர்—I-50-8
'உயர்பொன் னொடித்தான் மலை-சுந்தரர் 100-10.
"இராவணன் பொன்மலையைக் கையால்
ஊக்கஞ்செய் தெடுத்தலுமே—அப்பர் VI-82-10
கயிலையை எடுத்த வரலாறு-பாட்டு 188 பக்கம் 440-கீழ்க்குறிப்பு.

o அங்குட்டத்து எட்பல் அடுக்கு—
"திருவடிப் பெருவிரற் றலையினால் நெறுக்கென
அழுத்திட"-கம்ப-ராமா-உத்தர-வரையெடுத்த 71.
"நெருக்கினார் விரல் ஒன்றினால்"-சம்பந்தர் I-135-8

புயங்களை உடையோன்-என்னும் வகையில் சொற்களைக் கற்று, பிற சம்பந்தமான சொற்களைக் கற்கவேண்டும் என்கின்ற பற்று ஒழிந்து, அர்த்தத்திலே கரும்புபோல இனித்து நிற்கும் குணம் அமையச் செய்யுள்தோறும் பொதியப்படுவதாகிய ஒரு செல்வத்தை (அல்லது, அர்த்தத்திலே கரும்புபோல நிற்கும்படியாக ஒவ்வொரு பொருள்தோறும் (ஒவ்வொரு சொற்பொருள்தோறும் (இனிமை) புகுத்தப்பட்ட ஒரு செல்வ வாக்கைப் பெறுவேனோ!

நெருப்பை வீசும் சிவந்த கண்களை உடைய திக்கஜங்கள் எட்டும் தன்னோடு சண்டை செய்ய (தன் மார்பிற்பட்டு) அரிபட்ட (ஒடிந்துபோன) எட்டுக் கொம்புகளின் துண்டு களாம் கொம்புகளை அணிந்துகொண்ட அழகிய ஒப்பற்ற மார்பினன்—பலத்துடனே

அடியோடு பற்றிப் பொன்மலை (கயிலைமலையைப்) பிடுங்கப் புகுந்தபொழுது அந்த மலை போன்ற புயங்கள் பத்துப்பத்தும் (இருபதும்) நெரிப்பு உண்டவனும், மேம்பட்ட அல்லது நிலைத்துள்ள—

தனது (சிவனது) ஒப்பற்ற (அல்லது ஒரு) அங்குஷ்ட விரலின் (பெருவிரலின்) எள்ளின் பல் அத்தனை வரிசைக்கும் (எள் நுனி அளவுக்கும்) ஈடாகாதவனும், வீர உக்ரம் கொண்ட அரக்கனும், பத்து முகத்தினனும், ஆகிய ராவணனுடைய கைக்குக் *கட்கம் (வாள் ஒன்றை அளித்த பெரியராம் சிவனும் (அவரது)

தலைவி (மனைவி—பார்வதியும்) (அவரது) பக்கத்தில் ஒன்றுபட்டு (சேர்ந்து) இருக்கும் †மலை (அர்த்தநாரீசுரர் விளங்கும் மலை)யாகிய திருச்செங்கோடும், தெற்கே உள்ள உத்தம தலமாம் குருமலை (சுவாமிமலை)யும், திருத்தணிகையும் — (தாம் வீற்றிருக்கும் தலங்களாகப்) பெற்றுக் கச்சியில் நிற்கின்ற பெருமாளே!

(இக்கெனநிற்கும் பொருள் பொத்தப்பட்ட தொத்தம் பெறுவேனோ)

---

* சிவபிரான் ராவணனுக்கு கட்கம் (வாள்) தந்தது—
"எவ்வகைப் படையும் வெல்லும் சந்திரவாளும் ஈந்தான்"
கம்ப ராமா. வரையெடுத்த 75.

† சயிலம்—திருச்செங்கோடு.

455. பற்றற

தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம் தனதான

தெரியலஞ் செச்சைக் கொத்து முடிக்கும்
பரி*திகந் தத்தைச் சுற்ற நடத்துஞ்
சிறைவிடுஞ் சொர்க்கத் துச்சுர ரைக்கங் கையில்வாழுஞ்-
†சிறுவனென் றிச்சைப் பட்டு பஜிக்கும்
படிபெரும் பத்திச் சித்ர கவித்வஞ்
சிறிதுமின் றிச்சித் தப்பரி சுத்தம் பிறவாதே
பரிகரஞ் சுத்தத் தக்கப்ர புத்வம்
பதறியங் ‡கட்டப் பட்டனர் தத்வம்
பலவையுங் கற்றுத் தர்க்கxமதத்வம் பழியாதே-
பரபதம் பற்றப் பெற்ற எவர்க்கும்
பரவசம் பற்றிப் பற்றற நிற்கும்
பரவ்ரதம் பற்றப் பெற்றிலன் மற்றென் துயர்போமோ;
சரியுடன் துத்திப் பத்திமு டிச்செம்
oபணதரங் கைக்குக் கட்டிய நெட்டன்
தனிசிவன் பக்கத் தற்புதை **பற்பந் திரிசூலந்-
தரிகரும் பொக்கத் தக்கமொர் ழிச்சுந்
தரியரும் பிக்††கப் பித்தத னத்தந்
தரி‡‡சுரும் பிக்குப் பத்ரையெ வர்க்குந் தெரியாத -

* திக்-அந்தத்தைச் சுற்ற பரி நடத்தும் - சிறுவன் - என இயைக்க;
† முடிக்கும் நடத்தும், சிறைவிடும், வாழும்—சிறுவன் எனக் கூட்டி முடிக்க.
‡ அட்டம்-பக்கம்-குறுக்கு; 'அட்டம் ஆளித் திரள் வந்தணையும் அண்ணமலை-சம்பந்தர் I-69—10.
x மதத்து வம்பு அழியாதே எனப்பிரிக்க.
o சிவபிரான் கையிற் பாம்பு கட்டி யிருத்தல்—
"கடுத்தாடுங் கரதலத்தில்-கரிய பாம்பும்"-சுந்தரர்-VII-90-1.
"பையணி அரவு, கையணிபவன்"-சம்பந்தர் I-111-4.
** பற்பம்—பஸ்மம்; திருநீறு. †† கப்பித்த—கிளைத்த.
‡‡ சுரும்பு—வண்டு, மலை. இக்கு பத்ரை—தேவி கையில் கரும்பு "கரும்பும் அங்கை சேர்த்தாளை முக்கண்ணியை"—அபிராமி அந்-101

455

மாலையாக அழகிய வெட்சிப் பூங்கொத்துக்களைச் சூடிக் கொள்பவனும், குதிரையாம் மயிலை திக்குகளின் அந்தம் (கோடி வரையில் சுற்றும்படி நடத்துபவனும், சிறைவிடும் சொர்க்கத்துச் சுர்ரை)— சொர்க்கத்துச் சுரரைச் சிறை விடும்—விண்ணுலகத்துத் தேவர்களைச் சிறையினின்று மீட்டவனும், கங்கையில் வாழ்ந்தவனும் (ஆன)—

சிறுவன் (குழந்தை) என்று இச்சைப்பட்டு—ஆசை நிரம்பிப் பஜிக்கும்படி பாடிப் போற்றும்படியான பெரிய பக்தியும், அழகிய கவிபாடும் திறமும் சிறிதேனும் இல்லாது, சித்தத்தில் (மனதில்) பரிசுத்த நிலை தோன்றாமல்—

பரிகரம் (பரிவாரங்கள்) தம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும்படியான பிரபுத்வம் (பெரிய பிரபு நிலையை) அடைந்து (செல்வ அதிகார நிலையைக் கூடி), பதறிப் (பரபரப்புடன்) அவ்விடத்தில் (அட்டப்பட்டனர்) பக்கத்தில் சூழ்பவர்களின் உண்மை நீதிகள் பலவற்றையும் கற்றுத் தர்க்கம் பேசி மதங்களின் வம்புப் பேச்சுக்களில் அழியாமல்—

மேலான (வீட்டின்ப) நிலையை அடையப் பெற்ற எவரும் மிக்க மகிழ்ச்சியைக் கொள்ள பற்று அற்று நிற்கும் மேலான தவநிலையை அடையப் பெற்றிலேனே! அங்ஙனம் இருக்கின்ற எனது துயர் போமோ (போவதற்கு வழியுண்டோ)?

ஒழுங்காகப் படப்பொறி வரிசையைத் தலையிற் கொண்டதும், செவ்விய படத்தைக் கொண்டதுமான பாம்பைக் கையிற் கட்டியுள்ள பெருமையோன், ஒப்பற்ற சிவன்—ஆகிய பெருமானது பக்கத்தில் உள்ள அற்புதத் தலைவி, திருநீறு, முத்தலைச் சூலம்—(இவைகளைத்)

தரித்துள்ளவள், கரும்புக்கு ஒப்பு என்று சொல்லத் தக்க சொற்களை உடைய சுந்தரி, தோன்றிக் கிளைத்த (பரவியுள்ள) கொங்கைகளை உடைய அந்தரி, சுரும்பு-இக்கு வண்டுகள் மொய்க்கும் தேன் அனையாள் (அல்லது-மலையில் தோன்றியகரும்பு) (அல்லது வண்டுகள் மொய்க்கும் கரும்பு) ஏந்திய (பத்ரை) பத்ரை (காளி), யாரும் அறிய ஒண்ணாத

பெரிய *பண் டத்தைச் சத்திய பித்தன்
பிரிதியுண் கற்புப் பச்சையெ றிக்கும்
ப்ரபையள் †தண் டிற்கைப் ‡பத்ம மடப்பெண் கொடிவாழ்வே-
பிரமரண் டத்தைத் தொட்டதொர் வெற்பும்
பிளவிடுஞ் சத்திக் கைத்தல நித்தம்
பெருமிதம் பெற்றுக் கச்சியில் நிற்கும் பெருமாளே. (ரு)

456. சத்தியப் பொருளை உரை

தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம் தனதான

புனமடந் தைக்குத் தக்க புயத்தன்
குமரனென் xறெத்திப் பத்தர் துதிக்கும்
பொருளைநெஞ் சத்துக் கற்பனை முற்றும் பிறிதேதும்-
புகலு oமெண் பத்தெட் டெட்டியல் தத்வம்
சகலமும் பற்றிப் பற்றற நிற்கும்
பொதுவை **யென் றொக்கத் தக்கதொ ரத்தந் தனைநாளும்;
சினமுடன் தர்க்கித் துச்சிலு கிக்கொண்
††டறுவருங் கைக்குத் திட்டொரு வர்க்குந்
தெரிவரும் சத்யத் தைத்தெரி சித்துன் செயல்பாடித்-

* பண்டத்தை—பண் தத்தை.

† தண்டு-வீணை;
''சரிகம பதநிப் பாடல் தண்டு வைவரு செங்கையோன்''—
(வில்லி பாரதம்-இந்திர-42).
தேவிகையில் வீணை—
'' பண் களிக்கும் குரல் வீணையும் கையும்—
அபிராமி அந்தாதி 70.

‡ பார்வதி தாமரையில் வீற்றிருப்பது—பாட்டு 31—பக்கம் 91.

x எத்தி—ஏத்தி. o எண்பத்தெட்டு எட்டு—96.

** என்று—சூரியன்.

†† அறுவரும்— அறுவகைச் சமயத்தாரும்—பாட்டு 156—பக்கம் 362 பார்க்க.

பெருமை சிறந்த பண் போன்ற மொழியை உடைய கிளி, சத்தியத்தில் (உண்மையில்) பித்தன். (மிக்க ஈடுபாடு உடையவன்–மெய்யனுகிய பித்தன்–(சிவனுடைய) ப்ரீதியை (அன்பை) உண் (உட்கொண்ட) கற்பு வாய்ந்த பச்சை ஒளி வீசும் பேரொளியாள், வீணை ஏந்திய கையினள், தாமரையில் வீற்றிருக்கும் மடமங்கை, கொடிபோல்வாளாகிய பார்வதி தேவியின் குழந்தையே!

பிரமர் உலகத்தைத் தொடும்படி வளர்ந்திருந்த ஒரு மலையை (கிரவுஞ்சத்தைப்) பிளந்தெறிந்த வேலாயுதத்தைக் கொண்ட திருக்கரத்தனே! நாளும் சிறப்புடனே (மேம்பாட்டுடனே) கச்சியில் நின்றருளும் பெருமாளே!

(என் துயர் போமோ)

456

தினைப்புனத்து மடந்தை (வள்ளிக்கு)த் தக்கதான புயங்களை உடையவன், குமரன், என்று ஏத்தி (போற்றிப்) பக்தர்கள் துதிக்கின்ற பொருளை, மனத்திற் கொண்ட கற்பனைகள் முழுமையும் பிறவான பலவற்றையும்

சொல்லுகின்ற தொண்ணூற்றாறு எனப்பட்ட தத்வங்களும் (உண்மைகளும்) ஆக எல்லாவற்றையும் பற்றியும் பற்றற்றும் நிற்கின்ற பொதுப் பொருளை, சூரியனுக்கு ஒப்பாகத் தக்க பேரொளியைக் கொண்ட அத்தம் தனை (பொருளை, செல்வத்தை), நாள்தோறும்

கோபத்துடனே தர்க்கம் பேசிச், சிலுகிக்கொண்டு (சண்டையிட்டு), அறுவகைச் சமயத்தாரும் கைக் குத்துடன் இட்டு (வாதித்து)ம் ஒருவருக்கும் தெரிதற்கு அரிதான சத்யப்பொருளைத் தெரிசனம் செய்து உன் திருவிளையாடல்களைப் பாடி

திசைதொறுங் கற்பிக் கைக்கினி யற்பந்
திருவுளம் பற்றிச் செச்சை மணக்குஞ்
சிறுசதங் கைப்பொற் பத்ம மெனக்கென் றருள்வாயே;
கனபெருந் தொப்பைக் கெட்பொரி யப்பம்
கனிகிழங் கிக்குச் சர்க்கரை * முக்கண்
கடலைகண் டப்பிப் பிட்டொடு †மொக்குந் திருவாயன்-
கவளதுங் கக்கைக் கற்பக முக்கண்
திகழுநங் கொற்றத் தொற்றை மருப்பன்
கரிமுகன் சித்ரப் பொற்புகர் வெற்பன் றனையீனும்;
பணவி‡யொன் றெட்டுச் சக்ர தலப்பெண்
கவுரிசெம் பொற்xபட் டுத்தரி யப்பெண்
பழய0அண் டத்தைப் பெற்ற மடப்பெண்பணிவாரைப்-
பவதரங் கத்தைத் தப்ப நிறுத்தும்
பவதி**கம் பர்க்குப் புக்கவள் பக்கம்
பயில்††வரம் பெற்றுக் கச்சியில் நிற்கும்பெருமாளே.(௬)

---

* முக்கண்—தேங்காய் † முக்கும்—என்றும் பாடம், முக்கும்—மொக்கும். ‡ 'ஒளிநின்ற கோணங்கள் ஒன்பதுமேவி உறைபவளே'
—அபிராமி அந்தாதி 19.
'வீற்றிருப்பாள் நவ கோணத்திலே'—(வராகிமலை-31).
x பட்டு உத்தரியப்பெண்.
"உடையாளை ஒல்கு செம்பட் டுடையாளை"
அபிராமி அந்தாதி-84.
"தாளணி நூபுரம் செம்பட்டுத் தானுடை"-திருமந்திரம் 1049.
0 அண்டமெல்லாம் பூத்தாளை"—அபிராமி அந்தாதி 101
** கம்பர்க்குப் புக்கவள் . பக்கம் நிற்கும் பெருமாள் என்றதனால் காமாட்சியம்மை கோயிலின் பக்கத்திலுள்ள குமர கோட்டத்து முருக வேளுக்கு உரிய திருப்புகழ்ப் பாடலாகும் இப்பாடல்.
†† வரம்பெற்று நிற்கும் பெருமாள்.
'தந்தையார் சொல்லி அனுப்பியும் பிரமனைச் சிறையினின்றும் விடாது, பின்னர் அவர் நேரில் வந்து சொல்லியபின் பிரமனைச் சிறையினின்றுவிட்ட தோஷம் நீங்க முருகவேள் குமர கோட்டத்தில் தவக்கோலம் (அரையில் புள்ளிமான் தோல் ஆடை, மௌஞ்சி (முஞ்சி) தருப்பை-நாணல்) அரைஞாண், திருக்கரங்களில் ருத்ராக்ஷம், கமண்டலம் இவை கொண்டு தேவசேனாபதீசலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து பூஜித்துத் தோஷம் நீங்கின வரம் பெற்றனர்.
—(காஞ்சிப் புராணம்).

திசைகள் தோறும் (திசைகளில் உள்ளார் யாவர்க்கும்) கற்பிக்கைக்கு (எடுத்து உபதேசிக்க)* இனி, (நீ) சற்று திருவுளம் வைத்துத் (தயை கூர்ந்து) உனது வெட்சிமாலை மணம் வீசுவதும், சிறிய சதங்கை அணிந்துள்ளதுமான அழகிய (திருவடித்) தாமரையை எனக்கு என்று அருள்புரிவாய்!

கனத்த பெரிய தொப்பைக்கு, எள், பொரி, அப்பம், பழம், கிழங்கு, கரும்பு, சர்க்கரை, தேங்காய், கடலை, கற்கண்டு, இவைகளை வாரியுண்டு பிட்டுடன் விழுங்கும் திருவாயை உடையவர்—

சோற்றுத்திரளை உட்கொள்ளும் உயர்ந்த துதிக்கையை உடைய கற்பக விநாயகர், முக்கண்ணர், விளங்கும் நமது வீரம் வாய்ந்த ஒற்றைக்கொம்பர், யானை முகத்தினர், அழகிய பொலிவுள்ள (மத்தகத்துப்) புள்ளிகளை உடைய மலையன்னவராம் கணபதியைப் பெற்ற—

அந்தணி (பார்ப்பனி), $(1+8)$ நவசக்ரபீடத்துப்பெண், கவுரி, செவ்விய அழகிய பட்டாலாய மேலாடை அணிந்துள்ள பெண், பழையவளும் அண்டங்களைப் பெற்றவளுமாய மடப்பெண், தன்னைப் பணிவாருடைய

பிறப்பு என்னும் அலைகடலை விலக்கி நிறுத்தும் தேவி, ஏகாம்பரநாதரை அடைந்தவள் (மணந்தவளாம்) பார்வதி (காமாக்ஷி) தேவிக்கு அருகே அமைந்து வரம் பெற்று (அல்லது அமைந்து தவப்பயனை இறைவரிடம் வரம் பெற்று) கச்சியில் நின்றருளும் பெருமாளே!

(சதங்கைப் பத்ம மெனக்கென் றருள்வாயே)

---

* தாம் பெற விரும்பிய உபதேசப் பொருளை உலகினர் யாவரும் அறியவேண்டும் என அருணகிரியார்க்கு உள்ள இந்த எண்ணம் அவருடைய கருணையைக் காட்டுகின்றது. "கருணைக்கு அருணகிரி" என்பதற்கு இது ஒரு சான்று.

457. பக்தனுக

தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம் தனதான

கறையிலங் குக்ரச் சத்தி தரிக்குஞ்
சரவணன் *சித்தத் துக்கு ளொளிக்குங்
கரவடன் கொற்றக் குக்குட வத்தன் தனிவீரக்-

கழலிடும் பத்மக் கட்செவி வெற்பன்
பழநிமன் கச்சிக் கொற்றவன் மற்றுங்
கடகவுஞ் சிக்குக் கர்த்த னெனச்செந் தமிழ்பாடிக்;

குறையிலன் புற்றுக் குற்ற மறுக்கும்
† பொறைகள்நந் தற்பப் புத்தியை விட்டென்
குணமடங் கக்கெட் டுக்‡குண மற்றொன் றிலதூன-

குணமடைந் தெப்பற் றுக்களு மற்றுங்
xகுறியொடுஞ் சுத்தப் பத்த ரிருக்குங்
குருபதஞ் சித்திக் கைக்கருள் சற்றுங் கிடையாதோ;

பிறைகரந் தைக்கொத் துப்பணி மத்தந்
தலையெலும் பப்புக் கொக்கிற கக்கம்
பிரமனன் றெட்டற் கற்ற திருக்கொன் றையும்வேணிப்-

---

* சித்தத்துள் ஒளிக்கும் கரவடன்—
"உள்ளமெல்லாம் உள்கி நின்று ஆங்கே
உடனுடும் கள்ளம் வல்லான்"—சம்பந்தர் I-103 6.

† பொறைகள் நந்த அற்ப புத்தியை விட்டு எனப்பிரிக்க; நந்த—விர்த்தியாக. 'பொறைகள் நந்த'-பொறையின் பெருமையைப் "பொறைவாசி வசி வசம் கர மான் பட்டவா ஒளி சேர்ந்த பின்னே"—என்னும் கந்தரந்தாதியிற் (84) காண்க.

‡ 'குணம் மற்றொன்றிலதான குணமடைந்து—இந்நிலை பற்றி "குணமில் குணமே" என்பர் கடவுளை-சம்பந்தர் II-10 4.

x குறி—இலக்கு, நோக்கம்-கடவுளே துணை என்னும் நோக்கம். 'குணம் பொல்லேன் குறியும் பொல்லேன்'—அப்பர் 6-95-9. 'குறிக் கொண்டிருந்து-இண்டை புனைகின்ற மாலை'— அப்பர் 4-99 4. 'குறி கலந்த இசைபாடல்'—சம்பந்தர் I-2-1.

457

ரத்தக்கறை விளங்கும் உக்ரம் பொருந்திய வேற்படையை ஏந்தும் சரவண மூர்த்தி, மனத்தில் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் திருடன், வீரம் வாய்ந்த கோழிக்கொடி ஏந்திய கையன், ஒப்பற்ற வீரக்

கழலை அணிந்துள்ள தாமரையன்ன திருவடியை உடையவன், பாம்பு மலையான் (திருச்செங்கோட்டு மலையான்), பழநி அரசு, கச்சிவீரன், பின்னும், கங்கணம் (கைவளை) அணிந்த வஞ்சிக்கு (வஞ்சிக்கொடி போன்ற வள்ளிக்குத்) தலைவன் என்றெல்லாம் செந்தமிழ்ப் பாக்களைப் பாடி,

குறைவு படாத அன்பு பூண்டு குற்றங்களை விலக்க வல்ல பொறுமைக் குணம் சிறந்து மேம்பட அற்பமான புத்தியை ஒழித்து, எனக்கு (இப்போது) உள்ள (தீய) குணங்கள் எல்லாம் கெட்டு, குணம் வேறு ஒன்று இல்லாததான

குணத்தை-(ஒரே நிலையான வேறு குணங்கள் கலக்காத—சாத்விக குணம் ஒன்றையே-) அடைந்து, எவ்விதமான பற்றுக்களையும் ஒழித்தும், கடவுட்குறி ஒன்றையே கருதும் பரிசுத்தமான பக்தர்கள் இருக்கும் பெருமை பொருந்தும் ஞானசாரிய நிலை (பதவி) எனக்குக் கை கூடுவதற்கு உனது திருவருள் சற்றேனும் கிடைக்காதோ!

நிலவு, கரந்தை (திருநீற்றுப்பச்சைக் கொத்துகள்), பாம்பு, ஊமத்தம், கபால எலும்பு, அப்பு (கங்கை நீர்), கொக்கின் இறகு, ருத்ராக்ஷ மாலை, பிரமன் அன்று எட்டுதற்கு அரிதாக இருந்த அழகிய கொன்றை— இவையெலாம் அணிந்த சடை

*பிறவுமின் ளுக்கத் தொக்கு மணக்குஞ்
சரணியம் பத்மக் கைக்கொடி †முக்கண்
பெறுகரும் ‡பத்தக் கத்தருள் நற்பங் கயவாவி;
திறைகொளுஞ் சித்ரக் குத்து முலைக்கொம்
பறியுமங் x தத்தைக் கைக்கக மொய்க்கும்
த்ரிபுரைo செம் பட்டுக் கட்டு நுசுப்பின் திருவான—
தெரிவையங் துர்க்கிச் சத்தி யெவர்க்குந்
தெரிவருஞ் சுத்தப் பச்சை நிறப்பெண்
சிறுவதொண் டர்க்குச் சித்தி யளிக்கும் பெருமாளே (எ)

---

* பிறை முதலிய — மணக்கும் சரணி—சிவபிரான் தேவி திருவடியிற் பணிதலும், அவருடைய சடையிலிருந்த பிறை, நதி-இவைகளின் மணம் நாறும் சீறடியாள் தேவி என்பதும்—

(1) ' கடிக்கொன்றைத் தேன்மணக்கும் பிறைநாறும் சீறடியைப் பாடுவனே '-மீனாட்சி குறம் 45.

(2) " வெண்டிங்கள் செக்கர் மதியா ** கங்கை வாணி நதியாச் சிவபிரான் மகுடகோடீரத் தடிச்சுவடழுத்தியிடு மரகதக் கொம்பு"—மீனாட்சியம்மை பிள்ளைதமிழ்-வருகை 5.

(3) "மழுக்கொண்டு தற்கொண்ட தன் மகிணனோடே, முடிமேல் மதியும் விண்ணதியும் ஓர் பருதியும் குருதியும் மானக் குமைத்த பஞ்சிச் சீறடித் தளிர்"—" துணைமாலையம்மை பிள்ளைத்தமிழ்-54.

" திங்கட் பகவின் மணநாறுஞ் சீறடி" அபிராமி அந்தாதி 35.

† முக்கண்ணியைத் தொழுவார்க் கொரு தீங்கில்லையே '
—அபிராமி அந்தாதி 101.

‡ அத் (தக்கத்து) தக்கது அருள் (தேவி); தக்கது — சந்த நோக்கி 'தக்கத்து' என நிற்கின்றது. ' தக்கது அருளுவாள் தேவி ' —என்பதை-"ஆம் ஆங்கு அறி தாய் மாண்பினள்" (அடியார்க்கு நல்லது எது ஆம்-ஆகும் என்பதை அறிந்து உதவும் தாய்)—என வரும் வேல்வாங்கு வகுப்பிற் காண்க.

x தத்தை கைக்ககம் மொய்க்கும்—தேவி கையிற் கிளி உண்டு—

" பொருவரு பைங்கிளி தங்கிய செங்கைப் பொற்புயிர் ஓவியமே"-திருவெண்ணிற்றுமை பிள்ளைத்தமிழ்-(தாலப்பருவம்—6).

o செம்பட்டுக் கட்டு—456-கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

வேறும் சிரத்தில் இருந்தன—இவை விளங்கி ஒன்று சேர்ந்து கூடி மணம் வீசும் திருவடியை உடையாள், (சிவபிரான் தனது பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்குவதால் அவர் சிரசில் இருந்த எல்லாப் பொருள்களின் மணமும் தனது திருவடியிற் பொருந்தி வீசப் பெற்றவள், அழகிய தாமரைபோன்ற திருக்கரத்தை உடைய கொடிபோல்வாள், மூன்று கண்கள் கொண்ட கரும்பு போன்றவள், (அ தக்கது அருள்) அந்த தக்கதான பொருளை அருளும் (தனது அடியானுக்கு எது தக்கதோ அதை அறிந்து அருளுகின்ற) பெண், நற் பங்கயவாவி(நல்வாவிப் பங்கயம்-நல்ல திருக்குளத்துத் தாமரையையும்—

திறைகொளும்—கப்பங் கட்டச் செய்யும் — வென்று அடக்கும், அழகிய, குத்து (திரண்டு குவிந்த) கொங்கையைக் கொண்ட கொம்பு (போல்பவள், அறியும் (ஞானமுள்ள) அம் (அழகிய) தத்தை-கிளி, கைக்கு அகம் கையினிடத்தே மொய்க்கும்-பயின்று இருக்கும், திரிபுரை *(சந்திரகண்டம், சூரியகண்டம், அக்கினி கண்டம் என்னும் முப்பிரிவையுடைய சக்கரத்துக்குத் தலைவி), செம்பட்டு ஆடை கட்டியிருக்கும் இடையை உடைய லக்ஷ்மீகரம் பொருந்திய

நங்கை, அழகிய துர்க்காதேவி, சத்தி, எவர்க்கும் தெரிதற்கு அரிதான சுத்தமான பச்சை நிறங்கொண்ட பெண்—ஆகிய பார்வதி தேவியின் பிள்ளையே! தொண்டர்களுக்குச் சித்தி (வீடுபேற்றை) அளிக்கும் பெருமானே!

(பத்தரிருக்கும் குருபதம் சித்திக்கைக்கு அருள் சற்றும்கிடையாதோ!)

---

* அபிராமி அந்தாதி—(உரை)-பக்கம் 5.

458. பரம்பொருளை அடைய

தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம் தனதான

*செறிதரும் †செப்பத் துற்பல வெற்பும்
பிறிதுமங் கத்தைக் குற்ற விருப்புஞ்
சிகரிதுண் டிக்கக் கற்ற தனிச்செஞ் சுடர்வேலும்—
திரள்புயங் கொத்துப் பட்ட வனைத்துந்
தெளியநெஞ் சத்துப் புற்று மயக்கந்
திகழ்ப்ரபஞ் சத்தைப் புற்புத மொக்கும் படிநாடும்;
அறிவறிந் தத்தற் கற்றது செப்புங்
‡கடவுளன் பத்தர்க் கச்சம றுத்தன்
பருள்பவன் பொற்புக் கச்சியுள் நிற்கும் பெருமானென்—
றவிழுமன் புற்றுக் கற்றும னத்தின்
செயலொழிந் தெட்டப் பட்டத னைச்சென்
றடைதரும் பக்வத் தைத்தமி யெற்கென் றருள்வாயே;
xகுறியவன் செப்பப் பட்ட எவர்க்கும்
பெரியவன் கற்பிக் கப்படு oசுக்ரன்
குலைகுலைந் துட்கச் சத்ய **மிழற்றுஞ் சிறுபாலன்-

* இந்தத் திருப்புகழ் "கச்சி மேற்றளி"த் தலத்துத் திருப்புகழ்.
† செப்பத்து உற்பல வெற்பு-செங்கழுநீர்மலை-திருத்தணிகை.
‡ கடவுளன்—கடவுள்: குரு—குருவன் என்றது போல— 'வானோர் குருவனே போற்றி'-திருவாசகம் 5-68.

x குறியவன்—வாமனர்-திருமாலின் ஐந்தாவது அவதாரம்-இவர் மாவலியின் செருக்கை அடக்க அவனிடம் குறுகிய உருவுடன் சென்று மூவடி மண் வேண்டினர். அசுரகுரு சுக்கிரன் தடை செய்தும் கேளாது மாவலி மூவடி மண்ணைத் தானஞ் செய்து தாரை வார்க்கும்போது, சுக்கிரன் குண்டிகையினின்றும் நீர்விழாதவகை சிறுரூபியாய்க் குண்டிகையிலிருந்து தடைசெய்யவாமனர் தர்ப்பையால் நீர்த்தாரை வரும்வழியைக் குத்தச் சுக்கிரன் ஒரு கண் பொட்டை யாயினன். பின்பு, வாமனர் நீண்ட உரு (திருவிக்ரம ரூபம் கொண்டு மூவுலகை ஈரடியால் அளந்து, ஓர் அடியை மாவலி சிரத்தின்மேல் வைத்து அவனைப் பாதாளத்தில் அழுத்தி அவனை அங்குச் சகல போகங்களையும் அனுபவிக்கச் செய்தனர்.

o பிரகலாதனுக்குப் பாடம் கற்பிக்கப் புகுந்த சுக்கிரன்— இவ்வரலாற்றைப் பாடல் 327-1 (பக்கம் 317-கீழ்க்குறிப்பிற் பார்க்க.)

** மிழற்றல்—மேன்மையாகச் சொல்லல்.

458

நிறைந்து நெருங்கி மலரும் செம்மை வாய்ந்த செங்கழு நீர்மலை திருத்தணிகையும், பிறிதும அங்கு அத்தைக்கு (அதற்கு) உற்ற—பின்னும் அங்கு அதனுக்கு (அதற்கு) உற்ற—(போன்ற)—(பின்னும் திருத்தணிகை போன்ற) பிற இருப்பும் (பிற ஸ்தலங்களும்), மலை (கிரவுஞ்சகிரி) துண்டுபடச் செய்யவல்லதான ஒப்பற்ற செவ்விய ஒளி வேலும்—

திரண்ட புயங்கள் கொத்தாக உள்ளன யாவும் (பன்னிரண்டும்) தெளிதர நெஞ்சத்தில் துப்பு உற்று (அறிவு அடைந்து), மயக்கமே விளங்குகின்ற இவ்வுலகு நீர்க்குமிழியின் நிலையை ஒத்தது என்னும் தன்மையை ஆய்ந்து உணரும்—

•அறிவை அறிந்து(அடைந்து), அத்தற்கு(தந்தையாம் சிவபிராற்கு) அற்றது—(ஒரு பற்றும் அற்றுத் தத்துவங் கடந்துநிற்கும் பொருளை)ச் செப்பும்(உபதேசித்த) கடவுளன் (இறைவன்) என்றும், பத்தர்களுடைய அச்சத்தை (பயத்தை) நீக்கி அன்பை அருளுபவன் என்றும், அழகிய கச்சியில் (காஞ்சியில்) நின்றருளும் பெருமான் என்றும், (கூறி)

நெகிழ்ந்துருகும் அன்பு பூண்டு, (திருவருளையே) கற்று, மனத்தின் தொழில் ஒழிந்து (மன ஒடுக்கம் உற்று—மனோலயம் பெற்று) அந்த நிலையில் எட்டப்படுவதான கிடைப்பதான) பொருளைப்போய் அடையும் பக்குவத்தை (ஆன்ம பரிபாகத்தை) அடியேனுக்கு எப்போது அருளுவாய்.

குறளுருவம் எடுத்தவன் (வாமனவதாரம் கொண்டவன்), சொல்லப்படும் எவரினும் பெரியவன், கல்வி கற்றுக் கொடுக்கவந்த சுக்ராசாரி உள்ளம் நடுநடுங்கி அஞ்ச உண்மையைச் சாதித்து மேலாகச் சொன்ன சிறு குழந்தை (பிரகலாதனுடைய)—

குதலையின் சொற்குத் தர்க்க முரைக்குங்
கனகனங் கத்திற் குத்தி கிணச்செங்
குடர்பிடுங் கித்திக் குற்ற முகச்சிங் கமுராரி ;
பொறிவிடுந் துத்திக் கட்செவி யிற்கண்
துயில்கொளுஞ் சக்ரக் கைக்*கிரி சுத்தம்
புயலெனும் பொற்புப் பெற்ற நிறத்தன் ஜகதாதை-
†புனிதசங் கத்துக் கைத்தல ‡நிர்த்தன்
x பழையசந் தத்தைப் பெற்ற மடப்பெண்
புகலுංகொண் டற்குச் சித்தி யளிக்கும் பெருமாளே.(அ)

---

* கிரி என்றூர் திருமாலை." பச்சைமா மலைபோல் மேனி"
—தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்.

† புனித சங்கம்—பாஞ்ச சன்னியம்—" இப்பி ஆயிரம் சூழ்ந்த திடம்புரி : இடம்புரி ஆயிரஞ் சூழ்ந்தது வலம்புரி ; வலம்புரி ஆயிரம் சூழ்ந்தது சலஞ்சலம் ; சலஞ்சலம் ஆயிரஞ் சூழ்ந்தது பாஞ்ச சன்னியம்' —பிங்கலம்

‡ நிர்த்தன் — காளிங்கன் என்னும் பாம்பின்மீது நிர்த்தனம் செய்த பிரான்—(பாட்டு 245-2 —பக்கம் 114 கீழ்க்குறிப்பு)

x " பழைய சந்தத்தைப் பெற்ற மடப் பெண்" என்றது அரனுடைய சத்தியே அரி ஆதலால் அந்தப் பூர்வ நிலைமையைக் குறித்தது. இதை " அரியலால் தேவியில்லை ஐயன் ஐயாறனார்க்கே", " காவியங் கண்ண ளாகிக் கடல்வண்ண னாகி நின்ற தேவியைப் பாகம் வைத்தார் திருப்பயற் றூர னாரே" என்னும் தேவாரத்தானும் உணர்க. சத்தியின் ஓரம்சம் ரக்ஷக கிருத்தியத்தி னிமித்தம் தனது மாயாவல்லபத்தாற் புருஷரூபங்கொண் டுற்றதே மாயன் என்னும் விஷ்ணுவாம்.

" அக்கினியோடு உஷ்ணம் போலச் சிவத்தோடு அபின்னையாய்ச் சகல கரும சாக்ஷிணியாயிருக்கும் சிவசத்தி—அபரை, பராபரை பரை என முத்திறப்படும். அபரை—பிராமி, வைஷ்ணவி ரௌத்திரி என மூன்று விதப்படும். பிராமி ** சிருட்டித்தல் காரணமாக இருப்பள் ; வைஷ்ணவி ** ரக்ஷித்தல் காரணமாக இருப்பள் ; ரௌத்திரி—சங்கரித்தல் காரணமாக இருப்பள்."
—சைவ சமயநெறி (74 .

(தொடர்ச்சி பக்கம் 27 பார்க்க.)

மழலைச் சொல்லுக்கு (எதிர்த்துத்) தருக்கம் பேசின இரணியனுடைய உடலைக் குத்தி மாமிசம் நிறைந்த செவ்விய குடலைப்பிடுங்கித் (திக்குற்ற) திசைகளை எட்டின—மிகப்பரந்த முகத்தைக்கொண்ட சிங்க (நரசிங்க) முராரி (திருமால்)—

ஒளி வீசும் படப்பொறிகளை உடைய பாம்பு (ஆதிசேடன்மேல்) துயில் கொள்ளும் (தூங்கும்), (கிரி—மலை போன்றவன்), சக்கரத்தை ஏந்திய கையை உடைய மலை போன்றவன், பரிசுத்தமான மேகம் எனத்தக்க அழகு வாய்ந்த நிறத்தவன், ஜகத்துக்கு (உலகுக்குத்) தந்தை

பரிசுத்தமான (சங்கம்) பாஞ்ச சன்னியம் என்னும் சங்கைத் திருக்கையிற்கொண்ட கூத்தன், பழைய சந்தீத்தை (வடிவை)க் கொண்ட மடப்பெண், புகழப்படும் கொண்டல் ஆகிய (மேகநிறத் திருமாலுக்கு) வீடு பேறளித்த பெருமாளே!

(பக்வத்தைத் தமியெற் கென்றருள்வாயே)

(26-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி)

o "கொண்டற்குச் சித்தியளிக்கும் பெருமாள்" என்றது, ஷண்முகக்கடவுள் திருஞானசம்பந்தராகத் திரு அவதாரஞ் செய்துற்ற காலத்திற் சிவ சாரூபம் வேண்டிக் கச்சியில் திரு மேற்றளியில் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த விஷ்ணுமூர்த்திக்குச் (சம்பந்தர்) சிவ சாரூபம் அளித்த வரலாற்றைக் குறிக்கின்றது. "முத்தமிழ் விரகர் பாட்டலங்கலாற் பரஞ்சுடர் திருவுருப் பெற்றுன்"—"முருகப்புத்தேள் அருள்விழிப் பார்வை தன்னுல் மேற்றளியில் முகுந்தஞேர் இலிங்கமானுன்"—காஞ்சிப் புராணம்—திருமேற்றளிப்படலம் (11), அந்தருவேதிப்படலம் (35). —திருப்புகழ் 999-ஆம் பாடலையும் பார்க்க.

459. தொண்டு செய

தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம் தனதான

அரியயன் *புட்பிக் கக்குழு மிக்கொண்
டமரர்வந் திக்கத் தட்டுரு வச்சென்
றவுணரங் கத்தைக் குத்திமு றித்தங் கொருகோடி-

அலகைநின் றொத்தித் † தித்தி யறுத்தும்
பலவியங் கொட்டச் ‡ சக்கடி கற்றங்
தரியுடன் பற்றிக் xகுச்சரி மெச்சும் படிபாடிப் ;

பரிமுகங் கக்கச் செக்கண் விழித்தும்
பவுரிகொண் டெட்டுத் திக்கை யுடைத்தும்
படுகளம் புக்குத் தொக்கு நடிக்கும் படிமோதிப்-

படைபொருஞ் சத்திப் பத்ம நினைத்துஞ்
சரவணன் கச்சிப் பொற்ப னெனப்பின்
பரவியுஞ் சித்தத் துக்கு வரத்தோன் றடைவேனோ ;

oபெரியதண் **செச்சைக் கச்சணி வெற்பும்
சிறியவஞ் சிக்கொத் தெய்த்த நுசுப்பும்
பரிதியொழிந் தொக்கக் ††கைக்கிளை துத்தங் குரலாதி-

---

* புட்பிக்க—வாய்மலர்ந்து குறைகூற.

† தித்தி யறுத்தல்—தாளச்சதி யறுத்தல்.

‡ சக்கடி—நிந்தை, பரிகாசம்.

x குச்சரி—ஒரு பண்—போர்க்களத்தில் பேய்கள் ஆடுவதும், பாடுவதும்,-வாத்தியங்கள் முழக்குவதும்-திருவகுப்பில் "பொருகளத் தலகை வகுப்பிற்" காணலாகும்.

o காஞ்சிநகர்—காமாட்சி தேவியின் தலமாதலின் தேவியின் வர்ணனை இத்தலத்துப் பல திருப்புகழிலும் காணலாம்.

** செச்சை—குங்குமக் குழம்பு.

†† ஏழிசைகள்—குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம். குரல் ஏழிசையுள் முதலாவது; துத்தம்-சமனிசை, கைக்கிளை-காந்தார சுரம் உழை-மத்திம சுரம் ; இளி-பஞ்சம சுரம் ; விளரி-நெயதற்குரிய இரங்கற் பண் ; தாரம்—நிஷாத சுரம்.

459

திருமாலும் பிரமனும் வாய் திறந்து தமது குறைகளை எடுத்துக் கூறவேண்டி ஒன்றுகூட, தேவர்கள் வணங்கி நிற்க, ஊடுருவிச் சென்று அசுரர்களுடைய உடலைக் குத்தியும் முறித்தும், அப்போது அவ்விடத்தில் ஒருகோடி

பேய்கள் நின்று, தாளம் போட்டும், தாளச்சதி அறுத்தும், பல வாத்தியங்களை முழக்கியும், பரிகாசப் பேச்சுக்களைப் பேசியும், துர்க்கையுடன் சேர்ந்து குச்சரி என்னும் ராகத்தை மெச்சி வியக்கும்படிப் பாடியும்

வடவா முகாக்கினி போலத் தீயை வெளிப்படுத்தும் சிவந்த கண்ணை விழித்தும், பவுரி (மண்டலமா யாடும் கூத்து வகையை) ஆடி, எட்டுத் திசைகளையும் அதிர்ச்சியுறச் செய்தும்,(பிணங்கள்விழும்)போர்க்களத்தில் நுழைந்து, ஒன்று சேர்ந்து, நடனஞ் செய்யவும், (பகையாம் அசுரர்களைத்) தாக்கி—

எவ்விதமான படைகளையும் பொருது வெற்றி பெறவல்ல சத்திவேலை ஏந்தும் (பத்மம்) தாமரையன்ன திருக்கரங்களைத் தியானித்தும், சரவணன் என்றும், காஞ்சிமாநகர் அழகன் என்றும், பின்பு பலவாறு போற்றியும் இவ்வாறு பரவுதல் என் சித்தத்தில் உதிக்கும்படித் தொண்டுசெய்யும் பேற்றை அடைவேனோ!

பெரிய, குளிர்ந்த, குங்குமக்குழம்பு கொண்ட, ரவிக்கை யணிந்த மலைபோன்ற கொங்கையும், நுண்ணிய வஞ்சிக் கொடி போல இளைத்த இடையும், ப்ரிதி ஒழிந்து ஒக்க, (ப்ரிதி ஒக்க ஒழிந்து)—விருப்பம் முழுதும் ஒழிந்து— ஓர் இசையில் தான் அதிக விருப்பம் என்றுமல்—எல்லா இசை வகைகளையும் ஒன்றுபோலப் பாவித்துக்-கைக்கிளை, துத்தம், குரல் முதலான—

பிரிவில்கண் டிக்கப் பட்ட வுருட்டும்
கமுகமுஞ் சிற்பச் சித்ர முருக்கும்
பிரதி*யண் டத்தைப் பெற்றருள் சிற்றுந் தியம்நீலக்;
கரியகொண் டற்கொப் பித்த கதுப்புந்
திலதமுஞ் செப்பொற் பட்டமு †முத்தின்
கனவடங் கட்டப் பட்ட கழுத்துந் திருவான-
கருணையுஞ் சுத்தப் ‡பச்சை வனப்புங்
கருதுமன் பர்க்குச் xசித்தி யளிக்குங்
கவுரியம் பைக்குப் புத்ர எவர்க்கும் பெருமாளே. (கூ)

460. முருகன் கருணையை வியத்தல்

தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம் தனதான

கனிதருங் o கொக்குக் **கட்செவி வெற்பும்
பழநியுந் தெற்குச் சற்குரு வெற்புங்
கதிரையுஞ் சொற்குட் பட்ட திருச்செந் திலும்வேலும்-
கனவிலுஞ் செப்பத் தப்பு மெனைச்சங்
கடவுடம் புக்குத் தக்கவ னைத்துங்
களவுகொண் டிட்டுக் கற்பனை யிற்கண் சுழல்வேனைப்;

---

* தேவி அண்டங்களைப் பெற்றவள்—“பெற்றாள் சகத் தண்டங்களனைத்தும் அவை பெற்றும் முற்றா முகிழ் முலையாள்”—வில்லிபாரதம்—தீர்த்த யாத்திரை 15. “உலகேழும் பெற்ற சீரபிராமி”—அபிராமி அந்தாதி-காப்பு.

† முத்தின் கனவடம் — ‘மெய்க்கே அணிவது வெண்முத்த மாலை’—அபிராமி அந்தாதி 37.

‡ பச்சை வனப்பு—“மண்களிக்கும் பச்சை வண்ணமுமாகி” —அபிராமி அந்தாதி-70.

x சித்தி அளிக்கும் கவுரி — “பெறுவார் அழியா முத்தி வீடுமன்றே”—அபிராமி அந்தாதி 15.

o கொக்கு—மாமரம். ** கட்செவி வெற்பு—நாக கிரி. —பாடல் 367-ன் தலக் குறிப்பையும், 380-ன் கீழ்க்குறிப்பையும் பார்க்க.

பிரிவுகள் கொண்ட பகிர்தல் செய்யப்பட்ட உருட்டும் (புரளும் குரலிசையும்), (அல்லது—இசை நரம்புகளை வருடுதலும்),கமுகமும்(கமகமும்) ஸ்வரபேதமும், சிற்பத்தின் (சிற்ப நூலிற் சொல்லப்பட்ட) சித்திரம் (அழகையும்) உருக்கும் மெலியச் செய்ய வல்ல(அழகும்), பிரதி அண்டத்தை (ஒவ்வொரு அண்டத்தையும்) பெற்றருளியதுமான சிறு வயிறும், இருண்ட

கறுத்த மேகத்துக்கு நிகரான கூந்தலும், நெற்றிப் பொட்டும், செம்பொன் பட்டமும், முத்தின் சிறந்த மாலை கட்டப்பட்ட கழுத்தும், தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த

கருணையும், சுத்தமான பச்சைநிற அழகும், தியானிக்கும் அன்பர்க்கு வீடுபேறு அளிக்கும் தன்மையும் கொண்ட கவுரி தேவிக்குப் புத்திரனே, எல்லார்க்கும் பெருமாளே !

(தொண்டைவேளே)

460

பழத்தைத் தருகின்ற மாமரங்கள் நிறைந்த பாம்புமலை (சர்ப்பகிரியாம்) திருச்செங்கோட்டையும், பழநியையும், தெற்கில் உள்ள சற்குருமலையாம் சுவாமிமலையையும், கதிர்காமத்தையும், புகழுக்கு இருப்பிடமான திருச்செந்தூரையும், வேலாயுதத்தையும்

கனவிலும் சொல்லி அறியாத என்னைச், சங்கடம் தரும் (இந்த) உடம்புக்கு (உடம்பின் சுகத்துக்கு) வேண்டிய சகல பொருள்களையும் கவர்ந்து-(திருட்டு) வழியிலாவது அடைந்து) கற்பனையிலே (கபட யோசனைகளிலேயே கருத்துக்களிலேயே) நோக்கம் கொண்டு சுழலும் என்னை—

புனிதனம் பைக்குக் *கைத்தல ரத்நம்
†பழையகங் கைக்குற் றப்புது முத்தம்
புவியிலன் றைக்கற் ‡றெய்ப்பவர் வைப்பென் றுருகாஎப்-

பொழுதும் வந்திக்கைக் கற்ற எனைப்பின்
xபிழையுடன் பட்டுப் பத்தருள் வைக்கும்
oபொறையையென் செப்பிச் சேப்புவ தோப்போன் றுளதோதான் ;

** அன்னியம் பெற்றற் றற்றொருபற்றுந்
தெளிதருஞ் சித்தர்க் குத்தெளி சிற்கொந்
தமலைதென் கச்சிப் பிச்சி மலர்க்கொந் தளபாரை-

அறவிநுண் பச்சைப் பொற்கொடி கற்கண்
டமுதினுந் தித்திக் கப்படு சொற்கொம்
பகிலஅண் டத்துற் பத்திசெய் முத்தின் பொலமேருத் ;

---

* "கையால் எடுத்தணைத்துக் கந்தனெனப் பேர் புனைந்து" என்பது கந்தர் கலிவெண்பா; எனவே, தேவியின் "கைத்தல ரத்னம்" ஆயினன் முருகவேள்.

† முதலில் கங்கையில் வளர்ந்து விளையாடின பின்னரே பார்ப்பதி தேவி வந்தெடுத்தாராதலின் 'பழைய கங்கை' ஆயினள். பார்ப்பதி பின்னர் எடுத்தனள் குழந்தைகளை. பார்ப்பதிக்குப் புதிதாகக் கிடைத்த காரணத்தால் 'புது முத்தம்' ஆயினர்'.

‡ 'எய்ப்பவர் வைப்பு'—இளைத்தவர்க்கு உள்ள காப்பு நிதி. "என்றன் வாழ்முதலே எனக்கு எய்ப்பில் வைப்பே"—
திருவாசகம் (நீத்தல் 39).

x பிழையுடன் பட்டு—'யான் செய்யும் துரிசுகளுக்கு உடனாகி'
—சுந்தரர் vii-51-10.

o பத்தருள் வைக்கும் பொறை—பத்தர் குழாத்தில் தன்னையுங் கூட்டி வைத்தாரே முருகவேள் என்று அருணகிரியார் மகிழ்வர்—
"இடுதலைச் சற்றுங் கருதேனைப் போதமிலேனை யன்பாற் கெடுதலிலாத் தொண்டரிற் கூட்டியவா—வேலோன்"—
(கந்தரலங்காரம் 100.)

பிழையுடன்பட்டுப் பத்தருள் வைக்கும்பொறை—இது அருணகிரியார் வரலாற்றைக் குறிக்கும் பகுதி.

** அனனியம் பெற்று—"ஒருத்தனும் வகை"—என்ற கருத்து (பாடல் 173—பக்கம் 398).

புனித மூர்த்தி; தேவி பார்ப்பதியின் கையில் விளங்கும் ரத்நம், பழைய கங்காதேவிக்குக் கிடைத்த புது முத்தம், பூமியில்- அன்றைக்கு அற்று (அல்லது, அன்று) எய்ப்பவர், (அன்றன்றைக் கென்று ஒன்றும் சேமித்து வைக்காது, இறைவன் திருவுளச்சம்மதம் என்று யாவற்றையும் விட்டு) இளைத்த பெரியோர்க்குச்-சேமப்பொருளாய்(காப்புநிதியாக) விளங்குபவன் என்றெல்லாம் கூறி உருகி, எல்லாப்—

பொழுதினிலும்(எப்போதும்), வணங்குதலே இல்லாத என்னை, (என்னிடம் உள்ள இக்குறைகள் எல்லாவற்றையும் நீ உணர்ந்த) பின்னும், என்னுடைய குற்றங்களைப் பொருட் படுத்தாது பொறுத்துச் சம்மதித்து என்னையும் உனது பக்தர் கூட்டத்துள் ஒருவனாக வைத்துள்ள உனது பொறுமையைக் (கருணையை) நான் என்ன சொல்லிப் புகழ்வது, (அந்த உனது கருணைக்கு) நிகர் (ஒப்பு) ஒன்று உள்ளதோ தான்—(நிகரே—ஒப்பே) இல்லை என்றபடி.

அனனியம் பெற்று (அன்னியமின்மை-அத்துவைத நிலையைப்) பெற்று, நீ நான் என்னும் இரண்டற்ற நிலையைப்பெற்று) அற்று அற்று ஒரு பற்றும் (எவ்வித பற்றும் நன்றாக அற்றுப்போய்) தெளிவு அடைந்த சித்தத்தவர்கள் தெளிந்துஉணர்ந்த அறிவுருவான அமலை-பூங்கொத்துகள் அணிந்த அமலை (மலமற்றவள், நிர்மலி)— அழகிய கச்சிப் பதியில் பிச்சிமலரை அணிந்துள்ள கொந்தளம் (கூந்தலை உடைய) பாரை (பரை—பராசக்தி)-

அறவி (அறச்செல்வி-புண்ணியவதி), நுண்ணிய பச்சை நிறமுள்ள அழகிய கொடிபோல்வாள், கற்கண்டு, அமுது இவை யிரண்டினும் அதிகமாகத் தித்திக்கின்ற சொற்களை உடைய கொம்பனையாள், எல்லா அண்டங்களையும் தோற்றுவிக்கும் முத்து மேருமலை, பொன் மேருமலை (என்னத்தக்கவள்)—

தனிவடம் பொற்புப் பெற்றமு லைக்குன்
றிணைசுமந் தெய்க்கப் பட்ட நுசுப்பின்
தருணிசங் குற்றுத் தத்துதி ரைக்*கம் பையினூடே-
தவமுயன் றப்†பொற் றப் ‡ படி கைக்கொண்
டறxமிரண் டெட்டெட் டெட்டும் வளர்க்கும்
தலைவிபங் கர்க்குச் சத்ய முரைக்கும் பெருமாளே.(௬௦)

461. பிறப்பு போதும் போதும்

தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம் தனதான

திசைதுறுந் தொக்குக் கட்டளை சட்டஞ்
சரிய**வெண் கொக்குக் கொக்க நரைத்தந்
தலையுடம் பெய்த்தெற் புத்தளை நெக்கிந் த்ரியமாறித்-

---

* கம்பையினூடே தவ முயன்றது :— "உமை நங்கை வழிபடச் சென்று நின்றவா கண்டு வெள்ளங்காட்டி வெருட்டிட வஞ்சி வெருவி யோடித் தழுவ வெளிப்பட்ட கள்ளக்கம்பனை" சுந்தரர் VII-61-10. "அரிய தவமுற்றுக் கச்சியினில் உறமேவும் புகழ் வனிதை' திருப்புகழ்—899.

† பொற்ற—சிறந்த, நல்ல; "பொற்ற சுண்ணமெனப் புகழ்ந்தார்";—சிந்தாமணி—885.

‡ படி—இருநாழி நெல். படி கைக்கொண்டதைக் காஞ்சிப் புராணம்—தழுவக்குழைந்த படலத்திற் காண்க. படி கைக்கொண்டு 32 அறம் வளர்த்தது ;—"இச்சைப்படி தன்பேரறம் எண்ணான்கும் வளர்க்கும் பச்சைக்கொடி"—வில்லிபாரதம்-அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரை-13. "இருநாழி நெலாலறம் எப்போதும் பகிர்வாள்"—திருப்புகழ் 812. 'ஐயன் அளந்த படியிரு நாழிகொண் டண்டமெல்லாம் உய்ய அறஞ் செயும் உன்னை"—அபிராமி அந்தாதி 57.

x இரண்டெட்டு+எட்டு+எட்டு—32. 'எண்ணான் கறத்தினைப் போற்றி யாதி பீடத்தில் வீற்றிருக்கும் உமையமர் காமக் கோட்டி"-கந்த புராணம் திருநகரம் 78. "புண்ணியத் திருக்காமகோட்டத்துப் பொலிய முப்பதோ டிரண்டறம் புரக்கும்"-பெரியபுராணம்—திருக்குறிப்புத் தொண்டர்-71. 32 அறங்களாவன —1. ஆதுலர்க்குச் சாலை, 2 ஓதுவார்க்கு உணவு 3. அறு சமயத்தார்க்கு உண்டி, 4. பசுவுக்கு வாயுறை, 5. சிறைச் சோறு, 6. ஐயம், 7. தின்பண்டம் நல்கல், 8. அறவைச் சோறு, (அநாதர்க்கு அளிக்கும் உணவு), 9. மகப்

ஒப்பற்ற மணிவடத்தின் அழகு பெற்ற கொங்கை மலையைச் சுமந்த அதனால் இளைத்து நிற்கும் இடையை உடைய இளமைப் பருவத்தினள்; சங்குகள் பொருந்தித் ததும்பிப் பரவிச் செல்லும் அலைகளை உடைய கம்பை ஆற்றுக்கு அருகே—

தவம் செய்து அந்த சிறப்புள்ள படியை கையிற் கொண்டு அறம்—இரண்டு எட்டு (16), எட்டு (8), எட்டும் (8)—முப்பத் திரண்டையும் வளர்த்த தலைவி (காமாட்சி தேவி)யின் பங்காளராம் சிவபிரானுக்கு ०மெய்ப்பொருளை உபதேசித்த பெருமாளே.

(உன்—பொறையை என் செப்பிச் செப்புவது)

461

மாமிசமும் நெருங்கிய தோலும் அளந்து வைக்கப்பட்ட கட்டடம்(கூடு) தளர்ந்துபோக,(மயிர்) **வெண்ணிறமுடைய கொக்கு போல நரைத்து, அழகிய தலை, உடம்பு (எல்லாம்) இளைத்துப்போய், எலும்புக் கட்டுகள் நெகிழ்ச்சியுற்று, இந்திரியம் (ஐம்பொறிகளும் — மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி) இவைகளின் தொழில்கள் மாற்றம் அடைந்து,

---

பெறுவித்தல், 10. மகவு வளர்த்தல், 11. மகப் பால் வார்த்தல் 12. அறவைப் பிணஞ் சுடுதல், 13. அறவைத் தூரியம் (அநாதர்க்கு அளிக்கும் உடை (தூரியம்—நல்லாடை) 14. சுண்ணம், 15. நோய்க்கு மருந்து, 16. வண்ணார், 17. நாவிதர் 18. கண்ணாடி, 19. காதோலை, 20. கண் மருந்து, 21 தலைக் கெண்ணெய், 22. பெண் போகம், 23. பிறர்துயர் காத்தல், 24. தண்ணீர்ப் பந்தல், 25. மடம், 26. தடம், 27. சோலை 28. ஆவுரிஞ்சுதறி, 29. விலங்கிற்கு உணவு, 30. ஏறு விடுத்தல், 31. விலைகொடுத்து உயிர்காத்தல், 32. கன்னிகா தானம்.

० சத்தியம் — மெய்ப்பொருள் — "யான்தான் எனுஞ்சொல் இரண்டுங் கெட்டாலன்றி யாவருக்கும் தோன்றாது சத்தியம்" —கந்தர் அலங்-95.

** "தலைமயிர் கொக்குக் கொக்க நரைத்து"—திருப்புகழ் 447.

தடிகொடுந் திக்குத் தப்ப நடக்கும்
தளர்வுறுஞ் சுத்தப் பித்த விருத்தன்
தகைபெறும் பற்கொத் துக்க ளனைத்துங் கழலாகின்;

றசலருஞ் செச்செச் செச்செ யெனச்சந்
ததிகளும் சிச்சிச் சிச்சி யெனத்தங்
கரிவையும் துத்துத் துத்து வெனக்கண் டுமியாமற்-

றவருநிந் திக்கத் தக்க பிறப்பிங்
* கலமலஞ் செச்சைச் சித்ர மணித்தண்
டையரவிந் தத்திற் புக்கடை தற்கென் றருள்வாயே;

குசைமுடிந் தொக்கப் †பக்கரை யிட்டெண்
டிசையினுந் தத்தப் ‡ புத்தியை நத்துங்
குரகதங் கட்டிக் கிட்டி நடத்துங் x கதிர்நேமிக்-

குலரதம் புக்0கொற் றைக்கணை யிட்டெண்
டிரிபுரஞ் சுட்டுக் கொட்டை பரப்புங்
குரிசில்வந் திக்கக் கச்சியில் நிற்குங் கதிர்வேலா;

திசைமுகன் தட்டுப் பட்டெழு **வற்குஞ்
சிகரியுங் குத்துப் பட்டு விழத்தெண்
டிரை ††யலங் கத்துப் புக்குல விச்சென் றெதிரேறிச்-

சிரமதுங் கப்பொற் கட்டிகை யிட்டன்
றவுணர்நெஞ் சிற்குத் திக்கறை கட்கஞ்
சிதறிகின் றெட்டிப் பொட்டெழ வெட்டும் பெருமாளே.(கக)

---

* அலம் அலம்— போதும் போதும். † பக்கரை—அங்கவடி.
‡ புத்தியை நத்துங் குரகதம்—வேதப் பரி.
x கதிர்நேமி—சூரியசந்திரர்களாகிய சக்கரம்.
0 ஒற்றைக்கணை—" ஓரம்பே முப்புரம் உந்தீபற"-திருவாசகம்.
** வற்கும்—வலிமைகொள்ளும். †† அலங்கம்—கொத்தளம்,

தடி கொண்டு திசை தடுமாறி நடக்கும்படியாக தளர்ச்சியை அடையும் சுத்தப் பித்தம் கொண்ட கிழவனாய், அழகு பெற்றிருந்த பல் வரிசைகள் முழுமையும் கழன்று போய்,

அயலாரும் சே சே சே என்று (இகழ)ப், பிள்ளைகளும் சீ சீ சீ என்று (பரிகசிக்க), உடன் தங்கும் (இருக்கும்) பெண்களும் தூ தூ தூ என்று (அவமதிக்க)ப், பார்த்த வுடன் (அவமதித்து) உமிழ்ந்து (துப்பிப்) பிறர்

யாவரும் நிந்திக்கத் தக்கதான (இந்த) பிறப்பு இங்கு போதும் போதும்; வெட்சி மலர் அணிந்த ரத்னத்தாலாய தண்டை அணிந்த தாமரைத் திருவடியைப் பற்றிச் சேர்வதற்கு என்றைய தினம் அருளுவாய்.

குசை (கடிவாளம்) இட்டு, நன்குக அங்கவடி சேர்த்து, எட்டுத் திக்கிலும் தாவிச்செல்லும் அந்தப் புத்தியை (ஞானத்தை) விரும்பும் குதிரையைப் பூட்டி,(வேதங்களாகிய குதிரைகளைப் பூட்டி), நெருங்கி நடத்தும் (கதிர்) சூரிய சந்திரர்களாகிய சக்கரம் கொண்ட

சிறந்த தேரில் ஏறி, அமர்ந்து, ஒரே அம்பை எய்து, மதிக்கத்தக்க திரிபுரங்களை எரித்து அடியோடும் அழித்துத் தமது வெற்றியைப் பரப்பிய தலைவர் வணங்கக் கச்சியில் நிற்கும் கதிர்வேலா!

பிரமனும் தடைபட்டு நிற்கும்படி வலிமை வாய்ந்திருந்த மலை (கிரௌஞ்சம்) (வேலாற்) குத்துப்பட்டு விழுந்து அழிய, தெள்ளிய திரைகள் வீசும் கடலையும், கொத்தளத்தையும் (மதிலுறுப்புக்களையும்) தாண்டி உலவிச் சென்று, (பகைவர்களை) எதிர்த்து வென்று

சிரம் (அசுரர்களுடைய) தலைகள், அதுங்க—அமுங்கி (நாசமடைய), பொலிவுள்ள கண்கள் — (திசையிட்டு) (திசையில்) பிரமிப்பு அடைய, அன்று அசுரர்களின் நெஞ்சிற் குத்தி, அவர்கள் கையிலிருந்த ரத்தக்கறை கொண்ட வாளாயுதங்கள் சிதறிப் போய்த் தூரத்திற் பொடிபட்டு விழும்படி அவர்களை வெட்டிய பெருமாளே!

(தண்டை அரவிந்தத்திற் புக்கடைதற்கென் றருள்வாயே)

462. நீனைக்க

தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம்
தனதனந் தத்தத் தத்தன தத்தம் தனதான

புரைபடுஞ் செற்றக் குற்ற மனத்தன்
தவமிலன் சுத்தச் சத்ய அசத்யன்
புகலிலன் சுற்றச் செத்தையுள் நிற்கும் *துரிசாளன்-

பொறையிலன் கொத்துத் தத்வ விகற்பஞ்
சகலமும் பற்றிப் பற்றற நிற்கும்
பொருளுடன் பற்றுச் சற்றுமில் வெற்றன் கொடியேனின்;

கரையறுஞ் சித்ரச் சொற்புகழ் கற்குங்
கலையிலன் கட்டைப் புத்தியன் மட்டன்
கதியிலன் செச்சைப் பொற்புய வெற்புங் கதிர்வேலுங்-

கதிரையுஞ் †சக்ரப் பொற்றையு மற்றும்
பதிகளும் பொற்புக் கச்சியு முற்றுங்
கனவிலுஞ் சித்தத் திற்கரு திக்கொண் டடைவேனோ;

---

* துரிசு—துக்கம் (பிங்கலம்).

† சக்ரப் பொற்றை—சக்கரவாளகிரி; சக்கரம்-பூமி (பிங்கலம்), பொற்றை-மலை; பூமியிலுள்ள மலைகள்; சக்கரம்-பாம்பின் படம் என்னும்—பொருளில் சக்ரப் பொற்றை—திருச்செங்கோடு (சர்ப்பகிரி).

462

குற்றத்துக்கு இடமான தணியாக் கோபம் முதலான பல குற்றங்களைக் கொண்ட மனத்தை உடையவன், தவம் என்பதே இல்லாதவன், கலப்பிலாத உண்மை நிறைந்த அசத்யன் (பொய்யன்), கதியற்றவன் (திக்கற்றவன்), சுழற்சி யுறும் குப்பை போல நிற்கின்ற துக்கம் கொண்டவன்

பொறுமையில்லாதவன், பலதிறப்பட்ட உண்மைகளின் வேறுபாடுகளான எல்லாவற்றையும் பற்றி நின்றும், பற்று இன்றி நிற்கின்ற பொருளான மெய்ப் பொருள்மேல் பற்று கொஞ்சமேனும் இல்லாத பயனிலி, பொல்லாதவன்— உனது

கரையற்ற (எல்லையில்லாத) அழகிய சொற்புகழாகிய (சொற்களால் அமைந்த புகழ் நூலாகிய) தேவாரத்தை (அல்லது — அழகிய, சொல்லத்தக்க புகழைக்) கற்கும் கலைஞானம் இல்லாதவன், கட்டைப் புத்தி உடையவன் (மழுங்கின அறிவு உடையவன்), மட்டன் (மூடன்), நற்கதி அடையும் பேறு இல்லாதவன்—இத்தகைய நான் உனது— வெட்சிமாலை அணிந்த அழகிய புய மலைகளையும், ஒளி வீசும் வேலாயுதத்தையும்—

கதிர்காமத் தலத்தையும், சக்கரம் (பூமியில் உள்ள), பொற்றையும் (மலைகளையும்)–அல்லது சக்ரவாளகிரியையும்) மற்றுமுள்ள தலங்களையும், அழகு வாய்ந்த கச்சிப்பதியை யும், ஆகிய உனது இருப்பிடங்கள் எல்லாவற்றையும், கனவிலும் மறவாது எனது சித்தத்தில் தியானித்துக் கொண்டு உன்னை அடைய மாட்டேனே!

குரைதருஞ் சுற்றுச் *சத்தசமுத்ரங்
கதறிவெந் துட்கக் †கட்புர துட்டன்
குலமடங் கக்கெட் டொட்டொழி யச்சென் றெருஞ்‡நேமிக்-
குவடொதுங் கச்சொர்க் கந்த ரிடுக்கங்
கெடநடுங் கத்திக் கிற்கிரி வர்க்கங்
குலிசதுங் கக்கைக் xகொற்றவ னத்தங் குடியேறத்;
திரைவிசும் பைச்சிட் டித்த இருக்கன்
சதுர்முகன் சிட்சைப் பட்டொழி யச்0சந்
ததமும்வந் திக்கப் பெற்றவர் தத்தம் பகையோடத்-
தகையதண் டைப்பொற் சித்ர விசித்ரந்
தருசதங் கைக்கொத் தொத்து முழக்குஞ்
சரணகஞ் சத்திற் பொற்**கழல் கட்டும் பெருமாளே.(கஉ)

463. கழல் அன்பொடு பகர

தனதன தத்தத் தனந்த தந்தன
தனதன தத்தத் தனந்த தந்தன
தனதன தத்தத் தனந்த தந்தன தனதான

சலமலம் விட்டத் தடம்பெ ருங்குடில்
சகல வினைக்கொத் திருந்தி டும்படி
சதிர வுறுப்புச் ††சமைந்து வந்தொரு தந்தைதாயும்-

* சத்த சமுத்திரம்—"அம்புஏழும் சூரும் போய் மங்கப் பொருகோபா"-திருப்புகழ்—43. "வளைகடல் கதற மலையொடு பொருத முழுச் சேவகனே"-சேவகன் வகுப்பு.

† கட்புரம்...கண் புரம்-கண்-பெருமை (திவாகரம்) 'கண்ணார் கழுக்குன்றம்' சம்பந்தர்-2-39-2 புரம்-ராசதானி கண்புரம்... பெருமை தங்கிய வீரமகேந்திரம் (சூரன் ஊர்), கள்புரம்..கள். களவு, புரம்—உடல் வஞ்சக உடல்.

‡ நேமிக்குவடு...சக்ரவாளகிரி-'சக்ரகிரியுங் குலைய விக்ரம நடம் புரியும் மயில்'-திருப்புகழ் 354. x கொற்றவன் நத்தம் எனப்பிரிக்க.

0 சந்ததமும் வந்திக்கப் பெற்றவர்...தேவர்கள். 'வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம் வாழ்வான் மனம் நின்பால் தாழ்த்துவதும் தாமுயர்ந்துதம்மையெல்லாம் தொழவேண்டி'-திருவாசகம்சதகம்-16.

** முருகன் பூங்கழல் கட்ட...கடல் உட்கிற்று, துட்டன் குலமடங்க ஒழிந்தான், நேமிக்குவடு ஒதுங்கிற்று, சொர்க்கத்தர் துன்பு ஒழிந்தனர், திக்கிலுள்ள மலைகள் நடுங்கின, இந்திரன் குடி

(1) ஒலிக்கின்றதும், சுற்றியுள்ளதுமான ஏழு கடலும் கதறி, வெந்து, அஞ்ச (2) பெருமை தங்கிய வீர மகேந்திரபுரத்திலிருந்த துஷ்டன், (அல்லது-கள்ளத்தனம் கொண்ட உடலமைந்த துஷ்டன்)—சூரன் தனது குலம் முழுமையும் கெட்டு (ஒட்ட)—அடியோடு ஒழிய (3) போய் ஒரு சக்ர

வாளகிரியும் ஒதுங்கி நிற்க, (4) சொர்க்க தலத்தில் (விண்ணுலகில்) இருந்தவருடைய துன்பம் தொலைய (5) நடுங்கத் திக்கிற் கிரி வர்க்கம்—திக்கில் உள்ள மலைக் கூட்டங்களெல்லாம் நடுக்கம் அடைய- (6) குலிசாயுதத்தை ஏந்திய கையை உடைய கொற்றவன் (அரசனும் இந்திரன்) நத்தம்—தனது ஊரில் குடிபுக,

(7) மண்ணுலகையும் விண்ணுலகையும் படைத்த இருக்கு ஆதிய வேதம் வல்ல நான்முகன் தண்டனை அடைந்து விலக, (8) எப்போதும் வணங்கப்படுபவர்களாம் தேவர்களுடைய பகைவர்கள் ஓட்டம் பிடிக்க,

(9) அழகிய தண்டையும், பொன்னாலாய அழகிய விசித்திரமான சதங்கையும் (கிண்கிணித்) திரளும் தாள ஒற்றுமையுடன் ஒலி செய்யத், திருவடித் தாமரையில் பொலிவுள்ள வீரக் கழலைக் கட்டின பெருமாளே!

(கச்சியும்...சித்தத்திற் கருதிக்கொண் டடைவேனோ)

463

ஜலம், மலம் இவைதமை விடுகின்ற மிகப் பெரிய குடிசையில், எல்லா வினைகளும் ஒன்று சேர்ந்து அமையும்படி வலிமைபெறப் பொருத்தப்பட்ட உறுப்புக்கள் (அவயவங்கள்)கூடிட மனக்களிப்புடன் ஒப்பற்ற தந்தையும் தாயும்—

ஏறினன், பிரமன் தண்டனை உற்றான், தேவர்களின் பகைவர்கள் ஓடினர், தண்டையும் சதங்கையும் கழல் ஒலிக்கு ஒத்து ஒலித்தன. பூங்கழல் கட்ட-என்றது முருகவேள் செயல் செயத்தொடங்க-எனப் பொருள்படும். "தேங்கிய அண்டத் திமையோர் சிறைவிடச் சிற்றடிக்கே பூங்கழல் கட்டும் பெருமாள்"—(கந்தர் அலங்.-83)

†† சமைந்து உவந்து எனப் பிரிக்க.

(1)—(9) அஞ்ச, ஒழிய, நிற்க, தொலைய நடுக்கம் அடைய, குடிபுக, விலக, ஓட்டம் பிடிக்க, ஒலி செய்ய-கழல் கட்டும் என முடித்துப் பொருள் காண்க.

தரவரு பொய்க்குட் கிடந்த *கந்தலி
ஓுறையு முயிர்ப்பைச் சமன்து ரங்கொரு
†தனியி லிழுக்கப் படுந்‡த ரங்கமும் வந்திடாமுன் ;

பலxவுரு வத்தைப் பொருந்தி யன்றுயர்
படியு நெளிக்கப் படர்ந்த ᴑவன்கண
படமயில் புக்குத் துரந்து கொண்டிகல் வென்றிவேலா-

பரிமள மிக்கச் சிவந்த நின்கழல்
பழுதற நற்சொற் றெரிந்து அன்பொடு
பகர்வதி னிச்சற் றுகந்து தந்திட வந்திடாயோ ;

**சிலையு மெனப்பொற் சிலம்பை முன்கொடு
சிவமய மற்றுத் திடங்கு லைந்தவர்
திரிபுர மத்தைச் சுடுந்தி னந்தரி ††திண்கையாளி-

* கந்தல்—'மாலினு லெடுத்த கந்தல்' திருப்புகழ் 786.
† தனியில் இழுக்கப்படும் தரங்கம் — என்பது உயிர்போமத் தனிவழிக்கே' என்ற கந்தர் அலங்காரத்தை (59) நினைவூட்டும்
‡ தரங்கம். மனக்கலக்கம். 'தரங்கம் எய்திச் சனங்களெல்லாம் இரீஇ'—கந்த புராணம் 3-15-78.
"உரங்கிளர் சூரனென் றொருபேர் பெற்றநீ
தரங்கம தடைவதுந் தலைமைக் கேற்பதோ"—
இரங்கலை இரங்கலை"—கந்த புராணம்—3-20-16.
x உருவம் — வர்ணம்; மயில் தோகை பல வர்ணங்களைக் கொண்டது 'பலநிறம் மிடைந்த விழுசிறை யலர்ந்த பருமயில்" —திருப்புகழ் 164. இங்கு 'மயில்' என்றது மயிலான இந்திரனைக் குறிக்கின்றது. இந்த மயிலில் ஏறித் தான் சூரனுடன் முருகவேள் பொருதது
"இந்திரன்.. சுந்தர நெடுங்கட் பீலித் தோகைமா மயிலாய்த்
தோன்றி, வந்தனன் குமரற் போற்றி மரகத மலைபோல்
நின்றான்"
"படர்சிறை மயூர மாகி முன்னுறு மகவான் தன்மேல்
மொய்ம்புடன் புக்கு வைகி...ஊர்தலுற்றான்"—கந்தபுராணம் 4-13-378 382; திருப்புகழ்ப் பாடல் 447-பக்கம் 624 பார்க்க.
ᴑ வன்கணபடமயில் - அச்சந்தரும் படம் (பாம்பை)க் கொண்ட மயில் எனலுமாம்.

(தொடர்ச்சி 43-ஆம் பக்கம் பார்க்க.)

சேர்ந்து அளிக்க (உண்டாகின்ற) பொய்யிலேயே கிடந்த கந்தலில் (கந்தையில்-கிழிபட்ட துண்டில் அழிந்து போகும் உடலில்) இருக்கும் மூச்சை—(சுவாசத்தை) யமன் ஓட்டிச் செலுத்த ஒரு தனியான வகையில் (ஒரு கோரமான வகையில்) இழுக்கும் (அல்லது-பிராணவாயுவை ஒரு தனி வழியில் இழுத்துக்கொண்டு போகும்போது உண்டாகும் தரங்கம் (மனக்கலக்கம்) வந்து கூடாமுன்—

பலவித நிறங்களைப் பொருந்தியதும், அன்று போர்க்களத்திற் சிறந்த பூமியும் நெளியச் சென்றதுமான, வலிமை வாய்ந்த பீலிக் கண்களை உடைய படம் (தோகையாம்) போர்வையை உடைய மயிலில் ஏறிச் செலுத்திச் சென்று போரினை வென்ற வேலனே!

நறுமணம் மிகுந்து பெருகும் சிவந்த உனது திருவடியை எவ்வகைக் குற்றமுமில்லாத நல்ல சொற்கள் கொண்டு அறிந்து அன்புடனே, சொல்லும்படியான பாக்கியத்தை இனிச் சற்று (நீ) மகிழ்ந்து தந்து உதவ வரமாட்டாயா!

சிலையும் என (வில் என்று) பொற்சிலம்பை (பொன் மலையாம் மேருவை, முன் கையிற்கொண்டு, சிவ வழிபாட்டைக் கைவிட்டுத் தமது சக்தி குலைந்த அசுரர்களைத், திரிபுரத்தை எரித்த அந்த தினத்தில் தரித்த (வில்லாக மலையைத் தரித்த) திண்ணிய (வலிய) திருக்கரத்தைக் கொண்டவள்—

(42-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி.)

** திரிபுரம் எரித்த வரலாறு;—பாடல் 285, பக்கம் 206 கீழ்க்குறிப்பு.

†† சிலை பிடித்த கை தேவியின் கை ஆதலின், திண்கையாளி என்பது தேவியை. குவடு குனித்துப் புரஞ்சுடுஞ்சினவஞ்சி நீலி'... திருப்புகழ் 464. 'குலவரை தனுவென .. .. புரம் நொடியினில் எரி செய்த அபிராமி' — திருப்புகழ் 304 'திரிபுரம் மாண்டு நீறெழ மலைசிலை ஒரு கையில் வாங்கு நாரணி—திருப்புகழ்-507

திருமகள் கச்சுப் பொருந்தி டுந்தன
தெரிவை யிரக்கத் துடன்பி றந்தவள்
திசைகளி லொக்கப் படர்ந்தி டம்பொரு இன்றஞானக் ;
கலைகள ணைக்கொத் தடர்ந்து வம்பலர்
*நதிகொள கத்திற் பயந்து கம்பர்மெய்
கருக †இடத்திற் கலந்தி ருந்தவள் கஞ்சபாதங்—
கருணை மிகுத்துக் கசிந்து ளங்கொடு
கருது மவர்க்குப் பதங்கள் தந்தருள்
‡கவுரி திருக்கோட் டமர்ந்த இந்திரர் தம்பிரானே.(கரு)

464. அறிவைப் பெற

தனதன தத்தத் தனந்த தந்தன
தனதன தத்தத் தனந்த தந்தன
தனதன தத்தத் தனந்த தந்தன தனதான

ˣதலைவலை யத்துத் தரம்பெ றும்பல
புலவர் மதிக்கச் சிகண்டி குன்றெறி
தருமயில் செச்சைப் புயங்க யுங்குற வஞ்சியோடு—

* கம்பை நதிக்கரையில் தேவி மணலால் இலிங்கம் தாபித்துப் பூசிக்கும்போது, தேவியின் பூசையில் மகிழ்ந்த சிவபிரான் தேவியின் அன்பைச் சோதிக்க வேண்டிக், கம்பை நதியில் வெள்ளம் பெருகச் செய்தனர். லிங்கத்துக்கு ஊறு வருமென அஞ்சித் தேவி லிங்கத்தை இறுகத் தழுவ, அவள் தவத்துக்குக் குழைந்து இரங்கி வெள்ளத்தை இறைவன் தடுத்தனர். அங்ஙனம் தழுவினதால் லிங்கத்தில் தேவியின் வளைத் தழும்பும் கொங்கைத் தழும்பும் பதிந்தன. பின்னர்த் தேவி வேண்டின வண்ணம் தேவியை இறைவன் மணம் செய்து கொண்டனர். இது 'கவுரி கல்யாணம்' என வழங்கும். இதன் விரிவைக் காஞ்சிப் புராணம் தழுவக் குழைந்த படலத்திலும், பெரிய புராணம் திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் புராணத்திலும் காணலாகும். 460 ஆம் பாடல் உரைக் குறிப்பையும் பார்க்க.

† தேவி இடப்பாகம் பெற்றது--பாடல் 301—பக்கம் 246—கீழ்க்குறிப்பு. ‡ கவுரி திருக் கொட்டு—என்றுதனால் இந்தத் திருப்புகழும் அடுத்த பாடலும் காஞ்சி காமாக்ஷி அம்மை திருக் கோயிலில் உள்ள முருகவேளுக்கு உரியனவாம் என்க. கொட்டு—கோட்டம்; அம் ஈறு கெட்டு முதல் குறுகிற்று; கோட்டம்-கோயில். "கோழிச் சேவற் கொடியோன் கோட்டமும்"—சிலப்பதி 14—10. உமையமர் காமக்கோட்டி"—கந்தபுராணம்—திருநகரம்—78.

x தலைவலையம்—முதல் எல்லை-முதல் வகுப்பு.

அழகிய தேவி, ரவிக்கை பொருந்திய கொங்கைகளைக் கொண்ட மாது, கருணையுடனே தோன்றியவள், திசைகள் எல்லாவற்றினும் வியாபித்து இடங்கொண்ட ஞானக்

கலைகள் (நூல்கள்) அணைந்த கொத்து (திரள்) திரண்ட கலைநூல்களனைத்தையும், அடர்ந்து (நிரம்பப் பழகி) வம்பு அலர் (புது மலர்களை) நதிகொள் அகத்தில் (கொள் நதி அகத்தில்) கொண்ட கம்பை நதிக் கரையகத்தே, பயந்து (அந்தக் கம்பை நதியின் வெள்ளத்தைக் கண்டு பயந்து), கம்பர் (ஏகாம்பரநாதரது சிவந்த) மெய் (உடல்), கருக (தனது) கருநிறத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி இடத்திற் கலந்திருந்தவள் (இடது பாகத்திற் கலந்திருந்த தேவி,) தனது தாமரைத் திருவடியை—

அன்பு மேலிட்டுக் கசிந்த உள்ளத்தோடு தியானிக்கும் அவர்க்கு (அடியார்களுக்கு) பதங்கள்—மேலான பதவிகளைத் தந்தருளுகின்ற கவுரியம்மை ஆகிய தேவியின் (திருக் கொட்டு)—திருக்கோயிலில் வீற்றிருக்கின்ற பெருமாளே! தேவேந்திரர் தம் பெருமாளே!

(நின்கழல் பகர்வது...தந்திட வந்திடாயோ)

464

முதல் எல்லையில் (வகுப்பில்) வைக்கத் தக்க தகுதி (மேன்மை) பெற்றுள்ள புலவர்கள் போற்றித் துதிக்க, (உனது) மயிலையும், (கிரௌஞ்ச) மலையைப் பிளந்து (எறி தரும்) எறிந்த அயில் (வேலையும்), வெட்சிமாலை அணிந்த புயங்களையும், கயவஞ்சி (யானை வளர்த்த தேவசேனை யையும்), குறவஞ்சி (குறவர் வளர்த்த) வள்ளியையும்—

தமனிய முத்துச் சதங்கை கிண்கிணி
தழுவிய செக்கச் சிவந்த பங்கய
சரணமும் வைத்துப் பெரும்பா பந்தம்வி ளம்பு*காளப் ;
புலவ னெனத்தத் துவந்த ரங்தெரி
தலைவ னெனத்தக் கறஞ்செ யுங்குண
புருஷ னெனப்பொற் பதந்த ருஞ்சன னம்பெறுதே தா-
பொறைய னெனப்பொய்ப் ப்ரபஞ்ச மஞ்சிய
துறவ னெனத்திக் கியம்பு கின்றது
புதுமை யலச்சிற் பரம்பொ ருந்துகை தந்திடாதோ;
குலசயி லத்துப் பிறந்த பெண்கொடி
யுலகடை யப்பெற் றவுந்தி †யந்தணி
குறைவற முப்பத் திரண்ட றம்புரி கின்றபேதை-
குணதரி ‡சக்ரப் ப்ரசண்ட சங்கரி
கணபண ரத்நப் xபுயங்க கங்கணி
குவடு குனித்துப் புரஞ்சு டுஞ்சின வஞ்சிநீலி ;
oகலப விசித்ரச் சிகண்டி சுந்தரி
கடிய விடத்தைப் பொதிந்த கந்தரி
கருணை விழிக்கற் பகந்தி கம்பரி யெங்களாயி-

* காளப் புலவன்—(காளம் மேகம் போல) பெருமழைபோலக் கவிகளைச் சொரியவல்ல புலவன்; (காளமேகப் புலவர் அருணகிரியார் காலத்திலோ அதற்குச் சில ஆண்டுகள் முன்னரோ இருந்தமையால் காளமேகத்தின் ஆசு கவித்திறம் அருணகிரியார்க்கு நன்கு தெரிந்திருக்கும்; ஆதலின் காளப்புலவன் என்றபோது காளமேகருடைய ஞாபகமும் அருணகிரியார்க்கு இருந்திருக்கும்)

† அந்தணி—அந்தணன் என்பதின் பெண்பால்- அபய வரம் புரி உபய கரம் திகழ் அந்தணி'-வேல்வாங்கு வகுப்பு.

‡ சக்ரப் ப்ரசண்ட சங்கரி—"சக்ர தலத்தி த்ரியக்ஷி"- பூதவேதாள வகுப்பு. 'முக்கோணத் தானத்தாள்'—திருப்புகழ் 1126; திருப்புகழ் 456, பக்கம்-18-கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

x புயங்க கங்கணி :—'அழல்வாய் கான்றிடு நாகாங்கதை" வேல்வாங்கு வகுப்பு; நாக அங்கதை—பாம்பை அங்கதமாகப் புனைந்தவள். அங்கதம்—வாகுவலயம்; புயவளை; தோளணி.

o தேவியை மயில் என்றது .—'இமய மயில்' சீர்பாத வகுப்பு : "இரண கிரண மடமயில்"—தேவேந்திர வகுப்பு. மேலும் மயிலாப்பூரிலும் மயிலாடுதுறை என்கின்ற மாயூரத்திலும் தேவி (பார்வதி) மயில் ரூபங்கொண்டு சிவபிரானைப் பூசித்தாள்.

பொன்னாலாய முத்துச் சதங்கை (கிண்கிணி) இவை களைத் தழுவி மிகச் சிவந்த தாமரை மலர் போன்ற திருவடியையும் வைத்துப் பெரிய பாமாலைகளைப் பாட வல்ல காளமேகம் (கருமேகம்) போன்ற

புலவன் இவன் என்று சொல்லும்படியும், உண்மை ஞானம் பெற்ற தலைவன் இவன் என்று கூறும்படியும், தக்க (சரியான) தருமங்களைச் செய்யும் குணத்தை உடைய (சற்)புருஷன் இவனென்று (உலகோர்) கூறும்படியும் மேலான பதத்தை (பதவியை-நிலையை)த் தருகின்றதான சனனம் (பிறப்பை) (இந்த ஆன்மா) பெருதோ (நான் பெறேனோ!

பொறுமை உடையவன் இவன் என்றும், பொய் உலகத்தைக் கண்டு பயந்த துறவி இவன் என்றும், திக்குகளில் உள்ளோர்(உலகோர்) சொல்வது ஓர் அதிசயம் அன்று; அறிவுக்கு மேம்பட்ட பெருநிலையைச் சேர்ந்து பொருந்தும் பேற்றை (நினது திருவருள்) தந்து அருளாதோ!

சிறந்த மலையாம் (இமயத்தில்) பிறந்த பெண்கொடி, உலகு எல்லாவற்றையும் ஈன்ற திருவயிற்றை உடைய அழகிய தட்பம் உடையாள் (குளிர்ந்த குணம் உடையாள்), குறைவு இல்லாத வகையில் முப்பத்திரண்டு அறங்களைச் செய்து வந்த தேவி—

நற்குணம் உடையாள், சக்ரம் (மந்திர யந்திரத்தில்) வீரத்துடன் விளங்கும் சங்கரி, கூட்டமான படங்களை உடையதும், ரத்ன (மணி) கொண்டதுமான பாம்பைக் கங்கணமாக (கைவளையாக) அணிந்தவள், மேரு மலையை வளைத்துத் திரிபுரத்தை எரித்த கோபங்கொண்ட வஞ்சி (வஞ்சிக்கொடி போன்ற தேவி), நீலநிறமுடையவள்,

கலப விசித்ரச் சிகண்டி (விசித்ரக் கலபச் சிகண்டி, விசித்திரமான தோகையைக் கொண்ட மயில் அனையாள்) (அல்லது மயில்ரூபம் கொண்டவள்), சுந்தரி, பொல்லாத விஷத்தை அடக்கி வைத்துள்ள கழுத்தை உடையவள், கருணை நிறைந்த கண்ணினள், கற்பகம் (போன்று வேண்டு வார்க்கு வேண்டுவதை அளிப்பவள்), திக்கே (அம்பரமாக) ஆடையாக உடையவள் (நிர்வாணி), எங்கள் ஆயி (தாய்)

கருதிய பத்தர்க் கிரங்கு மம்பிகை

சுருதி துதிக்கப் படுந்த்ரி யம்பகி

கவுரி திருக்கோட் டமர்ந்த இந்திரர் தம்பிரானே. (கச)

465. திருவடியைப் போற்ற

தனத்தத்தத் தனத்தத்தத் தனத்தத்தத் தனத்தத்தத்
தனத்தத்தத் தனத்தத்தத் தனதான

இதத்துப்பற் றிதழ்த்துப்பற் றிருட்பொக்கக் கருத்திட்டத்

தியக்கத்திற் றியக்குற்றுச் சுழலாதே—

எலுப்புச்சுக் கிலக்கத்தத் தடித்தொக்குக் கடத்தைப்பெற்

றெடுத்துப்பற் றடுத்தற்பத் துழலாதே;

*சுதத்தத்தச் சதத்தத்தப் பதத்தர்க்குற் றவற்றைச்சொற்

றுவக்கிற்பட் டவத்தைப்பட் டயராதே—

துணைச்செப்பத் தலர்க்கொத்துற்

பலச்செச்சைத் தொடைப்பத்திக்

கடப்பப்பொற் கழற்செப்பித் தொழுவேனோ;

---

* சுத தத் தத் சதத் அத்த பதத்தர்—அந்தந்த சத்தத்துக்கும் சுத்தமாகிய அர்த்தம் விசாரிக்கும் இலக்கணிகள்.

தன்னைத் தியானிக்கின்ற பக்தர்களிடத்தே இரக்கம் கொண்டுள்ள அம்பிகை, வேதம் துதிக்கும் முக்கண்ணி, கவுரியின் திருக்கோயிலில் (காமாட்சியம்மை கோயிலில்) வீற்றிருக்கும் தம்பிரானே! தேவேந்திரர்களின் தம்பிரானே!
(சிற்பரம் பொருந்துகை தந்திடாதோ)

465

இதத்துடன் (இன்பத்துடன்) பற்று-பற்றுகின்ற இதழ்-வாயிதழின், துப்பு-நுகர்ச்சி (வாயூறலை அனுபவித்தலை), அற்று-நீங்கி, இருள்-இருண்ட, (துன்பம் தரும்) பொக்கக் கருத்து—பொய்யான (வஞ்சகமான) எண்ணங்களில், இட்டத் தியக்கத்தில் (இஷ்டம் வைத்த தனுல்) வரும் சஞ்சலங்களால் (மயக்க அறிவால்), தியக்கு உற்று (சஞ்சலம் அடைந்து, மயக்கம் அடைந்து) நான் சுழற்சி உறுமல்—

எலும்பு, சுக்கிலம் (இந்திரியம்), கத்தம் (மலச்சேறு), தடி (தசை—மாமிசம்) — தொக்கு-தோல் — (இவைகூடிய), கடத்தை-உடம்பைப் பெற்றெடுத்து—அடைந்துகொண்டு, பற்று அடுத்த-பற்று (பாசம்) சேர்ந்துள்ள—தற்பத்து—பாவநிலையில்—பாவத்தில்-உழலாதே-அலைச்சல் உறுமல்—(அல்லது-பற்று அடுத்து அற்பத்து உழலாதே-பாசத்தைக்கொண்டு அற்பமான செயல்களில் அலைச்சல் உறுமல்)—

சுத—சுத்த—சுத்தமான, (தத் தச்சதத்து) தத் தத் சத்தத்து — அந்த அந்த சத்தத்துக்கும், அத்தம்—அர்த்தத்தை (விசாரிக்கும்) பதத்தர்க்கு — பத ஆராய்ச்சி செய்வோர்க்கு, உற்றவற்றை — உள்ளதை, சொல் — எடுத்துச் சொல்லும், துவக்கில்பட்டு — கட்டிலே (தொடர்பிலே) சிக்குண்டு, அதனுல் அவஸ்தைப்பட்டு (வேதனைப்பட்டு) சோர்வு அடையாமல் — (சொல் ஆராய்ச்சியாற் சோர்வுறுமல்)—

துணைச் செப்பத்து — செப்பத்து துணை (செப்பம்), செவ்வையான தன்மை (துணை) கூடிய—அலர்க் கொத்து—பூங்கொத்துக்களும், உற்பலம் (நீலோற்பல மலர்), செச்சை (வெட்சிப்பூ) இவை தம்மால் ஆய தொடைப் பத்தி (மாலை வரிசைகளும்), கடப்பம், (கடம்பும்) கொண்ட, பொற்கழல்—அழகிய உனது திருவடிகளைச் செப்பி (புகழ்ந்து கூறித்) தொழ மாட்டேனே!

கொதித்துக்குத் திரக்கொக்கைச் சிதித்துப்பற் றிகைக்குட்பொற்
குலத்தைக்குத் திரத்தைக்குத் தியவேலா—
குறத்தத்தைக் கறத்தத்திக் கு*முத்தத்தத் தமொக்†கிக்குக்
குலத்துக்குக் குடக்கொற்றக் கொடியோனே ;
கதச்சுத்தச் சுதைச்சித்ரக் களிற்றுக்கொற் றவற்குக்கற்
பகச்சொர்க்கப் புரப்பொற்பைப் புரிவோனே—
கடுக்கைக்கட் செவிக்கற்றைச் ‡சடைப்பக்கக் கொடிக்கற்புக்
xகடற்கச்சிப் பதிச்சொக்கப் பெருமாளே. (கரு)

466. திருவடியைச் செப்ப

தனத்தத்தத் தனத்தத்தத் தனத்தத்தத் தனத்தத்தத்
தனத்தத்தத் தனத்தத்தத் தனதான

எனக்குச்சற் றுனக்குச்சற் றெனக்கத் oதத் தவர்க்கிச்சைப்
பொருட்பொற்றட் டிடிக்கைக்**குக் குடில்மாயம்—

---

* முத்த அத்தத்து அம் ஒக்கு—முத்தாபரண மணிந்த தோள்களின் அழகுக்கு ஒப்பாகும்.

† இக்குக் குலத்து—கரும்புக்கு ஒத்த குலமாகிய மூங்கிற் காம்பையுடைய.

‡ சடை — ஆகுபெயராய்ச் சடையை உடைய சிவனைக் குறிக்கும்.

x கடல் கச்சி—காஞ்சியம்பதியின் பெரும் பரப்பையும், பெருமையையும், கூட்டத்தின் பேரொலியையும் கருதி கடற் கச்சி என்றார்.

"மலிதேரான் கச்சியும் மாகடலும் தம்முள்
ஒலியும் பெருமையும் ஒக்கும்—மலிதேரான்
கச்சி படுவ கடல்படா கச்சி
கடல்படுவ எல்லாம் படும்"—என்னும் பாடலையும் காண்க.

o அத்தவர்—பொருட்பெண்டிர், விலைமாதர்.

** கு—சிறுமை.

கோபங்கொண்டு வஞ்சகமுள்ள கொக்கை (மாமரத்தை —மாமரமாய் நின்ற சூரனை) சதித்து (அழித்து), பற்றி கைக்குள்—கைக்குள் பற்றி — தன்வசப்படுத்தி (மயிலை—வாகனமாகவும், சேவலைக் கொடியாகவும் தன் வசம் கொண்டு), பொற்குலத்தை (பொன்மயமாம் — குலம் — மலை (கிரவுஞ்ச கிரியையும்), (அதன்) குத்திரத்தை (அதன் வஞ்சக நிலையையும்) குத்திய—குத்தி அழித்த-வேலனே!

குறத் தத்தைக்கு (குறவர்குலத்துக் கிளியாம்) வள்ளியினுடையவும், அறத்து அத்திக்கு (கற்பியல் அறநெறியில் நின்ற யானை) தேவ சேனையினுடையவும் — முத்தாபரணம் அணிந்த தோள்களின அழகுக்கு ஒப்பாகும் கரும்புக்கு ஒத்த குலமாகிய மூங்கிற் காம்பை யுடைய கோழியின் வீரக் கொடியை உடையவனே!

கதம் (கோபத்தையும்) சுத்த — சுத்தமான சுதை (வெண்மை நிறத்தையும்) சித்ரம் — அழகையும் கொண்ட களிறு — ஐராவதம் என்னும் யானைக்கு அரசனும் தேவேந்திரனுக்குக் கற்பக விருக்ஷங்கள் உள்ள சொர்க்கலோக அழகைத் தந்து உதவி புரிந்தவனே!

(கடுக்கை) கொன்றையும், கட்செவி (பாம்பும்) உள்ள (கற்றைச்சடை) திரண்ட சடையை உடைய சிவனது, பக்கக் கொடி—பாகத்து அமர்ந்த கொடியனைய தேவியின்—கற்பு (தவத்தொடுகூடிய அறம் வளர்த்த) கடல் — கடல் ஒலிபோல் ஒலிகொண்ட கச்சிப்பதி — காஞ்சியந் திருநகரில் அழகிய பெருமாளே!

(கடப்பப் பொற்கழற் செப்பித் தொழுவேனோ)

466

எனக்கும் கொஞ்சம், உனக்கும் கொஞ்சம் என்று கத்து (கூச்சலிடுகின்ற), அத்தவர்க்கு (பொருட் பெண்டிருக்கு-விலைமாதருக்கு, இச்சை-விருப்பமுள்ள பொருள்—பொருளையும், பொன்தட்டு—பொன் தட்டு (முதலானவைகளையும்) இடு—தருகின்ற, இக்கை—ஆபத்தைக் கொண்ட இந்த குக்குடில்—சிறுமை வாய்ந்த தேகமானது, மாயம்—மாயமாய் மறைந்தது

எனக்கட்டைக் கிடைப்பட்டிட் டனற்சுட்டிட் டடக்கைக்குப்
பிறக்கைக்குத் தலத்திற்புக் கிடியாமுன் ;

திணைக்குட்சித் திரக்கொச்சைக் குறத்தத்தைத் தனத்தைப்பொற்
பெறச்செச்சைப் புயத்தொப்பித் தணிவோனே-

செருக்கிச்சற் றுறுக்கிச்சொற் பிரட்டத்துட் டரைத்தப்பித்
திரட்டப்பிக் கழற்சேப்பத் திறல்தாராய் ;

*பனைக்கைக்கொக் கனைத்தட்டுப் படக்குத்திப் படச்சற்பப்
பணத் †துட்கக் கடற்றுட்கப் பொரும்வேலா-

பரப்பற்றுச் சுருக்கற்றுப் பதைப்பற்றுத் திகைப்பற்றுப்
பலிப்பப்பத் தருக்கொப்பித் தருள்வாழ்வே ;

---

* பனைக்கைக் கொக்கன்—தாருகாசுரன். யானையின் துதிக்கையைப் 'பனைக்கை' என்பர் : 'பனைக்கை மும்மத வேழம்'
—அப்பர்-5-2-1.

† துட்க—அஞ்ச.

(என்று) விறகுக்கட்டைகளின் (இடைப்பட்டிட்டு) இடையே (மத்தியிலே) கிடத்தப்பட்டு, அனல் (நெருப்பால்) சுட்டிட்டு (சுடப்பட்டு) அடக்கைக்கு (அடங்குவதற்கு) இறந்து மறைந்து போவதற்கும், பிறப்பதற்கும், தலத்தில் (இந்தப் பூமியில்) புக்கு—தோன்றி, இடியாமுன்-மடிந்து (அழிந்து) போவதன் முன்னரே,

தினைப்புனத்தில், அழகிய குழந்தைபோலத் திருந்தாப் பேச்சுக்களைப் பேசும் குறக்குலத்து கிளியாம் வள்ளியின் கொங்கையை அழகுபெற வெட்சிமாலை அணிந்த திருப்புயத்தில் ஏற்று அணிபவனே!

அகந்தை கொண்டும், சிறிது கோபித்தும், (சொல்) பேசுகின்ற துஷ்டரை, பிரட்டத்துட்டரை—நன்னெறியில் நின்றும் வழுவின துஷ்டர்களினின்றும்—தப்பி—விலகி, திரள் தப்பி-அவர்கள் கூட்டத்தினின்றும் விலகி, (உனது) கழல் செப்ப திருவடியைப் புகழத், திறல் தாராய்—சாமர்த்தியத்தை (ஒழுக்கத்தை)த் தந்து அருளுக.

பனைக்கை (பனைமரம்போல நீண்ட கை-துதிக்கையைக் கொண்டிருந்த கோக்கனை* கொக்கின் குணங்கொண்டவனும் தாரகனை (அல்லது—பனைக்கை(யன்), கொக்கன்—எனக் கொண்டு பனைக்கையன் (தாரகனையும்), கொக்கன்—மாமரமாய் நின்ற சூரனையும், தட்டுப்பட-தடைபடும்படிக் குத்தி, அவன் (அவர்) அழிவுற சற்பப் பணம் (ஆதிசேடனுடைய படங்கள் அஞ்சவும், கடல் அஞ்சவும்—பொருத வேலனே!

பரப்பு (பேராசை) ஒழிய, சுருக்கு (உலோபகுணம்) ஒழிய, பதைப்பு (நடுக்கம் - அல்லது - ஆத்திரப்படுதல்) ஒழிய, திகைப்பு (மயக்கம்) ஒழிய, பலிப்ப இத்தகைய நற்குணங்கள் உண்டாக, பத்தருக்கு— அடியார்களுக்கு, ஒப்பித்துச்—சேர்ப்பித்து (அடையும்படித் தந்து உதவி) அருள்புரியும் செல்வமே!

---

* கொக்கன்—ஓர் இழிவுச் சொல்லாக உபயோகப்பட்டுள்ளது. கொக்கின் குணம்—சமயம் பார்த்துச் செயலாற்றல்—'மடைத் தலையில், ஓடுமீன் ஓட உறுமீன் வருமளம் வாடியிருக்குமாம் கொக்கு' —மூதுரை.

*கனிக்குத்திக் கனைத்துச்சுற் றிடப்பச்சைக் கனப்பக்ஷிக்
கிடைப்புக்குக் களிப்புக்குத் திரிவோனே-

கலிக்கொப்பிற் சலிப்பறுக் கதிக்கொத்திட் டெழிற்சத்திக்
கடந்தச்சிப் பதிச்சொக்கப் பெருமாளே.(கசு)

467. புகழை ஓத

தனத்தத்தத் தனத்தத்தத் தனத்தத்தத் தனத்தத்தத்
தனத்தத்தத் தனத்தத்தத் தன தான

இறைச்சிப்பற் றிரத்தத்திட் டிசைக்கொக்கப் பரப்பப்பட்
டெலுப்புக்கட் டளைச்சுற்றிச் சுவர்கோலி-

எடுத்துச்செப் பெனக்கட்டிப் புதுக்குப்புத் தகத்திற்புக்
கெனக்குச்சற் றுனக்குச்சற் றெனுமாசைச் ;

சிறைக்கொத்திப் பிறப்பிற்பட் டிறக்கச்சொப் பனத்துற்றுத்
திகைக்கப்பட் டவத்தைப்பட் டுழலாதுன்-

திருப்பத்மத் திறத்தைப்பற் றுகைக்குச்சித் திரத்தைச்சொற்
†றிதக்கொற்றப் புகழ்ச்செப்பித் திரிவேனோ ;

---

* கனிபெறும் பெருட்டுச் சுற்றினது—பாடல் 184-பக்கம் 430 பார்க்க.

† இதம்—நிலைமை

கனிக்கு - (மாம்பழம் - அல்லது மாதுளம்பழம்) பெறவேண்டி, திக்கு அனைத்தும் (திக்குகள் முழுமையும்)— உலகெலாம்) சுற்றிட-வலம்வர, பச்சை-பச்சை நிறமுள்ள, கனப் பக்ஷிக்கு (பெருமை வாய்ந்த மயிலின்), இடைப்புக்கு— மேல் ஏறி அமர்ந்து, களிப் புக்கு-மகிழ்ச்சியுடன் திரிவோனே !

கலி (கலியுகத்திலும்), ஒப்பு இல்-நிகரிலாத, சலிப்பு அற்று (சலித்தல் இல்லாமல்-மன உவப்புடன்), கதிக்கு-கதியைத்தர (வீட்டின்பத்தைத் தருதற்கு, ஒத்திட்ட-(ஒத்திட்டுள்ள) உட்பட்டுள்ள-இசைந்தெழுந்தருளியுள்ள, எழிற் பெருமாளே — அழகிய பெருமாளே! சத்திப் பெருமாளே—சத்திவேல் ஏந்திய பெருமாளே—(அல்லது அழகிய சத்தி—சத்தியாம் காமாட்சி தேவிவாழும்) கடற் கச்சிப் பதிச் சொக்கப் பெருமாளே—கடல் போலும் ஒலி பெருகும் கச்சிமாநகரில் அழகிய பெருமாளே !

(கழற் செப்பத் திறல் தாராய்)

467.

மாமிசத்துடன் அதைப்பற்றியுள்ள ரத்தத்தை இட்டு-சேர்த்து இசைக்கு ஒக்க - அந்த ரத்தம் பொருந்துதற்குத் தக்கவாறு உடலிலே பரப்பவைத்து, எலும்புச் சட்டத்தைச் சுற்றிலும், சுவரை வகுத்து—

எடுத்துச், செப்பு என-ஒரு (ஒரு பாத்திரமாக)-கட்டி உரு ஏற்படுத்தி, புதுக்கு அலங்கரித்த-புத்தகத்தில்-புதிய அகத்தில் (வீட்டில்). புக்கு-புகுந்து, (ஓர் உடலெடுத்துப் பிறந்து), எனக்குக் கொஞ்சம் வேண்டும்-உனக்குக் கொஞ்சம் வேண்டும்-என்கின்ற ஆசை எனப்படும்

சிறைச்சாலையில் (இருக்க) ஒத்து-சம்மதங்கொண்டு இந்தப் பிறப்புக்களிலே பட்டு-பிறப்புக்களை அடைந்து, (உறக்கம் சொப்பனத்து உற்று) தூக்கம், கனவு இவைகளை அடைந்து, மயக்கம் கொண்டும், வேதனை அடைந்தும் திரியாமல் உனது—

அழகிய தாமரையாம் திருவடிகளின் திறம் (சார்பைப்) பற்றுகைக்கு — பற்றி உய்வதற்கு — உய்யும் பொருட்டு, அழகை வெளிப்படுத்தும் சொற்களால், உனது நிலைத்த வீரப் புகழைச்சொல்லிச் சொல்லித் திரிய மாட்டேனோ!

பிறைச்செக்கர்ப் புரைக்கொத்துச்
சடைப் பச்சைக் கொடிக்கிச்சைப்
பிறக்குற்றத் திருப்பக்கச் சிவநாதர்—
*பெருக்கப்புத் †தடக்கைக்‡கற் பகத்தொப்பைக் கணத்துக்குப்
பிரச்சித்தக் கொடிக்குக்கடக் கொடியோனே!

பறைக்கொட்டிக் களிச்சுற்றக் xகுறட்செக்கட் கணத்திற்குப்
பலிக்குப்பச் சுடற்குத்திப் பகிர்வேலா—

---

* சிவபிரான்போல விநாயகருக்கும் சிரசிற் கங்கை உண்டு:— சிவபிரானுக்கு உரிய சடை, கங்கை, திங்கள், கொன்றை, பாம்பு, முக்கண் இவை ஆறும் விநாயக மூர்த்திக்கும் உண்டு.

'கங்கையும், பனிவெண் திங்களும், விரைத்த கடுக்கையந் தொங்கலும், அரவும், தங்குபொற் சடையும், முக்கணும் தாதை-தாணு என்றுணர்த்த, மென்மலர்க்கை அங்குச பாசம் அணிந்து வெற்புயிர்த்த ஆரணங்கு அன்னை என்றுணர்த்தி, வெங்கலி முழுதும் துமித்தருள் பட்டி விநாயகன் சேவடி பணிவாம்''... என்னும் பேரூர்ப் புராணமும்,

கங்கையார் ஆம்பலை .... மனக்கூடம் சேர்ப்பாம்'' என்னும் திருக்குற்றாலப் புராணமும் ஈண்டு உணர்தற்பாலன. (ஆம்பல்— யானை.

† தடக்கை—விநாயகருக்குத் தடக்கை—

''தடக்கை ஐந்துடைத் தாழ்செவி நீள்முடி கடக்களிற்றைக் கருத்துளிருத்துவாம்''—பெரிய புராணம்.

‡ கற்பக தொப்பை கணம்—விநாயகருடைய வயிறுபோலப் பருத்த வயிற்றையுடைய பூதகணம். முருகவேள் சூரனுடன் போருக்குச் சென்றபொழுது அவருடன் இரண்டாயிர வெள்ளம் பூதகணங்கள் சேனையாகப் போந்தன.

''அண்டவாபரணன்.. முதலாங் கணப்பெருந் தலைவரை நோக்கி ஆயிர இரட்டி பூத வெள்ளத்தோ டறுமுகன் சேனையாய்ச் சென்மின் நீயி ரென்றருளி அவர்தமைக் குகற்கு நெடும் படைத் தலைவரா அளித்தான்''—கந்த புராணம் I-18-40

x குறள்...கணம் -''குண்டைக் குறட்பூதம்''—சம்பந்தர்-I-46-1. பூதகணங்கள்—போர்க்களத்தில்—பச்சை உடலை—உண்ணுதல்,— ''அரக்கர் தம்மை .. .. .. வாளெயிற்றினிற் சவட்டியே''—தக்கயாகப் பரணி-379. 'நிணமவை நெடிய குறளிகள் பக்ஷித்து நிர்த்தமிட' —திருப்புகழ்-921.

பிறைச் செக்கர்ப் புரைக்கு ஒத்து—செக்கர்ப் பிறைப் புரைக்கு ஒத்து-சிவந்த பிறைக்குத் தந்த உயர்வுக்கு ஒத்து (அல்லது புரை செக்கர் பிறைக்கு ஒத்து—பெருமையும் செந்நிறமும் கொண்ட பிறைக்குத் தலையிடம் தந்தது போலப் — பின்னிய கூந்தலைக்கொண்ட பச்சைநிறக் கொடியாம் பார்வதிக்கு இச்சை—ஆசை, பிறக்குற்ற பிறந்துள்ள (பிறப்பதற்குத் தக்க) அல்லது பிறங்குதல் உள்ள—விளக்கம் உற்ற திருப்பக்கம் (அழகிய இடது) பாகத்தைத் தந்துள்ள சிவபிரானுடைய—

பெருகு அப்பு-பெருகு நீராம் (கங்கையையும்), தடக்கை—பெருமைவாய்ந்த துதிக்கையையும் கொண்ட அல்லது, பெருத்த *கப்புதலை-(வாரி உண்ணுதலைச் செய்யும், தடக்கையையும், கற்பகம் (விநாயகரது தொப்பை போலப் பருத்த) தொப்பை (வயிற்றை) உடைய கணத்துக்கு (பூத கணங்களுக்குப்) பிரசித்த-நன்கு தெரிந்தவனே! கொடி (ஒழுங்கு அல்லது நீளமுள்ள) கோழிக் கொடியனே! (அல்லது-கொடியாகக்-கோழிக் கொடியை உடையவனே !)

பறை வாத்தியங்களை முழக்கிக் (களைச்சு உற்ற) களைப்பு அடைந்துள்ள, குறள் செக்கட் கணத்திற்கு-செக்கண் குறள் கணத்துக்கு-சிவந்த கண்களை உடைய குறட் பூதக் கூட்டங்களுக்கு, பலிக்கு-உணவுக்கு வேண்டி, பச்சுடல்-(அசுரர்களின்) பசிய உடல்களைக் குத்திப் பகிர்ந்தளித்த வேலனே !

---

* அவல் பொரி 'கப்பிய கரிமுகன்'—விநாயகர் திருப்புகழ் 1.

பணப்பத்திக் கணத்துத்திப் படுக்கைக்*கச் சபத்திச்சைப்
படுக்கச்சிப் பதிச்சொக்கப் பெருமாளே.(கஎ)

468 கழலைத் தமிழிற் பாட

தனத்தத்தத் தனத்தத்தத் தனத்தத்தத் தனத்தத்தத்
தனத்தத்தத் தனத்தத்தத் தனதான

கடத்தைப்பற் றெனப்பற்றிக் கருத்துற்றுங் களித்திட்டுக்
கயற்கட்பொற் பிணைச்சித்ரத் தனமாதர்—
கலைக்குட்பட் டறக்கத்திச்
சலித்துக்†கட் டளைச்சொற்பொய்த்
திரைக்குட்பட் டறச்செத்திட் டுயிர்போனால்;

எடுத்துக்கொட் டிடக்கட்டைப் படத்தெட்டத் தணற்றட்டக்
கொளுத்திச்சுற் றவர்ப்பற்றற் றவர்போமுன்-
இணக்கிப்பத் திமைச்செச்சைப்
பதத்தைப்பற் றுகைக்குச்சொற்
றமிழ்க்கொற்றப் புகழ்ச்சேர்ப்பித் திரிவேனோ;

---

* இந்தத் திருப்புகழ் காஞ்சியில் கச்சபேசர் கோயிலில் உள்ள முருகவேளுக்கு உரியது.

கச்சபம்: திருப்பாற்கடல் கடைபட்ட பொழுது அழுந்தின மத்தாகிய மந்தர மலையைத் திருமால் (கச்சபம்) ஆமையாக முதுகு கொடுத்துத் தாங்கிப் பின்னர் இறுமாப்படைந்து கடலைக் கலக்கினர் அந்த ஆமையை விநாயகர் அடக்கி மடிவித்து அதன் ஓட்டைச் சிவபிரான் அணியத் தந்தனர். விநாயகர்துதி—பாடல்-5 பக்கம்-14 கீழ்க்குறிப்பு)—பின்னர், திருமால் தனது குற்றம் தீர்ந்து ஈடேறவேண்டிக் காஞ்சியில் சோதிலிங்கத்தைப் பூசித்து-அந்த லிங்கம் "கச்சபேசர்" என்னும் திரு நாமத்துடன் விளங்க வேண்டும் என்ற வரத்தைப் பெற்றனர். அந்த லிங்கம் உள்ள ஆலயமே காஞ்சியில் கச்சபேசர் கோயில் என விளங்குகின்றது.

† கட்டளை—கற்பனை.

படங்களின் வரிசையையும் கூட்டமான புள்ளிகளையும் கொண்ட ஆதிசேடனைக் படுக்கை-படுக்கையாகக் கொண்ட கச்சபத்து-ஆமை உரு எடுத்த திருமால் ஆசைப்பட்டுள்ள (திருமாலின் ஆசைக்கு இடமான) கச்சி நகரில் அழகிய பெருமாளே !

(புகழ்ச் செப்பித் திரிவேனே !

468.

குடத்தைப் பற்றுவது போலப் பற்றி, (கடம் போன்ற அக்கொங்கையின்)மீதே எண்ணத்தை வைத்து உள்ளம் மகிழ்ச்சியுற்று, மீன்போலும் கண்ணின் அழகையும், இணையாயுள்ள அழகிய கொங்கைகளையும் உடைய மாதர்களின்—

மதன கலைக்குள் ஆசைப்பட்டு, (அந்த சாஸ்திரங்களை நன்றாகக் கூவி ஓதி, பின்னர் சலித்துப்போய்க், கற்பனைப் பேச்சுக்கும்—பொய் என்னும் மறைப்புத் திரைக்கும் உட்பட்டவனாகி-(கற்பனைப் பேச்சும், பொய்யும் பேசி), (அல்லது பொய்க்கடலில் அழுந்தி, அழிந்து இறந்து உயிர் போனால்-(உடலை)

எடுத்து, (சுடுகாட்டிற்) போடவேண்டி, விறகுக் கட்டைகளிடையே படும்படி வைத்துத் தெட்ட (முற்றின)-தணல்-நெருப்பு-தட்ட கொளுத்தி-கிட்டும்படிக் கொளுத்திச் சுற்றத்தார்கள்-பற்று அற்றவர்களாய் (சுடுகாட்டினின்றும்) போவதற்குமுன்—

இணக்கி (இணங்கி—மனம் பொருந்தி), பத்திமை (பத்தியுடன்), செச்சைப் பதத்தை (வெட்சி மலர்கொண்ட உன் (திருவடியைப்) பற்றுகைக்கு (பற்றி உய்வதற்கு), சொற்றமிழ்க் கொற்றப்புகழ் (தமிழ்ச்சொற் கொற்றப்புகழ்)-தமிழ்மொழி (கொண்டு உனது) வீரப்புகழைச் செப்பித் திரிவேனே-செப்பித் திரிவேனே (சொல்லித் திரியும் பாக்கியம் அமையுமோ)!

அடைத்திட்டுப் புடைத்துப்பொற்
பதச்சொர்க்கத் தனைச்சுற்றிட்
டலைப்புப்பற் றெனச்சொற்றிட் டறுசூரை—
அடித்துச்செற் றிடித்துப்பொட்
டெழுப்*பொர்ப்புப் படக்குத்திட்
டலைத்துச்சுற் றலைத்தெற்றுக் கடல்மாயப் ;
புடைத்திட்டுப் படிக்குட்செற் றடப்புக்குக் கதத்துக்கக்
†கயிற்கொக்கைப் படக்குத்திப் பொருவோனே—
புனத்திற்பொற் குறத்திக்குப் புணர்க்கொத்தப் பசப்பெத்திப்
புணர்க்கச்சிப் பதிச்சொக்கப் பெருமாளே.(கரு)

469. பற்றற

தனத்தத்தத் தனத்தத்தத் தனத்தத்தத் தனத்தத்தத்
தனத்தத்தத் தனத்தத்தத் தனதான

கருப்பற்றிப் பருத்தொக்கத் தரைக்குற்றிட் டுருப்பெற்றுக்
கருத்திற்கட் பொருட்பட்டுப் பயில்காலங்—
கணக்கிட்டுப் பிணக்கிட்டுக் கதித்திட்டுக் கொதித்திட்டுக்
கயிற்றிட்டுப் பிடித்திட்டுச் சமனுவி ;
பெருக்கப்புத் தியிற்பட்டுப் புடைத்துக்கக் கிளைப்பிற்பொய்ப்
பிணத்தைச்சுட் டகத்திற்புக் கனைவோரும்—

* பொர்ப்பு—பொருப்பு.

† கயில்-பிடர்—கழுத்தின் பின்புறம்—

'கயில் கலந்திருண்டு தாழ்ந்த கருங்குழல்' —சூளாமணி சுயம்-112. 'மயிர்ப் புறஞ் சுற்றிய கயில்—மணிமேகலை-3-135.

(தேவர்களைச் சிறையில்) அடைத்தும், (அவர்களைப்) புடைத்தும் (அடித்தும்) (அவர்களுடைய) அழகிய இருப்பிடமாகிய சொர்க்க பூமியை வளைந்துகொண்டு (அங்குள்ளார்) அலைச்சல் கொள்ளுங்கள் எனக்கூறி அவர்களை (அலைத்து) நீங்கின (சென்ற) சூரனை)—

அடித்தும், கோபித்து இடித்தும், பொடிபட அவனுக்குத் துணையாயிருந்த) எழுகிரியும் அழிவுற (வேலால்) குத்தியும், (அவனை) அலைத்து, வளைந்துள்ள திரைகள் (தெற்று) நெருங்கியுள்ள- கடலும் கலக்கமுற்று (ஒடுங்க)—

அலைத்துப், பூமியிலே செற்று அட புக்கு-பூமியிலே கோபத்துடன் அழிக்கப் புறப்பட்டு, கோபமும வருத்தமும் கயில் (பிடரில்-கழுத்தில்-நெஞ்சில்) கொண்ட, அல்லது, கயில்-பூட்டப்பட்டுள்ள (கலந்துள்ள) கொக்கை (மாமரமாம் சூரனை) பட—அழிவுபடக் குத்திச் சண்டை செய்தவனே! தினைப்புனத்தில் அழகிய குறத்தி வள்ளியை (அவள்) சேர்தற்கு வேண்டிய பசப்பு மொழிகளால் (தந்திர மொழிகளால்) ஏத்தி (துதித்து) (அல்லது எத்தி-வஞ்சித்து) அவளைப் புணர்ந்த (சேர்ந்த) கர்சிப்பதியில் அழகிய பெருமாளே!

(கொற்றப் புகழ்ச் செப்பித் திரிவேனோ)

469.

(ஒரு தாயின்) கருவாகச் சேர்ந்து, உருவம் பருத்தலை (முதிர் தலை) அடைந்து, (பத்து மாதம் என்னும் கணக்கு) ஒன்று கூட, (வெளிபட்டுப்) பூமியில் வந்து சேர்ந்து, பால பருவம் முதலிய உருவங்களை முறையே அடைந்து, எண்ணத்திலே பொருள் சேர்வதே குறிப்பாக வாழ்நாளைச்) செலுத்துங் காலத்திலே—

(ஆயுளின்) கணக்கைப் பார்த்து, (முடிவு காலம் வருவதை அறிந்து) மாறுபாடு கொண்டு (விரோதம் கொண்டு), விரைந்து வந்து மிக்க கோபத்தைக் காட்டி, பாசக்கயிற்றை வீசிப் பிடித்து எமன் என்னுடைய ஆவியை (உயிரை)

பெருக்க (பிரித்துக் எடுத்துக் கொண்டுபோக), புத்தியிற்பட்டு (உயிர்போய் விட்டது என்று (புத்தியில்) தெரிந்துகொண்ட புடை (பக்கத்திலிருந்த), துக்கக் கிளை (துக்கங்கொள்ளும் சுற்றத்தினர் பின் (பின்னர்) பொய் — போய் — (அல்லது நிலையாது ஒழிந்த, பிணத்தைச் சுட்டெரித்துவிட்டு வீட்டுக்கு வந்து எல்லாரும்—

பிறத்தற்சுற் றமுற்றுற்றிட் டழைத்துத்தொக் கறக்கத்துப்
பிறப்புப்பற் றறச்சேர்சைக் கழல்தாராய் ;

பொருப்புக்கர்ப் புரக்கச்சுத் தனப்பொற்புத் தினைப்பச்சைப்
புனக்கொச்சைக் குறத்தத்தைக் கினியோனே—

புரத்தைச்சுட் டெரித்துப்*பற் றலர்க்குப்பொற் பதத்துய்ப்பைப்
புணர்த்தப்†பித் தனைக்கற்பித் தருள்வோனே ;

செருக்கக்‡குக் கரைக்குத்திச் செருப்புக்குப் பிடித்தெற்றிச்
சினத்திட்டுச் சிதைத்திட்டுப் பொரும்வீரா—

திருத்தத்திற் புகழ்சுத்தத் தமிழ்ச்செப்புத் த்ரயச்சித்ரத்
திருக்கர்சிப் பதிச்சொக்கப் பெருமாளே.(கசு)

---

* பற்றலர்க்குப் பொற்பதத் துய்ப்பைப் புணர்த்தியது.—

திரிபுரம் எரித்த வரலாற்றைப் பாடல் 285-பக்கம் 206-பார்க்க; திரிபுரம் எரிபட்டபொழுது சிவ வழிபாட்டால் மாளாது பிழைத்த மூவரில்—இருவர் சிவபிரானது திருக்கோயில் காவலாளரானார்கள். பின் ஒருவன் சிவபிரானது நடனத்தின் போது முழவு வாத்தியம் முழக்கும் பேற்றினை அடைந்தான்.

"மூ எயில் செற்ற ஞான்று உய்ந்த மூவரில் இருவர் நின் திருக்
கோயிலின் வாய்தல் காவலாளரென் றேவிய பின்னை
ஒருவனீ கரிகா டரங்காக, மானை நோக்கியோர் மாநடம் மகிழ
மணிமுழா முழக்க அருள் செய்த, தேவதேவநின் திருவடி
யடைந்தேன் செழும் பொழில் திருப்புன்கூருளானே"

—சுந்தரர்-7-55-8

† பித்தன்—சிவபிரான்—"பித்தா பிறைசூடி"

—சம்பந்தர்-1-89-3 சுந்தரர்-1-1-1

‡ குக்கர்—(நாய்போல) மிக இழிந்தோர்—(குக்கன்-நாய்) (குக்கல்-நாய்) "குடிமையில் கடமைபட்ட குக்கரில் பிறப்பர்"

—தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்-திருமாலை-39.

(அந்தப்) பிறப்பிற் சுற்றத்தாராய் உள்ளார் யாவரையும் வரும்படி அழைத்துக் (தொக்கு அற)—(பரிச உணர்ச்சியறியும் இந்திரியம் சோர்வடைந்து ஓயும்படிக் கூச்சலிடும் (அழுது கத்துகின்ற (இந்தப்) பிறப்பிலே உள்ள ஆசை நீங்கும்படி உனது வெட்சிமலர் சூழ்ந்த திருவடியைத் தந்தருளுக.

மலைபோன்றதும் பச்சைக் கர்ப்பூரம், ரவிக்கை (இவை அணிந்ததுமான கொங்கை அழகைக் கொண்ட, தினை வளரும் பசுமை கொண்ட புனத்திலிருந்த—திருந்தாப் பேச்சைப் பேசும்—அல்லது தாழ்ந்த குலமாம்) குறக்குலத்துக் கிளியாம் — வ ள் ளி க் கு— இனியவனே......!

திரிபுரத்தைச் சுட்டெரித்து, பகைவராயிருந்த திரிபுராதிகள் மூவர்க்குப், பதத் துய்ப்பை (மேலான பதவி நுகர்ச்சியை) புணர்த்து (கூட்டி வைத்த) (அப் பித்தனை)—அந்தப் பித்தனும் சிவனுக்குக் (கற்பித்து) குருமூர்த்தியாய் நின்று (பிரணவப் பொருளை ஓதுவித்து அருளியவனே!

செருக்கு (அகந்தை கொண்ட -(அ குக்கரை)-அந்த (நாய்போல) இழிந்தோர்களாம் அசுரர்களை-குத்தி-(வேலாற்) குத்தியும், செருபுக்குப் பிடித்து எற்றி—போரிற் புகுந்து பிடித்து மோதியும். கோபித்துச் சிதைத்தும் (அழிவு செய்தும்) சண்டை செய்த வீரனே!

திருத்தமாக (பிழையிலாத வகையில்) சொல்லப்படும் சுத்தமான தமிழ்-(செப்புத் த்ரய)-த்ரய செப்பு இயல்-இசை நாடகம் என்னும் மூவகையாலும் செப்பு-ஓதப்படும் [அல்லது சுத்தத் தமிழ் மூவகைத் தமிழும் — இயல் இசை நாடகம் என்னும் மூவகைத் தமிழும் (விளங்கும்)] சிறப்புவாய்ந்த லக்ஷ்மீகரம் பொருந்திய **கச்சிப்பதியில்** அழகிய பெருமாளே!

(பற்றறச் செச்சைக் கழல் தாராய்)

470. திருவடியைப் பெற

தனத்தத்தத் தனத்தத்தத் தனத்தத்தத் தனத்தத்தத்
தனத்தத்தத் தனத்தத்தத் தனதான

கறுக்கப்பற் *றுவர்ப்பிட்டுச் சிரித்துச்சற் றுறுக்கிக்கட்
பிறக்கிட்டுப் படக்கற்பித் திளைஞோர்தங்-
கழுத்தைச்சிக் கெனக்கட்டித் தனச்செப்புப் படக்குத்திட்
டுருக்கிக்கற் பழிக்கப்பொற் பெழுகாதல்;
புறப்பட்டுக் களிக்கக்கற் புரத்தைப்பிட் டரக்கிப்பொற்
பணிக்கட்டிற் புறத்துற்றுப் புணர்மாதர்-
பொருத்தத்தைத் தவிர்த்துச்சற் றிரக்ஷித்துப் புரப்பப்பொற்
பதத்தைப்பெற் றிருக்கைக்குப் பெறுவேனோ;
திறற்கொக்கைப் படக்குத்திச் செருக்கிக்கொக் கரித்துச்சக்
கரிக்குப்புத் திரற்குற்றுத் தளைபூணச்-
சினத்துப்பொற் பொருப்பைப் பொட்
டெழுத்தித் †திக் கரித்துப்புத்
திரத்தத்திற் சிரித்துற்றுப் பலபேய்கள்;
பறிக்கப்பச் சிறைச்சிக்கட் கறிக்குப்பைச் சிரச்சிக்குப்
பரப்பொய்க்கட் டறப்புக்குப் பொருதோனே-
பணிச்செச்சைத் தொடைச்சித்ரப் புயத்துக்ரப் படைச்சத்திப்
படைக்கச்சிப் பதிச்சொக்கப் பெருமாளே.(உ0)

---

* துவர்த்தல்—சிவத்தல் "தூசகைத் துவர்த்த செவ்வாய் ..... நல்லார்"—கம்ப ராமா-கீர்விளை 13.

துவர் — பாக்கு — ' வாசமணத் துவர்வாய்க் கொள்வோர் " பரிபாடல்·12-22.

† திக்கரித்து—நிந்தித்து.

470.

பல் கறுக்கத் துவர்ப்பிட்டு—பற்களிற் கறை ஏற்படும் படி (பாக்கு வெற்றிலையின்) சிவப்பு நிறம் ஏறச் செய்தும், சிரித்தும், கொஞ்சம் அதட்டியும், கண்கள் பின் சுழலுவது போல விழித்தும், இவ்வாறு (சில) பாவனைகள் செய்து இளைஞர்களுடைய—

கழுத்தை அழுந்தக் கட்டி, (செப்புத் தனம்பட்க் குத்திட்டு) சிமிழை ஒத்த கொங்கை படும்படி இறுக அணைத்து, (அதனால்) மனம் உருகும்படி ஆக்கி, கற்பு மனோதிடம் அழிபட மிகுதியாக எழுகின்ற காம ஆசை—

தோன்றி இன்பத்தைத் தர, பச்சைக் கற்பூரத்தைப் பொடிசெய்து தேய்த்து அழகுடன் அலங்கரித்த கட்டிலின் மேற் சேர்ந்து புணர்கின்ற பொது மாதர்களின்—

சேர்க்கையை (இணக்கத்தை) நீக்கிச் சிறிது (அடியேனை) ரக்ஷித்துக் காக்க (உனது) அழகிய திருவடியைப் பெற்றிருக்கும் பாக்கியத்தை) பெறுவேனோ !

வலிமை வாய்ந்த மாமரத்தை அழிபடும்படிக் குத்தியும், பெருமிதத்துடன் கர்ச்சித்து *சக்கரிக்கு (திருமாலின்) புத்திரற்கு (பிரமனுக்கு)ப் பொருந்த விலங்கை மாட்டும்படிக்

கோபித்தும், பொன்மலையைக் (கிரவுஞ்சத்தை)த் தூள்த எழும்படிப் பொடியாக்கியும், (அதை) நிந்தித்தும், புதிய ரத்தத்தில் சிரிப்புடன் அளைந்த (துழாவின) பல பேய்கள்)

பறிக்கப் பச்சிறைச்சிக்கண் கறிக் குப்பை—பச்சை மாமிசங்களில் கடித்துத் தின்னுதற்குரிய குவியல்களைப் பறித்து, உண்ணக்(கிடைக்குமோ) என்றிருந்த(சிரச் சிக்குப் பரப்பு)—மிகுந்த சந்தேகமும் ஆத்திரமும் (அப் பேய்களுக்கு) (ஒய்க் கட்டற) வேகத்தில் அடியோடு நீங்க (அல்லது- போய்க்கட்டற—போய் அடியோடு நீங்க)ப்புக்கு— யுத்தகளத்திற் புகுந்து சண்டை செய்தவனே !

ஆபரணமாக வெட்சிமாலையை (அணிந்த) அழகிய புயங்களில் உக்ரமான ஆயுதமான சத்திவேற் படையைக் கொண்ட பெருமாளே ! கச்சி நகரில் அழகிய பெருமாளே ! (பொற்பதத்தைப் பெற்றிருக்கைக்குப் பெறுவேனோ).

* சக்கரி-சக்கிரி—சக்கரத்தை உடையவன். சங்கரி—சக்கரி... எனத் திரிந்தது ; சங்கரி—சங்கு அரி—சங்கேந்திய திருமால்.

471. ஆசை அற

தத்தத் தனதான

அற்றைக் கிரைதேடி- அத்தத் திலுமாசை;
பற்றித் தவியாத- பற்றைப் பெறுவேனே;
வெற்றிக் கதிர்வேலா- வெற்பைத் தொளைசீலா;
கற்றுற் றுணர்போதா- கச்சிப் பெருமாளே.(உக)

472. ஆண்டருள

தத்தத் தத்தத் தனதான

முட்டுப் பட்டுக் *கதிதோறும்-
முற்றச் சுற்றிப் பலநாளும்;
தட்டுப் பட்டுச் சுழல்வினைச்-
சற்றுப் பற்றக் கருதாதே;
†வட்டப் புட்பத் தலமீதே-
வைக்கத் தக்கத் திருபாதா;
‡கட்டத் தற்றத் தருள்வோனே-
கச்சிச் சொக்கப் பெருமாளே.(உஉ)

---

* கதிதோறும்—தேவ மனித நரக விலங்கு என்னும் நாற்கதிகளிலும்.

† வட்டப் புட்பத் தலம்—வட்டமாகிய இருதய கமல பீடம்.

‡ கட்டத்து அற்றத்து—துன்பப் படுஞ் சமயத்தில்.

471.

அன்றன்று வேண்டிய உணவைத் தேடி-பொருளிலும் ஆசை

கொண்டு தவியாத பற்றை (பற்றுக்கோடு ஒன்றை)ப் பெறுவேனோ !

வெற்றியே விளங்கும் ஜோதி வேலனே ! (கிரவுஞ்ச மலையைத் தொலைத்த பரிசுத்தனே !

கற்றுத் தியானித்து உணரப்படும் ஞான சொருபனே— கச்சி (காஞ்சி)யிற் பெருமாளே !

(ஆசை பற்றித் தவியாத பற்றைப் பெறுவேனோ)

472.

சங்கடப்பட்டு—(தேவ, மனித, நரக, விலங்கு என்னும்) நாற்கதிகளிலும் (கதி ஒவ்வொன்றிலும்)

முழுமையும் அலைந்து பல நாளும்,

(தடைபட்டு) தடுமாறுதல் அடைந்து சுழல்கின்ற என்னைக்,

கொஞ்சம் (கவனித்து) ஏன்று (ஆண்டு) கொள்ள நினைத்தலாகாதோ (நினைத்தருளுக—என்றபடி)

வட்டமாகிய இருதய கமல பீடத்தின் மேலே

வைத்துப் பூசிக்கத் தக்க அழகிய திருவடிகளை உடையவனே !

துன்பப்படும் (அற்றம்) சமயத்தில் அருள்புரிபவனே !

கச்சியில் (வீற்றிருக்கும்) அழகிய பெருமாளே !

(சற்றுப் பற்றக் கருதாதோ)

473. திருவடியைப் பெற

தத்தத் தத்தத் தத்தத் தத்தத்
தத்தத் தத்தத் தனதான

அற்றைக் கற்றைக் கொப்பித் தொப்பித்
தத்தத் தத்தத் தருவோர்தாள்—
அர்ச்சித் திச்சித் தக்கத் தக்கத்
தொக்குத் திக்குக் குடில்பேணிச்;
செற்றைப் புற்சொற் கற்றுக் கற்றுச்
செத்துச் செத்துப் பிறவாதே—
செப்பச் செப்பப் பச்சைப் பச்சைச்
செச்சைச் செச்சைக் கழல்தாராய்;
துற்றுப் பிற்புக் குற்றக் கொக்கைத்
*துட்கத் †திட்கப் பொரும்வேலா—
சுத்தப் பத்திச் சித்ரச் ‡சொர்க்கச்
சொர்க்கத் தத்தைக் கினியோனே;
xகற்றைப் பொற்றைப் பற்றக் குத்திக்
கத்தக் கத்தக் களைவோனே—
oகற்புச் சத்திப் பொற்புச் சத்திக்
கச்சிச் சொக்கப் பெருமாளே.(உரு)

---

* துட்க—வெருவ: பயப்பட † திட்க—திடுக்கிட.

‡ சொர்க்கம்—கொங்கை. "குறவர் பாவை சொர்க்கத்தின் மோகர்"—செந்தூர் பிள்ளைத் தமிழ்-10.

x கிரவுஞ்சன் என்னும் அரக்கனே அகத்தியர் இட்ட சாபத்தால் கிரவுஞ்சமலையாயினன்.

"அன்றிலம்பேர் பெற்றுள்ள அவுணன்"

"வெய்யோய்.....நின்தொன்மை நீங்கி நீண்மலையாகி ஈண்டே நின்று ..... தீத்தொழில் இழைத்தி" "செவ்வேள் வேற்படை தன்னிற் பின்னுள் விளிகுதி விரைவின் என்றான்"

—கந்த புராணம் 2—24—1, 11, 12.

o கற்புச் சத்தி பொற்புச் சத்தி—சத்தி (பார்வதி) கற்பினொடு கொடுத்த சத்தி(வேல்)—

"உமைக்கணின்று தற்பெயர் புணர்த்திக் கற்பினொடு கொடுத்த ....நெடுவேலோய்"—கல்லாடம்—"பார்வதி சத்தியென்று தன் திருநாமஞ் சாத்தி—சூரனை வெல்லென்று கற்பித்தலுடனே கொடுப்ப ... விடுத்த......வேல்" (கல்லாட உரை). திருப்புகழ்-66 பக்கம் 158 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

473.

அன்றைக்கு அன்றைக்கு (நாள்தோறும்) அலங்கரித்து அலங்கரித்து அத்தத்து (தாம்பெற்ற பொருளுக்குத் தக்க) அத்தம் (பிரதி பலனைத்) தருபவராம் (அல்லது கை தருபவராம், வழிகாட்டுபவராம்) பொதுமகளிரின் பாதங்களைப்—

போற்றியும் விரும்பியும் (அக்கத்து அக்கம்) கண்ணுக்குக் கண்ணாய்த்—(திக்கு தொக்கு) — திக்குகள் தோறும் (எவ்விடத்திலும்) தொக்கு—கூடி (இந்த) உடலைப் போற்றி வளர்த்து

செற்றை (கூட்டமான—நிரம்ப) (புன்சொல்) இழிவான சொற்களை மேலும் மேலும் கற்று, இறந்துபட்டு, இறந்து பட்டுப் பிறவிகளை அடையாத வண்ணம்—

மேலும் மேலும் சொல்லித் துதிக்க உனது மிகக் குளிர்ச்சி பொருந்திய சிவந்த வெட்சி மலரணிந்த திருவடியைத் தந்தருளுக.

நெருங்கிப் பின் தொடர்ந்து (கடலில்) இருந்த மாமரமாம் (சூரன்) பயப்பட்டுத் திடுக்கிடும்படிச் சண்டை செய்த வேலனே!

பரிசுத்தத்தையும், பேரன்பையும், அழகிய கொங்கையை யும் கொண்ட—விண்ணுலகத்துக் கிளியாம் தேவசேனைக்கு இனிமை யானவனே!

திரண்ட மலையாம் கிரவுஞ்சத்தைத் தாக்கிக் குத்தி அம்மலையரக்கன் கிரவுஞ்சன் பெருங் கூச்சலிட்டு அழும்படி அதை (கிரவுஞ்சத்தை) அழித்துத் தொலைத்தவனே!

(கற்புச் சத்திப் பொற்புச் சத்தி) கற்புக் கணிகலமாம் தேவி (அளித்த) அழகிய வேலை (அல்லது சத்தி (தேவி) கற்பினுடன் [கொடுத்த] வேலை—(ஏந்தும்) பெருமாளே! கச்சியிற் சொக்கப் பெருமாளே!

(செச்சைக் கழல் தாராய்).

474. மாதர்மீதுள்ள மயக்கு அற

தத்தத் தத்தத் தத்தத் தத்தத்
தத்தத் தத்தத் தனதான

சுத்தச் சித்தத் தொற்பத் தர்க்குச்
சுத்தப் பட்டிட் டமுருதே–

தொக்கப் பொக்கச் சிறகட் சிக்குட்
சொற்குற் றத்துத் துறைநாடி;

பித்தத் தைப்பற் றித்*தைத் தற்றுற்
றொத்துக் †கித்திப் பிணிமாதர்–

‡பெட்டிற் கட்டுத் தட்டுப் பட்டுப்
பிறபட் டிட்டுத் தளர்வேனோ;

அத்தத் தத்திக் கத்தற் கெய்த்தத்
xதத்திக் கத்துப் பலமீவாய்–

---

* தை—ஒரு தாளக் குறிப்பு.

† கித்தி—'கித்தி நின்றாடும் அரிவையர்'—திருவிசைப்பா-10 11

‡ பெட்டு—மயக்கு வார்த்தை—'கயவர் சொல்லும் பெட்டைக் கெடுக்கும் பிரானல்லனே'!—இராமாநுச நூற்றந்தாதி-93.

பெட்டு — பொய்—'வட்டணை பேசுவர்...........பெட்டினை உரைப்போர்'—நக்கீரர்-கோபப் ப்ரசாதம்.

x அத்த—தத்திக்கு—அத்தன் ; அத்த—தத்திக்—கத்தன் எனப் பிரித்து, அத்த தத்தி என்பன அந்த—தந்தி என்பனவற்றின் மரூஉ எனக்கொண்டு, அந்த தந்திக்கு (ஐராவதத்துக்குத் தலைவன்—எனவும் பொருள் காணலாம். இந்திரனுக்கு முருகவேள் அஞ்சல் (அபயம்) அளித்துத் திடம் தந்தது :—

"வெள்ளைக் கயேந்திரனுக்கு அஞ்சல் அளித்து"
—கந்தர் கலிவெண்பா-95.

"சதமகத்தனை அங்கிலே நோக்கியே அன்பிற் கூறுவான்
"சூரர்குலம் முடிய வானுளோர் மீண்டிட இருஞ்சிறை;
விண்பதத்தைநீ ஆண்டிட நல்குதும் ஐயுறேல் என்றார்"
—கந்த புராணம்-2-43-139, 140.

[தொடர்ச்சி 71-ஆம் பக்கம் பார்க்க.]

474.

பரிசுத்தமான உள்ளத்தை உடைய (தொல்) பழைய அடியார்களிடம் சுத்த மனத்துடன் இஷ்டம் (நண்பு) வைக்காமல்—

நெருங்கிய பொய்யோடு கலந்த சில கட்சிகளைச் (சேர்ந்து) சொற் குற்றங்களுக்கு இடம் தருகின்ற வழிகளை நாடியும்—

மயக்கம் பூண்டு "தை" என்ற தாளத்துக்குக்—(தற்று உற்று ஒத்து) கட்டமைந்ததாய் ஒத்ததான (கித்தி)— நடனத்தால் வசப்படுத்துகின்ற (பொது) மாதர்களுடைய—

மயக்கு வார்த்தையில் — (பொய்யில்) — கட்டுண்டு தடுமாற்றம் அடைந்தும், முன்னேற்றம் இல்லாமல் கீழ் நிலையை அடைந்து தளர்ச்சி உறுவேனோ!

அத்தத் தத்திக் கத்தற்கு—(அ—தத்து—அத்திக்கு— அத்தற்கு, அல்லது அத்தி—கத்தற்கு—) அந்த மனக் கவலை கொண்டிருந்த—அல்லது ஆபத்திலிருந்த—(ஆனை)— ஐராவதத் தலைவனும் இந்திரனுக்கும் — எய்த்த தவஞ் செய்து இளைத்துப்போயிருந்த—(அந்த அத்திக்கு) அந்த யானைக்கும் — (அத்து) சாரும்படி — கூடும்படி—பலம் — (உறுதி, தைரியம்), பயன் அளித்தவனே!

எய்த்தத் தத்திக் கத்துப் பலமீவாய்—என்பதை 'எய்த்த-அத்த- அத்திக்கு-அத்து' எனப் பிரித்து 'எய்த்த அத்த' என்பன 'எய்த்தத்த' என மருவி, 'எய்த்தத்த அத்திக்கு' என்பன எய்த்தத் தத்திக்கு' என மருவினதாகக் கொள்ளவேண்டும். எய்த்த அத்த-என்பதில் அத்த— அந்த என்பதன் மரூஉ; எனவே - 'எய்த்த - அந்த - அத்திக்கு' எனக் கொண்டு பொருள் காணவேண்டும் இனி—

எய்த்த-தத்து - இக்கத்து - எனப் பிரித்தால் - 'இக்கத்து' என்பது 'இக்கட்டு' என்பதன் மரூஉ எனக்கொண்டு - (அத்தன்) இந்திரன் இளைத்திருந்த - தத்து - ஆபத்தான - இக்கட்டில் - கஷ்ட திசையில் பலம் ஈந்தவனே—எனப் பொருள் காண வேண்டி வரும்.

o அத்திக்குப் பலம் தந்தது

திருமால் முருகவேளை யானையாகத் தாங்க நினைத்து "மாவிர புரம்" என்னும் தலத்தில் அருந் தவம் புரிந்தார். அவருடைய

(தொடர்ச்சி 72-ஆம் பக்கம் பார்க்க.)

அர்ச்சித் துப்பொற் செக்கொச் சைத்தத்
　　தைக்குச் செச்சைத் தொடைசூழ்வாய்;
கத்தத் தித்தத் தத்திற் கொக்கைக்
　　கைத்தச் சத்திப் படையேவுங்-
கற்புச் சத்திப் பொற்புச் சத்திக்
　　கச்சிச் சொக்கப் பெருமாளே.(உச)

475. தமிழ் பாட

தத்தத் தத்தத் தனனத், தத்தத் தத்தத் தனனத்
　　தத்தத் தத்தத் தனனத் தனதான

கொக்குக் கொக்கத் தலையிற் பற்றுச் சிக்கத் தளகக்
　　கொத்துற் றுக்குப் பிணியுற் றவஞகிக்-
குக்கிக் கக்கிக் கடையிற் பற்றத் துற்றுக் கழலக்
　　கொத்தைச் சொற்கற் றுலகிற் பலபாஷை;

(71 ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி)

தவத்துக்கு இரங்கி முருகவேள் எதிர்தோன்றத் திருமால் "எனக்கு முன் அவமானம் புரிந்த தாரகன் சாத்தனுருக்கு யானை வாகனமாக விளங்குகின்றான். அவன் அஞ்சும்படி என்னை நீ யானைவாகனமாக்கி ஊருதல் வேண்டும்' என வேண்டினர்; அங்ஙனமே அவரை யானை யாக்கி முருகவேள் ஊர்ந்தனர். இதனால் முருகவேள் "கயாரூட மூர்த்தி" ஆனார்

"மதவெங் களிற் றூர்திப் பெருமான்"
—தணிகைப் புராணம் (அகத்தியர் 68.)
"ஓடாப் பூட்கைப் பிணிமுகம் வாழ்த்தி"
—திருமுருகாற்றுப்படை (பிணிமுகம்—யானை)
"சேயுயர் பிணிமுகம் ஊர்ந்தம ருழக்கி"—பரிபாடல் (5)
—சுப்ரமணிய பராக்ரமம்-பக்கம்-119.

** இளைத்த அத்தி — பானுகோபனுடன் செய்த போரில் இளைத்த அத்தி ஐராவதம் எனவும் கொள்ளலாம். இது தணிகையில் முருகவேளைப் பூசித்த இந்திரனால் அவருக்குச் சீதனமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. தணிகைக் கோயிலில் இந்திர திசை (கிழக்கு) நோக்கி இது நிற்கின்றது.

"பெண்கரி யுடன்நிலை பெறுகென் றிந்திரன்
வெண்கரி தன்னையும் விசாகற் கீந்து"
—தணிகாசல புராணம்-342.

[தொடர்ச்சி 73-ஆம் பக்கம் பார்க்க]

*அருச்சித்து (பூசித்து) அழகிய செம்மை வாய்ந்த கொச்சைச் சொல் பேசும்—திருந்தாப் பேச்சினைப் பேசும் கிளி போன்ற வள்ளிக்கு வெட்சி மாலையைச் சூட்டினவனே!

கத்து அத்தி (ஒலிக்கின்ற கடலில்)—தத்து அத்தில் (தத்து அதில்)—ஆபத்தான நிலையில் (இருந்த) (கொக்கை) மாமரமாம் சூரன்மீது, கைத்த (கையகத்ததான—கையில் இருந்த-சத்திப் படையை ஏவும் (செலுத்தின பெருமாளே)!

கற்புக்கு (அணிகலமாம்) சத்தி (பார்வதி) அளித்த அழகிய சத்தி வேல் ஏந்தும் பெருமாளே! கச்சியிற் •சொக்கப் பெருமாளே!

(பிறப்பட்டிட்டுத் தளர்வேனோ)

475.

கொக்கின் நிறம்போலத் தலையிற் பற்றியுள்ள சிக்கத்து (குடுமியின்) அளகக் கொத்து—மயிர்த் தொகுதி உற்று—(வெண்மை நிறத்தை) அடைந்து (நான்) உக்கு—மக்கி மெலிந்து, நோய்க்கு ஆளாகி (நோயுற்றவனாய்)

குக்கி (குக்கல் உற்று) இருமி, (கக்கி) (வாந்தி செய்து,) (கடையில்) வாழ்நாளின் இறுதியில், பற்றத்து உற்று (பல் தத்து உற்று) பற்களெல்லாம் ஆபத்தை அடைந்து, கழல—விழுந்து ஒழிய, (கொத்தை) ஈனமான (அஞ்ஞானமான) சொற்களைக் கற்று உலகில் உள்ள பல பாஷைகளைத்—

இனி, தவத்தால் இளைத்த அத்தி—தேவசேனை எனக்கொண்டு தேவசேனையை மணந்து பலன் அளித்தார்—எனலுமாம்.

* இங்ஙனம் வள்ளியை அர்ச்சித்ததும் மாலை சூட்டினதும் முருகவேளுக்கு வள்ளியிடமிருந்த பெருங்காதலை விளக்குகின்றது.

"நின்றனைப் பாவிய னீங்கியே படர வல்லனோ'
"உய்திறம் வேறெனக் குள கொள் ஈண்டுநின்
கைதனில் இவ்வுயிர் காத்துக் கோடியால்"
நின்னிரு பூங்கழல் அல்லது புகலொன் றில்லையால்
நீங்கலன் நீங்கலன் நின்னை என்றுமே"—என முருகவேள்

வள்ளியை நோக்கிக் கூறினராமே!

(கந்த புராணம்-வள்ளி திருமணம்-84-86)

திக்கித் திக்கிக் குளறிச் செப்பித் தப்பிக் கெடுபொய்ச்
செற்றைச் சட்டைக் குடிலைச் சுமைபேணும்—
சிக்கற் றுட்குக் கருணைச் சுத்தச் சித்தித் தமிழைத்
திட்டத் துக்குப் புகலப் பெறுவேனோ;
அக்கிட் டிக்கிட் டமருக் கொட்டிக் கிட்டிட் டெதிரிட்
டக்ரத் தெற்றிக் கடுகப் பொருசூரன்—
அச்சுக் கெட்டுப் படைவிட் டச்சப் பட்டுக் கடலுட்
புக்குப் பட்டுத் *துருமத் தடைவாகத்;
தக்குத் திக்குத் தறுகட் டொக்குத் தொக்குற் றதுகட்
கைக்கொட் டிட்டிட் டுடல்சிற் கணமாடிச்—
சத்திக் குத்தித் துடியிற் சத்திக் கக்கைச் சமர்செய்ச்
†சத்திக் கச்சிக் குமரப் பெருமாளே. (உரு)

476. அகப்பொருள்

தத்தத் தத்தத் தத்தத் தத்தத்
தத்தத் தனனத் தனதான

தித்தித் தத்திச் சட்டப் பட்டுச்
சத்தப் படுமைக் கடலாலே—
சர்ப்பத் தத்திற் பட்டுக் கெட்டுத்
தட்டுப் படுமப் பிறையாலே;

---

* துருமம்—மரம்.

† "சர்ப்பப் பொற்றைக் குமரப் பெருமாளே." என்றும் பாடம்; 'சர்ப்பப் பொற்றை' என்பது திருச்செங்கோடு.

தடைபட்டுத் தடைபட்டு குழறிப் பேசித் தவறுதலான வழியிற் சென்று கெட்டுப் போகின்ற பொய்க் கூட்டமாம் (நிறைந்த) சட்டையாகிய (இந்த) (குடில்—ஐ—சுமை) குடிசையாம் வியப்புத்தரும் சுமையை விரும்புகின்ற—

சிக்கு (தடை) நீங்கப்பெற்று, உட்கு (உள்—கு உள்ளத்திலே கருணை எண்ணம் வாய்க்கப்பெற்றுப், பரிசுத்த மானதும், சித்தியை (நற்கதியை, மோட்சத்தைக் தர வல்லதுமான தமிழை (தமிழ்ப் பாக்களை)த் திட்டத்துக்கு பூரணமாக, லக்ஷணமாக, செவ்வையாக சொல்லும் (பாடும்) பாக்கியத்தைப் பெறுவேனோ!

அங்கிட்டு இங்கிட்டு (அங்கும் இங்கும்—பல இடங் களிலும்) (அமருக்கு ஒட்டி) போர் செய்ய(ச் சபதத்துடன்) துணிந்து (கிட்டிட்டு) சமீபத்தில் நெருங்கி எதிர்த்து அஸ்திரங்களைப் (படைகளை—ஆயுதங்களை) எற்றி (செலுத்தி) விரைவிற் சண்டை செய்த சூரன்—

உடம்பு கெட்டுப் போய், ஆயுதங்களைக் கைவிட்டு (இல்லாதொழிந்து), அல்லது, தனது சேனைகளை விட்டுத்—தன்னந் தனியனாய், பயம் அடைந்து, கடலுள்ளே புகுந்து வேதனைப்பட்டு, (மா)மர உருவத்தை அடைந்து நிற்க—

(தக்குத் திக்குத் தறுகண்)—தறுகண்—அஞ்சாமையுடனிருந்த வீரம் எல்லாம் தக்குத் திக்கெனத் தடுமாற, தொக்குத் தொக்குற்றது கண் (தொக்கு—பரிச உணர்ச்சி அறியும் இந்திரியம்) (முதலிய) துவையலாகி (அழிந்துபட), அந்த இடத்தும் (அந்த நிலையிலும்), கைக்கொட்டு இட்டு இட்டு—கையை மிகவும் கொட்டிக்கொண்டு (ஆர்ப்பரித்து)—உடலுடன் சிலபொழுது (நேரம்) ஆடி (போர் செய்து)—

சத்தி (வேற்படை) குத்தினதால், (துடியில் சத்திக்க) துடித்துக் கதறி ஒலி செய்ய (அல்லது துடி—உடுக்கைப் பறையின் முழக்கம்போலக் கூவிக்கதற) கைச்சமர் செய்—ஒழுங்கான போரைச் செய்த பெருமாளே! சத்திப் பெருமாளே—வேற் பெருமாளே! **கச்சிக்** குமரப் பெருமாளே (தமிழைப் புகலப் பெறுவேனோ).

476.

அலைகள் தாவிச்சென்று தாவிச்சென்று ஓர் ஒழுங்கு முறையிலே தொழிற்பட்டு ஒலி செய்கின்ற கருங் கடலாலும்—

(சர்ப்பத்தின் தத்தில்பட்டு) கிரகணத்தின்போது) ராகு—கேது எனப்படும்)—பாம்பாற் பிடிபடுதல் என்னும் ஆபத்திற் பட்டு, கெடுதல் உற்று, தடைபடுகின்ற சந்திரனாலும்—

சித்தத் துக்குப் பித்துற் றுச்சச்
சித்ரக் கொடியுற் றழியாதே—
செப்பக் கொற்றச் சிற்பப் பத்திச்
செச்சைத் தொடையைத் தரவேணும் ;
கொத்துத் திக்குப் பத்துட் புக்குக்
குத்திக் கிரியைப் பொரும்வேலா—
கொச்சைப் பொச்சைப் பொற்பிற் பச்சைக்
கொச்சைக் குறவிக் கினியோனே ;
சுத்தப் பத்தத் தர்க்குச் சித்தத்
துக்கத் தையொழித் திடும்வீரா—
சொர்க்கத் துக்கொப் புற்றக் கச்சிச்
சொக்கப் பதியிற் பெருமாளே.(உசு)

குறிப்பு :—இப்பாடலின் ஒவ்வோ ரடியிலும் இறுதியி லுள்ளபாகத்தை எடுத்தமைக்கப் பின்வருமாறு பிறிதொரு பாடலாமாறு காண்க :—

சத்தப் படுமைக் கடலாலே—
தட்டுப் படுமப் பிறையாலே ;
சித்ரக் கொடியுற் றழியாதே—
செச்சைத் தொடையைத் தரவேணும் ;
குத்திக் கிரியைப் பொரும்வேலா—
கொச்சைக் குறவிக் கினியோனே ;
துக்கத் தையொழித் திடும்வீரா—
சொக்கப் பதியிற் பெருமாளே.

சித்தத்துக்கு (மனதிலே) பித்து உற்று (காம வெறி கொண்டு) (உச்சம்) அதன் அதிகமான நிலையை இந்த அழகிய கொடிபோன்ற பெண் அடைந்து அழிவுபடாமல்

உனது (செப்பமானதும்) செவ்வையானதும், (கொற்றம்) வீரத்துக்கு அறிகுறியானதும், (சிற்பம்) தொழில் திறம் காட்டுவதும், (பத்தி) வரிசையாய் அமைந்ததுமான வெட்சி மாலையைத் தந்தருளவேண்டும்

நிறைந்துள்ள (திக்குப்பத்துள்) வடக்கு, கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு—வடகிழக்கு, தென்கிழக்கு, வடமேற்கு, தென்மேற்கு—மேல், கீழ் எனப்படும்) பத்துத் திக்குகளிலும் •வேலால் குத்திக் கிரௌஞ்சகிரியுடன் (அல்லது ஏழுகிரியுடன் சண்டைசெய்த வேலனே !

திருந்தாப் பேச்சு பேசுபவளும், (பொச்சை) காடு—மலைகளில் இருப்பவளும், அழகிலே பச்சைநிறங்கொண்டவளும், இழிகுலமாம் குறக்குலத்தவளுமான வள்ளிக்கு இனியவனே!

பரிசுத்தமான (பத்தத்தர்) பக்த அத்தர்—பத்தியில் உயர்ந்தோர்களுடைய மனத்தில் உள்ள துக்கங்களை ஒழித்திடுகின்ற வீரனே !

சொர்க்கத்துக்கு (தேவருலகுக்கு) ஒப்பான கச்சி எனப்படும் அழகிய திருப்பதியில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(செச்சைத் தொடையைத் தரவேணும்)

உள்ளுறை பாட்டின் உரை

ஒலிசெய்கின்ற கரிய கடலாலும்,
எதிர்ப்படும் சந்திரனாலும்,
அழகிய கொடிபோன்ற இப்பெண் அழிவுறாமல்,
(உனது) வெட்சிமாலையைத் தரவேணும் ;
குத்தி மலையைப் பொருத வேலனே,
இழிகுலக் குறத்திக்கு இனியவனே !
துக்கத்தை ஒழிக்கும் வீரா !
சுவர்க்கபதியில் (அமராவதியிற்) பெருமாளே.

---

* சொர்க்கம்—சுவர்க்கபதி—அமராவதி.

477. அடிமையாய் அர்சிக்க

தத்தத்தத் தத்தத் தத்தத்தத் தத்தத்
தத்தத்தத் தத்தத் தனதான

பொக்குப்பைக் *கத்தத் தொக்குப்பைக் குத்துப்
பொய்த்தெத்துத் †தத்துக் குடில்பேணிப்-
பொச்சைப்பிச் சற்பக் கொச்சைச்சொற் கற்றுப்
பொற்சித்ரக் கச்சுக் கிரியார்தோய்;

துக்கத்துக் கத்திற் சிக்குப்பட் டிட்டுத்
துக்கித்துக் கெய்த்துச் சுழலாதே-
சுத்தச்சித் தத்துப் ‡பத்திப்பத் தர்க்கோத்
துச்சற்றர்ச் சிக்கப் பெறுவேனே;

திக்குத்திக் கற்றுப் xபைத்தத்தத் திக்குச்
செற் oபத்ரக் கொக்கைப் பொரும்வேலா-
செப்பச்சொர்க் கத்துச் செப்பொற்றத் தைக்குச்
செச்சைக்கொத் தொப்பித் தணிவோனே;

---

* கத்தம்—மலம்.

† தத்து—ஆபத்து.

‡ 'தொண்ட ருடனதாகி விளையும் அன்பின் அடிமையாகு முறைமை யொன்றை அருள்வாயே'—என்றார் பிறிதோரிடத்தும் திருப்புகழ் 227.

x பை தத்து அத்தி—பசிய அலைமோதுகின்ற கடல்.

o பத்திரம்—இலை.

477.

பொக்குப் பை—குற்றம் நிறைந்த பை, (கத்தம்) மலம் (தொக்கு—தொகு) கூடின பை, குத்து பொய்த்து எத்து-சுடு சொல், பொய்யொடு கலந்த வஞ்சகம், ஆபத்து—இவையெல்லாம் கூடிய குடிசை உடலை விரும்பி

(பொச்சை) குற்றமானதும், (பிச்சு) பைத்தியம் கொண்டதும், அற்பமானதும், (கொச்சை) இழிவானதுமான சொற்களைக் கற்று, அழகிய விசித்திரமான, ரவிக்கை பூண்ட மலைபோன்ற கொங்கைகளை உடைய மாதர்களைச் சேருதலால் (வரும்)—

(துக்கத் துக்கத்தில்) பெருந்துக்கத்தில் (அல்லது துன்பநோயில்) சிக்குப்பட்டிட்டு- மாட்டிக்கொண்டு, வேதனையுற்று, இளைத்துச் சுழற்சியுறுமல் சஞ்சலப்படாமல்—

பரிசுத்தமான நெஞ்சத்துடன் பத்திபூண்ட பத்தர்களுக்கு (ஒத்து) இணையாக, (நான் ஒழுகி), சற்று அர்ச்சிக்க சிறிதளவேனும் (உன்னைப்) பூசிக்கும் பாக்கியத்தைப் பெறுவேனே!

திக்குத் திக்கு அற்று—எந்தத் திக்கிலும் திக்கு (உதவி) இல்லாதுபோய் — தனிப்பட்டு—பை தத்து அத்தி—பசிய அலைமோதுகின்ற கடலுள் செல்—போய்ச் சேர்ந்த—இலையொடு கூடிய மாமரமாம் சூரனொடு போர்புரிந்த வேலனே!

(செப்பச் சொர்க்கத்து) செவ்விய விண்ணுலகில் (அல்லது......செப்பு அ சொர்க்கத்தில்......விசேடமாகச் சொல்லப்படும் அந்த விண்ணுலகில் உள்ள), செப்பொன்—செம்பொன் போன்ற தத்தைக்கு.........கிளியனைய தேவசேனையை, செச்சைக் கொத்து (வெட்சி மலர்க் கொத்தால்) ஒப்பித்து—அலங்கரித்து, அணிவோனே—மாலை சூட்டுபவனே!

*கக்கக்கைத் தக்கக் கக்கட்கக் கக்கிக்
கட்கத்தத் தர்க்குப் பெரியோனே—
†கற்றைப்பொற் றெத்தப் பெற்றப்பொற் ‡சிற்பக்
கச்சிக்குட் சொக்கப் பெருமாளே.(உஎ)

478. மாதர்மீதுள்ள மயக்கு அற

தனனத்தத் தனனத்தத் தனனத்தத் தனனத்தத்
தனனத்தத் தனனத்தத் தனதான

அயிலப்புக் கயலப்புத் தலைமெச்சுற் பலநச்சுக்
xகணுரத்தைக் கனவெற்புத் தனமேகம்—
அளகக்கொத் தெனவொப்பிப் புளுகிச்சொற் பலகற்பித்
திளகிக்கற் புளநெக்குத் தடுமாறித்;
துயில்விட்டுச் செயல்விட்டுத் துயர்வுற்றுக் கயர்வுற்றுத்
தொடியர்க்கிப் படியெய்த்துச் சுழலாதே-
oசுருதிப்பொற் பொருள்**செக்கர்க் குரவிட்டுத் ††தமர்பற்றித்
தொழு‡‡செச்சைக் கழல்பற்றிப் பணிவேனோ;

---

* கக்கு அக்கை தக்க அங்கம் கட்கு ஆக்கு அங்கி கண் சுத்த அத்தர்—பிரமன் முதலியோர் சரீரத்தினின்றுங் கழன்ற எலும்பைத் தகுந்த தமது அங்கங்களுக்கு ஆபரணமாக்கிய அக்கினிக் கண்ணை யுடைய கர்த்தராகிய பிதா.

† திருப் பாடல் நிரம்பப் பெற்றது கச்சி — என்பது—நால்வர் பாடலும் பெற்ற பெருமையாலும், ஐயடிகள்காடவர் கோன் நாயனர், பரணதேவர், பட்டினத்தார் முதலிய பெரியோர்களாற் போற்றப்பெற்ற பெருமையாலும் உணரலாகும்

‡ சிற்பக் கச்சி—சிற்ப வேலை அழகுக்குக் கச்சிக் கைலாசநாதர் கோயில் பேர் போனது.

x உரத்தைக் கனவெற்பு—உரத்த ஐ கன வெற்பு.

o "நெறிபல கொண்டவேதநன் முடியினு மருவிய குருநாதா" —திருப்புகழ் 289. ** செக்கர்—ஆகுபெயராய் முருகவேளின் சிவந்த திருவடியைக் குறிக்கின்றது. †† தமர்—முருகவேளின் அடியார்கள். ‡‡ செச்சைக் கழல் — 'வெட்சிமலர் சூழ்ந்த கின்னிரு கழற்கால்'—கல்லாடம்-முருகர் துதி.

(பிரமன் முதலியோர் சரீரத்தினின்றும்) (கக்கு)—கழன்ற, அக்கை—எலும்பை, தக்க—தகுந்த (அக்கக்கட்கு—அங்கங்கட்கு, (தமது) அங்கங்களுக்கு, (அக்கு)—(ஆபரணமாக) ஆக்கிய, (அக்கி) அக்கினிக் (கண் கத்த அத்தர்)—கண்ணையுடைய கர்த்தராகிய பிதா—சிவனுக்குக்—குருநாதனும் பெரியோனே!

நிரான (நிரம்பப்) போற்று—துதிப் பாடல்களால் ஏத்தப் பெற்ற (கச்சிக்குள்)—அழகிய சிற்ப வேலைகள் காணக்கூடிய கச்சிக்குள்—அழகிய பெருமாளே!

478.

(அயில்) வேல், (அப்பு) அம்பு, (கயல்) மீன், (அப்புத் தலை) நீர்க்கிடமான கடல், மெச்சு—வியக்கத்தக்க உற்பலம் (நீலோற்பமலர்), நச்சு—விஷம் தான்—கண்; உரத்த—மார்பில் உள்ள (ஐ)—அழகிய (கனவெற்பு) பருத்த மலைதான்—கொங்கை; மேகம் (தான்)

(அளகக் கொத்து) கூந்தல் தொகுதி—என்று இவ்வாறு உவமை கூறிப் பொய் பேசி சொல்பல கற்பனையாக அமைத்து, உருகி, (கற்பு(ள்)ளம்) மனதிடம் உள்ள நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து தடுமாற்றம் அடைந்து—

தூக்கம் ஒழிந்தும், செய்யவேண்டிய செயல்கள் ஒழிந்தும், துக்கம் கொண்டு, உக்கு—மெலிந்து, தளர்ச்சி (சோர்வு) உற்று, (தொடி) கைவளை பூண்ட மாதர்களுக்கு இவ்வாறு இளைத்துப் போய் அலையாமல்—

வேதத்தின் அழகிய பொருள்களைக்கூறி *(செக்கர்க்கு) சிவந்த உன் கழலிணைக்கு (குரவு) குராமலரை இட்டுப்—பூசித்து, (தமர்) உனது அன்பின் கூட்டத்தார் (அடியார் கூட்டம்), பற்றி—அன்புவைத்துத் தொழுகின்ற செச்சைக் கழல் வெட்சி மலர் சூழ்ந்த திருவடியைச் சிக்கெனப் பற்றிப் பணியமாட்டேனோ!

---

* "கழலோ முழுதும் செய்யோய்"

கந்தரநுபூதி—25.

*புயலத்தைதக் குயில்தத்தைதக் கிளைபுக்குத் தொளைபச்சைப்
புனமுத்தைதப் புணர்சித்ரப் புயவீரா—
†புரவிக்கோட் பிரதற்றத் திருள்திக்கிப் படிமட்கப்
புகல்பொற்குக் குடவெற்றிக் கொடியோனே ;
‡கயிலச்சுத் தரதத்துச் சயிலத்xதுத் தரநிற்கக்
oகரணிச் சித் தருள்கச்சிப் பதியோனே.

---

* புயல் அத்தை—அத்தை—தலைவி-(பிங்கலம்)—புயலை வாகனமாகக் கொண்ட தலைவி மேகம் இந்திரனுக்கு வாகனமாதலால் தேவசேனைக்கும் வாகனமாம். "தெய்வ மின் ஊர் செல் (தெய்வயானை ஏறி வருகின்ற மேகவாகனம்"—கந்தரந்தாதி உரை-100.

† "புறத்திருளை அகற்றுதற்குப் புணரியெழுஞ் சூரியனைப் புலரிக் காலைச் சிறக்குமிரு சிறகடித்தூத் தினத்தினமும் அழைத்துலவுஞ் சேவலே !"— சேவல்பத்து

‡ கயில் விமானத்தின் கொடுங்கை மேற்பாகம். "கயில்—பூண்கடைப் புணர்வு—மாட்டும் கொக்கி ; அச்சு—அச்சாணி, ஆதாரம்; தரம்—வலிமை; தத்து—ஆபத்து. தகுதி.

x உத்தரம் நிற்க அகத்தியர் உதவிய வரலாறு :—

பார்வதி திருமணத்தின்போது இமயமலையிற் கூடிய தேவர் முனிவர் ஆதியோரின் பெருங்கூட்டத்தால் பூமியின் வடதிசை (இமயம்) தாழ்ந்தது; தென்திசை உயர்ந்தது அங்குக் குழுமி இருந்தோர் அஞ்சினர்: சிவபிரான் அகத்தியரை நோக்கி 'நீ உடனே தென் திசைக்கு ஏகுக : நீ தென்திசையிற் பொதியமலையைச் சேரின் நிலைகுலைந்து நிற்கும் இப் பூமி சமன்நிலை பெறும்' எனக்கூற அங்ஙனமே அகத்தியர் தென்திசை நோக்கிச் சென்று பொதிய மலையை அடைய வடதிசைக்கு உற்ற ஆபத்து நீங்கி வடதிசையும் தென்திசையும் சமமான நிலைகளை அடைந்தன—

"தென்னாடு நண்ணி...பொதியமலை மேவுதி வையமெல்லாம்
ஏமமுற ளனவே நிகராகி விளங்கும் என்றான்"

"பொதியம் தென்னும் வெற்பிற் புனிதமா முனிவன் வைகத்
துதியுறு வடபால் தென்பால் புவனியோர் துலைபோல் ஒப்ப"
—கந்த புராணம் I—10-53-64.

o கரணி—சிற்ப வேலை செய்யும் தபதி. கரணி—தொழில் செய்பவர். கரணம்—தொழில்—"சித்திரக் கரணம்"—சிலப்-3-54.

சித்தர்—உள் — கச்சி — அகத்தியர் எனும் பெரியார் (உள்) தியானித்து வணங்கின-காஞ்சி.

புயல் (மேகத்தை வாகனமாகக்கொண்ட அத்தை— தலைவி (தேவசேனை)யையும், குயில்; (பேச்சின் இனிமையில்) குயில் போன்றவளும், தத்தை — நிறத்தாலும், அழகாலும் *(தத்தை) கிளிபோன்றவளும், [கிளை (கிள்ளை) கிளிகள், புக்கு (புகுந்து), தொளை—மூக்கால் தொளைத்து உண்கின்ற பச்சைத் தினை விளை புனத்தில் (காவலிருந்த)] (முத்து) முத்துப் போன்ற அருமை வாய்ந்த வள்ளியையும் சேர்கின்ற அழகிய புயவீரனே!

(புரவி) குதிரைகள் (கொட்பு) சுழன்று வரும் (இரத) (சூரியனுடைய) தேர்—(வரும்) (அற்றத்து) சமயத்தில், இருளானது(திக்கி) தடுமாறிப், (படி) உலகு-உலகினின்றும் (மட்க) வலி குன்றிப்போக (இருள் ஒழிய) புகல்—கூவுகின்ற அழகிய கோழியின் ஜயக்கொடியை உடையவனே!

†(கயில்) (பூமியை ஒரு நிலையில் வைத்துள்ள) கொக்கி-பூட்டு (தளர்ந்து) (அச்சு) அச்சத்தை (பயத்தை) தர, (தத்து) ஆபத்தான நிலையிலிருந்த(சயிலத்து) இமயமலையில் (உத்தரம்) வடதிசை—வடக்குத் திசை தாழாது (சமமான நிலையில்) நிற்க, (கரணி) செய்தவரான (அல்லது மருந்தாய்—சமய சஞ்சீவியாய் உதவி புரிந்தவரான, சித்தர்—சித்த புருஷராம் ‡அகத்திய முனிவர்—உள் தியானித்து வணங்கிய கச்சிப் பதியோனே!

---

* தத்தைக்கிளை—கிளியின் கூட்டம் எனலுமாம்.

† கயில் அச்சு தரம்தத்து—உலகம் நேர்படநிற்க ஏற்பட்டுள்ள ஆதாரத்தின் வலிமையானது ஆபத்து நிலை அடைய எனவும் பொருள் காணலாம். கரணி—சிற்பி அச்சாணியைச் செப்பனிட்டதுபோலப் பூமியை நிலை நிறுத்தின சிற்பி போன்ற சித்தர்—(அகத்தியர்) எனலுமாம். இந்த அடிக்கு பிரமஸ்ரீ ஜகந்நாதையர் பின்வருமாறு உரை காண்பர்.—

"கயில் அசுத்த ரதத்து சயிலத்து தாம் நிற்க காணி சித்து அருள் கச்சிப் பதியோனே"—பூட்டு வாயை உடைய அழகிய தூய இரதத்தைப் போலவும் (தாம் இருக்கும்) மலையைப் போலவும் அதன் தகுதி நிற்கும்படியாக, எல்லாக் கரணங்களையும் அதிதேவதையாக உடைய பராசத்தி தன் சித்தினை அருளி வைத்த காஞ்சிபுரத்தை உடையவனே! ஸ்ரீ சக்கரத்தை ரதமெனவும் மேருவெனவும் சொல்வது ஒரு முறை. அதற்குச் சமமானது காஞ்சி."

(‡-தொடர்ச்சி பக்கம் 88 பார்க்க.)

கடலிற்கொக் கடல்கெட்டுக் கரமுட்கத் தரமுட்கப்
பொருசத்திக் கரசொக்கப் பெருமாளே.(உஅ)

479. அகப் பொருள் (மாலையை வேண்டுவது)

தத்தத் தனதன தத்தத் தனதன
தத்தத் தனதன தனதான

கச்சிட் டணிமுலை தைச்சிட் டுருவிய
மச்சக் கொடிமதன் மலரா லுங்-
கச்சைக் கலைமதி நச்சுக் கடலிடை
அச்சப் படவெழு மதனு லும் ;
பிச்சுற் றிவளுள மெய்ச்சுத் தளர்வது
சொச்சத் தரமல இனிதான-
பிச்சிப் புதுமலர் வைச்சுச் சொருகிய
செச்சைத் தொடையது தரவேணும் ;
பச்சைத் திருவுமை யிச்சித் *தருளிய
கச்சிப் பதிதனி லுறைவோனே-
பற்றிப் பணிபவர் குற்றப் பகைகெட
உற்றுப் பொரவல கதிர்வேலா ;
இச்சித் தழகிய கொச்சைக் குறமகள்
மெச்சித் தழுவிய திருமார்பா-
எட்டுக் குலகிரி முட்டப் பொடிபட
வெட்டித் துணிசெய்த பெருமாளே.(உகூ)

---

* அருளிய—அன்புடன் (பூஜை) செய்த— வேடன் அருளிய பூஜை" பாட்டு 433 பக்கம்-589—கீழ்க்குறிப்பு; அன்புடன் அறம் வளர்த்த—எனலுமாம் "இச்சைப்படி தன் பேரறம் எண்ணுன்கும் வளர்க்கும் பச்சைக்கொடி உறை கச்சிப்பதி"—வில்லிபாரதம்—அருச்சுனன் தீர்த்த - 13.

கடலில் இருந்த மாமரம் வலியிழந்து தன்னுடைய தீமை போய் (அல்லது பிரதாபம் செயல் அழிந்து) அஞ்சுதல் உண்டாக, மேன்மை போய் அஞ்சுதல் உண்டாகச் சண்டை செய்த சத்திவேலை ஏந்திய திருக்கரத்தனே! அழகிய பெருமாளே!

(செச்சைக் கழல் பற்றிப் பணிவேனே)

479.

ரவிக்கையிட்ட அழகிய கொங்கையில் தைத்து ஊடுருவிச் சென்ற மீன் கொடியைக் கொண்ட மன்மதனது மலர்ப் பாணங்களாலும்—

(தக்கனிட்ட சாபத்தால் தேய்ந்து போதல் என்னும்) வடு அல்லது தழும்பினைக்கொண்ட கலைகளை உடைய சந்திரனவன், ஆலகால விஷம் பிறந்த கடலினிடையே நான் அஞ்சும்படி (எழும் அதனாலும்) எழுந்துள்ள அந்தச் செய்கையாலும்

பைத்தியநிலை கொண்டு இவள் (தலைவி) (உள்ளம்) மனம் (எய்த்துத் தளர்வது) இளைத்துத் தளர்ச்சி அடைவது கொஞ்சமான அளவினதன்று (சிறிதளவன்று) (ஆதலால் இறைவா! நீ) இனிமைதரும்

பிச்சியின் புது மலர்கள் (இடையிடையே) வைத்துச் சொருகப்பட்டுள்ள வெட்சி மாலையை (எனக்கு) அளித் தருளவேண்டும்;

பச்சை நிறத்து அழகிய உமை இச்சை வைத்து (பூஜை செய்த—அல்லது 32 அறங்களை) அருளிய (கச்சி) கச்சிப்பதியில் உறைபவனே!

அன்பு வைத்துப் பணிகின்றவர்களுக்கு உள்ள குற்றங்களும் பகைகளும் (அல்லது பணிபவர்களுக்குக் குற்றம் செய்யக் கருதிய பகைவர்கள்) அழிந்து நீங்க, உதவ வந்து, போர் புரிய வல்ல ஒளிவேலனே!

உன்மீது காதல் வைத்த அழகிய திருந்தாப்பேச்சை உடைய (அல்லது இழிகுலத்துக்) குறமகள் (வள்ளி) உன்னை மெச்சித் தழுவின அழகிய மார்பனே!

எட்டு குல மலைகளும் அடியோடு பொடிபடும்படி (அவைகளுள் வாசம் செய்திருந்த) அசுரர்களை வெட்டித் துணித்த பெருமாளே!

(செச்சைத் தொடையது தரவேணும்)

480. முத்திபெற

தனதன தாஞந்தன தனதன தாஞந்தன
தனதன தாஞந்தன தனதான

*கமலரு சோகாம்பர முடிநடு வேய்பூங்கணை
கலகமர் வாய்தோய்ந்தம ளியின்மீதே-
கனையற மீதூர்ந்†தெழ மதனவி டாய்போம்படி
கனவிய வாரேந்தின இளநீர்தோய்ந்;
‡தெமதுயிர் நீலாஞ்சன மதர்விழி யால்வாங்கிய
x இவளுடன் மால்கூர்ந்திடு மநுபோகம்-
இனிவிட வேதாந்தப ரமசுக வீடாம்பொருள்
இதவிய பாதாம்புய மருள்வாயே;
அமகர0ஆசாம்பர அதுகர **ஏகாம்பர
††அது‡‡லன நீலாம்பர மறியாத-
xx அநக00ர நாளாங்கிதர் தமையுமை யாள்சேர்ந்தருள்
***அறமுறு சீகாஞ்சியி லுறைவோனே;

---

* கமலம்—முதற் கணை; அரு அசோகு—நடுக் கணை; பரம் ஆம் முடி—கனமான நீலோற்பலக் கடைக் கணை; நடு ஏய் பூங் கணை—இவற்றிற்கு இடையிடையாகும் மா, முல்லை என்னும் இருகணைகள் ஆகிய பஞ்சபாணங்களின். ' கமலம்+அரு அசோகு+ ஆம்பரம்+முடி+நடு+ஏய். கணை, எனப்பிரித்தும் பொருள் கொள்ளலாம். பாடல் 19-பக்கம் 60 பார்க்க.

† எழமதன—எழு அ மதன.

‡ எமது—எனது—ஒருமையிற் பன்மை (எதுகை நோக்கி)

x இவள்—தான் மோகங் கொண்ட பெண்-பன்மை ஒருமையில் வந்ததாகக் கொண்டு — இப் பொதுமாதர்களுடன் — எனவும் கொள்ளலாம்.

o ஆசாம்பர—திகம்பர.

** ஏகாம்பரம்—ஆம்பிரம், ஆமிரம் — மாமரம் — மாமரத்தின் நிழலில் வீற்றிருக்கும் ஏகன் (ஒருவன்)

†† அதுல—ஒப் பில்லாத.

‡‡ அனம் நீல அம்பரம் அறியாத—அன்னரூபங் கொண்ட பிரமன் நீலநிறமுற்ற ஆகாயத்தில் முடிதேடி யறியாத; அன்னமும் நீலக்கடல் போன்ற விஷ்ணுவும் அறியாத—என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். xx அநகர்—பாப ரகிதர்.

oo அம் நாள அங்கிதர்—அழகிய மூலக்காம்பின் தழும் புடையவர். பாட்டு 463, பக்கம்-44 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

*** அறம் உறு காஞ்சி—பாட்டு 278, 460-பக்கம் 192, 34.

480.

(மன்மதனது ஐந்து மலர்ப் பாணங்களில்) முதற்கணை யாகிய) தாமரை மலர், அருமையான அசோக மலர், (அம்பரம்)'மாம்பூ, ஈற்றிலும் இடையிலும் உள்ள நீலோற் பலமலர், முல்லைமலர் ஆகிய புஷ்ப பாணங்களின் தொழி லாற்றலால் — (கலக அமர் வாய் தோய்ந்து — சச்சரவு பொருந்தி (அல்லது—கலகப்போரில்) ஈடுபட்டுப், படுக்கை யின்மேல்—

அயர்வு (சோர்வு) நீங்க, என்மீது தாக்கி எழுகின்ற காம தாகம் நீங்கும்படிக் கனத்ததும், ரவிக்கை தாங்கியது மான இளநீர்போன்ற கொங்கைகளை அணைந்து—

என்னுடைய உயிரை கரிய மை பூசிய செழிப்புள்ள கண் கொண்டு கவர்ந்த இந்தப் பெண்மீது மோகம் மிக்கு எழுகின்ற அநுபோகத்தை (இன்ப நுகர்ச்சியை)—

இனி விட்டொழிப்பதற்கு, வேத முடிவான, பரம சுகம் தருவதான, முத்திப் பொருளாகிய, இதம் (இன்பம்) தருவதான (உனது) பாத தாமரையைத் தந்தருளுவாயாக.

அ, ம, கர—அ(உ)ம—ஓம் என்னும் பிரணவாகாரமான வரும், திகம்பரரும், அது என்று அஃறிணை நிலையிலும் போற்றப்படக் கூடியவரும், ஏகனாய் (ஒருவனாய்) மாமரத்தின் கீழ் வீற்றிருப்பவரும், ஒப்பிலாத தன்மை உடையவரும், (அன்னம்) அன்னரூபங்கொண்ட பிரமன் நீல நிறமுள்ள ஆகாயத்தில் (முடி தேடி) அறியாத—

(பாபத்தை ஒழிப்பவரும்) பாப ரகிதரும், (தேவியின்) அழகிய முலைக்காம்பின் தழும்பை உடையவரும் ஆகிய சிவனை உமாதேவி (தவஞ்செய்து) சேரப் பெற்றதும், தேவி அருளிய (வளர்த்த) (முப்பத்திரண்டு) அறங்களும் நிகழப் பெற்றதுமான (தலமாம்) ஸ்ரீகாஞ்சியில் வீற்றிருப் பவனே!

விமல*கி ராதாங்கனை தனகிரி தோய்காங்கெய
†வெடிபடு தேவேந்திர னகர்வாழ-
விரிகடல் தீமூண்டிட நிசிசரர் வேர்மாண்டிட
வினையற வேல்வாங்கிய பெருமாளே.(௧௦)

481. உபதேசம் பெற

தனன தானன தத்தன தனதன
தானு தத்தத் தனதான

கரும மானபி றப்பற வொருகதி
காணு தெய்த்துத் தடுமாறுங்-
கலக காரண துற்குண சமயிகள்
நாலு வர்க்கக் கலைநூலின் ;
வரும நேகவி கற்பவி பரிதம
லுபா வத்துக் கரிதாய-
xமவுன பூரித சத்திய வடிவினை
மாயா மற்குப் புகல்வாயே ;
தரும வீம அருச்சுன நகுலச
காதே வர்க்குப் புகலாகிச்-
சமர பூமியில் விக்ரம வளைகொடு
நாளோர் பத்தெட் டினிலாளுங் ;

(83 ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி)

‡ அகத்தியர் காஞ்சியைத் தரிசித்து வணங்கியது :—

மேரு மலையுடன் பகைத்த விந்தமலை நீள வளர்ந்து சந்திர சூரியர்கள் செல்லும் வழியைத் தடை செய்தது. அந்த மலையின் அகங்காரத்தைப் பிரமதேவர் வேண்டிய வண்ணமே அகத்தியர் அடக்கித் தென்திசை நோக்கி வரும் வழியில் காஞ்சியைத் தரிசித்து ஏகாம்பரநாதரைப் போற்றினர்.

" தாபதவேந்து காஞ்சி வளநகர் தன்னை முன் கண்டான் "
" சூதத் தெய்வத் தருநிழல் மேய கருணைப் பிழம்பை
விழியெதிரே கண்டுகொண்டான்.
" இணங்கு முறைமையின் அங்கம் எட்டினும் ஐந்தினும் சால
வணங்கி மகிழ்ந்து திளைத்து வார்புனல் கண்கள் சொரியக்
குணங்குறி யின்றி எழுந்த கோலத் திருவுருப் போற்றி
அணங்கரு மெய்யருள் பெற்று மீண்டனன் ஆர்கலி யுண்டான்"
—காஞ்சி புராணம், தழுவக் 226, 229, 230.

* கிராத அங்கனை—வேடப் பெண். † வெடி—நறுமணம்.

அழுக்கற்றவனே (பரிசுத்தமானவனே)! வேடப்பெண் (வள்ளியின்) கொங்கை மலையில் தோய்கின்ற காங்கேயனே! (கங்கா புத்திரனே)! நறுமணம் கமழ்கின்ற தேவேந்திரநகர்-பொன்னுலகு வாழும் பொருட்டு—

பரந்த கடல் தீப்பற்றி எரியவும், அசுரர்கள் வேரோடு மாளவும், தீவினை எல்லாம் ஒழியவும் *வேலாயுதத்தைப் பிரயோகித்த பெருமாளே!

(இதவிய பாதாம்புயம் அருள்வாயே)

481.

வினைக்கு ஈடான பிறவி தொலைவதற்கு ஒரு வழியும் தெரியாமல் இளைத்துத் தடுமாறுபவரும்

கலக்கம் தரும் கூச்சலுக்கே இடம் தருகின்ற பொல்லாத குணத்தை உடையவருமான †சமயவாதிகளின் பலவிதமான சாஸ்திர நூல்களிற்

சொல்லப்பட்ட அநேக மாறுபாடுகள் கொண்டதும் பொருந்தாததுமான மனோபாவனைக்கு (மன உணர்ச்சிக்கு) (அரிதாய) எட்டாததான—

மவுனநிலை நிறைவு கொண்டதான உண்மை ஒளியை நான் (மாயாமலுக்கு) — இறப்பின்றி விளங்க—உபதேசித் தருளுவாயாக.

தருமன்—வீமன் — அருச்சுனன் — நகுலன் — சகாதேவன் (ஆகிய ஐவர்க்கும) — சரண் அளிப்பவனாகி — (காப்பு அளிப்பவனாகி)

போர்க்களத்தில் பராக்கிரமம் வாய்ந்த சங்கு கொண்டு நாள் ஒரு பதினெட்டில் (போர்) நிகழும்—

---

* "வேல் வாங்குதல்—வேலைப் பிரயோகித்தல்.'வேல்வாங்கு வகுப்பைப்' பார்க்க.

† சமய தர்க்க விரோத வாதிகள் தவிர எற்றுவ...அநுபூதி மீமிசை திகழும் அற்புத மவுன நிர்க்குண சிவமயத் திருஞான வேழமே"—(திருஞான வேழவகுப்பு).

குரும கீதல முட்பட வுளமது
கோடா மற்க்ஷத் ரியர்மாளக்—
குலவு தேர்கட வச்சுதன் மருககு
மாரா கச்சிப் பெருமாளே.(ரு.க)

482. பொது மாதர் உறவு அற

தனதன தத்தத் தாந்த தானன
தனதன தத்தத் தாந்த தானன
தனதன தத்தத் தாந்த தானன தனதான

கலகலெ னப்பொற் சேந்த நூபுர
பரிபுர மொத்தித் தாந்த ஞமென
கரமல ரச்சிற் ருந்தொ மாடிய பொறியார்பைங்-
கடிதட முற்றுக் *காந்த ளாமென
†இடைபிடி பட்டுச் சேர்ந்த ‡ஆலிலை
கனதன பொற்பிட் டோங்கு மார்பொடு வடமாடச்;
சலசல சச்சச் சேங்கை பூண்வளை
பரிமள பச்சைச் சேர்ந்து லாவிய
சலசமு கத்துச் சார்ந்த வாள்விழி சுழலாடத்—
தரளந கைப்பித் தாம்ப லாரிதழ்
குலமுகி லொத்திட் டாய்ந்த வோதியர்
சரசமு ரைத்துச் சேர்ந்த தூவையா றுறவாமோ;

---

* காந்தள் பாம்புக்கு உவமை யாதலின் அல்குலுக்கும் உவமை யாயிற்று

"பாம்பு பை யவிந்தது போல..... ஒண் செங்காந்தள்'
—குறுந்தொகை 185.
"பைசேர் அரவார் அல்குலார்—சம்பந்தர் I-65-5.
" பை யரவம் விரி காந்தள்—சம்பந்தர் 3-104-11.

குருக்ஷேத்திரம் (முள்) களரிபடவும் (பாழ்நிலமாகவும்), அல்லது—குருமகீதலம் உட்பட—இடம் குருக்ஷேத்திரமாக தமது திருவுள்ளம் (கோணாது) நெறிமுறையில் நிற்கவும், அரசர்கள் யாவரும் இறந்துபடவும்

(அருச்சுனனுடைய) விளக்கமுற்ற தேரைச் செலுத்தின திருமாலுக்கு மருகனே! குமரனே! கச்சிப் பெருமாளே!

(சத்திய வடிவினை மாயாமற்குப் புகல்வாயே)

482.

கல கல என்று அழகிய சிவந்த பாத கிண்கிணியும், சிலம்பும் தாள ஒத்துப்போல "தாந்தன" என்று ஒலிக்கத் தாமரை போன்ற கைகள் அதற்குச் சரி ஒப்பாக அமையத் "தாந்தோம்" என ஆடல் பயில்கின்ற தந்திரத்தினர்— பசுமை (செழிப்பு) வாய்ந்த

அல்குல் விரிந்து காந்தளை நிகர்ப்ப ஒரு பிடி அளவே உள்ள இடையிற் பட்டாடை பொருந்திய (அல்லது) காந்தள் போன்ற கையால் இடை பிடி படும்படியும்) ஆலிலை போன்ற வயிற்றுடனும் கனத்த கொங்கைகள் அழகு தந்து விளங்கும் மார்புடனும் (முத்து) மாலை அசைய,

சலசல சஜ்ஜ என்று ஒலிக்கும் சிவந்த கையில் அணிந்துள்ள வளையல்களையும், நறுமணம் வீசும் பச்சைப் (பொட்டு) பொருந்தி விளங்கும் தாமரையன்ன முகத்தில் உள்ள வாள் போன்ற கண்கள் சுழன்று அசைய,

முத்துப்போன்ற பற்கள் ஒளி வீசச், செவ்வாம்பல் போன்ற வாயிதழ்களைக் கொண்டவர்கள், சிறந்த மேகம் போன்ற திருந்திய கூந்தலைக் (கொண்டவர்கள்), சரசம் காமலீலைப் பேச்சுக்களைப்) பேசிச் சேர்கின்ற மாமிசம் உண்போர்—ஆகிய இத்தன்மைய பொது மாதர்களுடைய சம்பந்தம் நன்று! நன்றன்று என்றபடி

திலத முகப்பொற் காந்தி மாதுமை
*யெனையருள் வைத்திட் டாண்ட நாயகி
சிவனுரு வத்திற சேர்ந்த பார்வதி சிவகாமி
திரிபுவ னத்தைக் காண்ட நாடகி
குமரி சுகத்தைப் பூண்ட காரணி
சிவைசுடர் சத்திச் சாம்பவீ அமை யருள்பாலா;
அலகையி ரத்தத் தோங்கி மூழ்கிட
நரிகழு குப்பிச் சேர்ந்து வாயிட
அசுரர் குலத்தைக் காய்ந்த வேல்கர முடையோனே-
அமரர் மகட்குப் போந்த மால்கொளும்
விபுத குறத்திக் காண்ட வாதின
மழகு சிறக்கக் காஞ்சி மேவிய பெருமாளே.(௩௨)

483. பிறவி அற

தத்தா தத்தா தத்தா தத்தா
தத்தா தத்தத் தனதான

†மொத்தார் பற்கா லற்றே கப்பாழ்
‡குப்பா யத்திற் செயல்மாறிக்-
கொக்கா கிக்கூ னிக்கோல் தொட்டே
கொட்டா விக்குப் புறவாசித்;
தித்தா நிற்றூர் செத்தார் கெட்டேன்
×அஆ உஉ எனவேகேள்-

---

* இது அருணகிரியாரைத் தேவி ஆண்டதைக் குறிக்கும்.
† "பற் கொத்துக்கள் அனைத்தும் கழலாநின்று"-திருப்புகழ் 461 'பல் தத்துற்றுக் கழல'-திருப்புகழ் 475.
‡ குப்பாயம்—சட்டை—சரீரம்.
× "அ ஆ உ உ"—இங்கு அ, உ என்னுங் குற்றெழுத்துக்கள் விட்டிசைக்கின்றன; ஆதலால், அந்த எழுத்துக்கள் வல்லெழுத்துக்களின் வலிமை பெற்றுத் 'தத்தா தத்தத்' என்னும் சந்த ஓசையை நிரப்புகின்றன. சிதம்பரச் செய்யுட்கோவை 61-ஆம் பாடலில் 'மைக்கடல்' என்பதற்கு எதுகையாக "ஒ என" என வருகின்றதும் காண்க, அது "விட்டிசை வல்லொற் றெதுகை"யாம்.

பொட்டணிந்த முகத்தின் அழகிய ஒளி வீசும் மாது, உமாதேவி, என்மீது திருவருள் வைத்து என்னை ஆண்டருளின நாயகி, சிவபிரானது திருவுருவத்தில் (இடதுபாதியிற்) சேர்ந்துள்ள பார்வதி, சிவகாமி—

மூன்று புவனங்களையும் படைத்த நாடகத்தினள், குமரி, சுகத்தையே அணிந்துள்ள காரணசக்தி, சிவன் தேவி, ஜோதி, பராசத்தி, சாம்பவி, அம்மை (பிராட்டி) பெற்ற குழந்தையே!

பேய்கள் ரத்தத்தில் நன்ருய் முழுகவும், நரியும் கழுகும் (உண்டதால் உடல்) உப்பி—உப்ப பெருக்கச், சமயம் வாய்த்ததென்று வாயை வைத்து (உண்ண)வும், அசுரர் களுடைய குலத்தைச் சுட்டு அழித்த வேலாயுதத்தைத் திருக்கரத்தில் உடையவனே!

தேவர் மகளாம் தேவசேனை மீது சென்ற ஆசை கொண்ட தேவனே! குறத்தி (வள்ளியை) ஆண்டவனே! நாள்தோறும் அழகு விளங்கி மேம்படக் காஞ்சியில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(தூவையர் உறவாமோ)

483.

வரிசை நிறைந்திருந்த பல் வேர் (அடி) அற்று விழுந்து போகப் பாழ்படும் சட்டையான (இந்த உடலின்) செயல்கள் தடுமாறி,

(மயிரெலாம்) கொக்கின் நிறமாய் வெளுத்து, (உடல்) கூன் அடைந்து, (கையில்) ஊன்றுகோல் பிடித்துக் கொட்டாவி (விட்டுத்), தலை குனிதலை அடைந்து (இங்ஙனம்) வாசி-நிலை வேறுபாடுகளை

அனுபவித்து நின்ருர், பின்னர்) இறந்தார், (ஐயோ) கெட்டேன் எனக் கூறிக் கதறி "அ ஆ உ உ" என்னும் ஒலியுடன் உறவினர் அழ—

*செற்றே சுட்டே விட்டே றிப்போ
மப்பே துத்துக் கமறதோ;

நித்தா வித்தா ரத்தோ கைக்கே
நிற்பாய் கச்சிக் குமரேசா-

நிட்டு ரச்சூர் கெட்டோ டப்போர்
னெட்டோ தத்திற் பொருதோனே;

முத்தா ரத்தோ ளிற் †கோ டற்பூ
முட்டா திட்டத் தணிவோனே-

முற்று நித்தா அத்தா சுத்தா
முத்தா முத்திப் பெருமாளே. (௩.௩.)

484. பாட

தானத் தத்தத் தத்தன தத்தத் தனதான

‡கோவைச் சுத்தத் துப்பத ரத்துக் கொடியார்தங்

கோலக் கச்சுக் கட்டிய முத்தத் தனமேவிப்;

பாவத் துக்குத் தக்கவை பற்றித் திரியாதே-

பாடப் பத்திச் சிந்த மெனக்குத் தரவேணும்;

மாவைக் குத்தி கைத்தற எற்றிப் பொரும்வேலா-

---

* செற்று—சென்று.

† கோடற்பூ—வெண்காந்தள் மலர்.

'கோடற் செச்சைய மார்பா' என்றார் பிறிதோரிடத்து (திருப்புகழ் 1123); கோடல்-செங்காந்தள் மலரையுங் குறிக்கும்-(குறிஞ்சிப் பாட்டு 61-2 உரை);-முருகன்—"சுடர்ப்பூங் காந்தட் பெருந்தண் கண்ணி மிலைந்த சென்னியன்" திருமுருகாற்றுப்படை 43-44.

‡ "கோவை வாயித ழுக்கும்"—திருப்புகழ் 914.

(சுடுகாட்டுக்குச்) சென்று, அங்கே (பிணத்தைச்) சுட்டுவிட்டுச் சுடலையினின்றும் வெளியேறி வருகின்ற அந்தப் பேதைமை வாய்ந்த துக்கம் நீங்காதோ!

நித்தனே (என்றும் உள்ளவனே)! விசித்திரம் நிறைந்த மயில்மீது (விளங்கி) நிற்பவனே! (அல்லது—விசித்திரம் வாய்ந்த மயில் போன்ற வள்ளியைப் பெறும் பொருட்டு அவளருகே நிற்பவனே)! கச்சிக் குமரேசனே!

கொடுமை வாய்ந்த சூரன் கேடு அடைந்து (கடலிடையே) ஓடப் போரினைப் பெரிய கடலிற் செய்தவனே!

முத்து ஹாரம் (மாலை) அணிந்த தோளில் வெண் காந்தள் மலரைத் தவறாது இஷ்டத்துடனே அணிபவனே!

முற்றாத நித்தனே (முதுமை வராத நித்தனே)! என்றும் இளையோனாய் என்றும் இருப்பவனே! அத்தனே! பரிசுத்தனே! முத்தனே! வீடுபேறுள்ளவனே! முத்தியைத் (தரும்) பெருமாளே!

(துக்கம் அறாதோ)

484.

கொவ்வைப் பழம் போலவும், சுத்தமான பவளம் போலவும் சிவந்த வாயிதழ்களை(உதட்டினை) உடைய (கொடி போன்ற) மாதர்களுடைய—

அழகிய ரவிக்கை அணிந்துள்ளதும், முத்து மாலை அணிந்ததுமான கொங்கையை விரும்பி (அணைந்து)—

பாப காரியங்களுக்குத் தக்கவையான செயல்களைச் செய்து திரியாமல்—(உன்னைப்)

பாடிப் புகழப், பத்தி நிறைந்த உள்ளத்தை எனக்குத் தந்தருள வேண்டும்.

(சூரன் என்கின்ற) மாமரத்தைக் குத்தி, வெறுத்து அடியோடு கொன்று போர் செய்த வேல் ஏந்தியவனே!

மாணிக் கச்சொர்க் கத்தொரு தத்தைக் கினியோனே ;
*சேவற் பொறகைக் கொற்றவ கச்சிப் பதியோனே-
தேவச் சொர்க்கச் சக்கிர வர்த்திப் பெருமாளே.(கூ.ச).

485. திருவடியைப் பற்ற

தான தத்தனத் தான தானனத்
தான தத்தனத் தான தானனத்
தான தத்தனத் தான தானனத் தனதான

சீசி †முப்புரக் காடு நீறெழச்
சாடி நித்திரைக் ‡கோசம் வேரறச்
சீவன் முத்தியிற் கூட வேகளித் தநுபூதி-
சேர x அற்புதக் கோல மாமெனச்
சூரி யப்புவிக் கேறி யாடுகச்
சீலம் வைத்தருட் டேறி யேயிருக் கறியாமற் ;

---

* கோழிக்கொடி—முருகவேளின் வலது திருக்கரத்தில் உள்ளது.

"வீறு கேதனம் வச்சிரம் அங்குசம் விசிகம், மாறிலாத வேல் அபயமே வலம்; இடம் வரதம், எறுபங்கயம், மணி, மழுத், தண்டுவில் இசைந்த, ஆறிரண்டு கை அறுமுகம் கொண்டு வேள் அடைந்தான். (கந்தபுராணம் 3-10-4)

† "சுட்டு வெம்புரம் நீறுக—திரிபுரமாகிய மும்மலங்களும் வெந்து நீறுகும்படிச் சுட்டு"-எனவரும் 612-ஆம் பாடலின் உரையைக் காண்க.

‡ கோசம்—பஞ்சகோசம் அவைதாம்—1 அன்னமய கோசம், அன்னம் (உணவு) அதனுல் ஆய உடல்; 2 பிராணமய கோசம்-கன்மேந்திரியமும் பிராணனும் கூடியது; 3 மனோமய கோசம்-மனம். 4 விஞ்ஞானமய கோசம்-ஞானேந்திரியமும் புத்தியும், (ஞானேந்திரியம், உணர்தற்குரிய மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்பொறிகள்) 5 ஆனந்தமயகோசம்—ஆன்மாவுக்கு உள்ளே உள்ள உறை. இந்த ஐந்து கோசங்களும் ஆன்மாவை மூடிக்கொண்டிருக்கின்றன. (x-பக்கம் 97 பார்க்க.)

மாணிக்கம் (ஆதிய நவரத்னங்கள்) நிறைந்த விண்ணுலகத்தில் இருந்த ஒப்பற்ற கிளியாம் தேவசேனைக்கு (அல்லது மாணிக்கம் ஆதிய நவரத்னங்களை அணிந்த...தத்தை—தேவசேனைக்கு) இனியவனே !

சேவற்கொடியை அழகிய கையிற் கொண்ட வீரனே ! கச்சிப் பதியில் இருப்பவனே !

தேவர்கள் வாழும் விண்ணுலகத்துக்குச் சக்கரவர்த்தியாம் பெருமாளே !

(பாடப் பத்திச் சித்தம் எனக்குத் தரவேணும்)

485.

சீசி என இகழ்ந்து ஒதுக்க வேண்டிய (முப்புரம்போல (ஊறு செய்யும்) மும்மலங்கள் என்கின்ற காடு (வெந்து) சாம்பலாகும்படி, அந்தக் காட்டைத் துகைத்து ஒழித் தெரித்து, உறக்கம், கோசங்கள் — ஆன்மாவை மூடிக் கொண்டிருக்கிற (உறைகள்—மூடிகள்), இவை அடியோடு ஒழிய, சிவன் முத்தி நிலையை (ஆன்மா இம்மையிலேயே முத்தியடையும் நிலையை) நான் கூடுதற்கு மகிழ்ச்சியுற்று, அனுபவ ஞான நிலையைச்

சேர்தற்கு, x அற்புதத் தோற்றம் இது என்று கூறும்படி சூரியமண்டலம் (போன்ற) பெருஞ் சோதியைக் கண்டு களிப்பதற்குரிய ஒழுக்க நிலையை அடைந்து (உனது) திருவருளை உணர்ந்திருக்க அறியாமல்—

(96-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி)

x அற்புதக் கோல...சூரிய புவி :—

இடைகலை பிங்கலை எனப்படும் இரண்டு வழியினையும் மாற்றி, மூலமாம் ஒரு வழியைத் திறந்தால், அங்கே பொருந்திய கோடி சூரியர்களைப் போன்ற பெருஞ்சோதியைத் தரிசிக்கலாம்.

"இருவழி யடைத்து மூலத் தொருவழி திறந்து, ஆங்கு எய்தும்
பருதியோர் கோடி ஒத்த சோதியும் பார்த்து, நாதம்
ஒருபதும் கேட்டு மும்மைக் குணம்புலத் துடனடக்கிப்
புருவமேல் நாட்டம் ஒட்டி ஆனந்தப் புணரி புக்கான்"

—திருக்கழுக்குன்றப் புராணம்-நந்திதவம்-24.

பாசம் விட்டுவிட் டோடி போனதுப்
போது மிப்படிக் காகி லேனினிப்
பாழ்வ ழிக்கடைக் காம லேபிடித் தடியேனைப்-
பார டைக்கலக் கோல மாமெனத்
தாப ரித்து *நித் தார மீதெனப்
பாத பத்மநற் போதை யேதரித் தருள்வாயே ;
தேசில் துட்டநிட் டூர கோதுடைச்
சூரை வெட்டியெட் டாசை யேழ்புவித்
தேவர் முத்தர்கட் கேத மேதவிர்த் தருள்வோனே-
†சீர்ப டைத்தழற் சூல மான்மழுப்
பாணி ‡வித்துருப் பாத னோர்புறச்
சீர்தி கழ்ப்புகழ்ப் பாவை யீனபொற் குருநாதா ;
காசி xமுத்தமிழ்க் கூட oலேழ்மலைக்
**கோவ ††லத்தியிற் கான ‡‡நான்மறைக்
காடு xxபொற்கிரிக் காழி யாரூர்பொற் புலிவேளூர்-
காள அத்தியப் பால்சி ராமலைத்
தேச முற்றுமுப் பூசை மேவிநற்
ooகாம கச்சியிற் சால மேவுபொற் பெருமாளே.(கூ௫)

---

* நித்தாரம்-நித்தியமாகிய ஆரம். † தீ, மான், மழு—முதலிய சிவபிரானது திருக்கரத்தில் வந்த காரணம்—பாட்டு 286 பக்கம் 210 பார்க்க. ‡ சிவன்-பவள நிறத்தினர்-'பவள மேனியர்' சம்பந்தர்-3-112.3. x முத்தமிழ்க் கூடல்—மதுரை. தமிழ்ச் சங்கம் இருந்த தலமாதலின் மதுரையை முத்தமிழ்க் கூடல் என்றூர் மதுரைக்கு அருகிலுள்ள வைகையாற்றைத் ' தமிழ் வையை" என்றும், கூடலைப் "பாடலீ சான்று பல் புகழ் முற்றிய கூடல்" என்றும் பரிபாடல் கூறும். 6-60; 17-22, "தமிழ் நிலைபெற்ற மதுரை" என்பது சிறுபாணாற்றுப்படை—66-7.

o ஏழ் மலை—திருவேங்கடம். ** கோவல்—திருக்கோவலூர்.

†† அத்தியின் கானம்-திரு ஆனைக்கா. ஆனை சிவனை வழிபட்ட தலமாதலால் 'ஆனைக்கா'—"விறல்மிக்க கரிக்கருள் செய்தவனே" சம்பந்தர்—2-23-4. ‡‡ நான்மறைக் காடு—வேதாரணியம். மறை—வேதம் பூசித்த தலம்—"பல காலங்கள் வேதங்கள் பாதங்கள் போற்றி மலரால் வழிபாடுசெய் மாமறைக் காடா"—சம்பந்தர்—2-37 6.

xx பொற்கிரி—கனககிரி—திருப்புகழ் பாடல்-400 பார்க்க ; மேரு, கயிலை எனவுமாம்—திருப்புகழ் பக்கம்-446 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க. oo 'காம கச்சிகுற் றால மேவு பொற் பெருமாளே' என்றும் பாடம். 'காம கச்சிகச் சாலை மேவு' எனவும் இருந் திருக்கலாம்.

பாசங்கள் (ஒரு வழியாய் அடியோடு ஒழியாமல்) விட்டு விட்டு(இடையீடுடன்) விட்டு ஓடிப்போனது போதும்; இவ்வாறு இடையிடையே பாசம் விலகும் நிலைவேண்டாம்; இனிப், பாழ்படும் நெறியில்(என்னை) புகுத்து அடைக்காமல் (என்னைப்) பிடித்து—அடியேன்

இப்பூமியில் (உனக்கு) அடைக்கலமாக வைக்கப்பட்ட ஓர் உருவமாம் எனக்கொண்டு, என்னைத் (தாபரித்து) ஆதரித்து நித்தியமாகிய ஆரம் (ஓர் ஆபரணம்) ஆம் இது என்று என்னைப் பாத தாமரையாம் நல்ல மலரில் ஏன்று அருளுவாயாக;

ஞானம் இலாத துஷ்டனும், கொடுமை வாய்ந்தவனும்; குற்றம் உள்ளவனுமான சூரனை வெட்டி, எட்டு திசைகளிலும், ஏழ் உலகங்களிலும் உள்ள தேவர்களுக்கும் முத்திநிலை கண்ட பெரியோர்களுக்கும் இருந்த துன்பத்தை ஒழித்தருளியவனே!

சிறப்பு பொருந்திய நெருப்பு, சூலம், மான், மழு இவைகளைப் (பாணி) திருக்கரத்திற் கொண்ட (வித்துரு பவள (நிறத்) திருவடியுடையவனும் (சிவனுக்கு) ஒரு பாகத்தில் உளள சீர் விளங்கும் புகழ் நிறைந்த பாவை (தேவி பார்வதி) பெற்றருளிய அழகிய குருநாதனே!

காசி, முத்தமிழ் விளங்கின மதுரை, திருவேங்கடம், திருக்கோவலூர், திரு ஆனைக்கா, வேதாரணியம், கனகிரி (அல்லது கயிலை, அல்லது மேரு), சீகாழி, திருவாரூர் அழகிய புலியூர் (சிதம்பரம்), வேளூர் (புள்ளிருக்கு வேளூர்–வைத்தீசுரன் கோயில்)—

சீகாளத்தி, அதன் பின் திரிசிராமலை ஆக நாடு முழுமையும் மூன்று காலங்களிலும் பூஜை நடத்தப்பெற்று, அழகிய, விரும்பத்தக்க, கச்சியில் மிகவும் வீற்றிருக்கும் (அதிக காதலுடன் மேவும்) அழகிய பெருமாளே!

(பாத பத்ம நற்போதையே தரித் தருள்வாயே)

486. அகப்பொருள் (அஞ்சல் என்று கூற)

தத்ததன தந்த தத்ததன தந்த
தத்ததன தந்த தனதான

*நச்சரவ மென்று நச்சரவ மென்று
நச்சுமிழ் களங்க மதியாலும்-
நத்தொடு முழங்க னத்தொடு முழங்கு
†நத்திரை வழங்கு கடலாலும்;
இச்சையுணர் வின்றி யிச்சையென வந்த
இச்சிறுமி நொந்து மெலியாதே-
எத்தனையி நெஞ்சில் எத்தன முயங்கி
இத்தனையி லஞ்ச லெனவேணும்;
பச்சைமயில் கொண்டு பச்சைமற மங்கை
பச்சைமலை யெங்கு முறைவோனே-
பத்தியுட னின்று பத்திசெயு மன்பர்
பத்திரம ணிந்த கழலோனே;
‡கச்சிவர் குரும்பை xகச்சவர் விரும்பு
கச்சியில மர்ந்த கதிர்வேலா-
கற்பக வனங்கொள் கற்பக விசும்பர்
கைத்தளை களைந்த பெருமாளே. (௩௬)

---

* இந்த 486-ஆம் பாடலில் அடிதோறும் விளக்கும் வழிஎதுகை கவனிக்கற்பாலது.

சந்திரனும், கடலொலியும் விரகவேதனை தருவன-பாடல் 218, பக்கம்-53 பார்க்க.

† நத் திரை—விசேஷ திரை.

‡ "அரவகல் அல்குலார் பால் ஆசைநீத் தவர்க்கே வீடு தருவம்என் றளவில் வேதம் சாற்றிய தலைவன்"

(திருவிளையாடல்-சுந்தரர் துதி)

x கச்சவர்—வெறுத்தவர்.

486.

நச்சு (விரும்பிப் பிடிக்க வந்த)—கேது என்னும் பாம்பு தன்னை மென்று (வெளிவிட்ட காரணத்தால் தானும் ஒரு விஷப் பாம்பு என்றே சொல்லும்படி, (நச்சு) விஷத்தை (உமிழ்) (என்மீது) கக்குகின்ற, (களங்கத்தை) கறையைக் கொண்ட நிலவாலும்—

(நத்தொடு) சங்கினுடன் (முழங்கு) பேரொலி செய்கின்ற (கடலாலும்), (கனத்தொடு) மேகத்துடன் முழங்குகின்ற (கடலாலும்), (அல்லது சங்கின் ஒலியுடன் மேகத்தின் (இடியின்) ஒலியும் கலந்ததுபோலப் பேரொலி எழுப்பி முழங்கும்) விசேஷ அலைகளை வீசும் கடலாலும்—

பத்தித் தொண்டு, தெளிவு இரண்டும் இல்லாமலே, ஆசைப்படுகின்றேன் எனக்கூறிவந்த இந்தச் சிறுபெண் நொந்து மெலியாமல்—

எவ்வளவோ நெஞ்சிலே (எத்தனங்களை) முயற்சிகளை (முயங்கி) மேற்கொண்டு செய்பவளாகிய (இவளை) இந்த அளவிலே (இப்பொழுதே) அஞ்சல் என்று கூறி அருள் செய்ய வேண்டுகின்றேன்.

பச்சை மயிலை (வாகனமாகக்கொண்டு), பச்சை நிறங் கொண்ட வேடப் பெண்) (வள்ளி) வாழ்ந்த பசுமை வாய்ந்த மலை (வள்ளிமலையின்) எவ்விடத்தும் உறைபவனே! (அல்லது) மறமங்கையுடன் பசுமை வாய்ந்த மலையிடங்களில் எல்லாம் (எங்கும் உள்ள மலைகளிலும்) உறைபவனே!

பத்தியுடனே (நிலைத்து) நின்று (அல்லது முறைமை—ஒழுங்கு தவறாமல் நின்று) பக்தி செய்கின்ற அன்பர் பூசிக்கும் பத்திரங்களை (இலைகளை, பூ இதழ்களை) அணிந்து கொள்கின்ற திருவடியை உடையவனே!

ரவிக்கை (இவர்) ஏறி உள்ள (அணிந்துள்ள) தென்னங் குரும்பை போன்ற கொங்கைகளைக் (கைத்தவர்) வெறுத்தவர்களாகிய பெரியோர்கள் விரும்பும் கச்சியில் வீற்றிருக்கும் ஒளிவேலனே!

கற்பகக் காட்டைக்கொண்ட, (கற்பு) நீதி நெறியில் நிற்கும் (அகம்) உள்ளத்தைக் கொண்ட விண்ணுலகத்தவராம் தேவர்களின் கை விலங்குகளை அவிழ்த்தெறிந்த பெருமாளே! (அஞ்சலென வேணும்)

☞ இப்பாடலில் ஒவ்வோரடியிலும் ஈற்றிலுள்ள பாகங்கள்,

"*நச்சுமிழ் களங்க மதியாலும்—நத்திரை வழங்கு கடலாலும்;
இச்சிறுமி நொந்து மெலியாதே—இத்தனையி லஞ்ச லெனவேணும்;
பச்சைமலை யெங்கு முறைவோனே—பத்திர மணிந்த கழலோனே;
கச்சியி லமர்ந்த கதிர்வேலா—கைத்தனை களைந்த பெருமாளே."

—எனப் பிறிதொரு பாட லாமாறு காண்க.

487. வினையற

தனன தத்தன தனன தத்தன
தனன தத்தன தனதான

படிறொ ழுக்கமு மடம னத்துள
படிப ரித்துட னொடிபேசும்-
பகடி கட்குள மகிழ மெய்ப்பொருள்
பலகொ டுத்தற உயிர்வாடா;
†மிடியெ னப்பெரு வடவை சுட்டிட
விதன முற்றிட மிகவாழும்-
விரகு கெட்டரு நரகு விட்‡டிரு
வினைய றப்பத மருள்வாயே;
கொடியி டைக்குற வடிவி யைப்புணர்
குமர கச்சியி லமர்வோனே-
குரவு செச்சைவெண் முளரி புத்தலர்
குவளை முற்றணி திருமார்பா;

---

* சூரனுக்கு அஞ்சி சசியைப் பிரிந்திருந்த இந்திரன் சசியின் நினைவு வர, காமவேதனைப்படுகின்றபோது சந்திரனை நோக்கி—
"எஞ்சலில் அமுதினை யார்க்கும் நல்குநீ
நஞ்சினை உதுந்தி, இவனுயிர் ஒழிப்பன் யானெனு
வஞ்சினம் பிடித்தியோ மதியமே"—என்கின்றான்
(கந்த புரா-I-24-39)

† 'முழுதுங் கெடுக்கும் மிடியால் விதனப்படார்
—(கந்தர் அலங். 33).
'வறுமையாகிய தீயின்மேற் கிடந்து நெளியும்
நீள்புழு ஆயினேற்கு'—திருப்புகழ் 753.
"மிடி என்றொரு பாவி"—கந்தர் அநுபூதி-19.

‡ 'இருவினை'—பெரிய வினை-எனலுமாம்.

கரந்துறை பாடலின் உரை

விஷத்தைக் கக்கும் களங்கம் உள்ள நிலவாலும் விசேஷ திரைகளை வீசும் கடலாலும்,

இந்தச் சிறுபெண் வேதனையடைந்து மெலியாமல் இப்பொழுதே அஞ்சல் என்று கூறியருள வேண்டுகின்றேன;

பசுமை கொண்ட மலை எங்கும் உறைபவனே! (வில்வம் ஆதிய)பத்திரங்களை அணிந்த திருவடிகளை உடையவனே!

கச்சியில் வீற்றிருக்கும் ஒளிவேலனே! (தேவர்களின்) கை விலங்கை ஒழித்த பெருமாளே.

487.

வஞ்சனை கூடிய நடவடிக்கையை அறியாமை கொண்ட மனத்தில் உள்ளபடியே மேற்கொண்டு அப்போதைக் கப்போது (நொடி-தந்திரச்) சொற்களை விடுகதை போன்ற சொற்களைப் பேசுகின்ற—

(பகடிகட்டு)வெளி வேஷக்காரருக்கு (பொதுமகளிர்க்கு) (அவர்கள்) உள்ளம் மகிழ்ச்சி கொள்ளும்படி உடலையும் பொருளையும் பல முறையும் தத்தம் செய்து (கொடுத்து) (அல்லது அவர்தம் உடல் இன்பம் பெறவேண்டிப் பொருள் பல கொடுத்து-அல்லது-அவர்கள் பொய்ப் பேச்சுக்கு ஈடாக மெய்யாகவே பொருளைத் தந்து), (பின்னர்) மிகவும் உயிர்வாட—

வறுமை (தரித்திரம் என்கின்ற பெரிய வடவைக்கனல் வடவாமுகாக்கினி (ஒத்த நெருப்பு) என்னைச் சுடுவதால் துன்பம் அதிகரிக்க (அல்லது துன்பம் விளைய) மிகவும் அத்துன்பத்துடன் வாழும்

விரகு-அழிவுநிலை அழிந்து, அரு நரகில் விழுவது விலகி, நல்வினை-தீவினை என்னும் இருவினைகளும் ஒழிய, (உனது) திருவடியைத் தந்தருளுக.

கொடிபோலும் இடையை உடைய குறக்குலத்து அழகியை (வள்ளியைக் கலந்த குமரனே! கச்சியில் வீற்றிருப்பவனே!

குரா, வெட்சி, வெண்டாமரை, புதிதாக மலர்ந்த குவளைப்பூ இவை எல்லாம் நிரம்ப அணிந்து கொள்ளும் அழகிய மார்பனே!

பொடிப டப்பட நெடிய விற்கோடு
புரமெ ரித்தவர் குருநாதா-

பொருதி ரைக்கடல் நிருத ரைப்படை
பொருது முக்கிய பெருமாளே. (கூஎ)

488. பொதுமகளிர் உறவு அற

தனனத்தத் தானத் தானன
தனனத்தத் தானத் தானன
தனனத்தத் தானத் தானன தந்ததான

மகுடக்கொப் பாடக் காதினில்
நுதலிற்பொட் டேரக் கோதிய
மயிரிற்சுற் *றோலைப் பூவொடு வண்டுபாட-

வகைமுத்துச் சோரச் சேர்நகை
யிதழிற்சொற் சாதிப் பாரியல்
மதனச்சொற் பாடுக் கோகில †ரம்பைமாதர்;

பகடிச்சொற் கூறிப் போர்மயல்
முகவிச்சைப் பேசிச் சீரிடை
பவளப்பட் டாடைத் தோளிரு கொங்கைமேலாப்-

பணமெத்தப் பேசித் தூதிடு
மிதயச்சுத் தீனச் சோலிகள்
பலரெச்சிற் காசைக் காரிகள் சந்தமாமோ;

தகுடத்தத் தானத் தானன
திகுடத்தித் தீதித் தோதிமி
தடுடுட்டுட் டாடப் பேரிகை சங்குவீணை-

---

* ஓலைப் பூ—தாழம் பூ.

† ரம்பை—தேவலோகத்து நாடக மகளிரில் ஒருத்தி.

பொடியாகும்படி பெரிய (மேரு மலையாம்) வில்லை ஏந்தித் திரிபுரத்தை எரித்த சிவபிராற்குக் குருநாதனே!

மாறுபட்டெழும் அலைகொண்ட கடலிலிருந்த அசுரரை (அல்லது — கடல்போலப் பெருகிப் பரந்த அசுரரை, அல்லது கடலையும் அசுரரையும்), (வேற்) படை கொண்டு சண்டையிட்டுக் கலக்கி அழித்த (அல்லது கடலையும், அசுரப் படையையும் (சேனையையும்) சண்டையிட்டுக் கலக்கின பெருமாளே!

(இருவினையறப் பதம் அருள்வாயே)

488

மகுடம் (சல்லடைக் கொப்பு எனப்படும் காதணியும்), (கொப்பு) கொப்பு எனப்படும் காதணியும்-(ஆடக் காதினில்) காதில் ஆட, நெற்றியில் பொட்டு பரவி விளங்க, சிக்கெடுக்கப்பட்டு சீவி விடப்பட்ட மயிரிற் சுற்றி வைத்துள்ள தாழம்பூவில் வண்டுபாட—

நல்ல தரமான முத்தும் இழிவுபடும்படி விளங்கும் பற்களைக் காட்டி வாயிதழ்களால் (வாயால்) தாங்கள் பேசும் சொற்களையே சாதிப்பவர்கள், பொருந்திய (மதனச் சொல்) (மன்மதனது சொல்லை) காமலீலைப் பாடல்களைப் பாடுகின்ற குயில் போன்ற மாதர்கள், ரம்பையை நிகர்க்கும் மாதர்கள்

(பகடிச் சொல்) பரிகாசப் பேச்சுக்களைப் பேசி, (போர் மயல்) மயல்போர்—காம இச்சைப் போர் நெஞ்சிற் கிளம்பும் படி முகத்திலே விருப்பத்தைக் காட்டிப் பேசி, அழகிய இடையிலேபவளநிறப்பட்டாடை-செந்நிறப் பட்டாடையைத் தோள்மீதும் இரு கொங்கைகள்மீதும் பொருந்தஅணிந்து-

பணம் நிரம்பத் தரும்படி பேசி, (அதன் பொருட்டுத் தூது அனுப்புகின்ற உள்ளத்தை உடைய (சுத்த ஈன)மிக்க இழிவான (சோலிகள்) தொழிலைப் பூண்டவர்கள், பல பேருடைய எச்சிலுக்கும் ஆசைப்படுபவர்கள் — ஆகிய பொது மாதர்களின்) சந்தம் சுகம் (அல்லது பழக்கம்) ஆமோ—நல்லதாகுமோ (ஆகாது என்றபடி)

தகுடத்தத் தானத் தானன... தடுடுட்டுட்...என்னும் ஒலியெழப் பேரிகை (முரசு), சங்கு, வீணை (இவைகள்)

*தடமிட்டுப் பாவக் கார்கிரி
பொடிபட்டுப் போகச் சூரர்கள்
தலையிற்றிட் டாடப் போர்புரி இன்றவேலா;
திகிரிப்பொற் பாணிப் பாலனே
மறைகற்புத் தேளப் பூமனே
சினமுற்றுச் †சேடிற் சாடிய கந்தவேளே-
இனையுற்றுக் காவற் காரியை
மணமுற்றுத் ‡தேவப் பூவொடு
திகழ்கச்சித் தேவக் கோன்மகிழ் தம்பிரானே. (ந-அ)

489. பேரின்பப் பொருள் பெற

தத்தத்தத் தானன தானன
தத்தத்தத் தானன தானன
தத்தத்தத் தானன தானன தனதான

ˣமக்கட்குக் கூறரி தானது
கற்றெட்டத் தான்முடி யாதது
மற்றெப்புக் கியாதுமொ வாதது மனதாலே-
மட்டிட்டுத் தேடவொ ணாதது
தத்வத்திற் கோவைப டாதது
ºமத்தப்பொற் போதுப கிரதி மதிசூடும்;

* தடமிட்டுப் பாவக்கார் கிரி—தன்னகத்தே வழிகாட்டி உள்ளே வந்தவர்களை மாயையால் மடக்கி மாய்வித்த கிரௌஞ்சன் என்னும் அசுரன் இந்த அசுரன் அகத்திய முனிவர் வருவதைக் கண்டு வழியில் மலையுருவில் நின்று அம்மலையிடையே ஒருவழியைக் காட்ட அவர் உள்ளே வந்ததும் வழி தடுமாறச் செய்ய அவர் இது அசுரனது மாயம் எனத் தெரிந்து தனது கைத் தண்டினால் அடித்து — "கொடியோய்! நீ உன் சொந்த உருவை இழந்து இந்த மலையாகவே இருக்கக் கடவாய்" பின்னர், எம்பிரான் முருகன் 'கைவேலால் இறக்கக் கடவாய்" எனச் சாபமிட்டு அவன் மாயையில் நின்றும் விலகி வெளி வந்தனர். "நின் தொன்மை நீங்கி நீள்மலையாகி ஈண்டே நின்று தீத்தொழில் இழைத்தி" "செவ்வேள் வேற்படை தன்னிற் பின்னாள் விளிகுதி" என்றான்—கந்த புராணம் 2—24-11, 12.

† சேடில் சாடிய—திரட்சியான தலையிற் குட்டிய.

‡ வள்ளியை 'வள்ளிப்பூ' என்றார் பரிபாடலில்—'வள்ளிப்பூ நயந்தோயே"—பரிபாடல் 14-22. x இந்தப் பாடலின் கருத்தும் போக்கும் திருப்புகழ் 343-ஆம் பாடலின் கருத்தும் போக்கும் போல்வன—பாடல்கள் 741, 980 1052 இவ்வகையன. o மத்தப் பொற் போது—"பொன் பொதி மதத மாலை'—சம்பந்தர்-II-85-2.

(தடமிட்டு) தன்னிடத்தே வெளியிடம் அல்லது வழியைக் காட்டிப் பாவகாரியாம் (பாவஞ் செய்தவனும்) கிரி (கிரௌஞ்சன் என்னும் அசுரனும்) மலைபொடிபட்டுப் போகச் சூரர்களின் (தலை இற்று இட்டு ஆட) தலை அறுந்து வீழ்ந்து ஆட (கவந்தங்கள்—தலையற்ற உடல்கள்) ஆடப் போர் செய்த வேலனே!

சக்கரம் ஏந்திய அழகிய திருக்கரத்தை உடைய திருமாலின் பிள்ளையும், (மறைகல் புத்தேள் அப் பூம(ன்)னை) —வேதங்களைக் கற்ற தேவனும் அந்தத் தாமரையில் வீற்றிருப்பவனுமான பிரமன் மீது கோபங்கொண்டு அவனது திரட்சியான தலையிற் குட்டிய கந்தவேளே!

தினைப்புனத்திலிருந்து காவல் பூண்ட வள்ளியைத் திருமணம் செய்துகொண்டு, தேவருலகில் வாழ்ந்த (பூ அனைய) தேவசேனையுடன் விளங்கும் கச்சிப்பதியில் தேவர் தலைவனும் இந்திரன் மகிழும் தம்பிரானே!

(ஆசைக்காரிகள் சந்தம் ஆமோ)

489.

மக்களுக்கு (அது இத்தன்மையது என்று எடுத்துக்) கூறுதற்கு அரிதானது; கற்று (கல்வியின் மூலமாக எட்டிப் பிடிக்கலாம் என்றால் அங்ஙனம், எட்டுதற்கும் முடியாதது; பின்னர், அதற்கு (ஒன்றை) (ஒப்பிடலாம் என்றால்) ஒப்பிடுவதற்கு எப்பொருளுமே ஒப்பிட ஒண்ணாதது; மனது கொண்டு—

அளவிட்டுத் தேடுதற்கு முடியாதது; (எத்தகைய) அறிவுஆராய்ச்சிக்கும் ஒரு வழியான (வகையில்) வரிசையில் அமையாதது; ஊமத்த மலரையும், பொன்னிறப் பூவாம் கொன்றையையும் (அல்லது—ஊமத்த மலரின் பொன் (தாது) மகரந்தப்பொடி கொண்ட மலரையும்), கங்கையை யும் நிலவையும் அணிகின்ற—

முக்கட்பொற் பாளரு சாவிய
*அர்த்தக்குப் போதக மானது
முத்திக்குக் காரண மானது பெறலாகா-

முட்டர்க்கெட் டாதது நான்மறை
யெட்டிற்றெட் டாதென வேவரு
முற்பட்டப் பாலையி லாவது புரிவாயே;

செக்கட்சக் ராயுத மாதுலன்
மெச்சப்புற் போதுப டாவிய
திக்குப்பொற் பூதர மேமுதல் வெகுரூபம்-

சிட்டித்துப் பூதப சாசுகள்
கைக்கொட்டிட் டாடம கோததி
செற்றுக்ரச் சூரனை மார்பக முதுசோரி;

கக்கக்கைத் தாமரை வேல்விடு
செச்சைக்கர்ப் பூரபு யாசல
கச்சுற்றப் பாரப யோதர முலையாள்முன்-

கற்புத்தப் பா†துல கேழையு
மொக்கப்பெற் றுள்வினை யாடிய
‡கச்சிக்கச் சாலையில் மேவிய பெருமாளே. (நட௬)

---

* அர்த்தக்கு—அர்த்தத்துக்கு.

† உலகேழையும் பெற்றது: பாடல் 456 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

‡ கச்சிக் கச்சாலை என்பது காஞ்சியில் கச்சபேசர் திருக்கோயில். இது பெரிய காஞ்சீபுரத்தில் உள்ளது. திருப்பாற்கடலைக் கடைந்த பொழுது மத்தாகிய மந்த்ரமலை அழுந்த அதைத் திருமால் ஆமை உருவெடுத்து முதுகில் தாங்கினர்; பின்னர் அவர் இறுமாப்படைந்து கடலைக் கலக்க, சிவபிரானது ஏவலால் விநாயகர் அந்த ஆமையைக் கொன்று அதன் ஓட்டைச் சிவபிரான் அணியத் தந்தனர். அதன் பின் திருமால் தமது குற்றம் தீரப் பூசித்த சோதி லிங்கமே கச்சபேசர்.

—திருப்புகழ்-விநா பாடல்-5, பக்கம் 14-கீழ்க்குறிப்புப் பார்க்க.

முக்கண் கொண்ட அழகர் சொல்லுக எனக்கேட்ட பொருளுக்கு உபதேச வித்தாக இருப்பது, மோக்ஷத்துக்குக் காரணமாக விளங்குவது, பெறுதற்கு முடியாததாய்,

மூடர்களுக்கு எட்டாததாய் இருப்பது, நான்கு *வேதங்களுக்கும் எட்ட முடியவில்லை என்று விளக்கம் உற்றத வழியில் முற்பட்டும், முற்பட்ட நிலைக்கு அப்பாலான நிலையில் உள்ளது எதுவோ அந்தப் பொருளை (அடியேனுக்கு) உபதேசித்தருளுக.

சிவந்த கண் மலரையும் சக்ராயுதத்தையும் கொண்ட மாமன் மெச்சிப் புகழ, புல்லும் மலரும் (படர)—உள்ள—வியம் (பெரிய) திக்குகளில் உள்ள (பொன்பூதரம்) மேரு முதலான பலப்பல உருவ பேதங்களைப்

படைத்துப், பூதங்களும் பேய்களும் கை கொட்டிட்டு (ஆர்ப்பரித்து) ஆட, பெரிய கடலைச்(செற்றும்) அடக்கியும், கொடுமையுடன் எழுந்த சூரனது மார்பிடம் முற்றின ரத்தத்தைச்—

சொரியவும் செய்த திருக்கரத் தாமரையினின்றும் வேலாயுதத்தைச் செலுத்தின,—சந்தனக் குழம்பு-பச்சைக் கற்பூரம் இவைதமைப் பூசியுள்ள—திருப்புயங்களை உடையவனே! ரவிக்கை பொருந்தியதும், கனமானதும், பால் கொண்டதுமான கொங்கையைக் கொண்டவளும் முன்பு ஒருநாள்—

கற்பு நிலை தவறாமல் உலகு ஏழையும் ஒருங்கே ஈன்றவளுமான (காமாக்ஷிதேவி) தவஞ்செய்து மகிழ்ந்த கச்சிப் பதியில் கச்சாலை (கச்சபாலயம்) என்ற திருக்கோயிலில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(அப்பாலை யிலாவது புரிவாயே)

---

* 'வேதங்கள் ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே' —திருவாசகம்-சிவபுராணம்.
'பெருமறை தேடிய அரும்பொருள்'—திருவாசகம் - அற்புத 3.
'மறையி லீறுமுன் தொடரொணாத நீ'—திருவாசகம்-சதகம்-95.

490. மாதர்மீதுள்ள மயக்கு அற

தனதான தந்த தனதான தந்த
தனதான தந்த தனதான

மயலோது மந்த நிலையாலும் வஞ்ச
வசை பேசுகின்ற மொழியாலும்-
மறிபோலு கின்ற விழிசேரு மந்தி
மதி நேருகின்ற நுதலாலும்;
அயிலே நிகர்ந்த விழியாலும் அஞ்ச
நடையாலும் அங்கை வளையாலும்-
அறிவே யழிந்து அயர்வாகி நைந்து
அடியேன் மயங்கி விடலாமோ;
*மயிலேறி யன்று நொடிபோதி லண்டம்
வலமாக வந்த குமரேசா-
†மறிதாவு செங்கை அரனு ரிடங்கொள்
மலைமாது தந்த முருகேசா;
நயவா னுயர்ந்த மணிமாட டும்பர்
நடுவே நிறைந்த மதிசூழ-
நறைவீசு கும்ப குடமேவு ‡கம்பை
நகர்மீத மர்ந்த பெருமாளே. (௪0)

---

* உலகை வலம் வந்தது—பாட்டு 184, பக்கம் 430 பார்க்க.

† மான் ஏந்தியது—பாட்டு 286, பக்கம்-210 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

‡ கம்பை—கம்பையாறு : "கம்பை சூழ்தரு காஞ்சியந் திருநகர்" கந்த புராணம் I-23-9.

490.

காம ஆசையை அறிவிக்கின்ற அந்த நிலையாலும் (தோற்றத்தாலும்), வஞ்சகம் கூடிய பழிப்புச் சொல் சொல்கின்ற பேச்சுக்களாலும்—

மான் பார்வை கொண்ட கண்களுக்கு அடுத்துள்ள மாலைப் பிறையை நிகர்க்கின்ற நெற்றியாலும்—

வேலை நிகர்க்கும் கண்களாலும்,(அஞ்சம்) அன்னத்தின் நடைபோன்ற நடையாலும், அழகிய கையில் உள்ள வளையாலும்,

(என்) அறிவு அழிபட்டு, சோர்வு அடைந்து ஒடுங்கி அடியேன் மயக்கம் கொள்ளல் நன்றோ? (நல்லதன்று என்றபடி)

மயில் மீதேறி முன்பு ஒருகால் ஒரு நொடிப்போதில் உலகை வலம்வர வந்த குமரேசனே!

மானைத் தாவி நிற்கும் நிலையில் ஏந்தி உள்ள திருக் கரத்தை உடைய சிவபிரானது இடது பாகத்தில் இடங் கொண்டுள்ள மலைமகள் (பார்வதி) தந்த முருகேசனே!

மேம்பாட்டுடன் வான் அளவும் உயர்ந்த அழகிய மாடங்களின் மேலும் நடுவிலும் நிறைந்த ஒளி வீசும் நிலவு சூழ்ந்து விளங்க—

(வேள்வியின் பொருட்டு) நறுமணம் கமழும் கும்ப கலசங்களும் குடங்களும் பொருந்தியுள்ள கம்பை யாற்றங்கரை நகராகிய கச்சிநகர் மீது விருப்பம் வைத்து வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(அடியேன் மயங்கி விடலாமோ)

491. விலைமாதர் சேர்க்கை யற

தத்த தத்த தாத்த தத்த தத்த தாத்த
தத்த தத்த தாத்த தனதான

முத்து ரத்ந சூத்ர மொத்த சித்ர மார்க்கர்
முற்*செ மத்து மூர்க்கர் வெகுபாவர்
முத்து திர்த்த வார்த்தை யொத்த பத்ர வாட்கண்
†முச்சர் மெத்த சூட்சர் நகையாலே;
எத்தர் குத்தி ரார்த்தர் துட்ட முட்ட ‡காக்கர்
இட்ட முற்ற கூட்டர் விலைமாதர்-
xஎக்கர் துக்கர் வாழ்க்கை யுற்ற சித்த நோய்ப்புண்
இப்ப டிக்கு மார்க்கம் உழல்வேனோ;
தித்தி மித்தி மீத்த னத்த னத்த மூட்டு
சிற்று டுக்கை சேட்டை தவில்பேரி-
திக்கு மக்க ளாக்கை துக்க வெற்பு மீக்கொள்
செக்க டற்கு ளாழ்த்து விடும்வேலா;
0கற்பு ரத்தை வீட்டி நட்ட மிட்ட நீற்றர்
கூத்தர் பித்தர் கூத்தர் குருநாதா-

---

* செமத்து—சென்மத்து; "செமித்தெத்தனே"-திருப்புகழ் 266. 'சமம்' 'செமம்' என வந்ததென்றால், சமம்—போர், சண்டை செய்வதில் முற்படுகின்ற மூர்க்கர். † முச்சர்—முஞ்சர்—'முஞ்சர் மனைவாசல்' திருப்புகழ் 41. ‡ காக்கர்—'காக்கன் போக்கன்'—என்னும் உலக வழக்கிற்போல. x எச்கர்—'எக்கராம் அமணை கையர்' '—சம்பந்தர்-III-39-11.

0 திரிபுரத்தை அழித்தபோது இறைவர் நடனம் செய்தார். இந்த ஆடல்கள் கொடுகொட்டி, பாண்டரங்கம் எனப்படும்.

'சிட்டமார்ந்த மும்மதிலும் .... சுட்டு மாட்டி—நட்டமாடு நம்பெருமான்'—I-49-8 (சம்பந்தர்)

'திரிபுரம் எரியத் தேவர் கொண்ட ... ஆடிய கொடுகொட்டி
ஆடலும்''

'தேர்முன் நின்ற திசைமுகன் காண, ஆடிய வியன்
பாண்டரங்கமும்''
—சிலப்பதிகாரம் 6, (40—45)

" நீறணிந்து பண்டரங்கம் ஆடுங்கால் " — (கலித்தொகை கடவுள் வாழ்த்து.) 'இறைவன் வெண்ணீற்றை அணிந்தாடிய பாண்டரங்கக் கூத்து''—(சிலப்பதி. உரை—6-45) என வருவன வற்றுக்கு ஏற்ப "நட்டமிட்ட நீற்றர்"—என்றார்.

491.

முத்து, ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட (ஒரு) யந்திரத்தை ஒத்த விசித்திரமான வழியைப் பற்றினவர்கள், முன் சென்மத்திலேயே மூர்க்கரா யிருந்தவர்கள், (அல்லது போர்க்கு முன் நிற்கும் மூர்க்கர்), மிக்க பாவஞ் செய்தவர்கள்—

முத்து உதிர்த்ததுபோலப் பேசுபவர்கள், (ஒத்த பத்ர வாட்கண்) பத்ரம் ஒத்த வாட்கண்—(பத்ரம்)வாள் போன்ற (வாள்) ஒளிவீசும் கண்களை (அல்லது-பத்திரம்-அம்பு போன்றதும், வாள் போன்றதுமான கண்களை) உடைய முச்சர்-முஞ்சர்-அழிந்து போவோர்கள்-மிக்க சூட்சுமம்—சூழ்ச்சியை தந்திரங்களை உடையவர்கள், சிரிப்பிலேயே—

ஏமாற்றுபவர்கள், (குத்திர அர்த்தர்)—வஞ்சனைப் பொருளுடன் பேசுபவர்கள், (துட்ட) துஷ்டத்தனம் (முட்ட) முற்றின-முழுமையுமான(காக்கர்) துன்மார்க்கர்கள், தங்களுக்கு இஷ்டம் உள்ள கூட்டத்திற் சேர்பவர்கள்—விலைமாதர்கள்—

(எக்கர்) இறுமாப்புடையவர்கள், துக்கத்தைத் தருபவர்கள்—(ஆன அம்மாதர்களின்) வாழ்க்கையில் ஆசைவைத்த மனநோய் ஆகிய புண்கொண்டு இப்படிப்பட்ட வழியில் அலைதல் உறுவேனோ!

தித்தி மித்தி மீத் தனத்த னத்தம் என்னும் ஒலியை (மூட்டு அல்லது ஊட்டு) எழுப்புகின்ற சின்ன உடுக்கை, சேட்டை (இயக்கம்)-இயக்கப்படும்-அடிக்கப்படும் தவில் (மேள வகை), பேரி (முரசு) இவைகளைக் கேட்டு—அசுரர்கள் இங்ஙனம் ஆர்ப்பாட்டம் செய்வதைக் கண்டு—

திசைகளிலிருந்த மக்களின் ஆக்கையில் (உடலில்) துக்கம் மலைபோல மீக்கொள் (மீக்கொள்வதை)—மேலிடுவதைக் கண்டு—அந்தத் துக்கத்துக்குக் காரணமாயிருந்த சூரனை)ச் செக்கடற்குள்—சிவந்த ரத்தக் கடற்குள் ஆழ்த்திவிட்ட வேலாயுதனே!

கல் (மலைபோன்ற) திரிபுரங்களை அழித்து நடனம் செய்த திருநீற்றர் (திருநீறணிந்த பெருமான்), கத்தர் (கர்த்தா-கடவுள்), பித்தர், கூத்தர்-ஆம் சிவனுடைய குருநாதனே!

கற்கு நிச்சி வாழ்ப்பெ*ணொக்க வெற்றி வேற்கொள்
†கச்சி நத்தி நாட்கொள் பெருமாளே. (௪௬)

492. அடியாரொடு சேர

தந்த தாத்தன தன்ன தனந்தன
தத்தத் தத்தத் தனதான

வம்ப ருச்சில கன்ன மிடுஞ்‡சம
யத்துக் கத்துத் திரையாளர்-
வன்க லாத்திரள் தன்னை யகன்றும
னத்திற் பற்றற் றருளாலே;
x தம்ப ராக்கற நின்னை யுணர்ந்துரு
கிப்பொற் பத்மக் கழல்சேர்வார்-
o தங்கு மாத்தினி லென்னையு மன்பொடு
வைக்கச் சற்றுக் கருதாதோ;
வெம்ப ராக்ரம மின்னயில் கொண்டொரு
வெற்புப் **பொட்டுப் படமாசூர்-
வென்ற பார்த்திப பன்னிரு திண்புய
வெட்சிச் சித்ரத் திருமார்பா;

---

* ஒக்க—ஒருசேர; உடன்;

† "கைச்சி னத்தி ஞட்கொள்" எனவும் இருந்திருக்கலாம். கைச்சினம்—சோழநாட்டில் தேவாரம் பெற்றதொரு ஸ்தலம்

‡ சமய்த்துக் கத்து—சமயவாதிகளின் கூச்சல்—
அருணகிரியார்க்குச் சமயவாதிகளின் கூச்சலே ஆகாது —திருப்புகழ் 156, 174, 945, 960-பார்க்க. அவர்கள் கடல்போலக் கூச்சலிடுவர்—என்பதைச்—'சாகரம் என முழங்கு வாதிகள் சமய பஞ்ச பாதகர்' என்றூர்—(திருப்புகழ் 674).

x பராக்கற உணர்தல்—" பிறிது பராக்கற...குமார முருக... என்று பாடி" என்றூர் பிறிதோரிடத்து—திருப்புகழ்-990.

தம் பராக்கு அற்ற அடியார்—தம்மை விடுத் தாயும் பழைய அடியாருடன் கூட்டி"—கந்தர் கலிவெண்பா.

தம்மை விடுத்து—பசுபோதம் நீங்கப்பெற்று—"தானென்றவர் முன் ஒளித் தோடித் தன்னை யிழந்தவர் முன், யானென்று சென்றிடுங் காசிப் பிரான்"—காசிக்கலம்பகம்—84.

o 'அடியார் குழாத்தில் என்னையும் சேர்த்தருளுக' என வேண்டிய இவ்வேண்டுகோளை அருணகிரியார்க்கு முருகவேள் நிறைவேற்றிக் கொடுத்தனர் என்பது "போதமிலேனை அன்பாற்

மலை நில ஊர் (வள்ளிமலையில்)-வாழ்ந்த பெண் ஒக்க—வாழ்ந்தபெண் வள்ளியுடனே, வெற்றி வேலை ஏந்தி, கச்சித்தலத்தை (நத்தி-நத்தினவனே) விரும்பினவனே! நாள் (இளமை) கொண்ட பெருமாளே (என்றும் இளைய பெருமாளே)! (அல்லது) கச்சியை விரும்பி நாள்தோறும் பொலியும் (பொலிந்து வீற்றிருக்கும்) பெருமாளே!

(விலைமாதர்......மார்க்கம்—உழல்வேனோ)

492.

தீம்பு வார்த்தைகள் சில நீங்காததும் கொள்ளை கொள்வது போன்றதுமான (சமயத்து) சமயவாதக்(கத்து) கூச்சற் கடலொலியை எழுப்புவோருடைய

வலிய கலைக் கூட்டத்தில் நின்றும் நீங்கி, மனத்தில் (யாதொரு) ஆசையும் இல்லாமல், (உனது) திருவருளாலே—

(தம்மைப் பற்றிய) 'யாம்' என்னும் நோக்கம் அற, (உன்னை) உணர்ந்து, உருகி, (உனது) அழகிய தாமரை போன்ற திருவடியைச் (சேர்வார்தம்) சிந்திப்பவர்களுடைய

குழாத்தினில் (கூட்டத்தினில்) என்னையும் அன்புடன் கூட்டிவைக்கச் சிறிதளவு (முருகா! உனது திருவுள்ளம்) நினைத்தலாகாதா!

மிகப் பராக்ரமம் (வீரமும்), ஒளியும் கொண்ட வேல்கொண்டு ஒப்பற்ற கிரவுஞ்சமலை **பொடிபட, மாமரமாய் நின்ற சூரனை—

வென்ற அரசே! பன்னிரண்டு திண்ணிய புயங்களை உடையவனே! வெட்சிமாலை அணிந்த அழகிய லக்ஷ்மீகரம் பொருந்திய மார்பனே!

கெடுதலிலாத் தொண்டரிற் கூட்டியவா......வேலோன்"—எனவரும் கந்தரலங்காரப் பாடலால் (100) அறிகின்றோம். அடியார் சிறப்பை-பாடல் 324 (பக்கம் 304-305 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.)

** 'பொட்டாக வெற்பைப் பொருத கந்தா"-கந்தர் அலங்.34.

*கம்ப ராய்ப்பணி மன்னு புயம்பெறு
 கைக்குக் கற்புத் தவருதே
 †கம்பை யாற்றினி லன்னை தவம்புரி
 கச்சிச் சொக்கப் பெருமாளே. (சஉ)

493. உபதேசம் மறவாமை

தாந்தத்தன தானன தானன
தாந்தத்தன தானன தானன
தாந்தத்தன தானன தானன தனதான

வாய்ந்தப்பிடை நீடு குலாவிய
 நீந்திப் ‡பது மாதியை மீதினி
 லூர்ந்துற்பல வோடையில் நீடிய உகள்சேலை—
வார்ந்துப்பக ழியெதி ராகிமை
 கூர்ந்துப்பரி யர்வரி சேரவை
 சேர்ந்துக்குழை யோடுச லாடிய விழியாலே;
சாய்ந்துப்xபனை யூணவ ரானபொ
 oலாய்ந்துப்**பணி ஞரிரு தாளினில்
 வீழ்ந்திப்படி மீதினி லேசிறி தறிவாலே—

---

* கம்பராய் வெளிப்பட்டு—'ஏகாம்பராய் வெளிப்பட்டுத் தோன்றி—தேவியின் தவத்துக்கு இரங்கி மாமரத்தடியில் இறைவர் தோன்றினர்—" அம்மை......
" அருந்தவம் புரிய...அவள் தனிப் பெருங் கணவர்
..... மாவின் மூலத்தில் வந்து தோன்றினர் மலைமகள் காண "
அல்லது, இறைவன் (கம்பராய்) ஏகாம்பராய் — பணி (பூஜை செய்யும்) தனது புயத்தைப் பெறவேண்டி (தன்னை மணக்க) அன்னை தவம் புரிந்தாள்—
" தம் மணவாள நற் கோலம் மாது வாழவே காட்டி "
—பெரிய புராணம்-திருக்குறிப்பு.57, 67
ஏகாம்பரர்——என்பதன் பொருள் (ஆமிரம்)—மாரத்தின் கீழ் தோன்றிய ஏகர் என்பது.
† கம்பையாற்றங்கரையிற் பூசித்தது.
—பாட்டு 463, பக்கம் 44 பார்க்க.
‡ பதும ஆதியை—தாமரையாகிய முதன்மையான மலரை.
x பனை ஊனவர் ஆன போல்—பனங்களை உண்டவர் லாகிரி கொண்டத் போல. o ஆய்ந்து—மயங்கிச் சிறிது ஆராய்ந்து.
** பண்ணிஞர்—இசைபாடும் பொதுமகளிர்.

ஏகாம்பரர் என்னும் பெயரினராய், (விளங்குபவராது) பாம்புகள் நிலைத்திருக்கின்ற (அல்லது ஏகாம்பரர் ஆய்ப்பணி—ஆய்ந்து அணிந்துள்ள பாம்புகள் பொருந்தியிருக்கின்ற) புயத்தைப் பெறும் பொருட்டு (அல்லது — இறைவன் (கம்பராய்) ஏகாம்பரராய், வெளிப்பட்டுத்தோன்றி—(பணிமன்னு புயம்)—தொண்டு (நிலைத்திருக்கும் புயத்தை—அவர்க்குப் பூசை செய்யும் தனது புயத்தை—அவர் பெறுதற்காக—இறைவன் தனது புயத்தைப்பெற — இறைவன் தன்னை மணக்க — கற்புநிலை தவருமல்—

கம்பை யாற்றங்கரையில் — (அன்னை) தாய் (பார்வதி) தவஞ்செய்திருந்த கச்சியில் அழகிய பெருமாளே!

(கழல்சேர்வார் குழாத்தினில் வைக்கச் சற்றுக் கருதாதோ)

493.

அப்பிடை வாய்ந்து நீடு குலாவிய பதுமாதியை—நீரினில் பொருந்தி நெடுநேரம் விளங்கின தாமரையாகிய முதன்மையான மலரை—நீந்தி (தனது அழகால்) கடந்து மேம்பட்டு, உற்பல ஓடையில் மீதினில் ஊர்ந்து (நீலோற்பல ஓடையில் மேலே பரந்து விளங்கி — ஓடையில் உள்ள நீலோற்பலம் போல வெளித்தோன்றி விளங்கி-நெடுந்தூரம் பாயவல்ல சேல்மீனை—

நேரொத்து (சேல்மீன்போல நீண்டு), அம்புக்குப் போட்டியாகி எதிர்த்து, மை (அஞ்சனம்) மிகப் பூசப்பட்டு அதைத் தாங்குவதாகி, ரேகைகள் பொருந்த, வை (கூர்மை) கொண்டு, (காதில் உள்ள) குழையோடு ஊசலாடிய கண்களாலே—

(என் ஒழுக்கம்) சாய்ந்து—தளர்ந்து, பனங்கள்ளை உண்டவர் லாகிரி கொண்டதுபோல, மயங்கிச் சிறிது ஆராய்ந்து, (பண்ணிஞர்) இசைபாடும் பொதுமகளிருடைய இரண்டு பாதங்களிலும் வீழ்ந்து, (இப்படி) இந்தப் பூமியின் மீது அற்ப அறிவு காரணமாக—

சாந்தப்பிய மாமலை நேர்முலை
சேர்ந்துப் *படி வீணினி லேயுயிர்
மாய்ந்திப்படி போகினு மோர்மொழி மறவேனே;
†சார்ந்தப்பெரு நீர்வெள மாகவெ
பாய்ந்தப்பொழு தாருமி லாமலெ
காந்தப்பெரு நாதனு மாகிய ‡மதராலே-
தாந்தக்கிட தாகிட தாகிட
தோந்திக்கிட தோதிமி தோதிமி
செஞ்செக்கண சேகெண சேகெண வெனதாளம்;
காந்தப்பத மாறியு லாவுய
xராந்தற்குரு நாதனு மாகியெ
போந்தப்பெரு மான்முரு காவொரு பெரியோனே-
oகாந்தக்கலு மூசியு மேயென
ஆய்ந்துத்தமி ழோதிய சீர்பெறு
காஞ்சிப்பதி மாநகர் மேவிய பெருமாளே. (௬௩)

---

* படி—படிந்து.

† சர்வ சங்கார பிரளய காலத்தில்-இறைவன் நடனஞ்செய்தல்: ஊழிக்காலத்தில் ஒருயிரும் இராது என்பது :

"ஒருவரிவ் வுலகில் வாழ்கிலா வண்ணம் ஒலிபுனல் வெள்ள முன் பரபப"—சம்பந்தர்—III-118 9

"அழித்தழித்தோர் மத்தப் பெரும் பித்தன் முன்னின்று தோந்தமிடவும்"—மீனாட்சி பிள்ளைத்தமிழ்-16.

‡ மதர்—களிப்பு. x அந்தன்—சர்வசங்காரன்.

o காஞ்சி-குமரகோட்டத்து அருச்சகர் கச்சியப்பசிவாசாரியர் தாம் பாடிய கந்தப் புராணப் பகுதியைத் தினம் தினம் அர்த்த ஜாமம் ஆன பின் முருகன் திருவடிக்கீழ் வைக்க, மறுநாள் காலையில் அதில் திருத்தங்கள் காணப்படுமாம். ஆதலால்—'காந்தக் கல்லும் ஊசியுமே என ஆய்ந்துத் தமிழ் ஓதிய சீர்பெறு காஞ்சிப்பதி' என்பது கந்தபுராணத்தை அதன் ஆசிரியரது அன்புக்கு ஈடுபட்டு முருகவேள் அப்போதைக்கப்போது பார்த்துத் திருத்திக் கொடுத்த அன்பின் சக்தியைக் குறிக்கும் போலும். அங்ஙனமாயின் அருணகிரியாரின் காலம் கச்சியப்ப சிவாசாரியரின் காலத்துக்குப் பிற்பட்டதாகும். சைவசித்தாந்த மகா சமாஜத் திருப்புகழ்ப் பதிப்பிலே இரண்டு பாக்களில்—[(525)—'குதலை மொழியினர்'; (793) 'தித்தித்த மொழிச்சிகள்] கச்சியப்ப சிவாசாரியரைப் பற்றி வருகின்றன.

(i) 5'5. மருவு புலவனுர் கவிக்குளே சிறு
வழுவ தறைமகா சபைக்குள் ஏகியெ
வகைய பெயரதா இலக்க ணவிதி மொழிவோனே.

சாந்து பூசப்பட்டுள்ள பெரியமலைக்கு நிகராம் கொங்கையைச் சேர்ந்து படிந்து, வீணைக் காலத்தைக் கழித்து) உயிர் அழிந்து—இவ்வாறு கெட்டுப் போனாலும் நீ சொன்ன ஒப்பற்ற உபதேச மொழியை நான் மறக்க மாட்டேன்;

சேர்தலுற்ற பெரிய நீர்-பிரளய நீர்—வெள்ளமாகவே பாய்ந்து பரக்கும் அந்த வேளையில் (ஊழிப் பிரளய காலத்தில்), ஓர் உயிரும் இல்லாமல், தாம் ஒருவரே காந்தம் (ஒளிவீசம்), பெருநாதனும் ஆகிய—பெரிய பிரளய கால மூர்த்தியாகிய களிப்பினாலே—

தாந்தக்கிட தாகிட தாகிட x x சேகெண சேகெண என்று தாளம் ஒலிக்க—

(காந்தப்பதம்)—அழகிய திருவடியை மாற்றி மாற்றி (நடன) உலாவை மிகச் செய்யும் ஆந்தன் (அந்தன்)—(முடிவானவனை) சர்வ சங்கார மூர்த்திக்குக் குருநாதனாய் வந்துள்ள பெருமானும் முருகவேளே! ஒப்பற்ற பெரியோனே!

காந்தக் கல்லும் ஊசியுமே என் (காந்தமும் (இரும்பு) ஊசியும் ஒன்றோடொன்று இழுபட்டுச் சேர்வதுபோல. ஆய்ந்து—ஆசிரியரும் மாணவனும் ஒருவரோடொருவர் மனம் ஒருமித்து நூல்களை ஆய்ந்து, தமிழை ஓதுகின்ற மேன்மை பொருந்திய காஞ்சிப்பதி எனப்படும் மஹாநகரில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(ஓர் மொழி மறவேனே)

(ii) 793. 'முற்பட்ட இலக்கண நூலிடை தப்புற்ற கவிக் கெனவே அவை முற்பட்டு புறத்துறை மாறிய புலவோனே'.

—அருணகிரிநாதர் நூலாராய்ச்சி—பக்கம்-114 பார்க்க.

இனி, இங்ஙனம் கொள்ளாது பொதுவாக, ஆசிரியர்-மாணவர் எனக் கூடிப் பலரும் தமிழ் ஓதிய இடம் காஞ்சி—எனவும் கொள்ளலாம்.

'வளரிலைத் தருப்பை நுனியெனக் கூர்த்த மதியினர்
தொன்றுதொட் டுடைய
பளகறு கேள்விப் பயிற்சியர் மேற்கோள்
முதற்பகர் மூன்றினுந் தெருட்டி
இளையருக் குணர்த்தும் இலக்கண நெறியோர்
ஈரிரு புலமையர் தம்முட்
களவிக லிகந்து குழாங் குழாமாகிக் கலைதேரி கழகமும்
பலவால்''—காஞ்சிப் புராணம்-நகரப்-108.

494. மோக்ஷம் பெற

தனதனத் தத்த தந்த தனதனத் தத்த தந்த
தனதனத் தத்த தந்த தனதான

அறிவிலாப் பித்த ருன்ற னடிதொழாக் கெட்ட வஞ்சர்
அசடர்பேய்க் கத்தர் நன்றி யறியாத-
அவலர்மேற் சொற்கள் கொண்டு கவிகளாக் கிப்பு கழ்ந்து
அவரைவாழ்த் தித்தி ரிந்து பொருள்தேடிச்;
சிறிதுகூட் டிக்கொ ணர்ந்து தெருவுலாத் தித்தி ரிந்து
தெரிவைமார்க் குச்சொ ரிந்து அவமேயான்-
திரியுமூர்க் கத்து நிந்தை யதனைமாற் றிப்ப ரிந்து
தெளியமோ க்ஷத்தை யென்று அருள்வாயே;
*இறைவர்மாற் றற்ற செம்பொன் வடிவம்வேற் றுப்பி ரிந்து
இடபமேற கச்சி வந்த உமையாள்தன்-
இருளைநீக் கத்†த வஞ்செய் தருளநோக் கிக்கு ழைந்த
இறைவர்கேட் கத்த குஞ்சொ லுடையோனே;
குறவர்கூட் டத்தில் வந்து கிழவனாய்ப் புக்கு நின்று
குருவியோட் டித்தி ரிந்த தவமானைக்-
‡குணமதாக் கிச்சி றந்த வடிவுகாட் டிப்பு ணர்ந்த
குமரகோட் டத்த மர்ந்த பெருமாளே. (சச)

---

* "மாற்றற்ற செம்பொன்"—'மாற்றறியாத செழும் பசும் பொன்னே"—அருட்பா.

† "தவஞ் செய்தருள நோக்கிக் குழைந்து"—அம்மை அருந் தவம் புரியத் தரிப்பரே அவள் தனிப் பெருங் கணவர்'— 'எம்பிராட்டிக்கு மெல்லியரானார் என்றும் ஏகம்பர்'—'மாதுமெய்ப் பயன்கொடுப்பவே கொண்டு வளைத்தழும்புடன் முலைச்சுவடணிந்தார்' —பெரிய புராணம்-திருக்குறிப்பு-57, 65, 66.

‡ 'குணமதாக்கி...வடிவு காட்டினது'
"முகமாறுடைய பிரான்—கன்னிதனையோர் கடிகாவினிற் கலந்து
துன்னு கருணை செய்து தொல்லுருவங் காட்டினனே"
—கந்தபுராணம் 6-24-115.

குணமதாக்கி—தெய்வக் கோலத்தை வள்ளிக்கு அருளியது:—
"அறுமுகம் உடைய வள்ளல்........நங்கைதனை யருளோடு நோக்க .... குறவர் மாதர் குயிற்றிய கோலம் நீங்கி, முன்னுறு தெய்வக் கோல முழுதொருங் குற்றதன்றே"—கந்த புரா. 6-24-197.

494.

அறிவு இல்லாத பித்தர், உனது திருவடியைத் தொழாத கெட்ட வஞ்சகர்கள், மூடர்கள், பேயின் தன்மைகொண்ட செய்கையாளர், நன்றி அறிதல் இல்லாத—

பயனிலிகள்—ஆகிய இத்தகையோர்மீது சொற்கள் கொண்டு பாடல்கள் அமைத்து அவர்களைப் புகழ்ந்தும் அவரை வாழ்த்தியும் (அதன் பொருட்டுத்) திரிந்து பொருள்தேடி—

சிறிதளவு சேகரித்துக் கொண்டுவந்து (பொதுமகளிர் வாழும்) தெருக்களில் உலவித் திரிந்து (அப்) பெண்களுக்கு அப் பொருளை நிரம்பக்கொடுத்து, (இங்ஙனம்) வீண் காலங் கழித்து நான்—

திரிகின்ற போக்கால் எனக்கு வருகின்ற நிந்தை மொழி ஒழியும்படி அருளி, என்மீது அன்புகூர்ந்து, நான் தெளிவு பெற மோக்ஷ இன்பத்தை என்று எனக்கு அருள்புரிவாய்!

இறைவரது மாற்றறியாத செம்பொன் வடிவம் வேருகும்படி அவரிடமிருந்து பிரிந்து, இடப வாகனத்தின் மீது காஞ்சிக்கு வந்த உமையவள் தனது—

இருள் (அஞ்ஞானம்) நீங்கத் தவஞ்செய்து விளங்க, அந்த (அம்மையின்) தவத்தைப் பார்த்து மனம் குழைந்த (உருகின) இறைவர் கேட்டு மகிழத்தக்கதான (உபதேசச்) சொல்லை உடையவனே!

குறவர்களின் கூட்டத்தில் வந்து, கிழவனுக ஒரு வேடம் காட்டிப் புகுந்து நின்று, (தினைப்புனத்தில்) குருவிகளை(க் கவண் கற்களால்) ஓட்டி (அங்குமிங்கும்) திரிந்த தவம் நிறைந்த மானும் வள்ளியைத்—

தன் வசப்படுத்திச், சிறந்த தனது தெய்வ வடிவத்தைக் காட்டி அவளோடு சேர்ந்த பெருமாளே! குமரகோட்டம் என்னும் திருக்கோயிலில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(தெளிய மோக்ஷத்தை என்று அருள்வாயே)

உ

2. திருவானைக்கா.

[இது பஞ்சபூத ஸ்தலங்களில் "அப்பு" ஸ்தலம். மூவர் தேவாரமும் பெற்றது. திரிசிராப்பள்ளிக்கு வடக்கு 2½ மைல். வெள்ளையானை வழிபட்ட ஸ்தலமாதலால் "ஆனைக்கா" என்றும், ஜம்பு நாவல் (வெள்ளை நாவல்) மரத்தடியிற் சிவபிரான் எழுந்தருளி யிருப்பதால் "ஜம்புகேச்வரம்" என்றும் பெயர் வந்தன. கச்சியப்ப முனிவர் பாடிய ஸ்தல புராணம் ஒன்றுள்ளது.]

495. வேசையர் மயக்கறப் பாதசேவை

தந்தன தானன தத்த தத்தன
தந்தன தானன தத்த தத்தன
தந்தன தானன தத்த தத்தன தனதான

அஞ்சன வேல்விழி யிட்டழைக்கவு
மிங்கித மாகந கைத்துருக்கவு
மம்புயல் நேர்குழ லைக்குலைக்கவும் நகரேகை-
அங்கையின் மூலம்வெ ளிப்படுத்தவு
மந்தர மாமுலை சற்றசைக்கவு
மம்பரம் வீணில விழ்த்துடுக்கவு மினைஞோர்கள் ;
நெஞ்சினி லாசைநெ ருப்பெழுப்பவும்
வம்புரை கூறிவ லைத்திணக்கவு
மன்றிடை யாடிய ருட்கொடுக்கவு மெவரேனும்-
நிந்தைசெ யாதுபொ ருட்பறிக்கவு
மிங்குவ லார்கள்கை யிற்பிணிப்பற
நின்பத சேவைய நுக்ரகிப்பது மொருநாளே ;
*குஞ்சர மாமுக விக்கிநப்ரபு
†அங்குச பாசக ரப்ரசித்தனொர்
கொம்பன்ம கோதரன் முக்கண் விக்ரம கணராஜன்-

* விநாயகப் பெருமானுக்கு உரிய அருமையான தோத்திரம் இது.
† விநாயகர் திருக்கரத்தில் அங்குசம், பாசம் இரண்டும் உண்டு: (அடியார்களின்) ஆணவம் என்னும் யானையைப் பிணிக்க (கட்ட)ப் பாசம் ஒரு திருக்கரத்திலும், அதை அடக்க அங்குசம் ஒரு திருக் கரத்திலும் கொண்டுள்ளார். [தொடர்ச்சி-பக்கம் 123-பார்க்க]

495.

மைபூசியுள்ள வேல்போன்ற கண் கொண்டு அழைக்கவும், இன்பகரமாகச் சிரித்து மனத்தை உருக்குதல் செய்யவும், அழகிய மேகம்பொன்ற கூந்தலைக் கலைக்கவும், நகக்குறி(யிட்டு)

அழகிய (கைம் மூலத்தை) அக்குளை (கமுக்கட்டை)த் தெரியும்படிக் காட்டவும், மந்தர மலை போன்ற கொங்கையைச் சிறிது அசைக்கவும், புடைவையை அலுவசியமாக அவிழ்த்து உடுக்கவும், இளைஞர்களுடைய—

நெஞ்சிலே ஆசைத் தீயை எழுப்பவும், வீண் வார்த்தைகளைப் பேசி, அவர்கள் மனதைக் கவர்ந்து வசப்படுத்தவும், அரங்கில் (சபையில்) நடனம் செய்து மருட்சி (காமமயக்கைக்) கொடுக்கவும், யாராயிருந்த போதிலும—

நிந்தை செய்யாமல் (இகழ்ச்சி செய்யாமல்) (இவர் இழிந்தவர் என ஒதுக்காது பொருள் பறிப்பதே தமது குறியாக வைத்துக்கொண்டு) பொருளைப் பறிக்கவும், இங்கு வல்லவர்களாயுள்ள (பொதுமகளிரின்) கையில் அகப்பட்டுக்கொண்ட கட்டு நீங்க, உனது பாதசேவையை நீ தந்து அநுக்கிரகம் செய்யும் ஒரு நாளும் உண்டோ! (அநுக்கிரகம் செய்யும் ஒரு நாள் எனக்குக் கிடைக்குமா!)

யானையின் அழகிய முகத்தைக்கொண்ட விக்ன விநாயகன் என்னும் பிரபு (பெரியோன்), அங்குசம், பாசம் இரண்டும் கையிற்கொண்ட பிரசித்திபெற்றவன், ஒற்றைக் கொம்பன், பெருவயிறன், முக்கண்ணன், பராக்ரமம் நிறைந்த கணபதி (கணங்களுக்கு அரசன்)—

** "ஆணவவெங் கரிபிணித் தடக்கிக் கரிசினேற்கு
இரு கையும் ஆக்கும் அண்ணலை"—தணிகைப் புராணம்.
"மும்மை நாட்டம் நால்வாய்ப்
பாசம் அங்குசம் தேசுறும் எயிறு"— சங்கற்ப நிராகரணம் (1)

"கங்கையும் பனிவெண் திங்களும் விரைத்த கடுக்கையந் தொங்கலும்
அரவும், தங்குபொற் சடையும் முக்கணுந் தாதை தானு என்
றுணர்த்த, மென்மலர்க் கை, அங்குச பாசம் அணிந்து வெற்புயிர்த்த
ஆரணங்கு அன்னை யென் றுணர்த்தி, வெங்கலி
முழுதும் துமித்தருள் பட்டிவி நாயகன் சேவடி பணிவாம்"
—பேரூர்ப் புராணம்.

கும்பிடு வார்வினை பற்றறுப்பவன்
எங்கள் விநாயக னக்கர்பெற்றருள்
குன்றைய ரூபக கற்பகப்பிளை யிளையோனே;
துஞ்சலி லாதச டக்ஷரப்*பிர
பந்த சடானன துஷ்டநிக்ரக
†தும்பிகள் சூழவை யிற்றமிழ்த்ரய பரிபாலா-
துங்க ‡கஜாரணி யத்திலுத்தம
xசம்பு தடாகம டுத்ததக்ஷிண
oசுந்தர மாறன்ம திட்புறத்துறை பெருமாளே. (க)

496. பூஜை செய்ய

தந்தன தானத் தானன, தந்தன தானத் தானன
தந்தன தானத் தானன தனதான

அம்புலி நீரைச் சூடிய செஞ்சடை மீதிற் றுவிய
ஐந்தலை நாகப் பூஷண ரருள்பாலா-
அன்புட னுவிற் பாவது சந்தத மோதிப் பாதமு
மங்கையி னுனிற் பூசையு மணியாமல்;

---

* பிரபந்தம்—பந்திக்கப்படும் ஷட்கோண யந்திரம்.

† "தும்பிகள் சூழவை" என்பது மதுரையிற் சொக்கநாதர் ஆலயத்தில் அஷ்ட கஜங்கள் தாங்கும் விமானத்து அருகிலுள்ள சங்க மண்டபம் —

"கரியெட்டும்...தாங்க...மயன் நிருமித்துதவிய..... விமானம்" (திருவிளை—இந்திரன் 83.)

"தேவர்கோன் இழிச்சிய மதமலை யிருநான்கு பிடர்
சுமந்தோங்கி.. குயிற்றிய சிகரக் கோயில்"—கல்லாடம்-28.

இங்கே உக்கிர பாண்டியனாய் முருகவேள் தமிழைப் பரிபாலித்தார்.

‡ கஜாரணியம்—திரு ஆனைக்கா. நாற்கோட்டு யானை பூசித்த தலம்,' "நாற்கோட்டு நாகம் பணிந்ததுவும்"—பெரிய புராணம்—ஞான சம்பந்தர் 345. இந்த யானை வெள்ளை யானை. "வித்தகத்தால் வெள்ளானை விள்ளா அன்பு விரவியவா கண்டதற்கு வீடு காட்டி" —அப்பர் vi-83-6.

—வரலாற்று விரிவு-பாடல்-50-கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

x சம்பு தடாகம் — சம்பு — தீர்த்தம் — திருவானைக்காவிலுள்ள ஒன்பது தீர்த்தங்களுள் ஒன்று. [தொடர்ச்சி பக்கம்-125-பார்க்க]

கும்பிடுபவர்களுடைய வினையையும் பற்று (ஆசையையும்) அறுப்பவன், (அல்லது வினை பற்றுதலை அறுப்பவன்), எங்கள் விநாயகமூர்த்தி, நக்கர் (நக்னர்—திகம்பரர்-சிவன்), பெற்றருளிய குன்று அன்ன (மலை போன்ற) உருவத்தை உடையவன் — (ஆகிய) — கற்பக விநாயகபிள்ளைக்கு இளையவனே!

அழிவு இல்லாத ஆறெழுத்தின் (பெருமைகூறும்) பாமாலை நூல்களுக்கு உரியவனே! அல்லது, ஆறெழுத்து அடக்கப்படும் அறுகோண யந்திரத்தின் மூலப்பொருளே) ஆறுதிருமுகத்தனே! துஷ்டர்களை நிக்ரஹம் செய்பவனே (அழிப்பவனே)! யானைகள் சூழ்ந்துள்ள சபாமண்டபத்தில் முத்தமிழைப் பரிபாலித்தவனே!

உயர்ச்சி பெற்ற திருவானைக்காவில் (வீற்றிருக்கும்) உத்தமனே! **சம்பு தீர்த்தத்துக்கு அடுத்துத் தெற்கே உள்ள ०சுந்தரபாண்டியன் மதிலின் வெளிப்புறத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(நின்பதசேவை அநுக்கிரகிப்பதும் ஒரு நாளே!)

496.

நிலவையும், கங்கையையும் சூடியுள்ள செஞ்சடைமேல் தாவி நிற்கும் ஐந்துதலை நாகத்தை ஆபரணமாக அணிந்துள்ள சிவபிரான் அருளிய குழந்தையே!

அன்புடனே நாக்கொண்டு பாடல்களால் எப்போதும் (உனது) பாதத்தை ஓதி, அங்கை கொண்டு உன்னைப் பூசிக்கும் ஒழுக்கத்தை மேற்கொள்ளாமல்—

** "சம்புமுனி என்றொருவன்...சந்நிதிக்குப் பாவகன் மாதிரத்து பூ அலர்ந்த ஒரு தீர்த்தம் புகுந்தாடி", 'எமதியற்கையினைத் தலைப்பட்டான், ஆதலினல் அங்கதற்குப் பெயர் 'சம்பு தீர்த்தம்" என்றுயது மாதே"—திரு ஆனைக்காப் புராதணம்.

தீர்த்த விசேடம்—42, 43.

० திருவானைக்கா கோயில் பஞ்சப் பிராகாரங்கள் என்னும் ஐந்து சுற்று வீதிகளை உடையது. மதில்களுள் நான்காவது மதில் மிகப் பெரியது. அது திருநீறிட்டான் மதில். சுந்தரமாறன் மதில் அதற்கு உள்ளே இருக்கும் ஒரு மதில் போலும்; சுந்தரமாறன்—மதுரைச் சுந்தர பாண்டிய தேவன் சம்பந்தப்பட்ட கல்வெட்டு சிதம்பரம் கிழக்குக் கோபுரத்தில் உள்ளது. இவன் காலம் 1250கி.பி. தென் ஆற்காடு கெஜட்டீர். திருவானைக்காவில் மதில் கட்டினவன் இவனய் இருக்கலாம்.

வம்பணி பாரப் பூண்முலை வஞ்சியர் மாயச் சாயலில்
வண்டுழ லோதித் தாழலி லிருகாதில்-
மண்டிய நீலப் பார்வையில் வெண்டுகி லாடைச் சேர்வையில்
மங்கியெ யேழைப் பாவியே னழிவேனோ ;
கொம்பனை நீலக் கோமளை அம்புய மாலைப் பூஷணி
குண்டலி யாலப் போசனி யபிராமி-
கொஞ்சிய வானச் சானவி சங்கரி வேதப் பார்வதி
குன்றது வார்பொற் காரிகை யருள்பாலா ;
செம்பவ ளாயக் கூரிதழ் மின்குற மானைப் பூண்முலை
திண்புய மாரப் பூரண மருளவோனே-
*செந்தமிழ் பாணப் பாவலர் சங்கித யாழைப் பாடிய
தென்திரு வானைக் காவுறை பெருமாளே. (உ)

497. சிவயோகி ஆக

தனத்த தான தானன, தனத்த தான தானன
தனத்த தான தானன தனதான

அனித்த மான வூனுளு மிருப்ப தாக வே†நாசி
யடைத்து வாயு வோடாத வகைசாதித்-
தவத்தி லேகு வால்மூலி புசித்து வாடு மாயாச
அசட்டு யோகி யாகாமல் மலமாயை ;

---

* 'செந்தமிழ் பாணப் பாவலர்—திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார் — 'செந்தமிழ்ப் பாணனார்', 'சந்த இசைப்பாணர்' 'அருட்பெரும்பாணனார்'; 'நல்ல இசை யாழ்ப்பெரும்பாணர்' —என இவரைப் பெரிய புராணம் கூறும் இவர் சம்பந்தப் பெருமான் அருளும் பாடல்களை யாழிலிட்டு வாசிப்பார். அங்ஙனம் சம்பந்தருடன் திரு ஆனைக்காவுக்கு வந்து அங்கு சம்பந்தர் பாடிய பாடலுக்கு இசைய சங்கீத யாழைப் பாடினர் என்பது தெரிகின்றது.

'பிள்ளையார் ...சொற்றமிழ் மாலையின் இசைகள் சுருதியாழ் முறை தொடுத்தே...அகலா நண்புடன் அமர்ந்தார்"

—பெரிய புராணம் திருஞான-141.

† நாசி அடைத்து வாடும் அசட்டு யோகி.

"விழிநாசி வைத்து, மூட்டிக் கபால மூலாதார நேரண்ட மூச்சையுள்ளே ஓட்டிப் பிடித்தெங்கும் ஓடாமற் சாதிக்கும் யோகிகளே"—

திருத்தி யெனும்படி கும்பித்து வாயுவைச் சுற்றிமுறித்
தருத்தி உடம்பை ஒறுக்கில் என்னும்" — என்றார் கந்தர் அலங்காரத்தில் — [5. 71].

ரவிக்கை அணிந்த பாரமுள்ள நகையணிந்த கொங்கைகளை உடைய வஞ்சிக் கொடிபோல்பவராம் மாதர்களின் மாயச் சாயலிலும், வண்டுகள் திரியும் கூந்தற் சரிவிலும், இரு காதிலும்,

நெருங்கிய கரிய கண்களின் பார்வையிலும், வெண்மை நிறத்து ஆடையின் சேர்க்கையிலும், அறிவு மங்கிப்போய் (குறைந்து) ஏழைப் பாவியேனாகிய நான் அழிந்து போவேனோ!

கொம்பு அனைய (மெல்லிய) நீலநிற அழகி, தாமரை மாலையை அணியாக அணிந்தவள், (குண்டலி) சுத்த மாயையாம் சத்தி, விஷத்தை உண்டவள், அழகி,

குலவி மகிழும் வான்கங்கை (அல்லது வான்கங்கை போலத் தூயவள்) சங்கரி, வேதம் போற்றும் பார்வதி, மலை (இமயத்தின்) நெடிய தவத்தில் வந்த அழகிய மாது, அருளிய பாலனே!

சிவந்த பவளாய (பவளம்-ஆய) பவள நிறமான மெல்லிய வாய் இதழ்களை உடைய ஒளி பொருந்திய குறமான் வள்ளியை அவளது பூண் அணிந்த (ஆபரணம் அணிந்த) முலை(உனது)திண்ணிய புயங்களில் நன்கு அழுந்தப் பூரணம் (நிறைந்த திருவருளை) அவளுக்குப பாலித்தருளியவனே!

செந்தமிழ் ஞானம் உள்ள பாணப் பாவலர் (பாண்சாதிப் பாவலராம் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார்) இசை ததும்பும் யாழை, (சம்பந்தர் பாடலுக்கு ஏற்ப), வாசித்த அழகிய திருவானைக்காவில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(பூசையும் அணியாமல் பாவியேன் அழிவேனோ)

497.

நித்யமில்லாத (அழியக்கூடிய) இந்த ஊன் (இந்த உடல்) நாளும் (என்றும்) நிலைத்து இருக்கவேண்டி மூக்கை அடைத்து மூச்சு ஓடாதவகையை அப்யசித்து (நிறைவேற்றி)

(அவத்திலே) பயனிலாத வழியிலே நின்று, (குவால்) நிரம்ப, (மூலி) மூலிகைகளை (மருந்தாக உபயோகப்படும் செடி கொடி கிழங்கு ஆதிகளை) உண்டு, வாடுகின்ற அலுப்பும் (களைப்பும்), (அசட்டுத்தனம்) மூடத்தனமும் உள்ள யோகியாக ஆகாமல், மலம், மாயை

செனித்த காரி யோபாதி யொழித்து ஞான ஆசார
சிரத்தை யாகி யான்வேறெ னுடல்வேறு-
செகத்தி யாவும் வேருக நிகழ்ச்சி யாம நோதீத
*சிவச்சொ ரூப மாயோகி யெனஆள்வாய்;
தொனித்த நாத வேயூது †சகஸ்ர நாம கோபால
சுதற்கு நேச மாருத மருகோனே-
‡சுவர்க்க லோக மீகாம சமஸ்த லோக பூபால
தொடுத்த நீப வேல்வீர வயலூரா;
மனித்த ராதி சேரூடு தழைக்க மேவு காவேரி
மகப்ர வாக பானீய மலைமோதும்-
மணத்த சோலை சூழ் x காவைஅனைத்து லோக மாள்வாரு
மதித்த சாமி யேதேவர் பெருமாளே. (௩)

498. காலன் வரும்போது கழலைப் புகழ

தானதன தானத் தானதன தானத்
தானதன தானத் தனதான

ஆரமணி வாரைப் பீறியற மேலிட்
டாடவர்கள் வாடத் ०துறவோரை-
ஆசைமட லூர்வித் தாளுமதி பாரப்
பாளித படீரத் தனமானார்;

---

* சிவயோகி ஆகவேண்டும்:—
"சிவயோகம் என்னும் குருத்தையறிந்து முகமாறுடைக் குருநாதன் சொன்ன கருத்தை மனத்தில் இருத்துங் கண்டீர் முத்தி கைகண்டதே"—[கந்தர்-அலங்காரம் 71].
இங்குள்ள கருத்துடன்—
"அஞ்சார கருமயோகி ஆகாமல்...உடலம் வேறு யான் வேறு கரணம் வேறு வேருக உதறி...ஆசார பரமயோகி யாமாறு .. அருள்வாயே"—திருப்புகழ் 1047-எனவருவதை ஒப்பிட்டு அறியவும் திருப்புகழ் 212-ம் இங்கு உணரற்பாலது.

† சகஸ்ரநாம கோபாலசுதன் "பேராயிரமுடைய பேராளன் பேராளன் என்கின்றாளால்"-பெரிய திருமொழி 8-1-6.

‡ சுவர்க்கலோக மீகாமன்—"சுரலோக துரந்தரனே", "நாக புரந்தரனே"—கந்தர் அனுபூதி 16, 20.

x காவை என்பது திருவானைக் கா.

० துறவோரை மடல் ஊர்வித்தல்—பாடல் 235 (பக்கம் 87); பாடல் 158—பக்கம் 368.

இவைகளால் தோன்றுகின்ற காரியங்களையும், (உபாதி) வேதனைகளையும் ஒழித்து, ஞானமும், ஆசாரமும், சிரத்தை (முயற்சி) இவைகளைக் கொண்டவனாய் யான் வேறு, என்னுடைய உடல்வேறு

பிரபஞ்சத்திலே யாவும் வேறு என (வேற்றுமை காட்டும் வேறு வேறாக) எண்ணும்படி நிகழ்ச்சிகளைக் காட்டும் இந்த மனதுக்கு (அல்லது யான்வேறு, என் உடல் வேறு, உலகில் உள்ள யாவும் வேறு என உதறின பற்றற்ற நிலையினால் அடையக்கூடியதும்), மனதுக்கு எட்டாததாய் விளங்கும் "சிவ சொரூப மஹாயோகி' என நான் ஆகும்படி என்னை ஆண்டருளுக.

ஒலிதரும் இசையுடன் கூடிய புல்லாங்குழலை ஊது பவரும், ஆயிரம் திருநாமம் கொண்டவருமான கோபாலப் பிள்ளைக்கு அல்லது நந்தகோபாலருடைய பிள்ளைக்கு (திருமாலுக்கு) அன்பு மாறுபடாத மருமகனே!

விண்ணுலகம் (என்னும் கப்பலைக் காப்பாற்றிய) மாலுமியே! சகல லோகங்களையும் புரக்கும் அரசே! (மாலையாக) கட்டப்பட்ட கடப்ப மாலையனே! வேல்வீரனே! வயலூரனே!

மனிதன் ஆதிய ஜீவ வர்க்கங்கள் உள்ள சோழநாடு தழைக்க வரும் காவேரியாற்றின் மகா வெள்ளநீரின் அலைகள் மோதுகின்றதும்

நறுமணம் கமழ்கின்ற சோலைகள் சூழ்ந்துள்ளதுமான திரு ஆனைக்காப் பெருமாளே! சகல லோகங்களை ஆள்பவரும் மதித்து வணங்கும் தெய்வமே—தேவர் பெருமாளே!

(சிவச்சொரூப மாயோகி என ஆள்வாய்)

498.

ஹாரம் (மணிவடம்) அணிந்துள்ள (வார்) ரவிக்கையையும் (பீறி) கிழித்துக்கொண்டு, (அற) மிகவும் (மேலிட்டு) வெளித்தோன்றி, ஆண்களை வாட்டியும், துறவிகளைக்

காமத்தில் ஆழ்த்தி, மடல் ஏறும்படி செய்வித்தும் ஆளவல்லதாய், அதிக பாரங்கொண்டதாய், பச்சைக் கற்பூரம், சந்தனம் இவைகளை அணிந்ததான கொங்கையை உடைய மாதர்களின்—

காரளக நீழற் காதளவு மோடிக்
காதுமபி ராமக் *கயல்போலக்-
காலனுடல் போடத் தேடிவரு நாளிற்
காலைமற வாமற் புகல்வேனோ ;
பாரடைய வாழ்வித் †தாரபதி பாசச்
சாமளக லாபப் பரியேறிட்-
‡பாய்மதக போலத் தாளெடிக லாமுற்
xபாடிவரு மேழைச் சிறியோனே ;
சூரர்புர சூறைக் காரசுரர் காவற்
கார இளை வேனற் புனமேவுந்-
○தோகைதிரு வேளைக் கார **தமிழ் வேதச்
சோதிவளர் காவைப் பெருமாளே. (ச)

---

* கண்ணுக்கு காலனை உவமை கூறுதல் வழக்கம் :— "காலன் வேல்கணை...நேர்கண்"—திருப்புகழ் 924,—இங்கு அதற்குமாருகக் காலனுக்குக் கண்ணை உவமை கூறுகின்றார். இங்ஙனம் பிரசித்தமான உபமானத்தை உபமேயமாகவும். உபமேயத்தை உபமானமாகவும் மாற்றிக் கூறியதால் இது எதிர் நிலையணி. வடநூலார் இதைப் 'பிர தீபாலங்காரம்'என்பர்—உதாரணம், மேரு போலும் தோள் என்னுது தோள்போலும் மேரு என்பது. "தோளொடு புரையுஞ் செம்பொன் மேரு" (வில்லிபாரதம்) 13 ஆம் நாள் போர்-106.

† ஆரபதி—அரபதி—சர்ப்பராஜன்.
ஆதிசேடனும் மயிலும் :
"நீளக் காள புயங்க கால...கலாபத்தேர்"—திருப்புகழ் 68
"நாகபந்த மயூரா"-திருப்புகழ் 100.
"கலபி ஆலித்து அனந்தன் பணாமுடி தாக்க"
கந்தர் அலங்காரம் 97.
"சேடன்முடி திண்டாட...நடிக்கு மயில்"
மயில் விருத்தம் 2.
ஆதிசேடன்—உலகைத் தாங்குவது :—"ஆதார கமடமும் கணபண வியாளமும்"—வேல் விருத்தம் 3.

‡ விநாயகரோடு போட்டியிட்டது—திருப்புகழ் 184-பக்கம் 430 கீழ்க்குறிப்பு.

x பாடிவரல்—வளைந்தோடி வருதல் ; பாடியோட்டம் — ஒரு விளையாட்டு.

(○,—** பக்கம்-131-பார்க்க)

மேகம் போன்ற கரிய கூந்தலின் நிழலிலே காது வரைக்கும் ஓடி, கொல்லும் தொழிலை மேற்கொண்ட அழகிய கயல் மீன்போல (கண்கள் போல)—(ஆடவரையும் துறவிகளையும் காமப் பித்தேற்றிக் கொல்லும் கண்போலக்—கொலைத் தொழிலைக்கொண்ட)

காலன்-என்னுடைய உடலைவிட்டு என் உயிரைப் பிரிக்கத் தேடிவருகின்ற அந்தத் தினத்தில் (உனது) காலை (திருவடியை) மறவாமல் (புகல்வேனோ) — சொல்லும் பாக்கியத்தைப் பெறுவேனோ!

உலக முழுமையும் (தாங்கி) வாழ்விக்கும் சர்ப்ப ராஜனை ஆதிசேடனைத் தனது காலிற் கட்டவல்ல பசுந்தோகை வாகனமாம் மயிலில் ஏறி

பாய்கின்ற மதம் கொண்ட மத்தகத்தை உடைய விநாயகரொடு மாறுபட்டு, முன்பொருகாலத்தில். (உலகை) வளைந்தோடி வந்த ஏழைக் குழந்தையே!

சூரர்களுடைய ஊர்களைச் சூறையாடி அழித்தவனே! தேவர்களுக்குக் காவற்காரனாய் விளங்குபவனே! பச்சைத் தினைப்புனத்தில் இருந்த

மயில் போன்ற (வள்ளியுடன்) நன்றாகப் பொழுது போக்கிக் காவலிருப்பவனே! (தமிழ் வேதச்சோதி) தமிழ் மறை (தேவாரத்தை) அருளிய சோதி மூர்த்தியே! (மங்கலம்) வளரும் திருவானைக்காவிற் பெருமாளே! (அல்லது—தமிழ்ப்ரியனும் வேதச் சோதியாகிய சிவபிரான்) (அல்லது— தமிழ்மறை— தமிழ் வேதமாம் தேவாரப் பாக்களைப் பெற்ற சோதியாம் சிவபிரான் வீற்றிருந்தருளும் திருவானைக்காவிற் பெருமாளே!

(காலை மறவாமற் பணிவேனோ)

O வள்ளி வேளைக்காரன் :—வள்ளியோடு பொழுது போக்குபவன் எனப் பொருள்படும். "குருவி...ஒச்சிய.. திருமானை... தொழுது என்றும் பொழுது போக்கிய பெருமாளே" திருப்புகழ் 1181"; திருவேளைக்காரன் வகுப்பு;—(அருணகிரிநாதர் வரலாறும் நூலாராய்ச்சியும்-பக்கம் 185-பார்க்க).

** தமிழ் வேதம் சம்பந்தர் அருளியது—" காழி நற்றமிழ் ஞானசம்பந்தன் மறைவளரும் தமிழ்மாலை" II-67-11.

499. அருள் பெற

தான தத்தன தத்தன தத்தன
தான தத்தன தத்தன தத்தன
தான தத்தன தத்தன தத்தன தனதான

ஆலம் வைத்தவி ழிச்சிகள் சித்தச
ஞுக மக்கலை கற்றச மர்த்திக
ளார்ம னத்தையு மெத்திவ ளைப்பவர் தெருவூடே-
ஆர வட்டமு லைக்குவி லைப்பண
மாயி ரக்கல மொட்டிய ளப்பினு
மாசை யப்பொரு ளொக்கந டிப்பவ ருடன்மாலாய்;
மேலி ளைப்புமு சிப்பும வத்தையு
மாயெ டுத்தகு லைப்பொடு பித்தமு
மேல்கொ ளத்தலை யிட்டவி திப்படி யதனாலே-
மேதி னிக்குள பத்தனெ னப்பல
பாடு பட்டுபு ழுக்கொள்ம லக்குகை
வீடு கட்டியி ருக்குமெ னக்குநி னருள்தாராய்;
*பீலி மிக்கம யிற்றுர கத்தினி
லேறி முட்டவ ளைத்துவ குத்துடல்
பீற லுற்றவு யுத்தக ளத்திடை மடியாத-
பேர ரக்கரெ திர்த்தவ ரத்தனை
பேரை யுக்ரக ளப்பலி யிட்டுயர்
பேய்கை கொட்டிந டிப்ப†ம ணிக்கழு குடனுடே;
ஏலம் வைத்தபு யத்தி லணைத்தருள்
‡வேலெ டுத்தச மர்த்தையு ரைப்பவர்
ஏவ ருக்கும னத்தில்நி னைப்பவை யருள்வோனே-

---

* பீலிமிக்க மயில்—மயிலாக முருகவேளைத் தாங்கிய இந்திரன் —பாடல் 447—பக்கம்-624-கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

† மணி-கருமை — "மணிசூழ்மாலை கட்டம் நவில் நம்பன்" —சம்பந்தர்—2-62-6.

‡ வேலெடுத்த.........அருள்வோனே" — மனப்பாடம் செய்ய வேண்டிய அழகான அடிகள் இவை,

"ஏவருக்கு மனத்தில் நினைப்பவை அருள்வோனே"-முருகவேள்-
" நினைத்தவை முடித்தருள் க்ருபைக்கடல் "—திருக்கையில் வழக்க வகுப்பு: " முருகொத்தீயே முன்னியது முடித்தலின் ".

—புறநானூறு-56.

499.

விஷத்தைக் கொண்ட கண்ணினர், சித்தசன் (மன்மதனுடைய) ஆகமக் கலை (சாஸ்த்திர நூல்களைப்) படித்துள்ள சாமர்த்திய சாலிகள், எப்படிப் பட்டவருடைய மனத்தையும் வஞ்சனை வழியால் (வஞ்சனை செய்து) தம் வசம் இழுப்பவர்கள், தெருவில் நின்று—

முத்துமாலை அணிந்த வட்ட வடிவுள்ள கொங்கைக்கு விலையாகப் பணம் ஆயிரக்கலங் கணக்காகத் துணிந்து அளந்து கொடுத்தாலும், தங்களுடைய ஆசையைக், கொடுத்த அந்த பொருளுக்குத் தக்கவாறே (அந்தப் பொருளின் அளவே), நடித்து ஒழுகுவோருடன் நான் ஆசை பூண்டவனாய்—

(அதன்) பின்னர் இளைப்பும் (வாட்டமும்), முசிப்பும் (மெலிவும்), அவத்தையும் (வேதனையும்) அடைந்து உண்டான குலைப்போடு (நடுக்கு வாதத்துடன்) பித்தமும் அதிகப்பட தலையில் எழுதியுள்ள விதிப்பிரகாரம்-அவ்விதி காரணமாக—

பூமியில் அபத்தன் என (பொய்யன் என்று பேர் பெற்று) பல கஷ்டங்கள் பட்டு, புழுசேர்ந்த மலக்குகையாம் வீட்டைக்கட்டி, (புழுவும் மலமும் கொண்ட இந்த உடலை— பிறவியை எடுத்து) இருக்கின்ற எனக்கு உனது திருவருளைத் தந்தருளுக.

தோகை நிரம்ப உள்ள மயிலாம் குதிரையில் ஏறி (அசுரர்கள் யாவரையும்) ஒருசேர வளைத்து, அவர்களைக் கூறுபடுத்தி, அவர்கள் உடல்கள் கிழிவுபட்ட போர்க்களத்தில் இறவாது எஞ்சி நின்ற

பெரிய அரக்கர்கள் எதிர்த்து வந்தவர் அத்தனை பேரையும் கடுமையான போரில் (களப்பலி) கொடுத்துப் போரில் மடிவித்துக்(கொன்று) பெரிய பேய்கள் கைகொட்டி நடிக்கவும், கரிய கழுகுகள் உடன் ஆடவும்—

ஏலம் (வாசனைப்பண்டம்) மணக்கும் தோளில் அணைத்துவைத்துள்ள வேலாயுதத்தை எடுத்த (எடுத்துச் செலுத்திய) சாமர்த்தியத்தை (திறமையை)ப் புகழ்வோர் யாவருக்கும் அவரவர் மனத்தில் நினைக்கும் இச்சைகளைப் பூர்த்திசெய்து அருள்பவனே!

---

* களப்பலி—யுத்தகளத்தில் கொற்றவைக்குக் கொடுக்கும் பலி.

*ஏழி சைத்தமி ழிற்பய னுற்ற†வே
ணுவ லுற்றடி யிற்பயி லுத்தம
ஈசன் முக்கணி ருத்தன ளித்தருள் பெருமாளே.(ரு)

500. நரஸ்துதியை விட்டொழிக்க

தனத்தா தனத்தா தனத்தா தனத்தா
தனத்தா தனத்தான தந்ததான

‡உரைக்கா ரிகைப்பா லெனக்கே முதற்பே
ருனக்கோ மடற்கோவை யொன்றுபாட-
உழப்பா திபக்கோ டெழுத்தா ணியைத்தே
டுனைப்பாரி லொப்பார்கள் கண்டிலேன்யான் ;
குரைக்கான வித்யா கவிப்பூ பருக்கே
குடிக்காண் முடிப்போடு கொண்டுவாபொன்-
குலப்பூ ணிரத்நா திபொற்றா செடுப்பா
யெனக்கூ றிடர்ப்பாடின் மங்குவேனோ ;

*வெண்ணாவலடியில் உள்ள ஈசன் மூவர் தமிழையும் ஏழிசையையும் கேட்டுகந்தவர் "வெண் நாவலின் மேவிய எம் அழகா"—என்று சம்பந்தரும், 2·23 1. "தீவினை சோராதே இருளறுத்துநின் றீசனென் பார்க்கெலாம் அருள் கொடுத்திடும் ஆனைக்கா அண்ணலே"—என்று அப்பரும், — 5-31-8, "ஆனைக்காவுடை ஆதியை நாளும் இறைவனென் றடிசேர்வார் எம்மையும் ஆளுடையாரே"—என்று சுந்தரரும்—7-75-1, இசைத் தமிழாற் பாடிய பாடல்களைப் பெற்ற வள்ளலார் ஆனைககாவிலுறையும் அண்ணலார். சம்பந்தர் தாம் அருளிய தமிழ் மாலையை "ஏழின்னிசை மாலை" என்கிறார்—2-37-11.

† வெண் ணாவல்—திரு ஆனைக்காவிற் கோயிலிலுள்ள விருக்ஷம். "ஆனைக்காவில் வெண்ணாவல் மேவிய மெய்ப் பொருளை"
—பெரிய புராணம்-ஞானசம்-345.

‡ காரிகை—11-ஆம் நூற்றூண்டில் அமிர்தசாகரர் இயற்றிய ஒரு யாப்பிலக்கண நூல்: ஆதலால் இது அருணகிரியார் காலத்துக்கு முற்பட்ட நூல்.

(தொடர்ச்சி பக்கம் 135-பார்க்க.)

ஏழிசைத் தமிழிற் பயன் உற்ற (ஏழிசைத் தமிழாம்—தேவாரப் பாக்களின் பயனைக்கொண்ட) வெண்ணாவல் மரத்தின் கீழ் விளங்குகின்ற உத்தமனும் சிவன்—முக்கண் கொண்ட நிருத்தன் (கூத்தன் — நடனன்) பெற்றருளிய பெருமாளே!

(எனக்கு நின் அருள் தாராய்)

500.

சொல்லப்படுகின்ற "காரிகை" என்னும் யாப்பிலக்கண நூலில் எனக்கே முதற்பேர் (நிபுணன் என்னும் முதற் பேர் எனக்கே); உனக்கோ (உன் பேரில்) *மடல், கோவை என்னும் பிரபந்தவகை ஒன்று பாடுவதற்கு—

(உழப்பாது) (காலம் கடத்தாது—தாமதிக்காது—உடனே)யானையின் தந்தப்பிடி அமைந்த எழுத்தாணியைத் தேடி எடு; உனக்கு இப் பூமியில் ஒப்பானவர்களை கண்டதில்லை (நான்);

(குரைக்கு ஆன)—பெருமைக்கு உரிய-வித்தைவல்ல கவியரசர்களுக்கே (குடிக்காண்) நீ ஒரு புகலிடமாக விளங்குகின்றாய்; (பண) முடிச்சோடு கொண்டுவா பொற்காசுகளை;

சிறந்த ஆபரணங்களையும், ரத்னம் முதலியவற்றையும், உயர்ந்த அழகிய ஆடைகளையும் எடுத்துக் கொண்டுவா; என்றெல்லாம் சொல்லிப் புகழும் இடர்ப்பாட்டில் (துன்பங்களில்) வாட்டம் உறுவேனோ!

---

*மடல்—தான் கனவிற் கண்ட ஒரு மாதை அடைவேன், அடையத் தவறின் மடலேறுவேன் என ஒருவன் கூறும் வகையில் கலிவெண்பாவிற் பாடப்படும் பிரபந்த வகை—உதாரணம்—'வருண குலாதித்தன் மடல்'.

கோவை—அகப் பொருள் நூல்வகை. வழிபடு தெய்வத்தையேனும், ஆதரித்தவர்களையேனும் பாட்டுடைத் தலைவர்களாக அமைத்துப் பாடப் பெறுவது. உதாரணம் - திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், தஞ்சைவாணன் கோவை. 500-ஆம் பாடலின் முதல் இரண்டு அடிகளால் காரிகை என்னும் யாப்பிலக்கண நூல் அருணகிரியார் காலத்தில் நன்கு பயிலப்பட்டது என்பதும், எழுத்தாணிக்குத் தந்தப் பிடி போட்டிருந்தார்கள் என்பதும் தெரிகின்றன.

*அரைக்காடை சுற்றார் †தமிழ்க்கூட லிற்போய்
‡அனற்கே புனற்கேவ ரைந்தஏடிட்-
டறத்தா யெனப்பேர் படைத்தாய் புனற்சே
லறப்பாய் வயற்கீழ மர்ந்தவேளே;

திரைக்கா விரிக்கே கரைக்கா னகத்தே
சிவத்யான முற்றோர் xசி லந்திநூல்செய்-

---

* அரைக்கு ஆடை சுற்றாதவர்கள் — அமணர் (சமணர்)— அரையில் ஆடையின்மையால் அ(ம்)மணம்; "உடை இலார்" —"ஆடை ஒழித்தங் கமணே திரிந்துண்பர்"—சம்பந்தர்—2-40 10; 2-72-10. † தமிழ்க்கூடல்—485-ஆம் பாடல் கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க. ‡ அனலில் புனலில் ஏடு இட்டது — பாடல் 181, பக்கம்-420-குறிப்பைப் பார்க்க.

x சிலந்தி நூல்செய் திருக் காவணம் — திரு ஆனைக்கா. புட்பவந்தன்—மாலியவான் என்னும் கணநாதர்கள் சிவபக்தியிற் பொறாமை காரணமாகச் சினங்கொண்டு தம்மைத்தாமே சபித்துச் சிலந்தியும் ஆனையும் ஆயினர். புட்பவந்தன் வெள்ளானை ஆயினன். மாலியவான் சிலந்தியானான். வெள்ளை யானை வெண்ணாவலின் கீழ் இறைவனைக் கண்டு மகிழ்ந்து பூஜை செய்து வந்தது. சிலந்தி அந்த இறைவனைக் கண்டு மகிழ்ந்து தன் வாய் நூலால் கோயில், மண்டபம், கோபுரம் எல்லாம் இறைவனுக்கு அமைத்து வணங்கிற்று. சிலந்தி நூலைக் கண்ட யானை இஃதென்ன அநுசிதம் என நினைத்து சிலந்தி கட்டின கோயிலைச் சிதைத்து அழித்துச் சுத்திசெய்து பூஜைசெய்து போயிற்று. கோயில் சிதைந்து போனதைக் கண்ட சிலந்தி வருந்திக் கோபித்து யானை மறுமுறை வந்து பூசித்தபோது அதன் துதிக்கையுட் புகுந்து குடைந்தது. நோய் தாங்க முடியாது யானை மாண்டது. வெளியில் வர முடியாமல் சிலந்தியும் மாண்டது. இறந்த யானை சிவகணநாதன் ஆயிற்று. இறந்த சிலந்தி சோழர் குலத்தில் பிறந்து கோச் செங்கட்சோழன் என்னும் பெயர் பெற்றது. உரிய காலத்துக்குப் பின்னே பிறந்த காரணத்தால் 'செங்கண்' பெற்று 'கோச்செங்கணான்' ஆயிற்று—இந்த கோச் செங்கட் சோழன் —அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவர் ஆயினர். இவர் இறைவனுக்கு — பழைய வாசனை காரணத்தால்—யானை புகாத வண்ணம் "மாடக் கோயில்' பல அமைத்தார்.

(தொடர்ச்சி பக்கம்-137 பாக்க.)

அரையில் (இடுப்பில்) ஆடை கட்டாதவர்கள் (சமணர்கள்) மிக்கிருந்த தமிழ் வளர்ந்த மதுரைத் தலத்துக்குப்போய் அங்கே நெருப்பிலும், நீரிலும் பாடல் எழுதப்பட்ட ஏட்டினை யிட்டு

அறச் செல்வன் என்னும் புகழைக் கொண்டாய்! நீரில் சேல் மீன்கள் நிரம்பப் பாய்கின்ற வயற்கீழ் (வயல்களின் கீழ்ப்புறத்தில் — அல்லது வயலூரில் வீற்றிருக்கும் (செவ்) வேளே!

திரைகள் வீசும் காவிரியின் கரையில் இருந்த காட்டினுள்ளே சிவத்யானம் நிறைந்திருந்த சிலந்திப் பூச்சியின் நூலால் அமைக்கப்பெற்ற

(136-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி)

"எண்டோள் ஈசற்கு எழில்மாடம் எழுபது செய்து
உலகம் ஆண்ட "திருக்குலத்து வளச்சோழன்"
—பெரிய திருமொழி-6-6-8.

"புத்தியினாற் சிலந்தியுந்தன் வாயின் நூலால், பொதுப்
பந்தர் அது இழைத்துச் சருகால் மேய்ந்த, சித்தியினால்
அரசாண்டு சிறப்புச் செய்யச், சிவகணத்துப் புகப் பெய்தார்;
திறலால் மிக்க, வித்தகத்தால் வெள்ளானை விள்ளா அன்பு,
விரவியா கண்டதற்கு வீடு காட்டிப், பத்தர்களுக் கின்னமுதாம்
பாசூர் மேய, பரஞ்சுடரைக் கண்டடியேன் உய்ந்த வாறே"
—அப்பர்—6-83-6.

"சிலந்தியும் ஆனைக்காவிற் திருநிழற் பந்தர் செய்து
உலந்தவண் இறந்த போதே கோச்செங்க ணனு மாகக்
கலந்தநீர்க் காவிரிசூழ் சோணாட்டுச் சோழர் தங்கள்
குலந்தனிற் பிறப்பித் திட்டார் குறுக்கைவீ ரட்ட னாரே
—அப்பர்-4-49-4.

யானை பூசித்து அருள் பெற்ற காரணத்தால் 'ஆனைக்கா" என ஆயிற்று. "செறிகவுட் கடாத்த ஆனைக்கு ஆரருள் புரிதலின் ஆனைக்கா ஆயிற்று"—திரு ஆனைக்காப் புராணம்.

மேற்சொன்ன வரலாற்றின் விரிவைத் திருவானைக்காப் புராணம், திரு ஆனைக்கா உலா, பெரியபுராணம் என்னும் நூல்களிற் காண்க

திருக்கா வணத்தே யிருப்பா ரருட்கூர்
*திருச்சால கச்சோதி தம்பிரானே. (சு)

501. இந்திரிய தாப சபலமற

தான தனன தனதந்த தந்தன
தான தனன தனதந்த தந்தன
தான தனன தனதந்த தந்தன தனதான

†ஓலம் மறைக ளறைகின்ற வொன்றது
‡மேலை வெளியி லொளிரும் பரஞ்சுடர்
xஓது சரியை க்ரியையும் புணர்ந்தவ ரெவராலும்-
ஓத வரிய துரியங் கடந்தது
போத அருவ சுருபம் ப்ரபஞ்சமும்
ஊனு முயிரு முழுதுங் கலந்தது சிவஞானம்;
சால வுடைய தவர்கண்டு கொண்டது
மூல oநிறைவு குறைவின்றி நின்றது
சாதி குலமு மிலதன்றி யன்பர்சொ னவியோமஞ்-
சாரு மநுப வரமைந்த மைந்தமெய்
வீடு பரம சுகசிந்து இந்த்ரிய
தாப சபல மறவந்து நின்கழல் பெறுவேனோ;

---

* சாலகம் — சிலந்திவலை, பலகணி; திருச்சாலகச்சோதி — "அந்தண் மடவார் அனவரதம் சிந்தித்துச் சேவிக்கும் எல்லைத் திருச்சாலக நலமும்", "பரமன் சிறக்கும் திருச்சா லகத்தொளிர்தேவேசன் கறைக்கண்டன் என்ஞனைக் கன்று"—திருவானைக்கா உலா-57, 75.

திருச்சாலக நலம்-சந்நிதிக்குமுன்னே தரிசனத்துக்காகஅமைக்கப் பெற்றுள்ள ஒன்பது துவாரங் கொண்ட பலகணி-இதன் வழியாக இறைவனைத் தரிசித்தோர் நவதீர்த்தங்களிலும் மூழ்கிய பலனைப் பெறுவரென்பது ஐதிகம்.-திருஆனைக்கா உலா-பக்கம்-16குறிப்புரை.

† "வேதங்கள் ஐயா என வோங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே"
—திருவாசகம்—சிவபுராணம்-34.

'மறை யீ றறியா மறையோனே'—ஷை திருச்சதகம் 85.

'மறைவளரும் பொருளாயினானை'—சம்பந்தர்-3-105-6

‡ 'வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி'
—திருவாசகம்-போற்றி அகவல்-141.

x சரியை—கிரியை—பாடல்-331—பக்கம் 330-பார்க்க.

o 'மூலமாய முதலவன்', 'மூலமதாகி நின்றான்'
—சம்பந்தர்—3-5-2; 3-61-9.

'குறைவிலா நிறைவே'—சம்பந்தர்-2-10-4; திருவாசகம்-22-5 சுந்தரர்—7-70-6.

அழகிய பந்தலின்கீழ் இருந்தவரும், அருள்மிக்க— அழகிய – (சாலகத்தே) சிலந்திவலைக்கீழ் விளங்கு பவருமான சோதியாம் சிவபிரானுடைய (பிரானே) தலைவனே! (அல்லது பந்தலின்கீழ் இருப்பவருடைய திருவருட் பாக்கியமாய் விளங்கும் தம்பிரானே! அழகிய பலகணி வழியாய்ச் சோதி வடிவாய்த் (தரிசனம்) தருகின்ற தம்பிரானே!

(இடர்ப்பாடின் மங்குவேனோ)

501.

(மறைகள் ஓலம் அறைகின்ற ஒன்று அது)– வேதங்கள் (எங்குற்றாய் என்று தேடும் அபயக் குறிப் பொலியை எழுப்புகின்ற ஒப்பற்ற ஒரு பொருள்; பரவெளியில்–பராகாசத்தில் – ஞானகாசத்தில் – விளங்கும் பரஞ்சோதி; சொல்லப்படும் சரியை, கிரியை என்னும் மார்க்கத்தைக் கைப்பற்றினவர்கள் எவராலும்—

ஓதுதற்கரிதாய் துரியநிலையை (யோகியர் தம்மயமாய் நிற்கும் உயர் நிலையை)க் கடந்து நிற்பது; அறிவு, வடிவமின்மை, வடிவம் உண்மை, உலகு, உடல், உயிர் இவை எல்லாவற்றிலும் கலந்து நிற்பது; சிவஞானம்

நிரம்ப உடைய தவத்தினர் கண்டு கொண்டது; மூலப்பொருளாய், நிறைந்துள்ளதாய்க், குறைவே இல்லாது நிற்பது; சாதி, குலம் இவை இல்லாதது; மேலும், அன்புள்ள அடியார்கள் சொன்ன வியோமத்தை (ஞானகாசத்தைச்)

சார்ந்துள்ள அநுபவர் (அனுபவங் கொண்டுள்ள பெரியோர்கள்) அமைந்து அமைந்த (மனம் ஒடுங்கிப் பொருந்தியுள்ள உண்மையான மோக்ஷ வீடாம் பரமசுகக் கடல்போன்றது — இத்துணைப் பெருமைவாய்ந்தது நின்கழல்; (இந்திரிய தாப சபலம் அற)—இந்திரியங்களால் (ஐம்புலன்களால்) உண்டாகின்ற தாப சபலம் (தாக ஆசைகள், மெலிவுகள்) ஒழிய வந்து அந்த (நின்கழலை)ப் பெறுவேனோ;

வால குமர குக கந்த குன்றெறி
வேல மயில எனவந்து கும்பிடு
வான விபுதர் பதியிந்த்ரன் வெந்துயர் களைவோனே-
வாச களப வரதுங்க மங்கல
வீர கடக புயசிங்க சுந்தர
வாகை புனையும் ரணரங்க புங்கவ வயலூரா ;
ஞால முதல்வி யிமயம் பயந்தமின்
நீலி கவுரி பரைமங்கை குண்டலி
நாளு மினிய *கனியெங்க ளம்பிகை த்ரிபுராயி-
†நாத வடிவி ‡யகிலம் பரந்தவ
ளாலி னுதர முளபைங் கரும்புxவெ
ணாவ லரசு மனைவஞ்சி தந்தருள் பெருமாளே. (எ)

502. அருள் பெற

தனதனதன தானத் தானன
தனதனதன தானத் தானன
தனதனதன தானத் தானன தனதான

கருமுகில்திர ளாகக் கூடிய
இருளெனமரு ளேறித் தேறிய
கடிகமழள காயக் காரிகள் புவிமீதே-

---

* கனி—பழம்—"கற்றவர் விழுங்கும் கற்பகக் கனியை"— —திருவிசைப்பா,
கனி—க(ன்)னி—" இமயக்கன்னி பூசனை செய்த கேதாரம்" —கந்தபுராணம் 1-23-3.

† "நாத முடிவிலே நல்லாள் இருப்பது"—திருமந்திரம் 609.

‡ அகிலம் பரந்தவள்-அகிலாண்ட நாயகி-திருஆனைக்கா[தேவி பெயர்.

x வெண்ணாவல் அரசு—திரு ஆனைக்கா அரன்.

நாவல் மரம் நிறைந்த வனத்திற் சம்பு முனிவர் தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் எதிரில் "வெண்ணாவற் பழம்" ஒன்று வீழ்ந்தது. அந்தப் பழத்தின் அருமையைக் கண்டு அதைக் கயிலையில் அரனுக்கு அவர் நிவேதித்தார். இறைவன் உண்டு உமிழ்ந்த விதையை அம் முனிவர் எடுத்து விழுங்கினர். அது அவர் வயிற்றில் முளைத்து வாய்வழியாகத் தழைத்து மரமாக ஓங்கி வளர்ந்தது ; இறைவன் ஆணைப்படி அவர் அந்த வெண்ணாவற் பழம் விழுந்த தலத்திடை வந்து தவநிலையாய் இருந்தார். அம் முனிவர் வேண்டிய

இளங்குமரனே! குகனே! கந்தனே! கிரௌஞ்ச மலையை அழித்த வேலாயுதனே! மயிலனே! எனத் துதித்துவந்து கும்பிட்ட வானுலகுத் தேவர்களின் தலைவனை இந்திரனுடைய கொடிய துயரை நீக்கினவனே!

நறுமணம் வீசும் கலவைச் சாந்தம் அணிந்தவனே! சிரேஷ்டமானதும், பரிசுத்தமானதும், மங்களகரமானதுமான வீர கடகத்தை (கங்கணத்தை) அணிந்த திருப்புயத்தை உடைய சிங்கமே! அழகனே! வெற்றிகொண்ட போர்க்களத்திற் சிறந்தவனே! வயலூரனே!

உலகுக்கு முதல்வி, இமயமலை ஈன்ற மின்போன்ற தேவி, நீலி, கவுரி, பரை, (பராசக்தி), மங்கை, குண்டலி (வல்லபசக்தி), நாளுக்குநாள் இனிமை பயக்கும் பழம் (அல்லது-இனிமைதரும் க(ன்)னி, எங்கள் அம்பிகை, திரிபுரத்தை எரித்த தாய் (அல்லது-திரிபுரை-ஆயி),

நாத வடிவினள், அகிலாண்டநாயகி, ஆலிலைபோன்ற உதரம் (வயிறு) உள்ள பசிய கரும்பு அனையவள், வெள்ளை நாவற் கீழ் வீற்றிருக்கும் அரசின் (ஜம்புநாதரின்) மனைவி, வஞ்சிக்கொடி போல்வாள் பெற்றருளிய பெருமாளே!

(தாப சபலம் அற நின்கழல் பெறுவேனோ)

502.

கரிய மேகங்கள் கூட்டமாகக் கூடின இருள் என்று சொல்லும்படியான மருட்சி—வியப்பு-நிறைந்து விளக்க முற்றதும், நறுமணம் வீசுவதுமான – (அளக-ஆயக் காரிகள்) கூந்தலை உடையவர்கள், தோழியர்களை உடையவர்கள், இந்தப் பூமியில்—

வண்ணமே அந்த வெண்ணாவல் மரத்து அடியில் இறைவன் வீற்றிருக்கின்றார்; அதனால் இறைவனுக்கு 'ஜம்புநாதர்' 'வெண்ணாவலரசு' எனப் பெயர் போந்தது; தலம் 'ஜம்புகேசுரம்' ஆயிற்று, (திரு ஆனைக்காப் புராணம்)

''ஞான பூமிக்கண் . ஒளிர இருப்பாய் உன் நீழலிலே
யாம் உறைவோம் என்ன''—திரு ஆனைக்கா உலா,—17.

வெண்ணாவல் விரும்பு மயேந்திரரும், அண்ணல் ஆரூர் ஆதி ஆனைக்காவே''—சம்பந்தர்-3-109-7.

கனவியவிலை யோலைக் காதிகள்
முழுமதிவத னேரப் பாவைகள்
களவியமுழு மோசக் காரிகள் மயலாலே;

பரநெறியுண ராவக் காமுகர்
உயிர்பலிகொளு மோகக் காரிகள்
பகழியைவிழி யாகத் தேடிகள் முகமாயப்-

பகடிகள்பொரு ளாசைப் பாடிக
ளுருவியதன பாரக் கோடுகள்
படவுளமழி வேனுக் கோரருள் புரிவாயே;

மரகதவித நேர்முத் தார்நகை
குறமகளதி பாரப் பூண்முலை
மருவியமண வாளக் கோலமு முடையோனே-

வளைதருபெரு ஞாலத் தாழ்கடல்
முறையிடநடு வாகப் போயிரு
வரைதொளைபட வேல்விட் டேவிய அதிதீரா;

அரவணைதனி லேறிச் சீருடன்
விழிதுயில்திரு மால்சக் ராயுதன்
அடியிணைமுடி தேடிக் காணவும் அரிதாய-

அலைபுனல்சடை யார்மெச் சாண்மையும்
உடையதொர்மயில் வாசிச் சேவக
அழகிய திரு வானைக் காவுறை பெருமாளே. (அ)

மிகுத்த விலை கொண்ட ஓலை (காதணியை) அணிந்துள்ள காதை உடையவர்கள், பூரண சந்திரன் (வதனம் நேர் அப் பாவைகள்) நேர்வதன அப் பாவைகள்— போன்ற முகத்தை உடைய அந்த (பதுமை அனையார்) மாதர்கள், கள்ளத்தனத்துடன் கூடிய முழுமோசக்காரிகள்— ஆசையாலே—

மேலான மார்க்கத்தை அறியாத அந்தக் காமிகள், உயிரையே பலிகொள்கின்ற ஆசைக்காரிகள், அம்பையே கண்ணாகத் தேடிவைத்துள்ளவர்கள், முகம் கொண்டு பாசாங்கு செய்கின்ற

வெளிவேஷக்காரிகள், பொருள்மேலேயே ஆசை கொண்டுள்ளவர்கள்—ஆகிய பொதுமாதர்களின் (உருவிய) –வடிவழகு கொண்டுள்ள கொங்கைப் பாரங்கள் என்னும் மலைகள் (நெஞ்சில்) தைக்க உள்ளம் அழிகின்ற எனக்கு ஓர் அருளைப் புரிந்திடுக.

மரகதக விதம் (பச்சை நிறம்) கொண்டவளும், முத்துக்கள் போன்ற பற்களை உடையவளுமான குறமகளின் (வள்ளியின்) அதிக பாரமுள்ள, ஆபரணம் அணிந்த கொங்கை பொருந்திய மணவாள கோலம் உடையவனே!

வளை தரு பெருஞாலத்து ஆழ்கடல்—பெருஞாலத்து வளை தரு ஆழ்கடல்–பெரியபூமியை வளைந்துள்ள ஆழமான கடல் முறையிட, நடுவாகப் பாய்ந்து, பெரிய மலை—கிரௌஞ்சத்தைத்–தொளை செய்யும்படி வேலைச்செலுத்தி அனுப்பின மகாதீரனே!

பாம்பணையின்மேல் ஏறிச் சீராகக் கண்துயிலும் திருமால், சக்ராயுதத்தை ஏந்தியவன், திருவடியிணையின் முடிவைத் தேடிக் காணுதற்கும் அருமையான— (இடையாதிருந்த)—

அலைநீர்க் கங்கையைக் கொண்ட சடையினர், மெச்சுகின்ற ஆண்மையை உடைய ஒப்பற்ற மயில் என்னும் குதிரையைக் கொண்ட (அல்லது மயிலை இருப்பிடமாகக் கொண்ட) பராக்ரம சாலியே! அழகிய திருவானைக்காவில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(உளம் அழிவேனுக் கோரருள் புரிவாயே)

503. ஆண்டருள.

தானத் தான தான தனதன
தானத் தான தான தனதன
தானத் தான தான தனதன தனதான

*காவிப் பூவை யேவை யிகல்வன
நீலத் தால கால நிகர்வன
காதிப் போக மோக மருள்வன இருதோடார்-

காதிற் காதி மோதி யுழல்கண
மாயத் தார்கள் தேக பரிசன
காமக் ரோத லோப மத மிவை சிதையாத

பாவிக் காயு வாயு வலம்வர
†லாவிப் பார்கள் போத கருமவு
பாயத் தான ஞான நெறிதனை யினிமேலன்-

பா‡லெக் காக யோக ஜெபதப
xநேசித் தார வார பரிபுர
பாதத் தாளு மாறு திருவுள நினையாதோ;

0கூவிக் கோழி வாழி யெனமயி
லாவித் தால கால மெனவுயர்
கூளிச் சேனை வான மிசைதனில் விளையாடக்-

---

* காவி—கண்ணுக்கு உவமை: "காவி மலர் புரையுங் கண்ணார்" —சம்பந்தர்-2-70-12; ஏ-கண்ணுக்கு உவமை—"ஏவினை நேர்விழி" —திருப்புகழ்-56 † லாவித்தல்—அன்பு வைத்தல்.

‡ லெக்காக—லக்கு ஆக்க, x நேசித்து—நேசிப்பித்து,

0 கோழி—கூவி—வாழி என— சூரனுடன் முருகவேள் போர் புரிந்த காலத்தில் அக்கினி கோழிக் கொடியாகி அவருடைய தேர்மீது இருந்து ஆரவாரித்தது,

"எரிதழற் பணணவன் வாவு குக்குட மாண்கொடி யாகியே
தேவ தேவன் திருநெடுந் தேர்மிசை மேவி ஆர்த்தனன்
அண்டம் வெடிபட"—கந்த புராணம்—4-13-206,

503.

(காவிப்பூவை) கருங்குவளை மலருடனும், ஏவை (அம்புடனும்) மாறுபடுவன, கரிய ஆலகால விஷத்தை ஒப்பன, கொல்லுந் தகைமையதாய் போகத்தையும் இன்பத்தையும்), மோகத்தையும் (காமமயக்கத்தையும்) (அருள்வன) கொடுப்பன—இரண்டு தோடுகளை அணிந்துள்ள

காதுகளை வெட்டுவனபோலப் போய் மோதித்திரியும் (க(ண்)ண) கண்களைக்கொண்டு மாயம் செய்பவர்கள் ஆகிய பொதுமாதர்களின் தேகத்தைத் தொடுதற்குள்ள ஆசை, (குரோதம்) கோபம், (லோபம்) ஈயாமை, (மதம்) செருக்கு இவை அழிவுபடாத—

பாவிக்கு (பாவியாகிய எனக்கு)—(ஆயு வாயு வலம்வர லாலிப்பார்)-ஆயுளும் பிராணவாயுவும் வலிமை வரும்படி அன்புவைத்து போஷிப்பவர்களுடைய அறிவொடு கூடிய தொழில்களின் உபாயத்தைக் காட்டும் ஞானவழியை இனிமேல் (என்மீது) அன்பு

கூர்ந்து அந்த வழியே குறியாக வைத்துக்கொண்டு, யோகம், ஜெபம், தவம் இவைகளில் அன்பு வரும்படிச் செய்து, பேரொலிசெய்யும் சிலம்பணிந்த (உனது) திருவடியில் (என்னை)ஆண்டுகொண்டு ஆளுமாறு (உனது) திருவுள்ளம் நினைந்தருளாதோ!

(கூவிக் கோழி வாழி என) கோழியானது கூவி 'வாழி' என்று வாழ்த்தி, மயில் (ஆலித்து) ஆரவாரம் செய்து ஆலகால விஷம்போல உயர்ந்து விளங்க, சிவகணங்களாகிய பூதகணச் சேனைகள் வானில் (மகிழ்ச்சியுடன்) விளையாடக்—

10

கோரத் தீர சூர னுடைவினை
பாறச் சீற *லேன பதிதனை
கோலக் கால மாக அமர்செய்த வடிவேலா ;

†ஆவிச் சேல்கள் பூக மடலிள
பாளைத் தா றுகூறு படவுய
ராலைச் சோலை மேலை வயலியி லுறைவோனே-

ஆசைத் தோகை மார்க ளிசையுட
னாடிப் பாடி நாடி வருதிரு
ஆனைக் காவில் மேவி யருளிய பெருமாளே, (௬)

504. வீடு பெற

தனதன தானந்த தான தந்தன
தனதன தானந்த தான தந்தன
தனதன தானந்த தான தந்தன தனதான

‡குருதிபு லாலென்பு தோன ரம்புகள்
கிருமிகள் x மாலம்பி சீத மண்டிய
குடர்நிணம் ரோமங்கள் மூளை யென்பன பொதிகாயக்-

* ஏனபதி—ஆதிவராகம். இரணியாக்கன் என்பான் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டிக்கொண்டு போனான். பூமிதேவி முறையிடத் திருமால் வராகரூபம் எடுத்துச் சென்று இரணியாக்கனைக் கொன்று பூமியைத் தன் கொம்பின் நுனியில் தாங்கி எழுந்து பூமியை முன் போல நிறுத்தினர். இரணியாக்கனது ரத்தத்தைக் குடித்த வெறியினால் வராகம் மதங்கொண்டு பூமியை அலைக்க ஆரம்பித்தது. சிவபிரான் அவ்வராகத்தை அடக்க முருகவேளை அனுப்பினர். அவர் சென்று வராகத்தை எடுத்துச் சுழற்றி அடக்கி அதன் கொம்பைப் பிடுங்கிச் சிவனிடம் சேர்ப்பித்தார் சிவபிரான் அந்தக் கொம்பை அணிந்தருளினர்,—(பாடல் 229. பக்கம் 72.)

'அங்கண்மா ஞாலம் தன்னை மேலினி அகழு மோட்டுச்
செங்கண்மால் ஏன யாக்கை எயிற்றையோர் சிறுகை பற்றி
மங்குல்வான் உலகிற் சுற்றி மருப் பொன்று வழுத்த வாங்கித்
தங்கணு யகற்குச் சாத்தச் சண்முகன் அளிக்கும் என்பர்"
—கந்த புராணம்-4-7-26,

'உயற்படு கற்பமங் கொன்றில் ஏனத்தின்
எயிற்றினைப் பறித்திடுங் குமரன் என்னவே"-கந்த புரா. 4-5-63

†, ‡, x பக்கம் 147 பார்க்க.)

கோர (அச்சந் தருபவனும்) தீரனுமான சூரனுடைய வினை சிந்தி ஒழியவும், (சீறல்) சீறிப் பெருங்கோபத்துடன் வந்த ஆதிவராகம் (கோலாகலமாக)க் கூக்குரலிட்டு அடங்கவும் போர்புரிந்த கூரிய வேலனே!

†ஆவி(குளத்தில் உள்ள) சேல்மீன்கள் கமுக மரத்தின் மடல்) ஏடுகளாகிய இளம்பாளைகளின் குலைகள் பிளவு படும்படி (உயர்) உயர்ந்து பாயும் (ஆலை) கரும்புகள் நிறைந்த (அல்லது—கள் நிறைந்த) சோலையைக் கொண்ட மேலைவயலூர் (என்னும் தலத்தில்) வீற்றிருப்பவனே!

ஆசை நிரம்பிய (தோகைமார்கள்) பெண்கள் இசை பாடிக்கொண்டு ஆடியும் பாடியும் (நாடியும்) விரும்பியும் வந்து (வணங்குகின்ற) திரு ஆனைக்கா என்னும் தலத்தில் விருப்புடன் வீற்றிருந்தருளும் பெருமாளே!

(பாதத் தாளுமாறு திருவுளம் நினையாதோ)

504.

‡ரத்தம், ஊன், எலும்பு, தோல், நரம்புகள், புழுக்கள், x(மால்) காற்று, (அம்) நீர், (பிசிதம்) இறைச்சி, இவைகள் நிரம்பிய குடல், கொழுப்பு, மயிர், மூளை என்னப்பட்ட இவை நிறைந்த உடல் என்னும்

---

† ஆவி—வாவி—குளம்.

‡ "குடருங் கொழுவும் குருதியும் என்பும் தொடரு நரம்பொடு தோலும்-இடையிடையே வைத்த தடியும் வழும்புமாம்-" நாலடியார்.

x மலம் —'மாலம்' என நீண்டது எனவும் கொள்ளலாம்.

குடிலிடை *யோரைந்து வேட ரைம்புல
அடவியி லோடுந்து ராசை வஞ்சகர்
கொடியவர் மாபஞ்ச பாத கஞ்செய அதனாலே ;

சுருதிபு ராணங்க ளாக மம்பகர்
†சரியைக்ரி யாவண்டர் பூசை வந்தனை
துதியொடு நாடுந்தி யான மொன்றையு முயலாதே-

‡சுமடம தாய்வம்பு xமால்கொ ளுந்திய
திமிரரொ டேபந்த மாய் வருந்திய
துரிசற ஆநந்த வீடு கண்டிட அருள்வாயே ;

ஒருதனி வேல்கொண்டு நீள்க்ர வுஞ்சமும்
நிருதரு மாவுங்க லோல சிந்துவும்
உடைபட மோதுங்கு மார பங்கய கரவீரா-

உயர்தவர் மாவும்ப ரான அண்டர்கள்
அடிதொழு தேமன்ப ராவு தொண்டர்கள்
உளமதில் நாளுங்கு லாவி யின்புற வுறைவோனே;

oகருதிய ஆறங்க வேள்வி யந்தணர்
அரிகரி கோவிந்த கேச வென்றிரு
கழல்தொழு சீரங்க ராச னண்புறு மருகோனே-

* 'ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை' — சிவஞானபோதம் (8); ஐம்புல வேடரின் சேட்டைகளை 'ஐம்பெருமா பூதங்காள்' முதலிய பாடல்கள் வரும் திருவாரூர்த் திருத்தாண்டகத்தில் (6—27—3, 4) காணலாம். 'ஓர ஒட்டார் ஒன்றை உன்ன ஒட்டார் மலரிட்டுனதாள் சேர ஒட்டார் ஐவர்'—கந்தர் அலங் 4

† சரியை . கிரியை-பாடல் 331-பக்கம் 330 பார்க்க.

‡ சுமடம் அறிவின்மை.

x மால்கொளுந்திய மால் கொள்ளும் தீய

o இந்த அடியால்—ஆறங்கம் வல்லவர்களாய் வேள்வி நடத்தின அந்தணர்கள் சீரங்கத்திற் பள்ளி கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ ரங்கநாதப் பெருமாளை "ஹரி ஹரி கோவிந்த கேசவா" என்று பஜித்து வணங்கின ரென்பதும், அருணகிரியார் காலத்தில் ஸ்ரீரங்கம் கோயிலில் வழிபாடு சிறப்புற்றிருந்தது என்பதும் தெரிகின்றன. ஆறங்கம்—மந்திரம், வியாகரணம், நிகண்டு, சந்தோபிசிதம், நிருத்தம், சோதிடம் [சந்தோபிசிதம்—வேதத்தின் சந்தங்களை உணர்த்தும் நூல்]

குடிசையுள் நிகரற்ற ஐந்து வேடர்கள் (ஐம்பொறிகள்–மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவிஎன்பன), ஐம்புலம் (சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம்) என்னும் காட்டிடையே ஓடுகின்ற கெட்ட ஆசைகொண்ட வஞ்சகர்கள், பொல்லாதவர்கள், கொடிய பஞ்ச பாதகங்களை (கொலை, பொய், களவு, கள்ளுண், குருநிந்தை எனப்படும்) கொடிய பாவச் செயல்களைச் செய்ய, அதன் விளைவாக—

வேதம், புராணங்கள், ஆகமங்கள்–சொல்லப்படுகின்ற சரியை, கிரியை, தேவர்பூஜை, வழிபாடு, தோத்திரம், இவை கொண்டு நாடிச் செய்யும் தியானம்– இவை ஒன்றையேனும் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு அநுட்டிக்காமல்—

அறிவிலியாய், பயனிலாததும், ஆசைகளை எழுப்புவதும் ஆய கொடிய ஆணவ இருள் கொண்டவர் களுடன்–மந்தர்களுடன் கூட்டுறவாய் வருத்தம் அடைந்த குற்றம் தொலைய –(ஆனந்த) பேரின்ப வீட்டை யான் காணும்படியாக அருள்புரிவாயாக.

ஒப்பற்ற ஒரு வேலாயுதத்தால் பெரிய கிரவுஞ்ச மலையும், அசுரர்களும், (சூரனும்) மாமரமும், அலைவீசும் கடலும், உடைபட்டு அழிய மோதின குமரனே! தாமரையன்ன திருக்கரங்களை உடைய வீரனே!

உயர்ந்த தவசிகள், சிறந்த மேலுலகத்துள்ள தேவர்கள்–(உனது) திருவடியைத் தொழுதே (மன்) நன்றாகப் போற்றிசெய்யும் அடியார்கள் – ஆகியோர்தம் உள்ளத்தில் நாள் தோறும் விளையாடி மகிழ்ச்சியுடன் வீற்றிருப்பவனே!

ஆய்ந்து அறிந்த ஆறு அங்கங்கள், யாகங்கள் இவைகளில் வல்ல அந்தணர்கள், "ஹரி ஹரி கோவிந்தா! கேசவா" எனக் கூறித் தனது இரண்டு திருவடிகளிலும் தொழுகின்ற சீரங்கராஜனும் திருமால் அன்பு கொள்ளும் மருமகனே!

*கமலனு மாகண்ட லாதி யண்டரு
மெமது பிரானென்று தாள்வ ணங்கிய
†கரிவனம் வாழ்சம்பு நாதர் தந்தருள் பெருமாளே.(கo)

505. ஞானம் பெற

தானத் தானத் தனதான

நாடித் தேடித் தொழுவார்பால்-
‡நானத் தாகத் திரிவேனோ;
xமாடக் கூடற் பதிஞான-
வாழ்வைச் சேரத் தருவாயே;
oபாடற் காதற் புரிவோனே-
பாலைத் தேனைத் தருள்வோனே;
**ஆடற் றோகைக் கினியோனே-
ஆனைக் காவிற் பெருமாளே. (கக)

---

* (கமலன்—பிரமன் திரு ஆனைக்காவில் ஈசனைப் பூசித்தது: "சம்புதலத் தோன்பால் தடங்கண்டு சங்கர என்(று) அம்புயன் மாதவஞ்செய் தர்ச்சிக்க". இந்திரன் பூசித்தது—"வானவர்கோன்—எங்கித்தன் நாமத் தடங்கண்டு நாளுந் தொழ"—
திரு ஆனைக்கா உலா 7, 31, 32.

† கரிவனம் — திருஆனைக்கா.

‡ நான் நத்து ஆக—நான் நத்துதலாக 'நானத்தாக' எனவும் பாடம்.

x கூடற்பதி—மதுரை—"சிவராசதானியாய்ச் சிவன் முத்தித் தலமுமாய்த் துவாத சாந்தத் தலமுமானது இத்தலம்"—மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்—அம்புலி 6.

துவாத சாந்தம்—உச்சிக்குமேல் பன்னிரண்டு அங்குலத்தில் உள்ளதாகக் கருதப்படும் யோகஸ்தானம்

துவாத சாந்தத் தலம்-கூடற்பதி—மதுரை: விராட்புருஷனது துவாதசாந்த நிலையாகக் கருதப்படும் மதுரை.

(தொடர்ச்சி x, o, **-பக்கம் 151 பார்க்க.)

பிரமனும், இந்திரனுதிய தேவர்களும், எமது தலைவன் என்று திருவடியில் வணங்கப்பெற்ற—திரு ஆனைக்காவில் வாழ்கின்ற ஐம்புநாதர் ஈன்றருளிய பெருமாளே!

(ஆனந்த வீடு கண்டிட அருள்வாயே)

505.

விரும்பித் தேடித் தொழுகின்ற (அடியாரிடத்தே)—

நான் (நத்து ஆக) விருப்பம் உள்ளவனுகத் திரியமாட்டேனே!

மாட கூடங்கள் உள்ள(கூடற்பதி மதுரைத் தலத்தைக் குறிப்பதான) துவாதசாந்த நிலையிற்கூடும் ஞான

வாழ்வினை அடையும்படி அருள்புரிக;

oபாடலில் ஆசை கொண்டுள்ளவனே!

பால் போன்றதும் தேன் போன்றதுமான இனிமை கொண்ட அருளைப் பாலிப்பவனே! (அல்லது — பால் போலவும் தேன்போலவும் இன்பம்பூண்டு அருள்வோனே!)

**நடனம் ஆடும் மயிலுக்கு இன்பம் பயப்பவனே! (மயிலுக்கு இன்பம் தருபவனே)—அல்லது— ஆடுமயிலை ஒத்த வள்ளிக்கு இனியவனே!

ஆனைக்காவிற் பெருமாளே!

(ஞான வாழ்வைச் சேரத் தருவாயே)

"துவாதசாந்தப் பெருவெளியில் துரியங்கடந்த பரநாத மூலத் தலம்" மீனாட்சிபிள்ளை-முத்தம்—1

துவாதசாந்த நிலை: 'பரநாத வெளியில் துவாத சாந்த வீடு' மீனாட்சிபிள்ளை—சப்பாணி-4

'துவாத சாந்தத் தொருபெரு வெளிக்கே விழித்துறங்கும் தொண்டர்' மீனாட்சிபிள்ளை-அம்மானை—3

o முருகனுக்குத் (தமிழ்ப்) பாடலிற் காதல்: "தமிழிற் பாடல் கேட்டருள் பெருமாளே"— திருப்புகழ் 782.

**ஆடும் தோகைக்கு நிகர் வள்ளி-'ஆடிய மயிலினை ஒப்புற்று... விளையாடும் வேடுவர் சிறுமி'... திருப்புகழ் 1199.

506. மனைவயம் பெற

தனந்த தத்தன தானன தானன
தனந்த தத்தன தானன தானன
தனந்த தத்தன தானன தானன தந்ததான

நிறைந்த துப்பிதழ் தேனூறல் நேரென
மறந்த ரித்தக ணாலால நேரென
நெடுஞ்சு ருட்குழல்* ஜீமூத நேரென †நெஞ்சின்மேலே

நெருங்கு பொற்றன மாமேரு நேரென
மருங்கு நிட்கள ஆகாச நேரென
நிதம்ப முக்கணர் பூணார நேரென நைந்துசீவன் ;

குறைந்தி தப்பட வாய்பாடி யாதர
வழிந்த மைத்தனை மேல்வீழு மாலொடு
‡குமண்டை யிட்டுடை சோராவி டாயில மைந்துநாபி-

குடைந்தி ளைப்புறு மாமாய வாழ்வருள்
மடந்தை யர்க்கொரு கோமாள மாகிய
குரங்கை யொத்துழல் வேனோம னோலய
மென்றுசேர்வேன் ;

xமறந்த சுக்ரிப மாநீசன் வாசலி
லிருந்து லுத்தகி யோராத தேதுசொல்
மனங்க ளித்திட லாமோது ரோகித முன்புவாலி-

---

* ஜீமூதம்...நீருண்ட மேகம்

† நெஞ்சு—மார்பு; "தலையினும் மிடற்றிலும் நெஞ்சினும் நிலை இ (தொல்—எழுத்.. 83)

‡ குமண்டையிடுதல் . மகிழ்ச்சியாற் குதித்தல்..." கூடுமுயிருங் குமண்டையிடக் குனித்து" —திருவாசகம்—குலாப் பத்து—1

x கார்காலம் (ஆவணி—புரட்டாசி) கழித்ததும் சேனையுடன் வந்து உதவுகின்றேன் என்று சுக்ரீவன் ஸ்ரீ ராமருக்கு வாக்குதத்தம் செய்திருந்தான். தான் சொன்ன பேச்சை மறந்து . கள்ளுண்டு .. சுக்கிரீவன் காலங்கழித்தான். ஸ்ரீ ராமர் கோபங்கொண்டு இலக்குமணரை நோக்கி . "சுக்கிரீவன் சொன்ன எல்லையைக் கடந்து தூங்குகின்றான்; இன்னும் அவன் வரக்காணோம் தரும நெறியை மறந்துவிட்டான்; வாழ்வில் மயங்குகின்றான். நீ அவனிடம் போய் அவன் உள்ளத்தை அறிந்து வா! தருமத்தை நிலை நிறுத்த நான் எடுத்துள்ள வில்லுண்டு, அம்பு உண்டு, காலனும் உண்டு என்று சொல்; வானரப் பேரே மாண்டுபோம் என்று சொல்"

506.

நிறைந்த பவளம்போன்ற வாயிதழ் ஊறல் (இதழில் ஊறும் நீர்) (தேன் நேரெனத்) தேனை ஒக்கும் (என்று கூறியும்)—வீரம் (அல்லது கொலைத் தொழில்) கொண்ட கண் ஆலகால விஷத்தை ஒக்கும் (என்று கூறியும்) நீண்டதும் சுருள் கொண்டதுமான கூந்தல் மேகத்தை நிகர்க்கும் (என்று கூறியும்), (நெஞ்சின்மேலே)—மார்பின்மேலே

நெருங்கியுள்ள அழகிய கொங்கைகள் பெரிய மேருமலைக்கு ஒப்பென்று கூறியும், இடையானது உருவம் இலாத வெளிக்கு ஒப்பென்று கூறியும், அல்குற் பிரதேசம் சிவபிரான் அணியும் மாலையாம் பாம்பை நிகர்க்கும் எனக் கூறியும், (உள்ளம்) நைந்து (சோர்வடைந்து) ஜீவன்—

மங்கலுற்று (இதம்பட) இன்பம் அழிய—வாயால் பாடி, அன்பு இல்லாமலே அழைத்துப் படுக்கையின் மேல் விழும் ஆசையுடன் களித்துக் குதித்து ஆடை நெகிழவும், (காம விடாயில்)—தாகத்தில் (அமைந்து) பொருந்தி—அம்மாதர்களின் (நாபி) கொப்பூழில் (தொப்புளில்)—

மூழ்கித் திளைத்து அனுபவித்து, களைப்பைத் தருகின்ற பெரிய மாய வாழ்க்கையைத் தருகின்ற மாதர்கள்பால் ஒப்பற்ற மகிழ்ச்சியைக் கொள்கின்ற குரங்கைப்போன்று திரிவேனோ! மன ஒடுக்கம் என்று அடைவேன்!

(தான் சொன்ன சொல்லை) மறந்துபோன சுக்ரீவன் என்னும் மகா நீசன் (இழிந்தோனுடைய) (இருப்பிடத்தின்) வாயிலில் நின்று "ஏ! லுத்தனே—லோபியே—பேராசையுள்ளவனே)! நீ தெளிவு அடையாததற்கு—உணர்ச்சி பெறுதிருப்பதற்கு) (ஏது) காரணம் என்ன சொல், (கள்ளுண்டு) மனம் களிப்புறுதல் நியாயமா! உன் செய்கை (துரோகிதம்) பாதகம் ஆகும்; முன்பு வாலியை—

எனக் கூறி அனுப்பினர் பின்னர். அநுமாரும் தாரையும் இடைநின்று இலக்குமணருக்குச் சமாதானம் கூறிச் சுக்கிரீவனை பெருஞ் சேனையுடன் இராமரிடம் வந்து கூடி மன்னிப்புக் கேட்கும்படி

[தொடர்ச்சி 154 பக்கம் பார்க்க.]

வதஞ்செய் விக்ரம சீராம ஞனில
மறிந்த திச்சர மோகோ கெடாதினி
வரும்ப டிக்குரை யாய்பார் பலாகவ மென்றுபேசி;
*அறந்த ழைத்தநு மானோடு மாகடல்
வரம்ப டைத்ததின் மேலேறி ராவண
னரண்கு லைத்தெதிர் போராடு நாரணன் மைந்தனை-
அநங்கன் மைத்துன வேளே கலாபியின்
விளங்கு செய்ப்பதி வேலா யுதாவிய
னலங்†க யப்பதி வாழ்வான தேவர்கள் தம்பிரானே. (கஉ)

507. ஆண்டருள

தனதன தனதன தாந்த தானன
தனதன தனதன தாந்த தானன
தனதன தனதன தாந்த தானன தனதான

பரிமள மிகவுள சாந்து ‡மாமத
முருகவிழ் வகைமலர் சேர்ந்து கூடிய
பலவரி யளிதுயில் கூர்ந்து வானுறு முகில்போலே-
பரவிய இருள்செறி கூந்தல் மாதர்கள்
பரிபுர மலரடி வேண்டி யேவிய
பணிவிடை களிலிறு மாந்த கூள xநெறிபேணு;

செய்து அவர்தம் நட்பை நிலை நிறுத்தினர். பின்வரும் கம்பராமாயண அடிகள் இந்தத் திருப்புகழ்க் கருத்தை நன்கு காட்டுவனவாம்:

"அன்ன காலம் அகலும் அளவினில்
முன்னவீரன் இளவலை மொய்ம்பினோய்
சொன்ன எல்லையி னூங்குமத் தூங்கிய
மன்னன் வந்திலன் என்செய்த வாறரோ.
"அறம் மறந்தனன் அன்பு கிடைக்கநம்
மறனறிந்திலன் வாழ்வின் மயங்கினான்.
"இம்பர் நல்லறஞ் செய்ய எடுத்த விற்
கொம்பும் உண்டு. அம்பும் உண்டென்று
சொல்லுநம் ஆணையே"—கம்பராமா-கிட்கிந்தைப் படலம் 1-4.

* அறம் தழைத்த அநுமான் .."தன்னுருக் கொண்டு நின்றான் தருமத்தின் தனிமை தீர்ப்பான் —கம்பராமா—மா௱மா—34
† கயப் பதி ..திருவானைக் கா. ‡ 'மான்மத' என்றும் பாடம்.
x 'அதிமோக'—...என்றும் பாடம்.

வதம்செய் (அழித்த) பராக்ரம ஸ்ரீராமன் நான்! (நிலம்) உலகெலாம் அறியும் (இந்த என்னுடைய) அம்பை! ஓகோ—கெட்டுப்போக வேண்டாம்—இனியேனும் தாமதிக்காது வரும்படிப் போய்ச்சொல், பார்ப்பாயாக பல போர்களின் விளைவை'!—என்றெல்லாம் இலக்குமணர் மூலமாகச் சுக்ரீவனுக்குச் சொல்லி அனுப்பிப்) பேசி—

தருமநெறி விளங்கும் அநுமாரோடு சென்று பெரிய கடலை அணையிட்டு அடைத்து, அந்த அணைமீது போய் ராவணனுடைய கோட்டைகளை அழித்து எதிர்த்துப் போர்செய்த நாராயண மூர்த்தியின் குமரனென—

மன்மதனுக்கு மைத்துனனும வேளே! மயில்மீது விளங்கும் வயலூர் வேலாயுதப் பெருமானே! சிறப்பும் நலமும் கொண்ட ஆனைக்கா என்னும் பதியில் வாழ்வு கொண்ட தம்பிரானே! தேவர்கள் தம்பிரானே!

(மனோலயம என்று சேர்வேன்)

507.

நறுமணம் மிகக் கொண்ட சாந்து, மாமதம் (மான்மதம்) கஸ்தூரி, வாசனை வீசும் நல்ல மலர்கள் இவைகளிற் பொருந்திக்கூடின பல ரேகைகள் கொண்ட வண்டுகளின் துயில் கொண்டதும், ஆகாயத்தில் உள்ள மேகம் போன்றதும்,

பரவின இருள் நிறைந்ததுமான (மிகக் கருநிறங் கொண்டதுமான) கூந்தலை உடைய மாதர்களின் சிலம்பணிந்த மலர் போன்ற அடிகளை விரும்பி, அவர்கள் இட்ட வேலைகளைப் பணியாளாகச் செய்வதில் ஒரு பெருமை பாராட்டும் (கூளனை) வீணனை (பயனற்றவனை)—ஒழுக்க முறையை விரும்பி அனுட்டிக்காத—

விரகனை யசடனை வீம்பு பேசிய
விழலனை யுறுகலை யாய்ந்தி டாமுழு
வெகுளியை யறிவது போங்க பாடனை மலமாறு-

வினையனை யுரைமொழி சோர்ந்த பாவியை
விளிவுறு நரகிடை வீழ்ந்த மோடனை
வினவிமு னருள்செய்து பாங்கி னுள்வது மோருநாளே;

கருதலர் திரிபுர மாண்டு நீறெழ
மலைசிலை யொருகையில் *வாங்கு நாரணி
†கழலணி மலைமகள் ‡காஞ்சி மாநக ருறைபேதை-

xகளிமயில் சிவனுடன் வாழ்ந்த மோகினி
0கடலுடை யுலகினை யீனற தாயுமை
கரிவன முறை**யகி லாண்ட நாயகி யருள்பாலா;

முரணிய சமரினில் மூண்ட ராவண
னிடியென அலறிமு னேங்கி வாய்விட
முடிபல திருகிய ††நீண்ட மாயவன் மருகோனே-

முதலொரு குறமகள் ‡‡நேர்ந்த நூலிடை
யிருதன கிரிமிசை தோய்ந்த காமுக
xxமுதுபழ மறைமொழி யாய்ந்த தேவர்கள் பெருமாளே. (கங)

---

* வாங்குதல் . வளைத்தல் "வாங்கியன பூங்கமலக் கையாலும் ஒரு சாபம் காலாலும் ஒரு சாபம்" வில்லி பாரதம் 12—போர் (க) 'பிறை மதியன்ன கொடுமரம் வாங்கி'-கல்லாடம் 4.;(கொடுமரம்-வில்) ...தேவி திரிபுரத்தைச் சுட்டது—பாட்டு 304, 464 பார்க்க.

† கழல்—சிலம்பு; 'கமலினி மலைமகள்' என்றும் பாடம்

‡ காஞ்சிமா நகர் உறை பேதை 'ஏலவார் குழலி"—காமாக்ஷி

x களி மயில்—"தூய மதி காட்டும் மட மயிலை வணங்கி வாழ்வாம்"—கருவூர்ப் புராணம்; "இமயகிரி மயில்" — திருப்புகழ் 304, 464.

0 "பாய்திரை யுடுத்த ஞாலம்"—கல்லாடம் — முருகர் துதி.

** அகிலாண்ட நாயகி—திரு ஆனைக்கா தேவியின் திருநாமம். 'அரனார் அங்கம் பிரியா அகிலாண்ட நாயகியே'
திரு ஆனைக்கா உலா—23.

†† வாமனவதாரத்தில் நீண்ட உருவம் எடுத்தவர்
—பாட்டு 458—பக்கம் 24

‡‡ 'குறமகள் ஏந்து நூலிடை' என்றும் பாடம்.

xx 'முதுகிளர்' என்றும் பாடம்.

தந்திரசாலியை, மூடனை, வீண் புகழ்ச்சி-கர்வப்பேச்சு-பேசும் (உதவாக்கரையை) உபயோகம் அற்றவனை, உள்ள கலை நூல்களை ஆய்ந்தறியாத முழு வெறுப்புக் கொண்டவனை (பொறுமை யற்றவனை) அறிவு போன (கபடனை) வஞ்சகனை - (அல்லது அறிவு ஓடிப்போம்படி தப்பவிட்ட காவலாளனை, குற்றங்கள் நீங்காத

வினை நிரம்பியவனை, சொல்லும் சொல் சோர்வு பட்டபாவியை (சொல்லும் பேச்சு தவறிய) பாவியை, இறந்து சேரும் நரகத்திடை விழுந்துள்ள மூடனை, எங்குளான் இப்படிப்பட்டவன் என ஆய்ந்து கவனித்து, முன்னதாக உனது திருவருளையும் பாலித்து (என்னை) நன்கு ஆண்டருளும் காலமும் ஒன்று உண்டா?-

பகைவர்களுடைய திரிபுரங்கள் அழிந்து தூளாக (மேரு) மலையை ஒரு கையில் வில்லாக வளைத்த நாரணி, (கழல் சிலம்பணிந்த மலைமகள், காஞ்சிமாநகரில் விளங்கும் தேவி (காமாக்ஷி)

இன்பம் நிறைந்த மயில் போல்வாள், சிவபிரானுடன் வாழும் அழகி, கடலை உடையாக (ஆடையாகக்) கொண்ட உலகை யீன்ற தாய் உமாதேவி, திரு ஆனைக்காவில் வீற்றிருக்கும் அகிலாண்ட நாயகி அருளிய குழந்தையே!

மாறுபட்ட போரில் முற்பட்டெழுந்த ராவணன் - இடி ஒலியுடன் அலறியும்-அதன் முன்பு-கவலைப்பட்டும்-வாய்விட்டு அழ (உரக்க அழ) (அவனுடைய) பல முடிகளையும் (தலைகளையும்) அரிந்து தள்ளிய (திருமாலின்)-விஸ்வரூபம் எடுத்த திருமாலின்-மருகனே.

முன்பு ஒப்பற்ற குறமகள் (வள்ளியின்) நுண்ணிய நூல் போன்ற இடை மீதும், இரண்டு கொங்கையாம் மலை மீதும் தோய்ந்த ஆசையாளனே! மிகப் பழையதான வேத மொழியை ஆய்ந்துள்ள தேவர்களின் பெருமாளே!

(ஆள்வதும் ஒரு நாளே)

508. மாதர் மயக்கற

தானத் தானன தத்தன தத்தன
தானத் தானன தத்தன தத்தன
தானத் தானன தத்தன தத்தன தனதான

வேலைப் போல்விழி யிட்டும ருட்டிகள்
காமக் ரோதம்வி ளைத்திடு துட்டிகள்
வீதிக் கேதிரி பப்பர மட்டைகள் முலையானை-

மேலிட் டேபொர விட்டபொ றிச்சிகள்
மார்பைத் தோளைய சைத்துந டப்பிகள்
வேளுக் காண்மைசெ லுத்துச மர்த்திகள் களிகூருஞ்;

சோலைக் கோகில மொத்தமொ ழிச்சிகள்
காசற் றுரையி தத்திலொ ழிச்சிகள்
தோலைப் பூசிமி னுக்கியு ருக்கிகள் எவரேனும்-

தோயப் பாயல ழைக்கும வத்திகள்
மோகப் போகமு யக்கிம யக்கிகள்
சூறைக் காரிகள் துக்கவ லைப்பட லொழிவேனோ;

காலைக் கேமுழு கிக்குண திக்கினில்
ஆதித் யாயன னப்பகர் தர்ப்பண
* காயத் ரீசெப மர்ச்சனை யைச்செயு முநிவோர்கள்-

கானத் தாசிர மத்தினி லுத்தம
† வேள்விச் சாலைய ளித்தல்பொ ருட்டெதிர்
காதத் தாடகை யைக்கொல்க்ரு பைக்கடல் மருகோனே;

---

* காயத்ரீ ஜெபம்—அந்தணர்கள் நாள்தோறும் ஓதும் ஒரு வேதமந்திரம்; 'ஆராய்ந்து காயத்ரியது செபிப்பார் வைதிகன் மார்க்கமே பிழையாதிருக்கு மறையோர்"...அறப்பளீசுர சதகம் 81.

† வேள்விச் சாலையை ஸ்ரீராமர் அளித்தது;

தாடகையைக் கொன்று வேள்வியைக் காத்தது

—பாட்டு 431—பக்கம் 582...கீழ்க்குறிப்பு.

தாடகை—சுந்தன் தேவி. அகத்தியர் ஆச்சிரமத்திலிருந்த மரங்களைச் சுந்தன் அழித்ததால் அவர் கோபத்தீயால் அவன் சாம்பர் ஆனான். தன் கணவன் இறந்ததைக் கண்டு தாடகை

508.

வேல் பாய்வது போலக் கண் கொண்டு மயக்குபவர், காமம், குரோதம் (கோபம்) இவைதமை உண்டுபண்ணும் துஷ்டர்கள், வீதியிலேயே திரிகின்ற கூத்தாடிகளாம் பயனிலிகள்—கொங்கையாம் யானையை

மேலே எதிர்த்துப் போர்செய விடுகின்ற தந்த்ரவாதிகள், மார்பையும் தோளையும் அசைத்து நடப்பவர்கள், மன்மதனுக்கு வீரத்தைத் தருகின்ற சாமர்த்திய சாலிகள்—மகிழ்ச்சி பொங்கும்

சோலைக் குயில்கள் போன்ற பேச்சினை உடையவர்கள், காசு இல்லாதவர்களை நல்லபடியே பக்குவமாக நீக்குபவர்கள், (உடலின்) தோலைப் பூசி மினுக்கிக் (கண்டோர்) மனத்தை உருக்குபவர்கள், யாராயிருந்தாலும்

சேர்தற்கு (உடன்பட்டு) படுக்கைக்கு அழைக்கும் பயனிலிகள், ஆசைப் போகங்களை எழுப்பி மயக்குபவர்கள், கொள்ளைக்காரிகள்—இத்தகைய வேசையர்களின் துக்கந்தருவதான வலையில் மாட்டிக் கொள்ளுதலினின்றும் நீங்கேனோ!

காலையில் முழுகிக் கிழக்குத் திசையை நோக்கி "ஆதித்யாய" என்று (சூரியபகவான்மீது துதிமொழிகளைச்) சொல்லித் தர்ப்பணம், காயத்திரி ஜெபம், அருச்சனை (முதலிய) செய்யும் முநிவர்கள்—

(வாழ்ந்திருந்த) காட்டில் ஆஸ்ரமத்தில் (நடந்த) மேன்மை வாய்ந்த வேள்விச் சாலையை (யாக சாலையை) (இடையூறின்றி)க் காப்பாற்றும் பொருட்டு, எதிர்த்து வந்த (*காதத் தாடகை) கொடியவளாம் தாடகை என்னும் அரக்கியைக் கொன்ற ஸ்ரீ ராமருக்கு மருமகனே!

அகத்தியருக்குத் தீமை செய்யத் தொடங்கினள். முநிவர் இவளையும் இவள் குமாரர் மாரீசன், சுபாகுவையும் அரக்கராகச் சபித்தனர். தாடகை அரக்கியாய் முநிவர்களின் வேள்விக்குத் தீமை செய்தனள். விசுவாமித்திரர் ஏவலால் இராமமூர்த்தி இவளைக் கொன்றார். (அபிதான சிந்தாமணி).

* காதம்—காதகம்.

ஆலைச் சாறுகொ தித்துவ யற்றலை
பாயச் சாலித் தைத்திர தித்தமு
தாகத் தேவர்கள் மெச்சிய செய்பதி யுறைவேலா-
ஆழித் தேர்மறு கிற்பயில் மெய்த்*திரு
நீறிட் டான்மதிள் சுற்றிய பொற்றிரு
ஆனைக் காவினி லப்பர்ப்ரி யப்படு பெருமாளே.(கச)

உ

3. திருவருணை.

[திருவருணை என்பது திருவண்ணாமலை. ரெயில்வே ஸ்டேஷன் பஞ்சபூத ஸ்தலங்களில் தேயு ஸ்தலம் நினைக்க முத்தியளிக்கும் நிர்மல க்ஷேத்திரம். விஷ்ணுவும் பிரமனும் அடி முடி தேடிக் காணாத சோதிகிரி இதற்குச் சோணகிரி, சோணாசலம், அருணாசலம் என்னும் பெயர்களுமுண்டு. இந்த ஐதிஹ்யத்தைக்கொண்டு இத்தலத்திற் கார்த்திகைக் கிர்த்திகைத் தீபதரிசனம் மிகவும் விசேஷம். இத்தலம் இந்நூலாசிரியராகிய ஸ்ரீ அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகளுடைய ஜனனபூமி; இங்கே இவர் முருகபிரானால் தடுத்தாட்கொள்ளப்பட்டு மௌனோபதேசம் பெற்றார். கோயிலில் மேலைப் பிராகாரத்தில் இவர் அடக்கமான இடத்தில் இவருடைய உருவம் ஒன்று சிறிதாகச் செய்துவைக்கப்பட் டிருக்கின்றது. இவருக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்த முருகக் கடவுளி னுருவம் கோயிலுக்குக் கிழக்கே ஒரு ஸ்தம்பத்தி லிருக்கின்றது அவருக்குக் "கம்பத் திளையனார்" என்று பெயர். இதற்கு மேற்கே உள்ள கோபுர வாயிலுக்கு வடக்கில் "கோபுரத்திளையனார்" என்னும் முருகபிரானுடைய சந்நிதியும் அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகளுடைய சிலை யுருவமும் இருக்கின்றன. மலைப் பிரதக்ஷிணம் 8-மைல் தூரம். ஸ்தல புராணமுண்டு.]

509. திருவடி மறவாமை

தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன தனதான

குமர குருபர குணதர நிசிசர
திமிர தினகர சரவண பவகிரி
குமரி சுதபகி ரதிசுத சுரபதி குலமானும்-

---

* திரு நீறிட்டான் மதில்—திரு ஆனைக்காவில் நான்காவது மதில் மிகப் பெரியது. இது திரு நீற்றுமதில், திரு நீறிட்டான் மதில் என

கரும்பாலைகளின் சாறு கொதித்து வயலிடத்தே பாய்வதால் நெற்பயிர் தழைத்து சுவை தருவதான அமுதம் ஆகத் தேவர்கள் மெச்சின வயலூரில் வீற்றிருக்கின்ற வேலனே!

சக்கரங்கள் கொண்ட தேர் வீதியில் பயிலும் (வரும்) ஆனைக்காவில், உண்மை விளங்கும் திரு நீறிட்டான் மதில் சுற்றிலும் உள்ள அழகிய திரு ஆனைக்காவில் (அப்பர்) சிவபிரான் பிரியப்படுகின்ற பெருமாளே!

(துக்க வலைபபடல் ஒழிவேனே)

திருவருணை.

509.

குமரனே! குருபரனே! (நற்)குணச் செல்வனே! அசுரர்கள் என்னும் இருளை (விலக்கும்) சூரியனே! சரவண பவனே! (இமய) மலையின் புத்திரிக்குப் புத்திரனே! (பகீரதி) கங்கைக்குப் பிள்ளையே! தேவர் தலைவனும் இந்திரனுடைய சிறந்த (மான்னன்ன) மகள் (தேவசேனையும்)—

வழங்கும். இம் மதில் கட்டப்பட்டபொழுது சிவபெருமான் ஒரு சித்தராக எழுந்தருளி வேலைக்காரருக்குத் திரு நீற்றையே கூலியாகக் கொடுக்க, அது அந்த அந்த வேலைக்காரர் உண்மையாகப் பாடுபட்ட அளவுக்கு ஏற்பப் பொற்காசு ஆயிற்று. திருநீற்றையே கூலியாகக் கொடுத்த காரணத்தால் அங்ஙனம் கட்டப்பட்ட மதில் திரு நீறிட்டான் மதில் ஆயிற்று, "அகில காரணர் வினைஞர்பால் பூதியை அளித்து முகில் சுலாவ நன்கிழைத்த மாமதில்"; இம் மதிலை வலம் வருவோர் சகல வரங்களையும் பெறுவர். "வரங்களை வேட்டோரெல்லாம் மெத்திய அன்பால் இந்த வியன்மதில் சூழ்க" ....திரு ஆனைக்காப் புராணம் — ஆரஞ்சரித்து படலம் 49; திரு நீற்றுத் திருமதிற் படலம்-18.

குறவர் சிறுமியு மருவிய திரள்புய
முருக சரணென வுருகுதல் சிறிதுமில்
கொடிய வினையனை யவலனை யசடனை யதிமோகக்;
கமரில் விழவிடு மழகுடை யரிவையர்
களவி னொடு*பொரு ளளவள வருளிய
கலவி யளறிடை துவளுறும் வெளிறனை யினிதாளக்-
† கருணை யடியரொ டருணையி லொருவிசை
சுருதி புடைதர வருமிரு பரிபுர
கமல மலரடி கனவிலு நனவிலு மறவேனே:
‡ தமர மிகுதிரை யெறிவளை கடல்குடல்
மறுகி யலைபட விடநதி யுமிழ்வன
சமுக முககண பணபணி பதிநெடு வடமாகச்-
சகல வுலகமு நிலைபெற நிறுவிய
கனக கிரிதிரி தரxவெகு கரமலர்
தளர வினியதொ ரமுதினை யொருதனி கடையாநின்;
றமரர் பசிகெட வுதவிய க்ருபைமுகில்
o அகில புவனமு மளவிடு குறியவன்
அளவு நெடியவ னளவிட அரியவன் மருகோனே-

* பொருள் அளவே இன்பம் தருவர் வேசையர் என்பது :—
" அணைமிசை கைக்காசுக் களவு அருள்பவர்,"
" காசளவு உறவாடி," " பொருளொக்க நடிப்பவர் "
—திருப்புகழ், 156, 329, 499.

† இந்த அடி அருணகிரியார் வரலாற்றைக் குறிக்கும். திருவண்ணாமலையில் முருகவேள் இவருக்குத் தரிசனம் தந்த வரலாறு இது. ‡ கடல் கடைந்த வரலாறு:

தேவர்களும் அசுரர்களும் மரணத்திற்குப் பயந்து திருமாலைப் பணிந்து பிரார்த்திக்க அவர் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதம் எடுக்கலாம்; அமுதம் அருந்தினால் மரணம் அணுகாது என்று கூறினர். உடனே மந்தர மலையை மத்தாக நாட்டி, வாசுகி என்னும் பாம்பைக் கயிறாகப் பூட்டி இருதிறத்தாரும் கடைய முயல, மத்து அசையவில்லை. பின்னர் வாலி என்னும் வானரத் தலைவனுடைய உதவியால் பாற்கடல் கடையப்பட, வாசுகி வாடி வருந்தி விஷத்தைக் கக்கிற்று அவ் விஷத்துக்கு யாவரும் பயந்து ஓடிச் சிவபிரானைச் சரண் அடைய அவர் அந்த விஷத்தை அடக்கி உண்டனர். பின்னர் சிவபிரானது திருவருளைப் பெற்று மீண்டும் பாற்கடலைக் கடைந்தார்கள். அமுதம் பிறந்தது. திருமால் அதை எடுத்துத் தேவர்களுக்குப் பங்கிட்டு அளித்தனர்.

(x, o—தொடர்ச்சி-பக்கம் 163 பார்க்க)

குறவர் மகள் (வள்ளியும்) பொருந்தும் திரண்ட புயங்களை உடையவனே! முருகனே! சரணம்—என்று (கூறி) உருகுதல் சற்றும் இல்லாத கொடிய வினைக்கு ஈடானவனை, வீணனை, மூடனை, அதி ஆசை என்னும் (காமம் என்னும்)

நிலப் பிளப்பில் விழும்படித் தள்ளுகின்ற அழகுவாய்ந்த மாதர்கள் வஞ்சக எண்ணத்துடன் தங்களுக்குப் பொருள் (எவ்வளவு கிடைத்ததோ அந்த) அளவுக்கு அளவுக்குத் தகுந்தபடி கொடுக்கின்ற சேர்க்கை-இன்பம் என்கின்ற சேற்றினிடையில் துவட்சியுறும் (சோர்வு அடையும்) அறிவிலியாகிய என்னை இன்புடன் ஆண்டருள—(உனது)

கருணைக்குப் பாத்திரர்களான அடியார் கூட்டத்துடன் (வந்து) திருவண்ணுமலையில் ஒருமுறை-வேத ஒலி பக்கங்களில் முழங்க வந்த இரண்டு சிலம்பணிந்த தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளைக் கனவிலும் மறவேன் நனவிலும் (விழித்திருக்கும் போதும்) மறவேன்;

ஒலி மிகுந்த அலைகளை வீசும் வளைந்த கடலின் உட்பாகங்கள் கலங்கி அலைச்சல் உறவும், விஷத்தை ஆறுபோலக் கக்கி உமிழும் (சமுக முக) விளக்கமுற்ற தோற்றத்தைக்கொண்ட-கூட்டமான படங்களைக்கொண்ட (பணிபதி) சர்ப்பராஜனும் வாசுகி நெடிய கயிறாகவும்

எல்லா உலகங்களும் நிலை பெறும்படி நிறுத்தி வைக்கும் பொன்மலையாம் மேரு (மத்தாகச்) சுழலவும், பல திருக்கர மலர்களும் தளர்ச்சியுறவும் (அல்லது கர மலர் மிகத்தளர) இனியதான ஒரு அமுதத்தை ஒப்பற்ற தனி முதல்வனாய் நின்று கடைந்து (கடைவித்து)

தேவர்களுடைய பசி நீங்க உதவின கிருபை வாய்ந்த மேகவண்ணன், எல்லா உலகங்களையும் அளக்கவல்ல வாமனன் (குட்டை—குறிய வடிவினன்) (உலகை) அளந்த போது நெட்டை (நீண்ட) ரூபத்தினன், (அளவிட) மதித்து எண்ணுதற்கு அரியவன்—அத்தகைய திருமாலுக்கு மருமகனே!

---

x திருமால் "வெகு கரமலர் தளரக்" கடைந்தது—"வனிதை மேவு தோளாயிரமு நோவக் கடையும் ஆதி கோபாலன்"-திருப்புகழ் 1047.

o திருமால் குறியவன்—நெடியவன்.

திருமால் மாவலியிடம் குறியவராய்ச் சென்று நெடியவராய் உலகளந்தார்—திருப்புகழ் 268, பக்கம்-166 கீழ்க்குறிப்பு.

அரவு புனை தரு புநிதரும் வழிபட
மழலை மொழிகொடு தெளிதர வொளிதிகழ்
† அறிவை யறிவது பொருளென அருளிய பெருமாளே. (க)

510. சரணமும் மவுனமும் பெற

தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன தனதான

அருவ மிடையென வருபவர் துவரிதழ்
அமுது பருகியு முருகியு ம்ருகமத
அளக மலையவு மணிதுகி லகலவு மதிபார–

அசல முலைபுள கிதமெழ ‡ அமளியில்
அமளி படஅந வரதமு மவசமொ
டணையு மழகிய கலவியு xமலமல முலகோரைத்;

---

* முருகவேள் சிவனுக்கு உபதேசித்தது.
—திருப்புகழ் 193, பக்கம்-450 கீழ்க்குறிப்பு.

† "அறிவை அறிவது பொருள் என அருளிய பெருமாளே"
இந்த உபதேசத்தின் பெருமையைத் தாயுமானவர் பின் வருமாறு பாராட்டுகின்றனர்:—

"அறிவை அறிவதுவே யாகும் பொருளென்
றுறுதி சொன்ன உண்மையினை ஒருநாள் என்நாளோ!"
(எந்நாட்கண்ணி-அறிஞருரை 14.)

அறிவே இறைவன், அறிவே இறைவன் திருமேனி:— "திருவான்மியூருறையும் அறிவே உன்னை யல்லால் அடையாதென தாதரவே"—சம்பந்தர் 3—55—9; அறிவே நின்னை யல்லால் இனி யாரை நினைக்கேனே"—சுந்தரர்—24—9

"அகலிய புராணமும் ப்ரபஞ்ச சகலகலை நூல்களும் பரந்த
அருமறை யநேகமும் குவிந்தும் அறியாத
அறிவும் அறியாமையுங் கடந்த
அறிவு திருமேனி யென்றுணர்ந்துன்
அருண சரணார விந்தம் என்று அடைவேனோ!"
—திருப்புகழ் 1019.

"அறிவு வடிவென் றறியாத என்னை
அறிவு வடிவென் றருள் செய்தான் நந்தி

(தொடர்ச்சி ‡, x—பக்கம்-165-பார்க்க)

பாம்பை ஆபரணமாகக்கொண்ட பரிசுத்த மூர்த்தியாம் சிவனும் வழிபட்டு (வணங்க) உனது குதலைச் சொல்லால் அவர் தெளிவு பெற, (நன்கு உணர) ஒளிமயமாம் அறிவை அறிவதுதான் பொருள் என்பது என்று அவருக்கு உணர்த்தி அருளிய பெருமாளே !

(மலரடி கனவிலும் நனவிலும் மறவேனே)

510

உருவமே இல்லாதது (கண்ணுக்குத் தெரியாதது— அவ்வளவு சிறியது) இடை என்று கூறும்படி வந்துள்ள வர்கள், பவளம் போன்ற வாயிதழின் (ஊறலாம்) அமுதை உண்டும் உருகியும், கஸ்தூரியின் வாசனைகொண்ட கூந்தல் அலையவும், அணிந்துள்ள ஆடை விலகவும், அதிக பாரமான—

மலைபோன்ற முலை புளகிதம்கொள்ள, படுக்கை கோலாகலமாக எப்போதும் (காம மயக்கத்தோடு) தன் வசம் இழந்து சேர்கின்ற அழகிய புணர்ச்சி (யின்பமும்) போதும் போதும், உலகில் உள்ளவர்களை—

அறிவு வடிவென் றருளால் அறிந்தே
 அறிவு வடிவென் றறிந்திருந் தேனே."
அறிவுக் கழிவில்லை யாக்கமும் இல்லை
 அறிவுக் கறிவல்ல தாதாரம் இல்லை
அறிவே அறிவை அறிகின்ற தென்றிட்
 டறைகின் றனமறை யீறுகள் தாமே

திருமந்திரம் 2357, 2358

"அறிவை அறிவா லறிந்தே அறியும் அறிவதனில்
பிறிவுபட நில்லாமல் பிடிப்பதினி யெக்காலம் !" (184)
"அற்பசுக மறந்தே அறிவை அறிவால் அறிந்து
கெற்பத்தில் வீழ்ந்து கொண்ட கேடறுப்ப தெக்காலம்"-(25)
—எக்காலக் கண்ணி, (பத்திரகிரியார்)

‡ அமளியில் அமளிபட—' அமளியிசை அமளிபட '
—திருப்புகழ் 1099.

x அலம் அலம்—போதும் போதும்.

தருவை நிகரிடு புலமையு மலமல
முருவ மிளமையு மலமலம் விபரித
சமய கலைகளு மலமல மலமரும் விளைவாழ்வுஞ்-

*சலில லிபியன சனனமு மலமல
மினியு னடியரொ டொருவழி படஇரு
தமர பரிபுர சரணமு மவுனமு மருள்வாயே ;

†உருவு கரியதொர் கணைகொடு பணிபதி
யிருகு தையுமுடி தமனிய தநுவுட
னுருளை யிருசுடர் வலவனு மயனென மறைபூணும்-

உறுதி படுசுர ரதமிசை யடியிட
நெறுநெ றெனமுறி தலுநிலை பெறுதவம்
உடைய ‡வொருவரு மிருவரு மருள்பெற வொருகோடி ;

தெருவு நகரியு நிசிசரர் முடியொடு
சடச டெனவெடி படுவன புகைவன
திகுதி கெனஎரி வனஅனல் நகைகொடு முனிவார் தஞ்-

சிறுவ வனசரர் சிறுமியொ டுருகிய
பெருமஅருணையி லெழுநிலை திகழ்வன
சிகரி மிசையொரு கலபியி லுலவிய பெருமாளே. (உ)

---

* சலில லிபி யன—நீர்மே லெழுத்துக்கு நேரான.

† உருவு கரிய தொர் கணை— கரியவன்—விஷ்ணு.
திரிபுரம் எரித்த வரலாறு—திருப்புகழ் 285-பக்கம்-206 ; பாடல் 390—பக்கம் 484; பாடல் 469 பக்கம் 62-பார்க்க.

"கல்லானிழற் கீழாய் யிடர் காவாய் என வானோர்
எல்லாமொரு தேராய் அயன்மறை பூட் டிநின் றய்ப்ப
வல்வாயெரி காற்றீர்க்கரி கோல் வாசுகி நாண்கல்
வில்லாலெயில் எய்தானிடம் வீழிம் மிழலையே"

என்னும் சம்பந்தர் தேவாரமும் (1—11—6) "தச்சுவிடுத்தலும் தாமடி யிட்டலும் அச்சுமுறிந்ததென் றுந்தீபற" — என வரும் திருவாசகமும் நினைத்தற்குரியன.

‡ "ஒருவரும் இருவரும் அருள்பெற" எனப் பிரித்துக் கூறியது- ஒருவர் முழவு வாசிப்பதையும், இருவர் வாயில் காவலாளர் களானதையும் குறிக்க—(பாடல் 469 பக்கம் 62-பார்க்க)

(கற்பக) விருக்ஷத்தை நீங்கள் ஒப்பீர்கள் எனப்பாடும் கவித்திறமும் போதும் போதும்; நல்ல உருவமும் இளமையும் போதும் போதும்: ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடுகின்ற சமய சாஸ்திரங்களும் போதும் போதும்; வேதனைப்படுத்தும் அஞ்சுதல் உறுத்தும் வினைக்கு ஈடான வாழ்வும்—

நீர்மேல் எழுத்துக்கு நேரான பிறப்பும் போதும் போதும்; இனி(யேனும்), உன் அடியாரோடு நானும் ஒரு வழிப்பட்டு ஈடேற உனது இரண்டு (ஒலிசெயும் சிலம்பணிந்த) திருவடிகளையும் மௌனோபதேசத்தையும் தந்தருளுவாயாக.

உருவம் கறுப்பான ஒப்பற்ற அம்பு (கரிய திருமால் அம்பாக) சர்ப்பராஜனும் வாசுகி வில்லின் முனைகளில் முடியப்படும் (கயிறாக), பொன்னுருவ (மேருமலை) வில்லாக, சக்கரங்கள் (சூரியன்–சந்திரன் எனப்படும்) சுடர்களாகத், தேர்ப்பாகன் பிரமன் ஆக, வேதக் (குதிரைகள்) பூட்டப் பட்டுள்ள—

திண்ணிய தேவர்களே ரதமாக ஆன (தேர்மேல்) (சிவபிரான்) அடிவைத்தவுடனே நெறு நெறு என்று (அத்தேர்) முறிபடவும், நிலைத்த (அசைவு உறாத) தவ நிலையைக் கொண்டிருந்த (ஒருவரும் இருவரும்) திரிபுராதிகள் மூவரும் (தீயில்மாளாது) (உய்ந்து) அருள் பெறவும், ஒரு கோடிக்கணக்கான—

தெருக்களும் (திரிபுரத்திலிருந்த வீடுகளும்), ஊர்களும், அசுரர்களின் தலையுடனே சட சட என்று வெடிபட்டும், புகைவிட்டும், திகுதிகென எரிவனவாய், ஆம்படி தீ எழுப்பிய சிரிப்பைக்கொண்டு கோபித்த சிவபிரானது—

குழந்தையே! வேடர் மகளைக்கண்டு உருக்கம் கொண்ட பெருமை வாய்ந்தவனே! திரு அண்ணுமலையில் ஏழுநிலை விளங்குவதான கோபுரவாயிலில் (அல்லது உயர்ந்த நிலை விளங்கும் மலை உச்சியில்) மயில்மேல் உலவி விளக்கம் தரும் பெருமாளே:

(சரணமும் மவுனமும் அருள்வாயே)

511. பேரின்பப் பொருளைப் பெற

தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன தனதான

*கருணை சிறிதுமில் †பறிதலை ‡நிசிசரர்
பிசித அசனம றவரிவர் முதலிய
கலக விபரித வெகுபர சமயிகள் பலர்கூடிக்-
கலக லெனநெறி கெடமுறை முறைமுறை
கதறி வதறிய குதறிய கலைகொடு
கருத அரியதை விழிபுனல் வரமொழி குழருவன் ;
புருகி யுனதருள் பரவுகை வரில்விர
கொழியி லுலகியல் பிணைவிடி லுரைசெய
லுணர்வு கெடிலுயிர் புணரிரு வினையள றதுபோக-
உதறி லெனதெனு மலமறி லறிவினி
லெளிது பெறலென மறைபறை யறைவதொ
ருதய மரணமில் பொருளினை யருளுவ தொருநாளே ;
தருண சததள பரிமள பரிபுர
சரணி தமனிய தநுதரி திரிபுர
தகனி கவுரிப வதிபக வதிபயி ரவிசூலி-
சடில தரியநு பவையுமை திரிபுரை
சகல புவனமு முதவிய பதிவ்ருதை
சமய முதல்வித னயபகி ரதிசுத சதகோடி ;

---

* அருமையான பாடல் இது ; மனப்பாடம் செய்தற்கு உரியது.

† பறிதலையர்-சமணர்-திருப்புகழ் 172 பக்கம் 398 கீழ்க்குறிப்பு.

‡ நிசிசரர் பிசித அசன மறவர்—ராக்ஷதரையும் புலாலுண்ணும் மறவரையும் ஒத்த சமணர்.

511.

கருணை என்பதே சிறிதும் இல்லாத தலைமயிர் பறிப்பவரும், அரக்கர்களுக்கு ஒப்பானவரும், புலால் உண்ணும் மறவரை (வேடரை) ஒத்தவரும் ஆன சமணர் முதலிய, (கலகங்கள் செய்தும், விபரீத உணர்ச்சியால் மாறுபட்டு ஆரவாரம் செய்யும்) பல திறத்த பர சமய வாதிகள் பலரும் கூடி

கலகலென (ஆரவாரம் செய்து) நீதி முறைதவறி, அவரவர் முறை வரும்போதெல்லாம் பெருங் கூச்சலிட்டுக் கதறி, (வதறிய—குதறிய) வாயாடித்திட்டி—நெறிதவறிப் பேசும் கலை நூல்களால் எண்ணுதற்கும் அரியதான பொருளை, கண்களில் நீர்வர, மொழியானது குழறி அன்புகொண்டு—

உருகி, உனது திருவருளைப் போற்றும் மனநிலை வந்தால், (விரகு) தந்திரபுத்தி ஒழிந்தால், உலக சம்பந்தமான கட்டுகள் விட்டால், வாக்கு, செய்கை, மன உணர்ச்சி — (மனம் — வாக்கு, காயம்) இம் மூன்றின் தொழிலும் அழிந்தால், உயிரைச் சார்கின்ற நல்வினை— தீவினை என்னும் இரண்டு வினைகளாம் சேறு போம்படி—

உதறி விலக்கினல், எனது எனது என்னும் ஆசையாம் குற்றம் அற்றுப்போனல் — அறிவில் எளிதாகப் பெறுதல் முடியும் என்று வேதங்கள் பறையறைந்து சொல்லுவதான ஒப்பற்ற—தோற்றம்— முடிவு இல்லாத (அந்தப் பேரின்பப்) பொருளை (அடியேனுக்கு நீ) அருள்செயும் பாக்கியநாள் ஒன்று (எனக்குச்) கிட்டுமா!

என்றும் இளமையொடு கூடியதாய், தாமரை போல்வதாய், நறுமணம் வீசுவதாய்ச் சிலம்பணிந்த தாயுள்ள திருவடிகளை உடையவள், பொன் (மலை)— மேருவை வில்லாக ஏந்தினவள், திரிபுரங்களை எரித்தவள், கவுரி, பகவதி, (தேவி), பகவதி, பயிரவி, சூலம் ஏந்தியவள்—

சடை தரித்தவள், அநுபவை (போகங்களை நுகர்விப்பவள்), உமை, திரிபுரை, எல்லா உலகங்களையும் ஈன்றருளிய பதிவிரதை, எல்லாச் சமயங்களுக்கும் முதல்வி,—(ஆகிய பார்வதியின்) பிள்ளையே! கங்கையின் மகனே! நூறுகோடி

அருண ரவியினு மழகிய ப்ரபைவிடு
கருணை வருணித தனுபர குருபர
அருணை நகருறை சரவண குரவணி புயவேளே—
அடவி சரர்குல மரகத வனிதையு
மமரர் குமரியு மனவர தழுமரு
*கழுகு பெறநிலை பெறவர மருளிய பெருமாளே. (௩)

512. சிவசுகம் உற

தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன தனதான

துகிலு ம்ருகமத பரிமள அளகமு
நெகிழ இருதன கிரியசை தரஇடை
துவள †மணிதரு மமரரு முநிவரு முடனேடித்—
தொடர வனமணி மகரமி லகுகுழை
யடரு வனவிட மிளிர்வன ரதிபதி
சுருதி மொழிவன கயல்விழி புரள்தர நடுவாக;
வகிரு மதிபுரை தருநுதல் பனிவர
வனச பதயுக பரிபுர மொலிபட
மறுகு தொறுமுல வியினிய கலவியை விலைகூறும்—
வரைவி லரிவையர் தருசுக சலதியி
லலையு மெனதுயி ரநுதின நெறிதரு
‡மவுன சிவசுக சலதியில் முழுதவ தொருநாளே;
முகிலு மதியமும் ரவியெழு புரவியு
நெடிய குலைமிட றிடறமு துககன
முகடு கிழிபட வளர்வன கமுகின மிசைவாழை—

---

* வள்ளி—தேவசேனை முருகவேளின் அருந்நிலை பெறவரம் அருளிய வரலாறு:—திருப்புகழ் 382, 435 (பக்கம் 464, 590—கீழ்க் குறிப்புகளைப் பார்க்க)

† மாதர் மயக்கின் வன்மையைக் கூறும் இது: "நடந்தாள் ஒரு கன்னி மாராச கேசரி நாட்டிற் கொங்கைக், குடந்தான் அசைய ஒயிலாய்; அது கண்டு கொற்றவர் பின், தொடர்ந்தார், சந்யாசியர் யோகம் விட்டார், சுத்த சைவரெல்லாம் மடம்தான் அடைத்துச் சிவபூஜையுங் கட்டிவைத்தனரே" என்னும் தனிப்பாடலையும் பார்க்க.

‡ மவுன சிவசுகத்தின் பெருமையைத் திருஞானவேழ வகுப்பிற் காண்க. அந்த வகுப்பில் இதைச் 'செய லொழித் தநுபூதி மீமிசை திகழும் அற்புத மவுன நிர்க்குண சிவமயத் திருஞான வேழம்"—என்கின்றார் அருணகிரியார்.

சிவந்த சூரியர்களைவிட அழகான ஒளி வீசும் கருணையே அலங்கார உருவதான தேகத்தை உடையவனே! குருபரனே! திருவண்ணுமலை நகரில் வீற்றிருக்கும் சரவணனே! குராமாலை அணிந்த புயங்களை உடைய வேளே!

(காட்டிற் சஞ்சரிக்கும்) வேடர் குலத்துப் பச்சைநிற மங்கை (வள்ளியும்) தேவர் குமாரி (தேவசேனையும்) எப்போதும் பக்கத்தில் அழகு விளங்க நிலைபெற்றிருக்க அவர்களுக்கு வரம் தந்தருளிய பெருமாளே!

(பொருளினை அருளுவ தொருநாளே)

512

ஆடையும், கஸ்தூரி ஆதிய நறுமணம் கமழும் கூந்தலும் நெகிழ்ந்து குலைய, இரண்டு கொங்கை மலைகள் அசைய, இடை துவண்டுநிற்க, மனிதரும், தேவர்களும், முனிவர்களும் கூடவே ஓடிவந்து—

தொடர, (வனம்) அழகு மணியாலாய மகரமீன்போல விளங்கும் குழைகளைத் தாக்குவனவாய், விஷம் பொலிவனவாய், ரதியின் கணவன் காமனுடைய சாஸ்திரத்தை எடுத்துக் கூறுவனவாய் விளங்குகின்ற கயல்மீன்போன்ற கண்கள் புரள—மத்தியிலே—

கீறுபட்ட நிலவை ஒத்த வில்லைப்போன்ற (வளைவுள்ள) நெற்றி (வியர்வுத்) துளிகளைத் துளிக்க, தாமரைபோன்ற அடிகள் இரண்டிலும் சிலம்பு ஒலிசெய, தெருக்கள் தோறும் உலாவி, இனிய புணர்ச்சி யின்பத்தை விலை கூறுகின்ற—

(வரைவு இல் அரிவையர்) – பொதுமகளிர் தருகின்ற சுகக் கடலிலே அலைகின்ற என்னுடைய உயிரானது நாள்தோறும் நன்னெறியிற் செலுத்தும் மௌன சிவ சுகக் கடலில் திளைத்து முழுகும்படியான (பாக்கியங் கொண்ட) நாள் ஒன்று வருமா!

மேகமும் நிலவும் (ரவி) சூரியனுடைய ஏழு குதிரைகளும், தமது நீண்ட குலைகளின் கழுத்துப் பாகத்தில் இடறுண்ணவும் (தடைபடவும்), பழையதாயுள்ள ஆகாய-உச்சி கிழிபடவும் (அவ்வளவு உயரமாய்) வளர்ந்துள்ள கமுக மரங்களின் கூட்டத்தின்மேல் (பாயும்) வாளை மீன்களும்—

முடுகு கயலுகள் வயல்களு முருகவிழ்
தடமு முளரிய அகழியு மதில்களு
முழுது முடையதொ ரருணையி லுறைதரு மிளையோனே;

அகிலு மருதமு முகுளித வகுளமு
மமுத கதலியும் அருணமும் வருடையு
மபரி மிதமத கரிகளு மரிகளு முடனேகொண்-

டருவி யிழிதரு மருவரை தனிலொரு
சவர வனிதையை முநிதரு புனிதையை
அவச முடன்மல ரடிதொழு துருகிய பெருமாளே. (ச)

513. நன்றி மறவாமை

தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன தனதான

மகர மெறிகடல் விழியினு மொழியினு
மதுப முரல்*குழல் வகையினு நகையினும்
வளமை யினுமுக நிலவினு மிலவினு நிறமூசும்

மதுர இதழினு மிடையினு நடையினு
மகளிர் முகுளித முலையினு நிலையினும்
வனச பரிபுர மலரினு †முலரினு மவர்நாமம்;

பகரு கினுமவர் பணிவிடை திரிகினு
முருகி நெறிமுறை தவறினு மவரொடு
பகடி யிடுகினு மமளியி லவர்தரு மநுராகப்-

---

* குழல்வகை-5: முடி, குழல், தொங்கல், பனிச்சை சுருள்:
மயிரை உச்சியில் முடித்தல் — முடி முடி சுருட்டி முடித்தல்—குழல்; மயிரை முடிந்து விடுதல் தொங்கல் மயிரைப் பின்னி விடுதல்—பனிச்சை, மயிரைப் பின்னே செருகல்-சுருள்.

† உலர்தல்-வாடுதல் "உலர்ந்து போனேன் உடையானே"—திருவாசகம்—32-1

அவைகளால் வெருட்டப்படும் கயல்மீன்களும் ஓடித்திரியும் வயல்களும், நறுமணம் வீசும் தடாகங்களும், தாமரை மலர்கள் விளங்கும் அகழிகளும், மதில்களும்— இவையெலாம் உடைய ஒப்பற்ற திருவண்ணாமலையில் வீற்றிருக்கும் இளையோனே!

அகில், மருதம், மலர்விடும் மகிழமரம், அமுதம்போல இனிக்கும் வாழை, (அருணம்) செம்மறியாடும்-(அல்லது மானும்)(வருடையும்) மலையாடும், கணக்கற்ற மதங்கொண்ட யானைகளும், சிங்கங்களும் (அல்லது குரங்குகளும்) உடனே இழுபட்டுவரப் பாயும்

அருவிகள் இழிந்துவரும் அருமையான (வள்ளி) மலையில் ஒரு வேடப் பெண்ணை, சிவ முனிவர் தவத்தே வந்த பரிசுத்த நங்கையைக் காம மயக்குடன் (வசம் அழிந்து) அவளது மலரடியைத் தொழுது உருகிய பெருமாளே!

(சிவசுக சலதியில் முழுகுவ தொருநாளே)

513.

மகர மீன்களை வீசி எறியும் கடல் போன்ற கண்ணிலும், பேச்சிலும், வண்டுகள் ஒலிசெய்யும் கூந்தல் வகைகளிலும், சிரிப்பிலும், வளப்பத்திலும், நிலவு போன்ற முகத்திலும், இலவமலரைக் காட்டிலும் அதிக செந்நிற ஒளி விளங்கும்—

இனிமைதரும் வாயிதழினும், இடையினும், நடையினும், மாதர்களின் அரும்பிய கொங்கையிலும், (அவர்கள்) நிற்கும் நிலையிலும், தாமரை போன்றதும் சிலம்பணிந்ததுமான மலர்போன்ற அடிகளிலும் (நான்) வாடினாலும், அந்த மாதர்களுடைய பேர்களைச்

சொல்லிச் செபித்தாலும், அவர் இட்ட பணிவிடைகளைச் செய்வதிலேயே ஈடுபட்டுத் திரிந்தாலும், அவர் பொருட்டு மனம் உருகி நீதிமுறை தவறி நடந்தாலும், அவருடன் விகடமொழிகள் (பரிகாசப் பேச்சுகள்) பேசிக்கொண்டிருந்தாலும், படுக்கையில் அவர் தரும் காமப்பற்றுகின்ற—

பரவை படியினும் வசமழி யினுமுத
*லருணை நகர்மிசை கருணையொ டருளிய
பரம வொருவச னமுமிரு சரணமு மறவேனே ;

ககன சுரபதி வழிபட †எழுகிரி
கடக கிரியொடு மிதிபட வடகுல
கனக கனகுவ டடியொடு முறிபட முதுசூதங்-

கதறு சுழிகட லிடைகிழி படமிகு
கலக நிசிசரர் பொடிபட நடவிய
கலப மரகத துரகத ந்ருபகிரி மயில்வாழ்வே ;

தகன கரதல சிவசுத கணபதி
சகச சரவண பரிமள சததள
சயன வனசரர் கதிபெற முனிபெறு புனமானின்-

தரள முகபட நெறிபட நிமிர்வன
தருண புளகித ம்ருகமத தனகிரி
தழுவ மயல்கொடு தனி‡மட லெழுதிய பெருமாளே. (ரு)

514 மயிலேறும் பவனியை நினைக்க

தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன தனதான

முகிலை யிகல்பொரு முழுவிருள் குழலென
xமுதிய மதியது முகமென oநுதலிணை
முரணர் வரிசிலை முடுகிடு கணைவிழி யெனமூவா-

---

* இது அருணகிரியாரின் வரலாற்றைக் குறிக்கும் பகுதி.

† எழுகிரி-திருப்புகழ் 43-பக்கம் 117-கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க.

‡ மடல் எழுதிய பெருமாளே—திருப்புகழ் 289-பக்கம் 220

x "முதிய மதிதனை முகமென வரிசிலை
முரணு நுதலென முடுகிய கணைவிழி" என்றும் பாடம்.

o நுதல்—புருவம்

கடலில் முழுகினும், என்வசம் அழிந்தாலும், முதல் நாள் திருவண்ணமலைப் பதியில் கருணையுடன் (நீ) அளித்தருளிய மேலான ஒப்பற்ற உபதேச மொழியையும், (உனது) இரண்டு திருவடிகளையும் மறவேன்;

விண்ணுலகத்துத் தேவர் தலைவன் (இந்திரன் வழிபட, எழுகிரியானது, வட்டமான சக்ரவாளகிரியுடன் மிதிபட, வடக்கே உள்ள சிரேஷ்டமான பொன்மயமான பருத்த மேருமலை அடியோடு பொடிபட பழையதான (சூரனும்) மாமரம்—

ஒலித்து சுழி யெறியும் கடலிடத்தே கிழிபட்டு அறுபடவும், மிக்க கலகத்தைச் செய்துவந்த அசுரர்கள் பொடிபடவும், நடத்தின தோகை நிரம்பிய பச்சைக் குதிரையாம் மயிலேறும் அரசே! (இமய) மலை மயிலாம் பார்வதியின் செல்வக் குமரனே!

நெருப்பை ஏந்திய திருக் கரத்தனும் சிவனுடைய பிள்ளையே! கணபதிக்குச் சகோதரனே! சரவணனே! நறுமணம் வீசும் நூற்றிதழ்த் தாமரையிற் பள்ளி கொண்டவனே! (காட்டிற் சஞ்சரிப்பவர்களாம்) வேடர்கள் நல்ல கதிபெற (சிவ) முனிவர்பெற்ற (தினைப்)புன மானும் வள்ளியின்

முத்தாலாய மேலணிந்துள்ள ஆடை வளைவுபட நிமிர்ந்து எழுவனவும், இளமை வாய்ந்தனவும், புளகிதம் கொண்டனவும், கஸ்தூரி அணிந்துள்ளனவுமான கொங்கைகளாம் மலையைத் தழுவ மோகங்கொண்டு ஒப்பற்ற மடல் எழுதின பெருமாளே!

(ஒரு வசனமும் இரு சரணமும் மறவேனே)

514.

மேகமும், வலிமை பொருந்தும் முற்றின இருளுமே கூந்தல் என்றும், பூரண சந்திரனே முகம் என்றும், புருவம் இரண்டும் பகைவர் தம் கட்டப்பட்ட வில் என்றும், விரைந்து பாயும் அம்பு கண் என்றும்—மூப்பிலாத (கேடுறாத)

முளரி தனின்முகு ளிதமலர் முலையென
*முறுவல் தனையிரு குழைதனை மொழிதனை
மொழிய வரியதொர் தெரிவையர் வினையென
மொழிகூறிப் ;

பகலு மிரவினு மிகமன மருள்கொடு
† பதியி லவர்வடி வுளதழ கெனவொரு
பழுது மறஅவர் பரிவுற இதமது பகராதே-

பகைகொ டெதிர்பொரு மசுரர்கள் துகைபட
‡விகட முடனடை பயில்மயில் மிசைவரு
பவனி தனையநு தினநினை யென அருள் பகர்வாயே;

புகல வரியது பொருளிது எனவொரு
புதுமை யிடஅரி யதுமுத லெனுமொரு
பொதுவை யிதுவென தவமுடை முனிவர்கள் புடைசூழப்-

புரமு மெரியெழ நகையது புரிபவர்
புனலும் வளர்மதி புனைசடை யினரவர்
புடவி வழிபட புதைபொருள் விரகொடு புகல்வோனே ;

அகில கலைகளு மறநெறி முறைமையு
மகில மொழிதரு புலவரு முலகினி
லறிஞர் தவமுயல் பவர்களு மியலிசை யதனாலே-

x அறுவர் முலையுணு மறுமுக னிவனென
அரிய நடமிடு மடியவ ரடிதொழ
அருணை நகர்தனி லழகுடன் மருவிய பெருமாளே. (௬)

---

* "அமுது பொதிதரு கனிதனை யிதழென
முலையை நகையென வளையிரு குழையென-என்பதும் பாடம்
(முலை—முல்லை ; வளை-வள்ளைக்கொடி-குழை—காது)

† படியி லரிவையர் வடிவதில் ஒரு குறை (பாட பேதம்)

‡ "விகட முடனடமிடு மயில்"—(பாட பேதம்)

x "அறுவர்முலை நுகரும் அறுமுக குமர சரணமென அருள்பாடி யாடி"—சீர்பாத வகுப்பு.

தாமரையின் அரும்புநிலை மலர் கொங்கை எனவும், பற்களையும், இரு குழைகளையும், மொழியையும், (உவமை) சொல்லுதற்கு அரிதான தாமொரு மாதர்களின் செயலாற்றுங் கருவிகளெனவும் கூறிப்

பகலும் இரவும் மிக்க மன மருட்சியுடன் (பதியிலர்) பொது மகளிரின் வடிவில் அழகு இருப்பிடங் கொண்டிருக்கின்றதென, சற்றும் குறைவிலா வகையில் அவர்கள் அன்பு கொள்ளுமாறு இதமொழிகளை (இன்ப வார்த்தைகளை) அவர்களிடம் சொல்லித் திரியாதே—

பகைமை பூண்டு, எதிர்த்துச் சண்டை செய்த அசுரர்களைத் தூளாமாறு, அழகுடன் (நடை) கூத்து—நடனம் செய்கின்ற மயில்மேல் வரும் திரு ஓலக்க தரிசனத்தை (உலாவரும் காட்சியை) தினந்தோறும் நினைப்பாயாக என்று வரம் அருளுக (திருவருள் மொழியைக் கூறுவாயாக).

எடுத்துச் சொல்லுதற்கு அரியதான பொருள் இது தான் என்றும், ஒரு புதிதாம் தன்மையில் கற்பனை செய்ய அரியதான முதன்மையது, ஒப்பற்ற பொதுவாம் தன்மை கொண்டது இது என்றும், தவநிலையில் உள்ள முனிவர்கள் பக்கத்திற் சூழ்ந்து நிற்க—

திரிபுரம எரியுண்ண நகை புரிந்தவர், கங்கையையும், வளரும் பிறையையும் அணிந்துள்ள சடையினர்—ஆகிய சிவன் பூமியில் (சுவாமிமலையில் – (அல்லது) திருத்தணிகையில்) உன்னை வழிபட்டு நிற்க (அவருக்கு நீ! ரகசியப் பொருளை சாமர்த்தியத்துடன் உபதேசித்தவனே)

சகல கலைகளும், தரும நெறியைக்கூறும் ஒழுக்க (நூல்களும்) எல்லாவற்றையும் மொழியவல்ல புலவர்களும், உலகில் உள்ள அறிஞர் யாவரும், தவ நிலையைச் சார்ந்து முயல்பவர்களும், இயற்றமிழாலும் இசைத் தமிழாலும்—

(கார்த்திகை மாதர்) அறுவர்களின் முலைப்பால் உண்ணும் அறுமுக (சுவாமி) இவன் என்று தியானித்துக் கூறி அருமையான நடனம் இடும் அடியவராய் (உனது) திருவடியைத் தொழுதுநிற்கத், திருவண்ணமலைத் தலத்தில் அழகுடன் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(அநுதினம் நினையென அருள் பகர்வாயே)

515. திருவடி மறவாமை

தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன தனதான

முருகு செறிகுழல் சொருகிய விரகிகள்
முலைக ளளவிடு முகபட பக்ஷிகள்
முதலு முயிர்களு மளவிடு களவியர் முழுநீலா-

முழுகு புழுககில் குழைவடி வழகியர்
முதிர வளர்கனி யது*கவ ரிதழியர்
முனைகொ ளயிலென விழியெறி †கடைசிய ரநுராகம் ;

மருவி யமளியி னலமிடு கலவியர்
மனது திரவிய ‡மளவள வளவியர்
வசன மொருநொடி நிலைமையில் கபடியர் வழியேநான்-

மருளு மறிவின னடிமுடி யறிகிலன்
xஅருணை நகர்மிசை கருணையோ டருளிய
மவுன வசனமு மிருபெரு சரணமு மறவேனே ;

கருதி யிருபது கரமுடி யொருபது
கனக மவுலிகொள் புரிசைசெய் பழையது
கடிய வியனகர் oபுகவரு கனபதி கனல்மூழ்கக்-

---

* கவிர் இதழ்—என்பது பாடமாயின் முருக்கு இதழ் எனப் பொருள்படும்.

† கடைசியர்—மருத நிலப் பெண்கள்—இங்குப் பொதுவாக மாதர்கள் என்றுவது—கடைப்பட்டோர் (இழிந்தோர்) என்றுவது கொள்ளலாம் "நெடியகட் கடைசி மங்கையர்" சிந்தாமணி-1249. 'வளைவய விடையிடைக் களைகளை கடைசியர்-பெருங்கதை-1-48-162.

‡ அளவளவு அருளுதல்—509-ஆம் பாடலின் கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

x இது அருணகிரியாரின் வரலாற்றைக் குறிக்கும். 513-ஆம் பாடலும் இதுவும் அருணையில் அவர் ஆட்கொளப் பெற்றதை விளக்குவன.

o புகவரு—புகுவதற்கு அரிதாகிய.

515.

நறுமணம் நிறைந்த கூந்தலைச் சொருகி முடித்துள்ள தந்திரசாலிகள், கொங்கைகளை அளவிட்டுக் காட்டும் மேலாடை அணிந்துள்ள வெளி வேஷக்காரிகள், (அவரவர்க்குள்ள) மூலதனத்தையும், அந்த அந்த உயிர்களையும் (தம்மிடம் வரும் பேர்வழிகளின் சுபாவத்தையும்) அளந்திடவல்ல திருடிகள்—முழுமையும் நீலநிறம் நிரம்பக்கொண்ட—

புழுகு (புனுகு சட்டம்), அகில் இவையிரண்டும் குழையப்பட்ட மணங்கொண்ட உருவ அழகியர், நன்கு பழுத்த (கொவ்வைக்) கனியின் தன்மையைக் கவர்ந்துள்ள (வாய்) இதழினர், கூர்மைகொண்ட வேல்போன்ற கண் பார்வையை வீசிடும் மாதர்கள் (அல்லது-கடைப்பட்டோர்-இழிந்தோர்) — (அல்லது) அயிலெனக் கடைவிழியை (கடைக்கண்ணை வீசுபவர்-) காமப்பற்று—

பொருந்த, படுக்கையில் (தேக) நலத்தைத்தரும் புணர்ச்சியாளர், தங்கள் மனதை (தயவைத்)தாம் பெற்ற பொருளின் அளவளவே அளந்து தருபவர், பேசும் பேச்சில் ஒரு நொடி நேரத்தில் வஞ்சனை புகுத்துபவர்— ஆகிய பொதுமகளிரின் வழியில் நான்

மருள்கின்ற அறிவைக் கொண்டவன், (அடிமுடி—முடிஅடி) தலைகால் தெரியாதவன், (அத்தகைய எனக்குத்) திரு அண்ணாமலையில் கருணையுடன் நீ அருளின மௌனோபதேசத்தையும் இரண்டு பெருமைவாய்ந்த திருவடிகளையும் நான் மறவேன்—

ஆய்ந்து இருபது கரங்களும் தலை ஒரு பத்தும் பொன்னாலாய கிரீடங்களணிந்த தலையினன் (ராவணன்) ஆண்ட மதில்கள் கொண்டதும், பழமையானதும், காவல்கொண்டதுமான அற்புத நகரம், அயலார் புகுதற்கு அரிதான பெருமைவாய்ந்த நகரம், ஆன — இலங்கை எரியில் முழுக—

*கவச அநுமனொ டெழுபது கவிவிழ
அணையி லலையெறி யெதிரமர் பொருதிடு
களரி தனி†லொரு கணைவிடு மடலரி மருகோனே;
சருவு மவுணர்கள் தளமொடு பெருவலி
யகல நிலைபெறு சயிலமு மிடிசெய்து
‡தரும னவர்பதி குடிவிடு பதனிசை மயில்வீரா-
×தருண மணியவை பலபல செருகிய
தலையள் துகிலிடை யழகிய குறமகள்
தனது தனமது பரிவொடு தழுவிய பெருமாளே. (எ)

516. உண்மை உணர்வு கூட

தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன தனதான

○விடமு மமுதமு மிளிர்வன இணைவிழி
வனச மலதழல் முழுகிய சரமென
விரைசெய் ம்ருகமத அளகமு முகிலல வொருஞான-
விழியின் வழிகெட இருள்வதொ ரிருளென
மொழியு மமுதல வுயிர்கவர் வலையென
விழையு மிளநகை தளவல களவென வியனுபித்;

---

* ராவணனோடு போர் நடந்தபோது அநுமார் ராம லக்ஷ்மணருக்குக் கவசம்போல உதவினராதலின் அவரைக் 'கவச அநுமன்' என்றார். 'அநுமனொ டெழுபது கவி' என்றது அநுமனொ டெழுபது வெள்ளங் கவிகளை. 'அநுமானோ டேயெழுபது வெளங் கவி சேனைசேவித நிருபன்'—திருப்புகழ்-880.

'ஏற்ற வெள்ளம் எழுபதி னிற்றவென்
றாற்ற லாளர்' —கம்ப ராமா-நாடவிட்ட-2.

† ஒருகணைவிடும் அடலரி—452-ஆம் பாடலின் கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க—(பக்கம்-6.)

‡ 'இமையவர் நாட்டினில் நிறைகுடி யேற்றிய...
தம்பிரானே'—என்றார் பிறிதோரிடத்து (திருப்புகழ்-990).
அவுணர்களின் வலி யகல சயிலத்தை இடி செய்து, அந்த அவுணர்களை (தருமன் அவர்பதி) யம லோகத்தில்—குடியேறவிட்ட—எனவும் பொருள் காண அமைந்துளது. தருமன் அவன்—தருமன் அவர்—

(தொடர்ச்சி பக்கம் 181-பார்க்க.)

ரக்ஷை போன்ற அநுமானோடு எழுபது (வெள்ளம்) குரங்குகள் (மலைகளைப்) போட்ட அணையிற் (கடலை) அடக்கிக் கடந்து எதிர்த்துப் போர்செய்த போர்க்களத்தில் ஒரு அம்பை விட்ட பராக்ரமனும் திருமாலின் மருகனே!

போராடின அசுரர்கள் தங்கள் படையுடன் தமது மிக்க வலி எல்லாம் தொலைந்தழிய, நிலைபெற்றிருந்த கிரவுஞ்சத்தை இடித்துத் (தரு மன் அவர்) கற்பக விருக்ஷத்தின் நிழலில் அமர்ந்துள்ள அந்தத் தேவர்களைத் (தங்கள்) ஊரில் – பொன்னுலகில் (குடியேறவிட்ட) குடியேறும்படி உதவின (பதன்–பதம்) அழகு பொருந்திய மயில் வீரனே!

x புதிய மணிகள் பல பல செருகியுள்ள தலையினை உடையவள், ஆடை இடையில் அழகோடு அமைந்த குறமகள் (வள்ளியின்) கொங்கையை அன்புடன் தழுவின பெருமாளே!

(மவுன வசனமும் இருபெரு சரணமும் மறவேனே;)

516

○விஷமும் அமுதமும் இரண்டும் கொண்டு விளங்குகின்ற இரு விழிகளும் (குளிர்ந்த) தாமரையல்ல, நெருப்பில் தோய்ந்த அம்புகளாம் என்றும்; நறுமணம் கமழும் கஸ்தூரி வாசனைகொண்ட கூந்தலும் மேகம் அன்று, ஒப்பற்ற ஞான

விழி நாடும் வழியை மறைக்கும் இருளைத்தரும் தனி இருளாம் என்றும்; பேச்சும் அமுதம் அன்று, உயிரையே கவரும் வலையாம் என்றும்; விரும்பும் காமத்தை ஊட்டும் பற்கள் (தளவன்று களவாம் என்றும்) முல்லையரும்பு அன்று, திருட்டுத்தனத்தை தம்மாட்டு ஒளித்து வைத்துள்ளவைகளாம் என்றும்; வியப்பைத் தரும் தொப்புள் (கொப்பூழ்) என்னும்

என்றது—ஒருமை பன்மை மயக்கம்—துன்புற் றவுணர்கள் நமனுவ குறவிடு மயில் வேலா"—என்றார் 210-ஆம் திருப்புகழில்.

x 'தருணமணி—துகிலிடை'—

"தாசா மணியும் துகிலும் புனைவாள்" — கந்தர் அநுபூதி.

○ இந்த அருமைத் திருப்புகழில் முதல் நான்கு அடிகள் விலக்கணியின் பாற்படும்.

"கடுவும் அமிர்தமும் விரவிய விழியினர்" — என்றார் திருப்புகழ் 60-ல்.

தடமு மடுவல படுகுழி யெனஇடை
துடியு மல*மத னுருவென வனமுலை
சயில மலகொலை யமனென முலைமிசை புரள்கோவை-

தரள மணியல யமன்விடு கயிறென
மகளிர் மகளிரு மலபல வினைகொடு
சமைய முருவென †வுணர்வோடு புணர்வது மோருநாளே;

அடவி வனிதையர் தனதிரு பரிபுர
சரண மலரடி மலர்கொடு வழிபட
அசல மிசைவிளை புனமதி லினிதுறை ‡தனிமானும்-

அமர ரரிவையு மிருபுடை யினும்வர
முகர முகபட கவளxதவளகர
அசல மிசைவரு மபிநவ கலவியும் விளையாடுங்;

* மன்மதனது உருவம் எவ்வாறு கண்ணுக்குத் தோன்றாதோ அவ்வாறு இடை அதன் நுண்மையாலும் மென்மையாலும் கண்ணுக்குத் தெரியாது என்கின்றார்,

"மதன தனுநிகர் இடைக்கே"—'வேதா வாஞேன் எழுதினான் இலையோ'—என்றார் பிற இடங்களிலும்—திருப்புகழ்—1184, 150.

† உணர்வோடு புணர்வது :—

"நின்னிடைப் புகுந்தனன்...என்னிடை "ஞானவல்லியை நன்மணம் புணர்த்தி"—சிதம்பர மும்மணிக்கோவை-29.

‡ "வானக மங்கையும் தேன்வரை வள்ளியும் இருபுறம் தழைத்த"

"குஞ்சரக் கோதையும் குறமகட் பேதையும்
இருந்தன இருபுறத் தெந்தையென் னமுதம்"—கல்லாடம் 56; 73.

x தவளகர அசலம்—இது முருகவேளுக்கு உரிய பிணிமுகம் என்னும் யானை. இதன் வரலாற்றை திருப்புகழ் 474 பக்கம்-71 கீழ்க்குறிப்பிற் காண்க.

(தொடர்ச்சி-பக்கம் 183 பார்க்க).

இடமும் மடு (ஆற்றிடைப்பள்ளம்) அன்று, படுகுழியாம் (யானைகளைப்பிடிக்க அமைத்த) பெருங்குழியாம் என்றும்; இடையானது துடி (உடுக்கை) அன்று, மன்மதனது உருவமாம் என்றும் (அதாவது—அருவமாம் (உருவம் இல்லாதது) என்றும்; அழகிய கொங்கை மலையன்று, கொலைசெய்யும் யமனே என்றும்; கொங்கையின் மேல் புரளுகின்ற கோத்த வடம் (மாலை)—

முத்துமாலை—ரத்னமாலை அன்று, யமன் விட்ட பாசக்கயிறே ஆம் என்றும்; மாதர்கள் மாதர்கள் அல்ல, பல வினைகள் சேர்ந்து அமைந்த உருவமே என்றும்; காணவல்ல ஞான உணர்ச்சியுடன் கூடும் ஒரு நாள் எனக்குக் கிடைக்குமா!

வன தேவதைகள் தன்னுடைய இரண்டு,சிலம்பணிந்த, அடைக்கலம் புகத் தக்க, மலரடிகளை மலர்கொண்டு வழிபட, மலைமேல் விளைந்துள்ள (தினைப்) புனத்தில் இனிது அமர்ந்திருந்த ஒப்பற்ற மான்போன்ற வள்ளியும்—

தேவர் வளர்த்த மகளாம் தேவசேனையும் இரண்டு பக்கத்திலும் வர, (முகரம்) ஒலி செய்வதும், (முகபடம்) முகத்தில் தொங்கும் அலங்காரத் துணிகொண்டதும், உணவு கொள்வதும், வெண்ணிறம் கொண்டதும், துதிக்கை உடையதுமான மலையன்ன பிணிமுகம் என்னும் யானையின்மீது எழுந்தருளும் புதுமை வாய்ந்தவனே! சேர்க்கை யின்பத்தில் விளையாடுகின்ற

(182-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி.)

அருள் செய்வதற்கும் போர் புரிவதற்கும் எழுந்தருளும்போது முருகவேள் ' பிணிமுகம்'' என்னும் யானைமேற் செல்வார்.

"வேழம் மேல்கொண்டு" "அங்குசம் கடாவ ஒரு கை" "ஓடாப் பூட்கைப் பிணிமுகம் வாழ்த்தி" — திருமுருகாற்றுப் படையும், அதன் உரையும்.

"சேயுயர் பிணிமுகம் ஊர்ந்தமர் உழக்கி"—பரிபாடல்—5-2.
"கடுஞ்சின விறல்வேள் களிறூர்ந் தாங்கு"—பதிற்றுப்பத்து-11.
"மாறுவென்றிப் பிணிமுக ஊர்தி ஒண்செய்யோனும்".

—புறநானூறு 56.

கடக புளகித புயகிரி சமுக*வி
கடக கச்ரத துரகத நிசிசரர்
கடக †பயிரவ ‡கயிரவ மலர்களும் எரிதீயுங்-
கருக வொளிவிடு தனுபர xகவுதம
புநித முநிதொழ அருணையி லறம்வளர்
கருணை யுமைதரு சரவண சுரபதி பெருமாளே. (அ)

517. கலி நீங்க

தன்ன தனதன தனன தனதன
தனன தனதன தனன தனதன
தனன தனதன தனன தனதன தனதான

०கமரி மலர்குழல் சரிய புளகித
கனக தனகிரி யசைய பொருவிழி
கணைக ளெனநுதல் புரள துகிலதை நெகிழ்மாதர்-
கரிய மணிபுர ளரிய கதிரொளி
பரவ இணைகுழை யசைய நகைகதிர்
கனக வளைகல நடைகள் பழகிகள் மயில்போலத்;
திமிரு மதபுழு கொழுக தெருவினி
லலைய விலைமுலை தெரிய மயல்கொடு
திலத மணிமுக அழகு சுழலிக ளிதழூறல்-

* விகட அக. † பயிரவன்—பயங்கரத்தைச் செய்வோன்.
‡ கயிரவம்—செவ்வல்லி.
முருகவேள் செந்நிறத்தவர்.
"பவழத் தன்ன மேனி"—குறுந்தொகை-கடவுள் வாழ்த்து.
"செய்யன் சிவந்த ஆடையன்"—திருமுருகாற்றுப்படை.
'உருவும் உருவத் தீ யொத்தி"—பரிபாடல்-19.
x அருணையில் கவுதம முநிவர் தொழுதது :—
இறைவனது இடப் பாகத்தைப் பெற விரும்பின பார்வதி தேவி இறைவன் ஆணைப்படி திருவண்ணாமலைக்குத் தவஞ் செய்ய வந்தபோது அங்குக் கௌதம முநிவர் ஆஸ்ரமத்தில் தான் வந்து தங்கினதாக அருணாசல புராணம் கூறும்.
"கோதமனார் ஆசிரமந் தன்னிற் குறுகினாள்"
"கோதமாச் சிரமந்தன்னிற் கோல்வளை தீதிலாத் தவஞ் செய்தது செப்பினேன்"—அருணாசல புராணம்-திருக்கண் புதைத்த சருக்கம் 56, 78.
० கமரி—கம அரி; கமம்—நிறைவு; அரி—வண்டு.

(கடகம்) கங்கணம் அணிந்தனவும், புளகம் கொண்டுள்ளனவுமான புயமலைக் கூட்டத்தை உடைய (விகட அக) அழகு வாய்ந்த உள்ளத்தவனே! கசரத துரக நிசிசரர் கடக பயிரவ (நிசிசரர்-கசரத துரக கடக பயிரவ) அசுரர்களுடைய யானை, தேர், குதிரை, சேனை (இவைகளுக்குப்) பயங்கரத்தை ஊட்டுபவனே! கயிரவ மலர்களும்—செவ்வாம்பல் மலர்களும், எரிகின்ற தீயும்

கருகும்படி அவ்வளவு சிவந்த ஒளியை வீசும் தேகத்தை உடைய கடவுளே! கவுதமர் என்னும் பரிசுத்தமான முனிவர் தொழுது பூசிக்கத் திரு அண்ணாமலையில் அறநெறியை வளர்த்த கருணை வடிவினளாம் உமையவள் ஈன்ற சரவணனே! தேவர் தலைவனும் இந்திரனுக்குப் பெருமாளே!

(உணர்வொடு புணர்வதும் ஒரு நாளே)

517.

நிறைந்த வண்டுகள் கூந்தலிற் சரிய, புளகிதம் கொண்ட பொன்மயமான கொங்கை மலை அசைய, போரிடுவது போன்ற கண்கள் அம்புகளென (விளங்க), நெற்றி புரள, ஆடையானது நெகிழ்கின்ற மாதர்களின்—

(கழுத்திற்) கரிய மணி (மாலை) புரள்வதால் அருமையான சோதிஒளி பரவ, இரண்டு குழைகளும் அசைய, ஒளி விளக்கமுள்ள பொன்வளைகள் கல என ஒலிக்க, நடை பயிற்றுபவர் மயில்போல—(மயில்போல நடை பயிற்றுபவர்)—

பூசியுள்ள சாரமான புனுகுசட்டம் ஒழுகத் தெருவில் அலைய, விலைக்கு விற்கப்படும் கொங்கை வெளித்தோன்ற, காமப்பற்றுடன் நெற்றிப்பொட்டு அணிந்துள்ள முக அழகுடன் (அங்குமிங்கும் சுழலுபவர்) திரிபவர்களாம் பொதுமகளிரின்) வாயிதழ் ஊறலைத்—

திரையி, லமுதென கலைகள் பலசுவை
யெனவு மவர்மயல் தழுவு மசடனை
திருகு புலைகொலை கலிகள் சிதறிட அருள்தாராய்;

குமர குருபர குமர குருபர
குமர குருபர குமர குருபர
குமர குருபர குமர குருபர எனதாளங்-

குலைசெய் முரசமொ டரிய விருதொலி
டமட டமடம டமட டமவென
குமுற திமிலைச லரிகி னரிமுத லிவைபாட;

அமரர் முனிவரு மயனு மனைவரு
மதுகை மலர்கொடு தொழுது பதமுற
அசுரர் பரிகரி யிரத முடைபட விடும்வேலா-

அகில புவனமொ டடைய வொளிபெற
அழகு சரண்மயில் புறம தருளியொ
ரருண கிரிகுற மகளை மருவிய பெருமாளே. (க)

518. யமன் வரும்போது காத்தருள்

தனதனத் தானனத் தனதனத் தானனத்
தனதனத் தானனத் தனதான

†கயல்விழித் தேனெனைச் செயலழித் தாயெனக்
கணவகெட் டேனெனப் பெறுமாது-

கருதுபுத் ரானெனப் புதல்வரப் பாவெனக்
கதறிடப் பாடையிற் றலைமீதே;

* தாள ஒலியிலும் முருகவேளின் திருநாம ஒலியைக் கேட்கின்றார் அருணகிரியார்.

† 'கயல்விழித் தேன்'—'கயல் மீன் போலும் கண்ணை உடைய தேன்மொழி—மனைவி' என்றும் பொருள் காணலாம்.

கடலில் எடுத்த அமுதே இது என்றும், கரும்பு இது என்றும், (கள்) தேன் இது என்றும், பலாப்பழத்தின் சுளை இது என்றும், அந்த மாதர்களின் மோகத்தில் தழுவுகின்ற முட்டாளின் (திருகு) குற்றங்கள், (புலை) இழிவான தன்மை, (கலிகள்) துன்பம்-தரித்திரம் முதலிய தீமைகள் சிதறி விலக அருள்புரிவாயாக.

குமர குருபர, குமர குருபர, குமர குருபர, குமர குருபர, குமர குருபர, குமர குருபர — என்னும் ஒலியுடன் தாளங்கள்—

ஒலி செய்கின்ற முரசத்துடன் (போர்ப் பறையுடன்), அருமையான வெற்றி ஒலிகள் டமட டமடம டமட டம என்று அதிரொலி செய்ய, திமிலை (பறைவகை), சல்லரி (பறைவகை), கின்னரி (யாழ்வகை) முதலானவை பாட—

தேவரும், முனிவரும், பிரமனும், யாவரும் மதுகை மலர்கொடு தொழுது (கை மது மலர்கொடு தொழுது) கரத்திலேந்திய தேன்நிறைந்த பூக்களைக்கொண்டு தொழுது, (இழந்து நின்ற) தத்தம் பதங்களை-பதவியைப் பெறவும், அசுரர்களின் குதிரை, யானை, தேர் இவை உடைபட்டழியவும் செலுத்தின வேலாயுதனே!

எல்லா உலகங்களும் எங்கும் ஒளி பெறவும், அழகிய பாதங்களை மயிலின்மேல் இருத்தி ஒப்பற்ற திரு அண்ணா மலையில் மருவிய (வீற்றிருக்கும்) பெருமாளே! குறமகள் வள்ளியைச் சேர்ந்த பெருமாளே!

(திருகு புலைகொலை கலிகள் சிதறிட அருள்தாராய்)

518.

(கயல்) கண் விழித்தேன் — (உங்களுக்குப் பணிவிடைகள்) எத்தனை நாள் கண்விழித்துச் செய்தேன், என்னைச் செயலற்றுப போம்படிச்செய்து விட்டீர்களே! என்றும், கணவ! இனி நான் அழிந்துபோனேன் என்றும் கூறி மனைவி அழ), பெற்ற தாய்—

என் எண்ணத்திலேயே உள்ள மகனே என்று புலம்ப, பிள்ளைகள் 'அப்பா' என்று கதறப், பாடையில் தலைமாட்டுப் பக்கத்தே நின்று—

பயில்குலத் தாரமுப் பழையகட் பாரமுப்
பறைகள்கொட் டாவரச் சமணரும்-

பரியகைப் பாசம்விட் டெறியுமப் போதெனைப்
பரிகரித் தாவியைத் தாவேணும் ;

அயிலறச் சேவல்கைக் கினிதரத் தோகையுற்
†றருணையிற் கோபுரத் துறைவோனே-

அமரரத் தா‡சிறுக் குமரிமுத் தாசிவத்
தரியசொற் பாவலர்க் கெளியோனே ;

புயலிளைப் பாறுபொற் சயிலமொய்ச் சாரலிற்
புனமறப் பாவையைப் புணர்வோனே-

பொடிபடப் பூதரத் தொடுxகடற் சூரனைப்
பொருமுழுச் சேவகப் பெருமாளே. (௧0)

519. திருவடியைத் தொழ

தனதனத் தானனத் தனதனத் தானனத்
தனதனத் தானனத் தனதான

கறுவுமிக் காவியைக் oகலகுமக் காலனைத்
திலகுகட் சேல்களிப் புடனடக்-

கருதிமுற் பாடு **கட் டளையுடற் பேசியுட்
களவினிற் காசினுக் குறவாலுற்;

---

* இந்த அடியில் வேல், சேவல், மயில் மூன்றும் ஓதப்பட்டன.

† திரு அண்ணாமலைக் 'கோபுரத் திளையனார்' என்னும் முருக வேளைக் குறிப்பன திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் 518 முதல் 523-முடிய.

‡ சிறுக் குமரி—குறச் சிறுமியைத் தான் குறிக்கும்.

x கடற் சூரனைப் பொரு—கடலிலே நின்ற சூரனோடு(மாவுடன்) பொருத—
"ஆழிச்சூர் செற்றாய்" (ஆழி-கடல்)—திருப்புகழ்-(292).

o கலகும்—கலக்கும்.

** கட்டளை உடல்—அளவான பொருள்.

நெருங்கின குலத்தினர் – உறவினர் அழ, பழைய நட்பினர்கள் அழ, பறைகள் கொட்டிவர, யமனும்

பருத்த-கையிலுள்ள-பாசக்கயிற்றை என்மீது விட்டு எறியும் அந்தத் தருணத்தில் என்னை (யமனிடத் திருந்தும் நீக்கிக்) காப்பாற்றி என் உயிரைத் தந்தருளுக.

வேல், தரும நிலைக்கோழி, இவை இரண்டும் திருக்கரத்தில் இனிது விளங்க மயில்மீது விளங்கித் திரு அண்ணாமலையில் கோபுரத்து (வாயிற் பக்கத்தில்) வீற்றிருப்பவனே!

தேவர்களுக்குத் தலைவனே! சிறிய குமரி வள்ளிக்கு (அல்லது — அத் தேவர்கள் இடையே வளர்ந்த இளமை வாய்ந்த தேவசேனைக்கு) (முத்தம் இட்டுப்) பிரியம் தருபவனே! சிவபிரானை அருமையான சொற்களால் பாடும் பாவலர்க்கு (சிவனைப்பாடும் புலவர்க்கு) எளியவனே!

மேகங்கள் இளைப்பாறுகின்ற (தங்கிப் படிகின்ற) அழகிய மலை (வள்ளிமலையின்) நெருங்கிய சாரலிலே (மலைப்பக்கத்தே)—தினைப்புனங் காத்திருந்த வேடப் பெண்ணைக் கூடினவனே!

பொடிபடப் பூதரத்தொடு (சூரனைக் காத்திருந்த எழு மலைகள் பொடிபடக், கடலிலே மாமரமாய்க் கிடந்த சூரனைப் பொருது அடக்கிய பரிபூரண பராக்கிரமப் பெருமாளே!

(ஆவியைத் தரவேணும்)

519.

கறுவு (சினம்–கோபம்) மிகுந்து ஆவியைக் கலக்கும் அந்த காலனைப்போல விளங்கும் கண் என்கின்ற மீன் மகிழ்ச்சியுடன் நாட (விரும்பிப் பார்க்க)—

யோசனை செய்து முன்னதாகவே அளவான பொருள் இவ்வளவு என்று பேசி, உள்ளத்தே வைத்த கள்ளத் தனத்தால், பெற்ற அளவுக்கே உறவு பூண்டு—

றுறுமலர்ப் பாயலிற் றுயர்விளைத் தூடலுற்
றுயர் பொருட் கோதியுட் படுமாதர்—

ஒறுவினைக் கேயுளத் தறிவுகெட் டேனுயிர்ப்
புணையிணைத் தாள்தனைத் தொழுவேனோ;

மறையெடுத் *தோதிவச் சிரமெடுத் தானுமைச்
செறிதிருக் கோல்முற் றணைவானும்—

†மறைகள் புக் காரெனக் குவடுநெட் டாழிவற்
றிட அடற் சூரனைப் பொரும்வேலா;

அறிவுடைத் தாருமற் றுடனுனைப் பாடலுற்
றருணையிற் கோபுரத் துறைவோனே—

அடவியிற் றோகைபொற் றடமுலைக் காசையுற்
றயருமச் சேவகப் பெருமாளே. (கக)

520. ஒத

தனதனத் தானனத் தனதனத் தானனத்
தனதனத் தானனத் தனதான

பரியகைப் பாசம்விட் டெறியுமக் காலனுட்
பயனுயிர்ப் போயகப் படமோகப்—

படியிலுற் ருரெனப் பலர்கள்பற் றுவடற்
படரெரிக் கூடுவிட் ‡டலைநீரிற்;

* ஓதி—ஓதுபவன்.

† மறைகள் புக்கார் என—அடைக்கலம் புகுந்தா ரென.

‡ அலைநீரிற் பிரியும்—"நீரிற் படிந்து விடு பாசத் தகன்று" —பாட்டு-162—பக்கம்-376-கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

பொருந்திய மலர்ப் படுக்கையில் வருத்தத்தை உண்டு பண்ணியும், (புலவி) பிணக்கு உற்றும், அதிக பொருள் தரவேண்டும் என்று கூறி - அத்தகைய பெரிய தொகைக்கே உட்படுகின்ற மாதர்கள்—

கடிந்து கூறும் (துன்பப்படுத்தும்) செயலுக்கே (செயல்களால்) (என்) உள்ளத்து அறிவு கெட்டேன்; என் உயிர்க்கு பிறவிக்கடலைக் கடக்கத் தெப்பம்போல உதவும் உனது இருதாள்களைத் தொழ மாட்டேனே!

வேதங்களை எடுத்து ஓதும் பிரமனும், வஜ்ராயுதத்தை (குலிசத்தை) ஏந்தும் இந்திரனும், மை (மேகம்) போல கருமை நிறம் நிறைந்த அழகிய கோலத்தைக் கொண்டு சேரும் திருமாலும்—

(சூரனுக்குப் பயந்து) மறைவிடம் தேடித் (தன்னிடம்) அடைக்கலம் புகுந்துள்ளார்கள் என்ற காரணத்தால் - (குவடு) மலைகளைக்கொண்ட (நெட்டாழி) நெடிய கடல் வற்றிப்போக, வலிமைவாய்ந்த சூரனொடு பொருதவேலனே!

அறிவு வாய்ந்த பெரியோர்களும் (என்னுடன் இருந்து) * யான் பாடும் சந்தப்பாக்களை என்னுடன் கூடி உன்னைப்பாட அண்ணாமலையில் கோபுரத்தில் வீற்றிருப்பவனே!

(வள்ளிமலைக்) காட்டில் மயிலன்ன வள்ளியின் அழகிய பெரிய கொங்கைமீது ஆசைகொண்டு அயர்ச்சிகொண்ட (சோர்வுகொண்ட) அந்த பராக்ரமம் நிறைந்த பெருமாளே!

(உயிர்ப்புணையிணைத் தாள்தனைத் தொழுகிலேனே!)

520.

பருத்ததான கைக் கயிற்றைப் (பாசக்கயிற்றை) விட்டு வீசும் அந்தக் (காலனுள்) காலனிடத்தே - பயன்தரும் இந்த உயிர் - போய் - அகப்பட்டுக்கொள்ள - மோகம் (ஆசைவைத்து) இந்தப்

படியில் (பூமியில்) உற்றார் என (சுற்றத்தார் எனப்படும்) பலரும் - பற்று - என் உடலைப்பற்றி - அடல் (பலமாகப்) படர்ந்து எரியும் எரியில் இந்த கூடு (உடலை) - விட்டு (போட்டு), தாங்கள் அலைவீசும் நீரில் - குளித்துப்)

---

* அருணகிரிநாதர் வரலாறு—பக்கம் 17 பார்க்க.

பிரியுமிப் பாதகப் பிறவியுற் றேமிகப்
பிணிகளுக் கேயிளைத் துழல்நாயேன்—
பிழைபொறுத் தாயெனப் பழுதறுத் தாளெனப்
பிரியமுற் றேதிடப் பெறுவேனோ;
*கரியமெய்க் கோலமுற் றரியினற் றாமரைக்
கமைவபற் றாசையக் கழலோர்முன்—
கலைவகுத் தோதிவெற் பதுதொளைத் தோனியற்
கடவுள்செச் சேவல்கைக் கொடியோனென்
றரியநற் பாடலைத் தெரியுமுற் றோர்†கிளைக்
கருணையிற் கோபுரத் துறைவோனே—
அடவியிற் றோகைபொற் றடமுலைக் காசையுற்
றயருமச் சேவகப் பெருமாளே. (கஉ)

521. மயில்மீது வர

தனதனன தான தத்த, தனதனன தான தத்த
தனதனன தான தத்த தனதான

தருணமணி வானி லத்தி லருணமணி யால விட்ட
தழலமளி மீதெ றிக்கு நிலவாலே—
தலைமைதவி ராம னத்தி னிலைமையறி யாதெ திர்த்த
தறுகண்மத வேள்தொ டுத்த கணையாலே;

* இது திருமால் கண்மலரிட்டுச் சிவபிரானைப் பூசித்த வரலாற்றைக் குறிக்கும்—
பாடல்-80 353, பக்கம்-188-388 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.
† கிளைக்கு-'கு'-பொருட்டு' என்னும் பொருளில் வந்துளது. பாடல் 278 பக்கம் 190. கீழ்க்குறிப்பு. கிளை-கூட்டம் என்றது— கிள்ளை-கிளியெனக் கொண்டால் அரிய நல்ல திருப்புகழ்ப் பாடல்களைத் தெரிந்துசொன்ன ஒப்பற்ற கிளியாம் அருணகிரி யார்க்கு* (அருள்செய்து) திரு அண்ணமலையிற் கோபுரத்தில் வீற்றிருப்பவனே!—எனப் பொருள்படும் இந்தப் பொருளில் இந்தப் பாடல் பிற்காலத்து ஆன்றோர் பாடலோ என்னும் ஐயம் எற்படும்.

பிரிந்து போகின்ற – பாபத்துக்கு இடந்தருகின்ற பிறவியை அடைந்தே மிக்க நோய்களால் இளைத்துத் திரிகின்ற அடியேனுடைய

பிழை பொறுத்தவனே என்றும், என் குற்றங்களைக் களைந்து ஆண்டருள் என்றும், அன்புகொண்டு நான் உன்னை ஓதிப் புகழும் பாக்கியத்தைப் பெறுவேனோ!

(கரிய மெய்க்கோலம் உற்ற அரியின்) கரிய உடல் நிறம்கொண்ட திருமாலின், (நல் தாமரைக்கு அமைவ) நல்ல தாமரைக்கு ஒப்பான கண்ணையே, (பற்று ஆசை) மலராகக் கொள்வதற்கு ஆசைகொண்ட அந்தத் திருவடியை உடையோராம் சிவபிரான்முன் (சிவபிரானது சந்நிதானத்தில்)

கலைநூற் கருத்தை எடுத்து ஓதினவன் (தேவாரப் பாக்களாக ஓதினவன்) (அல்லது கலைகளின் சாரமாம் மூலப்பொருளை உபதேசித்தவன்), கிரவுஞ்ச மலையைத் தொளை செய்தவன், தகுதிவாய்ந்த கடவுள், சிவந்த சேவற் கொடியைக் கையிற் கொண்டவன் என்று

அருமையான நல்ல பாடல்களைத் தெரிந்துகூறி அடைவோர் கூட்டத்துக்கு (அருள்பாலிக்க) அண்ணாமலையில் கோபுரத்தில் வீற்றிருப்பவனே!

காட்டில் (வாசம்செய்த) தோகை – மயிலன்ன வள்ளியின் அழகிய பெரிய கொங்கைமீது ஆசைகொண்டு தளர்ச்சி பூண்ட அந்த பராக்ரமப் பெருமாளே!

(பிரியமுற்று ஓதிடப் பெறுவேனோ)

521.

தருணம்) சமயம் பார்த்து, (மணி) ஒளிகொண்ட (வான் நிலத்தில்) ஆகாயத்தில் நின்று (அருணமணி) செம்மணி—மாணிக்கம்போலச் செந்நிறத்ததாய்—ஒலித்து அசைந்துவரும் நெருப்பைப் படுக்கையின்மேல் வீசுகின்ற நிலவாலும்—

தலைவனிடத்தினின்றும் நீங்காத என் மனத்தின் நிலைமையை அறியாது (என்னை) எதிர்த்த கொடியவனான செருக்குள்ளவனான மன்மதன் செலுத்தின பாணங்களாலும்—

வருணமட மாதர் கற்ற வசையின் மிகை பேச முற்று
மருவுமென தாவி சற்று மழியாதே—
*மகுடமணி வாரி சைக்கும் விகடமது லாவு சித்ர
மயிலின் மிசை யேறி நித்தம் வரவேணும் ;
கருணையக லாவி ழிச்சி களபமழி யாமு லைச்சி
கலவிதொலை யாம றத்தி மணவாளா—
கடுவுடைய ராசி ரைத்த †சடிலமுடி மீது வைத்த
கடியமல ராத ரித்த கழல்வீரா ;
அருணமணி யால மைத்த கிரணமணி சூழும் வெற்றி
அருணை நகர் கோபு ரத்தி லுறைவோனே—
அசுரர்குலம் வேர றுத்து ‡வடவனலை மீதெ ழுப்பி
அமரர்சிறை மீள விட்ட பெருமாளே. (கரு.)

---

* மகுடம் அணிவார்—தேவர்கள். "முடியுடை அமரர் (சம்பந்தர்-I-41-9 ; I-79-6) 'உயரமரர் மணிமுடி' சீர்பாத வகுப்பு—தேவர்கள் போற்றும் இந்திரனுகிய மயில்.

மகுடமணி வார் இசைக்கும் மயில்—என்பதற்குத் தனது மகுடத்தில் மணி (ரத்னத்தை) வைத்துள்ள வார்—கயிறுபோன்ற பாம்பு (வாசுகி-அல்லது ஆதிசேடனை)த் (தனது காலிற்) கட்டி அடக்கி உள்ள மயில்—எனப் பொருள் காணலாம் என்பர் அருட்கவி சேதுராமனுர். (பாற்கடல் கடைந்தபோது வாசுகி—ஆதிசேஷன் கடையும் கயிறானதும் குறிக்கற்பாலது)

"பூட்டு பணிப்பத மாமயிலா," "நாகபந்த மயூரா"—"நீளக்காள புயங்க கால கலாபத்தேர்" 'பணமணி பட்சத் துரங்கமும்', திருப்புகழ்—789, 100, 68, 1016! "வாசுகி எடுத்துதறும் வாசி"—வேளைக்காரன் வகுப்பு; கலபி "அனந்தன் பணமுடிதாக்கக் காலிற் கிடப்பன மாணிக்க ராசி" கந்தர் அலங்காரம் 97. "பாரப் பணமுடி அநந்தன் முதலாவெலாம் பதைபதைத்தே நடுங்க" (மயில் விருத்தம்)

மகுடமணிவார்—கந்தருவர் எனக்கொண்டு அவர்களும் புகழும் விகடம் (கூத்து வகைகளைக்) கொண்ட மயில்—எனப் பொருள் காண்பர் வித்வான் பிர்ம ஸ்ரீ ஜகந்நாதையரவர்கள்.

† சடிலமுடிமீது வைத்த கடிய மலர் :
"கொன்றை யணிந்த சிரம் சரண் அங்கிகாரா—திருப்புகழ் 1148

‡ 'வட அனலை மீதே ழுப்பி'—
"சங்கரித்து அம்மலை முற்றும்
சிரித்தெரி கொளுத்தும் கதிர்வேலா"—(திருப்புகழ் 263-பக்கம் 155-ன் கீழ்க்குறிப்பில்—' பன்னிரு விழிகளும் பிறங்கு வெஞ்சுடர் வடவைபோ லாக்கி அக்கணத்தில் உற்று நோக்கினன் எரிந்தன களேவரத் தொங்கல் '—என வருவதைக் காண்க.

பல ஜாதிகளைச் சார்ந்த அறியாமைகொண்ட பெண்கள் தெரிந்துபேசும் வசைப் பேச்சுக்களை மிகுதியாகப் பேசுவதாலும்—முழுமையும் ஈடுபட்டழுந்தியுள்ள என்னுடைய ஆவி சிறிதேனும் அழியாமல்—

மகுடம் (உச்சிக்கொண்டையும்), *(மணி) அழகிய வாரும் (கடிவாளவாரும்), (இசைக்கும்) கட்டியுள்ள (மயிற்பரிமீது), (அல்லது—மகுடமணிவார்—தேவர்கள் இசைக்கும்—போற்றும்—மயில்மீது), (விகடம்) அழகுடன் உலவும் அலங்கார மயில்மீது ஏறி நாள்தோறும் வரவேணும்.

கருணை நீங்காத கண்ணினள்; சந்தனக் கலவை அழியாத (எப்போதும் விளங்கும்) கொங்கையள்; (உன்னோடு) சேர்க்கை நீங்காத பராக்ரமம் வாய்ந்தவள் (அல்லது சேர்க்கை நீங்காத வேட்டுவச்சி) ஆகிய குறத்தியின் மணவாளனே!

விஷம் உடைய பாம்புகளின் வரிசைகொண்ட (சிவபிரானது) சடாமகுடத்தின் மேல்வைத்த (கழல்வீரா) திருப்பாதங்களை உடைய வீரனே! நறுமலர்களை விரும்புகிற திருப்பாதங்களை உடைய வீரனே! (அல்லது—(சிவபிரான் தன்னை வணங்கினதால்) அவரது சடைமுடியில் வைத்திருந்த வாசனை மலர்களை ஏற்றுக்கொண்ட கழலினை உடைய வீரனே!)

சிவந்த ரத்னங்களில் அமைந்துள்ள (ஒளிபோன்ற) ஒளி பொருந்திய (மணி) சூரியன் வலம்வரும் வெற்றி விளங்குவதான அருணைநகர் கோபுரத்தில் உறைபவனே!

அசுரர்களுடைய குலத்தை வேருடன் அறுத்து வடவாக்கினி போன்ற தீயை அவர்கள்மீது செலுத்தித், தேவர்களைச் சிறையினின்றும் மீள்வித்த (மீட்டுக் காப்பாற்றிய) பெருமாளே!

(மயிலின் மிசை ஏறி நித்தம் வரவேணும்)

---

* மயிலுக்குச் சேணம், கடிவாளம், அங்கவடி-(விரா-துதி-3, கந்தர் அலங்-11)

522. மயில்மீது வர

தனதனன தான தத்த, தனதனன தான தத்த
தனதனன தான தத்த தனதான

முழுகிவட வாமு கத்தி னெழுகனலி லேபி றக்கு
முழுமதிநி லாவி னுக்கும் வசையாலும்—
மொழியுமட மாத ருக்கு மினியதனி வேயி சைக்கு
முதியமத ராஜ னுக்கு மழியாதே;
புழுகுதிகழ் நீப மத்தி லழகியகு ராநி ரைத்த
புதுமையினி லாறி ரட்டி புயமீதே—
புணரும்வகை தானி னைத்த துணரும்வகை நீல சித்ர
பொருமயிலி லேறி நீத்தம் வரவேணும்;
எழுமகர வாவி சுற்று *பொழிலருணை மாந கர்க்கு
ளெழுதரிய கோபு ரத்தி லுறைவோனே—
இடைதுவள வேடு வச்சி படமசைய வேக னத்த
இளமுலைவி டாத சித்ர மணிமார்பா;
செழுமகுட நாக மொய்த்த ஒழுகுபுனல் வேணி வைத்த
சிவனைமுத லோது வித்த குருநாதா—
†திசைமுகன்‡மு ராரி மற்று மரியபல தேவ ருற்ற
சிறையடைய மீள விட்ட பெருமாளே. (கச)

---

* 'சோலை சூழ்ந்த உயர்பொழில் அண்ணு'—அப்பர். 6-16-5.

† திசைமுகன் — நான்முகன் பிரமன் — தான் படைத்த திலோத்தமையைக் கண்டு பிரமன் காதல்கொண்டு அவளை நோக்கத்திலோத்தமை வேறொருதிசைக்குச் செல்ல, அவளைப்பார்க்க வேண்டி அந்தத் திசைப் பக்கம் தனக்கு ஒரு முகத்தைப் படைத்துக் கொண்டான் பிரமன். இவ்வாறு அவள் நாலு திசைகளிலும் செல்ல, அவளைப் பார்க்கப் பிரமனும் நாலு திசைப் பக்கங்களுக்கும் முகங்களைப் படைத்துக்கொண்டான். அதனால் திசைமுகன் ஆயினன்.

‡ முராரி—முரன் என்றும் அசுரனுக்குப் பகையாய் நின்று அவனை அழித்த திருமால். முரன் நரகாசுரனுடைய சேனாபதியும் மந்திரியும். இவன் கோட்டையைக் காத்துக் கொண்டிருந்தபோது கண்ணனாற் கொல்லப்பட்டான்.

522.

மூழுகி வடவா முகத்தின் (வடவா முகாக்கினியில் மூழ்கி) அங்கு பெற்ற சூட்டுடனே தோன்றும் பூரண சந்திரனுடைய ஒளிக் கிரணங்களுக்கும், நிந்தனை பேச்சுப்

பேசும்] மடமையுடைய மாதர்களுக்கும், இனிமை வாய்ந்த தனி — ஒப்பற்ற புல்லாங்குழலின் இசை யொலிக்கும், பழையவனும் மன்மத ராஜனுடைய (சேஷ்டை களுக்கும்) நான் (உட்பட்டு) அழிந்துபோகாமல்—

புனுகு சட்டத்திலும் (மணம்) விளங்கும் (நீபமதில்) கடம்பிலும், அழகிய குராமலரிலும் வரிசையாக அமைந்த (மாலைகளின்) புதுமைத் தோற்றம்கொண்ட பன்னிரு புயங்களின் மீதே—

அணைந்து சேரும் வழியையே (நான்) நினைத்துள்ள (உண்மையை உலகோர்) தெரியும்படி (நீ) நீலநிறங்கொண்ட அழகிய சண்டைசெய்ய வல்ல மயிலில் ஏறி நித்தமும் வரவேணும்;

எழு மகர வாவி (மகரம் எழுவாவி)—மகரமீன்கள் உள்ள தடாகங்கள் சுற்றிலும் உள்ள சோலைசூழ்ந்த அருணை (திரு அண்ணுமலை) நகர்க்குள் எழுதுதற்கு அரிய கோபுரத்தில் உறைபவனே!

இடைதுவள வேடுவச்சி (வேடுவச்சியின் இடை நெகிழவும்), படம் (சீலை—ஆடை) அசையவும், பருத்த இளமை வாய்ந்த (அவளது) கொங்கையை விடாத அழகிய மணிமார்பனே!

செழுமை கொண்ட மணிமுடி நாகம் நெருங்கும், ஒழுகி விழும் கங்கை நீரைச் சடையில்வைத்த சிவபிரானை முதல் நாளில் ஓதுவித்த (சிவபிரானுக்கு உபதேசம் சொன்ன) குருநாதனே!

பிரமன், திருமால், பின்னும் அருமைவாய்ந்த பல தேவர்கள் இருந்த சிறையினின்றும் எல்லாரையும் மீளும்படி வெளியேற்றிய பெருமாளே!

(மயிலில் ஏறி நித்தம் வரவேணும்)

523. மயில்மீது வர

தனதனன தான தத்த தனதனன தான தத்த
தனதனன தான தத்த தனதான

*வடவையன லூடு புக்கு முழுகியெழு மாம திக்கு
மதுரமொழி யாழி சைக்கு மிருநாலு—
வரைதிசைவி டாது சுற்றி யலறுதிரை வாரி திக்கு
மடியருவ வேள்க ணைக்கு மறவாடி ;
நெடுகனக மேரு வொத்த புளகமுலை †மாத ருக்கு
நிறையுமிகு காத லுற்ற மயல்தீர—
நினைவினெடு பீலி வெற்றி மரகதக லாப சித்ர
நிலவுமயி லேறி யுற்று வரவேணும் ;
மடலவிழு மாலை சுற்று புயமிருப தோடு பத்து
மவுலியற வாளி தொட்ட அரிராமன்—
மருகபல வான வர்க்கு மரியசிவ னுர்ப டிக்க
‡மவுனமறை யோது வித்த குருநாதா ;
xஇடையரியு லாவு முக்ர அருணகிரி மாந கர்க்கு
ளினியதுண கோபுரத்தி லுறைவோனே—
எழுபுவிய ளாவு வெற்பு முடலிநெடு நாக மெட்டு
மிடையுருவ வேலை விட்ட பெருமாளே. (கரு)

---

* நிலவொளி, யாழிசை, கடலொலி, வேள்கணை. மாதர் வசைமொழி இவை காம மிக்கார்க்கு வேதனை தருவன,—
(பாடல் 218-பக்கம் 53-பாடல் 284 (பக்கம் 204)-பார்க்க)

† மாதருக்கு—மாது அருக்கு; அருக்கு—அருமை.

‡ "மவுன வசனம்"—திருப்புகழ் 515.

x அரி - (பாம்பு) "அரிகுலம் மலிந்த அண்ணாமலை"—அப்பர் 4—63—6.
'அரவமிழ் மணிகொள் சோதி அண்ணாமலை' டை 4—63—7
'அல்லாடரவம் இயங்குஞ்சாரல் அண்ணாமலை'-சம்பந்தர் 1-69-11
'மாசுணங்கள் தண் மணிப் பைகள் அவிழ்த்திடும் சோணசைலனே" சோணசைலமாலை—40; அரி—பன்றி எனவும் கொள்ளலாம்—
"ஏனத் திரளோ டினமான்கரடி யிழியும் அண்ணாமலை" சம்பந்தர் I—69—3

(தொடர்ச்சி பக்கம் 199-பார்க்க.)

523.

வடவா முகாக்கினியின் உள்ளே நுழைந்து முழுகி எழுகின்ற சிறந்த நிலவுக்கும், இனிய மொழிபோலச் சுவைக்கும் யாழின் இசையொலிக்கும், எட்டு

மலை, (எட்டு) திசை இவை முழுதும் விடாமல் சுற்றி-வளைந்து பேரொலி செய்யும் அலைகொண்ட கடலுக்கும், இறந்துபோய் உருவமிழந்து அருவமாயுள்ள மன்மதனது பாணங்களுக்கும் மிகவும் வாடி—

பெரிய பொன்மயமான மேருவைப் போன்ற புளகம் கொண்ட கொங்கையை உடைய (இந்த) மாது — அருமையாக-நிறைந்துள்ள மிக்க ஆசைகொண்ட மயக்கம் தீர—

(இவள்மீது) நினைவுவைத்து பீலிக் கண்கள்கொண்ட வெற்றி வாய்ந்த பச்சைத் தோகைகளின் அழகு பொலியும் மயிலில் ஏறி அமர்ந்து வரவேணும்;

இதழ்கள் விரியும் மாலைகள் சுற்றி அணிந்துள்ள புயங்கள் இருபதும், பத்து முடிகளும் அற்றுவிழ பாணப் ப்ரயோகம் செய்த ஹரிராமரின்

மருமகனே! பல தேவர்களுக்கும் அரியவனாய் நிற்கும் சிவபிரான் உணர மௌன ரகசியத்தை உபதேசித்த குருநாதனே!

வழியிலே அரி (பாம்புகள்) (அல்லது குரங்குகள்) உலவும் பயங்கரமான அண்ணுமலை மகா நகரத்தில் இனிமை தரும் கிழக்குக் கோபுரத்தில் உறைபவனே!

ஏழு உலகளவும் அளாவி நிற்கும் மலையுடன் (மேருவுடன்) மாறுபட்டுப் பொருது — பெரிய மலைகள் எட்டையும் (அஷ்டகிரிகளையும்) ஊடுருவும்படியாக வேலாயுதத்தைச் செலுத்தின பெருமாளே!

(மயிலேறி யுற்று வரவேணும்)

(198-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி)

"சாரலின் ஏனம் மருப்புழும் சோண சைலனே"— சோணசைலமாலை 14

"கட்செவியும் ஒண் கேழலின் மருப்பும் சார்தரும் உலக விளக்கெனும் சோணசைலனே"-ஷை 24.

524. ஆண்டருள

தானதன தானத் தானதன தானத்
தானதன தானத் தனதான

ஆலவிழி நீலத் தாலதர பானத்
தாலளக பாரக் கொண்டலாலே-
ஆரநகை யால்விற் போர்நுதலி னால்வித்
தாரநடை யால்நற் கொங்கையாலே;
சாலமய லாகிக் காலதிரி சூலத்
தாலிறுகு பாசத் துன்பமூழ்கித்-
தாழ்விலுயிர் வீழ்பட் டுழ்வினைவி டாமற்
சாவதன்மு னேவற் கொண்டிடாயோ;
சோலைதரு கானிற் கோலமற மானைத்
*தோளிலுற வாகக் கொண்டவாழ்வே-
சோதிமுரு காநித் தாபழய †ஞானச்
‡சோணகிரி வீதிக் கந்தவேளே;
பாலகலா பக்கோ மளம யூரப்
பாகவுமை பாகத் தன்குமாரா-
பாதமலர் மீதிற் xபோதமலர் தூவிப்
பாடுமவர் தோழத் தம்பிரானே. (கசு)

---

* வள்ளியைத் தோளிற் கொண்டது:—
'மாதாம் ஓர்மினை எடுத்தே தான்வர'—திருப்புகழ் 714
"உரத்தோளிடத்திற் குறத்தேனை வைத்திட் டொளித் தோடும் வெற்றிக் குமரேசா"—திருப்புகழ் 534

† 'அன்பர்க்கு மெய்ஞ்ஞானச் சோதி விளக்குமலை — துஞ்ஞானச் சந்தமலை"—அண்ணுமலை வெண்பா-22.

‡ திருப்புகழ் 524. 525 — அருணை வீதியில் இருக்கும் வேலவற் குரியன.

x போதமலர்—ஞானபூஜைமலர்: 'ஞானவாசம் வீசிப் ப்ரகாசியா நிற்ப - புட்பமாலை அணிவேனே'—திருப்புகழ் 1211
ஞானபூஜை செய்வார்க்குக் கொல்லாமை, ஐம்பொறி அடக்கல், பொறை, அருள், அறிவு, வாய்மை, தவம், அன்பு என்பன அட்ட புட்பமாம் (எண்மலர்).
"ஞானநெறி நிற்றல் அர்ச்சனை ஒவற வுட்பூசனை செய்யில் உத்தமம்"—திருமந்திரம் 1849.

524.

நஞ்சு போன்ற கண்களாம் நீலோற்பல மலராலும், வாயிதழ் ஊறல் பருகுவதாலும், கூந்தற் பாரமாம் மேகத்தாலும்—

முத்துப்போன்ற பற்களாலும், வில்லைப்போன்ற போருக்கு உற்ற நெற்றியினாலும், (புருவத்தினாலும்), விரிவான (பலவித) நடையினாலும், நல்ல கொங்கையாலும்—

மிகவும் மோகம் கொண்டவனாய், —காலனுடைய முத்தலைச் சூலத்தைக் (கண்டு), அவன் கட்டும் பாசக் கயிற்றினால் துன்பத்தில் ஆழ்ந்து—

அந்தத் துக்கத்தில் (தாழ்வில்-மனச்சோர்வில்) உயிர் வீழுதல் உற்று (உயிர் அழுங்கி), ஊழ்வினை விடாது தொடர்ந்து சாவதற்கு முன்பு (அடியேனை) ஆட்கொள்ள மாட்டாயோ!

சோலைகளைக் கொண்ட காட்டகத்தே அழகிய வேடர் குலத்து மான் போன்ற வள்ளியைத் தோளில் உறவுபூண்டு அணைந்து கொண்ட செல்வமே!

சோதி முருகனே! நித்தனே (என்றும் அழியாதவனே)! பழமையானதும், ஞானபூமியுமான திரு அண்ணாமலை வீதியில் வீற்றிருக்கும் கந்தவேளே!

குழந்தையே! தோகை நிறைந்த அழகிய மயிலை நடத்துபவனே! உமைபங்கனும் சிவகுமரனே!

பாத தாமரையில் ஞானமலரை யிட்டு (அல்லது பாதமலர்மீது படும்படி பூவையிட்டுப்) பாடித் தொழுபவர்களுடைய தோழத் தம்பிரானே!

(ஏவற் கொண்டிடாயோ).

525. பிறப்பு இறப்பு அற

தானதன தானத் தானதன தானத்
தானதன தானத் தனதான

பேதகவி ரோதத் தோதகவி நோதப்
பேதையர்கு லாவைக் கண்டுமாலின்-
பேதைமையு ருமற் றேதமக லாமற்
பேதவுடல் பேணித் தென்படாதே;
*சாதகவி காரச் சாதலவை போகத்
தாழ்விலுயி ராகச் சிந்தையாலுன்-
தாரைவடி †வேலைச் சேவல்தனை யேனற்
சாரல்மற மானைச் சிந்தியேனோ;
‡போதகம யூரப் போதகக டாமற்
போதநுனை வீதிக் கந்தவேளே-
xபோதகக லாபக் கோதைமுது வானிற்
போனசிறை மீளச் சென்றவேலா;
பாதகப தாதிச் சூரன்முதல் வீழப்
பாருலகு வாழக் கண்டகோவே-
பாதமலர் மீதிற் போதமலர் தூவிப்
பாடுமவர் தோழத் தம்பிரானே. (கஎ)

---

* சாதக விகாரச் சாதல்—துன்பமான பிறப்பு இறப்பு.

† வேல், சேவல், வள்ளியம்மை — இவைதமைத் தியானிக்க வேண்டும் என்பது:

‡ போதக மயூர போது அக அகடு ஆ மன் போது—யானை, மயில் இவைகளின் மேல் மல ராசனமிட்ட மத்திய ஸ்தானத்தி லெழுந்தருளி வருகின்ற; யானைவாகனம்—திருப்புகழ் 516 பார்க்க.

x போதக கலாப கோதை முது வான்—தெய்வயானையம்மை அவதரித்த முதிய விண்ணுலகம்.

525.

மனம் வேறுபாடு, பகைமை, வஞ்சகம் இவைதமைக் கொண்ட விசித்திரமான பேதையராம் மங்கையர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் உறவாடுதலைக் கண்டு மோகத்தால்—

அறியாமை (மடமை) (உரு) உற்று—பூண்டு, மற்று ஏதம் அகலாமல்—அதனால் குற்றங்குறைகள் எனைவிட்டு நீங்காது, பேதம் (வேறுபாட்டினை—மாறுதலை அடையும்) இந்த உடலை விரும்பிப் பாதுகாத்து வெளியே உலவாமல்—

(சாதகம்) பிறப்பும், விகாரம் (பாலன், குமரன், கிழவன் என்னும்) வேறுபாடும், (சாதல்) இறப்பும்—ஆகிய இவை தொலைய, குறைவு இலாத உயிராக (என் உயிர்) விளங்க, மனத்தால் உனது—

(தாரை) கூர்மைகொண்ட, வடிவை உடைய (அல்லது மிக்க் கூர்மையான வேலையும், கோழியையும், தினைப்புன மலைச்சாரலிலிருந்த வேடர் மான் வள்ளியையும் தியானிக்க மாட்டேனே!

(போதகம்) யானை, மயில் இவைகளின்மேல் மலராசனம் இட்ட மத்தியஸ்தானத்தில் எழுந்தருளி வருகின்ற—அண்ணுமலை வீதியில் உள்ள கந்தவேளே!

(போதகம்) யானை ஐராவதம் வளர்த்த (கலாபக் கோதை) மயில்போன்ற தேவசேனை வாழ்ந்த பழைய விண்ணுலகத்தார்கள் சென்றிருந்த சிறையினின்றும் அவர்கள் மீளவேண்டிப் போருக்கு எழுந்த வேலனே!

பெரும் பாபச்செயல்களையே செய்த காலாட்படைகளை உடைய சூரன் முதலானோர் வீழ்ந்து மடியவும், மண்ணுலகும் விண் ணுலகும் வாழுமாறும் கருணைபுரிந்த தலைவனே!

(உனது) திருவடி மலரை நினைந்து ஞான பூசனை செய்து (உன் திருப்புகழைப்) பாடும் தொண்டர்களுடைய தோழத் தம்பிரானே!

(வேலை, சேவல்தனை, மறமானைச் சிந்தியேனே)

526. வேசையர் மாயையிற் படாவகை

தனன தானன தானன தானன
தனன தானன தானன தானன
தனன தானன தானன தானன தனதான

*அமுத மூறுசொ லாகிய தோகையர்
பொருளு ளாரையெ ணுணயு ணுணயெ
னருகு வீடிது தானதில் †வாருமெ னுரைகூறும்—

அசடு மாதர் ‡குவாதுசொல் கேடிகள்
தெருவின் மீதுxகுலாவியு லாவிகள்
அவர்கள் மாயைப டாமல் கெடாமல்நி னருள்தாராய்;

குமரி காளிவ ராகிம கேசுரி
கவுரி மோடிசு ராரிநி ராபரி
கொடிய சூலிசு டாரணி யாமளி மகமாயி—

குறளு ரூபமு ராரி சகோதரி
யுலக தாரி உதாரி பராபரி
குருப ராரிவி காரி நமோகரி அபிராமி;

சமர நீலிபு ராரித னயகி
மலைகு மாரிக பாலிந ரணி
சலில மாரிசி வாயம னோகரி பரையோகி—

---

* தேவிதுதி நிறைந்த பாடல் இது.

† வாரும் என உரை கூறும்.

‡ குவாது—குதர்க்கம்.

x குலாவி யுலாவி — படாமல் கெடாமல் — எனவரும் வழி எதுகை கண்டு களிக்கத் தக்கது.

526.

அமுதமே ஊறிவருவதுபோல இனிக்கும் சொற்களைக் கொண்ட மயிலனைய மாதர்கள், பொருள் உள்ள செல்வர்களை 'என்மேல் ஆணை' 'உம்மேல் ஆணை', (நீர் என்னை விட்டுப்போகக் கூடாது) (என் வீடு அருகு இதுதான்) என்வீடு சமீபத்தில் உள்ளதே இதுதான்; அங்கே வாரும்—என்று (உரைகூறும்) பேசுகின்ற

அசட்டு (மூடப்பெண்கள், குதர்க்கம் பேசும் கேடுறுவோர், தெருவில் குலவி உலவுபவர்கள், அத்தகை யோரது மாயை என்மீது தாக்காமலும், நான் கெடாமலும் இருக்க உனது திருவருளைத் தந்தருளுக.

குமரி, காளி, வராகி, மகேசுரி, கௌரி, மோடி, சுராரி நிராபரி—(சுரர்களுக்குத்-தேவர்களுக்குப் பகைவர்களான) அசுரர்களை முதன்மை இழக்கச் செய்பவள் — கீழ்ப் படுத்தினவள் — அல்லது — (சுராரி தேவர்களுக்குக் கண் போன்றவள் (அல்லது தேவர்களின் பலமாய் நிற்பவள்), (நிராபரி) — பொய்யிலி—உக்ரமான சூலத்தை ஏந்தியவள், (சுடாரணி) ஒளிமாத்தவள், (பாமளி) சியாமள நிறம் (அல்லது) ஒருவகைப் பச்சை நிறத்தை உடையவள்—மகமாயி—

குறள்ரூபம் (வாமன ரூபம் — குட்டை உருவம்) கொண்ட (முராரி) திருமாலின் சகோதரி, உலகத்தைத் தரித்துப் புரப்பவள், உதார குணம் (தயாளகுணம்) உடையவள் (கொடையாளி), முதன்மை பூண்டவள், குருபரனும் சிவனுக்குக் கண் போன்றவள், வேறு பாடுகளைப் பூணவல்லவள், வணங்கப்படுபவள், அழகுள்ளவள்—

போர்வல்ல துர்க்கை, திரிபுரத்தை எரித்தவருடைய பத்தினி (தலைவி), (மலை) இமயமலையின் புதல்வி, கபாலம் ஏந்தினவள், நல்ல நாரணி, நீர்பொழியும் மழைபோன்றவள், சிவ சம்பந்தப்பட்டு விரும்பத்தக்கவள், பராசக்தி, யோகி—

சவுரி வீரிமு நீர்விட போஜனி
திகிரி மேவுகை யாளி†செ யாளொரு
‡சகல வேதமு மாயின தாயுமை யருள்பாலா;
திமித மாடுசு ராரிகி சாசரர்
முடிகடோறுxக டாவியி டேயொரு
சிலப சாசுoகு ணலிநி ணமுண விடும்வேலா—
திருவு லாவுசொ ணேசர ணமலை
முகிலு லாவுவி மானந வோநிலை
சிகர மீதுகு லாவியு லாவிய பெருமாளே. (கஅ)

527. கழல் பெற

தனன தானன தானன தானன
தனன தானன தானன தானன
தனன தானன தானன தானன தனதான

உருகு மாமெழு காகவு மேமயல்
பெருகு மாசையு ளாகிய பேர்வரி
லுரிய மேடையில் வார்குழல் நீவிய வொளிமாதர்—
உடைகொள் **மேகலை யால்முலை மூடியும்
நெகிழ நாடிய தோதக மாடியு
முவமை மாமயில் போல்நிற மேனிய ருரையாடுங்;
கரவ தாமன மாதர்கள் நீள்வலை
கலக வாரியில் வீழடி யேநெறி
கருதொ ணாவதி பாதக னேசம தறியாத—

* திகிரிமேவு கையாள்—திருமால் அம்சம்—கையிற் சக்கரம்
"தயங்கு கவுத்துவமோ பூண் தனிச்சோதிச் சக்கரமே
—தக்கயாகப்பரணி 116, 165.
"வெங்கட் பணியணைமேல் துயில்கூரும் விழுப்பொருளே
—அபிராமி அந்தாதி—35
† "பிங்கலை நீலி செய்யாள் வெளியாள் பசும் பெண்கொடியே"
—அபிராமி அந்தாதி 21.
‡ "எழுதா மறையின் ஒன்றும் அரும்பொருளே"— ஷை—10
"மறையாய் மறைப் பொருளாய்...இடம் பிரியா எம்பிராட்டி"
—திருவிளையாடல்-தடாதகை—42
x கடாவி யிடேய்—கடாவி யிட்டு எய்.
o குணலி நிணம் உண—குணலையிட்டு நிணம் உண்ண.
** மேகலை—ஆடை.

சௌரியம் (பராக்ரமம்) உள்ளவள், வீரம் உள்ளவள், கடல் விஷத்தை உண்டவள், சக்கரம் ஏந்திய திருக்கரத்தை உடையவள், இலக்குமி, ஒப்பற்ற எல்லா வேதமுமாய் நிறைந்த தாய், உமை, (ஆகிய பார்வதி) அருளிய குழந்தையே!

பேரொலி செய்து போராடின தேவர்களின் பகைவர்களாம் அரக்கர்களுடைய முடிகள்தோறும் (ஆயுதங்கள்) படும்படிச் செலுத்திவைத்து—அங்குக்கூடிப் பொருந்திய ஒரு சில பசாசுகள் குணலையிட்டு (ஆரவாரத்துடன் கூத்தாடி) மாமிசங்களை உண்ணும்படி விட்ட வேலனே!

லக்ஷ்மீகரம் விளங்கும் சோணேசரது அண்ணுமலையில் மேகம் உலவும் (விமானம்) கோயிலில் (அல்லது) கோபுரத்தில்) ஒன்பது நிலைகளைக் கோபுரத்தின் உச்சியில் விளக்கமுற்று உலாவின பெருமாளே.

(மாயை படாமல் நின் அருள் தாராய்)

527.

உருகி ஒழுகும் நல்ல மெழுகுபோல மோகம் விருத்தியாகும் காமத்தில் உட்பட்ட பேர்வழிகள் வந்தால்—நல்ல மெத்தை மேடையில் (தளத்தில்) இருந்து (தமது) நீண்ட கூந்தலை வாரிக்கொள்ளும் அழகிய மாதர்கள்—

உடையாகக் கொண்டுள்ள மேல் ஆடையால் கொங்கைகளை மூடியும், (அந்த) ஆடை நெகிழ்வதற்கு வேண்டிய ஜாலவித்தைகள் ஆடியும், உவமை கூறப்படும் சிறந்த மயில் போன்ற ஒளி கொண்ட மேனியர், பேசுவதிலேயே

ஒளிப்பு (மறைவு) அமைந்த மனமுடைய மாதர்கள், (ஆகிய பொதுமகளிரின்) பெரிய வலையாகிய கலக (சச்சரவுக்) கடலில் வீழ்கின்ற அடியேன், நன்னெறியைக் கருதமாட்டாத அதிபாதகன், நேசம் (அன்பென்பதையே) அறியாத

*கசட முடனே யாளவு மேயருள்
கருணை வாரிதி யேயிரு நாயகி
கணவ னேயுன தாளிணை மாமலர் தருவாயே;

சுருதி மாமொழி வேதியன் வானவர்
பரவு கேசனை யாயுத பாணிநல்
துளப மாலையை மார்பணி மாயவன் மருகோனே—

தொலைவி லாவசு ரேசர்க ளானவர்
துகள தாகவு மேயெதி ராடிடு
சுடரின் வேலவ னேயுல கேழ்வலம் வருவோனே

அருணர் கோடியி னுமொளி வீசிய
தருண வாண்முக மேனிய னேயர
னிணையு நாயகி பாலக னேநிறை கலையோனே—

அணிபொன் மேருயர் கோபுர மாமதி
ளதிரு மாரண வாரண வீதியு
ளருணை மாநகர் மேவியு லாவிய பெருமாளே. (கக)

528. மகளிர் மயக்கு அற.

தனதன தனன தனந்த தானன
தனதன தனன தனந்த தானன
தனதன தனன தனந்த தானன தனதான

கரியுரி அரவ மணிந்த மேனியர்
கலைமதி சலமு நிறைந்த வேணியர்
கனல்மழு வுழையு மமர்ந்த பாணியர் கஞ்சமாதின்—

கனமுலை பருகி வளர்ந்த காமனை
முனிபவர் கயிலை யமர்ந்த காரணர்
கதிர்விரி மணிபொ னிறைந்த தோளினர் கண்டகாள;

* "சதகோடி சூரியர்கள் உதயமென"...சீர்பாத வகுப்பு.

குற்றமுள்ள மூடனை ஆட்கொள்ள அருளிய (ஆண்டருளிய) கருணைக் கடலே! (வள்ளி—தேவசேனை என்னும்) இரு நாயகிமார்களின் கணவனே! உன்னுடைய தாளிணைகளாம் சிறந்த மலர்களைத் தந்தருளுக.

வேதங்களின் சிறந்த மொழிகளை ஓதும் அந்தணனும் பிரமனும், தேவர்களும் போற்றுகின்ற கேசன் (கேசவன்)—ஐ ஆயுதபாணி (சங்கம், சக்கரம், கதை, (வில்) சார்ங்கம், வாள் (கட்கம்) என்ற ஐவகை ஆயுதங்களைத் திருக்கரத்திற் கொண்டவன், நல்ல துளவமாலையை மார்பில் அணிந்துள்ள மாயவன்—ஆகிய திருமாலின் மருமகனே!

அழிவிலாத அசுரர் தலைவர்களான (தாரகன்—சிங்கமுகன்—சூரன்) பொடியாம்படி எதிர்த்துப் போர் புரிந்த ஒளிவீசும் வேலாயுதனே! உலகு ஏழையும் வலம் வந்தவனே!

சூரியர்கள் கோடிக் கணக்கானவர்களின் சுடர்வீசும் இளமை ஒளி விளங்கும் முகங்கொண்ட மேனியனே! சிவபிரான் அணையும்தேவி (பார்வதியின்). குழந்தையே! நிறைந்த கலைப் புலவனே!

அழகிய பொன்மலை மேருபோல் உயர்ந்த கோபுரம், பெரியமதில், ஒலிபெருகும் வேதவீதி—வேதஒலி முழக்கும் வீதி), யானைகள் செல்லுய வீதி இவைகள் உள்ள அண்ணாமலை மாநகரில் விரும்பி உலவும் பெருமாளே!

(தாளிணை மாமலர் தருவாயே)

528.

யானையின் உரித்த தோலையும் பாம்பையும் அணிந்த மேனியர், கலைகள்கொண்ட (ஒளிகொண்ட) திங்களும் கங்கையும் நிறைந்த சடையினர், நெருப்பையும், மழு ஆயுதத்தையும் (பரசையும்), மானையும் ஏந்திய கையினர்—தாமரையில் வாசம் செய்யும் மாது—இலக்குமியின்—

பருத்த கொங்கையின் பாலை உண்டு வளர்ந்த மன்மதனைக் காய்ந்தழித்தவர் (கோபித்தழித்தவர்), கயிலாயத்தில் அமர்ந்துள்ள மூலப்பொருளானவர், ஒளி பரப்பும் ரத்னமும் பொன்னும் நிறைந்த தோளை உடையவர் ஆகிய சிவனது கழுத்தில்(உள்ள) விஷத்தின்—

விரிவெண் *வுனது ளுகந்த வேலெனெ
மிகவிரு குழையு மடர்ந்து வேளினை
யனையவ ருயிரை விழுங்கி மேலும்வெ குண்டுநாடும்—

விளைவிழி மகளிர் தனங்கள் மார்புற
விதமிகு கலவி பொருந்தி மேனியு
மெழில்கெட நினைவு மழிந்து மாய்வதோ ழிந்திடாதோ;

எரிசொரி விழியு மிரண்டு வாளெயி
றிருபிறை சயில மிரண்டு தோள்முகி
லெனவரு மசுரர் சிரங்கள் மேருவி டிந்துவீழ்வ—

தெனவிழ முதுகு பிளந்து காளிக
ளிடுபலி யெனவு நடந்து தாள்தொழ
எதிர்பொரு துதிர முகந்த வேகமு கைந்தவேலா;

அரிகரி யுழுவை யடர்ந்த வண்மலை
அருணையி லறவு முயர்ந்த கோபுர
மதிலுறை குமர அநந்த வேதமொ ழிந்துவாழும்—

அறுமுக வடிவை யொழிந்து வேடர்கள்
அடவியி லரிவை குயங்கள் தோய்புய
அரியர பிரம புரந்த ராதியர் தம்பிரானே. (உ௦)

529. பெண்கள் மீதுள்ள மயக்கு அற

தனதன தனதன தந்த தானன
தனதன தனதன தந்த தானன
தனதன தனதன தந்த தானன தந்ததான

†கலைகடல் வயிறுகு மும்பி வாய்விட
வடதம னியகிரி கம்ப மாய்நட
கணபண விபரித கந்த காளபு யங்கராஜன்—

---

* உனது உள் உகந்த வேல்.. முருகர் வேலாயுதப் ப்ரியர்;
"வேலை மறவாத கரதலா"...திருப்புகழ் 1050.

† கடல் கடைந்தது—பாட்டு 509—பார்க்க

விரிவோ இது என்னும்படியும், உனது உள்ளத்துக்கு உகந்த வேலாயுதமோ இது என்னும்படியும், மிகவும் இரண்டு காதணி குழைகளையும் நெருங்கி, மன்மதனை ஒத்த அழகுள்ள புருடர்களின் உயிரையே விழுங்கியும், பின்னும் கோபித்தும், நாடுகின்ற

செயலினை உடைய கண்களை உடைய மாதர்களின் கொங்கைகள் மார்பிற் பொருந்த, விதமிகு (பலவிதமான) காமலீலைகளிற் பொருந்தி, மேனியும் அழகை இழக்கவும், நினைவு அழிந்தும் இறந்துபோகும் (விதி) தொலையாதோ!

நெருப்பினை வீசும் கண்கள் இரண்டுடனும், (இருபிறை வாளெயிறு) இரண்டு பிறைபோன்ற ஒளிவீசும் பற்களுடனும், மலையிரண்டு போன்ற தோள்களுடனும் (கரிய) மேகம் வருவதுபோல வரும் அசுரர்களின் தலைகள் மேருமலை இடிந்து வீழ்வது

போல விழ, முதுகு பிளவுபட, (ரணகளத்துக்) காளிகள் தமக்கு இட்ட பலி உணவு என்று நடந்து உனது பாதங்களைத் தொழ, எதிர்த்துப் போர்புரிந்து (அசுரர்களின்) ரத்தத்தை விரும்பின வேகத்துடன் சென்ற வேலாயுதனே!

சிங்கம் (அல்லது யாம்பு, பன்றி, குரங்கு), யானை, புலி இவைகள் நெருங்கியுள்ள ஒளிவிசும் மலையாம் திருவண்ணாமலையில் மிகவும் உயர்ந்த கோபுரத்தில் வீற்றிருக்கும் குமரனே! அளவிலாத வேதங்கள் போற்ற வாழும்

ஆறுமுக வடிவை விட்டு விட்டு, வேடர்களின் காட்டில் (இருந்த) பெண் (வள்ளியின்) கொங்கைகளைச் சேரும் புயங்களை உடையவனே! திருமால், சிவன், பிரமன்! இந்திரன் முதலானோர் (ஆகிய இவர்தம்) தம்பிரானே

(கலவி பொருந்தி...மாய்வ தொழிந்திடாதோ)

529.

ஒலிக்கின்ற கடலின் உட்புறம் எல்லாம் குழப்பங் கொண்டு (வாய்விட) கலங்கி வெளிப்பட, வடக்கில் உள்ள பொன்மலை (மேரு) அமையும்படி (மத்தாக) நட்டு, கூட்டமான படங்களை உடைய விபரீதமான (அதிசயிக்கத் தக்க) நாற்றமுள்ள விஷத்தைக்கொண்ட நாகராஜன் (ஆதிசேடன்)—

கயிறென அமரர நந்த கோடியு
முறைமுறை யமுதுக டைந்த நாளொரு
கதியற வுலகைவி ழுங்கு மேகவொ ழுங்குபோல ;

வினைமத கரிகளு மெண்டி சாமுக
கிரிகளு முறுகிட அண்ட கோளகை
வெடிபட எவரையும் விஞ்சி வேலிடு நஞ்சுபோல-

விடுகுழை யளவும ளந்து காமுக
ருயிர்பலி கவர்வுறு பஞ்ச பாதக
விழிவலை மகளிரோ டன்பு கூர்வதொ ழிந்திடாதோ ;

முனைபெற வளையஅ ணைந்த *மோகர
நிசிசரர் கடகமு றிந்து தூளெழ
முகிலென வுருவமி ருண்ட தாருக னஞ்சமீன-

முழுகிய திமிரத ரங்க சாகர
முறையிட இமையவர் தங்க ளூர்புக
முதுகிரி யுருவமு னிந்த சேவக செம்பொன்மேரு ;

அனையன கனவித சண்ட கோபுர
அருணையி லுறையும ருந்து ணமுலை
அபிநவ வனிதைத ருங்கு மாரநெ ருங்குமால்கொண்-

டடவியில் வடிவுக ரந்து போயொரு
குறமகள் பிறகுதி ரிந்த காமுக
அரியர பிரமபு ரந்த ராதியர் தம்பிரானே. (உக)

---

* மோகரம்—பேராரவாரம், 'மோகரதுந்துமி ஆர்ப்ப'
—திருப்புகழ் 364

(கடையுங்) கயிறாக, தேவர்கள் பல்கோடியும் (கூடி) முறை முறையாக (வரிசை வரிசையாக) அமுதம் கடைந்த அந்த நாளில் (பிழைக்கும்வழி ஒன்றும் இல்லாத வகையில் உலகையே விழுங்க வந்த கரிய மேகத்தின் வரிசைபோல (எழுந்து)—

செயலாற்றும் மதயானைகளும் (அஷ்ட கஜங்களும்), எட்டுத் திசைகளிலும் உள்ள மலைகளும், சூடேறி காந்திப் போய்க் கரிநிறங்கொள்ள, அண்ட உருண்டை வெடிபட, யாரையும் மேலிட்டு அடக்கி, வேல் போலப் பரந்துவரும் விஷம்போலத்—

தொங்கும் குழை வரையிலும் நீண்டு, காமங் கொண்டவர்களுடைய உயிரை உண்ணக் கவர்வதும், பஞ்ச பாதகங்களுக்கும் இடந் தருவதுமான கண் என்னும் வலையைக்கொண்ட மாதர்கள்மீது காதல் மிகுவது-(மிகும் குணம்) என்னைவிட்டு விலகாதா!

போர்க்களத்தே இடம் பெற்று வளைவாக அணைந்த பேராரவாரம் செயும் (அல்லது உக்ரம் கொண்ட) அசுரர் களின் சேனை முறிபட்டுப் பொடியாகவும், மேகம்போல உருவம் (கறுத்த) தாரகாசுரன் அஞ்சும்படி, மீன்கள்—

உள்ளதும், இருண்டதும், அலைவீசுவதுமான கடல் கலங்கி முறையிட, தேவர்கள் தங்கள் ஊர் போய்ச்சேர, பழைய (கிரவுஞ்ச) கிரியில் (வேல்) ஊடுருவிச் செல்லக் கோபித்த பராக்கிரமசாலியே! செம்பொன் மேருமலைக்கு

ஒப்பான பருமைகொண்ட வலிய கோபுரங்களை உடைய திரு வண்ணாமலையில் வீற்றிருக்கும் (அருந்து — உண்ணுத) பிடித்துப் பருகுதல் இல்லாத தான கொங்கையை உடைய என்றும் புதியவளாம் மாது (பார்வதி) ஈன்ற குமரனே! அடர்ந்து பொருந்திய ஆசை கொண்டு—

காட்டில் தனது உண்மை உருவை மறைத்துச் சென்று ஒரு குறப்பெண் (வள்ளியின்) பின்பே திரிந்த காமுகனே (காமப் பித்தனே)! திருமால், பிரமன், இந்திர னாதிய தேவர்களுக்குத் தம்பிரானே!

(மகளிரொடன்பு கூர்வ தொழிந்திடாதோ)

530. கழலைக் கருத

தனதன தனனம் தனதன தனனம்
தனதன தனனம் தனதான

இரவியு மதியுந் தெரிவுற எழுமம்
புவிதனி லினமொன் றிடுமாதும்-
எழில்புதல் வருமின் றழுதுள முருகும்
மிடர்கொடு *நடலம் பலகூறக்;
கருகிய வுருவங் கொடுகனல் விழிகொண்
டுயிரினை நமனுங் கருதாமுன்-
கலைகொடு பலதுன் பமுமக லிடநின்
கழலிணை கருதும் படிபாராய்;
திருமரு வியதிண் புயனயன் விரியெண்
டிசைகிடு கிடவந் திடுசூரன்-
திணிபுய மதுசிந் திடஅலை கடலஞ்
சிடவலி யொடுகன் றிடும்வேலா;
அருமறை யவரந் தரமுறை பவரன்
புடையவ ருயஅன் றறமேவும்-
அரிவையு மொருபங் கிடமுடை யவர்தங்
கருணையி லுறையும் பெருமாளே. (உஉ)

531. கழல் தொழ

தனதன தனனம் தனதன தனனம்
தனதன தனனம் தனதான

விரகொடு வளைசங் கடமது தருவெம்
†பிணிகொடு விழிவெங் கனல்போல-
வெறிகொடு சமனின் றுயிர்கொளு நெறியின்
றெனவிதி வழிவந் திடுபோதிற்;
கரவட மதுபொங் கிடுமன மொடுமங்
கையருற வினர்கண் புனல்பரயுங்-

* நடலம்—துன்பமொழி.

† பிணி—பாசக்கயிறு.

530

சூரியனும் சந்திரனும் தெரியும்படி தோன்றிவரும் (இப்) பூமியில் சுற்றமாகப் பொருந்திவரும் (மாதும்) மனைவியும்—

அழகிய மக்களும் நின்று அழுது உள்ளம் உருகும் படியான வருத்தத்துடன் துன்பமொழிகள் பல சொல்ல—

கறுத்த உருவத்துடனும் நெருப்பு வீசும் கண்ணுடனும் (என்) உயிரை காலனும் பிடிக்கக் கருதி வருவதற்கு முன்பாக—

படித்த நூற்படிப்புடன் பல துன்பங்களும் நீங்க உனது திருவடி யிணைகளை (நான்) தியானிக்கும்படி கண்பார்த்தருளுக.

லக்ஷ்மி பொருந்திய திண்ணிய (வலிய) புயத்தவனும் (திருமால்), பிரமன், பரந்த எண் திசையிலுள்ளோர் (யாவரும்) (கிடுகிட) நடுநடுங்க வந்த சூரனுடைய

வலிமை வாய்ந்த புயங்கள் அறுபட்டுவிழ, அலைவீசும் கடல் அஞ்ச (பயப்பட), வலிமையுடன் கோபித்த வேலனே!

(அருமறையவர்) அரிய வேதங்கள் வல்லவர்களும், (அந்தரம் உறைபவர்) வானில் உறையும் தேவர்களும், அன்புடைய அடியார்களும், (உய) பிழைக்கும் வண்ணம் அன்று (முப்பத்திரண்டு) அறங்களை விரும்பிச் செய்த

(தேவி) பார்வதியை, ஒரு பாகத்தில்—இடப்பக்கத்தில்—கொண்டவரான சிவபிரான் (தங்கு) வீற்றிருக்கும் திரு வண்ணாமலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(நின் கழலிணை கருதும் படிபாராய்)

531.

சாமர்த்தியத் துடனே சூழ்ந்து துன்பத்தைத் தரக்கூடிய கொடிய பாசக்கயிற்றைக் கொண்டு, கண்கள் தீய நெருப்புப் போல

(வெறி கொடு) கோபத்துடனே யமன் ஆய்ந்து உயிரைக் கொள்ளவேண்டிய முறைநாள் இன்று எனத் தேர்ந்து, விதியின் ஏற்பாட்டின்படி வந்திடும் அந்த சமயத்தில்—

களவு – வஞ்சகம் மிகுந்த மனத்துடனே மாதர்கள், சுற்றத்தார்கள் கண்களில் நீர் பாய்கின்ற—

கலகமும் வருமுன் குலவினை களையுங்
கழல்தொழு மியல்தந் தருள்வாயே;
பரவிடு மவர்சிந் தையர்விட முமிழும்
படவர வணைகண் டுயில்* மாலம்-
பழமறை மொழிபங் கயனிமை யவர்தம்
பயமற விடமுண் டெருதேறி;
அரவொடு மதியம் பொதிசடை மிசைகங்
கையுமுற அனலங் கையில்மேவ-
அரிவையு மொருபங் கிடமுடை யவாதங்
கருணையில் மருவும் பெருமாளே. (உக)

532. அகப் பொருள்

தனதன தனன தனதன தனன
தனதன தனதன தந்ததான

இடமடு சுறவை முடுகிய மகர
மெறிகட லிடையெழு †திங்களாலே-
இருவினை மகளிர் மருவிய தெருவி
லெரியென வருசிறு தென்றலாலே;
தடநடு வுடைய கடிபடு கொடிய
சரம்விடு தறுகண நங்கனாலே-
சரிவளை கழல மயல்கொளு மரிவை
தனிமல ரணையின லங்கலாமோ;
வடகுல சயில நெடுவுட லசுரர்
மணிமுடி சிதறஎ றிந்தவேலா-

---

* மால் அம் பழமறை மொழி பங்கயன் எனப்பிரிக்க.

† திங்கள், தென்றல், காமன்... இவை காமநோய் கொண்டாரை வருத்துவன—பாடல் 218 ..பக்கம் 53—பார்க்க.

குழப்பம் வருவதற்கு முன்பாக (குலம்) கூட்டமான வினைகளைத் தொலைக்கும் (உனது) திருவடியைத் தொழும்படியான ஒழுக்கத்தைத் தந்து அருள்புரிவாயாக.

(தம்மைப்) போற்றுகின்றவர்களுடைய சிந்தையில் உறைபவர், விஷத்தைக் கக்குகின்ற படத்தை உடைய பாம்பு (ஆதிசேடனாகிய) (அணை) படுக்கையில் தூங்குகின்ற (மால்) திருமால், அழகிய

பழைய வேதத்தைச் சொல்லும் (பங்கயன்) (தாமரை ஆசனத்தை உடையவன்) பிரமன், தேவர்கள் — ஆகிய இவர்தம் பயம் நீங்க ஆலகால விஷத்தை உண்டு, விடையின்மேல் ஏறி,

பாம்புடனே திங்கள் சேர்ந்துள்ள சடையின்மேல் கங்கையும் பொருந்த, நெருப்பு அழகிய கையிற் பொருந்த,

தேவியை ஒரு பங்காக (இடது) பாகத்தில் கொண்டவராம் (சிவபிரான்) (தங்கு) வீற்றிருக்கும் திருவண்ணாமலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(கழல் தொழும் இயல்தந் தருள்வாயே)

532.

இடத்திலிருந்து வருத்தும் சுறுமீனை வெருட்டி யடிக்கும் மகரமீன்கள் (அல்லது முதலைகள்) வாழ்வதும், வீசுகின்ற (அலைகளைக் கொண்டதுமான) கடலிடையே எழுகின்ற திங்களாலும்

நல்வினை – தீவினை இரண்டிற்கும் ஏதுவான மாதர்கள் வாழும் தெருவில் தீப்போல வருகின்ற சிறிய தென்றற் காற்றினாலும்—

குளத்தின் நடுவிலே வுள்ளனவும், நறுமணம் வீசுவனவும், கொடியனவுமான (சரம்)-தாமரை-நீலம் ஆதிய மலர்ப் பாணங்களைச் செலுத்தும் கொடிய மன்மதனாலே

(சரி) வளை வகை (அல்லது சரிகின்ற) வளை — வளையல்கள் கழன்று விழுமாறு காம மோகம் கொள்ளும் இந்தப் பெண் – தனியாக மலர்ப்படுக்கையில் (நலங்கலாமோ) நொந்து படுதல் தகுமா!

வடக்கே உள்ள சிறந்த மலை—மேருபோன்ற—பெரிய உடலைக்கொண்ட அசுரர்களின் மணிமுடிகள் சிதறிப் போம்படிச் செலுத்தின வேலனே!

மறமக ளமுத புளகித களப
வளரிள முலையைம ணந்தமார்பா ;
அடலணி விகட மரகத மயிலி
லழகுட னருணையி னின்றகோவே-
அருமறை விததி முறைமுறை பகரு
மரியர பிரமர்கள தம்பிரானே. (உச)

533. கழல் நிழலுற

தனதன தனன தனதன தனன
தனதன தனன தனதான

கெஜநடை மடவார் வசமதி லுருகா
கிலெசம துறுபாழ் வினையாலே-
கெதிபெற நினையா துதிதனை யறியா
கெடுசுக மதிலாழ் மதியாலே ;
தசையது மருவீ வசையுட லுடனே
தரணியில் மிகவே யுலைவேனோ-
சததள மலர்வார் புணைநின கழலார்
தருநிழல் புகவே தருவாயே ;
திசைமுக வனைநீள் சிறையுற விடுவாய்
திருநெடு கருமால் மருகோனே-
திரிபுர தகன ரிடமதில் மகிழ்வார்
திரிபுரை யருள்சீர் முருகோனே ;
நிசிசர ருறைமா கிரியிரு பிளவா
நிறையயில் முடுகா விடுவோனே-
நிலமிசை புகழார் தலமெனு *மருண
நெடுமதில் வடசார் பெருமாளே. (உரு)

---

* திருவண்ணாமலையில் வடக்குவீதி ஒன்றில் 'ஆறுமுகசுவாமி கோயில்' ஒன்று உளது. இப்பாடல் அந்த முருகவேளுக்கு உரியது போலும். 'அருணபுரிசேர் நெடிதாமதில் சூழ் அணிபால் வடசார் பெருமாளே' என இவ்வாண்டில் (1953) அருட்கவி சேதுராமனார் இந்தப் பாவைப் பாடியுள்ளார்.

வேடர்மகளின் அமுதமும் புளகிதமும் கொண்ட, சந்தனக்கலவை பூசப்பட்ட, வளர்ந்துள்ள, இளமை வாய்ந்த, கொங்கையை அணைந்த மார்பனே!

வலிமையும், அலங்காரமும், அழகும், பச்சைநிறமும் கொண்ட மயிலில் அழகுடன் திரு அண்ணுமலையில் வீற்றிருக்கும் தலைவனே!

அரிய வேதங்களின் தொகுதி (கூட்டம்) முறை முறையாக ஓதுகின்ற திருமால், அரன், பிரமன் ஆதிய இம் மூவர்க்கும் தம்பிரானே!

(தனிமலர் அணையில் நலங்கலாமோ)

533.

(பெண்) யானையின் நடையைக் கொண்ட மாதர்களுக்கு வசப்பட்டு உருகி, வருத்தம் தருகின்ற பாழான வினைப்பயனால்—

(நற்) கதியைப் பெறுதற்கு நினையாமலும், (உன்னைத்) துதிப்பதை அறியாமலும், அழிவைத்தரும் சுகத்தில் (சிற்றின்பத்தில்) ஆழ்ந்துபோகின்ற அறிவாம்—

சதைகொண்டதும், பழிப்பான பேச்சுக்கு இடமானது மான உடலுடன்(அல்லது-சதைகூடியதான, வீ (அழிந்து போவதான), வசை பழிக்கத்தக்கதான உடலுடன்)— இப் பூமியில் மிகவும் அலைவேனோ (அல்லது அழிவேனோ)

நாற்றிதழ்த் தாமரை யன்னதும், (பிறவிக்கடலைத் தாண்டப் பெரிய தெப்பம் போன்றதுமான உன்னுடைய திருவடி நிரம்பத் தருகின்ற நிழலிற் சேர (அல்லது உன்னுடைய) திருவடியாம் மர நிழலிற் சேர) அருள் தருவாயே!

பிரமனைப் பெரிய சிறையிற் புக வைத்தவனே! அழகிய பெரிய கரிய திருமாலுக்கு மருகனே!

திரிபுரத்தை எரித்தவருடைய இடது பாகத்தில் மகிழ்ந்திருக்கும் பார்வதி அருளிய சிறப்புற்ற குழந்தையே!

அசுரர்கள் இருந்த பெரிய கிரவுஞ்சமலை இரண்டு பிளவு ஆகும்படி (நிறை) மாட்சிமை அல்லது நீதிவாய்ந்த வேலாயுதத்தை வேகத்துடன் செலுத்தினவனே!

பூமியில் புகழ் நிறைந்த தலம் எனப் பேர்பெற்ற அருணசலத்தில் (திருவண்ணுமலையில்) பெரிய மதிலின் வட புறத்தே (வீற்றிருக்கும்) பெருமாளே!

(தரணியில் மிகவே உலைவேனோ)

534. கலை ஞானம் பெற

தனத்தா தனத்தத் தனத்தா தனத்தத்
தனத்தா தனத்தத் தனதான

அருக்கார் நலத்தைத் திரிப்பார் மனத்துக்
கடுத்தாசை பற்றித் தளராதே-
அடற்கா லனுக்குக் *கடைக்கால் மிதித்திட்
டறப்பே தகப்பட் டழியாதே;
†கருக்காரர் நட்பைப் பெருக்கா சரித்துக்
கலிச்சா கரத்திற் பிறவாதே-
கருத்தா லெனக்குத் திருத்தா ளளித்துக்
கலைப்போ தகத்தைப் புகல்வாயே;
ஒருக்கால் நினைத்திட் ‡டிருக்கால் மிகுத்திட்
டுரைப்பார்கள் சித்தத் துறைவோனே-
xஉரத்தோ ளிடத்திற் குறத்தேனை வைத்திட்
டொளித்தோடும் வெற்றிக் குமரேசா;
செருக்கா தருக்கிச் oசுரச்சூர் நெருக்கச்
செருச்சூர் மரிக்கப் பொரும்வேலா-
திறப்பூ தலத்திற் றிரட் **சோண வேற்பிற்
றிருக்கோ புரத்திற் பெருமாளே. (உசு)

---

* கடைக்கால் மிதித்திட்டு—அடிப்படை கோலி.

† கருக்காரர்—பிறவிக்கேதுவாகும் செய்கையோர்.

‡ இருக் கால்..இரண்டு திருவடிகளையும்; "நெஞ்சில் ஒரு கால் நினைக்கில் இருகாலும் தோன்றும் முருகாஎன் றோதுவார் முன்"—முருகாற்றுப்படை......தனி வெண்பா. இனி, இருக்கு மந்திரங்களால் ஓதுதல் எனலுமாம். சம்பந்தப் பெருமான் திருவாக்காகிய தேவாரத்தைத் "தென்னூல் சிவபத்தி ருக்கு ஐயம் போக உரைத்தோன்" என்றார்; அவர் அருளிய தேவாரம் 'இருக்கு வேதம்"; ஆதலால் அவரை "இருக்குமொழிப் பிள்ளையார்"—என்றார் சேக்கிழார்—பெரியபுரா...ஞானசம்—80.

x திருப்புகழ்—524 714—பார்க்க.

o சுரச் சூர் நெருக்கு...சுரர்களாகிய தெய்வத்தன்மையோரை ஒடுக்கிய.

** சோண வெற்பு என்பது திருவண்ணமலை.

534.

(அருக்கு) அருமை வாய்ந்த (உடல்) நலத்தைக் கெடுப்பவர்களாம் (பொதுமகளிருடைய) மனத்துக்கு ஒத்த (இயைந்த) (மனதுக்கு இன்பந் தருதற்கு வேண்டிய) ஆசைகொண்டு தளர்ச்சி யடையாமலும்—

வலிமை வாய்ந்த காலனுக்கு (காலன் என் உயிரைக் கொள்வதற்கு வேண்டிய) அடிப்படையைக் கோலி—அதனால்—மிகவும் மனம் வேறுபாடு அடைந்து அழியாமலும்—

பிறவிக்கு ஏதுவாகும் செய்கையோரது நட்பை மிகவும் (கொண்டாடிக்) கைக்கொண்டு, கலிபுருஷனுக்கு இடமாம் (பிறவிக்) கடலிற் பிறவாமலும்—

நீ என்மீது மனம் வைத்து (எனக்கு உனது) திருத்தாளைத் தந்து கலைஞானத்தையும் உபதேசிப்பாயாக.

ஒரு முறை உன்னைத் தியானித்து உனது இரண்டு திருவடிகளையும் நிரம்ப உரைப்பவர்களுடைய (அல்லது இருக்கால்—வேதமந்திரங்களால்—நிரம்ப ஓதுபவர்களுடைய) உள்ளத்தில் உறைபவனே!

வலிமை பொருந்திய தோளிலே குறத்தேனை (வள்ளியை) எடுத்துக்கொண்டு மறைந்து ஓடின வெற்றி பொருந்திய குமரேசனே!

ஆணவங்கொண்டு, கர்வங்கொண்டு; (சுரர்சூர்) சுரர்களாகிய தெய்வத்தன்மையோரை, (நெருக்கு) ஒடுக்கிய — அந்த போருக்குவந்த — சூரன் இறக்கப் போர் செய்த வேலனே!

நிலைபெற்ற இப் பூமியில் (தீ யுருவாகத்) திரண்ட திரு அண்ணுமலையில் திருக்கோபுரத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(கலைப் போதகத்தைப் புகல்வாயே)

535. நரகிற் புகுதாதபடி

தனனா தனனத் தனனா தனனத்
தனனா தனனத் தனதான

அருமா மதனைப் பிரியா தசரக்
கயலார் நயனக் கொடியார்தம்-
அழகார் புளகப் புழுகார் சயிலத்
தணையா வலிகெட் டுடல்தாழ;
இருமா நடைபுக் குரைபோ யுணர்வற்
றினையா வுளமுக் குயிர்சோர-
*எரிவாய் நரகிற் புகுதா தபடிக்
கிருபா தமெனக் கருள்வாயே;
ஒருமால் வரையைச் சிறுதாள் படவிட்
டுரமோ டெறிபொற கதிர்வேலா-
உறைமா னடவிக் குறமா மகளுக்
குருகா திருபொற் புயவீரா;
†திருமால் கமலப் பிரமா விழியிற்
றெரியா வரனுக் கரியோனே-
செழுநீர் வயல்சுற் றருணை புரியிற்
றிருவீ தியினிற் பெருமாளே. (உள)

536. பிறவியற

தனதனா தானனத் தனதனா தானனத்
தனதனா தானனத் தனதான

‡அழுதுமா வாவெனத் தொழுதுமூ டுடெனக்
கவசமா யாதரக் கடலூடுற்-

* எரிவாய் நரகம்—'கும்பி பாகம்' எனப்படும்: இது எழு நரகங்களுள் ஒன்று: எழு நரகங்கள்:—கூடசாலம், கும்பிபாகம், அள்ளல், அதோகதி, ஆர்வம், பூதி, செந்து (பிங்கலம்), பாவஞ் செய்தவரைக் குயச் சூளையிற் சுடுவதுபோல் வாட்டும் நரகம்—கும்பி பாகம்

† திருமால், பிரமா இருவர்க்கும் அண்ண முடியாமையால் அம்மலை "அண்ணா"—மலை எனப் பெயர் பெற்றது. இறைவனது சோதி உருவமே திருவண்ணாமலை—பாடம் 319-பக்கம் 292-பார்க்க.

(தொடர்ச்சி பக்கம் 223-பார்க்க.)

535.

அரிய அழகிய மன்மதனைப் பிரியாத (சரம்) பாணங்கள் போலவும், கயல்மீன் போலவும் உள்ள கண்களை உடைய (கொடியிடைப்) பெண்களின் (அல்லது பொல்லாதவர்களாம் பொதுமகளிரின்)

அழகிய புளகாங்கிதம் கொண்ட புனுகுசட்ட வாசனை பூண்ட மலையன்ன கொங்கைகளை அணைந்து, எனது வலிமை அழிந்து, உடல் நலிய,

இருமலிற்படும் (நடை) தன்மை (நிலை) வந்துசேர, பேச்சு அற்று, உணர்வும் போய், இளைத்து, உள்ளம் (உக்கு) மெலிந்து, உயிர் சோர்வுற்று,

எரிகொளும் நரகத்தில் புகாதவண்ணம் (உனது) இருதாளை எனக்கு அருள்தந்து உதவுக.

ஒப்பற்ற பெரிய (அல்லது மாயைகள் செய்த) கிரவுஞ்சகிரியை சிறு தூளாகும்படிச் செய்து, பலத்துடன் செலுத்தின அழகிய ஒளிவாய்ந்த வேலனே!

உறை மான் அடவி (மான் உறை அடவி)—மான்கள் இருந்த காட்டில் குறமகள் வள்ளிக்கு உருகின பன்னிரு புயவீரனே!

திருமால் தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் இவர்கள் இருவர் கண்களும் காணப்பெறாத சிவனுக்கும் அருமை வாய்ந்தவனே!

செழுமை வாய்ந்த நீர் வயல்கள் சூழ்ந்துள்ள திரு அண்ணாமலை ஊரில் அழகிய வீதியில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

536.

அழுதும், ஆவா என இரங்கித் தொழுதும், அப்போதைக் கப்போது (பத்தியால்) நெகிழ்ந்து, தன் வசமற்று, (ஆதரம்) அன்பு என்னும் கடலில் திளைத்து—

"என்னிகர் எவரும் இல்லென் றிருவரும் இகலும் எல்லை
அன்னவர் நடுவு தோன்றி அடிமுடி தெரியா தாகி
உன்னினர் தங்கட் கெல்லாம் ஒல்லையின் முத்தி நல்கித்
தன்னிக ரின்றி நின்ற தழற்பெருஞ் சயிலம் கண்டான்"
(கந்தபுராணம் 1—23—11)

‡ இப் பாடல் (536)—மனப்பாடத்துக்கு தக்க பாடல்.
(தொடர்ச்சி பக்கம் 224-பார்க்க.)

றமைவில்கோ லாகலச் சமயமா பாதகர்க்
கறியொணு மோனமுத் திரைநாடிப் ;
பிழைபடா ஞான மெய்ப் பொருள்பெறு தேவினைப்
பெரியஆ தேசபுற் புதமாய-
பிறவிவா ராகரச் சுழியிலே போய்விழப்
பெறுவதோ நாணினிப் புகல்வாயே ;
பழைய பா கீரதிப் படுகை மேல் வாழ்வெனப்
படியு *மா ருயினத் †தனசாரம்-
பருகுமா ருனனச் சிறுவ சோ ணுசலப்
பரமமா யூரவித் தகவேளே ;
‡பொழுதுசூழ் போதுவெற் பிடிபடா பார்முதற்
பொடிபடா வோடமுத் தெறிமீனப்-
புண்ரிகோ கோவெனச் சுருதிகோ கோவெனப்
பொருதவே லாயுதப் பெருமாளே. (உஅ)

537. கழல் பெற

தானதனத் தானதனத் தானதனத் தானதனத்
தானதனத் தானதனத் தனதான

ஆனைவரிக் கோடிளநிர்ப் பாரமுலைச் சாரசைபட்
டாடைமறைத் தாடுமலர்க் குழலார்கள்-

அழுது—தொழுது—நெக்கு—அவசமாதல்—முதிர்ந்த பத்திக்கு அறிகுறி. "நெக்கு நெக்குள் உருகி உருகி அழுதும் தொழுதும் வாழ்த்தி"—திருவாசகம்—புணர்ச்சி—8.

---

* ஆறு ஆய்—(கார்த்திகை மாதர்களாகிய) ஆறு தாய்மார்.
† தன சாரம்—முலைப் பால்.
தாய்மார் அறுவர் முலைப்பால் உண்டது :—
' அறுமீன் முலையுண் டழுது விளையாடி''—கந்தர்கலி வெண்பா
"கிர்த்திகையர் அறுவரும் எடுக்க அவ ரொருவ ரொரு
வர்க்கவணெ ரோர்புத்ர னைவனும்"-வேடிச்சி காவலன்வகுப்பு
அறுமுக ஒருவன் வேருய் அறுசிறுர் உருவங் கொண்டான்"
—கந்தபுரா—திருஅவதார—116.

‡ கிரவுஞ்சம் மாலைவேளையில் பொடிபட் டழிந்தது. வேலின் வெம்மையால் கடல் கலங்கி வற்றியது; பார் பொடிபட்டது; "கிரவுஞ்சத்திற் சேர்ந்துபட் டுருவிச் சென்று.....மீண்டது" "கலக்கம் எய்தி...அஞ்சி ஓடினன் இரவி என்போன்" "கூர்வேல் வெற்பினை அட்டகாலை...வற்றிய கடல்கள்" "இரவியில் இரவி செல்ல" (தொடர்ச்சி பக்கம் 225-பார்க்க.)

ஆறுதல் (சாந்தம்) இல்லாத ஆடம்பரமயமான சமயவாதப் பாதகர்களுக்கு அறிதற்கு முடியாத மௌனக் குறியைத்தேடி—

தவறுதலிலாத ஞான மெய்ப் பொருளை (நான்) அடையாமலே, வினைக்கு ஈடான பெரிய திரிபு (வேறுபாடு) அடையும் நீர்க் குமிழிபோல நிலையிலாத மாயமான—

பிறவி என்கின்ற (வாராகரம்)—கடலின்நீர்ச் சுழியிலே போய்விழக் கடவேனோ நான் இனி—சொல்லியருளுக.

பழைய கங்கை யென்னும் நீர்நிலைப் படுக்கையின்மேல் செல்வக் குமரர்களாய்த் தோன்றிக் கார்த்திகை மாதர்களாகிய ஆறு தாய்மார்களின் (தனசாரம்) முலைப்பாலை—

உண்ட ஆறு திருமுகங்கள் கொண்ட குழந்தையே! திரு அண்ணுமலைப் பரமனே! மயில்வாகனனே! ஞான மூர்த்தியாம் வேளே!

பொழுது போம் சமயத்தே (அந்தி வேளையில்) கிரவுஞ்சம் பொடிபட, பூமி முதலியவை பொடிபட்டோட (தூளெழுந்தோட), முத்துக்களை வீசுவதும் மீன்களைக் கொண்டதுவுமான

கடல் கோ கோ என முறையிட, வேதங்கள் கோ கோ என்று முறையிடச் சண்டை செய்த வேலாயுதப் பெருமாளே!

(பிறவிச் சுழியிலே விழப் பெறுவதோ நான்)

537.

ஆனையின் கோடுகள் உள்ள தந்தத்தையும், இளநீரையும் நிகர்த்து, பாரமுள்ளதான கொங்கையைச் சார்ந்து அசைகின்ற பட்டாடையால் மறைத்து ஆடும் மலரணிந்த கூந்தலுடையவர்கள்—

"செங்கதிர் மறைந்து போனன்"—கந்தபுரா. I—20—185, 189, 192, 21—2, 3.

"கீழறு பிலமும் பாரும் பிளந்தன வரைகள் யாவும் பிதிர்ந்தன"—"செற்றிய பூழியீட்டம்" கந்தபுரா I—20—190, 192

ஆரவடத் தோடலையப் பேசிநகைத் தாசைபொருட்
டாரையுமெத் தாகமயக் கிடுமோகர்;

சோனை*மழைப் பாரவிழித் தோகைமயிற் சாதியர்கைத்
தூதுவிடுத் தேபொருளைப் பறிமாதர்-

தோதகமுற் †றேழ்நரகிற் சேருமழுற் காயனையுட்
சோதியொளிப் பாதமளித் தருள்வாயே;

தானதனத் திதிமிலைப் பேரிகைகொட் டா‡சமலைச்
சாயகடற் சூரைவதைத் திடுவோனே-

தாளவியற் சோதிநிறக் காலினெழுக் கோலியெடுத்
தாபரம்வைத் தாடுபவர்க் கொருசேயே;

தேனிரசக் கோவையிதழ்ப் பூவைகுறப் பாவைதனத்
தேயுருகிச் சேருமணிக் கதிர்வேலா-

சீரருணைக் கோபுரமுற் றனபுனத் தோகையுமெய்த்
தேவமகட் கோர்கருணைப் பெருமாளே. (உகூ)

---

* மழை—கூந்தலுக்கு உவமை—"மழை யொக்கும் வடித்த கூந்தல்"—கம்ப-ராமா—மாரீசன் 70.

† ஏழ் நரகு—535-கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

‡ சம்-நன்றாக; சமலை-அழுக்கு-எனப் பொருள் கொண்டால் (உலக) அழுக்குகள் ஒழிய எனப் பொருள்படும்.

முத்துமாலையும் தோடும் மிக அசைய (அல்லது முத்துமாலையொடு மிக அசையப்) பேசியும், நகைத்தும், (ஆசை) பொன், பொருட்டு—வேண்டி, யாரையும் வஞ்சனை யுடன் மயக்குவிக்கும் காமிகள்—

(சேரணைமழை) விடாமழைபோல் அடர்ந்த கூந்தற் பாரமும் கண்பார்வையும் கொண்டு கலாப மயில்போன்ற ஜாதியர், (கை) தம் இடத்தே உள்ள தூதாள்களை அனுப்பிப் பொருளைப் பறிக்கின்ற மாதர்கள் ஆகிய பொதுமகளிரின்

வஞ்சகத்திற் பட்டு, ஏழ்நரகிற் சேருதற்கு உற்ற (என்னை), (அழற்காயனை) தீக்கு இரையாகும் உடலெடுத்த என்னை, (உட்சோதி ஒளி) – சோதி உள் ஒளி – ஜோதியுட் சோதியாய் விளங்கும் உனது திருவடியைத் தந்து அருள் புரிக.

தானதனத்தீ என முழங்கும் (திமிலை)—பறைவகை, (பேரிகை) முரசு, இவை ஒலிசெய்ய, (சம் மலை சாய) — நன்றாகக் கிரவுஞ்சமலை (அல்லது எழுகிரி) அழியக் கடலில் நின்ற சூரனை வதைத்தவனே !

தாளத்தின் இலக்கண விளக்கமானது ஒளிபொருந்திய தனது திருவடியின் மூலம் உண்டாகும்படி (ஒரு) திருவடியைக் (கோலி) வளைத்து எடுத்தும், (ஒரு திருவடியைத்) (தாபரம்) பூமியில் வைத்தும் ஆடுகின்ற நடராஜப் பெருமானுக்கு ஒப்பற்ற பிள்ளையே !

தேனின் ரசம்போல இனிக்கும், கொவ்வைப்பழம் போலச் சிவந்த வாயிதழைக்கொண்ட நாகணவாய்ப் புள் போன்ற குறப்பாவை (வள்ளியின்) கொங்கைக்கே மனம் உருகி அவளிடம் சேர்ந்த அழகிய ஒளி வேலனே !

அழகிய அண்ணாமலைக் கோபுரத்தில் வீற்றிருந்து, உன் மனதுக்கு உகந்த தினைப்புன மயிலாம் (வள்ளிக்கும்), மெய்யன்பு கொண்டிருந்த தேவமகள் (தேவசேனைக்கும்) ஒப்பற்ற கருணையைக் காட்டிய பெருமாளே !

(பாதமளித் தருள்வாயே)

538. அகப் பொருள்

தனனத் தனதானன தனனத் தனதானன
தனனத் தனதானன தனதான

இடருக் கிடராகிய கொடுமைக் கணைமேல்வரு
மிறுதிச் சிறுகால்வரு மதனாலே—

இயலைத் தருகானக*முயலைத் தருமேனியி
லெரியைத் தருமாமதி நிலவாலே ;

தொடரக் கொடுவாதையி லடையக் கரைமேலலை
தொலையத் தனிவீசிய கடலாலே

துணையற் றணிபூமல ரணையிற் றனியேனுயிர்
துவளத் தகுமோ துயர் தோலையாதோ ;

வடபொற் குலமேருவின் முடுகிப் பொருசூரனை
மடியச் சுடஏவிய வடிவேலா—

மறவக் குலமாமொரு குறமெய்த் திருமாமகள்
மகிழப் புனமேவிய மயில்வீரா ;

அடரப் படர்கேதகை மடலிற் றழைசேர்வய
லருணைத் திருவீதியி லுறைவோனே—

†அவனித் திருமா தொடு சிவனுக் கிமையாவிழி
அமரர்க் கரசாகிய பெருமாளே. (௩௦)

---

* முயலைத் தரு மேனி—முயற்களங்கத்தைக் காட்டும் வடிவம்.

† அவனித்திரு-'மண்ணுலகோருக்குத் திருவே!' எனலுமாம். "திருவே என் செல்வமே"—அப்பர் தேவாரம். (6—47—1). திருமாது - பார்வதி-'திருமாது வெகு ரூபி ... சிவை'-திருப்புகழ் 644; 'திருமாதோடுறை கோயில்', 'திருமாதைப் பாகம் வைத்து'— சம்பந்தர்—I-3-3; 2-50-4;

இமையாவிழி அமரர்—"இமையாது விழித்த அமரர்"—சிதம்பர மும்மணிக்கோவை-20. திருமாதொடு சிவனுக்கு இமையா விழியே எனக் கொண்டு பார்வதியும் சிவனும் பார்த்த கண் பார்த்தபடியே (கண் இமைக்காமல்) பார்க்கின்ற பொருளே—எனவும் பொருள் தொனிக்கும். சிவபிரானை "இமையா முக்கண் ... செல்வன்" எனத் திருமுருகாற்றுப் படை கூறும்.

538.

துன்பத்தின்மேல் துன்பம் தருவதான கொடிய (மன்மத) பாணங்களின்மேலே வந்து முடிவை (அழிதலைத்) தருவதான தென்றல்காற்று வீசிவருகின்ற அந்தக் காரணத்தாலும்—

தகுதியைக் கொண்டதும் காட்டகத்து முயல்போலுங் களங்கத்தினைக் கொண்டதுமான வடிவத்தில் நின்றும் நெருப்பினைவீசும் அழகிய சந்திரனுடைய ஒளியாலும்—

தொடர்ந்து—மேல் மேல்வந்து—கொடிய வேதனையை (நான்) அடையும்படி, கரையின்மேலே அலைகள் பட்டழிய அவைகளை ஒப்பற்ற விதத்தில் வீசுகின்ற கடலாலும்—

துணை எவருமின்றி, அலங்கரித்த அழகிய மலர்ப் படுக்கையில், தனியனாகிய எனது உயிர் வாடுதல் தகுமோ! என் துக்கம் ஒழியாதோ!

வடக்கே உள்ள பொன் செறிவுகொண்ட மேருமலை போல் விரைந்துசென்று சண்டைசெய்த சூரன் இறந்துபோம் வகையிற் சுடும்படி அவன்மீது செலுத்தின கூரிய வேலனே!

வேடர் குலத்தவளாம் ஒப்பற்ற குறக்குலத்து, மெய்ம்மை திகழும் இலக்குமியின் சிறந்தமகள் (வள்ளி) மகிழும்படி அவளிருந்த தினைப்புனத்துக்கு விரும்பிச் சென்ற மயில் வீரனே!

நெருக்கமாய் வளர்ந்துள்ள தாழை மடலின் தழைகள் சேர்ந்துள்ள வயல்களை உடைய திரு அண்ணாமலைத் திருவீதியில் வீற்றிருப்பவனே!

அவனிக்கு – திருமாதுக்கு – சிவனுக்கு – இமையாவிழி அமரர்க்கு — அரசாகிய பெருமாளே! மண்ணுலகத் தார்க்கும், திருமாது — உமைக்கும், சிவனுக்கும் இமையாத விழிகளை உடைய விண்ணுலகத்தார்க்கும் — அரசனாகிய பெருமாளே!

(துயர் தொலையாதோ)

539. அகப் பொருள்

தனனதன தானன தத்தம் தனதான

*இமராஜனி லாவதெ றிக்குங் கனலாலே-
இளவாடையு மூருமொ ழிக்கும் படியாலே ;
சமராகிய மாரனெ டுக்குங் கணையாலே-
†தனிமானுயிர் சோருமு தற்கொன் றருள்வாயே;
குமராமுரு கா‡சடி லத்தன் குருநாதா-
குறமாமக ளாசைத ணிக்குந் திருமார்பா ;
xஅமராவதி வாழ்வம ரர்க்கன் றருள்வோனே-
அருணபுரி வீதியி னிற்கும் பெருமாளே. (ரு௧)

540. விலைமாதரை விட்டொழிய

தனன தனதனன தனதான தத்த தனன தனந்த
தனன தனதனன தனதான தத்த தனன தனந்த
தனன தனதனன தனதான தத்த தனன தனந்த
தனதனத் தனதான

°இரத சுரதமுலை களுமார்பு குத்த நுதல்வேர் வரும்ப
அமுத நிலையில்விர லுகிரேகை தைக்க மணிபோல் விளங்க
இசலி யிசலி**யுப ரிதலீலை யுற்று இடைநூல் நுடங்க
வுளமகிழ்ச் சியினோடே-
இருவ ருடலுமொரு வுருவாய் நயக்க முகமே லழுந்த
அளக மவிழவளை களுமேக லிக்க நயனார விந்த
லகரி பெருகஅத ரமுமே யருத்தி முறையே யருந்த
உரையெழப் பரிவாலே

---

* இமகிரணன் என்பது சந்திரனுக்கு ஒரு பெயர். இமம்-பனி.
† காமங் கொண்டாரை வருத்துவன—பாடல் 218 பக்கம் 53 பார்க்க.
‡ சடிலத்தன்—சடிலம்—சடை; சடையான்; சடில அத்தன் எனவும் பிரிக்கலாம். x அமராவதி-இந்திரன் ஊர்; பொன்னகர்.
o முதல் நான்கடி-புணர்ச்சியை விவரிக்கும்.
'புல்லுதல் சுவைத்திடல் புணர் நகக்குறி
பல்லுறல் மத்தளம் பயிலுந் தாடனம்
ஒவ்வொலி கரணமோ டுவகை ஆகிய
எல்லையில் புணர்நிலைக் கியைந்த என்பவே'-கந்தபுராணம் 5-5-38
** "ஈரைம் பகுதியாற் பிறவாற் சேர்தல் உரைதரு புணர்ச்சி யாகும் உபரியும் அனைய தொன்றே"—ஷை-5-5-39

539.

இமராஜன்—பனிக்கு அரசனாகிய - நிலா - சந்திரன் வீசுகின்ற நெருப்பாலும்—

இளவாடை (மெல்லிய தென்றற்காற்றும்), ஊராரும் வருத்துகின்ற தன்மையாலும்

போர்க்கென எழுந்த மன்மதன் தொடுக்கும் (மலர்ப்) பாணங்களாலும்

தனித்துக் கிடக்கும் மானன்ன இப்பெண்ணின் உயிர் சோர்கின்றதே, அதற்கு ஒரு வழிகூறி அருளுவாயாக;

குமரனே! முருகனே! சடைமுடிப் பெருமானுக்குக் குருநாதனே!

குறவர்பெருமகள் வள்ளியின் ஆசையை நிறைவேற்றின அழகிய மார்பனே!

பொன்னுலக வாழ்வைத் தேவர்களுக்கு அன்று அருளியவனே!

திருவண்ணுமலை வீதியில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே.

(அருள்வாயே).

540.

சுவை கொண்டதும், புணர்ச்சியின்பம் தருவதுமான கொங்கைகள் மார்பில் அழுந்த, நெற்றியில் வேர்வை துளிர்க்க (தோன்ற), காமம் பெருகும் இடங்கண்டு அங்கு விரல் நகக்குறி தைக்க, ரத்னம்போல ஒளிபெருக, (இன்ப ஒளிமயமாய்), இசலி இசலி (மாறுபட்டு மாறுபட்டு அடிக்கடி பிணக்கு-ஊடல்கொண்டு, ஊடல்கொண்டு), உபரித லீலை—உபரி சுரதம் (மேல்விழும் புணர்ச்சி லீலைகளை விளையாடி, நூல்போலும் இடை துவள, உள்ளத்தில் களிப்புடனே—

இருவர் உடலும் ஒன்றுபட்டு ஒருருவாகி இன்பந்தர, முகம்மேலே அழுந்த, கூந்தல் அவிழ்ந்துவிழ, வளைகள் ஒலிக்க, கண் என்னும் (அரவிந்தம்) தாமரையில் (லகரி பெருக)—மயக்கம் பெருக—அதரபானம் (வாயிதழ் ஊறலை) ஆசைக்குத் தக்கபடி உண்ணவேண்டிய முறையில், உண்ண, பரிவால் உரையெழ—அன்பு காரணத்தால் (சில சொற்கள் பேச,

புருவ நிமிர இரு* கணவாள் †நிமைக்க வுபசார மிஞ்ச
அவச கவசமள வியலே தரிக்க அதிலே யநந்த
புதுமை விளையஅது பரமா பரிக்க இணைதோளு மொன்றி
அதிசுகக் கலையாலே-
புளக முதிரவிர கமென்வாரி தத்த வரைநாண் மழுங்க
மனமு மனமுமுரு கியெயா தரிக்க வுயிர்போ லுகந்து
பொருள தளவுமரு வுறுமாய வித்தை விலைமாதர் சிங்கி
விடஅருட் புரிவாயே ;
பரவு மகரமுக ரமுமேவ லுற்ற ‡சகரால் விளைந்த
தமர திமிரபிர பலமோக ரத்ந சலராசி கொண்ட
xபடியை முழுதுமொரு நொடியே மதித்து வலமாக வந்து
சிவனிடத் தமர்சேயே-
பழநி மிசையிலிசை யிசையே ரகத்தில் திருவா வினன்கு
டியினில் பிரமபுர மதில்வாழ் திருத்த ணிகையூடு oமண்டர்
பதிய முதியகதி யதுநா யெனுக்கு முறவாகி நின்று
கவிதையைப் புனைவோனே ;

---

* கண்வாள் என்பது கணவாள் என்ருயிற்று.

† நிமைக்க—இமைக்க.

‡ சகர்-சகரர்-சகரனுக்கு இரண்டாவது மனைவி சுமதியிடம் பிறந்த புத்திரர்கள்; இவர்கள் அறுபதினாயிரவர். சகரன் அசுவமேத யாகம் செய்து விடுத்த குதிரையை இந்திரன் பாதாளத்தில் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த கபிலருக்குப் பின்புறங் கட்டி மறைந்தான். குதிரையைத் தேடிவந்த சகரர் குதிரையைத் தடுத்தவர் கபிலர் என எண்ணி அவரை வருத்த, அவரது கோபத்தீயால் மாண்டனர். பின்னர் பகீரதனுல் நற்கதி அடைந்தனர். சகரர் தோண்டினதால் உண்டானது சாகரம் (கடல் ; 'சகரர் தொட்டலாற் சாகரம் எனப் பெயர் தழைப்ப'' (கம்ப ராமா-அகலிகை-43)

x உலகை வலம் வந்தது—திருப்புகழ் பாடல் 184-பக்கம் 430.

o அண்டர்பதி - அமராவதி அண்டர்பதிய—பழநி, ஏரகம், திரு ஆவினன்குடி, பிரமபுரம், திருத்தணிகை, அமராவதி என்னும் (பதிய!) தலங்களை உடையவனே !—எனப் பொருள் காணலாம் பழநி முதலிய தலங்களில் அண்டர்கள் தரிசனம் செய்யத் தங்குவது:-

(1) பரவி இமையோர்சூழ நாடொறுமிசைந்து பழநிமலை மீதோர் பராபரன் இறைஞ்சு பெருமாளே—பாடல் 146.

(2) சுராதிபதி மால் அயனும் மாலொடு சலாமிடு சுவாமிமலை வாழும் பெருமாளே—பாடல் 207.

(3) இமையவர் பணி திருத்தணி பொற்பதி—பாடல் 303

(4) அண்டர்கள் தாமெச்சிய நீள் தணியம்பதி—பாடல் 311

புருவம் மேலெழ இருகண்களும் ஒளிவீசி இமைக்க, உபசார வார்த்தைகள் அதிகரிக்க, ஒருவித மயக்கம் தன்வசம் அழிதல்—கவசம்போல (மேற்போர்வை போன்ற அளவான தன்மையில் – உண்டாக – அப்போது கணக்கிடுதற்கரிய புதிய உணர்ச்சிகள் தோன்ற — அவ்வுணர்ச்சியை நன்றாக அநுபவிக்க இரு தோள்களும் ஒன்றிக் கலந்து அதிகமான சுகமாகிய அம்சத்தால் (பகுதியால்)—

புளகாங்கிதம் நிறைய, காமம் என்கின்ற (வாரி) கடல் ததும்பிப் பரவ, அரையில் (இடுப்பிற்) கட்டியுள்ள கயிறும் அரைநாணும் (அரை அணியும்) (மழுங்க) ஒளிகுறைந்து விலக, மனத்தோடு மனம் உருகி அன்பு மீக்கொள்ள உயிர்போல மகிழ்ந்து பாவித்துப், பொருள் கிட்டும் வரையில் கலந்து களிக்கும் மாயவித்தை வல்ல பொது மகளிரின் (சிங்கி) விஷச்சூழலை விட்டொழிக்க அருள் புரிவாயாக;

போற்றப்படுவதாய், மகரமீனும், (முகரமும்) சங்கும் கொண்டுளளதாய், சகரரால் உண்டானதாய், (தமரம்) பேரொலி உடையதாய், இருள் நிறத்ததாய், (பிரபல) பேர் போனதாய், வசீகரம் உள்ளதாய், (ரத்னம்) மணிகள் கொண்டதாய் உள்ள கடல் சூழ்ந்ததான பூமி முழுதும் ஒரு நொடிப்போதில் அளவிட்டு வலம்வந்து சிவபிரானிடத்தில் அமர்ந்த குழந்தையே!

பழநிமலை மீதும், சொல்லப்புகின் (இசை இசை) புகழொடு கூடிய ஏரகம் (சுவாமிமலையிலும்), திரு ஆவினன் குடியிலும், சீகாழியிலும், (என்றும் மங்கலமாய் நீ) வாழ்கின்ற திருத்தணிகையிலும், அண்டர்பதிய—(தேவர்களின்) அமராவதியிலும், உறைவிடம் கொண்டவனே! (அல்லது) அண்டர் – (தேவர்கள்) பதிய (உன்னைத் தரிசிக்கவந்து) அத்தலங்களில் தங்குதலைக் கொண்டவனே! மூதிய கதியது – முதிய கதியானது – பழம் பொருளாம் வீட்டின்பமானது, நாயேனுக்கும்—அடிமைக்கும், உறவாகி நின்று – கிட்டும்படியாக நின்று, (அடியேனுடைய பாமாலையை அணிந்து கொள்பவனே!

(5) சேணுடு பரவி நாளும் ஈடேற புகலி—பாடல் 769.
(6) இமையோர் புகுந்தீண்டி கந்தமாலை கொடுசேர் காழி —சம்பந்தர் 1-24-2

அரியு மயனுமம ருமாய சிட்ட பரிபால னன்ப
　ரடையு மிடரைமுடு கியெநூ றதுட்ட கொலைகார ரென்ற
　அசுரர் படையையடை யவும்வே ரறுத்த அபிராம செந்தி
　　　　லுரகவெற் புடையோனே-

அருண கிரணகரு ணையபூர ணச்ச ரணமே லெழுந்த
　இரண கரணமுர ணுறுசூர னுட்க மயிலேறு கந்த
　*அருணை யிறையவர்பெ ரியகோபுரத்தில் வடபாலமர்ந்த
　　　　அறுமுகப் பெருமாளே. (௩௨)

541. அருள் பெற

தன தனனத் தனதான

இரவு பகற் பலகாலும்-இயலிசைமுத் தமிழ்கூறித் ;
திரமதனைத் தெளிவாகத்-திருவருளைத் தருவாயே ;
பரகருணைப் பெருவாழ்வே-பரசிவதத் துவஞான ;
அரனருள்சற் புதல்வோனே-அருணகிரிப் பெருமாளே. (௩௩)

542. கிருபை பெற

தனன தனன தனன தனன
　　தனன தனன　　　　　தனதான

†இருவர் மயலோ அமளி விதமோ
　எனென செயலோ　　　　　அணுகாத-

‡இருடி அயன்மா லமர ரடியா
　ரிசையு மொலிதா　　　　　னிவைகேளா ;

---

* அருணை பெரிய கோபுரத்து வடபால் அமர்ந்த பெருமாள்—(கோபுரத்திளையனர்)—இவரே அருணகிரியாரை ஆட்கொண்ட மூர்த்தி—'அடலருணைத் திருக் கோபுரத்தே யந்த வாயிலுக்கு வட அருகிற்...கண்டு கொண்டேன்'—கந்தரலங்காரம் (காப்பு): இங்கு அருணை அடல் திருக் கோபுரம்—(அடல்—வலிய) — பெரிய கோபுரம்" எனப் பொருள் காணவேண்டும்.

† 'உனை நங்களப்பா சரணம் என்று கூறல் உன் செவிக் கேறலை கொல் பெண்கள் மெற் பார்வையை கொல்' (திருப்புகழ் 613)...என்பதும் இக் கருத்ததே.

‡ 'பாம்பணைத் துயின்றோன் அயன் முதல் தேவர் பன்னெடுங் காலம் நிற் காண்பான் எம்பலித்திருக்க"...திருவிசைப்பா (பூவணம்).

திருமாலும், பிரமனும், தேவர்களும் ஆன சிட்டர்களை (மேலோர்களைக்) காத்தளிப்பவனாய், அன்பர்களுக்கு வரும் வருத்தங்களை ஓட்டித் தூளாக்க, துஷ்டர்களான—கொலைகாரர்கள் எனப்படும் அசுரர்களுடைய சேனை முழுமையும் வேரறுத்த அழகனே! திருச்செந்தூர், (நாகமலை என்கின்ற) திருச்செங்கோடு—எனும் (தலங்களை உடையவனே) தலங்களில் வீற்றிருப்பவனே!

செவ்விய ஒளிவீசுவதும், கருணை பூரணமாக நிறைந்ததுமான உனது திருவடியைப் பகைத்து மேலெதிர்த்து வந்த போர்மனம் கொண்டவனாய் மாறுபட்டெழுந்த சூரன் அஞ்சும்படி மயில்மீது ஏறிவந்த கந்தனே! திரு அண்ணாமலையில் சிவபிரானது (திருக்கோயிலின்) பெரிய கோபுரத்தில் வடக்குப் பக்கத்தே அமர்ந்துள்ள ஆறுமுகப் பெருமாளே!

(விலைமாதர் சிங்கிவிட அருட்புரிவாயே)

541.

இரவும் பகலும் பலமுறையும்—இயல், இசை, (நாடகம்) ஆகிய முத்தமிழாலும் (உன்னை) புகழ்ந்து பாடி—

நிலைத்தது எதுவோ அது எனக்குத் தெளிவுடன் விளங்க-உனது திருவருளைத் தருவாயே.

மேலான கருணையுடன் விளங்கும் பெருவாழ்வே! மேலான சிவமயமான உண்மையான (ஞானனே) ஞானப் பொருளே!

சிவபிரான் அருளிய நல்ல பிள்ளையே! திரு அண்ணாமலைப் பெருமாளே!

(திரு அருளைத் தருவாயே)

542.

இருவர் (தேவசேனை – வள்ளியம்மை) மீது கொண்ட ஆசையோ! வேறு உனது திருக்கோயிலில் நடக்கும் ஆரவாரங்களோ (அல்லது-உனது பூம்படுக்கையில் நடக்கும் விசேடங்களோ) வேறு என்ன என்ன நிகழ்ச்சிகளோ – என்ன காரணமோ – அடியேனுக்குத் தெரியாது – உன்னை அணுக முடியாத—

முனிவர்கள், பிரமன், மால், தேவர்கள், அடியார்கள் – இவ்வளவு பேரும் முறையிட்டலறும் ஒலிகள் உனது செவியில் விழவில்லை; (அங்ஙனம் இருக்க)

தொருவ னடியே னலறு மொழிதா
ளொருவர் பரிவாய் மொழிவாரோ-
*உனது பததூள் புவன கிரிதா
னுனது கிருபா கரமேதோ ;
பரம குருவா யணுவி லசைவாய்
†பவன முதலா கியபூதப்-
படையு முடையாய் ‡சகல வடிவாய்
பழைய வடிவா கியவேலா ;
x அரியு மயனோ டபய மெனவே
அயிலை யிருள்மேல் விடுவோனே-
○அடிமை கொடுநோய் பொடிகள் படவே
அருண கிரிவாழ் பெருமாளே. (௩௪)

543. காட்சி அளிக்க

தனதன தந்த தனதன தந்த
தனதன தந்த தனதான

இருவினை யஞ்ச மலவகை மங்க
இருள்பிணி மங்க மயிலேறி-

---

* முருகவேளின் விசுவ ரூபத்தில் அவரது உள்ளடி (அடியின் உட்புறம்) தான் மலைகள் எல்லாம், "உள்ளடி மலைகள் யாவும்"
—(கந்த புராணம் 4—13—423)

† "அஞ்சு பூதமு மார்த்த திடைபதே" சம்பந்தர் 3—114—5

‡ "சகல வடிவாய் பழைய வடிவு".

"அழிவிலாத நம் பெரு வடிவம் கொள்வம் நன்று கண்டிடுதி என்றான்" "கடல் உலகம் திக்கு,
மாறிலாப் புவனம் அண்டம் வானவர் உயிர்கள் யாவும்
ஆறுமாமுகத்து வள்ளல் மேனியில் அமைந்ததன்றி
வேறிலை என்ன ஆங்கோர் வியன்பெரு வடிவம்
கொண்டான்"

"மாறிலா திருக்குந் தோல்லை ஒருதன துருவங் காட்டி நிற்றலும் உம்பர் கண்டார்"

"யார்க்கும் மூலகாரணமாய் நின்ற மூர்த்தி இம் மூர்த்தி அன்றோ" —கந்த புராணம்—4—13—421, 422, 427, 433

x அரி அயன் அபயம் என வேலை இருள்மேல் விட்டது :

தேவர்களைத் தின்று உயிர் குடிப்பேன் என்று சூரன்கூறி, பெரிய இருள் உருவம் கொண்டு வானிடைப் பாய்ந்தான். தேவர்கள் அஞ்சி 'பன்னிரு புயத்தாய் ஓலம், மூவருமாகி நின்ற

நான் — ஒருவன் அடியேன் (தன்னந்தனியனாய்)— இங்கு முறையிட்டலறும் மொழிகள் யாரேனும் ஒருவர் அன்புடன் (உன்னிடம்) வந்து தெரிவிப்பாகளோ! (அறியேன் நான்)

(உனது விசுவரூபத்தில்) உனது திருவடித் தூசானது பூமியில் உள்ள மலைகள் ஆகும்; அத்தகைய பெரியோனே! உனது கிருபாகரம் (திருவருட்டன்மை) எத்தகையதோ— அறியேன்)

மேலான குருமூர்த்தியாய், அணுவிலும் அசைவு காட்டுபவனாய், (பவனம்) வாயு முதலான ஐம்பூதங்களாம்— படையையும் (சேனைகளையும்-அல்லது ஆயுதங்களையும்) உடையவனே! சகல உருவாயும், பழைமையாக உள்ள உருவாயும், (பழமை முதல் புதுமைவரை உள்ள சகல வடிவமும்) ஆய் அமைந்த வேலனே!

திருமாலும், பிரமனும் அபயம் என்று உன்னிடம் ஓலமிட வேலாயுதத்தை இருள் வடிவம் எடுத்த அசுரன் சூரன்மீது செலுத்தியவனே!

(அடிமை) அடியேன்பட்ட பொல்லாநோய் தூளாமாறு (அருளி)த் திரு வண்ணாமலையில் வாழ்கின்ற பெருமாளே.

(உனது கிருபாகரம் ஏதோ)

543.

பெரிய வினைகள் (அல்லது நல்வினை—தீவினை இரண்டும்) அஞ்சி ஒழிய, மலக்கூட்டங்கள் மங்கி அழிய, அஞ்ஞானமும், பிணிகளும் ஒடுங்க (நீ) மயிலேறி—

மூர்த்தியே ஓலம் ஓலம்' என முறையிட்டனர். இறைவன் உடனே வேலை அந்த இருள்மேல் ஏவ, இருள் உருவம் மாய்ந்து உடனே அழிந்தது.

"ஞாலமும் ககன முற்றும் மாயிருள் உருவங் கொண்டு மறைந்துநின் றூர்க்க லுற்றான்."

"வானோர்... தலைத்தலை சிதறி, நில்லா தோடினர்'

"ஐய அங்கவன் உயிரை உண்டெம் மாவியை யருளுகென்றார்"

'வேலை சூரன் மேற் செல்லத் தொட்டான்"

"அவுணன் கொண்ட மாயிருள் உருவமுற்றும் வல்விரைந் தகன்ற தன்றே" (கந்தபுராணம் 4-13-456, 459, 462, 464, 465)

o இது அருணகிரியார் வரலாற்றைக் குறிக்கும்.

இனவரு ளன்பு மொழிய கடம்பு
வினதக முங்கொ டளிபாடக் ;
கரிமுக னெம்பி முருகனெ னண்டர்
களிமலர் சிந்த அடியேன்முன்-
கருணை பொழிந்து முகமு மலர்ந்து
கடுகி நடங்கொ டருள்வாயே ;
*திரிபுர மங்க மதனுடல் மங்க
திகழ்நகை கொண்ட விடையேறிச்-
†சிவம்வெளி யங்க ணருள் குடிகொண்டு
திகழ நடஞ்செய் தெமையீண ;
அரசி யிடங்கொள் மழுவுடை யெந்தை
அமலன் மகிழ்ந்த குருநாதா ;
அருணை விலங்கல் மகிழ்‡குற மங்கை
அமளி நலங்கொள் பெருமாளே. (௩௫)

544. திருவடியை அடைய

தனதன தாந்த தந்த தனதன தாந்த தந்த
தனதன தாந்த தந்த தனதான

இருவினை யூண்ப சும்பை கருவினை Xகூன்கு டம்பை
யிடரடை பாழ்ம்பொ தும்ப கிதவாரி-
இடைதிரி சோங்கு கந்த மதுவது தேங்கு கும்ப
மிரவிடை தூங்கு கின்ற பிணநோவுக் ;

* திரிபுரம் மதனுடல் இருவரும் அழியச் சிரித்தது. திரிபுரம் எரியச் சிரித்தது பாட்டு 285—பக்கம் 206; மதன் எரியச் சிரித்தது —பாட்டு 288...பக்கம் 216

† வெளியில் நடம், 'உருவிலாத பாழில் வெட்ட வெளியிலாடு நாத நிர்த்த' பாட்டு 442—பக்கம் 610

‡ "இரு மங்கை அமளி நலங்கொள்வதை...பாடல்-855 காண்க"

X கூன்...பாத்திரம்..."குருதி சாறெனப் பாய்வது குரைகடற் கூனில்"...கம்பரா...கிங்கர 40

அருள் சம்பந்தமான அன்பு சம்பந்தமான மொழிகளைக் கூற, கடம்புவின் அதகமும் கொ(ண்)டு அளிபாட—உனது கடப்பமலராம் (அதகம்—உயிர்தரு மருந்தைக்) கொண்டு வண்டுகள் பாட—

யானைமுகப் பெருமான் என் தம்பியே, முருக என (அன்புடன் அழைக்க)த், தேவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் மலர் பொழிய, அடியேன் எதிரே

கருணை மிக மிக்கு, முகம் மலர்ந்து, வேகமாக நடனத்துடன் வந்து அருள் புரிவாயாக;

திரிபுரம் அழிய, மன்மதனது உடல் அழிய, விளங்கும் சிரிப்பைக்கொண்ட (சிரித்த) (விடை ஏறியாம்) இடபவாகனராம்

சிவபிரான், ப்ராகாசமான வெட்டவெளியிலே திருவருளுடன் வீற்றிருந்து, எங்கும் விளக்கம் உற நடனம் செய்து, என்னை (ஈன்ற) பெற்ற

தேவி (பார்வதி)யை இடது பாகத்தில் ஏற்றுக் கொண்ட மழு (பரசு) ஆயுதத்தை ஏந்திய எந்தை, மாசற்றவன், மகிழ்ந்த குருநாதனே!

திரு அண்ணுமலை மலையில் மகிழும் குறமங்கை (வள்ளி)யின் படுக்கை இன்பத்தை அனுபவிக்கும் பெருமாளே!

(நடங்கொ டருள்வாயே)

544.

இரு வினைகளுக்கும் உணவிடமான பச்சைப் பை—புதிய பை; கரு வளருவதற்கு இடமான கூன் (பாத்திரம்), குடம்பை (கூடு) (அல்லது கூன்—வளைவு உள்ள கூடு); துன்பங்களையே அடைத்து வைத்துள்ளதும் பாழுடையப் போவதுமான (பொதும்பு)—குழி அல்லது குகை; அகித வாரி இதம் இன்மை (இனிமை, நன்மை—இல்லாமை) துன்பமும் தீமையும் கொண்ட கடலின்—

நடுவே திரிகின்ற (சோங்கு) மரக்கலம்; கந்தம் (இந்திரியங்களில்) மது (ருசி) தேங்கு (நிறைந்துள்ள) கும்பம்—குடம் (அல்லது, கந்தம்—கந்தம்—மலச்சேறும், மது—நீரும் நிரம்பிய இடம்); இரவிலே தூங்குகின்ற பிணம் போன்ற நோயினுக்கு

குருவியல் பாண்ட மஞ்சு மருவிய கூண்டு *நெஞ்சொ
டுயிர்குடி போங்கு ரம்பை யழியாதென்-
றுலகுட னேன்று கொண்ட கருமபி ராந்தொழிந்து
னுபயப தாம்பு யங்க ளடைவேனோ;

அருணையி லோங்கு துங்க சிகர†க ரம்பு யங்க
ளமரர் குழாங்கு வித்து தொழவாழும்-
அடியவர் பாங்க பண்டு புக‡லகி லாண்ட முண்ட
அபிநவ சார்ங்க கண்டன் மருகோனே;

கருசீ×ரம்ரு கேந்த்ர அன்ப ருடனுர கேந்த்ரர் கண்ட
கடவுள்ந டேந்த்ரர் மைந்த வரைசாடுங்-
கலபக கேந்த்ர தந்த்ர அரசநி சேந்த்ர கந்த
கரகுலி சேந்த்ரர் தங்கள் பெருமாளே. (௩௬)

545. திருவடியை மறவேன்

தனதனன தனதனன தான தத்த தந்த
தனதனன தனதனன தான தத்த தந்த
தனதனன தனதனன தான தத்த தந்த தனதான

இருளளக மவிழமதி போத முத்த ரும்ப
இலகுகயல் புரளஇரு பார பொற்ற னங்கள்
இளகஇடை துவளவளை பூச லிட்டி ரங்க எவராலும்-

* நெஞ்சு குடிபோவது...மனம். எண்ணங்கள் குடிபோவது அழிவது:

† கராம்புயங்கள் குவிதல்—கை கூப்பித் தொழுதல்—
'கரங் குவிவார் உண்மகிழும் கோன் கழல்கள் வெல்க'
—திருவாசகம்-சிவபுராணம்.

‡ அண்டம் உண்டது—பாட்டு 267-பக்கம்-164 பார்க்க.

× தில்லை நடராஜப் பெருமானது ஆடல் வியாக்ரபாதர்—பதஞ்சலி—என்ற இருவர் காணும் பொருட்டே ஆடப்பட்டது.
"பதஞ்சலி புலிக்காலண்ணல் இருவரும் உணர்வாற் காண எல்லையில் அருளால் ஈசன் திருநட இயற்கை காட்டும் தில்லை மூதூர்"—கந்த புராணம்—I-23 14.

உருவாய் அமைந்த பாத்திரம்; அஞ்சு (ஐம்பூதங்களும் அல்லது ஐம்பொறிகளும் பொருந்தி உள்ள கூடு; மனத்துடனே உயிரும் (உடலைவிட்டு) வெளியேறும் (குரம்பை) சிறுகுடில், அழியாமல் நிலைத்து நிற்குமென்று—

உலகத்தாருடன் நான் கொண்டுள்ள வினைப்பயனால் வரும் மயக்கம் (ஒழிந்து) நீங்கப்பெற்று உனது இரண்டு பாத தாமரைகளை அடையும் பாக்கியத்தைப் பெறுவேனோ!

திரு அண்ணாமலையில் உயர்ந்து ஓங்கின பரிசுத்தமான, (சிகரம்) கோபுர(வாயிலில்) வீற்றிருப்பவனே! கராம்புயங்கள் அமரர் குழாம் குவிந்து (அமரர் குழாம் கராம் புயங்கள் குவிந்த)—தேவர்களின் கூட்டங்கள் தமது தாமரையன்ன கரங்களை (கைகளை)க் கூப்பித் தொழ வாழ்கின்ற—

அடியவர் தோழனே! முன்பு ஒரு காலத்தில் சொல்லப்படுகின்ற அகில அண்டங்களையும் உண்ட புதுமை வாய்ந்த சாரங்கம் என்னும் வில்லை ஏந்திய (கண்டன்) வீரனும் திருமாலின் மருமகனே!

கருணை நிறைந்த மிருகசிரேஷ்டரான அன்பர்—புலிக்கால்கொண்ட வியாக்ரபாதருடன், உரகேந்த்ரர்-சர்ப்ப சிரேஷ்டராம் பதஞ்சலி தரிசித்த கடவுளாம் நடராஜப் பெருமானுடைய குமாரனே! மலைகளைத் தூளாக்கும்—

தோகை உடைய பக்ஷி சிரேஷ்டனும் மயில் வாகனனே! நூல்கள் வல்லவனே! அரசே! உண்மையிற் சிறந்தவனே (சத்திய சிரேஷ்டனே)! கந்தனே! குலிச கர இந்திரர்—குலிசாயுதத்தை (வஜ்ராயுதத்தைக்) கையிற் கொண்ட தேவேந்திரர்களுக்குப் பெருமாளே!

(உன் உபய பதாம்புயங்கள் அடைவேனோ)

545.

இருண்ட கரிய கூந்தல் அவிழ, சந்திரன் போன்ற முகத்தில் உண்டான முத்துப்போன்ற வேர்வை வெளித்தோன்ற, விளங்கும் கயல்மீன் போன்ற கண்கள் புரள, இரண்டு பாரமான கொங்கைகள் நெகிழ்ச்சியுற, இடை துவட்சியுற, (கை) வளையல்கள் ஒன்றோடொன்று மோதி ஒலிக்க, யாராலும்

எழுதரிய கலைநெகிழ ஆசை மெத்த வுந்தி
யினியசுழி மடுவினிடை மூழ்கி நட்பொ டந்த
இதழமுது பருகியுயிர் தேக மொத்தி ருந்து
முனிவாறி ;
முருகுகமழ் மலரமளி மீதி னிற்பு குந்து
முகவனச மலர்குவிய மோக முற்ற ழிந்து
மொழிபதற வசமழிய ஆசை யிற்க விழ்ந்து விடுபோதும்-
முழுதுணர வுடையமுது மாத வத்து யர்ந்த
பழுதில்மறை பயிலுவள ஞாதி ரித்து நின்று
முனிவர்சுரர் தொழுதருகு பாத பத்ம மென்று மறவேனே;
*ஒருசிறுவன் மணமதுசெய் போதி லெய்த்து வந்து
கிழவடிவு கொடுமுடுகி வாச லிற்பு குந்து
உலகறிய இவனடிமை யாமெ னக்கொ ணர்ந்து சபையூடே-
ஒருபழைய சருகுமடி ஆவ ணத்தை யன்று
உரமொடவ னதுவலிய வேகி ழிக்க நின்று
உதறிமுறை யிடுபழைய வேத வித்தர் தந்த சிறியோனே ;

---

* 'சிறுவன்—சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், இவருடைய திருமண வாசலிற் சிவபிரான் ஒரு கிழ வேதியரின் வடிவுகொண்டுவந்து— "சுந்தரா! நீ என் அடிமை' என் உத்தரவு இல்லாமல் எப்படி மணஞ்செய இருந்தாய்! இதோபார் உனது பாட்டனார் எழுதித்தந்த அடிமைச் சீட்டு' எனக் கூறித் திருமணத்தைத் தடைசெய்யச் சுந்தரர் கோபித்து எழுந்து 'ஏ! பித்தா! ஒரு அந்தணன் மற்றொரு அந்தணனுக்கு அடிமை ஆவதுண்டா' எனக் கூறி அந்த ஓலைச் சீட்டைப் பற்றிக் கிழித்தெறிந்தனர். கிழவர்—ஹா ஹா என்று கூவிச் சுந்தரரைத் திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள நியாய வாதிகளிடம் கொண்டுபோய் நிறுத்திக், கிழிபட்டது நகல் ஓலை, மூல ஓலை இதோ பாருங்கள் எனக்கூற. அவ் வந்தணர்கள் கையெழுத்தைப் பரிசோதித்து ஒற்றுமை கண்டு. சுந்தரா! இந்த ஓலையில் உள்ள எழுத்து உன் பாட்டனாருடையதே! நீ அடிமை புரிய வேண்டியதே- எனத் தீர்ப்பளித்தார்கள். பின்பு கிழவேதியரை இந்த ஊரில் உங்கள் வீடு, மனே, மக்கள் எங்கே என வினவ, வேதியர் 'காட்டு கின்றேன் வாருங்கள்' என முன் செல்லச் சுந்தரர் முதலானோர் பின் சென்றனர். வேதியர் திருக்கோயிலுள் நுழைந்ததும் மறைந்தனர். சுந்தரருக்கு ஞானம் பிறந்து என்அப்பனே! நீயோ இவ் வேடத்துடன் வந்து அடிமையைத் தடுத்தாட் கொண்டாய் எனக் கூறி விம்மி விம்மி அழ, இறைவன் அவருக்குக் காட்சிதந்து என்னைப் 'பித்தா' என்றாய் ; எனக்கு உகந்தது பாமாலை ; நீ 'பித்தா' எனத் தொடங்கிப் பதிகம் பாடுவாயாக' எனக் கூறி மறைந்தனர்; பின்பு,

எழுதுதற்கு முடியாததான ஆடை தளர்ச்சியுற, ஆசை அதிகரிக்க, கொப்பூழாகிய இனிமைதரும் சுழிபோன்ற மடுவில் (நீர் நிலையிலே) முழுகி, நட்பு பூண்டு, அந்த வாயிதழ்களின் அமுதத்தை உண்டு, உயிரும் தேகமும் ஒன்றுபோல ஒத்திருந்து, கோபம் வெறுப்பு எல்லாம் தணிந்து—

நறுமணம் வீசும் மலர்ப் படுக்கையின் மீது படுத்து, முகமெனும் தாமரைமலர் சுருங்க, காம ஆசை கொண்டு, அதில் அழிந்து, சொற்கள் பதற (தடுமாற), தன் வசம் கெட்டழிய, அந்த ஆசையிலேயே கவிழ்ந்து முழுகிவிட்ட சமயத்திலும் கூட—

எல்லாம் உணரும்படியாக அடைந்துள்ள முற்றின மகா தவநிலையிலும், உயர்ந்ததும் குற்றமிலாததுமான வேதத்திலும் நெருங்கி விளங்குவன என்று விரும்பிப் போற்றிசெய்து நின்று முனிவர்களும் தேவர்களும் வணங்கி உருகும் (உனது) பாத தாமரைகளை (நான்) என்றும் மறக்க மாட்டேன்.

ஒப்பற்ற சிறுவனுடைய (நம்பியாரூரன் என்கிற சுந்தரனுடைய) மணச்சடங்கு நடக்கும்போது, இளைப்புடன் வந்து (அல்லது – நடக்கிறதென்று அறிந்துவந்து), கிழ உருவம் கொண்டு வேகமாக முன்வந்து, (மண) வாசலிற் புகுந்து, உலகோர் யாவரும் அறிய – இந்தச் சிறுவன் (எனக்கு) அடிமையாம் என ஒரு சீட்டை எடுத்துவந்து சபையோர்களின் மத்தியிலே—

ஒரு பழைய, ஓலையில் எழுதப்பட்டு மடித்து — (சுருட்டி) – வைத்திருந்த பத்திரம் ஒன்றை, வலிவுடன் அந்தச் சிறுவன் வேணுமென்றே பற்றிக் கிழித்தெறிய, அப்போது கைகால்களை உதறிக்கொண்டு இது முறையோ என்று கூச்சலிட்ட பழையவரும், வேதத்தை நன்கறிந்த முதல்வருமான சிவபிரான் தந்த குழந்தையே!

சுந்தரரும் அந்த ஆணையைத் தலைமேற்கொண்டு 'பித்தா பிறை சூடி பெருமானே அருளாளா!...அத்தா உனக்கு ஆளாய் இனி அல்லேன் எனலாமே'—எனப் பாடிக் கசிந்து உருகினர்; பின்பு தலந்தோறும் சென்று பதிகம் பாடி ஈற்றிற் கயிலையை அடைந்தனர். இங்ஙனம் சுந்தரரை இறைவன் தடுத்தாட்கொண்ட வரலாற்றை அருணகிரியார் இங்கு அருமையாகக் குறித்துள்ளார்.

அரியவுடு பதிகடவி யாட கச்சி லம்பொ
டழுகுவட மணிமுடிவி யாள மிட்ட ழுந்த
அமரரொடு பலர்முடுகி ஆழி யைக்கடைந்து அமுதாக-
அருளுமரி திருமருக *வார ணத்தை யன்று
அறிவினுட னொருகொடியி லேத ரித்து கந்த
அருணகிரி நகரிலெழு கோபு ரத்த மர்ந்த பெருமாளே.(௩௭)

546- அகப்பொருள்

தனன தனதன தனன தனதன
தனன தனதன தனதான

இறுகு மணிமுலை மருவு தரளமு
மெரியு மிழ்மதி நிலவாலே-
†இரவி யெனதுயிர் கவர வருகுழ
லிசையி லுறுகட லலையாலே;
தறுகண் ரதிபதி மதனன் விடுகொடு
சரமி லெளியெனு ‡மழியாதே-
தருண மணிபொழி லருணை நகருறை
சயில மிசையினில் வரவேணும்;
முறுகு திரிபுர மறுகு கனலெழ
முறுவ லுடையவர் குருநாதா-
முடிய கொடுமுடி யசுரர் பொடிபட
முடுகு மரகத மயில்வீரா ;

---

* வாரணம்—கோழி.

சூரனுடைய உடல் வேலாற் பிளவுபட, ஒரு கூறு மயிலாகவும் ஒரு கூறு சேவலாகவும் முருகவேளை எதிர்த்துவர, அவர் அருட்கண்ணால்

"குக்குட உருவை நோக்கிக் கடிதில்நீ கொடியே ஆகி
மிக்குயர் நமது தேரின் மேவினை ஆர்த்தி" என்றார்.

—அங்ஙனமே அது சேவற்கொடி ஆயிற்று. முருகவேள்

"சூர்திகழ் மஞ்ஞை ஏறிச் சுமக்குதி எம்மை என்னப்
பார்திசை வான முற்றும் பரியென நடாத்த லுற்று(ர்)

—இங்ஙனம் மயில் வாகனமாயிற்று.

கந்தபுராணம் 4—13—497, 499.

† இரவி—இராவி; வருத்தி,

‡ நிலவு, குழலோசை, கடலொலி, காமன்பாணம் இவை விரகநோயை வளர்ப்பன.

அருமையான உடுபதி (சந்திரனை)த் (தூணாக) இருக்கும்படிச் செலுத்திவைத்து, பொன்மலையாம் மேரு அல்லது மந்தரம் (என்னும் மத்துடன்) கயிறாக ரத்ன முடிகளை உடைய (வியாளம்) பாம்பாகிய ஆதிசேடனைப் பூட்டி அழுத்தமாக தேவரோடு பலரும் விரைவுடன் *கடலைக் கடைந்து அமுது வரச்செய்து (அதைத்)—

(தேவர்களுக்குப்) பகிர்ந்தளித்த திருமாலின் அழகிய மருமகனே! சேவலை அன்று நல்ல யோசனையுடன் ஒரு கொடியில் நிறுத்தி ஏந்தி மகிழ்ந்த பெருமாளே! திருவண்ணமலை நகரில் (உள்ள) (அல்லது ஏழுநிலைக்) கோபுரத்தில் (கோபுரவாயிலில்) எழுந்தருளியுள்ள பெருமாளே!

(பாத பத்மம் என்றும் மறவேனே)

546.

நெருங்கி அழுத்தமாயுள்ள அழகிய கொங்கையின் மீதுள்ள முத்துமாலையும் தீ உமிழும்படி காய்கின்ற சந்திரனுடைய நிலா ஒளியாலும் —

வருத்தி என்னுடைய உயிரை அபகரிக்க எழுகின்ற புல்லாங்குழலின் இசையாலும், பொருந்திய கடலின் அலையாலும்—

கொடுமைவாய்ந்த ரதிகாந்தனாகிய மன்மதன்செலுத்தும் கொடிய பாணத்தாலும் எளியேன் அழிவுபடாமல்—

தக்க தருணத்தில் (சமயத்தில்) அழகிய சோலைகள் (அல்லது அழகிய இளஞ்சோலைகள்) சூழ்ந்த திரு அண்ணமலைப் பதியில் உள்ள மலைமேல் வந்தருளவேண்டும்;

கடுமை வாய்ந்த திரிபுரங்களின் வீதிகளில் நெருப்பு எழும்படி புன்சிரிப்புச் சிரித்த சிவபிராற்குக் குருநாதனே!

எல்லா மலையுச்சிகளிலும் வாசஞ் செய்திருந்த அசுரர்கள் பொடிபட் டழியச் செலுத்தின பச்சை மயில் வீரனே!

---

* கடல் கடைந்து அமுதம் பகிர்ந்தது-பாடல்-509 பக்கம்-162.

குறவர் மடமக ளமுத கனதன
குவடு படுமொரு திருமார்பா-
கொடிய சுடரிலை தனையு மெழுகடல்
குறுக விடவல பெருமாளே- (௩அ)

547. திருவடியை நினைக்க

தனதனன தத்த தனதனன தத்த
தனதனன தத்த தனதான

உலையிலன லொத்த வுடலினனல் பற்றி
*யுடுபதியை முட்டி யமுதூற-
லுருகிவர விட்ட பரமசுக முற்று
வுனதடியை நத்தி நினையாமற்;
சிலைநுதலி லிட்ட திலதமவிர் பொட்டு
திகழ்முகவர் முத்து நகையாலே-
சிலுகுவலை யிட்ட மயல்கவலை பட்டு
திருடனென வேட்கை யலைவேனோ;
கலைகனக வட்ட திமிலைபறை கொட்ட
கனகமயில் விட்ட கதிர்வேலா-
கருதலரின் முட்டி கருகிவரு துட்ட
கதவமண ருற்ற குலகாலா;
†அலைகடலு டுத்த தலமதனில் வெற்றி
அருணைவளர் ‡வெற்பி லுறைவோனே-
அசுரர்களை வெட்டி யமரர்சிறை விட்டு
அரசுநிலை யிட்ட பெருமாளே. (௩௯)

---

* உடுபதியை முட்டி அமுதூறல் உருகிவர விட்ட பரமசுகம் :-
"இந்து கதிர்ச் சேருணைப் பந்திநடுத் தூனொளிபட்
டின்பரசப் பாலமுதச் சுவை" —திருப்புகழ் 867
"வானின்கண் நாமமதி மீதி லூறுங் கலா இன்பஅமுதூறல்"
—திருப்புகழ் 93-ம் அதன் உரையும் (பக்கம் 219) பார்க்க.

† தலம்—பூமி என்றது க்ஷேத்திரம் எனக் கொண்டு அலைகடல் உடுத்த தலம்—என்பதற்குத் திருச்செந்தூர் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம், திருச்செந்தூரிலும், அருணை மலையிலும் உறைவோனே—எனப் பொருள்படும்.

‡ 'வெற்பில் உறைவோனே'—என இந்தப் பாடலிலும், 'சயிலமிசையினில் வரவேணும்' என 546-ஆம் பாடலிலும் வருவதால் 546-547 பாடல்கள் திருவண்ணாமலையில் மலைமீது வீற்றிருக்கும் முருகவேளைக் குறிக்கின்றன போலும்.

குறவர் மடமகள் (வள்ளியின்) அமுதம் பொதிந்த கனத்த கொங்கை மலைகள் தாக்கும் ஒரு அழகிய மார்பனே!

உக்கிரமான ஒளி இலைவேலை எழுகடலும் (வற்றிச்) சுருங்கும்படி செலுத்த வல்ல பெருமாளே!

(அருணை சயில மிசையினில் வரவேணும்)

547.

(கொல்லனது) உலைக்களத்தில் உள்ள நெருப்புப் போல உடலில் சிவாக்னி பற்றி மேல் எழுந்து சந்திர மண்டலத்தை முட்டி அங்கு அமுத ஊறல்

ஊறி உருகி வர விடுகின்ற பரம சுகத்தை அடைந்து உன்னுடைய திருவடியை (அல்லது பரமசுகம் முற்றி நிலைத்துள்ள உனது திருவடியை) விரும்பி நினையாமல்—

வில்லைப்போல வளைந்த நெற்றியிலிட்ட திலதம் எனத் திகழும் பொட்டு (அல்லது சிறந்து திகழும் பொட்டு) விளங்கும் முகத்தை உடையவர்களின் முத்துப் போன்ற பல்லழகாலே—

துன்ப வலையிற் சேர்ப்பித்த காமப்பித்தாற் கவலை அடைந்து திருடன் என வெட்கப்பட்டு அலைவேனோ!

சாஸ்த்திர முறைப்படி வாசிக்கப்படுவதும், பொன் போல விளங்குவதும், வட்டவடிவு உடையதுமான திமிலை (ஒருவகைத் தோற்கருவி) பறைபோலச் சப்திக்கப் பொன்மயிலைச் செலுத்தின ஒளி வேலனே!

பகைவர்கள் போல எதிர்த்துத்தாக்கி, நிறங்கறுத்து வந்த துஷ்டரும் (கதம்) கோபம் கொண்டவருமான (அமணர்) சமணருடைய குலத்தைக் (காலன்போல) அழித்தவரே!

அலைவீசும் கடலை (ஆடையாக) உடுத்துள்ள (தலமதனில்) பூமியில், வெற்றித்தலமாம் (சிவபிரான் அரி-அயன் இருவருக்கும் அரியவராய் நின்று வெற்றிகண்ட தலமாம்) திரு அண்ணுமலையில் விளங்கும் மலையில் வீற்றிருப்பவனே!

அசுரர்களை வெட்டித் தேவர்களைச் சிறையினின்றும் விடுவித்துப் (பொன்னுலக) ராஜ்ய பாரத்தை ஒரு நிலையில் வைத்த) பெருமாளே.

(வெட்கி அலைவேனோ)

548. அகப்பொருள்

தனதனன தனந்த தானன தந்தான

கடல்பரவு தரங்க மீதெழு திங்களாலே-
கருதிமிக மடந்தை மார்சொல்வ தந்தியாலே;
வடவனலை முனிந்து வீசிய *தென்றலாலே-
வயலருணையில் வஞ்சி போதந லங்கலாமோ;
†இடமுமையை மணந்த நாதரி றைஞ்சும்வீரா-
‡எழுகிரிகள் பிளந்து வீழஎ றிந்தவேலா;
அடலசுரர் கலங்கி யோடமு னிந்தகோவே-
அரிபிரம புரந்த ராதியர் தம்பிரானே. (௫0)

549. விலைமாதர் மயக்கு அற

தனதனனத் தனதனனத் தனதனனத் தனதனனத்
தனதனனத் தனதனனத் தனதான

கமலமுகப் பிறைநுதல்பொற் சிலையெனவச் சிரகணைநற்
கயலெனபொற் சுழலும்விழிக் குழல்கார்போல்-
கதிர்தரளாப் பியதசனக் கமுகுகளப் புயகமைபொற்
கரகமலத் துகிர்விரலிற் கிளிசேருங்;

---

* திங்கள், மகளிர்பேச்சு, தென்றல்—இவை காமத்தை வளர்ப்பன — பாடல் 218 பக்கம் 53)

† தேவி இடப்பாகம் பெற்றது—பாட்டு 301—பக்கம் 246—பார்க்க.

அருணையில் உமைதவஞ்செய்து சிவபிரானது இடதுபாகத்தைப் பெற்றதாக அருணைசல புராணம் கூறும்:

'அங்கம் யாவுநம் பொருட்டுவிட் டிமயவெற் படைந்தாய்
இங்கு நாமுனக் கொருபுறம் அளிப்பதே இயற்கை
மங்கை யேநம திடப்புறத் துறையென மகிழ்வுற்
றங்கை யாலணைத் தருளினன் உருகியொன் றுனர்.

அடுத்த செஞ்சடை ஒருபுறம்; ஒருபுறம் அளகம்:
தொடுத்த கொன்றையோர் புறம்: ஒருபுறம் நறுந்
தொடையல்;
வடித்த சூலமோர் புறம்; ஒருபுறம் மலர்க்குவளை!
திடத்தி லார்கழல் ஒருபுறம்; ஒருபுறம் சிலம்பு;

பச்சை வன்னமற் றொருபுறம்; ஒருபுறம் பவளம்
கச்சு லாமுலை ஒருபுறம், ஒருபுறம் கவின்மார்;

(தொடர்ச்சி பக்கம் 549-பார்க்க.)

548.

கடலிற் பரந்துவரும் அலைகளின்மீதே தோன்றி எழும் நிலவாலும்—

நினைத்து நினைத்து (மிக நினைத்து)ப் பெண்கள் தமக்குள் பேசிக்கொள்ளும் (வதந்தி) ஊர்ப்பேச்சாலும்;

வடவாக்கினியைக் கோபித்து வீசுகின்ற தென்றற் காற்றாலும்.

வயல் சூழ்ந்த திரு அண்ணாமலையில் (இந்தப்) பெண்ணினுடைய அறிவு கலங்கலாமா (வருந்தலாமா)!

இடதுபாகத்தில் உமையைச் சேர்த்துக்கொண்ட சிவபெருமான் வணங்குகின்ற வீரனே!

ஏழு மலைகளும் பிளந்து வீழும்படி எறிந்த வேலாயுதனே!

வலிமை வாய்ந்த அசுரர்கள் கலங்கி ஓடக் கோபித்த தலைவனே!

திருமால், பிரமா, தேவேந்திரனாதியர்—இவர்தம்— தம்பிரானே!

(போதம் நலங்கலாமோ)

549.

தாமரை முகம்; பிறையும் அழகிய வில்லும் (நுதல்) நெற்றியும் புருவமும்; மிகவும் உறுதியான அம்பும் நல்ல மீனும் போல்வன அழகாய்ச் சுழலும் கண்கள்; கூந்தல் மேகத்தை ஒக்கும்;

ஒளி பொருந்திய முத்தை ஒக்கும் (தசனம்) பல்; கமுகை (ஒக்கும்) கழுத்து; புயம் மூங்கிலை (ஒக்கும்); (கமல பொற் கரத்து) தாமரையை (நிகர்க்கும்) அழகிய கையின் விரலின் நகம் கிளியின் (மூக்கை) ஒக்கும்,

---

அச்ச நீக்கிய வரதமொன் றபயமொன் றங்கை;
இச்சோதி யாமிவர் உறுதல்கண் டிறைஞ்சினர் இமையோர்.’
(அருணாசல புராணம் இடப்பாகம்பெற்ற சருக்கம்).

‡ எழுகிரிகளைப் பிளந்தது — பாட்டு 43 — பக்கம் 17; பாட்டு 257—பக்கம் 140 —பார்க்க.

குமரி தனத் திதலைமலைக் கிசலியிணைக் கலசமெனக்
குவிமுலைசற் றசையமணிக் கலனுடைக்-

கொடியிடைபட் டுடைநடைபொற் சரணமயிற் கெமனமெனக்
குனகிபொருட் பறிபவருக் குறவாமோ ;

திமிலையுடுக் குடன்முரசுப் பறைதிமிதித் திமிதிமெனட்
டிமிடிமிடிட் டிகுர்திமிதித் தொலிதாளம்-

செககணசெக் கணகதறத் திடுதிடெனக் கொடுமுடியெட்
டிகைசிலைபட் டுவரிபடச் சிலை*கோடித் ;

துமிலவுடற் றசுரர்முடிப் பொடிபடரத் தழுள்பெருகத்
தொகுதசைதொட் டலகையுணத் தொடும்வேலா-

துவனிதினைப் புனமருவிக் குறமகளைக் களவுமயத்
சுகமொடணைத் தருணகிரிப் பெருமாளே. (சக)

550. பொது மகளிர் உறவு அற

தனன தத்தத் தத்த தத்தத் தனதன
தனன தத்தத் தத்த தத்தத் தனதன
தனன தத்தத் தத்த தத்தத் தனதன தனதான

†கமல மொட்டைக் கட்ட ழித்துக் குமிழியை
நிலைகு லைத்துப் பொற்கு டத்தைத் தமனிய
கலச வர்க்கத் தைத்த கர்த்துக் குலையற இளநீரைக்

* கோடி—கோட்டி : வளைத்து.

† இந்தப் பாடல் 'ஸ்தன வர்ணனைப் பாடல்—(882-ஆம் பாடலைப் போல): இவ் வகையது கண் வர்ணனைப் பாடல்—126.

கமல்மொட்டு, நீர்க்குமிழி, பொன் குடம், பொன் கலசம், இளநீர், வட்டு (சூதாடு கருவி), செப்பு, கரியின் மருப்பு (யானைத் தந்தம், மன்மதன் கிரீடம், சக்ரவாகப்புள், தாளம், மலை இவைகளை எவ்வாறு கொங்கைகள் வெல்கின்றன என்பதை முதல் நான்கடிகள் விளக்குகின்றன.

(குமரி) பருவப் பெண்ணின் (திதலைதனம்) – தேமல் பரந்த கொங்கையானது மலைக்கு (மலையுடன்) இசலி (மாறுபட்டு – போட்டிப்போட்டு) இரண்டு குடங்கள் போல விளங்கக், குவிந்துள்ள அக் கொங்கைகள் சற்று அசைய, ரத்ன ஆபரணங்கள் அசைந்தாட—

கொடிபோன்ற இடையில் பட்டாடை, (பொற் சரண நடை) அழகிய பாதங்களின் நடை மயில் செல்வதுபோல விளங்கக், கொஞ்சிப்பேசி பொருள் பறிக்கும் (பொது மகளிரின்) கூட்டுறவு ஆமோ (ஆகாது என்றபடி)—

திமிலை (ஒருவகைப் பறை), உடுக்கு (உடுக்கை) – இடை சுருங்குபறை, முரசுப்பறை (போர்ப்பறை), திமிதித் திமிதிம் எனவும், டிமி டிமிடிட் டிகுந்திமிதித் எனவும் ஒலிக்கத் தாளம்—

செககண செக கண என ஒலி எழுப்பத், திடு திடு என்று சிகரங்களை உடைய எண் திசையிலுள்ள மலைகள், (அஷ்ட கிரிகள்) அழிபடவும், (உவர்) கடல் கலங்கவும் வில்லை வளைத்து

(துமிலம்) பேராரவாரத்துடன், (உடற்று) போர்புரிந்த அசுரர்களின் முடிகள் பொடிபட, ரத்தம் உள்ள இடம் எல்லாம் பெருக, விழுந்து கூடியுள்ள மாமிசங்களைத் தொட்டுப் பேய்கள் உண்ணும்படிச் செலுத்தின வேலாயுதனே !

துவனி – (பக்ஷிஜாதிகளின்) ஒலி நிறைந்த தினைப் புனத்துக்குச் சென்று குறமகள் (வள்ளியை) களவுவழியில் மோக இன்பத்துடன் அணைத்த திருவண்ணாமலைப் பெருமாளே !

(பொருட் பறிப்பவருக் குறவாமோ)

550.

தாமரையின் மொட்டைக் கட்டு அவிழ்த்து அழகை இழக்கச் செய்தும், நீர்க்குமிழியை நிலைகுலைந்து உருவு இழக்கச்செய்தும், தங்கக் குடத்தையும், பொன்னாலாய கலச வர்க்கங்களை (கூட்டங்களை)யும் நொறுங்கச் செய்தும், குலை குலையாயிருக்கும் அழகு ஒழியும்படி இளநீரைக்—

கறுவி வட்டைப் பிற்று ரத்திப் பொருதப
சயம்வி ளைத்துச் செப்ப டித்துக் குலவிய
*கரிம ருப்பைப் புக்கொ டித்துத் திறல்மத †னபிஷேகம்;

அமலர் நெற்றிக் கட்ட முற்குட் பொடிசெய்து
அதிக சக்ரப் புட்ப றக்கக் கொடுமையி
னடல்ப டைத்தச் சப்படுத்திச் ‡சபதமொ டிருதாளம்-

அறைதல் கற்பித் துப்xபொ ருப்பைப் பரவிய
சிறக றுப்பித் துக்க திர்த்துப் புடைபடு
மபிந வச்சித் ரத்த னத்துத் திருடிக ளுறவாமோ;

தமர மிக்குத் திக்க திர்க்கப் பலபறை
தொகுதொ குக்குத் தொத்தொ குக்குத் தொகுதொகு
தரிகி டத்தத் தத்த ரிக்கத் தரிகிட எனவோதிச்-

oசவடு றப்பக் கப்ப ழொத்திப் புகையெழ
விழிக ளுட்செக் கச்சி வத்துக் குறளிகள்
தசைகள் பட்சித் துக்**க ளித்துக் ††கழுதொடு கழுகாட;

‡‡அமலை யுற்றுக் கொக்க ரித்துப் படுகள
அசுர ரத்தத் திற்கு ளித்துத் திமியென
அடிந டித்திட் டிட்டி டித்துப் பொருதிடு மயிலோனே-

---

* யானையின் மருப்பைக் கண்ணபிரான் ஒடித்தனர் — பாடல் 120—பக்கம் 286.

† அபிஷேகம்—கிரீடம். ‡ சபதம்—சப்தம்.

x மலையின் சிறகுகளை இந்திரன் அறுத்தது—பாடல் 216—பக்கம் 50 பார்க்க.

o சவடு உற பக்க பழு ஒத்தி—பக்கத்துப் பழுவெலும்புகள் நெரிய முடக்கிய கைகளை ஒத்தித் துணங்கைக்கூத் தாடி.

" முடக்கிய இருகை பழுப்புடை யொற்றித்
தொடக்கிய நடையது துணங்கை யாகும்" (பிங்கலம்)

** களித்து—களிக்க.

†† "கழு கொடு கழுதாட"—திருப்புகழ் 1.

‡‡ "மமதை யொத்துக் கொக்க ரித்துப் படுகள
அசுர ரத்தத் திற்கு ளித்துச் சசிபதி
மகள் காத்தைப் பற்று கொற்றக் கொடைமுரு க!விராலி
மலையி னுச்சிப் பச்சை ரத்னக் கலவியி
னுலவு மெய்ப்ரத் யக்ஷ ரக்ஷைக் குருபர
வயலியிற் சித்தித் தெனக்குத் தெளிவருள் பெருமாளே"
—என்றும் பாடம்.

கோபித்தும், சொக்கட்டான் காய்களை (சூதாடு கருவிகளை)ப் பின்னாலே துரத்தி—(ஆட்டத்தில் காய்களைத் துரத்தி)ச் சண்டைசெய்து தோல்வி வரும்படிச்செய்தும், செப்பு (சிமிழை)—வேலைப் பாடு செய்பவர்கள் அடித்து உருவாக்கியும், விளங்கிய யானையின் தந்தத்தை போய் ஒடித்தும்—சக்திவாய்ந்த மன்மதனுடைய கிரீடத்தைச்

சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்பில் பொடி படுத்தியும், (அச்சப்பட்டு) அதிக தூரத்தில் சக்ரவாகப் புள் பறந்து போம்படிக் கடுமையான வலிமை கொண்டு அதைப் பயப்படும்படிச் செய்தும், சப்தத்துடனே இரண்டு தாளங்களும்

(ஒன்றோடொன்று) அறைந்து மோதிக் கொள்ளும்படிச் செய்தும், அல்லது சப்தம்செய்து இருதாளங்களும் ஒன்றோடொன்று மோதுவதுபோல அறையும்படிச் செய்தும், மலைகளின் பரந்த இறகுகளை அறுபடும்படிச் செய்தும், வளர்ச்சியுற்றுப் பக்கத்து இடமெலாம் பரவிப் புதுமையும், அழகும் கொண்ட கொங்கைகளை உடைய திருடிகளாம் பொது மாதர்களின் உறவு நல்லதா — (உறவு கூடாது என்க);

ஒலி மிகுந்து திசைகள் அதிர்ச்சியுற பலவகையான பறைகள் தொகு தொகுக்கு தொத் தொகுக்கு...தரிகிட என ஒலிசெய—

சவடு (நெரிவு—நசுக்குகை) அழுத்தம் உண்டாகும்படி பக்கத்துப் பழு எலும்புகளை (விலா எலும்புகளை) ஒத்தி—தாக்கித் (துணங்கை) என்னும் கூத்தை ஆடி), புகை எழ, கண்கள் உள்ளே மிகச் சிவந்து, (குறளிகள்) மாயவித்தை செய்யும் பேய் வகைகள் மாமிசங்களை உண்டுக் களிப் படையவும், பேய் வகைகளுடன் கழுகுகள் ஆட,

ஆரவாரம் மிகுந்து, கொக்கரித்தும், பலர் இறந்துபோன போர்க்களத்தில் அசுரர்களின் ரத்தங்களில் குளித்துத், திமி (திமி) என்னும் ஒலியுடன் பாதங்களை வைத்து, நடித் திட்டு (இட்டு)—மிக நடித்திட்டு, (இடித்து) மேற்சென்று சண்டைசெய்த மயில்வாகனனே !

அழகு மிக்கச் சித்ர பச்சைப் புரவியி
னுலவு மெய்ப்ரத் யக்ஷ நற்சற் குருபர
*அருணை யிற்சித் தித்தே னக்குத் †தெளிவருள்
பெருமாளே. (சஉ)

551. துதி

தனதனத் தனதனத் தனதனத் தனதனத்
தனதனத் தனதனத் தனதான

கரிமுகக் கடகளிற் றதிககற் பகமதக்
‡கஜமுகத் தவுணனைக் கடியானை—
கடலையெட் பயறுநற் கதலியிற் கனிபலக்
கனிவயிற் றினில்டக் கியவேழம்;
×அரிமுகத் தினனெதிர்த் திடுகளத் தினின்மிகுத்
தமர்புரிக் கணபதிக் கிளையோனே-
அயிலெடுத் தசுரர்வெற் பலைவுறப் பொருதுவெற்
றியைமிகுத் தறுமுகக் குமரேசா;

---

* இது 'அருணகிரியாரின்' வரலாற்றுக் குறிப்பாகும்.

† தெளிவு—ஞானம்—'வலிதாயம் தேனியன்ற நறுமா மலர் கொண்டு நின் றேத்தத் தெளிவாமே—சம்பந்தர் 1-3-6.

‡ கஜமுகத் தவுணனைக் கடியானை:—

கஜமுகாசுரன் என்பவன் தேவர்களை வருத்திவந்தான். இந்திரன் ஆதியோர் விநாயகரை வணங்கி எங்கள் துயர் தீர்த்திடுக என வேண்டினர். அவர் தம் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிக் கணபதி போருக்கு எழுந்து சென்று அந்த அவுணனொடு பொருது, தமது தந்தம் ஒன்றை முரித்து அவன்மேல் விடுக்க, அது அவன் மார்பைக் கீண்டது. அவனும் மாண்டவன் போலாகித் தனது உடம்பை விட்டு ஒரு ஆகு (பெருச்சாளியாகிக்) கணபதியைத்

(தொடர்ச்சி பக்கம் 255-பார்க்க.)

அழகு மிகுந்த, அலங்காரமான, பச்சைக் குதிரையாம் மயில் மீதேறி உலவுகின்ற சத்தியம் (ப்ரத்யக்ஷமாக) வெளிப்படையாக வந்த நல்ல சற்குருபரனே! திரு அண்ணுமலையில் நான் நற்கதிகூடி அநுகூலம் அடையும்படி எனக்குத் தெளிவு (ஞானத்தை) அருளிய பெருமாளே!

(திருடிகள் உறவாமோ)

551.

யானை முகத்தையும் மதத்தையும் கொண்ட களிறு, சிறந்த கற்பக (விநாயகர்), மதங்கொண்ட யானைமுகத்து அசுரனை (கஜமுகாசுரனை) அடக்கிய யானை—

கடலை, எள், பயறு, நல்ல வாழையின் பழம், பலாப்பழம் (இவைகளை) வயிற்றினில் அடக்கின யானை

x அழகிய முகங்கொண்டவர், (அல்லது, தெருச் சந்திகளில் வீற்றிருப்பவர்), எதிர்த்துப் போர்புரியும் போர்க்களத்தில் பெரிய போரைச் செய்யும் கணபதி — (இத்தகையோர்க்குத்) தம்பியே!

வேலைச் செலுத்தி அசுரரின் மலையன்ன கூட்டம் அலைச்சல் உறும்படிச் சண்டைசெய்து ஜயம் மிகக்கொண்ட ஆறுமுகத்துக் குமரேசனே!

(254-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி.)

தாக்க வந்தான். கணபதி அதன் முதுகில் தாவி ஏறி வீற்றிருந்து என்னைச் சுமக்குதி என்றனர்.

"நீ நமைச் சுமத்தி; என்று மேக்குயர் பிடரில்
தாவி வீற்றிருந் தார்தல் உற்றான்"—கந்தபுராணம் 6-14-252.

x அரி—அழகு. தெருச்சந்தி. முகம்—இடம்

*நரிமிகுக் கிளைகளைப் பரியெனக் †கடிவளக்
கையில்பிடித் தெதிர்நடத் திடுமீசன்-
நடனமிப் படியிடத் தினுமிசைத் தரையினிற்
கரியுரித் தணிபவற் கொருசேயே ;
‡துரிபெறச் சரிபொழிற் கனவயற் கழகுளத்
x துரியமெய்த் தரளமொய்த் திடவீறிச்-
சுரர்துதித் திடமிகுத் தியல்தழைத் தருணையிற்
சுடரயிற் சரவணப் பெருமாளே. (௫௰)

552. பொதுமகளிர் மீது மயக்கு அற

தனன தந்தனம் தனதன தனதன
தனன தந்தனம் தனதன தனதன
தனன தந்தனம் தனதன தனதன தனதான

கருநி றஞ்சிறந் ๐அகல்வன புகல்வன
மதன தந்திரங் கடியன கொடியன
கனக குண்டலம் பொருவன வருவன **பரிதாவும்-
கடலு டன்படர்ந் தடர்வன தொடர்வன
விளையு நஞ்சளைந் தொளிர்வன ††பிளிர்வன
கணையை நின்றுநின் றெதிர்வன முதிர்வன
இளையோர்முன் ;

---

* நரி பரியாக்கியது.
பாடல் 439—பக்கம் 601-கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.
† கடிவளம்—கடிவாளம். ‡ துரி—(காய்கனிகள் ஆகிய) சுமை.
x துரிய மெய்த் தரளம்—தூய்மையான முத்துக்கள்.
o 'அகல்வன புகல்வன'—'கடியன கொடியன'—முதலிய வழி எதுகைகள் கண்டு இன்புறற் பாலன. முதல் நாலடிகள் 'கண் வர்ணனை' கூறுவன.
** பரி—வடவா முகாக்கினி.
†† பிளிர்வன—கொப்புளிப்பன.

நரியின் பெரிய கூட்டங்களைக் குதிரையென ஆக்கிக் கடிவாளத்தைக் கையில் பிடித்துப் (பாண்டியன்) எதிரே நடத்தின ஈசன் (சொக்கேசர்)—தமது

திருவிளையாடலை இந்தப் பூமியில், (இவ்வாறு நடத்தினவர் பின்னும்) சொல்லப்படும் இப் பூமியில் யானையை உரித்து அணிந்தவர்—அவருக்கு ஒப்பற்ற பிள்ளையே! [கடிவளக் கையில் பிடித்து பாண்டியன் எதிரே நடனம் இப்படி யிடத்தினும் நடத்திடும் ஈசன், இசை தரையின் மிசை கரியுரித்தணிந்தவன்—சேயே]

(காய்கனிகளின்) சுமை பெறுவதாற் சரியும் பொழிலிலும் (அல்லது காய்கனிகளின் சுமையைப்பெற்ற அந்தச் சரியில் (மலைச்சாரலில்) உள்ள (பொழிலிலும்), பெருமைவாய்ந்த வயலிலும் அழகு உள்ளனவும் தூய உருவைக் கொண்டுள்ளனவுமான முத்துக்கள் நெருங்கிக் கிடக்க, மிக்கெழுந்து

தேவர்கள் துதிசெய்ய மிகப் பிரபலமாய், உனது (கருணைக்) குணம் விளக்கமாய் விளங்கும் திரு அண்ணமலையில் ஒளிவீசும் வேலேந்திய சரவணப் பெருமாளே!

552.

கரிய நிறத்தைக் கொண்டனவாய், அகன்று உள்ளனவாய், பேசுவதுபோலப் பொலிவு உள்ளனவாய், காம சாஸ்திரத்திற் கூறப்பட்ட கடுமை, கொடுமை வாய்ந்தனவாய், (காதில் உள்ள) பொன் குண்டலத்தோடு போரிட வருவதுபோலக் காதளவும் நீண்டனவாய், வடவா முகாக்கினி படர்ந்துள்ள—

கடல்போலப் பரந்து அடர்ந்து தொடர்வனவாய், (அக் கடலில் தோன்றி எழுந்த விஷம்போலத்) தோன்றும் விஷம் கலந்து பிரகாசித்துக் கொப்புளிப்பனவாய், பாணத்தையும் (அம்பையும்) நின்று நின்று எதிர்ப்பனவாய், முற்றின தொழிலை உடையனவாய் (தொழிலில் மிகப் பயின்றனவாய்), இளைஞர்கள் முன்னிலையில்—

*செருவை முண்டகஞ் சிறுவன வுறுவன
களவு வஞ்சகஞ் சுழல்வன வுழல்வன
தெனன தெந்தனந் தென்தென தெனதென எனநாதம்-
தெரிசு ரும்பைவென் றிடுவன அடுவன
மருள்செய் கண்கள்கொண் டணைவர்த முயிரது
திருகு கின்றமங் கையர்வச மழிதலை யொழிவேனோ;
மருவு தண்டைகிண் கிணிபரி புரமிவை
கலக லன்கலின் கலினென இருசரண்
மலர்கள் நொந்துநொந் தடியிட வடிவமு மிகவேருய்-
வலிய சிங்கமுங் கரடியு முழுவையு
முறைசெ ழும்புனந் தினைவிளை யிதண்மிசை
மறவர் தங்கள்பெண் கொடிதனை யொருதிரு வுளநாடி;
அருகு சென்றடைந் தவள்சிறு பதயுக
சதத ளம்பணிந் ததிவித கலவியு
ளறம ருண்டுநெஞ் சவளுடன் மகிழ்வுட னணைவோனே-
அமரர் சங்கமுங் குடிபுக நொடியினில்
நிருதர் சங்கமும் பொடிபட அமர்செய்து
அருணை வந்து†தென் திசைதனி லுறைதரு
பெருமாளே. (சச)

553. அகப் பொருள்

தானன தான தானன தான
தானன தானன தந்தான

காணுத தார நீணுத வாரி
காதார வாரம தன்பினாலே-

---

* செருவை மூண்டு அகம் சிறுவன—போர் முயன்று அகங் கொண்டு சீறுவன.

† திருவண்ணமலையில் தெற்கு வீதியில் உள்ள 'குமரன் கோயில்' என வழங்கும் ஆலயத்து முருகவேளுக்கு உரியது இப் பாடல்.

'அருணை தென்கல் வீதி அழகுக் 'குமரன் கோயிற் 'பெருமாளே'
"அருணபுரித் தென்கல் வீதியிற் குமரேசனற்குடி கோயிலிற்
பெருமாளே"
"அனற்சிலைத் தளி தெற்குக் கோயிலிற் பெருமாளே"
"அருணை நற்றளி பழைய தட்சிண அணி குடிக்குயர்
பெருமாளே"
—என்றெல்லாம் பாடியுள்ளார் அருட்கவி சேதுராமனர்.

போரை முயன்று (அந்தப் போரிடும் எண்ணத்தை) அகத்தில் (தனக்குள்ளே) கொண்டு சீறுவனவாய், (கோபிப்பனவாய்), கோபித்துத் தங்குவனவாய், களவு எண்ணம், வஞ்சக எண்ணம் கொண்டு சுழன்று திரிவனவாய், தெனன தெந்தனம் தெனதென தெனதென என்ற ஒலியை

எழுப்பும் வண்டை வென்றிடுவனவாய் (வெல்வனவாய்), அதையும் தன் உரு ஒளியால் அடக்குவனவாய், (காம) மயக்கத்தை ஊட்டுவனவாயுள்ள கண்கள் கொண்டு தம்மை அணுகின்ற பேர்வழிகளின் உயிரையும் திருகிப் பறிக்கின்ற (பொது) மகளிரின் வசத்தே பட்டு அழிதலை ஒழிக்க மாட்டேனோ!

பொருந்திய தண்டையும் கிண்கிணியும் சிலம்பும் இவை மூன்றும் கல கலன் கலின் கலினென ஒலிக்கும்படி இரண்டு திருவடி மலர்களும் நொந்து நொந்து அடியிட, உருவமும் மிக மாறி—

வலிமை பொருந்திய சிங்கம், கரடி, புலி இவை உறைகின்ற (வசிக்கின்ற) செழுவிய தினை விளை புனத்தில் பரண்மேல் இருந்த வேடர் தம் பெண் கொடிதனை (வள்ளியை) உனது ஒப்பற்ற திருவுளத்தில் விரும்பி

(அவள்) அருகில் (சமீபத்திற்) சென்று சேர்ந்து அவளுடைய சிறிய இரு பாத தாமரையிற் பணிந்து பலவிதமான ஆடல்களில் மிகவும் நெஞ்சு (மனம்) மருட்சி பூண்டு அவளை மகிழ்ச்சியுடன் அணைந்தவனே!

தேவர் கூட்டங்கள் (விண்ணுலகிற்) குடியேற, நொடிப்போதில் அசுரர் கூட்டங்கள் பொடிபட்டழியும்படிப் போர்செய்து அண்ணாமலையில் வந்து தெற்குத் திசையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(மங்கையர் வசம் அழிதலை ஒழிவேனோ)

553.

கண்ணுக்கு எட்டாத தாரம் (பரந்ததாய்), (நீள்நாதம்) பெரிய ஒலிகொண்டதாய் உள்ள கடலின் கொல்வது போலச் செயப்படும் ஆடம்பரமும், அதன் பின்பாக—

காலாளும் வேளும் ஆலால நாதர்
*காலால் நிலாவு†மு னிந்து‡பூமேல் ;

நாணுன தோகை நூலாடை சோர
நாடோர்க ளேசx அ ழிந்துதானே-

நாளுப வாத மேலாக o ஆக
நாடோறும் வாடிம யங்கலாமோ ;

சோணுச லேச பூணுர நீடு
தோளாறு மாறும்வி ளங்குநாதா-

தோலாத வீர வேலால டாத
சூராளன் மாளவெ குண்டகோவே ;

சேணுடர் லோகம் வாழ்மாதி யானை
தீராத காதல்சி றந்தமார்பா-

தேவாதி கூடு மூவாதி மூவர்
தேவாதி தேவர்கள் தம்பிரானே. (௬௫)

---

* தக்கன் யாகத்தில் நிலவு (சந்திரன்) வீரபத்திருடைய காலால் தேய்க்கப்பட்டான். "சந்திரனைத் தேய்த்தருளித் தக்கன் தன் வேள்வியினில்"—திருவாசகம்-அம்மானை.

"மதியினை வீரன் காணுஉத், தன்னொரு பதங்கொடே தள்ளி மெல்லெனச், சின்னம தறவுடல் தேய்த்திட் டானரோ"
—கந்தபுரா 6-20-24.

† முனிந்து—முனிய.

‡ பூ—பூமி.

x கடல்ஒலி, மன்மதன், சந்திரன், ஊர்ப்பேச்சு—காமிகளுக்கு வருத்தம் தருவன—பாட்டு 218 பக்கம்—53.

o ஆகம்.

கால் (தென்றல்காற்றை) ஆளும் (தேராகக்கொண்ட) மன்மதனும், ஆலாலம் (கடலிற் பிறந்த விஷத்தை) உண்ட நாதர் சிவபிரானுடைய காலால் தேய்க்கப்பட்ட நிலாவும் முனிய (கோபிக்க) —இந்தப் பூமியின்மேல்—

நாணம் கொண்ட மயிலன்ன இப் பெண், தனது நூற் புடைவை நெகிழ, நாட்டில் உள்ளோர் பழித்துரைக்க, (உள்ளம்) அழிந்து, அதனால்—

பலவித அபவாதம் (அபகீர்த்தி — அவதூறு) மேலெழுந்து வெளிப்பட, உடல் நாள்தோறும் வாடி மயக்கம் உறலாமோ;

சோணுசலம் (என்கின்ற) திருவண்ணுமலை ஈசனே! (பூண் – ஆரம்) அணிந்துள்ள முத்துமாலை (அல்லது கடப்பமாலை) பெரிய தோள்கள் பன்னிரண்டிலும் விளங்குகின்ற நாதனே!

தோல்வி யிலாத வீரனே! வேல்கொண்டு, அடுதல் இலாத (அழிதல் இலாத) (அல்லது, தகாத செய்கைகளைச் செய்த) சூரன் என்னும் ஆண்மையாளன் இறந்து போம்படி கோபித்த தலைவனே!

விண்ணுலகத்தினருடைய உலகில் வாழ்ந்திருந்த மாது தேவசேனையின் நீங்காத அன்பு—முடிவிலாத அன்பு— விளங்கும் மார்பை உடையவனே!

தேவர்கள் ஆதியோர், மூன்றெனக்கூடிய ஆதி மூர்த்திகளாம் மூவர் – (பிரமா, விஷ்ணு, ருத்திரன்), தேவர்கள் ஆதியோர்க்குப் தேவர்களா யிருக்கின்ற தேவேந்திரர்கள் — இவர்கள் யாவர்க்கும் பிரானே (தம்பிரானே)!

(நாடோறும் வாடி மயங்கலாமோ)

554. யாக்கையை வெறுத்தல்

தானா தத்தன தானா தத்தன
தந்தன தந்தன தான தந்தன
*** *** *** ***
தந்ததான

காரா டக்குழ லாலா லக்கணை
கண்கள் சுழன்றிட வேமு கங்களி
னாலா பச்சிலை யாலே *மெற்புசி
மஞ்சள் கலந்தணி †வாளி கொந்தள
காதா டக்கலன் மேலா டக்குடி
யின்ப ரசங்குட மார்ப ளிங்கொளி கொங்கைமாதர்-
காசா சைச்செய லாலே சொக்கிடு
விஞ்சையர் கொஞ்சிடு வாரி ளங்குயில்
போலே நற்றெரு வூடா டித்‡துயல்
தொங்கல் நெகிழ்ந்திடை யேது வண்டிட
கால்தா விச்சதி யோடே சித்திர
மென்ப நடம்புரி வாரு டன்செயல் மிஞ்சலாகிச்;
சீரா டிச்சில நாள்போய் மெய்த்திரை
வந்து கலந்துயி ரோட வங்கமொ
டூடா டிப்பல நோயோ டுத்xதடி
கொண்டு குரங்கென வேந டந்துசொல்
சீயோ டிக்கிடை பாயோ டுக்கிய
டங்கி யழிந்துயி ரோடு ளைஞ்சொளி யுங்கண்மாறிச்-
சேரா மற்oபொறி கேளா மற்செவி
துன்பமொ டின்பமு மேம றந்துபின்
ஊரார் சுற்றமு மாதோர் மக்களு
மண்டியு மண்டையு டேகு விந்திது
சீசீ சிச்சிசி போகா நற்சனி
யன்கட வென்றிட வேகி டந்துடல் மங்குவேனோ;

---

* மெற் புசி—மேல் பூசி.

† வாளி—ஒருவகைக் காதணி—மேற்காதில் உள்ள ஓாணி—'கொண்டையும் முச்சி உச்சியும் வாளி முத்தும்'—முத்துக்குமார—பிள்ளைத்தமிழ்-செங்கீரை-1. ‡ துயல்—அசைகின்ற

x "தடியுமாகிய......மந்திவெனும்படி குந்தி நடந்து"
—பட்டினத்தார்-உடற்கூற்று.

o பொறி—அறிவு.

554.

மேகம்போல விளங்க அந்தக் கூந்தல், (ஆல் ஆலக்கணை) பெரு விஷம் தோய்ந்த அம்புபோன்ற கண்கள் சுழல—முகங்களில் நாலாவிதமான பச்சிலைகளை மேலே பூசி மஞ்சளையும் கலந்து அணிந்துள்ள வாளி காதணி) யானது (கொந்தளம்) கூந்தலுக்கு அருகில் உள்ள காதில் ஆட, ஆபரணங்கள் மேலே ஆட, (இன்பரசம் குடி குடமார்) இன்பரசம் குடிகொண்டிருக்கின்ற குடங்கள் போன்று பளிங்கின் ஒளிகொண்ட கொங்கைகளை உடைய மாதர்கள்—

காசின் மேற்கொண்ட ஆசைச் செயல்களால் மயக்கப் பொடி போடுகின்ற மாயவித்தை வல்லவர், கொஞ்சிப் பேசுபவர், இளங்குயில் போலே நல்ல தெருக்களில் ஊடாடி (அங்குமிங்கும் செல்பவராய்) அசைகின்ற மேலாடை நெகிழவும், இடை துவளவும், கால்கள் தாவ, தாள ஒத்துடனே சித்திரப்பதுமை என்னும்படி நடனம் புரிபவர் - இத்தகைய (பொதுமாதர்களுடன்) இணக்கச் செயல் அதிகமாகி—

சீராகக் காலங்கழித்துச், சில நாள் சென்றபின் உடலில் திரைகள் (தோல் சுருக்கங்கள்) வந்துஏற்பட, உயிர் போகும்படி (இந்த) (அங்கமோடு) உட்லோடு (ஊடாடி) வேதனைப்பட்டு, பல நோய்களுடன், தடியைப் பிடித்துக் கொண்டு குரங்குபோல நடந்து, சொல்கின்ற "சீ" என்னும்சொல்(ஓடி) எங்கும்பரவக், கிடக்கை படுக்கையாகி, (உக்கி — அடங்கி — அழிந்து) — மெலிவுற்று, ஒடுங்கி, அழிதலுற்று, உயிருடனே (உளைஞ்சு) வேதனை உற்று ஒளியும் கண்ணினின்றும் விலகி (குருடாய்)—

(பொறி சேராமல்) அறிவு ஒருவழிப்படாமல் அழிந்து (செவி கேளாமல்) காதுங் கேளாமல், துன்பம்—இன்பம் இரண்டையும் மறந்து—பிரக்ஞை யற்றுப்போய், ஊராரும், சுற்றத்தாரும், பெண்டிரும், மற்று மக்களும் நெருங்கியும் பக்கத்திற் கும்பு கூடியும் ' இது சீசி சிச்சி சி (இப்போது) போகாது, நல்ல சனியன், கடக்கட்டும் அப்படியே கழிந்து போகட்டும் என்று கூறிச் செல்ல, அங்ஙனமே கிடந்து உடல் அழிவேனோ!

மாரோன் முப்புர நீறு யுற்றிட
அங்கி யுமிழ்ந்திடு வோரி பம்புலி
தோல்*சீ யத்தொடெ †யேகா சர்ச்சடை
கங்கை யிளம்பிறை யார ணிந்தவர்
மாடே றிக்கட லாலா லத்தையு
முண்டவ ரெந்தை‡சி வாநு பங்குறை யென்றன்மாதா-
மாலோ னுக்கிளை யாள்மா பத்தினி
யம்பிகை சங்கரி மோக சுந்தரி
xவேதா மக்கலை ரூபாள் முக்கணி
ரம்பிய கொங்கையி னுள்ப யந்தருள்
மானா னக்கும ராதோ கைப்பரி
யின்பத வண்குரு வேoயெ னஞ்சுரர் தொண்டுபாடச்;
சூரார் மக்கிட மாமே ருக்கிட
அங்கட **லெண்கிரி யோடி பங்கொடு
††தீபே முற்றிட பாதா ளத்துறை
நஞ்சர வின்பண மாயி ரங்கெட
சூழ்வா ளக்கிரி தூளா கிப்பொடி
விண்கணி றைந்திட வே‡‡ந டம்புரி கின்றவேலா-

* சிவபெருமான் சிங்கத்தின் தோலையும், தலையையும் அணிந்தவர் என்பதற்குத் 'தரியாவுள மால்கொடு தன்னிகழ, மரியோடு கைம் மாவை யடற்புலியை, யுரியாமிசை போர்வை யுடுக்கை யெனப், பரியாவர னுற்றது பார்த்திலேயோ" என்னுங் கந்த புராணம்—காமதகனப்படலம் 32-ஆம் பாடலையும், "புலிபுலி யதளுடுக்கும்" என்னும் ஸ்ரீகாளத்திப் புராணம்—தென்கைலாயச் சருக்கம் 68-ஆம் பாடலில் "வெந்திறற் சீயஞ் சீயத் தலைபுனை தருந்தென் வெள்ளிச் சயிலத்தி னிறக்கின் மன்னே" என்பதை யும், 'ஏனையோர்க் கிறைமை யின்மை காட்டி, முடங்குளை மடங் கன் முகனேஉக் கோத்த, வெண்டலை மாலை கண்டவர் வெருவத், தண்டாது கிடைக்குந் திண்டோட் பொருப்பன்" என்னும் இஷ்ட லிங்க அகவலையும் நோக்குக. "சிங்கத்துரி மூடுதிர்",

"தங்கிய மாதவத்தின் தழல் வேள்வியினின் றெழுந்த
சிங்கமும் நீள்புலியும் செழுமால்கரி யோடலறப்
பொங்கிய போர்புரிந்து பிளந்தீருரி போர்த்ததென்னே!"
—சுந்தரர் 2-7; 99-6.

† ஏகாசம்—போர்வை, ஏகாசர்— போர்வையை யுடையவர்.

‡ சிவ அநுபங்கு உறை—சிவபெருமானோடு கூட (அவர் திருமேனியிற்) பாதியாக உறையும்.

(x, o, **, †† தொடர்ச்சி—265-ஆம் பக்கம் பார்க்க.)

மன்மதனும், மூன்று புரங்களும், சாம்பலாகும்படி நெருப்பினை வெளிச் செலுத்தினவர்; யானை, புலி இவைகளின் தோலையும், சிங்கத்தின் தோலையும் மேற் போர்வையாகக் கொண்டவர்; சடையில் கங்கை, இளம்பிறை, (ஆர்) ஆத்திமாலை சூடியுள்ளவர், ரிஷபவாகனங்கொண்டவர், கடலில் எழுந்த மகா விஷத்தையும் உண்டவர், எந்தை, சிவபெருமானொடு கூட அவர் திருமேனியிற் பாதியாக உறையும் எனது தாய்—

திருமாலுக்குத் தங்கை, மஹாபத்தினி, அம்பிகை, சங்கரி, ஆசை (அன்புக்கு) உரிய சுந்தரி, வேதாகம நூல்களின் உருவம் வாய்ந்தவள், மூன்று கண்ணை உடையவள், பருத்த கொங்கையள்—அத்தகைய பார்வதி பெற்றருளிய மஹா ஞானக் குமரனே! கலாபப் பரியாம் மயில்மேல் திருவடியை வைத்துள்ளவனே! வளமை வாய்ந்த குருமூர்த்தியே!—என்று தேவர்கள் அடிமை பூண்டு பாட—

சூராதிகள் அழிந்துபோக, மஹா மேருமலையும் மெலிவு அடைய, அழகிய கடலும், அஷ்ட கிரிகளும், (அஷ்ட)கஜங்களோடு, ஏழு தீவுகளும் குலைய, பாதாளத்தில் உள்ள விஷப்பாம்பாகிய ஆதிசேஷனுடைய படங்கள் ஆயிரமும் கேடு உற, சூழ்ந்துள்ள சக்ரவாளகிரி தூள் பட்டுப் பொடிகள் விண்ணிடம் எல்லாம் நிறையும் வண்ணமே நடனம் செய்த வேலனே!

---

x வேதாம—வேதாகம. "அருமறைக்கு முன்னாய். நடுஎங்குமாய் முடிவாய முதல்வி" —அபிராமி அந்தாதி 55.

o எனஞ்சுரர்—என அம் சுரர்.

** எண்கிரி—இமயம், மந்தரம், கைலாசம், விந்தியம், நிடதம், ஏமகூடம், நீலம், கந்தமாதனம்.

எண்திசை யானைகள்:—ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புட்பதந்தம், சாருவபூமம், சுப்பிரதீபம் (பிங்கலம்)

†† தீபு ஏழ்—எழு தீவுகள்:—நாவல், இறலி, குசை, கிரவுஞ்சம். புட்கரம், தெங்கு, கமுகு, இவ் வெழுவகைப் பொருளும் அவ்வத் தீவின் மிக்கன ஆகையால் அவற்றால் அத் தீவுகள் பெயர் பெற்றன.

‡‡ இந்த அடி முருகவேளின் 'துடிக்கூத்து : 'குடைக்கூத்து' இவைகளின் திறத்தை விளக்குகின்றது.

*சோர்வே தத்தலை மேலா டிச்சுக
பங்கய செங்கர மோட கம்பெற
வாகா னக்குற மாதோ டற்புத
†மங்குல ணங்குட னேம கிழ்ந்துநல்
‡தூணே டிச்சுட ராகா சத்தைய
ணைந்துவி ளங்கரு ணைசலந்திகழ் தம்பிரானே. (சசு)

555. அகப்பொருள் (கடப்பமலர் பெற)

தானதன தந்ததன தானதன தந்ததன
தானதன தந்ததன தந்த தனதான

காருமரு வும்பெருகு சோலைமரு வுங்கொடிய
ˣகாகளம டங்கவுமு முங்கு மதனாலே-
காலடர வம்பமளி மேலடர வந்துபொரு
காமன்விடு விஞ்சுகணை அஞ்சு மலராலே;
ஊருமுல கும்பழைய பேருகம்வி ளைந்ததெனை
ஓரிரவு வந்தெனது சிந்தை யழியாதே-
ஊடியிரு கொங்கைமிசை கூடிவரி வண்டினமு
லாவியக டம்பமலர் தந்தருளுவாயே;
ஆருமர வும்பிறையு நீருமணி யுஞ்சடைய
ராதிபர வும்படிநி னைந்த குருநாதா-
ஆறுமுக முங்குரவு மேறுமயி லுங்குறவி
யாளுமுர முந்திருவும் அன்பு முடையோனே;

---

* 'நெறிபல் கொண்ட வேதநன் முடியினு மருவிய குருநாதா' —திருப்புகழ் 289.

† மங்குல் அணங்கு—விண்ணுலகப் பெண்—தெய்வயானை.

‡ தூண்—சிவமாகிய அக்கினி ஸ்தம்பம். "சிவபிரான் ஜோதித் தூணாய் இருவர்க்கும் அரியராய் நின்றது—பாடல் 319-பக்கம் 292, பாடல் 535, பக்கம் 222 பார்க்க; "நூறு நூறாயிரக் காதம் நோக்கினும். ஈறிலா திருந்தவ் வெரியின் தூணமே"

—அருணாசல புராணம் திருமலை—50.

ˣ காகளம்—(குயிலாகிய) எக்காளம். மன்மதனுக்கு வில்-கரும்பு; பாணம்-மலர்; நாண்-வண்டு; குதிரை-கிளி; தேர்-தென்றல்; முரசம்-கடல்; யானை-கங்குல் (இரவு), எக்காளம் (ஊதுகோம்பு)—குயில்; கொடி - மீன்; குடை - திங்கள்.

"ஆலைக் கரும்பு சிலை; ஐங்கணைபூ; நாண் சுரும்பு;
மாலைக் கிளிபுரவி; மாருதந்தேர்;—வேலை
கடிமுரசங், கங்குல் களிறு, குயில் காளம்
கொடிமகரம் திங்கள் குடை"—(இரத்தினச் சுருக்கம்)

(நெறி பலகொண்டு சோர்வு உறும் (தளரும்) வேதத்தின் உச்சியின்மேல் விளங்குபவனே! சுகத்துடன் உனது தாமரையன்ன செம்மைக்கரத்துடன் உனது (அகம்)உள்ளத்தையும் பெற்றஅந்த அழகிய(குறமாதோடு) வள்ளியுடனும, அற்புதமான விண்ணுலகப் பெண் தேவசேனையுடனும் மகிழ்ச்சியுற்று, நல்ல அக்கினி ஸ்தம்பமாம் சிவசுடர் உயர்ந்தோடி ஆகாசத்தை அளாவி விளங்கும் அருணசலத்தில் (திருவண்ணமலையில்) விளங்குகின்ற தம்பிரானே!

(உடல் மங்குவேனே)

555.

மேகமும் வாசனையும் பெருகி எழும் சோலையில் உள்ள பொல்லாததான (குயிலாகிய) எக்காளம் எல்லாம் ஒருசேர ஒலிக்கின்ற அந்தக் காரணத்தாலும்—

(கால்) தென்றற்காற்று நெருங்கி, வாசனை ஏற்றியுள்ள படுக்கையின்மேற் செறிந்து வர, போருக்கு எழுந்த மன்மதன் செலுத்த மேலே வந்த பாணங்களாம் ஐந்து மலர்களாலும்,

ஊராரும் உலகத்தாரும் பழைய பெரிய உகாந்த காலம் வந்ததுபோல ஆரவாரம் செய்வதாலும்—(நீ என்மீது மனம் இரங்கி) ஒரு இராப்பொழுதேனும் வந்து என் மனம் நைந்து அழியாதபடி—

பிணங்கியும், எனது இரண்டு கொங்கைகளின் மீது கூடி இணங்கியும், (வரி) இசைப்பாட்டுகளைப் பாடும் வண்டின் கூட்டங்கள் உலவுகின்ற கடப்ப மலர் மாலையைத் தந்தருளுவர்யாக;

ஆத்தி மலரையும், பாம்பையும், பிறையையும், கங்கையையும் அணிந்துள்ள சடையராம் ஆதி மூர்த்தி (சிவன்) பரவினைத்த (தியானித்த) குருநாதனே!

ஆறுமுகங்களும், குராமலரும், வாகனமாம் மயிலும், குறத்தி வள்ளி அணைந்து ஆட்சிகொள்ளும் திருமார்பும், செல்வமும், அன்பும் உடையவனே!

மேருமலை யும்பெரிய சூருமலை யுங்கரிய
வேலையலை யும்பகையும் அஞ்ச விடும்வேலா-
மேதினியி றைஞ்சுமரு ணபுரிவி ளங்குதிரு
வீதியிலெ ழுந்தருளி நின்ற பெருமாளே. (சஎ)

556 மாதர்மீதுள்ள மயக்கு அற

தான தனான தத்த தனதான

கீத விநோத மெச்சு குரலாலே-
கீறு மையார் முடித்த குழலாலே;
நீதி யிலாத ழித்து முழலாதே-
நீமயி லேறி யுற்று வரவேணும்;
சூதமர் சூர ருட்க பொருசூரா-
சோண கிரீயி லுற்ற குமரேசா;
ஆதியர் காதொ ருச்சொ லருள்வோனே-
ஆனைமுகார் கனிட்ட பெருமாளே- (சஅ)

557. கண்பார்த் தருளுக

தனதனன தனதனன தானத் தாத்தன
தனதனன தனதனன தானத் தாத்தன
தனதனன தனதனன தானத் தாத்தன தனதான

குரவநறு மளகுழல் கோதிக் காட்டியெ
குலவுமிரு கயல்கள்விழி மோதித் தாக்கியெ
குமுதமல ரொளிபவள வாயைக் காட்டியெ குழையாத-

மேருமலையும் (கிரௌஞ்சமும்), பெரிய சூரனும், எழு கிரியும், கருநிறத்து அலைவேலையும் (அலைகடலும்), பகைவர்களும் அஞ்சும்படி செலுத்தின வேலனே!

உலகம் வணங்கும் திரு அண்ணுமலையில் விளங்குகின்ற திருவீதியில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமாளே.

(கடம்பமலர் தந்தருளுவாயே)

556.

ராக விநோதங்கள் அமைந்துள்ளமை பற்றி மெச்சக் கூடிய குரலின் இனிமை கண்டும்,

வகிர்ந்து வாரப்பட்டதும், கருநிறம் நிறைந்ததும், முடிபோடப் பட்டதுமான கூந்தலைக் கண்டும்—(மயங்கி)

நீதி என்பதே இல்லாத வகையில் அழிதகவான செயல்களைச் செய்து நான் திரியாதிருக்க

நீ மயில் மீதேறி (மனம்) பொருந்தி வர வேண்டுகின்றேன்!

*சூதான எண்ணங்கள் கொண்ட சூரர்கள் அஞ்சும்படிப் போர்செய்த சூரனே!

சோணகிரி (திரு அண்ணுமலையில்) வீற்றிருக்கும் குமரேசனே!

ஆதியர் (சிவபெருமானது) காதில் ஒப்பற்ற சொல் (பிரணவத்தை) உபதேசித்தவனே!

ஆனைமுகத்தவராம் கணபதிக்கு கனிஷ்ட (தம்பியாகும்) பெருமாளே!

(நீ மயிலேறியுற்று வரவேணும்)

557.

குராமலரின் நறுமணம் பொருந்திய (அளகம்) மயிர்க் குழற்சிகொண்ட கூந்தலை (அல்லது அளகம் எனப்பேர் பெற்ற கூந்தலைக்) (கோதி) சிக்கெடுத்துக் காட்டியும், விளங்குகின்ற இரண்டு கயல்மீன்கள் போன்ற கண்கள் கொண்டு மோதித் தாக்கியும், குமுதமலர் போன்றதும், ஒளி பொருந்திய பவளம் போன்றதுமான வாயைக் காட்டியும், இளகாத

* (சூதம் அமர் சூரர் எனக்கொண்டு மாமரமாய் நின்ற சூரபதுமர் எனலுமாம்)

குணமுறுக இனிதுபயில் கூறிக் காட்டியெ
குலையஇரு கலைநெகிழ வீசிக் காட்டியெ
*குடவியிடு மரிவையர்க ளாசைப் பாட்டிலெ
கொடியேன்யான்

பொருளிளமை கலைமனமு மேகப் போக்கிய
புலையனிவ னெனவுலக மேசப் போக்கென
பொறிவழியி லறிவழிய பூதச்சேட்டைகள் பெருகாதே-

புதுமலர்கள் மருவுமிரு பாதத் தாற்றியெ
பொதுவகையி லருணைநிலை நீள்கர்த் தாத்தென
புகழடிமை தனையுனது பார்வைக் காத்திட நீயையாதோ;

அரவமுட னறுகுமதி யார்†மத் தாக்கமு
மணியுமொரு சடைமவுலி நாதர்க் கேற்கவெ
அறிவரிய வொருபொருளை போதத் தேற்றிய அறிவோனே-

அழகுசெறி குழலியர்கள் ‡வானத் தாட்டியர்
தருமமுது சரவணையில் வாவித் தேக்கியெ
xஅறுசிறுவ ரொருவுடல மாகித் தோற்றிய இளையோனே;

---

* குடவியிடும்—விளக்கும்.
† மத்த அக்கமும்—ஊமத்தையும் உருத்திராக்ஷமும்.
‡ வானத்தாட்டியர்—கார்த்திகை மாதர்கள்.
x கார்த்திகை மாதர்கள் அறுவரையும் மகிழ்விக்க ஆறு குழந்தைகளானார் முருகவேள்: பின்னர், தேவி அறுவரையும் ஒன்றுசேர்த்து அணைக்க ஒரு உடலம் கொண்டார்.

"உவகையொடு கிர்த்திகையர் அறுவரும் எடுக்க அவர் ஒருவ ரொருவர்க்கவொ ரோர்புத்ர னெனவனும்"
—வேடிச்சி காவலன் வகுப்பு

"மறுவறு மார லாகு மாதர்மூ விருவர் தாமும்
நிறைதரு சரவ ணத்தின் நிமலனை அடைந்து போற்ற
உறுநர்கள் தமக்கு வேண்டிற் றுதவுவோ னுதலாலே
அறுமுக ஒருவன் வேறாய் அறுசிறார் உருவங்
கொண்டான்"—கந்தபுரா—திருஅவதாரம் 116

"எடுத்தனள் புல்வித் திருமுகங்களோ ராறுபன் னிருபுயஞ்
சேர்ந்த உருவம் ஒன்றெனச் செய்தனள் உலகமீன் றுடையாள்"
—கந்த புரா—சரவண—20

"அன்னவள்கண் டவ்வுருவம் ஆறினையும் தன்னிரண்டு கையா லெடுத்தணைத்துக் கந்தனெனப் பேர்புனைந்து மெய்யாறும் ஒன்றாக மேவுவித்து"—கந்தர் கலிவெண்பா.

குணம் (காம) முதிர்ச்சியை உறும்படி இனிமையான வகையில் நெருங்கிய பழமையை (உறவைக்) காட்டும் பேச்சுகளைப் பேசிக் காட்டியும், இரு கலை குலைய நெகிழ— பெரிய புடவையும் குலைவுற்று (நெகிழ) அவிழ்ந்து தளரும்படி (முன் தானையை) பக்கம் வீசிக் காட்டியும், (ஆடவர்களை) வளைத்திழுக்கும் மாதர்களுடைய காம லீலைகளிலே கொடியவனாகிய நான்—

(என்) பொருள்—(என்) இளமை, (என்) படிப்பு (என்) மனம்—இவை யாவும் போகும்படித் தொலைத்த கீழ் மகன் இவன் என்று உலகோர் (ஏச) இகழ்ந்துரைக்கப், போனதே போக்காக ஐம்பொறிகளின் வழியிலே சென்று, என் அறிவு அழிய, ஐம்பூதங்களின் (அல்லது ஐம்பூதங்களால் ஆய உடம்பின்) குறும்புச் செயல்கள் என்னிடம் வளராதவாறு—

புதுமலர்கள் பொருந்தியுள்ள உனது இரண்டு திருவடிகளாற் சாந்திபெற்று, *யாவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்த வகையில் அருணையில் நிலைத்துள்ள பெரிய கர்த்தனே (தலைவனே) என்று உன்னைப் புகழ்கின்ற இந்த அடிமையாகிய என்னை உனது திருக்கண் பார்வை காத்தளிக்க நினைக்காதா!

பாம்பும், அறுகும், சந்திரனும், (ஆர்) ஆத்தியும், மத்தம் (ஊமத்தையும்), (அக்கமும்) ருத்ராக்ஷ மாலையும் அணிந்துள்ள ஒப்பற்ற சடாமகுடம் உடைய சிவபிரான் உவந்து ஏற்றுக்கொள்ளும் வண்ணம் அறிதற்கு அரிதான ஒப்பற்ற (பிரணவப்) பொருளை அவருக்கு உபதேசித்து ஊட்டிய அறிஞனே!

அழகு நிறைந்த கூந்தலை உடையவர்களாய் வானிடத்தே உள்ள கார்த்திகை மாதர்கள் தந்த பாலமுதைச் சரவணமடுவில் நிரம்ப உண்டு ஆறு சிறுவர்களாயிருந்தவர்கள் ஒரு உடலினராகி விளங்கித் தோன்றிய இளைஞனே!

---

* பொதுவகையில் — பொதுவகையில் கர்த்தா, தலைவா, முதல்வா என இறைவனைப் புகழ்தல்.

சுரருலவ அசுரர்கள மாளத் தூட்பட
துயவுமுட லயிலைவிடு மாவுக் ராக்ரம
சுவறியெழு கடலுமுறை யாகக் கூப்பிட முனிவோனே-
துடிமுழவு மறவரிட *சேவற் காட்டினில்
துணைமலரி னனுகிதினை காவற் †காத்தனை
சுரியகுழல் குறமகளை ‡வேளைக் காத்தணை பெருமாளே. (சகூ

558. முத்தி பெற

தனதன தானன தானன தனதன தானன தானன
தனதன தானன தானன தனதான

குழவியு மாய்மோக மோகித குமரனு மாய்வீடு காதலி
xகுலவனு மாய்நாடு காடொடு தடுமாறிச்-
குனிகொடு கூனீடு மாகிடு கிழவனு மாய்ஆவி போய்விட
விறகுட னேதூளி யாவது oமறியாதாய்;
பழயச டாதார மேனி**கழ் கழியுடல் காணு ††நிராதர
பரிவிலி வா‡‡னூலை நாடொறு மடைமாறிப்-
பலபல வாம்யோக சாதக வுடல்கொடு மாயாத போதக
பதியழி யாவீடு போயினி யடைவேனோ;

---

* சேவல் — காவல். 'இறடியஞ் சேவற்கு எறிகவண் கூட்டியும்' — கல்லாடம் 85—9 (இறடி — தினை), 'உயிர்ச் சேவலுக்கே'—கந்தரந்தாதி-15.

† காத்தனை—காத்த அன்னை.

‡ வேளைக்காத்த—'பாடல் 166 — பக்கம் 387 கீழ்க்குறிப்பு

x குலவன்—குலவுபவன் அல்லது குலத்தவன்—'பணிக்கதிர்க் குலவன்' கல்லாடம் 10. 'குலமிலாதானைக் குலவனே என்று'
—சுந்தரர்-7-34-6.

o அறியா தாய்-அறிந்து தாவி

** 'கழியுடல் காணு'—தன் உடலை மறந்த நிலை.
"நின்னையுணர்ந் துணர்ந் தெல்லாம் ஒருங்கிய நிர்க்குணம் பூண் டென்னை மறந்திருந்தேன் இறந்தேவிட்ட திவ்வுடம்பே"
—கந்தர் அலங்-19
"உடம்பொடு செத்திட் டிருப்பார் சிவயோகியார்களே"
திருமந்திரம் 121

†† நிராதர பரிவு இலி வான்—நிராதார மாகிய துன்பமில்லாத ஆகாயத்தில்.

‡‡ நாலை மடை மாறி—கழிந்துபோகும் நாலங்குலப் பிராமண வாயுவைக் கழியாது திருப்பி, 'நாவினை மறித்து'—திருப்புகழ் 647.

தேவர்கள் (மகிழ்வுற்று) உலவவும், அசுரர்கள் இறந்து பொடியாகவும், துயவும்—அறிவு கலங்கும்படி, உடல்—கோபித்த—வேலாயுதத்தைச் செலுத்தின மகா உக்ர (மூர்த்தியே)! (க்ரம)—நீதிமானே! வற்றிப்போய் ஏழுகடலும் முறைசெய்து ஒலி எழுப்பக் கோபித்தவனே!

துடி (உடுக்கை), முழவு (முரசு) இவைகளை உடைய வேடர்களின் (சேவல்) காவல்கொண்ட காட்டில் (துணை மலரின்) இரண்டு (திருவடி) மலர்களால் நடந்து நெருங்கி தினைப்புனங் காவல்காத்த (அன்னை) தாய் (வள்ளி), சுருண்ட கூந்தலைக்கொண்ட குறமகள் வள்ளி—என்னும் தேவியின் (வேளைகாத்து) — தக்க சமயத்துக்காகக் காத்திருந்து (அந்த அம்மையை) அணைந்த பெருமாளே! (அடிமைதனை உனது பார்வைக் காத்திட நினையாதோ)

558.

குழந்தையாய் இருந்து, பின்பு மாயை, காம மயக்கம் இவை பூண்ட குமரப் பருவத்தனாய், வீடு, மனைவி இவர்களோடு கூடிய நற்குலத்தவனாய், நாட்டிலும் காட்டிலும் உழன்று தடுமாறுபவனாய் – பின்னர்—

உடல் வளைந்து கூன் பெரிதாய் ஆன கிழவனுமாய், உயிர் (உடலைவிட்டு) நீங்க, (உடல்) விறகுடன் சாம்பற் பொடி ஆவதையும் அறிந்து தாவி—

பழமையாயுள்ள ஆறு ஆதாரங்களின் மேல் நிலையில் (நிகழ்) காணக்கூடிய (அடையக்கூடிய) (கழியுடல்) — உடம்பு கழிபட்ட (நீங்கின) நிலையை அடைந்து, நிராதர (சார்பு வேண்டாததும்) பரிவிலி — துன்ப மில்லாததுமான ஆகாயத்தில் — நாலை நாடோறும் மடைமாறி—நாள்தோறும் (நாலை மடைமாறி)—(கழிந்து போகும்) நாலங்குலப் பிரமாண வாயுவைக் கழியாது திருப்பிப்—

பல பல விதமான யோக சாதகங்கள் (யோகப் பயிற்சிகள்) செய்த உடலை வளர்த்து, அழிவில்லாததும், அறிவு மயமானதுமான இறைவனுடைய அழியாத முத்திவீட்டை நாடிச்சென்று இனியேனும் சேருவனோ!

எழுகடல் தீமூள மேருவு மிடிபட வேதாவும் வேதமு
மிரவியும் *வாய்பாறி யோடிட முதுசேடன்-

இருளறு பாதாள லோகமு மிமையமு நீருக வாள்கிரி
யிருபிள வாய்வீழ மாதிர மலைசாய ;

அழகிய மாபாக சாதன னமரரு மூர்பூத மாறுசெய்
அவுணர்த மாசேனை தூளெழ விளையாடி-

†அமரினை மேவாத சூரரை அமர்செயும் வேலாயு தாவுயர்
அருணையில் வாழ்வாக மேவிய பெருமாளே.(௫௦)

559. வீடு பெற

தானதன தானதத்த தானதன தானதத்த
தானதன தானதத்த தனதான

‡கேதகைய பூமுடித்த மாதர்தம யாலிலுற்று
கேவலம தான அற்ப நினைவாலே-

கேள்வியதி லாதிருக்கு மூழ்வினையி னால்மிகுத்த
கேடுறுக வேநினைக்கும் வினையாலே ;

வேதனையி லேமிகுத்த பாதகனு மாயவத்தில்
மேதினியெ லாமுழற்று மடியேனை-

வீடுதவி யாளவெற்றி வேல்கரம தேயெடுத்து
வீறுமயில் மீதிலுற்று வருவாயே ;

நீதிநெறி யேயழித்த தாருகனை வேரறுத்து
நீடுபுகழ் தேவரிற்கள் குடியேற-

* வாய் பாறி—இடம்விட்டுப் பெயர்ந்து.

† அமரினை மேவாத—அமைதியைப் பொருந்தாத.

‡ கேதகைய பூ—தாழையின் பூ.

எழுகடலும் தீ மூண்டு எரியவும், மேருமலையும் பொடிபடவும், பிரமனும், வேதங்களும், சூரியனும் இடம் விட்டுப் பெயர்ந்து ஓடவும், பழைய ஆதிசேஷன் (உள்ள)

இருள் இலாத பாதாள லோகமும், இமையமலையும் பொடியாகவும், சக்ரவாளகிரி இரண்டு பிளவுபட்டு வீழவும், திக்குகளில் உள்ள அஷ்ட பர்வதங்கள் சாய்ந்து விழவும்,

அழகுள்ள சிறப்புவாய்ந்த இந்திரனும் தேவர்களும் அவர்களுடைய ஊரில் (பொன்னுலகில்) பூத (புகுத) குடியேறவும், (மாறுசெய்) பகைமைத் தொழில்பூண்ட அசுரர்களுடைய பெரிய சேனை தூள்படவும் விளையாடி—

அமைதியைப் பொருந்தாத சூரர்களோடு போர்புரிந்த வேலாயுதனே! சிறப்புவாய்ந்த அண்ணுமலையில் வாழ்வாக வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(அழியா வீடு போயினி அடைவேனே)

559.

தாழையின் பூவை முடித்துள்ள பெண்களுடைய மயலில் (மோகத்தில்) உற்றுத் தாழ்நிலையதான அற்பமான நினைவுகளாலும்,

ஆராய்ச்சிக்கு இடந்தராதிருக்கும் (அகப்படாதிருக்கும்) ஊழ்வினையாலும், மிக்க அழிவு வருதற்கே நினைக்கின்ற செயல்களாலும்,

வேதனையிற்பட்டு மிக்க பாதகத்துக்கு இடந்தருபவனுய், வீணாக உலக முழுமையும் சுழற்சி (அலைச்சல்) உறும் அடியேனுக்கு—

மோக்ஷ வீட்டைத் தந்தருளி ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு வெற்றிவேலைத் திருக்கரத்தே எடுத்து விளங்குகின்ற மயில்மீதிலே அமர்ந்து வந்தருளுக;

நீதிநெறியை அழித்த தாருகாசுரனை வேரோடே அறுத்து பெரிய புகழ்கொண்ட தேவர்கள் (தத்தம்) இறகள் (இல்லங்களில்) குடியேற—

நீடருளி லல்விடுத்த பாலகும ராசெழித்த
நீலநிற மால்தனக்கு மருகோனே ;

சோதியன லாவுதித்த *சோணகிரி மாமலைக்குள்
†சோபைவட கோபுரத்தி லுறைவோனே-

சோனைமழை போலெதிர்த்த தானவர்கள் மாளவெற்றி
தோளின்மிசை ‡வாளெடுத்த பெருமாளே. (நிக)

560. திருவடியைப் பெற

தானன தனதான தனதான

கோடான மடவார்கள் முலைமீதே-
கூர்வேலை யிணையான விழியூடே ;
ஊடாடி யவரோடு முழலாதே-
ஊராக திகழ்பாத மருள்வாயே ;
நீடாழி சுழல்தேசம் வலமாக;
நீடோடி மயில்மீது வருவோனே ;
xசூடான தொருசோதி மலை மேவு-
oசோணாடு புகழ்தேவர் பெருமாளே. (நிஉ)

---

* சோணகிரி—சோணம்—சிவப்பு — சிவப்புமலை—அருணகிரி—(அருணம்—சிவப்பு).

† சோபை—அழகு - ஒளி.

‡ "மகபதி தன்பதி பகைகிழியும்படி யன்றடல் வாள் ஓங்கிய வேல், வாங்கவே—(வேல்வாங்கு வகுப்பு)

"வாளாலே வேலாலே சேதித்திடும் வீரா—திருப்புகழ் 1045.

x சூடான சோதிமலை— அனல்மலை— அண்ணாமலை.

o சோணாட்டின் மீது அருணகிரியார்க்கு மதிப்பு மிக உண்டு. ஆதலால் தான்-'ஈதலும்பல கோலால பூஜையும் ஓதலும் குண ஆசார நீதியும் ஈரமுங் குரு சீர்பாத சேவையும் மறவாத எழ்தலம்புகழ் காவேரியால்விளை சோழமண்டலம்' என்றார்—திருப்புகழ் 100.

பெருங்கருணையால் உதவின இளங்குமரனே! செழிப்புள்ள நீலநிறம் உள்ள திருமாலுக்கு மருகோனே!

ஜோதி நெருப்பாகத் தோன்றின (சோணகிரி) அருணகிரி என்கின்ற சிறந்த மலைக்குள் அழகுள்ள வடக்குக் கோபுரத்தில் வீற்றிருப்பவனே!

விடாது பெய்யும் பெருமழைபோல எதிர்த்து வந்த அசுரர்கள் இறந்துபோம்படி ஜயம் பொருந்திய தோள்மீது (கையில்) வாளாயுதத்தை எடுத்த பெருமாளே!

(வீறுமயில் மீதிலுற்று வருவாயே)

560.

மடவார்களின் (பெண்களின்) கோடான (மலைபோன்ற) கொங்கையிலும்—

கூரிய வேலுக்குச் சமானமான கண்களிலும்—

ஊடாடினவனாய் (கலந்து பழகினவனாய்) அவர்களோடு திரியாமல்—

(எனது சொந்த ஊர்போல) (நிலைத்த) இருப்பிடமாக விளங்குகின்ற (உனது) திருவடிகளை அருள்வாயே—

விரிந்த கடல் சூழ்ந்த உலகை வலமாக

முழுதும் ஓடி மயில்மேல் வந்தவனே!

நெருப்பான ஒரு ஜோதிமலையில் (அண்ணாமலையில்) வீற்றிருக்கும் (பெருமாளே!)

சோழநாட்டார் புகழும் (பெருமாளே!) தேவர் பெருமாளே!

(பாதம் அருள்வாயே)

561.

தானதன தத்த தத்த தானதன தத்த தத்த
தானதன தத்த தத்த தனதான

கோடுசெறி மத்த கத்தை வீசுபலை தத்த வொத்தி
கூறுசெய்த ழித்து ரித்து நடைமாணார்-

கோளுலவு முப்பு ரத்தை வாளெரிகொ ளுத்தி விட்ட
*கோபநுத லத்த ரத்தர் குருநாதா ;

†நீடுகன கத்த லத்தை யூடுருவி மற்ற வெற்பு
நீறெழமி தித்த நித்த மனதாலே-

‡நீபமலர் பத்தி மெத்த வோதுமவர் சித்த மெத்த
நீலமயில் தத்த விட்டு வரவேணும் ;

ஆடலணி பொற்சி லைக்கை வேடுவர்பு னக்கு றத்தி
ஆரமது மெத்து சித்ர முலைமீதே-

ஆதரவு பற்றி மெத்த மாமணிநி றைத்த வெற்றி
ஆறிருதி ருப்பு யத்தில் அணைவீரா ;

---

* கோப நுதல்—கோபங் குறித்த. நுதல்—(ஆகுபெயராய்) நெற்றிக்கண். நுதலத்தர்-நுதலினர்-நெற்றிக்கண்ணினர் எனலுமாம்.

† கனகத் தலத்தை ஊடுருவினது முதலியன முருகவேளின் திருவிளையாடல்கள்—

"எண்டிசை புரந்த தேவர் இருந்த தொல் பதங்க ளெல்லாம்
பண்டுள திறத்தின் நீங்கப் பறித்தனன் பிறழ வைக்கும்"
"விரிகடல் உலகின் வானின் மேவுதொன் னிலைமை யாவும்
திரிபுற எவரோ செய்தார் தெரிந்திலம் அவரை"

—கந்த புராணம்—திருவிளை—27, 37—

‡ நீப மலர் பத்தி—நீப மலர் சூடிய புய பந்திகளின் சிறப்பை

561.

தந்தங்கள் பொருந்திய (யானையின்) மத்தகத்தில் வெளித்தோன்றும் (பல்லை) பற்களை வெளியில் விழும்படித் தாக்கிக் கிழித்துக் கூறிட்டு அழித்துத் (தோலை) உரித்தும் (கஜசம்ஹார மூர்த்தியாய் விளங்கியும்), நன்னெறியைப் போற்றுவிட்ட (திரிபுரத்து) அசுரர்களுடைய—

(கோள்) மேகமண்டலத்தின் மீது பறந்து செல்லும் (அல்லது) தீமை நிறைந்த—முப்புரங்களை ஒளிவீசும் நெருப்பாற் கொளுத்திவிட்ட கோபங் குறித்த — (கோபத்தைக் காட்டின) — (அத் தரத்தர்) அந்த மேன்மையை (வலிமையை)க் கொண்டிருந்த சிவபிரானுக்கு (அல்லது, கோபங்கொண்ட நெற்றிக் கண்ணினர், அத்தர்-ஆகிய சிவபிரானுக்குக்) குருநாதனே!

பெரிய (கனகத் தலத்தை) பொன்னுலகை-வானை-உட்புறங்களை அலைத்துப் பின்னும் மலைகளைத் தூளாமாறு மிதித்து விளையாடின நித்தனே! மனதோடு

கடப்பமலரைச் சூடிய உனது புயவரிசையின் சிறப்பை நிரம்ப ஓதுகின்ற அடியார்களின் சித்தத்தில் உறைபவனே! நிரம்பவும் நீலமயிலைத் தாவிவரச் செலுத்தி வந்தருள வேண்டுகின்றேன்;

ஆடல் (போரை) – அணி – மேற்கொள்ளும் அழகிய வில்லை ஏந்தின கையினராம் வேடர்களின் தினைப்புனத்தில் இருந்த குறத்தியின் முத்துமாலை நிரம்பிய அழகிய கொங்கைமேல்—

விருப்பம் வைத்து நிரம்ப சிறந்த மணிகள் நிறைந்துள்ளனவும், வெற்றி பெற்றனவுமான பன்னிரு திருப்புயங்களிலும் (அக் குறத்தியை) அணைந்த வீரனே!

தேடிமையொர் புத்தி மெத்தி நீடுறநி னைத்த பத்தி
சீருறவு ளத்தெ ரித்த சிவவேளே-

தேறநுனை யிற்ற ரித்த சேண்முகடி டத்த டர்த்த
தேவர்சிறை வெட்டி விட்ட பெருமாளே. (நரு)

562. திருவடியை மறவாமை

தனதன தத்தத் தனந்த தந்தன
தனதன தத்தத் தனந்த தந்தன
தனதன தத்தத் தனந்த தந்தன தனதான

சிலைநுதல் வைத்துச் சிறந்த குங்கும
திலதமு மிட்டுக் குளிர்ந்த பங்கய
திருமுக வட்டத் தமர்ந்த மென்குமிழ் தனிலேறிச்-

செழுமணி ரத்நத் திலங்கு பைங்குழை
தனைமுனி வுற்றுச் சிவந்து நஞ்சணி
செயலினை யொத்துத் தயங்கு வஞ்சக விழிசேறிப்;

புலவிமி குத்திட் டிருந்த வஞ்சியர்
பதமல ருக்குட் பணிந்த ணிந்தணி
புரிவளை கைக்குட் கலின்க லென்றிட அநுராகம்-

புகழ்நல மெத்தப் புரிந்து கொங்கையி
லுருகிய ணைத்துப் பெரும்ப்ரி யங்கொடு
புணரினும் நிற்போற் பதங்கள் நெஞ்சினுள் மறவேனே;

கலைமதி வைத்துப் புனைந்து செஞ்சடை
மலைமகள் பக்கத் தமர்ந்தி ருந்திட
கணகண கட்கட் கணின்க ணென்றிட நடமாடுங்-

தேடிவந்த (இமையோர்) தேவர்கள் புத்தி நிரம்பி நீண்டகாலம் வாழ வேண்டுமென்று (திருவுளத்தில்) நினைத்த சிவவேளே! அவர்களுடைய புத்தி சிறப்பான வழியிற் செப்பமுற வேண்டுமென்று திருவுள்ளத்தில் தெரிந்து வைத்த சிவவேளே! (அல்லது) தேடிவந்த தேவர்கள் புத்தி நிரம்பி நீண்டகாலம் நிலைத்திருக்க வேண்டி, அதற்காக அவர்கள் நினைத்து மேற்கொண்டுள்ள யத்தி சீராக அமையத் திருவுளம்கொண்ட சிவவேளே!

செழிப்புள்ள அருணையில் உள்ள (மலையின் உச்சியிடத்தில்) அடைந்து கூடின தேவர்களின் சிறையை வெட்டிவிட்ட பெருமாளே! (அல்லது-அயனரி-இவருடைய மயக்கம் தெளிந்த அருணையில் தரித்த (வீற்றிருந்த பெருமாளே! சேண்முகடிடம்-விண்ணுலகில் நிறைந்துள்ள தேவர்களின் சிறையை வெட்டிவிட்ட பெருமாளே!)

(நீலமயில் தத்தவிட்டு வரவேணும்)

562

வில்லைப் போன்ற நெற்றியில் நல்ல குங்குமப் பொட்டையிட்டு, குளிர்ந்த தாமரை போன்ற அழகிய முகவட்டத்தில் உள்ள மெல்லிய குமிழம் பூப்போன்ற மூக்கின் மேற் சார்ந்து—

செழுமையுள்ள ரத்னமணி விளங்கும் அழகிய குழைகள் உள்ள காதைக் கோபித்துச் சிவந்து, விஷமுண்ட தன் செயலுக்கு ஒப்ப, வஞ்சகங் கொண்டு விளங்கும் கண்கள்கொண்டு சீறிக் கோபித்து—

ஊடல் குணம் அதிகப்பட்டு இருந்த மாதர்களின் பாதமலரில் வணங்கி, அவர்கள் அணிந்துள்ள ஆபரணமாய் விளங்கும் வளையல் கையிற் கலின்கலென்று ஒலிக்கக், காமபபற்றுன—

புகழ் நலச் செயல்களை அதிகமாகச் செய்து அவர்களுடைய கொங்கையில் உருகி, அணைத்து, மிக்க ஆசையுடன் கலவிசெய்தாலும், உனது அழகிய பதங்களை நெஞ்சினில் மறவேன்!

கலைகொண்ட பிறையை வைத்து அலங்கரித்த செந்நிறச் சடையுடன், மலைமகள் (பார்வதி) (இடது) பாகத்தில் அமர்ந்து விளங்க, கணகண கட்கட் கணின்கண் என்று ஒலிசெய நடனம் ஆடுகின்ற

கருணைய னுற்றத் த்ரியம்ப கன்தரு
முருகபு னத்திற் றிரிந்த மென்கொடி
கன தன வெற்பிற் கலந்த ணைந்தருள் புயவீரா;
அலைகடல் புக்குப் பொரும்பெ ரும்படை
யவுணரை வெட்டிக் களைந்து வென்றுயர்
அமரர்தொ ழப்பொற் சதங்கை கொஞ்சிட வருவோனே.
அடியவ ரச்சத் தழுங்கி டுந்துயர்
தணியொழி வித்துப் ப்ரியங்கள் தந்திடும்
அருணகி ரிக்குட் சிறந்த மர்ந்தருள் பெருமாளே. (நிச)

563. வேல் மயில் பெற

தனனு தனனு தனனு தனனு
தனனு தனனு தனதான

*சிவமா துடனே அநுபோ கமதாய்
†சிவஞா னமுந்த பசியாறித்-
திகழ்வோ ‡டிருவோ ரொருரூ பமதாய்
திகைலோ கமெலா மநுபோகி;
இவனே யெனமா லயனோ டமரோ
ரிளையோ னெனவே மறையோத-
இறையோ னிடமாய் விளையா டுகவே
யியல்xவே லுடன்மா அருள்வாயே;
0தவலோ கமெலா முறையோ வெனவே
தழல்வேல் கொடுபோ யசுரரைத்-
தலைதூள் படஏழ் கடல்தூள் படமா
தவம்வாழ் வுறவே விடுவோனே;

---

* சிவமாதை மணந்து அனுபவித்தல்:
"சிவசுடாதனைப் பாவை மணமென மருவி"—திருப்புகழ் 238. "சிவஞான புண்டரிக மலர் மாதுடன் கலவி சிவபோக முன் பருக"—திருப்புகழ் 1240 என வருவன காண்க.

† சிவஞான அமுதுண்டு பசியாறுதல்
குகனெ குருபர னேயென நெஞ்சிற்
புகழ அருள்கொடு நாவினில் இன்பக்
குமுளி சிவஅமு தூறுக வுந்திப் பசியாறி-திருப்புகழ் 593.

‡ இருவோர் ஒரு ரூபமதாய் ** அமரோர் இளையோன் எனல்
"இருவரும் உருகிக் காய நிலையென மருவித் தேவர்
இளையவன் என வித்தாரம் அருள்வாயே"-திருப்புகழ் 238.

x மா—மயிலாகிய குதிரை. 0 தவ—மிகவும்.

கருணைப்பிரான், பொருந்திய முக்கண்ணன் பெற்ற முருகனே! (தினைப்) புனத்தில் திரிந்துலவின மெல்லிய கொடிபோன்ற வள்ளியின் பருத்த கொங்கை மலைகளிற் சேர்ந்து அணைந்தருளின புயங்கள்கொண்ட வீரனே!

அலைகொண்ட கடலிற் புகுந்து சண்டைசெய்த பெரிய சேனையைக் கொண்ட அசுரர்களை வெட்டித் தொலைத்து ஜெயித்து, உயர்ந்த தேவர்கள் தொழ, அழகிய சதங்கை (கிங்கிணி) ஒலிசெய்ய வருபவனே!

அடியார்கள் பயத்தால் துன்புற்று ஒடுங்கும் வருத்தத்தை நீக்கி, அன்புதரும் (பெருமாளே)! அண்ணுமலையில் சிறந்து வீற்றிருந்தருளும் பெருமாளே!

(நிற்பொற் பதங்கள் நெஞ்சினுள் மறவேனே)

563.

சிவம் என்கின்ற தலைவியுடன் இன்ப நுகர்ச்சி கொண்டவனாய், 'சிவஞானம்' என்கின்ற அமுதத்தை உண்டு அதனால் பசி நீங்கி—

விளக்கத்துடன் (நானும் தலைவியும்) இருவோரும் ஒரு ரூபமாய் (எட்டுத்) திசையிலுள்ளோரும் உலகினர் யாவரும்—சுகானுபவம் உடையவன்

இவன் ஒருவனே என்று வியக்கும்படித், திருமால், பிரமன், தேவர் (யாவரும்) இவன் 'இளையோன்'– ("என்றும் இளையோன்" – "முருகன்") என்று வியந்து கூற, மறை (வேதமும்) (அங்ஙனமே) எடுத்துக் கூற—

இறையோன் இடமாய் (சிவபிரானிடத்தில்) நான் (உனைப்போல) விளையாட (எனக்கு நீ) அழகிய *வேலையும் மயிலையும் தந்தருளுவாயாக.

மிகவும் லோகங்கள் எல்லாம் முறையோ என்று ஓலமிட, நெருப்பை வீசும் வேலுடன் சென்று அசுரர்களின்

தலைகள் தூள்பட, ஏழு கடல்களும் தூள்பட, சிறந்த தவத்தினர் வாழ்வுறுமாறு (அந்த வேலைச்) செலுத்தினவனே!

---

* வேல்மயில் பெறுதல்—திருப்புகழ் 413 பார்க்க.

*கவர்பூ வடிவாள் குறமா துடன்மால்
கடனு மெனவே அணைமார்பா-
†கடையேன் மிடிதூள் படநோய் விடவே
‡கனல்மால் வரைசேர் பெருமாளே. (நரு)

564. அன்பு பெற

தனதனன தனதனன தந்தனந் தந்தனம்
தனதனன தனதனன தந்தனந் தந்தனம்
தனதனன தனதனன தந்தனந் தந்தனம் தந்ததான

சினமுடுவல் நரிகழுகு டன்பருந் தின்கணங்
கொடிகெருடன் அலகைபுழு வுண்டுகண் டின்புறுஞ்
செடமளறு மலசலமொ டென்புதுன் றுங்கலந்
துன்பமேவு-
செனனவலை மரணவலை யண்டுமுன் பின்தொடர்ந்
தனுகுமுட லநெகவடி விங்கடைந் தம்பரஞ்
சிறுமணலை யளவிடினு மங்குயர்ந் திங்குலந்
தொன்று நாயேன் ;

---

* "தன்கடன் அடியேனையுந் தாங்குதல்—என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே" என்னும் அப்பர் பெருமான் திருவாக்குக்கு ஏற்ப—மனமொழி மெய்களால் தன்னையே நினைந்து தவப்பணி பூண்டிருந்த வள்ளியைப் புரத்தல் தணிகை நாயகருக்குக் கடமையாம் செயலதாக நிகழ்ந்தது ; ஆதலினால் வள்ளி யிருந்த குறிச்சியிற் சென்று (தாமே) கலியாணம் முயன்றனர் என்க. (கந்தர் அலங்-24)

இங்ஙனம் வள்ளியை ஆட்கொண்ட பெருமையினால் முருகன் புகழ் உயிர்ப்புப் பெற்று இன்றும் ஓங்குகின்றது இதனை 'மெய்ப் பொருட் டிருப்புகழ்க் குயிர்ப்பளித்து எழிற் றினைக்கிரிப்புறத்து உறைவேலா'—என அருணகிரியார் விளக்கியுள்ளார்.
(திருப்புகழ் 253)

அங்ஙனம் வள்ளியை ஆண்டது முருகவேளுக்கு ஒரு கடமை யாயிற்று என்பதைக் "குறவிக்குக் கடவோனே" என்னும் திருப்புகழிலும் (1303 குறித்துள்ளார். திருப்புகழ் 199-பக்கம் 13-கீழ்க்குறிப்பு, பாடல் 253-பக்கம் 133-கீழ்க்குறிப்பு பார்க்க.

பூவடிவாள்—பொலிவுள்ள அழகினாள்-எனலுமாம்

† மிடி தூள்பட, நோய்விட—ஆண்டது—'அருணகிரியாரின் வரலாற்றுக் குறிப்பாகும்'.

(தொடர்ச்சி பக்கம் 285-பார்க்க.)

கவர் பூ (வாழைப்பூவின் அல்லது–வசீகரிக்கும்பூவின்) நிறத்தினளாம் குறமாது வள்ளியின்—மீது மால் (ஆசை கொள்வது) கடனாகும் என்றே—நமக்குக் கடமையாகும் என்றே அவளை அணைந்த மார்பனே!

கடைப்பட்டவனாகிய என்னுடைய மிடி (வறுமை) தூள்பட்டு ஒழியவும், நோய் தொலையவும் (அருள் கூர்ந்து) அக்கினிப் பெருமலையாம் அண்ணாமலையிற் பொருந்தி வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(வேலுடன் மா அருள்வாயே)

564.

கோபங்கொள்ளும் நாய், நரி, கழுகு, இவைகளுடன் பருந்தின் கூட்டம், காக்கை, கருடன், பேய், புழு—இவை யாவும் உண்டும் கண்டும் மகிழ்ச்சி யுறுகின்ற உடல், சேறு போன்ற மலம், ஜலம் எலும்பும் கூடியுள்ள (கலம்) பாத்திரம் துன்பத்துடன் கூடிய

பிறப்புவலை, இறப்புவலை—இந்த இரண்டும் முன் பின்னாகத் தொடர்ந்து நெருங்கிவரும் உடல், அனேக விதமான வடிவங்களை இவ்வுலகில் அடைந்து கடலின் சிறுமணலை அளவிடினும் அங்கு அந்த அளவின் அதிகமாக மேற்பட்டு, இங்கு அழிபடுதலைப் பொருந்தும்; அத்தகைய அழிதலை உடைய (நாயேன்) அடியேன்—

(284-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி.)

மிடி-வறுமை; அருணகிரியார் வறுமையிற் பட்டது, நோயிற் பட்டது.

"வறுமையாகிய தீயின்மேற் கிடந்து நெளியுநீள் புழுவாயினேற் கிரங்கி அருள்வாயே"—திருப்புகழ் 753.

"மிடியால் மயக்கம் உறுவேனோ"—திருப்புகழ் 214

"மகாபிணி மேலிட முடக்கி வெட்கு மதாமத வீணனை" —திருப்புகழ் 850.

"பிணி அடுத்து...உடல் மங்குவேனை"—திருப்புகழ் 413.

‡ கனல் மால்வரை—திருவண்ணாமலை.

x முடுவல்—நாய்.

கனகபுவி கிழல்மருவி யன்புறுந் தொண்டர்பங்
குறுகஇனி யருள்கிருபை வந்து* தந் தென்றுமுன்
கடனெனது உடலுயிரு முன்பரந் தொண்டுகொண்
டன்பரோடே-

கலவிநல மருவிவடி வஞ்சிறந் துன்பதம்
புணர்கரண மயில்புறமொ டின்புகொண் டண்டருங்
கனகமலர் பொழியஉன தன்புகந் தின்றுமுன்
சிந்தியாதோ ;

தனனதன தனனதன தந்தனந் தந்தனந்
தகுகுகுகு குகுகுகுகு டங்குடங் குந்தடந்
தவில்முரசு பறைதிமிலே டிங்குடிங் குந்தடந் தண்டர்பேரி-

தடுடுடுடு டுடுடுடுடு டுண்டுடுண் டுண்டுடுண்
டிமிடிமிட டகுர்திகுகு சங்குவெண் கொம்புதிண்
கடையுகமொ டொலியகட லஞ்சவஞ் சன்குலஞ்
சிந்திமாளச் ;

சினமுடுகி †அயிலருளி யும்பரந் தம்பரந்
திகையுரகர் புவியுளது மந்தரம் பங்கயன்
செகமுழுது மகிழஅரி அம்புயன் தொண்டுகொண்
டஞ்சல்பாடத்-

திருமுறுவ லருளியென தெந்தையின் பங்குறுங்
கவுரிமன முருகவொரு கங்கைகண் டன்புறுந்
திருவருண கிரிமருவு சங்கரன் கும்பிடுந்
தம்பிரானே. (நிசு)

---

* தந்து—தா.

† "அயில் அருளி—உம்பர்—அந்த அம்பரம்" என்றாவது அயில் அருளியும் பரந்த அம்பரம்—என்றாவது பிரித்தும் பொருள் காணலாம்.

இந்தப் பாடல் 18-ஆம் திருப்புகழ் போலச் சந்தமும் முடிவும் கொண்டது.

பொன்னுலகின் நிழலில் இருந்து (உன்பால்) அன்பு பூண்டுள்ள தொண்டர் பக்கத்திற் சேர்ந்து பொருந்த இனி உனது அருட்கிருபையை வந்து தா, என்றும் உனது கடமையாகும்; என்னுடைய உடலும் உயிரும் உன் பாரமாகும் (உன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டதாகும்); அடியேனுடைய தொண்டை ஏன்று கொண்டு அன்பர்களுடனே—

சேர்க்கை இன்பம் பொருந்தி, என் அழகு சிறப்புற்று, உனது திருவடியில் புணர் கரணம் (கரணம் புணர)— என் மனம் பொருந்த, மயிலின் புறத்தே மகிழ்ச்சிபூண்டு, தேவர்களும் பொன் மலர்களைப் பொழிய, உன்னுடைய அன்பானது மகிழ்ச்சிகூடி இன்றே என்னை முன்னதாகக் கருதாதோ! (முதலில் நினைக்காதோ)!

தனன தன தனன தன......டங்குடங் குந் என (தடம்) ஒலிக்கும் வளைவுள்ள (தவில்) மேளம், முரசு, பறை, திமிலை (ஒருவகைப் பறை) இவையெலாம் டிங் டிங்குந் தென்று ஒருங்குகூடி பேரொலி எழுப்பத், தேவர்களின் பேரி வாத்தியம்—

தடு டுடுடு டுடுடுடு...டிமிடிமிட டகுர்திகுகு என ஒலிக்க, சங்கும், (வெண் கொம்பும்) வெண்ணிறமுடைய ஊதுகொம்பும், வலிய (கடையுகம்) யுகக்கடை-யுகாந்தம்— யுகமுடிவு போல ஒலிசெய்ய, கடல் அஞ்ச, வஞ்சனாகிய சூரனது குலம் சிதறுண்டு அழிய,

கோபம் மிக உண்டாக, வேலாயுதத்தைச் செலுத்தித் தேவர்கள், அந்த (அம்பரம்) கடல், திசைகள், (இவைகளில் உள்ளோர்), (உரகர்) நாகர், பூமியில் உள்ள (மந்தரம்) மந்தரமாதிய மலைகளில் உள்ளோர், பிரமன் உலகங்கள் முழுதும்—(இங்ஙனம் யாவும்) மகிழ்ச்சிகொள்ள, திருமாலும் பிரமனும் அடிமைபூண்டு அபயந் தா என்று ஓலிடும் பாடல்களைப் பாட

அழகிய புன்னகையைப் பூத்தருளி, எனது தந்தை சிவபிரானது பக்கத்தில் உள்ள கவுரி (உமையவள்) மனம் குழைய, ஒப்பற்ற கங்கை (உன் ஆடலைப் பார்த்து) அன்பு கொள்ளும்—தம்பிரானே! திரு அண்ணாமலையில் வீற்றிருக்கும் தம்பிரானே! சங்கரன் கும்பிடும் தம்பிரானே!

(அன்புகந்து இன்று முன் சிந்தியாதோ)

565. பிறப்பு அற

தத்த தத்ததன தத்த தத்ததன
தத்த தத்ததன தத்த தத்ததன
தத்த தத்ததன தத்த தத்ததன

*சுக்கி லச்சுரோணி தத்தி லுற்றநளி
னத்தி லப்புவென ரத்த முற்றிசுக
சுக்கி லக்குளிகை யொத்து கெர்ப்பகுகை வந்துகோலத்-
தொப்பை யிட்டவயி றிற்பெ ருத்துமிக
வட்ட மிட்டுடல வெப்ப முற்றுமதி
சொற்ற பத்தின்†மறி யக்ஷ ரத்தினுடை விஞ்சையாலே;
சுக்க நற்புவியி லுற்ற ரற்றிமுலை
யைக்கொ டுக்கவமுர் தைப்பு சித்து‡வளர்
கைக்க சத்தியொடு மைத்து நத்துநடை அந்தமேவிக்-
கற்று வெற்றறிவு பெற்று xதொக்கைமயி
லொத்த மக்கள்மய லிற்கு ளித்துநெறி
கட்டி யிப்படிபி றப்பி லுற்றுடல மங்தவேனோ;
தெற்க ரக்கர்பவி ஷைக்கு லைத்து oவிட
ணற்கு நத்தரச ளித்து முத்திகொடு
சித்தி ரத்திருவு ரத்த சக்கிரிதன் மருகோனே-

---

* "ஒழுகிய விந்து ஊறு சுரோணித மீது கலந்து
பனியி லொர்பாதி சிறுதுளி மாது
பண்டியில் வந்து புகுந்து திரண்டு
உருவமு மாகி உயிர்வளர் மாதம்
ஒன்பது மொன்று நிறைந்து மடந்தை
உதர மகன்று புவியில் விழுந்து"-பட்டினத்தார் உடற்கூற்று.

† மறி அக்ஷரத்தினுடை விஞ்சை: பிரமலிபியின் சத்தி — பிரமன் எழுதியுள்ள தலை எழுத்து—'என் தலைமேல் அயன் கையெழுத்தே"—கந்தர் அலங்-40 'எட்டின் விதிப்படியே கொடுமாபுர வீட்டி லடைத்து'—திருப்புகழ் 789

‡ வளர்கைக்கு அசத்தியொடு எனப்பிரிக்க.

x தொக்கை—தோகை o விடணற்கு—விபீஷணற்கு
விபீஷணற்கு முடி சூட்டியது—திருப்புகழ் 141-பார்க்க
'ஆதிநாயக னுக்கிய நான்முறை நீதியானை நெடுமுடி சூட்டுவாய்' என இராமர் இலக்குமணற்கு ஓத, அவரும் அங்ஙனமே விபீஷணருக்கு முடி சூட்டினர்.

"ஐயன் ஆணையினல் இளங்கோளரி
கையினல் மகுடங் கவித்தானரோ"-கம்ப. ராமா-மீட்சி. 2, 6.

565.

(சுக்கிலம்) இந்திரியமும், சுரோணிதம் (சுக்கிலத்தோடு கலந்து சிசு உற்பத்திக்குக் காரணமாகும்) மகளிர் இரத்தமும் ஒன்றுபட்டுத், தாமரையிலையில் நீர்போல, ரத்தம் நிறைந்து, சுகந்தரும் சுக்கிலத்தாலாய ஒரு (குளிகை) மந்திர சக்தியுள்ள ஒரு மாத்திரை அளவைப் பூண்டு கெர்ப்பப் பையில் தோன்றிப் (பின்னர்) அழகிய

தொப்பையிடுகின்ற (தாயின்) வயிற்றிலே பெருத்து (வளர்ந்து), மிகவும் அந்த வயிற்றிற் சுழலுதல் உற்று, உடலில் கூடுவரப் பெற்று, மாதம் சொல்லப்பட்ட பத்தாவதில்—(பத்தாம் மாதத்தில்)—'மறி) கீழ்மேலாக விழச் செய்யவல்ல எழுத்துக்களின் மந்திர சக்தியாலே—

வெளியிலே தள்ளிவிட, நல்ல இப் பூமியிற் சேர்ந்து. (சேர்ந்ததும்) அழுது, (தாயார்) முலையை (முலைப்பாலை)த் தர, அந்த முலைப்பாலமுதை உண்டு, வளர்வதற்கு வலியின்மையால் பிரயாசைப்பட்டு, தத்தித் தத்தி நடக்கும் நடை அழகைப் பெற்று—

நூல்களைப் படித்து, பயனிலா அறிவை அடைந்து, தோகைமயில் போன்ற (பெண்) மக்களின் மோகத்தில் மூழ்கி, விதியினூற் கட்டுண்டு, இவ்வண்ணம் பிறவியை அடைந்து உடலம் (ஈற்றில்) அழிபட இறந்து படுவேனோ!

தெற்கிலிருந்த அரக்கர்களின் செருக்கை அழித்து, விபீஷணற்கு விரும்பத்தக்க அரசாட்சியைத் தந்து முத்தியைக் கொடுத்தவரும், அழகிய லக்ஷ்மியை மார்பில் தரித்தவரும், சக்கரத்தை ஏந்தியவரும் ஆன திருமாலின் மருகனே!

செக்க ரத்தின்மலை *முப்பு ரத்திலெரி
யிட்ட சத்திசிவ னுற்று நத்தமிகு
†சித்த னைத்தையும்வி ழித்த சத்தியுமை தந்தபாலா;

தர்க்க மிட்டசுர ரைக்கெ லித்துமலை
யுக்கெ ழுக்கடல்கொ ளுத்தி அட்டதிசை
தட்ட முட்டையடை யக்கொ டிப்புகையின் மண்டும்வேலா-

தத்தை வித்ருமநி றத்தி முத்தணிகு
றத்தி கற்பகவ னத்தி சித்தமவை
தக்கு நத்தஅரு ணைக்கி ரிக்குள்மகிழ் தம்பிரானே. (நள)

566. திருவடி சேர

தந்தத் தந்தத் தனதன தானன
தந்தத் தந்தத் தனதன தானன
தந்தத் தந்தத் தனதன தானன தனதான

செஞ்சொற் பண்பெற் றிடுகுட மாமுலை
கும்பத் தந்திக் குவடென வாலிய
தெந்தப் பந்தித் தரள்ம தாமென விடராவி-

சிந்திக் கந்தித் திடுகளை யாமுன
தங்கத் தம்பொற் பெதுவென வோதுவ
‡திண்டுப் புந்தித் திடுகனி தானுமு னிதமாமோ;

---

* முப்புரத்தில் எரியிட்ட சத்தி:—சத்தி—வன்மை; தேவி எனலுமாம்.

திரிபுரத்தை எரித்தது தேவி:—

திரிபுர நீறதாக அனல்மோதுஞ் சிவை"—திருப்புகழ் 1276 'புரஞ் சுடுஞ் சினவஞ்சி நீலி'—திருப்புகழ் 464. 'புரம் பொடியினில் எரிசெய்த அபிராமி'—திருப்புகழ் 304

† சித்து அனைத்தையும் விழித்த சத்தி:

சகல சித்திகளுக்கும் தேவியின் அருளே காரணமாகும்:

சித்திகள் எட்டன்றிச் சேரெட்டி யோகத்தாற்
புத்திக ளானவை எல்லாம் புலப்படும்.
சித்திகள் எண் சித்தி தானுந் திரிபுரை
சத்தி அருள்தரத் தானுள வாகுமே"—திருமந்திரம் 670.

‡ திண்டுப்புந் தித்திடு கனிதானும்—இன் துப்பும் தித்தித் திடு கனிதானும்: துப்பு—பவளம்.

செம்மையான திருக்கரத்தில் (மேரு) மலையாம் (வில்லை ஏந்தி)த் திரிபுரங்களில் நெருப்பு பற்றும்படிச் செய்த) சத்தி (தேவி), சிவன் உடனிருந்து விரும்ப, (அல்லது முப்புரத்தில் எரியிட்ட வன்மைவாய்ந்த சிவன் உடனிருந்து விரும்ப), மிகுந்த சித்துக்கள் யாவற்றையும்—* அட்ட சித்திகள் முதலான சித்துக்களை யெல்லாம் கண்ட சத்தி (சித்துக்களுக்குப் பிறப்பிடமான சத்தி)—(உமை) பார்வதி பெற்ற குழந்தையே!

வாதிட்டு வந்த அசுரர்களைச் செயித்து, மலைகள் பொடியாக, ஏழு கடல்களையும் எரியிட்டு, எட்டுத் திசைகளும் (தட்ட) நுறுங்க, (முட்டை அடைய) தவிடுபட, (கொடிப்புகை) நெருப்பின் புகைக் கொடியுடன் விரைந்து உக்ரத்துடன் நெருங்கும் வேலாயுதனே!

கிளிபோன்றவள், பவளநிற முடையவள், முத்துமாலை அணிந்த குறப்பெண் (வள்ளி), கற்பக வனத்தி (கற்பக மரக்காடு உள்ள பொன்னுலகத்தவள் (தேவசேனை)— ஆகிய இருவர்களின் மனங்கள் பொருந்தி விரும்பத் திரு அண்ணாமலைக்குள் மகிழும் தம்பிரானே)

(பிறப்பிலுற் றுடலம் மங்குவேனோ)

566.

செம்மையான சொற்களின் தகுதியைப் பெற்றுள்ள (செஞ்சொற்களாற் புகழத்தக்க) குடம்போன்ற பருத்த கொங்கையானது கும்பகலசம், யானை, மலை என விளங்கியும், வெண்மை நிறங்கொண்ட பற்களின் வரிசை முத்துப்போல விளங்கியும்– துன்பத்தில் என் ஆவியைத்–

தள்ளி மணம் வீசவல்ல அழகு வாய்ந்தனவாம்; (ஆதலால்) உனது அங்கங்களின் அழகிய பொலிவுக்கு எதை யான் உவமையாகக் கூறுவது; (திண்) வலிமையுள்ள பவளமும் தித்திப்பு உள்ள பழமும் உன் வாயிதழுக்கு நிறத்திலும் சுவையிலும் நிகராகுமோ!

---

* அட்டசித்தி—திருப்புகழ் 296—பக்கம் 236.

மஞ்சொக் குங்கொத் தளகமெ னுமிடை
கஞ்சத் தின்புற் றிடுதிரு வேயிள
வஞ்சிக் கொம்பொப் பெனுமயி லேயென முறையேய—
வந்தித் திந்தப் படிமட வாரொடு
கொஞ்சிக் கெஞ்சித் தினமவர் தாடொழு
மந்தப் புந்திக்*கசடனெ நாளுன தடிசேர்வேன்;
நஞ்சைக் கண்டத் திடுபவ †ராரொடு
திங்கட் பிஞ்சக் கரவணி வேணியர்
நம்பர்ச் செம்பொற் பெயரசு ரேசனை யுகிராலே-
நந்தக் கொந்திச் சொரிகுடல் சோர்வர
‡நந்திக் கம்பத் தெழுநர கேசரி
xநஞ்சச் oகுண்டைக் கொருவழி யேதென மிகநாடி;
**வெஞ்சச் ††சிம்புட் சொருபம தானவர்
பங்கிற் பெண்கற் புடையபெ ணுயகி
விந்தைச் செங்கைப் பொலிசுத வேடுவர் புனமீதே-

---

* கசடனெநாள்—கசடன் எந் நாள். † ஆர்—ஆத்தி.

‡ நந்தி—தோன்றி. x நஞ்ச—நைந்துபோக.

o குண்டை — குறுமை — 'குண்டைக் கோட்ட குறுமுள் கள்ளி'—அகநானூறு 184. — நஞ்சக் குண்டைக்கு—நைந்து குறுக.

** வெஞ்சு — வெச்சு சந்தம் நோக்கி; வெச்செனல்— கடுமையாகும் குறிப்பு.

'தமரீஞ்சொல் வெச்சென்றிடச் சொல்லி'-(சிந்தாமணி2015)

†† இரணியனைவதைத்த நரசிங்கம்(திருமால், திருப்புகழ் 327-1 பக்கம் 317) — இரணியனது ரத்தம் ஒரு துளிகூடச் சிந்தாமல் அதை உறிஞ்சி உண்டனர்; அதனால் வெறி ஏறி உக்கிரம்கொண்டு உலகங்களை வருத்தத் தொடங்கினர். இதைக் கண்ட தேவர்கள் அஞ்சிச் சிவபெருமானை வேண்ட, அவர் வீரபத்திரரை ஏவ, வீரபத்திரர் சரபப்பக்ஷியின் உருவம் எடுத்து அந்த நரசிங்கத்தை அடக்கிக் கொத்திக் கீறி, அதன் தோலையும், முகத்தையும் சிவபிரானுக்கு முன்பு வைத்தனர்: சிங்கத்தோலை உடையாக அணிந்தார். அதனாற் சிவபிரானுக்குச் 'சிங்க உரி'யும் "நாரசிங் காம்பரன்" எனப் பெயரும் கிடைத்தன. சிங்கமுகத்தைப் பிரமனது வெண்டலைமேல் அணிந்து கொண்டனர்.

"வீர|* நர சிங்கத்தையே வதைத்துப் பிறங்கும் ஆனனத்தையும் ** சருமந் தனையும் நல்குதி** என்றுரைத்தான்"

"சரப உருக் கொணர்ந்தே... ஆர்ப்பரித்து.. வள்ளுகிரால் நரமடங்கல்

(தொடர்ச்சி பக்கம் 293 பார்க்க.)

மேகத்தை நிகர்க்கும் திரண்டு நிறைந்துள்ள கூந்தல்— என்றெல்லாம் கூறி(மிடை)நெருங்கிய தாமரையில்மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கும் லக்ஷ்மியே, இளமைவாய்ந்த வஞ்சிக் கொடிக்கும் கொம்புக்கும் ஒப்பான மயில்போன்றவளே, என்றெல்லாம் முறை பொருந்த — ஒழுங்காக—

வந்தனைப் பேச்சுக்கள் பேசி, இவ்வண்ணம் மாதர்களுடன் கொஞ்சிப் பேசியும், கெஞ்சிப் பேசியும், நாள்தோறும் அவர்களுடைய பாதங்களைத் தொழுகின்ற மழுங்கின அறிவுடைய குற்றமுடையவனுகிய நான் எந்த நாளில் உனது திருவடியைச் சேர்வேன்!

விஷத்தைக் கழுத்தில் தரிப்பவர், ஆத்திமாலையோடு இளம்பிறையையும், (அக்கு) எலும்பையும் (அல்லது ருத்திராக்ஷத்தையும், பாம்பையும் பூண்டுள்ள சடையினர், நம்பர் (சிவன்) (செம்பொன் பெயர் அசுரேசனை) இரணியன் என்னும் பெயருள்ள அசுரனை—நகத்தாலே—

அழிந்துபோம்படிக் குத்திக் கிழித்து, சொரிந்துவிழும் குடல் தளர்ச்சியுற, (கம்பத்து நந்தி எழு) தூணிலே தோன்றி வெளிவந்த நரசிங்கமூர்த்தி, (நஞ்சக் குண்டைக்கு) (அகங்காரம்) நைந்து அடங்கிக் குறுகுவதற்கு வழி யாதென்று மிக யோசித்து—

கடுமை கொண்டவராய்ச் சரபப்பக்ஷியின் சொரூபம் கொண்டவருடைய பாகத்தில் இடங்கொண்ட பெண், கற்பு நிறைந்த பெண்கள் நாயகமாம் பார்வதியின் அழகிய செங்கையில் விளங்கும் குழந்தையே! வேடர்களின் தினைப்புனத்திலே—

வடிவனைத்தும் உரித்த சுற்றதனும் திருமுகமும் முற்றுமெடுத்
தமலன் துலங்கவைமுன் சயவீரன் இலங்கிட வைத்தனனே.
'வீரன் முன்பாய் வைத்த திறை...பராபரன் . விரித்துடுத்து...
நாரசிங்காம்பரன் என்றே பெயர்தரித்து, முகத்தை
நளின அயன் வெண்டலைமேல் நாயகமாய்த் தரித்தான்"—

ஞானவரோதயர் உபதேச காண்டம்—1830, 1839, 1842, 1843.

வீரபத்திரர் எனக் கூறுது சிவனே சரபமானுர் எனக் காஞ்சிப் புராணம் கூறும். 'அஞ்சலீரென் றளித்தனன் சிம்புளாய்
வஞ்ச மானிட வாளரி யாயுளைத்
துஞ்சு வித்துரி கொண்டொளி தோற்றினுன்
தஞ்ச முண்டவர் தஞ்சர ணயினுன்.
—காஞ்சிப்-புராணம்-நாரசிங்கே ச-12.

வெண்டித் தங்கித் திரிகிழ வாவதி
துங்கத் துங்கக் கிரியரு ணைபுரி
வெங்கட் சிங்கத் தடிமயி லேறிய பெருமாளே. (ரு அ)

566-I. சிவ அமுது உண்ண

தனதன தனனாத் தனதன தனனத்
தனதன தனனாத் தனதன தனனத்
தனதன தனனாத் தனதன தனனத் தனதான

*செய செய அருணாத் திரிசிவ யநமச்
செயசெய அருணாத் திரிமசி வயநச்
செயசெய அருணாத் திரிநம சிவயத் திருமூலா —
செய செய அருணாத் திரியந மசிவச்
செயசெய அருணாத் திரிவய நமசிச்
செயசெய அருணாத் திரிசிவ யநமஸ்த் தெனமாறி;
செய செய அருணாத் திரி தனின் விழிவைத்
தரகர சரணாத் திரியென உருகிச்
செய செய குருபாக் கியமென மருவிச் சுடர்தாளைச் —
சிவசிவ சரணாத் திரிசெய செயெனச்
சரண்மிசை தொழுதேத் தியசுவை பெருகத்
திருவடி சிவவாக் கியகட லமுதைக் குடியேனோ;

* இந்த அருமைப் பதிகம் பாராயணத்துக்கு மிகப் பொருத்தமாம். ஏனெனில் பஞ்சாக்ஷரமும் நினைத்தால் முத்தி அளிக்கும் 'அருணாத்திரி' என்னும் திருநாமமும் பல முறை வருவதால்; "உன்னினர் தங்கட்கெல்லாம் ஒல்லையின் முத்தி நல்கும்" மலை அண்ணாமலை:

'சிவயநம' என்னும் பஞ்சாக்ஷர மாறுதல்களும் கவனிக்கற்பாலன. இங்ஙனம் மாறி உரைப்பதன் பலனை

'நகார மகார சிகார நடுவாய்
வகாரம் இரண்டும் வளியுடன் கூடி
ஒகார முதற்கொண் டொருக்கால் உரைக்க
மகார முதல்வன் மனத்தகத் தானே'—

சிகார வகார யகார முடனே
நகார மகார நடுவுற நாடி
ஒகார முடனே ஒருகா லுரைக்க
மகார முதல்வன் மதித்துநின் றானே

—என வரும் திருமந்திரப் பாக்களிற் (976, 982) காணலாம்.

(தொடர்ச்சி பக்கம் 295-பார்க்க.)

(வெண்டி) களைப்பு உற்றுத் தங்கித் திரிந்த உரிமையாளனே (அல்லது கிழவடிவு கொண்டவனே! மிக உயர்ந்ததும் பரிசுத்தமானதுமான மலையுள்ள திரு அண்ணாமலை ஊரில் விரும்பத்தக்க கண்ணை உடைய சிங்க பீடம்போல (சிங்காசனம் போல) மயில்மேல் ஏறிய பெருமாளே!

(எந்நாள் உனது அடி சேர்வேன்)

566-I.

ஜெய ஜெய அருணாசலா "சிவய நம", ஜெய ஜெய அருணாசலா "மசிவயந", ஜெய ஜெய அருணாசலா "நமசிவய"— அழகிய மூலப்பொருளே!

ஜெய ஜெய அருணாசலா "யநமசிவ", ஜெய ஜெய அருணாசலா "வயநமசி", ஜெயஜெய அருணாசலா சிவய நமஸ்த்து" என மாறி மாறிச் செபித்து

ஜெய ஜெய என்று கூறி அருணாசலத்தில் (மனக்) கண்ணை வைத்து 'ஹர ஹர திருவடி மலையே, (சிவமலையே) என த்தியானித்து) உள்ளம் உருகி, ஜெய ஜெய (இந்த மந்திரம்) (எங்கள்) குருதந்த பாக்கியம் என உள்ளம் பொருந்தி, (ஆண்டவனது) ஒளிவீசும் திருவடியை

'சிவ சிவ' திருவடி மலையே (சிவமலையே) ஜெய ஜெய எனப் புகழ்ந்து, திருவடியின் மீது (வீழ்ந்து) தொழுது போற்றிய இன்பம் பெருக அந்தத் திருவடியின் (ஆண்டவனது) *சிவமந்திரத்தாற் பெறுகின்ற கடலமுதம் போன்ற இனிய அமுதைப் பருகேனோ, பருகி மகிழேனோ!

'வளி—சீவனாகிய "ய"; மகார முதல்வன்—நாதத்துக்குத் தலைவனான சிவன். நகாரத்தை முதலாக வைத்துக் கூறுவது வேதமுறை, சிகாரத்தை முதவாக வைத்துக் கூறுவது ஆகம முறை'.
(பஞ்சாக்ஷர விளக்கம்—பக்கம் 73, 74)

'சி'கரம் முதலாகிக் கடைசிவரையில் மாறும் முறையை இங்குக் கூறியவாறே திருமூலரும் திருமந்திரத்திற் பின்வருமாறு குறிக்கின்றார்: ஆயுஞ் சிவாய நமசி வாயந
வாயு நமசிவா யயநம சிவாயந
வாயுமே வாய நமசியெனு மந்திர
மாயுஞ் சிகாரம் தொட்டந்தத் தடைவிலே(923)

—பஞ்சாக்ஷர விளக்கத்தைத் திருப்புகழ்ப் பாடல் 207—பக்கம் 28, பாடல் 262—பக்கம் 152—கீழ்க்குறிப்பு காண்க.

* பசுபதி சிவாக்கியம் (திருப்புகழ் 191).

செயசெய *சரணத் திரியென முநிவர்க்
கணமிது வினைகாத் திடுமென மருவச்
செடமுடி மலைபோற் †றவுணர்களவியச் சுடும்வேலா-
திருமுடி யடிபார்த் திடுமென இருவர்க்
கடிதலை தெரியாப் படி‡நிண அருணச்
சிவசுடர் xசிகிநாட் டவனிரு செவியிற் புகல்வோனே;
செயசெய சரணத் திரியென oமடியெற்
கிருவினை பொடியாக் கியசுடர் வெளியிற்
**திருநடமிதுபார்த் திடுமென மகிழ்பொற் குருநாதா-
திகழ்கிளி மொழிபாற் சுவையித முமுதக்
குறமகள் முலைமேற் புதுமண மருவிச்
சிவகிரி அருணத் ††திரிதல மகிழ்பொற் பெருமாளே. (ந அ-I)

* சரணத்திரி என வரும் இடங்களில் சரண—அத்திரி—திருவடிமலை எனப்பொருள்படும். 'திருவடி சிவவாக்கிய கடலமுதை' என்ற இடத்தும் — சரணத்திரி எனவரும் இடங்களிலும் — "திருவடி" என்னும் சொற்றொடர் சிவனையே குறிக்கும்; "செங்காட்டங்குடி மேய திருவடி தன் திருவருளே பெறலாமோ திறத்தவர்க்கே"—எனச் சம்பந்தர் கூறிய இடத்தில் (III 63-7) திருவடி என்னும் சொல் சிவபெருமானையே குறிக்கின்றது கவனிக்கற்பாலது. பின்னும்—

"திருவடி யேசிவ மாவது தேரில்
திருவடி யேசிவ லோகஞ்சிந் திக்கில்
திருவடி யெசெல் கதியது செப்பில்
திருவடியே தஞ்சம் உள்தெளி வார்க்கே"—என்னும்

திருமந்திரச் செய்யுளும் (138) உணரற்பாலது; திருவடியைச் 'சுத்த ஞானம் என்னும் தண்டையம் புண்டரிகம்' என்றார் கந்தரலங்காரத்தில்—(92). எனவே 'சரணத்திரி' என்பது 'திருவடி மலை', 'சிவமலை' எனப் பொருள்படும். 'அருணசலம்-அண்ண முடியாதவராய் 'சிவம்' நின்ற இடம் ஆதலால் அது 'அண்ணமலை', 'சிவமலை'யாம்.

சரணம்—அடைக்கல ஸ்தானம், புகலிடம் எனப் பொருள் கொண்டு—சரணத்திரி என்பதற்கு யாவர்க்கும் புகலிடமாம் மலை எனலுமாம்.

† எழுகிரி, கிரவுஞ்சம் இவைகளில் வாசஞ் செய்திருந்த அசுரர்கள். இம் மலைகளின் பாதுகாப்பிலிருந்த அவுணர்கள்.

‡ நிண — நின்ற.

x சிகி—அக்கினி. நாட்டவன்—கண்ணை உடையவன் (சிவன்)

(தொடர்ச்சி பக்கம்-297 பார்க்க.)

"ஜெய ஜெய திருவடி மலையே (சிவமலையே)" என்று கூறும் இது (வினை காத்திடும் என முனிவர் கணம் மருவ) வினைகளைப் போக்கிடும் வினையினின்றும் காத்திடும் நம்மை என்று முனிவர் கூட்டங்கள் கூடிப் பொருந்தத், தங்களுடைய உடலையும் முடியையும் கிரௌஞ்சம், எழுகிரி என்னும் மலைகள் காப்பாற்ற நின்ற அசுரர்கள் மடிந்து விழச் சுட்டெரித்த வேலாயுதனே!

திருமுடியையும், திருவடியையும் கண்டுபிடியுங்கள் எனக்கூறித், திருமால், பிரமா என்னும் இருவர்க்கும் அடியும் முடியும் தெரியாத வண்ணம் நின்ற செந்நிறச் சிவசுடராம்—அக்கினிக் கண்ணனும் சிவனுடைய இரண்டு செவிகளும் (குளிர) உபதேசம் செய்தவனே!

ஜெய ஜெய திருவடி மலையே (சிவமலையே) எனத் துதிக்கின்ற அடியேனுக்கு "(உனது) இருவினைகளையும் பொடியாக்கிய ஒளி வெளியில் (யாம் செய்யும்) திருநடம் இதோ! பார்ப்பாயாக" எனக்கூறி மகிழும் அழகிய குருநாதனே!

விளங்கும் (மொழி) கிளி மொழி போலவும், பாலின் சுவை போலவும் அமைந்து, வாயிதழ் (ஊறல்) அமுதம் போல அடைந்துள்ள குறமகள் (வள்ளியின்) கொங்கையின் மீது உள்ள புதுமணத்தை அனுபவித்துச் சிவமலையாம் அருணசல தலத்தில் மகிழ்கின்ற அழகிய பெருமாளே!

(சிவவாக்கிய கடலமுதைக் குடியேனே)

(296-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி.)

o அடியேனுக்கு.

** சுவாமிகள் நடன தரிசனம் பெற்றதைக் குறிக்கும்.

†† அருணத்ரி—அருணசலம்; அத்திரி—மலை; இப் பாடலை அருணகிரிநாதர் வரலாறு என்னும் எனது நூலிற் (பக்கம் 249)ப் பார்க்க.

567. காலன் வருநாளில் தரிசனம் பெற

தனன தனந்தனந் தான தத்த தந்த
தனன தனந்தனந் தான தத்த தந்த
தனன தனந்தனந் தான தத்த தந்த
தனதனத் தனதான

திமர குரங்களுங் காரி ருட்பி ழம்பு
மெழுகிய அங்கமும் பார்வை யிற்கொ ளுந்து
தழலுமிழ் கண்களுங் காள மொத்த கொம்பு
முளகதக் *கடமாமேல்-

தனிவரு மந்தகன் பாசம் விட்டெ றிந்து
அடவரு மென்றுசிந் தாகு லத்தி ருந்து
தமரழ மைந்தருஞ் சோக முற்றி ரங்க
மரணபக் குவமாநாள் ;

கமல முகங்களுங் கோம ளத்தி லங்கு
நகையு நெடுங்கணுங் காதி னிற்று லங்கு
கனக குதம்பையுந் தோடும் வஜ்ர அங்க
தமுமடற் சுடர் வேலும்-

கடிதுல கெங்கணுந் †தாடி யிட்டு வந்த
மயிலுமி லங்கலங் கார பொற்ச தங்கை
கழலொலி தண்டையங் காலு மொக்க வந்து
வரமெனக் கருள்கூர்வாய் ;

இமகிரி வந்தபொன் பாவை பச்சை வஞ்சி
அகில தலம்பெறும் பூவை சத்தி யம்பை
யிளமுலை யின்செழும் பால்கு டித்தி லங்கு
மியல்கிமிர்த் திடுவோனே-

---

* கடமா—மதயானை—'கடமா முகத்தினுக்குத் தாதை காண்' —அப்பர்—VI—65-9

† தாடி—தாவடி : பிரயாணம்;

567.

(தமரம்) ஒலி செய்கின்ற (குரங்களும்) (கால்) குளம்புகளும், (கார்) கரிய நிறமுடைய—(இருட்பிழம்பு)— இருளின் திரட்சி பூசினது போன்ற உடலும், பார்க்கும் பார்வையில் எரிகின்ற நெருப்பைக் கக்குகின்ற கண்களும், (காளம்) ஊதுகொம்பு போன்ற நீண்ட கொம்புகளும் உள்ள (எருமைமேல்), (கதம்) கோபம் நிறைந்த (கடமா) மதயானை போன்ற எருமைமேல்—

ஒப்பற்ற நிலையில் வருகின்ற யமன் பாசக்கயிற்றை வீசி எறிந்து கொல்ல வருவான் என்கின்ற மனக்கவலையில் இருந்து, சுற்றத்தார் அழ, மக்களும் துக்கமுற்று வருந்த— மரணம் குறுகிக்கூடும் நாளில்—(நீ)

தாமரையன்ன திருமுகங்களும், அழகுடன் விளங்கும் நகையும், நீண்ட கண்களும், காதில் விளங்கும் பொன்னாலாய (குதம்பை) காதணியும், தோடு (தோடு என்கிற காதணியும், வஜ்ரம் (வைர ரத்னத்தால்) ஆகிய (அங்கதம்) தோளில் அணியும் வாகுவலயம் எனகிற ஆபரணமும், வெற்றி பொருந்திய ஒளிவீசும் வேலாயுதமும்—

வேகத்தில் உலக முழுமையும் பயணம் போய்வந்த மயிலும், விளங்குவதும் அலங்காரமா யுள்ளதுமான அழகிய சதங்கை, வீரக்கழல், ஒலிசெயும் தண்டை— இவை யணிந்துள்ள திருவடியும் — இவை யாவும் ஒன்றுபடக் (கூடிட) வந்து வரத்தை எனக்கு அருள் புரிவாயாக.

இமயமலையில் தோன்றிய பொன்னனையாள், பாவை (பதுமை போல்வாள்), பச்சை நிறத்து வஞ்சிக்கொடி போல்வாள், அண்டங்களை எல்லாம் பெற்ற பூவை (நாகணவாய்ப்புள் போல்வாள்), சத்தி, அம்பை, ஆகிய பார்வதிதேவியின் இளங் கொங்கையின் செழுமையான பாலைக் குடித்து, விளங்கிநின்ற (பாண்டியனுக்கு இயற்கையாயிருந்த) (கூனை) நிமிர்த்தருளியவனே! (அல்லது) விளங்கும் இயற்றமிழ் ஆதிய தமிழை வளர்த்தவனே! (அல்லது-விளங்கும் உலக ஒழுக்கங்களைச் சீர்ப்படுத்தினவனே!)

இறைவ ரிறைஞ்சநின் ருக மப்ர சங்க
முரைசெய் திடும்ப்ரசண் டாவி சித்து நின்ற
ரணமுக துங்கவெஞ் சூரு டற்பி ளந்த
அயிலுடைக் கதிர்வேலா ;
அமண ரடங்கலுங் கூட லிற்றி ரண்டு
கழுவி லுதைந்துதைந் தேற விட்டு நின்ற
அபிநவ துங்கசங் கார திக்கு மைந்த அடியவர்க் கெளியோனே-
அமரர் வணங்குகந் தாகு றத்தி கொங்கை
தனில்முழு குங்கடம் பாமி குத்த செஞ்*சொ
லருணை நெடுந்தடங் கோபு ரத்த மர்ந்த
அறுமுகப் பெருமாளே. (ருகூ)

568. மறவேன்

தனனதன தனனதன தாந்தன தாந்தனதந்
தனனதன தனனதன தாந்தன தாந்தனதந்
தனனதன தனனதன தாந்தன தாந்தனதந் தனதான

†தமிழோதிய குயிலோமயி லாண்டலை யாம்புறவங்
கிளிகாடையி ‡னணிலேரளி யாங்குரல் வாய்ந்ததிசெந்
தகுமாxமிட றெலியாரித ழாஞ்சுனை தேன்கனியின்
சுவைசேருந்-
தனபாரமு மலையாமென வோங்கிட மாம்oபொறிசிந்
திடவேல்விழி நுதலோசிலை வான்பிறை மாந்துளிரின்
சரிரார்குழ லிருளாநகை யோங்கிய வான்கதிரின்
சுடர்பாயக் ;
**குமிழ்நாசியின் முகமோமதி யாங்குளிர் சேங்கமலஞ்
சரிதோடிணை செவியாடுச லாங்கள பூங்கமுகங்
கொடிநூலிடை யுடையாரன மாம்ப்ரியர் மாண்புரிமின்
கொடிமாதர்-

---

* சொல்—புகழ்—'தன் சொலால் தான் கண்டனைத்திவ் வுலகு'-திருக்குறள் 387. † தமிழ்-இனிமை ‡ அணில்—அன்றில்.
x மிடற்றெலி—புட்குரல்—இங்கு அன்னத்துக்குப் பதிலாகக் கிளி கூறப்பட்டுள்ளது—பாட்டு 197, 323, 337 (பக்கம் 6, 300, 344) பார்க்க. o பொறி சிந்திட—தேமல் சிதறிட.
** குமிழ்—குமிழ் என்னும் பூ. மூக்குக்கு உவமிக்கப்படும் ஒரு மலர். "மூக்கரிந்து மண்ணில் எங்கணும் தூக்கி வைத்தெனக் குமிழ் மலரும்"—காஞ்சிப்புராணம்—நாட்டு—59. "மலர்க் குமிழ் ஒத்துள தண்டம்"—திருப்புகழ் 198.

சிவபிரான் வணங்கிக்கேட்க, அவர்முன் நின்று ஆகம ஞானப் பிரசங்கம் செய்த சக்திமானே (வீரனே)! (போர்க்கென்று) போரணிகளை இறுகக்கட்டி நின்று போர்முனைக்கு எழுந்த, உயர்ச்சி பெற்ற, கொடிய, சூரனுடைய உடலைப் பிளந்த கூர்மை கொண்ட ஒளிவேலனே!

சமணர் அனைவரும் மதுரையில் கூட்டமாகக் கழு முனையிற் காலூன்றிக் கால் ஊன்றி ஏறும்படி விட்டு நின்ற புதுமைப் பிரானே! பரிசுத்தமான கங்காநதியின் மைந்தனே! அடியவர்க்கு எளியவனே!

தேவர்கள் வணங்கும் கந்தபிரானே! குறத்தி (வள்ளியின்) கொங்கையில் அழுந்தும் கடம்பனே! மிகுந்த நல்ல புகழ் விளங்கும் அருணையில் நீண்ட பெரிய கோபுரத்தில் வீற்றிருக்கும் ஆறுமுகப் பெருமாளே!

(வரமெனக் கருள் கூர்வாய்)

568.

தமிழின் இனிமைக் குரலைக் காட்டும் குயிலோ, மயிலோ, கோழிதானோ, புறுவோ, கிளியோ, காடையோ (குறும்பூழோ), அன்றிலோ, வண்டோ, என்னும்படி (புட்) குரல் வாய்ந்து மிக்க, செம்மையான, தக்கதான, சிறந்த கண்டத்து ஒலி (புட்குரல்) உடைய மாதர்களின் வாயிதழாம் (பலாச்)சுளை, தேன், பழம் இவையிற்றின் சுவை சேர்ந்ததாம் —

கொங்கைப்பாரம் மலை என்னும்படிப் பருத்து ஓங்க, (மா – பொறி) அழகிய தேமல் அங்கும் இங்கும் சிதறிட, வேலோ விழி, வில்லோ சிறந்த பிறையோ நெற்றி அல்லது புருவம், மாந்தளிரோ சரீரம், இருளோ கூந்தல், (நகை) பற்கள்—விளங்கும் சிறந்த சூரியனது பாயும் ஒளியோ

குமிழம்பூவோ மூக்கு, இனிய முகம் திங்களோ, குளிர்ந்த செந்தாமரையோ, பொருத்தமாயுள்ள தோடு இரண்டும் விளங்கும் காதுகள், ஊசலோ (ஊஞ்சலோ) கழுத்து அழகிய கமுகோ,—கொடியோ, நூலோ இடையானது—எனக் கொண்டுள்ளவர், அன்னம் போல்பவர், பிரியம் காட்டுபவர், பெருமைவாய்ந்த (சிறந்த) மின்னல் கொடி போன்றவர் ஆகிய (பொது) மாதர்களின் —

குணமோடம ளியினுடினு மோங்கிய பூங்கமலஞ்
சாணூபுர குரலோசையு மேந்திடு மாண்டலையின்
கொடியோடெழு தரிதாம்தாம்வடி வோங்கிய
பாங்கையுமன் தநையேனே;

திமிதோதிமி திமிதோதிமி தாங்கண தீங்கணதொந்
தகுதோதகு தகுதோதகு டாங்குட தீங்கடதொந்
திகுடோடிமி டிமிடோடிமி டாங்குட டிந்தகமென்
றியல்பேரி-

திசைமூடுக கடலேழுபொடி யாம்படி யோங்கியவெங்
கரிதேர்பரி யசுரார்கள மாண்டிட நீண்டரவின்
சிரமீள்பட குவடோதுகள் வான்பெற வாங்கியவண்
கதிர்வேலா;

*கமழ்மா†விதழ் சடையாரடி யேன்துயர் தீர்ந்திடவெண்
தழல்‡மாபொடி யருள்வோரடல் மான்துடி தாங்கியவண்
கரர்மாடரு ளுமையாளமை யீன்றவ ளீன்றருள்மென்
குரவோனே-

xகடையேனிரு வினைநோய்மல மாண்டிட தீண்டியவொண்
சுகமோகினி வளிநாயகி பாங்கனெ னும்பகர்மின்
கலைநாலுடைமுருகா oவழலோங்கிய வோங்கலின்வண்
பெருமாளே. (சுo)

---

* அருணகிரியார்க்கு அருணசலேசுரர் திருநீறு அளித்த வரலாறு இது.

† இதழ்—இதழி; கொன்றை. ‡ மா பொடி—திரு நீறு.

x அருணகிரியார்க்கு வள்ளியம்மை ஸ்பரிசதீக்ஷை செய்த வரலாறு இது—(அருணகிரிநாதர் வரலாறு—பக்கம் 11, 12).

o அழலோங்கிய ஓங்கல்—திருவண்ணாமலை.

குணத்தில் ஈடுபட்டுப் படுக்கையில் அவர்களுடன் கலவி புரிந்தாலும் (விளையாடினும்) — விளங்குகின்ற அழகிய தாமரையன்ன (உனது) திருவடியில் உள்ள (நூபுரத்தின்) சிலம்பின் ஒலி ஓசையும், (நீ) கையில் ஏந்தியுள்ள கோழிக் கொடியையும், எழுதுதற்கு அரிதான ஒளி சிறந்த அழகும், மிகுந்த அளவுக்கு என் நினைவில் வருவதைத் (நான்) தடை செய்யேன் (அதாவது— சிறிதேனும் மறப்பதில்லை; நன்கு நினைப்பேன்—

திமிதோதிமி திமிதோதிமி...டாங்குட டிந்தகம் என்று ஒலிக்கின்ற பேரி (முரசு)—

திசைகள் எல்லாம் மூடும்படியும், கடல் ஏழும் பொடியாகும்படியும் பேரொலியுடன் வந்த, கொடிய யானைகளும், தேர்களும், குதிரைகளும, அசுரர்களும் போர்க்களத்தில் இறந்துபட, (அதனால்) பெரிய ஆதிசேடனது தலை (பூபாரத்தினின்றும்) மீட்சிபெற, மலைகளின் பொடி ஆகாயத்தை அளாவிச் செலுத்தின வளமும் ஒளியும் வாய்ந்த வேலாயுதனே!

மணம் வீசும் அழகிய கொன்றையைச் சூடிய சடையார், அடியேனுடைய துயர்தீர (வெண்ணிறத்ததாய் நெருப்பால் தோன்றிய பெருமைவாய்ந்த பொடியாம்) திருநீற்றை அருளி உதவினவர், வலிமை பொருந்திய மான், துடி இவைகளைத் தாங்கிய வண்மை (ஈகை, வளப்பம்) வாய்ந்த திருக்கரத்தவர் — பக்கத்தில் இருந்தருளும் உமையாள், எம்மைப் பெற்றவள், பெற்றருளிய அமைதி வாய்ந்த குருவே!

கடையவனாகிய (கீழோனாகிய) என்னுடைய இருவினைகளும், நோயும், மும்மலங்களும் அழிந்துபோம்படி ஸ்பரிச தீக்ஷை செய்த ஒள்ளிய சுகமோகினி வள்ளிநாயகிக்குக் கணவனாகச் சொல்லப்படுகின்ற விளங்கும் கலை நூல்கள வல்ல (சகல கலா வல்லவனும்) முருகா! நெருப்புருவாய் ஓங்கிநின்ற மலையாம் அண்ணாமலையில் வளப்பம் பொருந்திய பெருமாளே!

(வடிவோங்கிய பாங்கையும் தகையேன்)

569. கவலை ஒழிய

தனன தனத்தத் தனந்த தனன தனத்தத் தனந்த
தனன தனத்தத் தனந்த தனதான

தலையை மழித்துச் சிவந்த துணியை யரைக்குப் புனைந்து
சடையை வளர்த்துப் புரிந்து புலியாடை-
சதிரொடு வப்பப் புனைந்து விரகொடு கற்கப் புகுந்து
தவமொரு சத்தத் தறிந்து திருநீறு ;
*கலையை மிகுத்திட் டணிந்து †கரண வலைக்குட் புகுந்து
கதறு நிலைக்கைக் கமர்ந்த எழிலோடே-
கனக மியற்றித் திரிந்து துவளு மெனைச்சற் றறிந்து
கவலை யொழித்தற் கிரங்கி யருள்வாயே ;
அலைகட லிற்கொக் கரிந்து மருவரை யைப்பொட் டெறிந்து
மமருல கத்திற் புகுந்து முயரானை-
அருளொடு கைப்பற்றி வந்து மருண கிரிப்புக் கிருந்து
மறிவுள பத்தர்க் கிரங்கு மிளையோனே ;
மலையை வளைத்துப் பறந்து மருவு புரத்தைச் சிவந்து
வறிது நகைத்திட் டிருந்த சிவனார்தம்-
மதலை புனத்திற் புகுந்து நரவடி வுற்றுத் திரிந்து
மறமயி லைச்சுற் றிவந்த பெருமாளே. (சுக)

570. பொதுமகளிர் மீது மயக்கு அற

தனத்த தானன தத்தன தத்தன
தனத்த தானன தத்தன தத்தன
தனத்த தானன தத்தன தத்தன தனதான

திருட்டு வாணிப விக்ரம துட்டிகள்
மதத்த ரூபிகள் துர்ச்சன ‡பொட்டிகள்
செகத்து xநீலிகள கெட்டப ரத்தைகள் மிகநாணூர்-

* கலை—சரீரம்.

† ' இந்திரிய வய மயங்கி''—திருவாசகம்—கண்ட பத்து—I

‡ பொட்டிகள்—திருப்புகழ்-28 பார்க்க.

x நீலிகள்—திருப்புகழ் 27, 88 (பக்கம் 77-87 கீழ்க்குறிப்பு).

569.

தலையை மொட்டையடித்தும், சிவப்புத் துணியை (காவித்துணியை) இடுப்பில் அணிந்தும், சடையை வளர்த்துக்கொண்டும், விரும்பிய புலித்தோல் ஆடையை-

பெருமையாக மகிழ்ந்து அணிந்தும், சாமர்த்தியமாகக் கற்க ஆரம்பித்தும், 'தவம்' என்பதை அந்தச் சொல்லின் சப்தத்தளவே அறிந்தும், (சற்றேனும் தவநிலையில்லாது), திருநீற்றை (விபூதியை)

உடலில் நிரம்ப அணிந்தும், இந்திரிய வலைக்குள் அகப்பட்டும், கதறி வேதனைப்படும் நிலைக்கு உண்டான அழகுடனே—(பொன் வேண்டி)—

(ரசவாதத்தால்) பொன்னை ஆக்கித் திரிந்து சோர்வு அடையும் என்னைக் கொஞ்சம் கவனித்து என்னுடைய கவலையை ஒழிக்கவேண்டி (என்மீது) இரக்கங்கொண்டு அருள்புரிவாயாக.

அலைவீசும் கடலில் மாமரத்தை (சூரனை) அரிந்தும், அரிய கிரவுஞ்சகிரியைத் தூளாக்கியும், தேவலோகத்திற் புகுந்து பெருமை வாய்ந்த யானை (தேவசேனைக்கு)

அருள்பாலித்து அவளைக் கைப்பற்றியும் வந்து திரு அண்ணாமலையிற் புகுந்து வீற்றிருந்து அறிவு உள்ள பக்தர்களுக்கு இரங்குகின்ற இளையோனே!

(மேரு) மலையை (வில்லாக) வளைத்துப், பறக்கின்ற சக்திவாய்ந்த திரிபுரங்களின் மீது கோபித்துச் சற்றே சிரித்திருந்த சிவபெருமானுடைய—

(மதலை) குழந்தையே! (தினை)ப் புனத்திலே புகுந்து, (அங்கே) மனித உருக்கொண்டு திரிந்து, வேடர் (வளர்த்த) மயில்போன்ற (வள்ளியை) வளைத்துக் கவர்ந்து (அபகரித்து) வந்த பெருமாளே!

(கவலை ஒழித்தற் கிரங்கி அருள்வாயே)

570.

திருட்டு வியாபாரம் செய்வதில் சாமர்த்தியம் கொண்ட துஷ்டர்கள், ஆணவ சொரூபம் உடையவர்கள், தீய தன்மை கொண்ட வேசிகள், இவ்வுலகில் உள்ள தந்த்ரவாதிகள், கெட்டுப்போன பரத்தைமார்கள், — மிகவும் நாணம் இல்லாதவர்கள்—

சிலைக்கு நேர்புரு வப்பெரு நெற்றிக
ளொடுப்பு மார்பிக ளெச்சிலு தட்டிகள்
சிரித்து மாநுடர் சித்தமு ருக்கிகள் விழியாலே ;

வெருட்டி மேல்விழு *பப்பர மட்டைகள்
மிகுத்த பாவிகள் வட்டமு கத்தினை
†மினுக்கி யோலைகள் பித்தளை யிற்பணி மிகநீருல்-

விளக்கி யேகுழை யிட்டபு ரட்டிகள்
தமக்கு மால்கொடு நிற்குமரு ருட்டனை
விடுத்து நாலொரு மித்திரு பொற்கழல் பணிவேனோ ;

தரித்த தோகண தக்கண செக்கண
குகுக்கு கூகுகு குக்குகு குக்குகு
தகுத்த திதிகு தக்குகு திக்குகு என தாளந்-

தடக்கை தாளமு மிட்டியல் மத்தள
மிடக்கை தாளமு மொக்கந டித்தொளி
தரித்த கூளிகள் தத்திமி தித்தென ‡கணபூதம் ;

அருக்க னொளி யிற்பரவை யுற்றிடு
மிரத்ந மாமுடி யைக்கொடு கக்கழ
லடக்கை யாடிநி ணத்தையெ டுத்துண அறவேதான்-

அரக்கர் சேனைகள் பட்டுவி ழச்செறி
திருக்கை வேல்தனை விட்டரு ளிப்பொரும்
அருட்கு காவநு ணைப்பதி யுற்றருள் பெருமாளே. (௬௨)

---

* பப்பர மட்டைகள்—திருப்புகழ் 508, 1228 பார்க்க.

† "முகமினுக்கி மெட்டிட்டுப் பொட்டிட்டுப் பித்தளை யோலை விளக்கி யிட்டு"—திரு ஏகம்பமாலை 29,

‡ பூதங்கள் போரிற் கிடக்கும் ரத்ன முடிகளைக் கழற்சிக் காய்களைக் கொண்டு விளையாடுவதுபோல விளையாடினவாம்.—

பூதங்கள் ரத்ன முடிகளின் ரத்னங்களைக் கொண்டு ஒற்றையா இரட்டையா என்னும் விளையாட்டைப் பந்தயம் போட்டுக்கொண்டு விளையாடின என்று 'பூதவேதாள வகுப்பு' கூறுவது இங்கு உணர்தற்பாலது—

"யுத்த களத்தினில் ரத்ன மணிக்குவை
ஒட்டமொ டொற்றை யிரட்டை பிடிப்பன"
—(பூதவேதாள வகுப்பு)

வில்லைப் போன்ற புருவத்தையும் சிறந்த நெற்றியையும் உடையவர்கள், முன்னுக்கு விளங்கும் மார்பினை உடையவர்கள், எச்சில் நிறைந்த உதட்டை உடையவர்கள், சிரிப்பினாலேயே ஆண்மக்களுடைய உள்ளத்தை உருக்குபவர்கள், கண்களாலே—

வெருட்டி மேலே விழுகின்ற கூத்தாடும் பயனிலிகள், மிக்க பாபம் செய்தவர்கள், வட்டமான முகத்தை மினுக்கிக் காதோலைகளாயுள்ள பித்தளையில் ஆன ஆபரணங்களை அதிக சாம்பலிட்டு

விளக்கம்பெறச் செய்து குழையணிந்த, மாறுபட்ட பேச்சுடையோர்கள்—இத்தகையோர்கள் மீது காதல் கொண்டு நிற்கும் மயக்கத்தை விட்டு நான் மனம் ஒருமைப் பட்டு—(ஒருவழியில் நின்று) (உனது) இரண்டு அழகிய திருவடிகளைப் பணிவேனோ — (பணியும் பாக்கியத்தை அடைவேனோ!)

தரித்த தோகண...தக்குகு திக்குகு என்று இசைத் தாள அறுதிகளைப்—

பெரிய கைகளால் தாளமிட்டும், பொருந்திய மத்தளம், இடக்கை (இடது கையாற் கொட்டும் ஒரு தோற் கருவி), தாளம் இவையெலாம் ஒருங்கே ஒலிக்க—அதற்குத் தக நடனஞ் செய்து, ஒளி கொண்ட பேய்கள் தத்திம் இத்தெனக், கூட்டமான பூதங்கள்

சூரியனுடைய ஒளி போல ஒளி வீசும் ரத்னங்களால் ஆன சிறந்த கிரீடங்களைக் கொடுக (கொண்டு உக) கொண்டு, அவை சிந்தும்படியாகக், கழல் [கழற்சிக் காய்கள்] கெச்சைக் காய்களைக்கொண்டு விளையாடுதல் போல [அடக் கையாடி] ஜெயம் பெறக் கையில் [வைத்து] விளையாடி மாமிசங்களை எடுத்து உண்ணும்படி, அடியோடு அற்றுப்போய்—

அசுரருடைய சேனைகள் அழிந்துவிழ (செறி திருக்கை) திருக்கையிற் செறி—திருக்கையிற் கொண்டுள்ள வேலாயுதத்தைச் செலுத்தியருளிப் போர்செய்த கருணைக் குகனே! திரு அண்ணமலை நகருள் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(நான் ஒருமித்து இருபொற்கழல் பணிவேனோ)

571. அகப்பொருள்

தானன தான தத்த தானன தான தத்த
தானன தான தத்த தனதான

*தேதென வாச முற்ற கீதவி நோத மெச்சு
தேனளி சூழ மொய்த்த மலராலே—
சீறும ராவெ யிற்றி லூறிய காளம் விட்ட
சீத நிலாவெ றிக்கு மனலாலே;
போதனை †நீதி யற்ற வேதனை வாளி தொட்ட
போர்மத ராஜ னுக்கு மழியாதே—
போக மெலாநி றைத்து மோக விடாய்மி குத்த
பூவையை நீயணைக்க வரவேணும்;
மாதினை வேணி வைத்த நாதனு மோது பச்சை
மாயனு மாத ரிக்கு மயில்வீரா—
வானவர் சேனை முற்றும் வாழம ராப திக்குள்
வாரண மான தத்தை மணவாளா;
மேதினி யோர்த ழைக்க வேயரு ளாச லத்து
வீதியின் மேவி நிற்கு முருகோனே.

---

* தேது-ஒளி. "தேதெரி அங்கையில் எந்தி ஆடும்"
—சம்பந்தர் 3-101-4.

† 'நீதியற்ற வேதன்மீது வாளி தொட்டது'—தான் படைத்த திலோத்தமை மீது காதல் கொண்டதனால் பிரமன் நீதியற்றவன்.
[பாட்டு 522-பக்கம் 196]

இனி 'நீதியற்ற வேதன்' என்பதற்கு வேறு காரணம்:—
முருகவேள்-சூரனைச் சங்கரித்துத் தேவர்களைக் காத்துத் தேவசேனையை மணந்த பின்னர்—"நமக்கு எல்லாந் தந்தது இவ் வேல்" என்றார். அப்போது அருகிருந்த பிரமன் 'இவ் வேலிற்கு இந் நிலை என்னால் வந்ததன்றோ' என நீதியற்ற உரையைக் கூறினன். இதைக் கேட்ட முருகவேள் நங் கையில் வேலுக்கு நீ கொடுப்பதொரு சததி யுண்டோ" எனக் கூறிக் கோபித்து 'இங்ஙனம் கூறிய நீ மண்ணிடைச் செல்வாய்'—எனச் சபித்தனர்
[திருமுருகாற்றுப்படை 163-165-நச்சினார்க்கினியர் உரை.
போதனை நீதி யற்ற வேதன்—என்பதற்கு போதனையும் [ஞானமும்] நீதியும் அற்ற பிரமன் எனவும் பொருள் காணலாம்.

571.

(தேது என) (தேசு என) ஒளி உடையதாய் (அல்லது அழகு உடையதாய்), (வாசம் உற்ற) — நறுமணம் கொண்டதாய், (இசை விநோதம்)—விநோதமான இசைகளை விரும்பித் தேனுண்ணும் வண்டுகள் சூழ்ந்து மொய்ப்பதான மலர்களாலும்—

கோபித்து எழும் பாம்பின் பற்களில் ஊறிய (விஷம் போன்ற) விஷத்தைக் கக்குகின்றதான குளிர்நிலா வீசுகின்ற நெருப்பினாலும்—

*போதனை (போதில் — பூவில் வீற்றிருப்பவனும்) நீதியில்லாதவனுமான வேதனை (பிரமன் மேலே) (வாளிதொட்ட) (தனது) (மலர்) அம்புகளை ஏவின போரில் வல்ல மன்மதராஜனாலும்—நான் அழிவுறாமல்—

பலவித இன்பங்களையும் நிறையத் தந்து, (உன்மீது) மோக தாகம் (காம ஆசை) மிக்குள்ள (இந்த)ப் பெண்ணை நீ அணைக்க வரவேணும்.

கங்கை என்னும் பெண்ணைச் சடையில் வைத்துள்ள தலைவனும் சிவபிரானும், போற்றப்படுகின்ற பச்சை நிறத் திருமாலும் விரும்புகின்ற மயில் வீரனே!

தேவர்களின் சேனை எல்லாம் வாழ்கின்ற அமராபதியில் (இந்திரன் நகரில்) இருந்த யானையால் (ஐராவதத்தால்) வளர்க்கப்பட்ட கிளிபோன்ற தேவசேனைக்கு மணவாளனே (கணவனே)!

உலகோர் செழிப்புறவே திரு அண்ணாமலையின் வீதியில் வீற்றிருக்கும் முருகனே!

---

* 'சகோதர முறையுள்ள பிரமன் மீதிலேயே பாணம் எய்த மன்மதனுக்கு நான் எந்த மூலை'-என்னும் பொருள் இந்த அடியில் தொனிக்கின்றது.

*மேருவை நீறெ ழுப்பி †நான்முக னூர்ப தத்தில்
வேலடை யாள மிட்ட பெருமாளே, (சுரு)

572. பாட

தான தத்த தந்த தான தத்த தந்த
தான தத்த தந்த தனதான

தோத கப்பெ ரும்ப யோத ரத்தி யங்கு
தோகை யர்க்கு நெஞ்ச மழியாதே-
சூலை வெப்ப டர்ந்த வாத பித்த மென்று
சூழ்பி ணிக்க ணங்க ளணுகாதே;
பாத கச்ச மன்தன் மேதி யிற்பு குந்து
பாசம் விட்டெ றிந்து பிடியாதே-
‡பாவ லற்கி ரங்கி நாவ லர்க்கி சைந்த
பாடல் மிக்க செஞ்சொல் தரவேணும்;
வேத மிக்க விந்து நாத மெய்க்க டம்ப
வீர பத்ர கந்த முருகோனே-
மேரு வைப்பி ளந்து சூர னைக்க டிந்து
வேலை யிற்றொ ளிந்த கதிர்வேலா;
கோதை பொற்கு றிஞ்சி மாது கச்ச ணிந்த
கோம ளக்கு ரும்பை புணர்வோனே-
०கோல முற்றி லங்கு சோண வெற்பு யர்ந்த
கோபு ரத்த மர்ந்த பெருமாளே. (சுச)

---

* மேரு-வேலால்-தூளானது—"வேலுக் கணிகலம் வேலையும் சூரனும் மேருவுமே"—கந்தர் அலங்-62.
"கேயிச் சூரொடு மேருத் தூளெழ"—திருப்புகழ் 68.
† "நான்முகன் மார்பகத்தில்" என்றும் பாடம்.
நான்முகன் காலில் விலங்கிட்டது வேலே—
"விடவசனஞ் சிலபறையும் விரிஞ்சன் விலங்கது கால் பூண்டு தன்மேல் தீர்ந்தனன்...வேல் வாங்கவே"
—வேல்வாங்கு வகுப்பு.
"தேர்ப்பாகன் மைந்தன் மறையோடு தெருமா...வாங்கு வேற்கார"—திருப்புகழ் 757
"தலர் ராசி தந்தானைச் சிறையிட்டவேல்"—கந்தரந்தாதி-14.
'ஓம்' என்பதற்குப் பொருள் தெரியாது விழித்தமையால் பிரமன் முருகவேளாற் சிறையிடப் பட்டான். பாட்டு 95-பக்கம் 224; பாட்டு 212-பக்கம் 42;
(தொடர்ச்சி பக்கம்-311 பார்க்க).

மேருமலையைப் பொடியாக்கிப் பிரமனது காலில் வேல் கொண்டு அடையாளமாக (விலங்கிட்ட) பெருமாளே!

(பூவையை நீ அணைக்க வரவேணும்)

572.

மன நோயைத் தரும் பெரிய கொங்கைகளைக் கொண்டு நடக்கும் மாதர்கள் பொருட்டு (என்) நெஞ்சு அழிவுறாமல்)‡

சூலைநோய், வெப்பு (சுரம்), மிக்க வாதநோய், பித்தநோய் என்னும் பேர்களுடன் சூழ்கின்ற நோய்க் கூட்டங்கள் (என்னை) அணுகாமல்

பாவி எமன் தனது எருமை வாகனத்தில் ஏறி வந்து பாசக்கயிற்றை என்மீது விட்டெறிந்து என்னைப் பிடியாமல்—

பாவலனாகிய நக்கீர தேவர்க்கு இரக்கம் காட்டிய தேவனே! புலவர்கள் ஒப்பத்தக்க பாடலையும், நன்கு அமைந்த செவ்விய சொற்களையும் எனக்குத் தந்தருள வேண்டும்.

வேதங்களிற் பாராட்டப்பட்ட விந்து (பீடம்) நாதம் (லிங்கம்) எனப்படும் மூலப்பொருளே! மெய்யிற் கடப்பமாலை அணிந்தவனே! வீரபத்ரருக்கு (உகந்த) கந்தனே! அல்லது-வீரனே! பத்ர—அழகனே, கந்தனே அல்லது, (வீரபத்ர-வீரவாள் கொண்ட கந்தனே), முருகோனே!

மேருமலையை (கிரவுஞ்சத்தைப்) பிளந்து, சூரனை அழித்துக் கடலிற் குளித்தெழுந்த ஒளிவேலனே!

(கோதை) பெண்ணின், அழகிய குறிஞ்சிநிலப் பெண்ணின், ரவிக்கை அணிந்த அழகிய இளநீர் அனைய கொங்கையை அணைந்தவனே!

அழகு நிறைந்து விளங்கும் சோணகிரியில் (அண்ணாமலையில்) உயர்ந்த கோபுரத்தின் கண் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(பாடல் மிக்க செஞ்சொல் தரவேணும்)

---

‡ 'பாவினுக் கிணங்க'—என்றும் பாடம். பாவலன்—நக்கீர தேவர்; நக்கீரருக்கு இரக்கங் காட்டின சரிதம் பாடல் 91-பக்கம் 212-214 காண்க.

x விந்து-நாதம்-பாடல் 100-பக்கம் 235-கீழ்க்குறிப்பு.

o "கோலமுற்றுயர்ந்த சோலை வேற்பிலங்கு" என்றும் பாடம்

573. அகப்பொருள்

தான தனதன தத்தம் தனதான

பாண மலரது தைக்கும் படியாலே-
பாவி யிளமதி கக்குங் கனலாலே;
நாண மழிய வுரைக்குங் குயிலாலே-
நானு மயலி லிளைக்குந் தரமோதான்;
சேணி லரிவை யணைக்குந் திருமார்பா-
*தேவர் மகுட மணக்குங் கழல்வீரா;
†காண அருணையில் நிற்குங் கதிர்வேலா-
‡காலன் முதுகை விரிக்கும் பெருமாளே. (௬௫)

574. நோயற

தான தான தான தான
தான தானத் தனதான

பாலாய் xநூலாய் தேனாய் 0நீளாய்
பாகாய் வாய்சொற் கொடியார்தாம்-
**பாடா வாடா வேடா வாலே
பாடா யீடற் றிடைபீறுங்;

* தேவர்கள் முருகன் கழலில் வணங்குவதால் அவர்கள் மகுடங்களில் உள்ள மலர்கள் அவர் கழலில் விழுந்து கழல் மணக்கின்றது. "இமையவர் முடித்தொகையும் ..மணக்கும் இரு பாதச் சரோருகனும்"—(வேடிச்சி காவலன் வகுப்பு).
"சுரர்மாமுடி—கமழுங் கழலே"—கந்தரநுபூதி 44

† 'காண அரிவைமுன் நிற்கும் கதிர்வேலா'—என்றும் பாடம். இந்தப் பாடத்தில் அரிவை என்பது முருகம்மையாரைக் குறிக்கும்; முருகம்மையாரும் அருணகிரியாரின் காலத்துக்கு முற்பட்டவராவர்; முருக நாமத்தையே ஓர் அம்மை ஓதிக்கொண்டிருக்க அவள் கணவன் 'ஓத வேண்டாம் அடுத்த வீட்டுக்காரன் பேர் முருகன் என்று கூறித் தடுத்தும் கேளாது 'முருக முருக' என்று ஓதினதால் கணவன் வெகுண்டு அவள் கரத்தை வெட்டினன் அப்போதும் அவள் முருகனையே தியானித்து நிற்க முருகவேள் இரங்கி அவள்முன் தோன்றி அவள் கரத்தையும் முன்போலத் தந்தனர்.

"ஒருமுருகா என்றென்னுள்ளங் குளிர உவந்துடனே
வருமுருகா என்று வாய்வெருவா நிற்பக் கையிங்ஙனே
தருமுருகா என்று தான் புலம்பா நிற்பத் தையல்முன்னே
திருமுருகாற்றுப் படையுட னேவருஞ் சேவகனே

(தொடர்ச்சி பக்கம் 313-பார்க்க.)

573.

மன்மதனது மலர்ப்பாணங்கள் தைக்கும் காரணத்தாலும்
பாவி இளம்பிறை வெளிவீசிவிடுகின்ற நெருப்பாலும்
(என்) மானத்தைக் கெடுக்கும் வகையிற் கூவுகின்ற குயிலாலும்
நானும் காம மயக்கத்தால் இளைத்துப்போதல் (தகுதியோ) நியாயமோதான்!
விண்ணுலகத்தில் இருந்த பெண்ணைத் (தேவசேனையை) அணைக்கும் திருமார்பனே!
தேவர்களுடைய மகுடங்கள் நறுமணம் வீசும் திருக்கழலை உடைய வீரனே!
யாவரும் கண்டுதொழ அருணாசலத்தில் விளங்கும் ஒளிவேலனே!
(அடியார் பொருட்டு) யமனை அவன் முதுகுவிரிய அடித்து வெருட்டி விலக்கும் பெருமாளே!
(நானும் மயலில் இளைக்கும் தரமோதான்)

574.

பால் போன்றும், (இனியதமிழ்) நூல்போன்றும், நீண்டு வருகின்ற ஆய்ந்த பாகு (காய்ச்சின) வெல்லமாய் இனிக்கும் வாய்ச்சொல்லை உடைய - கொடிபோன்ற மாதர்கள் தாம்—
பாடி ஆடி வேட்கின்ற வலிமையினாலே (விருப்பம் ஊட்டுகின்ற சக்தியால்) பாடாய்—வேதனையுற்றவனாய்—(ஈடு அற்று) (என்) வலிமை (என் தகுதி) தொலைந்துபோய், மத்தியிலே-ஒரு வேளையிலே-கிழிபட்டுப் போகும்—

" அரிவை யொரு காளன் றழைக்குமுன் னேவந்து
கரமுதவி நின்ற கருணைப் பெருந்தேவா"
—(போரூர்ச் சந்நிதி முறை)

‡ 'கான மயிலை நடத்தும் பெருமாளே'—என்றும் பாடம்.

x நூல்—சாஸ்திரம், ஆகமம் எனவும் பொருள்படும்.

o நீள் ஆய் பாகாய்—நீண்டு வருகின்ற ஆய்ந்த பாகாய்.

** பாடா ஆடா வேள் தாவாலே—பாடி ஆடி வேட்கின்ற வலிமையினாலே.

தோலா லேகா லாலே யூறு
லேசூழ் பாசக் குடில்மாசு-
தோயா மாயா வோயா நோயால்
சோர்வாய் மாளக் கடவேனோ ;

*ஞாலா மேலா வேதா போதா
நாதா †சோதிக் கிரியோனே-
ஞான சாரா வானோர் கோனே
நானா வேதப் பொருளோனே ;

வேலா பாலா ‡சீலா காரா
வேளே xவேடக் கொடிகோவே-
வீரா தாரா oஆறு தாரா
வீரா வீரப் பெருமாளே. (சுசு)

575. இடர் தீர

தனதன தனந்த தான தனதன தனந்த தான
தனதன தனந்த தான தனதான

புணர்முலை மடந்தை மாதர் வலையினி லுழன்ற நேக
பொறியுட லிறந்து போன தளவேதுன்-
புகழ்மறை யறிந்து கூறு மினியென தகம்பொ ருவி
பொருளென நினைந்து நாயெ னிடர்தீர ;

* ஞாலம்-உயர்ந்தோர் —"இம் மூவர் ஞாலம் எனப் படுவார்"- திரிகடுகம். 'உலகம் என்பது யர்ந்தோர் மாட்டே' என்பது இலக்கணம்.

† "சேரிக் கிரி" என்றும் பாடம்; சேரிக்கிரி—தென்சேரி கிரி [பாடல் 396]

‡ சீல ஆகாரா—பரிசுத்த வடிவனே.

x 'கோழிக் கொடியோனே'என்றும் பாடம்.

o ஆறு ஆதாரம்—பாடல் 220 (பக்கம் 56-58)

தோலாலும், காற்றினாலும், மாமிசத்தாலும், சூழப்பட்டுள்ளதும், பற்றுக்களுக்கு இடமானதுமான குடில்—குடிசை, குற்றங்கள்

தோய்ந்தும், ஒளிமழுங்கியும், ஓய்விலாத (எப்போதும் உள்ள) நோயினால் தளர்ச்சி உற்றும் இறந்துபடக் கடவேனோ!

பூமியில் மேம்பட்டு நிற்பவனே! (அல்லது *உயர்ந்தோர்க் குயர்ந்தோனே) பிரமனுக்கும் (உண்மை) போதித்தவனே! நாதனே! சோதிமலையாம் அருணகிரிப் பிரானே!

ஞான ஆசார முதல்வனே! வானுலகை ஆள்கின்ற தலைவனே! பலவகைய வேதங்களுக்கும் உட்பொருளானவனே!

வேலனே! குழந்தையே! பரிசுத்த வடிவனே! (செவ்) வேளே! வேடப்பெண் (வள்ளியின்) நாயகனே!

வீரத்துக்கு ஆதாரம் ஆனவனே! (மூலாதாரம் ஆதிய) ஆறு ஆதாரங்களுக்கும் உரியவனே! வீரனே! வீரமுள்ள பெருமாளே!

(நோயால் மாளக் கடவேனோ)

575.

நெருங்கிச் சேர்தலுற்ற கொங்கைகளை உடைய மாதர்களின் வலையில் அலைபட்டு அனேக விதிவசப்பட்ட (அல்லது—மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம் பொறிகளைக் கொண்ட) உடல்கள் மாய்ந்து போனவைகளுக்கு (அளவு ஏது) கணக்கு உண்டோ! (கணக்கில்லை என்றபடி); உனது

புகழைச் சொல்லும் வேதாகம நூல்களைக் கற்றறிந்து சொல்லும் இனிமேல் எனது உள்ளம்; பொன், உயிர், பொருள்—என இம் மூன்றையும் நினைந்து (இம் மூன்றின் மேல் ஆசைகொண்டு—(திரியும்) அடியேனுடைய வருத்தங்கள ஒழிய

* 'பெரியார்கட் கெல்லாம் பெரியாய் நீயே'—அப்பர்

மணமுணர் மடந்தை மாரொ டொளிர்திரு முகங்க ளாறு
மணி *கிரி யிடங்கொள் பாநு வெயிலாசை-
வரிபர வநந்த கோடி முநிவர்கள் புகழ்ந்து போத
மயில் மிசை மகிழ்ந்து நாடி வரவேணும்;
பணைமுலை யரம்பை மார்கள் குயில்கிளி யினங்கள் போல
பரிவுகொ டுகந்து வேத மதுகூறப்-
பறைமுர சநந்த பேரி முறை முறை ததும்ப நீசர்
படைகட லிறந்து போக விடும்வேலா;
அணி†சுக நரம்பு வீணை குயில்புற வினங்கள் போல
அமளியில் களங்க ளோசை வளர்மாது-
அரிமகள் மணங்கொ டேகி யெனதிட ரெரிந்து போக
அருணையின் விலங்கல் மேவு பெருமாளே. (சுஎ)

576 நினைக்க

தனன தான தானன தனன தான தானன
தனன தான தானன தனதான

புலைய னான மாவீனன் வினையி லேகு மாபாதன்
பொறையி லாத கோபிகன் முழுமூடன்-
புகழி லாத தாமீகன் அறிவி லாத காபோதி
பொறிக ளோடு போய்வீழு மதிசூதன்;
நிலையி லாத கோமாளி கொடையி லாத ஊதாரி
நெறியி லாத வேமாளி குலபாதன்-

* கிரியிடம் — கிரீடம். † புட்குரல் — கிளி கூறப்பட்டது பாடல் 568 பார்க்க.

(மனம் உணர்) உன்னைக் கூடுதலையே தமது உணர்ச்சியாகக்கொண்ட (மடந்தைமாரொடு) தேவசேனை—வள்ளியுடன், விளங்குகின்ற திருமுகங்கள் ஆறு, மணிக்கிரீடங்கள் இவை தம்முட்கொண்ட சூரிய ஒளி திக்குகளிலெல்லாம்—

வரி (ரேகைகளைப்) பரவ—பரப்பி வீச, கணக்கிலாத கோடி முநிவர்கள் புகழ்ந்து வர, மயில்மேல் மகிழ்ந்து (என்னை) விரும்பி(நீ) வரவேணும்;

பருத்த கொங்கைகளைக் கொண்ட தேவ மாதர்கள் குயில், கிளி இவைகளின் கூட்டங்கள்போல (நின்று) அன்புடனே மகிழ்ந்து வேதங்களைக் கூறவும்,

பறையும், முரசும் கணக்கிலாதபேரி (பறை வகைகளும்) முறைப்படி முறைப்படி பேரொலிஎழுப்பவும்,இழிந்தோராம் அசுரர்களுடைய சேனைக் கடல் மடிந்து போம்படிச் செலுத்தின வேலாயுதனே!

அழகிய கிளி, நரம்புள்ள வீணை, குயில், புருக் கூட்டங்கள் போலப் படுக்கையில் கண்டத்து ஓசையை (புட்குரலோசையை) எழுப்பும் மாது—

திருமாலின் மகளை (வள்ளியை)த் திருமணஞ் செய்து சென்று, அடியேனுடைய துன்பங்கள் எரிந்து அழியத், திரு அருணை நகரில் மலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(இடர்தீர...வரவேணும்)

576.

கீழ்மகனாய் மிக இழிந்தவன், தீவினைச் செயல்களிலேயே செல்லும் மகா பாதகன், பொறுமை என்பதே இல்லாத கோப குணத்தினன், முழு முட்டாள்—

புகழ் என்பதே இல்லாத தாம்பிகன் (டம்பன்), அறிவு என்பதே இல்லாத (காபோதி) கண்ணிலான், ஐம்பொறிகள் இழுக்கும் வழியிலேயே போய் விழுகின்ற பெரிய சூதுடையோன் (தந்திரக்காரன்)—

ஒரு நிலையில் நிற்காத கோணங்கி, ஈகை என்பதே இல்லாத டம்பச் செலவு-வீண் செலவுக்காரன்-நன்னெறி என்பதே இல்லாத (ஏமாளி) பேதை-குல பாதகன் (தான் பிறந்த குலத்தைப் பாவத்துக்கு ஆளாக்குபவன்)—இத்தகைய நான்—

நினது தாளை நாடோறு மனதி லாசை வீடாமல்
நினையு மாறு நீமேவி யருள்வாயே;
சிலையில் வாளி தானேவி யெதிரி ராவ ணார்தோள்கள்
சிதையு மாறு போராடி யொருசீதை-
சிறையி லாம லேகூடி புவனி மீதி லேவீறு
திறமி யான மாமாயன் மருகோனே;
அலைய மேரு மாசூரர் பொடிய தாக வேலேவி
அமர தாடி யேதோகை மயிலேறி-
அதிக தேவ ரேசூழ உலக மீதி லேகூறும்
அருணை மீதி லேமேவு பெருமாளே. (சு-அ)

577. மாதர்மீது மயக்கு அற.

தானனத் தத்ததனத் தானனத் தத்ததனத்
தானனத் தத்ததனத் தத்த தனதான

*போககற் பக்கடவுட் பூருகத் தைப்புயலைப்
†பாரியைப் பொற்குவையுச் சிப்பொ ழுதிலீயும்-
போதுடைப் ‡புத்திரரைப் போலவொப் பிட்டுலகத்
தோரைமெச் சிப்பிரியப் பட்டு மிடிபோகத்;
த்யாகமெத் தத்தருதற் காசுநற் சித்திரவித்
தாரமுட் பட்ட‡திருட் டுக்க விகள்பாடித்-

* போக கற்ப கடவுட் பூருகம்—இஷ்டபோகத்தை யளிக்கும் கற்பமாகிய தெய்வவிருக்ஷம். பூருகம்-விருக்ஷம். பாரி--பாடல் 236.
‡ புத்திரர்—இவ்வள்ளல்கள் இன்னாரென விளங்க இல்லை. 'புத்திரனை' என்றும் ஒரு பாடம் உண்டு. அது சரியாயின் 'புத்திரன்' என்றது 'முடிய ஒரு பொருள் உதவிய புதல்வன்' என 304-ஆம் பாடலிற் கூறப்பட்ட வள்ளலைக் குறிக்கலாம்.
இனி, பிரமஸ்ரீ கி-வா ஜகந்நாதையர் அவர்கள் இது 'கர்ணனைக் குறிக்கும் என்றும், கர்ணன் உச்சிப்போது மட்டுமே ஈவதை விரதமாகக் கொண்டிருந்தான் என்றும் அக் காரணத்தால் 'கர்ணன் அரைத் தாதா' என்று தனிப் பாடல் ஒன்று கூறுவதாகவும் பின் வரும் வில்லி பாரதச் செய்யுள்கள் சான்றாம் என்றும் பேரன்புடன் தெரிவித்தார். "அடுத்த தானமும் பரிசிலும் இரவலர்க் கருளுடன் முற்பகலளவும், கொடுத்து நாயகன் புகுந்தனன்"-"அன்ன வேதியன் தளர்ந்த என் நடையினாலனதே பிற்பகல் என்று, சொன்ன வேலையில் நகைத்தனக் களிப்பன் நீ சொன்னவை யாவையும் என்றான்". வில்லிபாரதம்-கிருஷ்ணன் தூது-239, 240. "பின் போதில் வண்மை ஒழிவானை ஓடி அழை என்று பேச"—வில்லி பாரதம்-9-ஆம் போர்-2. ‡ 'திருடி நெருடிக் கவிபாடி' என்றார் பிறிதோரிடத்து.—(திருப்புகழ் 290).

உன்து திருவடியைத் தினந்தோறும் மனதில் ஆசை அழியாமல்—(பூரண ஆசையுடன்) நினைக்கும் வண்ணம் *நீ என் உள்ளத்திலிருந்து அருள் புரிவாயாக.

வில்லினின்றும் அம்பைச் செலுத்தி எதிரி(பகைவனும்) ராவணனுடைய தோள்கள் அறுபடும்படிப் போர் செய்து ஒப்பற்ற சீதையைச்

சிறையில் இல்லாதவாறு செய்து (சிறையினின்று மீட்டு) இவ்வுலகில் மேம்பட்டு விளங்கின சாமர்த்தியசாலியாகிய மஹா மாயனும் திருமாலின் மருகனே!

அலைய மேரு (மேரு அலைச்சலுற) மாசூரர் பொடியதாக (மகா சூரர் பொடிபடும்படி) வேலாயுதத்தைச் செலுத்திப் போர் புரிந்து கலாப மயில் மேல் ஏறி—

நிரம்பத் தேவர்கள் சூழ உலகத்திற் புகழ்ந்தோதப்படும் திரு அருணையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(நினையுமாறு நீமேவி அருள்வாயே)

577

இஷ்ட போகத்தை அளிக்கும் கற்பகமாகிய தெய்வ விருக்ஷத்தையும், மேகத்தையும், பாரியையும், பொன் (குவியலை) உச்சி வேளையிற் கொடுத்து வந்த

(போது) (தெய்வ) மலரை வைத்திருந்த புத்திரர்களை—நிகர்ப்பாய் நீ என்றும் உவமை கூறி ஒப்பிட்டு, உலக மக்களை மெச்சி, அவர்கள்மீது பிரியத்தைக் காட்டி—(என்) தரித்திரம் ஒழியும்பொருட்டு,

கொடை பெரிதாக (அவர்கள் தருவதற்கு—நான் பெறுவதற்கு) ஆசுகவிகள், நல்ல சித்திரக் கவிகள் வித்தார கவிகள் ஆதிய திருட்டுக் கவிகளை (அவர்கள்மீது) பாடி—

---

* "மறவாதே நினைக்கின்றேன் மனத்து உன்னை வைத்தாய்."
—சுந்தரர் தேவாரம்—7-1-1

தேடியிட் டப்படுபொற் பாவையர்க் கிட்டவர்கட்
சேல்வலைப் பட்டடிமைப் பட்டுவிடலாமோ ;
ஆகமப் பத்தருமற் றாரணச் சுத்தருமுற்
றுதரிக் கைக்கருணைத் துப்பு மதில்சூழும்-
ஆடகச் சித்ரமணிக் கோபுரத் துத்தரதிக்
காகவெற் றிக்கலபக் கற்கி யமர்வோனே ;
தோகையைப் பெற்ற இடப் பாக *ரொற்றைப்பகழித்
†தூணிமுட் டச்சுவறத் திக்கி லெழுபாரச்-
சோதிவெற் பெட்டுமுதிர்த் தூளிதப் பட்டமிழச்
சூரனைப் பட்டுருவத் ‡தொட்ட பெருமாளே. (சுகூ)

578. முக்குணம் அற

தான தனத்தத் தனத்த தத்தன
தான தனத்தத் தனத்த தத்தன
தான தனத்தத் தனத்த தத்தன தனதான

மானை விடத்தைத் தடத்தி னிற்கயல்
மீனை நிரப்பிக் ‡குனித்து விட்டணை
வாளி யைவட்டச் சமுத்தி ரத்தினை வடிவேலை-
வானை ☓வனத் துற் பலத்தினைச் ০செல
மீனை விழிக்கொப் பெனப்பி டித்தவர்
மாய வலைப்பட் டிலைத் **துடக்††குழல் மணநாறும் ;
ஊன விடத்தைச் சடக்கெ னக்கொழு
ஒழு முபத்தக் கருத்த டத்தினை
யூது பிணத்தைக் குணத்ர யத்தோடு தடுமாறும்-

* ஒற்றைப் பகழி—திரிபுர சம்மாரத்தில் அம்பாக உற்ற விஷ்ணு.

† தூணி—[அம்பறாத்தூணி] அந்த அம்பு தங்குங் கூடாகிய கடல்.

திரிபுரம் எரித்தபொழுது சிவபிரான் திருக்கரத்தில் இருந்தது ஒரே ஒரு அம்பு [திருமால்] ; "ஈரம்பு கண்டிலம் ; ஏகம்பர் தம், கையில் ஓரம்பே முப்புரம் உந்தீ பற"—திருவாசகம்.

‡ 'குறித்து விட்டணை—என்றும் பாடம்.

☓ வனம்—ஜலம். ০ செலமீன்—சேல் அம் மீன்.

** துடக்கு—மகளிர் சூதகம்

†† உழல்—ஊழல் ; ஊழல் மணம்—துர்நாற்றம்.

(அவ்வண்ணம் பொருள்) தேடி (அப் பொருளை நான்) காதல் வைத்த அழகிய பெண்களுக்குத் தந்து அவர்தம் (கட்சேல்வலை-சேல்கண்வலை) மீன்போன்ற கண் வலையிற்பட்டு (அவர்களுக்கு) அடிமைப் பட்டுவிடல் நல்லதா ? (நல்லதன்று என்றபடி);

ஆகமங்களைக் கற்று வல்ல பக்தர்களும் வேதங்களைப் பயின்ற பரிசுத்தர்களும் ஒருங்குகூடி விரும்பிப் பணி செய்ய திரு அண்ணுமலையில்—பொலிவுள்ள மதில் சூழும்—

பொன் மயமான விசித்திரமான அழகிய கோபுரத்தின் வடக்குப் பக்கத்தில் ஜெயம் விளங்கும் (தோகைக் குதிரை) மயில்மீது அமர்ந்துள்ளவனே !

மயிலன்ன பார்வதியை இடப் பாகத்தில் பெற்றவருக்குத் (திரிபுரசம்ஹார காலத்தில்) ஒரு அம்பா யிருந்த (திருமாலின்) உறைவிடமாம கடல் அடியோடு வற்றும்படியும், திசைகளில் எழுந்துள்ள பாரமான

ஒளி வீசும் மலைகள் எட்டும் (அஷ்ட கிரிகளும்) உதிர்ந்து (தூளிதப்பட்டு) தூளாகி அமிழும்படியும், சூரன்மீது பட்டு உருவும்படி வேலைச் செலுத்தின பெருமாளே !

(பாவையர்க்கு... அடிமைப்பட்டு விடலாமோ)

578.

மானையும், விஷத்தையும், (குளத்தினில் கயல் மீன்களை நிரப்பியும்) குளத்தினில் நிரப்பப்பட்ட கயல்மீன் களையும், (வில்லை) (குனித்து) வளைத்துச் செலுத்தி அணையும்படிச் செய்கின்ற அம்பையும், வட்டமாக வளைந்துள்ள கடலையும், கூரிய வேலையும்,

வாளையும், ஜலத்தில் மலர்கின்ற செங்கழு நீரையும், சேலாகிய மீனையும்-கண்ணுக்கு ஒப்பாகும் என்று உவமை கூறிப் பிடித்து (அவர்) அப் பொதுமகளிருடைய மாய வலையிற் சிக்கி, (இலை) அரசிலை போன்றதும், மகளிரின் சூதகமாம் துர்நாற்றம் நாறும்—

ஊனமான (ஈனமான) இடத்தைச், (சடக்கென) வேகமாகக் (கொழு) கொழுப்பு ஊறுகின்ற (உபத்தம்) ஜன்மேந்திரியமான பெண்குறியாம் கரு உண்டாகும் இடத்தை, வீங்கிப் பிணமாவதை, முக்குணத்தோடும் தடுமாறுகின்ற

ஊசலி நித்தத் த்வமற்ற செத்தையு
பாதியை யொப்பித் துனிப்ப வத்தற
வோகை செலுத்திப் ப்ரமிக்கு மிப்ரமை தெளியாதோ ;

சானகி கற்புத் தனைச்சு டத்தன
சோக வனத்திற் சிறைப்ப டுத்திய
தானை யரக்கற் குலத்த ரத்தனை வருமாளச்-

சாலை மரத்துப் புறத்*தொ ளித்தடல்
வாலி யுரத்திற் சரத்தை விட்டொரு
†தாரை தனைச்சுக் ரிவற்க ளித்தவன் மருகோனே;

சோனை மிகுத்துத் திரட்பு னத்தினி
லானை மதத்துக் கிடக்கு மற்புத
சோண கிரிச்சுத் தர்பெற்ற கொற்றவ மணிநீபத்-

தோள்கொடு சக்ரப் பொருப்பி னைப்பொடி
யாகநெ ருக்கிச் செருக்க ளத்தெதிர்
சூரனை வெட்டித் துணித்த டக்கிய பெருமாளே (.எ०)

579. திருவடியைப் பெற

தனத்த தத்தன தானு தனதன
தனத்த தத்தன தானு தனதன
தனத்த தத்தன தானு தனதன தந்ததான

முகத்து லக்கிக ‡ளாசா ரவினிகள்
விலைச்சி றுக்கிகள் நேரா வசடிகள்
முழுச்ச மர்த்திகள் காமா விரகிகள் முந்துசூது-

* ஒளித்திருந்து வாலிமேல் அம்பெய்தது :—" ஒளித்து நின்று வரிசிலை குழைய வாங்கி வாயம்பு மருமத் தெய்தல் தருமமோ" —கம்ப ராமாயணம்-வாலிவதை 83.

† " தாரை — வாலியின் தேவி—அங்கதன் தாய்-இவளைச் சுக்ரீவன் வாலிக்குப் பிறகு தேவியாகக் கொண்டனன் (அபிதான சிந்தாமணி-பக்கம் 80—(வால்மீகி ராமாயணம்).

" தாரைமான் ஒரு சுக்கிரிபன் பெற "—திருப்புகழ் 886.

‡ ஆசார ஈனிகள்.

(ஊசலே) பதனழியும் — அழுகிப்போகும் பொருளை, (நித்தத்வம்) நிலைபேறு இல்லாது செத்ததை போன்ற வேதனையை, ஒப்பித்து (அலங்கரித்தும்) உ(ன்)னி— (எப்போதும்) நினைத்தும் (பவத்து) பிறப்பிலே (அல்லது- வேதனையை ஒப்பி துனி பவத்து-வேதனையை மனமொப்பி ஏற்றுக்கொண்டு (துனி) வெறுக்கத் தக்க பிறப்பிலே) (அற) மிகவும் (ஓசை) மகிழ்ச்சியை (செலுத்தி)க் காட்டிப் (பிரமிக்கும் இப் பிரமை) மயங்குகின்ற இம் மயக்கம் தெளியாதோ!

ஜானகி (சீதையின்) கற்பு தன்னைச் சுடத் தனது அசோக வனத்தில் சிறையில் வைத்த சேனைகள்கொண்ட அரக்கன் (ராவணனுடைய) குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அத்தனை பேரும் இறந்தொழிய

சாலையில் இருந்த மரங்களின் புறத்தே ஒளித்திருந்து வன்மை வாய்ந்த வாலியின் மார்பில் அம்பைச் செலுத்தி ஒப்பற்ற தாரையைச் சுக்ரீவனுக்கு அளித்த ஸ்ரீராமரின் (திருமாலின்) மருகனே!

விடாமழை அதிகமாய்ப் பொழியச் செழித்த தினைப் புனத்தில் ஆனை மதங்கொண்டு (அல்லது மயங்கிக்) கிடக்கும் அற்புத மலையான சோணகிரி (திருவண்ணாமலையில் வீற்றிருக்கும்) பரிசுத்தமூர்த்தி (அருணசலேசுரர்) பெற்ற வீரனே! அழகிய கடப்பமாலை (அணிந்த)

தோள் கொண்டு சக்ரவாளகிரியும் பொடியாக நெருங்கிப், போர்க் களத்திலே எதிர்த்து வந்த சூரனை வெட்டித் துண்டாக்கி அடக்கின பெருமாளே!

○ (பிரமிக்கும் இப் பிரமை தெளியாதோ)

579.

முகத்தை மினுக்குபவர் (பளபளப்பாக்குபவர்), ஆசாரத்தில் இழிவு—குற்றமுள்ளவர்கள் (உடல் நலத்தை) விலைக்கு விற்கும் சிறுக்கிகள், (அன்பு) பொருந்துதல் இல்லாத மூடர்கள், முழு சாமர்த்தியம் வாய்ந்தவர்கள், காமலீலைத் தந்திரசாலிகள்—சூதான எண்ணம் முற்பட்டு நிற்கும்—

மொழிப்ப ரத்தைகள் காசா சையில்முலை
பலர்க்கும் விற்பவர் நாணு வநுபவ
முயற்று பொட்டிகள் மோகா வலமுறு கின்றமூடர் ;

செகத்தி லெத்திகள் சார்வாய் *மயகிகள்
திருட்டு மட்டைகள் மாயா சொருபிகள்
சிரித்து ருக்கிகள் ஆகா வெனநகை சிந்தைமாயத்-

திரட்†பொ றிச்சிகள் மாபா விகளப
கடத்த சட்டைகள் மூதே விகளொடு
திளைத்த லற்றிரு சீர்பா தமுமினி யென்றுசேர்வேன் ;

தொகுத்தொ குத்தொகு தோதோ தொகுதொகு
செகுச்செ குச்செகு சேசே செககண
தொகுத்தொ குத்தொகு தோதோ தொகுதொகு
தொந்ததீதோ-

துடுட்டு டுட்டுடு டுடு டுடுடுடு
திகுத்தி குத்திகு திதோ எனவொரு
துவக்க நிர்த்தன மாடா வுறைபவர் தொண்டர்பேணும் ;

‡அகத்தி யப்பனு மால்வே தனும்அறம்
வளர்த்த கற்பக மாஞா லியுமகி
ழவுற்ற நித்தபி ரானே அருணையில் நின்றகோவே-

அமர்க்க ளத்தொரு சூரே சனைவிழ
முறித்து முக்கிxய வானோர் குடிபுக
அமர்த்தி விட்டசு வாமீ அடியவர் தம்பிரானே. (எக)

---

* மயகிகள்—மயக்கிகள்.

† பொறி—தந்திரம்-'பொறியிற் பல மாயம் தரும் பொறிகள் அறிந்து''—கம்ப ராமாயணம்-சூர்ப்ப-139.

‡ அகத்தியப்பன்—அகத்தியரால் பூசிக்கப்பட்டவன்.

x அவ் வானோர்.

சொற்களை உடைய பொதுமகளிர், காசின்மேல் உள்ள ஆசையினாலே கொங்கையைப் பலருக்கும் விற்பவர்கள், பலவிதமான அனுபோக நுகர்ச்சிகளில் ஊக்கம் கொண்டுள்ள வேசிகள், மோகத்தினால் (காம மயக்கத்தால் துன்பம் அடைகின்ற மூடர்கள்—

உலகில் வஞ்சிப்பவர்கள், சார்வாய், (நம் பக்கம் சார்ந்த நட்பினர் போலிருந்து) மயக்குபவர்கள், திருடிகள், பயனிலிகள், மாயையே ஒருரு எடுத்து வந்ததுபோல் இருப்பவர்கள், தங்கள் சிரிப்பினாலேயே மனத்தை உருக்கு பவர்கள், ஹாஹா என்று நகைத்துத் (தங்களிடம் வந்தவர்களின்) உள்ளத்தை மாய்க்கும்

முற்றின தந்திரசாலிகள், மகாபாவிகள், (அபகடத்து அசட்டைகள்) வஞ்சகம் கொண்டு புறக்கணிப்போர், மூதேவிகள்—இத்தகைய பொதுமகளிரொடு நெருங்கிக் கலத்தல் ஒழிந்து உனது இரண்டு சீர்பாதங்களை இனி என்று நான் அடைவேன்;

தொகுத்தொ குத்தொகு...தோதோ தொகுதொகு தொந்ததிதோ—

துடுட்டு டுட்டுடு......திகுத்தி குத்திகு திதோ என ஒப்பற்றதாய்த் தொடங்கும் ஒரு ஆடலை ஆடி வீற்றிருப்பவர், அடியார்கள் விரும்பும்

அகத்தீசுரனும் (சிவபிரானும்), திருமாலும், பிரமனும் (காஞ்சியில்) அறம் வளர்த்தவளும், கற்பக விருக்ஷம் போன்றவளும், சிறந்த ஞாலத்தவளும் (பூமியிற் பூசிக்கப் படுபவளும்) ஆன பார்வதியும் மகிழும்படி இருக்கும் அழிவிலாதவனாகிய பெருமானே! அண்ணாமலையில் எழுந்தருளும் தலைவனே!

போர்க்களத்தில் ஒப்பற்ற சூரர் தலைவனான சூரபத்மன் விழும்படி முறித்துக் கொன்று, அந்த தேவர்கள் (பொன்னுலகிற்) குடியேறும்படி வாழவிட்ட சுவாமியே! அடியவர் தம்பிரானே!

(சீர்பாதமும் இனி என்று சேர்வேன்)

580. மாதர்மீது மயக்கு அற.

தான தத்ததன தான தத்ததன
தான தத்ததன தான தத்ததன
தான தத்தன தான தத்தன தனதான

மேக மொத்தகுழ லார்சி லைப்புருவ
வாளி யொத்தவிழி யார்மு கக்கமல
மீது பொட்டிடழ கார்க ளத்திலணி வடமாட-
மேரு வொத்தமுலை யார்ப ளப்பளென
மார்பு துத்திபுய வார்வ ளைக்கடகம்
விறி டத்துவளு நூலொ டொத்தஇடை யுடைமாதர்;
தோகை பக்ஷிநடை யார்ப தத்திலிடு
நூபு ரக்*குரல்கள் பாட கத்துகில்கள்
சோர நற்றெருவு டேந டித்துமுலை விலைகூறிச்-
சூத கச்சரச மோடெ யெத்திவரு
வோரை நத்திவிழி யால்ம ருட்டிமயல்
தூள்†ம ருத்திடுயி ரேப றிப்பவர்க ளுறவாமோ;
சேக ணச்செகண தோதி மித்திகுட
டாடு டுட்டமட டீகு தத்தொகுர்தி
தித கத்திமித தோவு டுக்கைமணி முரசோதை-
தேச முட்கவர ஆயி ரச்சிரமு
மூளி பட்டுமக மேரு வுக்கவுணர்
தீவு கெட்டுமுறை யோவெ னக்கதற விடும்வேலா;
ஆக மத்திபல கார ணத்தியெனை
யீண சத்தி‡அரி ஆச னத்திசிவ
ஞக முற்றசிவ காமி பத்தினியின் முருகோனே-
x ஆர ணற்குமறை தேடி யிட்டதிரு
மால்ம கட்சிறுமி மோக சித்ரவளி
ஆசை பற்றிஅரு ளுச லத்தின்மகிழ் பெருமாளே. (எஉ)

---

* குரல்கள் பாட ஆகத் துகில்கள் சோர எனப்பிரிக்க; ஆகத் துகில்—மார்பு வஸ்திரம்.

† மருத்திடு—மருந்திட்டு; வேசையர் மருந்திடுதல் பாட்டு 230 பக்கம் 74 பார்க்க.

‡ 'அரி தோலாசனத்தி'—திருப்புகழ் 646.

x பிரமனுக்கு வேதத்தைத் தேடிவந்து திருமால் கொடுத்த வரலாறு — மச்சாவதாரம்

—திருப்புகழ் 245—பக்கம் 102—கீழ்க்குறிப்பு

580.

மேகம் போன்ற கூந்தலை உடையவர்கள், வில்லைப் போன்ற புருவத்தினர், அம்பு போன்ற கண்ணினர் முகக்கமல (கமலமுக) தாமரை போன்ற முகத்தின்மீது பொட்டு இடும் அழகினர், கழுத்தில் அணிகின்ற மணிமாலை அசைந்தாட—

. மேருமலை போன்ற கொங்கையர், பளபள என்று ஒளிதரும மார்பில் தேமலும், கையில் வரிசையாயுள்ள வளையல்களும் (கடகமும்) கங்கணமும் மேம்பட்டு விளங்க, துவள்கின்ற நூல்போன்ற இடையை உடைய மாதர்கள்—

கலாபப் பக்ஷியாம் மயில்போன்ற நடையினர், காலில் அணிந்துள்ள சிலம்புகளின் ஓசைகள் ஒலிக்க, உடல் மீதுள்ள ஆடைகள் நெகிழ, நல்ல தெருக்களின் வழியே நடித்து, கொங்கையை விலைக்கு விற்று—

சூதகச் சரசமோடே (அகச் சூது சரசமோடே) உள்ளத்தில் சூதொடு—வஞ்சகத்தொடு—(சரசம்)—காம சேஷ்டைகளைக் காட்டி, மோசம் செய்து, (அயலில்) வருவோரை விரும்பி, அவர்களைக் கண்ணால் மயக்கி, மயக்கம் தரும் தூள் மருந்தை இட்டு (உண்ணச்செய்து) உயிரையே பறிப்பவர்களாம் (வேசையர்கள்) சம்பந்தம் ஆமோ (உறவு கூடாது என்றபடி).

சேகணச் செகண......தீதகத் திமித தோ என்று உடுக்கை, மணி, முரசு இவைகளின் ஆரவார ஒலியால்,

நாடெலாம் அஞ்ச, (அர) ஆதிசேடனுடைய ஆயிரஞ் சிரங்களும் மூளிபட்டு, மகாமேருமலை சிதறுண்டு, அசுரர்கள் வாசஞ்செய்த நிலங்கள் அழிவுற்று (யாவரும்) முறையோ என்று; கதறச் செலுத்தின வேலனே!

ஆகமங்களுக்கு உரியவள், பல காரணங்களுக்கு மூலப் பொருளானவள், அடியேனை (ஈண—ஈன்ற) பெற்றெடுத்த சத்தி, சிம்மாசனம் கொண்டவள், சிவபிரானது ஆகத்தில் இடங்கொண்டுள்ள சிவகாமி என்னும் பத்தினியின் இளங்குழந்தையே!

பிரமனுக்கு வேதத்தைத் தேடித்தந்த திருமாலின் மகளாம் சிறுமி-(உன்மீது) ஆசை கொண்ட விசித்ர வஞ்ளி மீது ஆசைபூண்டு அருணசலத்தில் மகிழும் பெருமாளே!

(உயிரே பறிப்பவர்கள் உறவாமோ)

581. அகப்பொருள்—முத்திபெற

தனதன தந்த தத்த தனதன தந்த தத்த
தனதன தந்த தத்த தனதான

மொழிய நிறங்கறுத்து மகர வினங்கலக்கி
மூடிய வளைந்தரற்று கடலாலும்-
முதிர விடம்பரப்பி வடவை முகந்தழற்குள்
முழுகி யெழுந்திருக்கு நிலவாலும்;
*மழைய ளகந்தரித்த கொடியிடை வஞ்சியுற்ற
மயல்தணி யும்படிக்கு நினைவாயே-
மரகத துங்க வெற்றி விகட நடங்கொள் சித்ர
மயிலினில் வந்து முத்தி தரவேணும்;
அழகிய மென்குறத்தி புளகித சந்தனத்தி
னமுத தனம்படைத்த திருமார்பா-
அமரர் புரந்தனக்கு மழகிய செந்திலுக்கு
மருணை வளம்பதிக்கு மிறையோனே;
†எழுபுவ னம்பிழைக்க அசுரர் சிரந்தெறிக்க
‡எழுசயி லந்தொளைத்த சுடர்வேலா-
இரவிக ளிந்தரத்தர் அரியர பங்கயத்த
ரிவர்கள் பயந்தவிர்த்த பெருமாளே. (எக.)

582. சிவஞான சித்திபெற

தனதான தத்ததன தனதான தத்ததன
தனதான தத்ததன தனதான

xவலிவாத பித்தமொடு களமாலை விப்புருதி
வறள்சூலை குட்டமொடு குளிர்தாகம்-

---

* 'மழை யொக்கும் வடித்த கூந்தல்'—கம்ப. ராமா—மாரீசன் வதை—70 .—'மழை தவழ் வளைகுழல்'—திருப்புகழ் 650.

† எழு லோகம்—பாடல் 46—பக்கம் 123.

‡ எழுகிரி—பாடல் 43—பக்கம் 117.

x வலி—அமரகண்டம், குமரகண்டம், பிரமகண்டம், காக்கை வலி, முயல்வலி என்று ஐவகைப்பட்டன வலிகள்.

வாதம்—உடலில் வாயு மிகுதலாகிய பிணிக் கூறு.

வறள்—வறள் வலிப்பு—வயிற்றுவலி வகை,

581.

யாவரும் சொல்லும்படியாக நிறம் கறுமைகொண்டு, மகர மீன்களின் கூட்டம் கலக்கி முழு இடத்தும் வளைந்து ஒலிசெய்யும் கடலாலும்—

(கலைகள்) வளர, இடம் அகன்று (பூரணமாய்—பூரண சந்திரனாய்), வடவா முகாச்கினியை மொண்டு கொண்டும், நெருப்பில் முழுகியும், எழுந்துவரும் நிலவாலும்—

மழைபோல் நீண்ட கூந்தலைக்கொண்ட வஞ்சிக்கொடி போன்ற இடையை உடைய (இப் பெண்) அடைந்துள்ள காம மயக்கம் தணியுமபடிக்கு (நீ) நினைவு பூண்டு—

பச்சை நிறம், பரிசுத்தம், வெற்றி இவைகளைக் கொண்டதாயும், அழகுள்ள நடனம் கொண்டதாயும் உள்ள அலங்கார மயில்மீது வந்து முத்தி தரவேணும்.

அழகிய மென்மை வாய்ந்த குறத்தி (வள்ளியின்), புளகம் கொண்டதும், சந்தனமும் அமுதமும் பொதிந்த கொங்கையைக் (கொண்ட) — அணைந்துள்ள அழகிய மார்பனே!

தேவர்களின் ஊர் (அமராவதியிலும்), அழகிய திருச் செந்தூரிலும், அருணை என்னும் வளப்பம் பொருந்திய ஊரிலும் தங்கும் தலைவனே!

ஏழுலகங்களும் பிழைக்க அசுரர்களின் தலை தெறிக்க ஏழு கிரிகளைத் தொளைத்த ஒளிவேலனே!

ஆதித்தர்கள், விண்ணுலகோர், அரி (திருமால்), அரன் (ருத்திரன்), பங்கயத்தன் (பிரமா) இவர்தம் பயத்தை ஒழித்த பெருமாளே!

(மயிலினில் வந்து முத்தி தரவேணும்)

582

வலி (இழுப்பு நோய்), வாதம் — பித்தநோய் — பின்னும் — கண்டமாலை நோய், (விப்புருதி) — சிலந்தி அல்லது கிரந்திப்புண் என்னும் நோய்—(வறள்)—உடம்பு மெலிதல், சூலை (வயிற்றுவலி நோய்), குட்டநோய், குளிர், தாகம

மலிநீ ரிழிச்சல்பெரு வயிறீளை கக்குகளை
வருநீ ரடைப்பினுடன் வெகுகோடி ;
சிலைநோ யடைத்தவுடல் புவிமீ தெடுத்துழல்கை
தெளியர் வெனக்குமினி முடியாதே-
சிவமார் திருப்புகழை எனுநா வினிற்புகழ
சிவஞான சித்திதனை யருள்வாயே ;
தொலையாத பத்தியுள *திருமால் களிக்கவொரு
சுடர்வீசு சக்ரமதை யருள்ஞான-,
†துவர்வேணி யப்பன்மிகு சிவகாமி கர்த்தன்மிகு
சுகவாரி ‡சித்தனருள முருகோனே ;
அலைசூரன் வெற்புமரி முகனானை வத்திரனொ
டசுரா ரிறக்கவிடு மழல்வேலா-
xஅமுதா சனத்திகுற மடவாள் oகரிப்பெணொடும்
அருணா சலத்திலுறை பெருமாளே. (எச)

583. ஆண்டருள

தனதன தானதன தனதன தானதன
தனதன தானதன தனதான

விடுமத வேள்வாளியின் விசைபெறு **மாலாகல
விழிகொடு வாபோவென வுரையாடும்-
விரகுட ††னாருயிர மனமுடை மாபாவிகள்
ம்ருகமத கோலாகல முலைதோய ;
அடையவு மாசாபர வசமுறு கோயாளியை
அவனியு மாகாசமும் வசைபேசும்-

---

* திருமாலுக்குச் சிவபிரான் சக்கரம் தந்தது :—பாட்டு 80 —பக்கம் 188—கீழ்க்குறிப்பு.

† துவர் வேணி—(துவர்—பவளம்)—'பவளச்சடை' —சம்பந்தர் I-18—1.

‡ சித்தன்—சிவபிரான் மதுரையில் 'எல்லாம் வல்ல சித்தராய்' விளையாடினார்—திருப்புகழ் 355—பார்க்க. பக்கம் 398.

x அமுத அசனத்தி • எனலுமாம் : — அமுதம்போல இனிய தேன், தினைமாவை உண்பவள் : அசனம்—உணவு. ௨௬

o கரிப்பெண்—தெய்வயானையம்மை. ** ஆலாகல—ஆலகால.

†† 'முப்பதுகோடி மனத்தியர்'—திருப்புகழ் 1190. "பெண்ணெனப் படுவ கேண்மோ.. ஓராயிரம் மனத்த வாகும்"-சிந்தாமணி-1597. 'வஞ்சமே கோடி கோடிகள் நெஞ்சமே சேர மேவிய வஞ்சனர்'—திருப்புகழ் 237.

மிக்க நீரிழிவு, பெருவயிறு (மகோதரம்), ஈளை (கோழை), கக்கு (வாந்தி செய்தல்), களை (அயர்வு)— சோர்வு) வருகின்ற மூத்திரத் தடை நோய்-இவைகளுடன் வெகு கோடிக் கணக்கான—

கோபித்து எழும் நோய்களை அடைத்துள்ள (இந்த) உடலைப் பூமியின்மிசை எடுத்துத் திரிதல் — தெளிந்த அறிவு இல்லாத—எனக்கும் இனி முடியாது ;

மங்கலம் நிறைந்த (உனது) திருப்புகழை என்னுடைய நாவாற் புகழச் சிவஞான சித்தியைத் தந்தருளுக ;

நீங்காத பத்தியைக் கொண்ட திருமால் மகிழ ஒப்பற்றதான ஒளியை வீசும் சக்கரத்தை அவருக்கு அருளின ஞானமயமான—

பவளநிறச் சடையப்பன், (புகழ்) பெருகிய சிவகாமியின் தலைவன், மிக்க சுகக் கடல்போன்ற சித்த மூர்த்தி அருளிய முருகனே !

கடல், சூரன், கிரௌஞ்ச மலை, (அரிமுகன்) சிங்காமுகாசுரன், (ஆனை வத்திரன்-யானைமுகன்) தாரகன்— மற்றும் அசுரர்கள் (யாவரும்) இறக்கும்படிச் செலுத்தின நெருப்பு வேலனே !

அமுத (மய) பீடத்தினள், குறமடவாள் — ஆகிய (வள்ளியுடனும்) யானை வளர்த்த பெண்—தேவசேனை யுடனும் அருணாசலத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே !

(சிவஞான சித்திதனை அருளவாயே)

583.

விடுமதவேள் வாளியின் (மதவேள் விடுவாளியின்)— வலிமை அல்லது செருக்கு உள்ள மன்மதன் செலுத்துகின்ற அம்பு போல வேகம் பெற்றுள்ள ஆலகால விஷத்தை ஒக்கும் கண்கள் கொண்டு 'வா' என்றும் 'போ' என்றும் பேசுகின்ற—

சாமர்த்தியத்துடன் நூறுயிரக் கணக்கான (ஒரு நிலை யில்லாத) மனத்தைக் கொண்ட மகா பாவிகளின் கஸ்தூரி அணிந்துள்ள ஆடம்பரமான கொங்கைகளில் அனைந்து—

சேர, ஆசைப் பிரமை பூண்ட கோணங்கியை, மண்ணுளோரும் விண்ணுளோரும் பழிப்புரை பேசும்

அசடு நாசாரனை அவலனை ஆபாசனை
அடியவ ரோடாள்வது மொருநாளே;
வடகுல கோபாலர்த மொருபதி னாறுயிரம்
வனிதையர் தோள்தோய் தரு மபிராம-
மரகத நாராயணன் மருமக சோணாசல
மகிப*ச தாகாலமு மிளையோனே;
†உடுபதி சாயாபதி சுரபதி மாயாதுற
உலகுய வாரார்கலி வறிதாக-
உயரிய மா‡நாகமு நிருதரு நீறுய்விழ
ஒருதனி வேலேவிய பெருமாளே. (௭௫)

584 நினைக்க

தனன தானன தனன தானன
தனன் தானனம் தனதான

விதிய தாகவெ பருவ மாதரார்
விரகி லேமனந் தடுமாறி-
விவர மானதொ ரறிவு மாறியே
வினையி லேஅலைந் திடுமூடன்;
முதிய மாதமி ழிசைய தாகவே
மொழிசெய் தேநினைந் திடுமாறு-
முறைமை யாகநி னடிகள் மேவவே
முனிவு தீரவந் தருள்வாயே;
சதிய தாகிய அசுரர் மாமுடி
தரணி மீதுகுஞ் சமராடிச்-
xசகல லோகமும் வலம தாகியே
தழைய வேவருங் குமரேசா;

---

* 'என்றும் இளையாய் அழகியாய் ஏறூர்ந்தான் ஏறே''
—திருமுருகாற்றுப்படை—தனிப் பாடல்.
'என்றும் இளையோய்நம குமாரநம என்று தொழுதார்'
—கந்தபுராணம்—1-14-82.

† உடு—நக்ஷத்திரம்; உடுபதி — சந்திரன். சாயாதேவி—சூரியன் மனைவியருள் ஒருத்தி.

‡ நாகம்—மலை—உயரிய மாநாகம்—மேரு, கிரவுஞ்சம்.

x "செவ்வேள் ... மயிலிடை வைகி ஊர்ந்தான் மாமுகந் திசைகள் முற்றும்"—கந்தபுராணம்—4-13-503.

முட்டாளான துராசாரனை, வேதனைப் படுபவனை; அசுத்தனை, (உனது) அடியார்களோடு ஆண்டருளும் பாக்கியம் கிடைக்கும் ஒருநாள கிடைக்குமா !

வடக்கே கோபாலர் குலத்தவரான (இடையர் குலத்தவரான) ஒரு பதினாயிரம் மாதர்களது தோள்களை அணைந்த அழகிய

பச்சைநிற நாராயணனுக்கு மருமகனே! சோணசைல (அண்ணாமலையனே)! அரசே! சதாகாலமும்—என்றும் இளையோனே!

(உடுபதி)—நக்ஷத்திரங்களுக்குத் தலைவனான சந்திரனும், சாயாபதி — சாயாதேவிக்குக் கணவனாகிய சூரியனும், (சுரபதி) தேவர் தலைவனும் இந்திரனும், இறந்துபடாது வாழ, உலகம் பிழைக்க, நீண்ட (ஆர்கலி) கடல் வற்றிப்போக—

சிறந்த மகா (நாகமும்) கிரவுஞ்சகிரியும், அசுரர்களும் தூள்பட்டுவிழ ஒப்பற்ற வேலைச் செலுத்தின பெருமாளே!

(அடியரோ டாள்வதும் ஒரு நாளே)

584.

விதி கூட்டுவிப்பதால் யௌவனம் (இளமை) வாய்ந்த பெண்களின் தந்திரச் செயல்களிலே மனம் தடுமாறுதல் அடைந்து—

தெளிவுள்ளதான ஒரு அறிவும் கெட்டுப்போய் வினை வசப்பட்டு அலைந்திடுகின்ற மூடனாகிய (நான்)

பழைய, சிறந்த, தமிழ்ப்பாக்களை, இசையுடனே உரைத்து (பாடி) உன்னை நினைந்திடும்படியும்—

கிரமப்படி (முறைப்படி) உனது திருவடிகளை அடையுமாறும், என்மீதுள்ள கோபம் தீர்ந்து வந்து அருள்புரிவாயாக:

வஞ்சனை கூடின அசுரர்களுடைய பெரிய முடிகள் பூமியின்மீது உகும் (உகும்படி—சிந்தும்படி) போர்செய்து—

எல்லா உலகங்களையும் (மயில் மீது) வலமாக (அவ் வுலகங்கள்) குளிரும்படி — நலமுறும்படி — வந்த குமரேசனே!

அதிக வானவர் கவரி வீசவே
அரிய கோபுரந் தனில்மேவி-
அருணை மீதிலெ மயிலி லேறியே
அழக தாய்வரும் பெருமாளே. (எசு)

585. யாக்கையை வெறுத்தல்

தந்தத் தனதன தந்தத் தனதன
தந்தத் தனதன தந்தத் தனதன
தனத்த தனதன தனத்த தனதன
தனத்த தனதன தனத்த தனதன
** ** ** ** தனதான

*விந்துப் புளகித இன்புற் றுருகிட
சிந்திக் கருவினி லுண்பச் சிறுதுளி
விரித்த †கமலமெல் தரித்து ளொருசுழி
யிரத்த குளிகையொ டுதித்து வளர்மதி
விண்டுற் றருள்பதி கண்டுற் றருள்கொடு
‡மிண்டிச் செயலினி ரம்பித் துருவொடு
மெழுக்கி லுருவென வலித்து எழுமதி
கழித்து xவயிர்குட முகுப்ப வொருபதில்
விஞ்சைச் செயல்கொடு கஞ்சச் சலவழி
வந்துப் புவிமிசை பண்டைச் செயல்கொடு
விழுப்பொ டுடல்தலை அழுக்கு மலமொடு
கவிழ்த்து விழுதழு துகுப்ப அணைவரு மருள்கூர-

---

*'கரு உண்டாவதும், பருவம் முதிர்ந்து குழந்தையாகிப் பூமியிற் சேர்வதும் இங்குக் கூறப்படுகின்றது. பாடல் 444 பக்கம் 615, பாடல் 565-பக்கம் 288—கீழ்க் குறிப்புக்களைப் பார்க்கவும்.

† கமல மெல்—கமல மேல்.

‡ மிண்டி—வலிகொண்டு.

x வயிறு என்பது சந்தநோக்கி வயிர் என்றாயிற்று.

நிரம்பத் தேவர்கள் கவரிவீச அருமை வாய்ந்த கோபுரத்தில் வீற்றிருந்து—

அண்ணுமலையிலே மயில்மீது ஏறி அழகுடன் வரும் பெருமாளே.

(முன்னிவு தீரவந் தருள்வாயே)

585.

விந்துவானது (சுக்கிலம்) — புளகாங்கிதத்தால் — இன்பநிலை அடைந்து — வெளிவந்து ஒழுகச்சிந்தி — (ஒருமாதின்) கருவிலே உட்கொள்ளப்பட்டதான (அதன்) சிறிய துளியானது விரிந்துள்ள—தாமரை போன்ற கருப்பையில் தங்கி அங்கு உள்ளே ஒரு சுழற்சியில் ரத்தத்தின் (குளிகை—மாத்திரை) அளவொடு (சுரோணிதத்தோடு) கலத்தலால் (கரு) உதித்து (தோன்றி)—(மதிவளர விண்டுற்று) மாதம் ஏற ஏற (வயிறு பெருத்து) வெளிக்காட்ட, ஈன்ற தந்தை (பிதா) இதை அறிந்து அன்புபூண, வலிகொண்டு, (சக்தி அடைந்து), ஆட்டம் அசைவு நிரம்ப ஏற்பட்டு, (துரு)—குற்றங்களுக்கு ஆளாகி, மெழுக்கில் வளர்த்த உருவம்போல உருவம் நன்கு பொருந்தி, ஏழுமாதம் முற்றினபின், வயிறானது குடம்போல (உகுப்ப) வெளிக்காட்ட, ஒரு பத்தாவது மாதத்தில், மாயவித்தை அல்லது மந்திரச்செயலால்— தாமரை உருவமுள்ள ஜலத்துவார வழியே (குழந்தையாய்) வெளிவந்து பூமியின்மேல், பழைய வினைச் செயல்கள் உடன் தொடருதலோடும், (விழுப்பொடு) அசுத்த நிலையோடும், உடலும் தலையும் அழுக்கும் மலமும் மூடக் கவிழ்ந்து, விழுந்து (வெளியே) தள்ளப்பட, (அதுகண்டு) எல்லோரும் (அக் குழந்தைமேல்) ஆசை மீக்கொள்ள—

மென்*பற் றுருகி†மு கந்திட் டணைமுலை
யுண்டித் தரகொடு‡வுண்கிச் xசொலிவளர்
வளத்தொ டணைமல சலத்தொ oடுழைகிடை
துடித்து தவழ்நடை வளர்த்தி யெனதகு
வெண்டைப் பரிபுர தண்டைச் சரவட
முங்கட் டியல்முடி பண்பித் தியல்கொடு
விதித்த முறைபடி படித்து மயல்கொள
தெருக்க ளினில்வரு வியப்ப இளமுலை
விந்தைக் கயல்விழி கொண்டற் குழல்மதி
**துண்டக் கரவளை கொஞ்சக் குயில்மொழி
விடுப்ப துதைகலை நெகிழ்த்தி மயிலென
நடித்த வர்கள்மயல் ††பிடித்திடவர்வரு வழியேபோய்ச்;
சந்தித் துறவொடு பஞ்சிட் டணைமிசை
கொஞ்சிப் பலபல விஞ்சைச் சரசமொ
டணைத்து மலரிதழ் கடித்து இருகர
மடர்த்த குவிமுலை யழுத்தி யுர‡‡மிடர்
சங்குத் தொனியொடு பொங்கக் குழல்மலர்
சிந்தக் கொடியிடை தங்கிச் சுழலிட
சரத்தொ டிகள்வெயி லெறிப்ப மதிநுதல்
வியர்ப்ப பரிபுர மொலிப்ப எழுமத
சம்பத் திதுசெய லின்பத் திருள்கொடு
வம்பிற் பொருள்கள்வ ழங்கிற் றிதுபினை
சலித்து வெகுதுய ரிளைப்பொ டுடல்பிணி
xxபிடித்தி டணைவரும் நகைப்ப கருமயிர் நரைமேவித்-

---

* பற்றுருகி—பாசத்தினு லுருகி.

† முகத்தல் — தாங்கி எடுத்தல்—"முந்தி வந்திறைஞ்சினுனை முகந்துயிர் மூழ்கப் புல்லி"—கம்பராமா—கும்பகர்ணன்—129.

‡ உண்கி—உண்டு. x சொலி—சொலித்து.

o உழை கிடை—உழைத்துக் கிடந்து.

** துண்டம்—முகம் (பிங்கலம்)

†† பிடித்திட அவர் வரு எனப்பிரிக்க.

‡‡ மிடறு என்பது சந்தநோக்கி மிடர் என்றாயிற்று; மிடறு—கழுத்து.

xx பிடித்திட அனைவரும் எனப்பிரிக்க.

மெதுவாகப் பாசத்தினால் உள்ளம் உருகி, (முகந்திட்டு) தூங்கி எடுத்து, (அனை) அன்னை — தாய்—முலை உண்டிடத்தரகொடு—முலைப்பால் தரக்கொண்டு, உண்டு, ஜொலிப்புடன் வளர்ந்து, வளப்பத்தோடு, துழாவுகின்ற மலஜலத்திலே உழைத்துக்கிடந்து துடித்தும், தவழ்கின்ற நடையுடன் (வளர்த்தி எனதகு)—தக்கபடி வளர்கின்ற தெனச் சொல்லும்படி — (வெண்டை) வெண்டையம் என்னும் காலணியும், (பரிபுரம்)—சிலம்பும், தண்டையும், மணிவடமாகிய கழுத்தணியும் அணிவித்துத், தக்கபடி உச்சிவரையும் சீர்திருத்தி, ஒழுக்கத்துடன், விதித்துள்ள முறைப்படி நூல்களைப் படித்து, (வயதேறுவதால்) காம மயக்கம் உண்டாக, தெருவிலே வருகின்ற வியக்கத்தக்க இளமுலை, விசித்திரமான மீன்போன்ற விழி, மேகம்போன்ற கூந்தல், (திங்கள் போன்ற முகம் அல்லது) (பிறைத்துண்டம் போன்ற) கைவளை ஒலிக்க, குயில்போன்ற சொற்கள் வெளிவர, நெருங்கிய ஆடையை நெகிழ்த்தி (தளர்த்தி) மயில்போல நடித்தவர்களின மேல் (பொது மகளிர்மேல்) காமமயக்கம் கொள்ள, அம் மகளிர் வரும் வழியிற்போய்—

அவர்களைச் சந்தித்துப் பஞ்சிட்ட படுக்கையின்மேல் (அம் மகளிரொடு) கொஞ்சிப், பலவகைப்பட்ட விசித்ரமான காமலீலைகளுடன் அவர்களை அணைத்து, அவருடைய (குமுத) மலர்போன்ற வாயிதழ்களைக் கடித்து, இரண்டு கைகளாலும் நெருங்கியுள்ள அவர்தம் குவிந்த கொங்கைகளை (உரம் அழுத்தி) மார்போடழுத்தி, கண்டத்தினின்றும் சங்குத் தொனிபோலப் புட்குரல்கள் எழும்பக், கூந்தலில் உள்ள மலர்கள் சிந்த, (வஞ்சிக்) கொடிபோன்ற இடையில் தங்கிச் சுழற்சியுற, (சரத் தொடிகள், சரம்—மணிவடமும், (தொடி) தோள்வளையும் ஒளிவீச, பிறைபோன்ற நெற்றி வியர்வுதர, காற்சிலம்பு ஒலிசெய, உண்டாகும் காம மயக்கு என்கின்ற (சம்பத்து) செல்வத்தின் இந்தச் செயலால் சிற்றின்பமாகிய இருள் கொண்டு வீணைப் பொருள்களைச் செலவிட்டும், இங்ஙனம் செலவழித்த பின்னர் (சலித்துப்போய்) வெறுப்பு உற்று மிக்க துயரமும் சோர்வும் கொண்டு, உடலை நோய்கள் பிடிக்க, எல்லாரும் பரிகசித்துச் சிரிக்கக், கரிய மயிரும் நரைகொண்டு (வெளுத்து)—

*தன்கைத் தடிகொடு குந்திக் †கவியென
உந்திக் கசனம றந்திட் டுளமிக
சலித்து வுடல்சல மிகுத்து மதிசெவி
‡விழிப்பு மறைபட கிடத்தி மனையவள்
சம்பத் துறைமுறை யண்டைக் கொளுகையில்
சண்டக் கருநம னண்டிக் கொளுகயி
றெடுத்து விசைகொடு பிடித்து வுயிர்தனை
பதைப்ப xதனிவழி யடித்து கொடுசெல்
சந்தித் தவரவர் பங்குக் கழுதுஇ
ரங்கப் பிணமெடு மென்றிட் டறைபறை
தடிப்ப சுடலையி லிறக்கி விறகொடு
கொளுத்தி oயொருபிடி பொடிக்கு மிலையெனு முடலாமோ;
இந்தித் திமிதிமி இந்தித் திமிதிமி
இந்தித் திமிதிமி இந்தித் திமிதிமி
திமித்தி திமிதிமி திமித்தி திமிதிமி
திமித்தி திமிதிமி திமித்தி திமிதிமி
என்பத் துடிகள்த வுண்டைக் கிடுபிடி
பம்பைச் **சலிகைகள் சங்கப் பறைவளை
திகுர்த்த திகுதிகு டுடுட்டு டுடுடுடு
டிடிக்கு டிகரென வுடுக்கை முரசொடு
செம்பொற் குடமுழ வுந்தப் புடன்மணி
பொங்கச் சுரர்மலர் சிந்தப் பதமிசை
செழித்த மறைசிலர் துதிப்ப முனிவர்கள்
களித்து வகை††மனி முழக்க அசுரர்கள் களமீதே–

---

* பாடல் 554, பக்கம் 262 கீழ்க்குறிப்பு x பார்க்க.

† கவி—குரங்கு.

‡ "வன்பல் விழுந்து இரு கண்களிருண்டு"—பட்டினத்தார்.
—உடற் கூற்று.

x 'உயிர்போம் அத்தனி வழிக்கே'—கந்தர் அலங்—59.
'கூற்றுவனூர்க்குச் செல்லும் வழியும் துயரும் பகரீர்
—கந்தர் அலங் 56.

o 'காயம் ஒருபிடி சாம்பலாகி விடலாமோ' — திருப்புகழ் 778.

** சலிகை—சல்லிகை. 'சல் என்ற ஓசை கொண்டதால்' —சல்லிகை. "மத்தளம், தண்ணுமை, யிடக்கை, சல்லிகையென வைத்த நான்கும் உத்தமக் கருவி"-சிலப்பதிகாரம் (ஊர்காண்)-151 —உரை

†† மனி—மன்னி: பொருந்தி.

தனது கைத் தடியோடு (குந்திக் கவியென) (கவியெனக் குந்தி) குரங்குபோலக் குந்தி நடந்து, (உந்திக்கு) வயிற்றுக்கு (அசனம்) உணவையும் மறந்து போய், உள்ளம் மிகவும் அலுத்துத் தேகத்தில் நீர் அதிகமாகச் சேர்ந்து, அறிவும், காதும், கண்ணும் மறைவு அடைந்து (தத்தம் தொழில் குறைபட்டுப்), (படுக்கையிற்) படுக்கையாய், மனையாளும், செல்வத்திலுள்ள (உறைமுறை) உறன்முறையார் உறவினரும் (சுற்றத்தாரும்) பக்கத்தில் வந்து சேரும்பொழுது கோபங்கொண்ட கரிய யமன் அணுகித் (தான்) கொண்டுவந்த பாசக்கயிற்றை எடுத்து வேகத்துடன் பிடித்து உயிரை அது பதைக்கும்படித் தனி வழியில் அடித்துக்கொண்டு செல்ல, (வந்து) (பிணத்தைப் பார்க்கத் — துக்கம் விசாரிக்கச்) சந்திப்பவர்கள் அவரவர் பங்குக்கு அழுதும் இரக்கம் காட்டியும் நிற்கப், பிணத்தை எடுங்கள் என்று கூறி ஒலிக்கின்ற பறைகள் மிக்கெழ, சுடுகாட்டிற் கொண்டு போய்ப் பிணத்தை இறக்கி, விறகு இட்டுக் கொளுத்தி, ஒருபிடி சாம்பற் பொடிகூட இல்லை எனும்படிச் சொல்லத் தக்க (இந்த) உடல் ஆமோ! (ஆகாது) உடல் எடுக்கக் கூடாது (பிறவி வேண்டாம் என்றபடி.)

இந்தித் திமிதிமி இந்தித் திமிதிமி......திமித்தி திமிதிமி திமித்தி திமிதிமி என்று (துடிகள்) உடுக்கைகள், (தவுண்டை) பேருடுக்கை, (கிடுபிடி) வட்ட வடிவான ஒருவகை வாத்தியம், (பம்பை)—பறைப்பொது (முல்லை நெய்தல் நிலங்கட்கு உரியது), (சலிகைகள்) சல்லிகை என்னும் உத்தமத் தோற்கருவிகள், கூட்டமான பறை, சங்கு, திகுர்த்த திகுதிகு டுடுட்டு டுடுடுடு என்று இடிக்கு நிகராக (இடி இடிப்பதுபோல) உடுக்கை, முரசு, சிவந்த அழகிய குடமுழா, (தப்பு) — ஒருவகைப் பறை, அதனோடு, மணி இவையுடன் பேரொலி எழுப்பத், தேவர்கள மலர் (பதமிசை சிந்த) திருவடி மீது சொரிய, செழிப்புள்ள மறைமொழிகளைச் சிலர் சொல்லித்தோத்திரம் செய்ய, முனிவர்கள் மகிழ்ந்து முறையுடன் பொருந்தி அம் மறைகளை முழங்க, அசுரர்கள் போர்க்களத்திலே—

சிந்திக் குருதிக ளண்டச் சுவரகம்
*ரம்பக் கிரியொடு பொங்கிப் பெருகியெ
சிவப்ப அதில்கரி மதர்த்த புரவிகள்
சிரத்தொ டிரதமு மிதப்ப பிணமொடு
செம்புட் கழுகுக ளுண்பத் தலைகள்த
தும்பக் கருடன டங்†கொட் டிடகொடி
மறைப்ப நரிகண மிகுப்ப குறளிகள்
நடிக்க இருள்மலை கொளுத்தி யலைகடல்
செம்பொற் பவளமு டங்கிக் கமர்விட
வெந்திட் ‡டிகமலை விண்டுத் துகள்பட
xசிமக்கு முரகனு முழக்கி விடபட
மடைத்த சதமுடி நடுக்கி யலைபட விடும்வேலா—

தொந்தத் தொகுகுட என்பக் கழலொலி
பொங்கப் பரிபுர செம்பொற் பதமணி
சுழற்றி நடமிடு நிருத்த ரயன்முடி
கரத்த oரரிகரி யுரித்த கடவுள்மெய்
தொண்டர்க் கருள்பவர் வெந்தத் துகளணி
கங்கைப் பணிமதி கொன்றைச் சடையினர்
தொடுத்த மதனுரு பொடித்த விழியினர்
மிகுத்த புரமதை யெரித்த நகையினர்
தும்பைத் தொடையினர் கண்டக் கறையினர்
தொந்திக் கடவுளை தந்திட் டவரிட
சுகத்தி **மழுவுழை கரத்தி மரகத
நிறத்தி ††முயலக பதத்தி அருளிய முருகோனே—

---

* ரம்ப—நிரம்ப—முதற்குறை
† கொட்டிட—கோட்டிட : வளைக்க ; வட்டமிட.
‡ இக மலை—இங்குள்ள மலைகள். x சிமக்கும்—சுமக்கும்.
o அரி உரித்தது—பாடல்-566 - பக்கம்-292 ; கரி உரித்தது—பாடல் 286. —பக்கம் 210.
**, †† மழு, மான், முயலகன்-வரலாறு பாட்டு-286, பக்கம்-210

சிதறி விழுந்து, அவர்களுடைய ரத்தம் அண்டச் சுவரளவும் நிரம்ப, மலைபோலப் பொங்கி எழுந்து பெருகிச் சிவப்ப, அந்த ரத்த (வெள்ளத்தில்) யானைகளும், கொழுப்புள்ள குதிரைகளும், அறுபட்ட சிரங்களும், (இரதங்கள்) தேர்களும் இவையெலாம் மிதக்க, மாமிசத்தைச் சிவந்த பறவைக் கூட்டமாம் கழுகுகள் உண்ண, (உண்ட மகிழ்ச்சியால்) அவைகளின் தலைகள் (திருப்தியுடன்) அசையக், கருடன் நடத்துடன் வட்டமிட, காக்கைகள் மறைவுசெய்ய, நரிக்கூட்டங்கள் மிகச் சேர, (குறளிகள) மாயவித்தை செய்யும் பேய்வகைகள் கூத்தாட, இருண்ட கிரௌஞ்சகிரியைக் கொளுத்தி, அலைவீசும் கடல் தன்னகத்துள்ள செம்பொற் பவளங்கள் சுருங்கிப் பிளவுபட, வெந்துபோய், இங்குள்ள மலைகள் (யாவும்) தூளாகப், (பூபாரத்தைச்) சுமக்கின்ற(பாம்பு) ஆதிசேடனும் கூச்சலிட்டு விஷமுளள படங்களைக்கொண்டுளள நூற்றுக் கணக்கான தனது முடிகள் நடுக்கமுற்று அலைபடும்படிச் செலுத்தின வேலாயுதனே!

தொந்தத் தொகுகுட என்னும் கழலின் ஒலி மிக்கெழ, (பரிபுரம்) சிலம்பணிந்துள்ள செவ்விய அழகிய பாதத்தை அழகாகச் சுழற்றி (அல்லது பாதங்களில் அணிந்துள்ள மணிகளுடன் சுற்றி) நடனஞ் செய்கின்ற நிருத்த மூர்த்தி, பிரமனது முடியைக் கையிற் கொண்டவர், சிங்கத்தையும் யானையையும் உரித்த கடவுள், உண்மை அடியார்களுக்கு அருள் செய்பவர், வெந்த நீறு அணிபவர், கங்கை, பாம்பு, திங்கள், கொன்றை இவைதமைக் கொண்ட சடையர், (தன்மீது அம்பைச்) செலுத்தின மன்மதனுடைய உருவைப் பொடிசெய்த கண்ணினர், (ஆணவம்) மிக்கிருந்த திரிபுரங்களை எரித்த புன்னகையை உடையவர், தும்பை மலர்மாலையை அணிந்தவர், கழுத்தில் கரிய அடையாளத்தினை உடையவர், தொந்திக்கடவுள் (கணபதியை)ப் பெற்றவர்—அத்தகைய சிவபிரானது இடது பாகத்தில் உள்ள சுகத்தி, மழு மான் ஏந்தின கரத்தினை உடையவள், மரகதம் போன்ற பச்சை நிறத்தினள், முயலகனை மிதித்த திருவடியினள் அருளிய முருகனே!

துண்டச் சசிநுதல் *சம்பைக் கொடியிடை
ரம்பைக் கரசியெ †னும்பற் றருமகள்

சுகிப்ப மணவறை களிக்க அணையறு
முகத்தொ டுறமயல் செழித்த திருபுய

செம்பொற் கரகம லம்பத் திருதல
மம்பொற் ‡சசியெழ xசந்தப் பலபடை

செறித்த கதிர்முடி கடப்ப மலர்தொடை
சிறப்பொ டொரு†குடில் மருத்து வனமகள்

தொந்தப் புணர்செயல் கண்டுற் றடியெoனி
டைஞ்சற் பொடிபட முன்புற் றரு**ளயில்

தொடுத்து மிளநகை பரப்பி மயில்மிசை
நடித்து ††அழல்கிரி பதிக்குள் மருவிய பெருமாளே.(எஎ)

---

* சம்பைக் கொடி இடை—திருப்புகழ் 210 பார்க்க.

† உம்பல் தரு மகள்-தெய்வயானையம்மை. "னும்பொற் குறமகள்" என்றும் பாடம். இந்தப் பாடத்திற் பின்வரும் "குடில் மருத்துவன மகள்" என்பதற்கு விண்ணுலகத்து இந்திரன் மகள்-தேவசேனை-எனப் பொருள் காண்க. குடில்-விண்; மருத்துவன்-இந்திரன்.

‡ சசி யெழ—சந்திரனைப்போல் ஒளியெழ.

x பல படை: பதினோர் உருத்திரரும் முருகவேளுக்குப் படையாம்.

"உருத்திரர் தமை...இவன் கையிற் படையாய், இருத்திரென் றவரைப் பல படை யாக்கி ஈந்தனன் எம்பிரான் காதலில்"

'உருத்திர கணத்தோர் நவிலருந் தோமரம், கொடி, வாள், வன்திறற் குலிசம், பகழி, அங்குசமும், மணி, மலர்ப்பங்கயம், தண்டம், வென்றிவில், மழுவும் ஆகி வீற்றிருந்தார் விறல்மிகும் அறுமுகன் காத்தில்"

"ஆயதற் பின்னர், ** எப்படைக்கும் நாயக மாவதொரு தனிச் சுடர்வேல் நல்கியே மதலைகைக் கொடுத்தான்".

—கந்த புரா-I-18-36, 37, 38.

o இடைஞ்சல் பொடிபட அயில் தொடுத்து, இளநகை பரப்பினது: இது அருணகிரியாரின் வரலாற்றைக் குறிக்கும்.

இளநகை பரப்பினது:—"வருமுக நகையொளி தழைந்த நயனமும் இருமலர் சரணமும் மறவேனே"—திருப்புகழ் 113.

(அருணகிரிநாதர் வரலாறு—பக்கம் 8 பார்க்க)

(தொடர்ச்சி பக்கம்-343 பார்க்க)

துண்டச் சசி (சசிதுண்டம்) பிறைத்துண்டம் போன்ற நெற்றியையும் (அல்லது புருவத்தையும்), சம்பைக் கொடியிடை) மின்னற் கொடிபோன்ற இடையையும் (உடையவள்), அரம்பையருள் அழகில் மேம்பட்ட ரம்பைக்கும் அரசி-என்னும்படியான உம்பல் தருமகள்— (ஐராவத) யானை வளர்த்த மகள்—தெய்வயானை சுகம்பெற அவளது மணஅறை இன்ப மயமாக அவளை அணைந்த ஆறுமுகங்களோடு சேர்ந்து, காம இச்சை மிகக்கொண்ட அழகிய புயங்களை உடையவனே! (செம்பொற் கமலகர பத்திரு தலம்) செவ்விய அழகிய திருக் கரத்தலங்களாம் தாமரை (பத்திரு) பன்னிரண்டும் அழகிய ஒளி சந்திரனைப் போல ஒளியைவீச, அழகிய பல படைகள் (ஆயுதங்கள்), (கதிர் செறித்த முடி) ஒளி (மணிகள) பதிக்கப்பட்ட கிரீடம், கடப்ப மலர்மாலை இவைகளின் சிறப்புடனே, ஒப்பற்ற குடிசையிலிருந்த (மருத்து—மருந்து) அமுதம்போன்ற (வனமகள்) காட்டுவாசி—காட்டில் வசிப்பவளாம் மகள் வள்ளியுடன் சம்பந்தப்பட்டு, சேர்ந்த செயலைப் புரிந்து (செய்து), அடியேனுடைய (இடைஞ்சல்கள்) தடைகளாம் கஷ்டங்கள் பொடிபட்டு ஒழிய, அடியேன் முன்பு தோன்றி (காட்சிதந்து), கருணைமயமாம் வேலைச் செலுத்தியும், புன்னகை நிரம்பப் புரிந்தும், மயில்மீது நடனம் செய்து நெருப்பு மலையாம் அண்ணுமலை ஊருக்குள் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(ஒருபிடி பிடிக்கும் இலை எனும் உடலாமோ)

(342-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி.)

** அயிலேவி அருணகிரியாரின் வினையைப் பொடியாக்கியது:-

"அடியேன் இருவினை தூள்படவே அயிலேவிய பெருமாளே
—திருப்புகழ் 725.

அயில்தொடுத்து என்பதற்கு வேல்கோண்டு அருணகிரியாரின் நாவில் எழுதினர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்;

"பூதலமும் எங்கிளையும் ஈடேற நாவிற் பொறித்து"
"நேயனுள் நாக்கில் தீட்டும் வடிவேலுடனே"
—திருவிரிஞ்சை பிள்ளைத்தமிழ்.

தமது ஆறெழுத்தைப் பொறித்தனர் என்பது—

"அருணகிரி பைந்தமிழின் மாரிபெய்ய
நாவில் திருப்பெயரை நட்டோனை"-இலஞ்சி முருகன் உலா.

†† அழல்கிரி பதி—திருவண்ணுமலை.

586. சிவபதம் பெற

தானதன தானதன தானதன தானதன
தானதன தானதன தன்தான

வீறுபுழு கானபனி நீர்கள்மல தோய்ல்விடு
மேருகிரி யானகொடு தனபார—

மீதுபுர ளாபரண சேர்திவித மானநகை
மேகமனு காடுகட லிருள்மேவி;

நாறுமலர் வாசமயிர் நூலிடைய தேதுவள
நாணமழி வார்களுட னுறவாடி—

நாடியது வேகதியெ னுசுழலு மோடனேநின்
ஞானசிவ மானபத மருள்வாயே;

கூறுமடி யார்கள்வினை நீறுபட வேஅரிய
கோல*மயி லானபத மருள்வோனே—

கூட்அர னேடுநட மாடரிய காளியருள்
கூருசிவ காமியுமை யருள்பாலா;

ஆறுமுக மானநதி பாலகுற மாதுதன
மாரவிளை யாடிமண மருள்வோனே—

ஆதிரகு ராமஜய மாலின்மரு காபெரிய
†ஆதியரு ணபுரியில் பெருமாளே.(எஅ)

---

* மயிலானபதம்—சூரனுக்குக் கிடைத்த மயில்வாகனப் பதவி.
† 'ஆதி அருணாசலம் அமர்ந்த பெருமாளே'-என்பதும் காண்க.

586.

மேம்பட்டு (மணம்வீசும்) புனுகுசட்டம், பனி நீர்கள் ஆகிய இவைகளை (மல தோயல்) மலம் தோய்ந்துள்ள இந்த உடலின் மீது, (விடு) விட்டு (பூசி), மேருமலை போன்ற—தீமைக்கு இடமான—கொங்கைப் பாரங்களின்

மேலே புரள்கின்ற ஆபரணங்களின் ஒளியும், (பல) விதமான சிரிப்பும், மேகம், (அனு) பின்னும், காடு, கடல் இவைகளின் இருள் (கறுப்பு நிறத்தைக்) கொண்டு

மணம் வீசும் மலர்களின் வாசனையைக் கொண்ட (மயிர்) கூந்தலும், நூல்போன்ற (நுண்ணிய) இடை துவள்வதும் (நெகிழ்வதும்) கொண்டு, வெட்கம் என்பதே இல்லாது அழியும் வேசையர்களுடன் உறவு ஆடி (நட்பு பூண்டு)

விரும்பி, அவர்களுடன் ஆடுவதே கதியாகச் சுழல்கின்ற மூடனாகிய எனக்கு உனது ஞானமயமான சிவமயமான திருவடியைத் தந்தருளுவாயாக.

(உன்னைப்) போற்றும் அடியார்களின் வினை தூளாக அவர்களுக்கு அருமையான அழகிய மயிலான பதவியை அருள்பவனே!

கூட அரனோடு நடமாடு (அரனோடு கூட நடமாடு) சிவபிரானுடன் நடமாடின அரிய காளி, அருள் மிக்க சிவகாமி, உமை, அருளிய குழந்தையே!

ஆறுமுகம் கொண்ட குழந்தையே! (கங்கா) நதியின் குழந்தையே! குறமாது (வள்ளியின்) கொங்கை குளிர விளையாடி மணம்செய்து கொண்டவனே!

ஆதி ரகுராமராம் ஐயமாலுடைய மருகனே! பெரிய, ஆதித்தலமான அருணபுரியில் பெருமாளே!

(ஞானசிவ மானபதம் அருள்வாயே)

4. திருக்காளத்தி.

[ரெயில்வே ஸ்டேஷன். இது ஆந்திர மாகாணம் சித்தூர் ஜில்லா ரேணுகுண்டா ரெயில்வே ஸ்டேஷனிலிருந்து வடகிழக்கு 15-மைல். பஞ்சபூத ஸ்தலங்களில் வாயு ஸ்தலம். கோயில் சுவர்ணமுகி (பொன்முகரி) நதியின் கீழ்க்கரையில் மலையடிவாரத்தில் இருக்கின்றது. (சீ) சிலந்தி, (காளம்) பாம்பு, (அத்தி) யானை யாகிய இம் மூன்றும் பூசித்த ஸ்தலம். கண்ணப்பநாயனார் முத்தியடைந்த முது நகர். இது தக்ஷிண கைலாசம் எனவும் பெயர் பெறும். (பாடல் 331. பக்கம் 332 பார்க்க). மூவர் தேவாரமும் பெற்ற தலம். இதற்குத் திருகாளத்திப் புராணம், ஸ்ரீ காளத்திப் புராணம் என இரண்டு ஸ்தல புராணங்கள் உள்ளன.]

587. சிவஞானம் பெற

தனத்தா தத்தத் தனனா தந்தத்
தனத்தா தத்தத் தனனா தந்தத்
தனத்தா தத்தத் தனனா தந்தத் தனதான

*சரக்கே றித்தப் பதிவாழ் தொந்தப்
பரிக்கா யத்திற் பரிவோ †டைந்துச்
சதிக்கா ரர்ப்புக் குலமே விந்தச் செயல்மேவிச்—
சலித்தே மெத்தச் சமுசா ரம்பொற்
சுகித்தே சுற்றத் தவரோ டின்பத்
தழைத்தே மெச்சத் தயவோ டிந்தக் குடிபேணிச்;
‡குரக்கோ ணத்திற் கழுநா யுண்பக்
குழிக்கே வைத்துச் சவமாய் நந்திக்
குடிற்கே நத்திப் பழுதாய் மங்கப் படுவேனைக்—
குறித்தே முத்திக் குமரு வின்பத்
தடத்தே பற்றிச் சகமா யம்பொய்க்
குலக்கால் வற்றச் சிவஞானம்பொற் கழல்தாராய்;
புரக்கா டற்றுப் பொடியாய் மங்கக்
கழைச்சா பத்**தைச் சடலா னுங்கப்
புகைத்††தீ பற்றப் புகலோ ரன்புற் றருள்வோனே!

* சரக்கு ஏறு இந்த பதி—பொருள்கள் மிகுந்த இப் புவியிடம்.
† "மூள்வாய தொழிற்பஞ் சேந்திரிய வஞ்ச முகரிகாள்"—அப்பர் 6-27-9.

[தொடர்ச்சி பக்கம் 347 பார்க்க.]

திருக்காளத்தி.

587.

பொருள் மிகுந்த இந்தப் புவியிடத்தே வாழ்கின்ற சம்பந்தத்தை வகிக்கின்ற இவ் வுடலிலுள்ளே அன்பு பூண்டவர் போல உள்ள ஐந்து மோசக்காரர்கள் புகுந்து (உலேமேவு) உலேதல்கொண்ட (அழிதலுக்குக் காரணமான) இத்தகைய தொழில்களே விரும்பி மேற்கொண்டு

சஞ்சலப்பட்டு மிகவும் சமுசாரம், செல்வம் இவைகளேச் சுகத்துடன் அனுபவித்துச், சுற்றத்தாருடன், மகிழ்ச்சி மிக்குப் புகழும்படி, அன்புடனே இந்த வாழ்விடத்தை விரும்பிக்

குளம்புத் தன்மையுள்ள மூக்கை உடைய கழுகும் நாயும் உண்ணக் குழியில் வைத்துப் பிணமாய் நந்து (கெடுகின்ற) இந்த குடிற்கே (குடிலேயே—வீட்டையே)—உடலேயே விரும்பிப்—பயனற்றுப் பதனழிந்து, அழிதல் உறுகின்ற என்னை—(நீ)

குறிக்கொண்டு முத்திக்கு மாறுதலில்லாத இன்ப வழியைக் கைப்பற்றி, உலக மாயை, பொய், (அல்லது பொய்யான உலகமாயை), குலம் குடி என்கின்ற பற்றுக்கோடு இவையெலாம் வற்றிப்போகச் சிவஞான மாகிய உனது அழகிய திருவடியைத் தந்தருளுக.

திரிபுரம் என்னும் காடு அழிந்து பொடியாய் மறையவும், கரும்பு வில்லே ஏந்திய அழகிய தேகத்தை யுடைய மன்மதன் அழியவும், புகைகொண்ட தீ பற்றச் செய்த (அப் புகலோர்) அந்த வெற்றியாளரால் (சிவபிரானல்) அன்புகொண்டு அருளப்பட்டவனே! (உலகுக்குத் தரப்பட்டவனே!) (அல்லது) சிவனுடைய அன்பைப் பெற்று அடியவர்க்கு அருள்பவனே!

[346 ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி.]

‡ குரக் கோணத்திற் கழு—குளம்புத் தன்மையுள்ள மூக்கை யுடைய கழு. கோணம்—மூக்கு. x மறு—மாறு.

o "சிவஞானம் பொற்கழல்" — "சுத்த ஞானமெனும் தண்டையம் புண்டரிகம்"—கந்தர் அலங் 92. 'ஞான பாத பத்மம்' —திருப்புகழ் 442. ** ஐ சடலான்—அழகிய தேகத்தையுடைய மன்மதன். †† தீ பற்று அ புகலோர்—அக்கினி பற்றச் செய்த அந்த வெற்றியாளர். புகல்—வெற்றி.

புடைத்தே யெட்டுத் திசையோ ரஞ்சத்
தனிக்கோ லத்துப் புகுசூர் மங்கப்
புகழ்ப்போர் சத்திக் கிரையா நந்தத் தருள்வோனே ;
திருக்கா னத்திற் பரிவோ டந்தக்
குறக்கோ லத்துச் செயலா ளஞ்சத்
திகழ்ச்*சீ ரத்திக்†கழல்வா வென்பப் புணர்வோனே-
சிவப்பே றுக்குக் கடையேன் வந்துட்
புகச்சீர் வைத்துக் கொளுஞா னம்பொற்
றிருக்கா ளத்திப் பதிவாழ் கந்தப் பெருமாளே. (க)

588. ஆண்டருள

தனத்தா தத்தத் தனதான

‡சிரத்தா னத்திற் பணியாதே-
செகத்தோர் பற்றைக் குறியாதே ;
வருத்தா மற்றொப் பிலதான-
மலர்த்தாள் வைத்தேத் தனையாள்வாய் ;
திருத்தா கர்த்தத் துவநேசா-

---

* தன்முன் கிழவராய் வந்தவர் - முருகவேள் என்று உணராது வள்ளி அக் கிழவரை மணக்கமாட்டேன் என்றோட, விநாயகர் யானையாக வந்து வழிமறிக்க வள்ளி அஞ்சித் திரும்பிக் கிழவரிடம் அடைக்கலம்புகுந்தபோது - வள்ளிக்குக் கிழவர் 'அஞ்சற்க' எனக் கூறினவரலாறு இது.'இவ்வேழங் காத தருள்க எந்தைநீர் சொற்றபடி செய்வேன் என ஒருபால் சேர்ந்து தழீஇக் கொண்டனளே"
—கந்தபுராணம்-6-24-112.

† அழல் வா என்ப— அழாதே, வா என்ன.

‡ "உன்னை ஒழிய ஒருவரையும் நம்புகிலேன்
பின்னை ஒருவரையான் பின் செல்லேன்"
"ஒருத்தரை மதிப்பதில்லை உன்றனருளாலே"
"திருவு மெய்ப்பொருளும் செல்வமும் எனக்குன் சீருடைக் கழல்கள் என்றெண்ணி ஒருவரை மதியாது"—என்னும் பாடல்களின் கருத்து.

(சிரத்தானத்திற் பணியாதே) தலைகொண்டு உன்னைப் பணியாமல் செகத்தோர் பற்றைக் குறிகொண்டிருக்கின்றேன் : அங்ஙனம் உலகப் பற்றை நான் குறியாதவாறு நீ என்னை வருத்தி-அழைத்து ஆள்வாய்-எனவும் பொருள் காணலாம்.

அடித்து எட்டுத் திசைகளில் உள்ளோர்களும் பயப்படும்படி ஒப்பற்ற (தனிப்பட்ட) -- பயங்கரமான உருவத்துடன் புகுந்த சூரன் அழிந்துபோம்படி அவனை (புகழ்ப்போர் சத்திக்கு) போரிற் புகழ்கொண்ட சத்தி வேலாயுதத்துக்கு இரையாக (உணவாக) (ஆனந்தத்து)— மகிழ்ச்சியுடன் அருளியவனே!

அழகிய (வள்ளிமலைக்) காட்டில் அன்பு பூண்டு அந்தக் (குறக் கோலத்துச் செயலாள்) குறக்கோலம் பூண்டிருந்த செய்கையளாம் வள்ளி பயப்பட்டபொழுது— "விளங்கும் சீர்பெற்ற (இந்த) யானைக்குப் (பயந்து) நீ, அழாதே, வா" என்று சொல்லி அவளை அணைத்தவனே!

சிவகதி அடையும் பேற்றுக்குக் கடையவனாகிய நான் வந்து உட்சேருதற்கு வேண்டிய சிறப்பினை எனக்குத் தந்து கொ(ள்)ளு-என்னை ஏற்றுக் கொள்வாயாக! ஞானமும் பொலிவும் அழகும் நிறைந்த ஸ்தலமாகிய காளத்தி ஊரில் வாழ்கின்ற கந்தப் பெருமாளே! (அல்லது சேர்வைத்து என்னை(க் கொளு)—என்னை (ஆட்)கொண்ட—கந்தப் பெருமாளே!

(சிவஞானம் பொற்கழல் தாராய்)

588.

சிரத்தானத்தில் (சிரஸ்தானத்தில்) தலைகொண்டு (உன்னை ஒழிய ஒருவரையும்) பணியாமலும்—

உலகோர்தம் பாசங்களில் நோக்கம் செலுத்தாமலும் (உலக ஆசைகளில்) அகப்படாமலும்—(நான் உய்யுமாறு நீ என்னை)

(வருத்தா) வருத்தி—வரவழைத்து (ஏன்று கொண்டு) மற்று நிகரில்லாத

மலர்போன்ற (உனது) திருவடிகளிற் சேர்த்து எத்தனை (வஞ்சகனாகிய) என்னை ஆண்டருளுவாயாக.

(நிருத்தா) கூத்தாட வல்லவனே! தலைமைத்தானம்— கடவுள் தானம் வகிக்கும் நேசனே!

*நினைத்தார் சித்தத் துறைவோனே;
திருத்தாள் †முத்தர்க் கருள்வோனே-
திருக்கா ளத்திப் பெருமாளே- (உ)

589. கலங்கா மதி பெற

தந்தன தானத் தனந்த தானன
தந்தன தானத் தனந்த தானன
தந்தன தானத் தனந்த தானன தனதான

பங்கய ஞர்பெற் றிடுஞ்ச ராசர
அண்டம தாயுற் றிருந்த பார்மிசை
‡பஞ்சவர் கூடித் திரண்ட தோர்நர உருவாயே-
பந்தம தாகப் பிணிந்த ஆசையில்
இங்கித மாகத் திரிந்து மாதர்கள்
பண்பொழி சூதைக் கடந்தி டாதுழல் படிறுயே;
சங்கட ஞகித் தளர்ந்து நோய்வினை
வந்துடல் மூடக் கலங்கி டாமதி
தந்தடி யேனைப் புரந்தி டாயுன தருளாலே-
சங்கரர் வாமத் திருந்த நாபுர
சுந்தரி யாதித் தருஞ்சு தாபத
தண்டைய னேகுக் குடம்ப தாகையின் முருகோனே;
திங்களு லாவப் ‡பணிந்த வேணியர்
பொங்கர வாடப் புனைந்த மார்பினர்
திண்சிலை சூலத் தழுந்து பாணியர் நெடிதாழ்வார்-

* "நினைப்பவர் மனத்துளான்"—சம்பந்தர்-I-76 7.

† முத்தர் — பிரம வித்துக்கள், பிரம வரர், பிரம வரியர், பிரம வரிஷ்டர் என நால் வகையினராய் இம்மையிலேயே முத்தராயினோர்—ஜீவன் முத்தர்கள்.

(1) பிரம வித்துக்கள்: பிரமஞானம் அடைந்தும் லோகோபகாரமாகத் தமக்கு முன் விதிக்கப்பட்ட விதிகளின்படி ஒழுகும் ஞானிகள்.

(2) பிரமவரர்—சமாதியில் நின்றும் தாமே உணர்பவராகிய ஞானிகள்.

(3) பிரம வரியர்: சமாதியினின்றும் பிறர்கலைக்க எழுகின்ற ஞானிகள்.

(4) பிரம வரிஷ்டர்: தாமேயாகவும், பிறர் கலைத்தாலும் சமாதியினின்றும் எழாத ஞானிகள்.

[தொடர்ச்சி பக்கம் 351 பார்க்க.]

நினைப்பவர்களுடைய சித்தத்தில் வீற்றிருப்பவனே !

திருத்தானே முத்தர்க்கு-முற்றத் துறந்தார்க்கு(ஜீவன் முத்தர்களுக்கு) அருள்பவனே !

திருக்காளத்தியில் (வீற்றிருக்கும்) பெருமாளே !

(எத்தனை ஆள்வாய்)

589.

பிரமதேவன் படைத்துள்ள சரம்-அசரம் (அசைவன, அசையாதன வாயுள்ள) அண்டமாகிப் பொருந்தி இருக்கும் இந்தப் பூமிமேல், ஐம்பூதங்களும் கூடி ஒன்றாகி ஒரு மனுஷ உருவு அமைந்து

பர்சத்தாற் கட்டுண்ட ஆசையில் இன்பமுற்றுத் திரிந்து மாதர்களின் நற்குணம் இல்லாத வஞ்சகச் சூழலைக் கடக்திடாமல் திரிகின்ற, பொய் கலந்தவனாய்,

வேதனைப் படுபவனாய்ச் சோர்வடைந்து நோயும் வினையும் வந்து உடலை மூட, அதனால், கலக்கமடையாத அறிவைத் தந்து அடியேனைக் காப்பாற்றுவாயாக உன் திருவருளைப் பாலித்து ;

சிவபிரானுடைய இடது பாகத்திலிருந்த சிலம்பணிந்த அழகி, ஆதி பெற்ற குழந்தையே ! திருவடியில் தண்டையை அணிந்தவனே ! கோழிக் கொடிகொண்ட முருகனே !

நிலவு (சடையிலே) உலவும்படிப் (பணித்த) அருளிய சடையர், மேலெழுந்த பாம்பு ஆடும்படி அணிந்துள்ள மார்பை உடையவர், வலிமைவாய்ந்த (பினாகம் என்னும்) வில்லும் சூலாயுதமும் பொருந்தியுள்ள திருக் கையினர், நிரம்ப ஆழ்ந்தும் நீண்டும் உள்ள,

---

[பக்கம் 350 கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி.]

‡ "ஐம்பூதத்தான் ஆகியதோர் ஆக்கை"
—வேற்பத்து-தணிகைச் சந்நிதி முறை.

x பணித்த—பணிந்த என ஆயிற்று-சந்தம் நோக்கி—இதன் வரலாறு—பாடல் 415 பக்கம் 548]. உலாவ அப்பு அணிந்த எனவும் பிரிக்கலாம். அப்பு—கங்கை.

சிந்துவி லேயுற் றெழுந்த காளவி
டங்கள மீதிற் சிறந்த சோதியர்
திண்புய மீதிற் றவழ்ந்து வீறிய குருநாதா;
*சிங்கம தாகத் திரிந்த மால்கெரு
வம்பொடி யாகப் பறந்து சீறிய
சிம்புள தாகச் சிறந்த காவென வருகோமுன்-
†செங்கதி ரோனைக் கடிந்த தீவினை
துஞ்சிட வேநற் றவஞ்செய் தேறிய
தென்கயி லாயத் தமர்ந்து வாழ்வருள் பெருமாளே (ரு)

உ

5. சிதம்பரம்.

[ரெயில்வே ஸ்டேஷன். பஞ்சபூத ஸ்தலங்களில் ஆகாய ஸ்தலம். தரிசிக்க முத்தியளிக்குந் தலம். மூவர் தேவாரமுந் திருவாசகமுந் திருக்கோவையாரும் பெற்ற முதுநகர். இது தில்லை, பெரும் பற்றப்புலியூர், புலியூர், புலிசை, புலிச்சுரம், மன்று, திருச்சிற்றம் பலம் எனவும் பெயர் பெறும். பஞ்ச சபைகளில் இது கநகசபை. இங்குத் தாண்டவ தரிசன ப்ரபாவத்தையுந் தில்லை மூவாயிரர் பெருமையையும் அருணகிரிநாதர் மிகச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளனர். ஸ்தலபுராணங்களுண்டு.]

---

590. துதி

தனதனன தான தனதனன தான
தனதனன தானத் தனதான

கனகசபை மேவு மெனதுகுரு நாத
கருணைமுரு கேசப் பெருமாள்காண்-
கனகநிற வேத னபயமிட மோது
கரகமல சோதிப் பெருமாள்காண்;

---

* நரசிங்கத்தை வீரபத்திரர் சரபப்பக்ஷியாய் அடக்கின வரலாற்றைப் பாடல் 566-பக்கம்-292பார்க்கவும்.

† தக்ஷயாகத்தில் ஒரு சூரியனுடைய கண்ணைப் பறித்தும், ஒரு சூரியனுடைய பற்களைத் தகர்த்தும் வீரபத்திரர் தண்டனைபுரிந்தார்.

(தொடர்ச்சி பக்கம் 353-பார்க்க.)

கடலிலே இருந்து சூழ்ந்த கரிய விஷத்தைத் (தனது) கண்டத்திலே விளங்கும்படி வைத்த பேரொளியினர், அத்தகைய பெருமானது வலிய புயங்களின்மீது தவழ்ந்து பொலிந்த குருநாதனே!

நரசிங்கமாகத் திரிந்த திருமாலின் அகந்தை பொடிபட்டழியப் பறந்து கோபித்த சரபப் பக்ஷியாய் (உரு எடுத்து) விளங்கி (அகா) ஹஹா என்று சப்தித்து வந்த (கோ) பெருமானாகிய *வீரபத்திரர்-முன்பு...(தக்ஷயாகத்தில்)

(செங்கதிரோனை) சூரியனைத் தண்டித்த (தீவினை) தோஷம் நீங்க நல்ல தவஞ்செய்து சிறப்படைந்த "தக்ஷிண கயிலாயமாம்" (காளத்தியில்) வீற்றிருந்து (அடியார்களுக்கு) வாழ்வு அருளும் பெருமாளே!

(அடியேனைப் புரந்திடாய் உனதருளாலே)

சிதம்பரம்.

590.

கனகசபையில் நடனம் செய்யும் எனது குருநாதராகிய கருணை நிறைந்த முருகேசப் பெருமாள் நீதான்.

பொன்னிறம் வாய்ந்த பிரமன்—கிருபைதா என்று ஓலமிட (அவன் தலையிற்) குட்டிய கரமாகிய தாமரையை (தாமரை யன்ன கையைக்) கொண்ட ஜோதிப் பெருமாள் நீதான்;

(பக்கம்-352 கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி.)

"சூரியனார் தொண்டை வாயினிற் பற்களை
வாரி நெரித்தவா றுந்தீபற"
"உண்ணப் புகுந்த பகனொளித் தோடாமே
கண்ணைப் பறித்தவா றுந்தீபற"—திருவாசகம்.
"பகன் தாமரைக் கண்கெடக் கடந்தோன்"
---திருக்கோவையார்-124; பகன் என்பவன் ஒரு சூரியன்.

* வீரபத்திரர் சூரியனைக் கடிந்த தீவினை தீரத் தவஞ் செய்தது: இறைவன் ஆணைப்படி வீரபத்திரர் சூரியர்களுக்குத் தண்டனை புரிந்தது தோஷம் ஆமோ எனின்—ஆம் போலும்; எனெனில் அருக்கன் (சூரியன்) அரன் உருவத்தவன்.

"அருக்கன் பாதம் வணங்குவர் அந்தியில்
அருக்கன் ஆவான் அரனுரு வல்லனோ—அப்பர்-5-100-8.

வினவுமடி யாரை மருவிவினை யாடு
*விரகுரச மோகப் பெருமாள்காண்-
விதிமுனிவர் தேவ †ருணகிரி நாதர்
விமல‡சர சோதிப் பெருமாள்காண்-
சனகிமண வாளன் மருகனென xவேத
சதமகிழ்கு மாரப் பெருமாள்காண்-
சரணoசிவ காமி **யிரணகுல காரி
தருமுருக நாமப் பெருமாள்காண்-
இனிதுவன மேவு ††மமிர்தகுற மாதொ
டியல்பரவு காதற் பெருமாள்காண்-
இணையி‡‡லிப தோகை xxமதியின்மக ளோடு
மியல் ooபுலியூர் வாழ் பொற் பெருமாளே. (க)

---

* விரகு—உற்சாகம். "வணிகன்.. ஒரு நாள்.. வனஞ் சென்று விரகிற் புக்கான்"—மேருமந்தர புராணம்-342.

† அருணசலேசுரரை முருகவேள் என்கின்றார், சிவன் வேறு முருகன் வேறு அன்று ஆதலின்;
"செம்மைய ஞானசத்தித் திருவுருக்கொண்ட செம்மல்
எம்மின் வேறல்லன் யாமும் அவனின் வேறல்லேம் கண்டீர்"
—தணிகைப் புராணம்.

‡ சரசோதி— சரம்-சுவாசம். இறைவனே நம்முள் உயிர்ப்பாய் (மூச்சாய்) நிற்கின்றான்—
"என்னுளே உயிர்ப்பாய்ப் புறம் போந்து புக்
கென்னுளே நிற்கும் இன்னம்பர் ஈசனே"- அப்பர்-5-21-1.

x வேத சதம்—வேதமெல்லாம்.

o 'சிவகாமி'.. சிவகாமசுந்தரி—சிதம்பரத்தில் தேவி பார்ப்பதியின் பெயர். "சென்று தொழ அருள் சுரக்கும் சிவகாமசுந்தரி தன் நின்ற திருநிலை போற்றி"—கோயிற் புராணம்

** இரண குல ஹரி — போர் செய்யும் அவுணர் குலத்தை ஹரித்தவள்.

†† அமிர்தகுறமாது—அமுதாசனத்தி குறமடவாள்"
—திருப்புகழ்-582.

(தொடர்ச்சி பக்கம்-355 பார்க்க)

உன்னை ஆய்ந்து ஓதும் அடியார்களிடம் பொருந்தி அவர்களிடம் விளையாடுகின்ற உற்சாகமும், இன்பமும், ஆசையும் உடைய பெருமாள் நீதான்;

பிரமன், முநிவர்கள், தேவர்கள், அருணசலேசுரர், பரிசுத்தமாய் (எனது) மூச்சுள் (உயிர்ப்புள்) விளங்கும் ஜோதிப் பெருமாள்—(எல்லாம்) நீதான்—

(ஜானகி) சீதையின் கணவன் (ஸ்ரீராமருடைய) மருமகன் என்று வேதசதம் (நூற்றுக் கணக்கான வேதங்களும்-சகல வேதங்களும்) கூறி மகிழ்கின்ற குமாரப் பெருமாள் நீதான்—

அடைக்கலம் பாலிக்கும் சிவகாமி, போர் செய்யும் (அவுணர்) குலத்தை (ஹரித்தவள்)— அழித்தவள் ஈன்றருளிய, முருகன் என்னும் திருநாமத்தை உடைய, பெருமாள் நீதான்—

சுகமாக (வள்ளிமலைக்) காட்டில் திணைபுனத்தில் இருந்த இனிய குறமாது (வள்ளியுடன்) உழுவலன்பு விரிந்த காதல்பூண்ட பெருமாள் நீதான்—

ஒப்பற்ற யானை (வளர்த்த) மயில் போன்ற தேவசேனையாம் அறிவு நிறைந்த நங்கையுடன் (அல்லது தேவசேனையுடனும் வள்ளியுடனும்) தகுதி கொண்ட புலியூரில் வாழ்கின்ற அழகிய பெருமாளே!

(354-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி)

‡‡ இபதோகை—தேவயானையம்மை.

xx மதியின் மகள்—மதி என்பதற்கு யானை என்றும் பொருள் உளது. "கோண்மதித் திடர் கிடந்தன"-கம்ப ராமா-நாகபாசம்-136 இபதோகை, யானை மகள் இரண்டும்-ஒரே பொருளின.

இனி, 'வள்ளி" என்னும் சொல்லுக்கு (மதி) சந்திரன் என்னும் பொருள் உண்டு. "வள்ளி—தண்கதிர் மண்டிலம்"— தொல்கா. பொருள் 88 உரை—எனவே மதியின் மகள் என்பது வள்ளியைக் குறிக்கும்.

oo புலிக்கால் முநிவர் — வியாக்ரபாதர்—தொழுது நின்ற தலமாதலின் சிதம்பரம் புலியூர் எனப்படும்.

591. துதி

தத்ததன தான தத்ததன தான
தத்ததன தான தனதான

கைத்தருண சோதி யத்திமுக வேத
*கற்பக†ச கோத்ரப் பெருமாள்காண்-
கற்புசிவ காமி நித்யகலி யாணி
கத்தர்குரு நாதப் பெருமாள்காண்;
‡வித்துருப ராம ருக்குமரு கான
வெற்றி யயில் பாணிப் பெருமாள்காண்-
வெற்புளக டாக முட்குதிர xவீசு
வெற்றிமயில் வாகப் பெருமாள்காண்;
சித்ரமுக மாறு முத்து மணி மார்பு
திக்கினினி லாதப் பெருமாள்காண்-
தித்திமிதி தீதெ ஞெத்திவிளை யாடு
சித்திரகு மாரப் பெருமாள்காண்;
சுத்தoவிர சூரர் பட்டுவிழ வேலை
தொட்டகவி ராஜப் பெருமாள்காண்-
துப்பு**வளி யோடு மப்புலியூர் மேவு
சுத்தசிவ ஞானப் பெருமாளே. (உ)

---

* சிதம்பரத்தில் மேலைக் கோபுர வாயிலில் வீற்றிருக்கும் கணபதி—கற்பக விநாயகர்; "புலியூர் புகழ்சொற்பதப் பொருளாகுவ அணிகோபுரக் கற்பகத் தனியானை கழல்களே"—கோயிற்புராணம்.

† சகோத்ரம் — ஒரே கோத்திரம் — எனலுமாம்; "சதாசிவ கோத்திரன்"—என்றார் பிறிதோரிடத்து—திருப்புகழ் 330.

‡ வித்துருபம் — விந்துருபம்: மழைத்துளி பெய்யும் மேகவண்ணம்.

x "வாசி விசைகொண்ட வாகனப் பீலியின் கொத்து அசைபடு கால் பட் டசைந்தது மேரு" (கால்-காற்று)
—கந்தர் அலங் 11.

o வீர, ** வள்ளியோடும்.

591

துதிக்கையை உடையவரும், இளமை வாய்ந்தவரும், ஜோதிசொரூபம் உடையவரும், யானை முகத்தைக் கொண்டவரும், வேதப்பொருளும், கற்பக விநாயகர் என்னும் திருநாமங் கொண்டவருமான கணபதியின் சகோதரப் பெருமாள் நீதான்—

கற்பு நிறைந்த சிவகாமசுந்தரியும், நித்திய கலியாணியுமான பார்வதியின் (கத்தர்) தலைவராம் சிவபிரானுடைய குருநாதப் பெருமாள் நீதான்—

விந்து ரூபம்—மழைத்துளி பெய்யும் மேகவண்ணம் கொண்ட ஸ்ரீராமருக்கு மருகனான — ஜெய வேற்கைப் பெருமாள் நீதான்—

மலைகள் உள்ள அண்ட கோளங்கள் அஞ்சுகின்ற வலிமையுடன் (கலாபத்தை) வீசும் வெற்றி மயிலை வாகனமாகக் கொண்ட பெருமாள் நீதான்—

அழகிய முகங்கள் ஆறும், முத்துமணி (மாலைகள் கொண்ட) திருமார்பும் (திக்கினின்) எத்திக்கிலும் இல்லாத (அழகையும் ஒளியையும் கொண்டுள்ள) பெருமாள் நீதான்—

தித்திமிதி தீதென்று தாளமிட்டு விளையாடும் அழகிய குமாரப் பெருமாள் நீதான்—

சுத்த வீரனே! சூரர்கள் அழிந்து விழும்படி வேலாயுதத்தைச் செலுத்தின பெருமாள் நீதான்! கவிராஜப் பெருமாள் நீதான்—

(துப்பு) தூய்மை கொண்ட வள்ளி நாயகியோடும் அந்தப் புலியூர் என்னுந் தலத்தில் மேவும் பெருமாளே! சுத்த சிவஞானப் பெருமாளே!

592. தரிசனை பெற.

தனதனன தனன தந்தத் தனதானா

இருவினையின் மதிமயங்கித் திரியாதே—
*எழுநரகி லுழலு நெஞ்சுற் றலையாதே;
†பரமகுரு அருள்நி னைந்திட் டுணர்வாலே—
பரவுதரி சனையை யென்றெற் கருள்வாயே;
தெரி‡தமிழை யுதவு சங்கப் புலவோனே—
சிவனருளு முருக செம்பொற் கழலோனே;
கருணைநெறி புரியு மன்பர்க் கெளியோனே—
xகனகசபை மருவு கந்தப் பெருமாளே. (௧)

593. கழல் பெற

தனன தனதன தானன தந்தத்
தனன தனதன தானன தந்தத்
தனன தனதன தானன தந்தத் தனதான

குகனெ குருபர னேயென நெஞ்சிற்
புகழ அருள்கொடு நாவினி லின்பக்
குமுளி ○சிவவமு தூறுக வுந்திப் பசியாறிக்—
கொடிய இருவினை மூலமும் **வஞ்சக்
கலிகள் பிணியிவை வேரொடு சிந்திக்
குலைய ††நமசிவ யோமென கொஞ்சிக் களிகூரப்;

---

* எழுநரகு—பாடல் 535-பக்கம் 222-கீழ்க்குறிப்பு.

† அருணகிரியாரின் வரலாறு சம்பந்தப்பட்ட வரையில் 'பரமகுரு' என்பதற்கு பரமேசுரனாகிய குரு என்றே பொருள் காணலாம். ஏனெனில் அருணாசலேசுரரே இவருக்குக் குருவாக அருள் புரிந்துள்ளார். இது "அமுத மொழிகொடு தவநிலை அருளிய பெரிய குணதரர் உரைசெய்த மொழி" எனவரும் திருப்புகழால் (1006) ஒருவாறு உணரக்கிடக்கின்றது.-"அருணகிரிநாதர் வரலாறு" பக்கம் 4, 5, (கீழ்க் குறிப்பு 3).

‡ உக்கிரபாண்டியராக முருகவேள் மதுரையில் அரசுபுரிந்து சங்கப் புலவர்களுடன் தமிழ் ஆய்ந்தார்.

"குமரவேள் வழுதி உக்கிரன் எனப்பேர் கொண்டதும்
தண்டமிழ் மதுரங் கூட்டுண எழுந்த வேட்கையால்"
—மதுரைக் கலம்பகம்-93.

திருவள்ளுவமாலையில் உக்கிரப் பெருவழுதியாரின் பாடல் ஒன்று உளது. [தொடர்ச்சி பக்கம் 359 பார்க்க]

592.

இருவினையினால் (என்னுடைய) அறிவு மயக்கம் அடைந்து (நான) திரியாமல்

ஏழு நரகங்களிலும் கலக்க முறுதற்கு உரிய நெஞ்சத்தைப் படைத்து (நான்) அலையாமல்

சிறந்த குருமூர்த்தியின் திருவருளை நினைவில் வைத்து ஞானத் தெளிவால்

போற்றுதற்குரிய (உனது) தரிசனக் காட்சியை என்றைக்கு எனக்கு அருளபுரிவாய்,

(யாவரும்) தெரிந்து (மகிழத்தக்க) தமிழை ஆய்ந்து உதவின சங்கப் புலவனாய் விளங்கினவனே!

சிவபெருமான் பெற்றருளிய முருகனே! செவ்விய பொன்னாலாய கழலை அணிந்தவனே!

அருள் நெறியை அநுஷ்டிக்கும் அன்பர்களுக்கு எளியவனே!

கனகசபையில் வீற்றிருக்கும் கந்தப் பெருமாளே!

(தரிசனையை என்று எற்கு அருள்வாய்)

593.

குகனே! குருபரனே என்று மனம்கொண்டு நான் புகழவும், (உனது) அருளின் துணைகொண்டு (எனது) உள் நாவில் இன்பரசத்தின் குமிழி பொங்கச் சிவ அமுது ஊறுவதால் வயிற்றுப் பசியாறி—

பொல்லாத இருவினைகளின் மூலப்பகுதி, (வஞ்சகக்) கொடிய கேடுகள், நோய்கள் இவையெல்லாம் வேரோடு தொலைந்து அழிவுறவும், "நமசிவய ஓம்" என (மந்திரத்தை) அன்புடன் ஓதி மகிழ்ச்சி நிரமபவும்,

---

[358ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி]

x கனகசபை—பொன்னம்பலம். இது பஞ்ச சபைகளுள் ஒன்று. ரத்னசபை—திருவாலங்காடு; ரஜதசபை(வெள்ளியம்பலம்)—மதுரை; தாம்பிரசபை—திருநெல்வேலி ; சித்திரசபை—திருக்குற்றாலம்.

o "சிவஞானமுதே பசியாறி"—எனவரும் பாடல் 563-பக்கம் 282 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

** வஞ்சம் — கொடுமை—"வஞ்சக் கருங்கடல்நஞ் சுண்டார் போலும்"—அப்பர்-6.21-4.

†† 'நமசிவய'—இது ஸ்தூல பஞ்சாக்ஷரம்—பாடல் 262-பக்கம் 152 கீழ்க்குறிப்பு.

*பகலு மிரவுமி லாவெளி யின்புக்
குறுகி யிணையிலி நாடக செம்பொற்
பரம கதியிது வாமென சிந்தித் தழகாகப்-

†பவள மனதிரு மேனியு டன்பொற்
சரண ‡அடியவ ரார்மன வம்பொற்
றருண சரண்மயி லேறியு னம்போற் கழல்தாராய்;

தகுட தகுதகு தாதக தந்தத்
திகுட திகுதிகு தீதக தொந்தத்
தடுடு டுடுடுடு டாடக டிங்குட் டியல்தாளம்-

xதபலை திமிலைகள் பூரிகை பம்பைக்
oகரடி தமருகம் வீணைகள் பொங்கத்
தடி**ய முனவுக மாருத சண்டச் சமரேறிக்;

கன மறைபட ஆடிய செம்புட்
பசிகள் தணிவுற சூரர்கள் மங்கக்
கடல்க ளெறிபட நாகமு மஞ்சத் தொடும்வேலா-

கயிலை மலைதனி லாடிய தந்தைக்
குருக மனமுன நாடியெ கொஞ்சிக்
கனக சபைதனில் மேவிய கந்தப் பெருமாளே. (௬)

---

* "பகலும் இரவும் இலாவெளி"—பாடம் 303-பக்கம் 250-கீழ்க் குறிப்பு.

† முருகன் பவள மேனியன்—
" தாமரை புரையுங் காமர் சேவடிப்
பவழத் தன்னமேனி . சேவலங் கொடியோன் "
—குறுந்தொகை-கடவுள் வாழ்த்து.

‡ அடியவரார்—'ஆர்' விகுதி உயர்வைக் குறிக்க எழுந்தது. அடியவர் (ஆர்) மன்ன—அடியார்கள் நிறைந்து பொருந்தி வர —எனவுமாம்.

அடியவர்தம் மனமாகிய...மயிலில் ஏறீ! (ஏறுபவனே) எனவும் பொருள் காணலாம்.

x தபலை—பதலை; ஒருவித வாத்தியம்.

O கரடி—கரடிகை: ஒரு பறை.

** அழன், அழனம்—பிணம்.

பகலும் இரவும் இல்லாத வெளியில் இன்பத்தை அணுகி அடைந்து, ஒப்பிலாத (இறைவனுடைய) திருவிளையாடலும், செவ்விய அழகிய பரமகதியும் இதுவே ஆகும் என்று உணர்ந்து நான் அழகிய நிலையைப் பெறவும்—

பவளம் (அன்ன) போன்ற திருவுருவத்துடன்—நீ உன் அழகிய திருவடியை (அடைந்த) (அடியவரார்) அடியார்கள் (மன) மன்ன—பொருந்தி உடன்வர அழகிய, பொலிவுள்ள, இளமை வாய்ந்த—அடைக்கலம் தர வல்ல (அல்லது பாதங்களை உடைய) மயில்மீது ஏறி உனது அழகிய பொன் அனைய திருவடியைத் தந்தருளுக;

தகுட தகுதகு......டாடக டிங்குட் என்று ஒலிக்கும் தாளமும்,

(தபலே)—(தபளா) மத்தள வகை, (திமிலைகள்) பறைவகை, (பூரிகை) ஊதுகுழல், (பம்பை) பறைவகை, (கரடி) கரடி கத்துவதுபோல ஒலி செயும் பறைவகை, (தமருகம்) உடுக்கை, வீணைகள் இவையெலாம் பேரொலி எழுப்பத், (தடி) தடியப்பட்ட—கொல்லப்பட்ட (அழுணம்) பிணங்கள், (உக) சிதறிவிழ, வாயு வேகத்துடன் கொடிய போர் செய்யப் புகுந்து—

ஆகாயம் மறைவுபட (வந்து பந்தரிட்டது போலக்—களிப்புடன்) கூத்தாடும் செவ்விய (கருடன் முதலான) பறவைகளின் பசிகள் அடங்கவும், சூரர்கள் அழிவுறவும், கடல்கள் அலையுண்ணவும், ஆதிசேடனும் (அல்லது அஷ்ட நாகங்களும்) அஞ்சவும் செலுத்தின வேலாயுதனே!

கயிலாய மலையில் திருவிளையாடல் செய்யும் தந்தைக்கு—சிவபிரானுக்கு—(உருக மனம்) மனம் உருக, முன்பு, விருப்பத்துடன், அவருடன் கொஞ்சி விளையாடிக் கனகசபையில் வீற்றிருக்கும் கந்தப் பெருமாளே!

(பொற்கழல் தாராய்)

594. கழலைப்பற்றிக் கரையேற

தந்தனத் தத்தன தந்தனத் தத்தன
தந்தனத் தத்தன தந்தனத் தத்தன
தந்தனத் தத்தன தந்தனத் தத்தன தந்ததான

வண்டையொத் துக்கயல் கண்சுழற் றுப்புரு
வஞ்சிலைக் குத்தொடு அம்பை யொத் துத்தொடை
வண்டுசுற் றுக்குழல் கொண்டலொத் துக்கமு . கென்பகீவம்-

பந்தரத் தைக்*கட பொங்கிபத் துப்பணை
கொம்பையொத் துத்தன முந்து †குப்பத்தெரு
வந்துளத் திப்பொரு மங்கையர்க் கைப்பொரு ளன்பினாலே;

கொண்டழைத் துத்தழு வுங்கைதட் டிற்பொருள்
கொண்டுதெட் டிச்சர சம்புகழ்க் குக்குன
குங்‡குழற் கிப்படி நொந்துகெட் டுக்குடில் மங்குறுமல்-

கொண்டுசத் திக்xகட லுண்டுகுப் பத்துனி
னன்பருக் குச்செயல் தொண்டுபட் டுக்கமழ்
குங்குமத் திற்சர ணம்பிடித் துக்கரை யென்றுசேர்வேன்;

அண்டமிட் டிக்குட டிண்டிமிட் டிக்குகு
டந்தகொட் டத்தகு டிங்குதொக் கத்தம
டஞ்சகட் டைக்குண கொம்புடக் கைக்கிட லென்பதாளம்-

---

* கடம் பொங்கு—என்பது கட பொங்கு என்றாயிற்று; கடம்—மதம்.

† குப்ப—கூப்ப—குவிய.

‡ குழற்கு—குழலையுடையார்க்கு,

x கடல் உண்டு உகுப்ப தன் நின் அன்பர்—அகஸ்தியர்.

594.

வண்டு போன்ற கயல்மீன் அனைய கண் தன் சுழற்சியால் புருவமாகிய வில்லில் தொடுக்கப்பட்ட அம்பை நிகர்க்கவும், (அணிந்துள்ள) மாலையில் வண்டானது சுற்றுகின்ற கூந்தலானது மேகத்தை நிகர்க்கவும், (கமுகென்ப க்ரீவம்) க்ரீவம்—கழுத்து கமுகு போலுளது என்று சொல்லும்படியும்—

மந்தரமலையை, மதம் பொங்குகின்ற யானையின் பருத்த தந்தங்களை—நிகர்த்து கொங்கைகள் முன்னிட்டுக் குவியத், தெருவிலே வந்து, வஞ்சித்துச் சண்டைசெயும் (அல்லது) மாறுபடும் மகளிர தமது கையிற கிடைத்த பொருளின் பொருட்டுக் காட்டும் அன்பினாலே—

(தமது வீட்டுக்குள் அழைத்துக் கொண்டுபோய்த் தழுவுங் கைகளால், தட்டிலே பொருளைப் பெற்றவுடன், வஞ்சனை எண்ணத்துடன் (சரசம்) காமலீலைகளைச் செய்தும், புகழ்ந்தும், கொஞ்சிப் பேசுகின்ற (குழலையுடையார்)— ஆகிய பொது மாதர்கள் பொருட்டு இவ் வண்ணம் நான் மனம் நொந்து நைந்து, உடம்பு வாட்டம் அடையாமல்—

(கொண்டு சத்தி) சக்திகொண்டு—தனது ஆற்றல் கொண்டு, கடலை உண்டு உமிழ்ந்து உனை அடுத்த உனது அனபராம் அகத்தியருக்குப் பணிசெய்து தொண்டு பட்டு, நறுமணம் வீசும் செஞ்சாந்துள்ள திருவடிகளைப் பற்றி (முத்திக்) கரையை என்று அடைவேன்!

அண்டம் (அண்டங்களில்) (மிட்டி) (மி ண் டி)— நெருங்கி, (குட) வளைய (சூழ) டிண்டிமிட்டி என்று (குடந்த கொட்ட) குடந்தம்-குடம் (குடமுழ அல்லது கடவாத்தியம்) கொட்ட-முழக்கச்செய்து, (அவ் வொலிக்குத்) தகு-தகுந்த "டிங்கு" என்னும் ஒலி (தொக்க), ஒன்றுகூடத், (தமடம்) தம் பட்டம் — (பறைவகை), (சகட்டை) — சகண்டை — துந்துபி என்னும் முரசு, சிறந்த (கொம்பு) ஊதுகொம்பு, (டக்கை)—(இடக்கை) இடக்கையாற் கொட்டும் தோற் கருவி, இவை தமக்கு (இடல்) உதவியாய் ஒலிக்கும் தாளம்—

அண்டமெட் டுத்திசை யும்பல்சர்ப் பத்திரள
கொண்டல்பட் டுக்கிரி யும்பொடித் துப்புல
னஞ்சவித் துத்திர ளண்டமுட் டத்துகள் வந்தசூரர்;

அண்டமற் றுக்குட லென்புநெக் குத்தச
னங்கடித் துக்குடி லஞ்சிவப் பச்*செநிர்
கண்டெறிக் கத்தலை பந்தடித் துக்கையி லங்குவேலால்-

கண்களிக் கக்கக னந்துளக் கப்புக
ழிந்திரற் குப்பதம் வந்தளித் துக்கன
கம்பலத் திற்குற மங்கைபக் கத்துறை தம்பிரானே.(ரு)

595. விலைமாதர்மீதுள்ள மயக்கு அற

தந்த தந்தனத் தான தந்தன
தந்த தந்தனத் தான தந்தன
தந்த தந்தனத் தான தந்தன தந்ததான

கொங்கு லின்குழற் கார்மு கஞ்சசி
மஞ்ச ளின்புயத் தார்ச ரம்பெறு
கண்கள் கொந்தளக் காது கொஞ்சுக செம்பொனாரம்-

கந்த ரந்தரித் தாடு கொங்கைக
ளும்ப லின்குவட் டாமெ னுங்கிரி
கந்த முஞ்சிறுத் தேம லும்பட சம்பைபோல;

அங்க மைந்திடைப் பாளி தங்கொடு
†குந்தி யின்குறைக் கால்ம றைந்திட
அஞ்சி லம்பொலிப் பாட கஞ்சரி கொஞ்சமேவும்-

---

* செநிர்—செந்நீர்: இரத்தம்.

† குந்தியின் குறைக்கால்—குதிக்கால்.

அண்டங்களும், எட்டுத் திசைகளும், (உம்பல்) அஷ்ட கஜங்களும், பாம்பின் கூட்டங்களும், (அஷ்டநாகங்களும்) மேகமும் குலைபட்டு, மலைகளும் பொடியாய், பொறிகள் ஐந்தையும் (அவித்து) கெடுத்து திரண்ட அண்டங்களில் முழுமையும் தூசி உண்டாக (எதிர்த்து) வந்த சூரர்கள்—

(கண்டம்) கழுத்து அறுபட்டுப்போய், குடலும், எலும்பும், நெகிழ்ந்து (தளர்ச்சியுற்று) (தசனம்) பற்களைக் கடித்துக் (குடிலம்)—சடை (தலைமயிர்) சிவப்ப, ரத்தம் கண்களினின்றும் வெளிபட்டுச் சிதற (அந்த சூரர்களின்) தலையைப் பந்து அடிப்பதுபோல் அடித்துத் தள்ளி யெறிந்து, கையில் (இலங்கு) விளங்கும் வேலாயுதத்தால்—

கண் குளிர்ச்சி அடைந்து மகிழ, விண்ணுலகம் (இழந்த பொலிவு மீண்டும்) வரப்பெற்றுச் செழிப்புறத், தன்னைப் புகழ்ந்த இந்திரனுக்கு அவனுடைய இந்திர பதவியை (அளித்து) அநுக்ரகஞ் செய்து கொடுத்து (கனகம்பலத்தில்) பொன்னம்பலத்திற் (குறமகள்) வள்ளி யம்மையின் பக்கத்தில் வீற்றிருக்கும் தம்பிரானே!

(சரணம் பிடித்துக் கரை என்று சேர்வேன்)

595.

இருள் போன்ற கூந்தலாகிய கார் (மேகத்தைக் கொண்டவர்கள்), முகம் சந்திரனை ஒத்தவர்கள், மஞ்சள் விளங்கும் கையினர்கள், அம்பு போன்ற கண்களை உடையவர்கள், (கொந்தளம்) தலைமயிர்ச் சுருள் காதைக் கொஞ்சும்படிக் கொண்டவர்கள், செம்பொன் மாலை

கழுத்தில் அணிந்து, அசைகின்ற கொங்கைகள் (உம்பல்) யானைபோலும், (குவடு) திரட்சி கொண்டதான மலையாய், அதில் நறுமணமும் சிறிதளவு தேமலும் தோன்ற, மின்னல்போல

(அங்கு அமைந்து இடை) இடையானது அங்கு அமையப்பெற்று, பட்டு ஆடைகொண்டு குதிக்கால் மறையும்படி உடுத்து, அண் (அடுத்துள்ள) சிலம்பும், ஒலிக்கின்ற பாடகம் என்கின்ற காலணியும், (சரி) கைவளையுடன், (ஒத்து) ஒலிக்க உள்ளவர்களாய்—

அஞ்சு கங்குயிற் பூவை யின்குரல்
அங்கை பொன்பறிக் கார பெண்களோ
டண்டி *மண்டையர்க் கூழி யஞ்செய்வ தென்றுபோமோ
சங்கு பொன தவிற் காள முந்†துரி
யங்கள் துந்துமிக் காட திர்ந்திட
சந்த செந்தமிழ்ப் பாணர் கொஞ்சிட அண்டகோசம்-
சந்தி ரன்பதத் தோர்வ ணங்கிட
இந்தி ரன்குலத் தார்‡பொ ழிந்திட
x தந்தி ரம்புயத் தார்பு கழ்ந்திட வந்தசூரைச்;
செங்கை யுஞ்சிரத் தோடு பங்கெழ
அந்த கன்புரத் தேற வஞ்சகர்
செஞ்ச ரந்தொடுத் தோ டம்புரி கந்தவேளே-
திங்க ளொண்முகக் காமர் **கொண்டவன்
கொங்கை மென்குறப் பாவை யுங்கொடு
சேம்பொ னம்பலத் தேசி றந்தருள் தம்பிரானே.(சு)

596. யாக்கையை வெறுத்தல்

தந்த தந்தன தந்த தந்தன
தந்த தந்தன தந்த தந்தன
தந்த தந்தன தந்த தந்தன தனதான

கொந்த ளம்††புழு கெந்த வண்பனி
‡‡ரம்ப சம்ப்ரம ணிந்த மந்தர
கொங்கை வெண்கரி கொம்பி ணங்கிய மடமாதர்-

* மண்டையர்—வேசையர்-திருப்புகழ் 88.
† துரியம்—தூரியம். முரசப்பறை.
‡ பொழிந்திட—புஷ்ப மாரி சொரிய
x தந்திரம்—யாழ் நரம்பு-ஆகுபெயராய்-யாழ்.
o சூரனை வென்ற உடன் முருகவேள் ஆடிய கூத்து, துடிக் கூத்து. அசுரர் படைகளை எல்லாம் வென்றபின் முருகவேள் குடையைத் தாழ்த்து ஆடின கூத்து குடைக் கூத்து.
"சூர்த்திறங் கடந்தோன் ஆடிய-துடியும்"
படைவீழ்த் தவுணர் பையுள் எய்தக்
குடைவீழ்த் தவர்முன் ஆடிய குடையும்'—சிலப்.-கடலாடு-51.
** "கொண்டவ" அல்லது-'கொண்டவன்" என்பது பாடமாயின் சந்தம் தெளிவு பெறும். 'வன்கொங்கை'—"சிந்துரம் பணைக் கோடு கொங்கை குறமங்கை" ஆதலின் —திருப்புகழ்-598.
†† புழு கெந்த—புழுகு கந்த.
‡‡ ரம்ப—நிரம்ப-திருப்புகழ் 606-பார்க்க.

அழகிய கிளி, குயில், நாகணவாய்ப்புள் இவைகளின் குரல் கொண்டவர்களாய், அழகிய கையில் பொன்னைப் பறிக்கின்ற (கொள்ளைக்காரர் போன்ற) விலைமாதர்களை (நான்) நெருங்கி, அந்த (மண்டையர்க்கு) வேசையர்க்குச் சேவக வேலை செய்வது என்று தொலையுமோ!

சங்கு, அழகிய தவில் (மேளவகை), (காளம) ஊது கொம்பு, அவையுடன் (தூரியங்கள்) முரசப்பறைகள், (துந்துமி) பேரிகை—ஆகிய வாத்தியக் (காடு) கூட்டம், மிகுதி—அதிர்ச்சி செய்து ஒலிக்க, அழகிய செந்தமிழ்ப் பாடல்கள் பாடவல்ல பாணர்சாதியர் அருமையாக அன்புடன்பாட, (அண்டகோசம்) அண்ட கடாகம் (அண்ட உருண்டையின் மேல் ஓடு) வரையில் உள்ளோரும்—

சந்திர மண்டலத்தில் உள்ளோரும் வணங்கவும், (இந்திரன் குலத்தார்) தேவர்கள் பூமாரி சொரியவும், (தந்திரம் புயத்தார்)—(யாழ் ஏந்தும் கையினர்)—கந்தருவர் புகழ்ந்திடவும், எதிர்த்து வந்த சூரனுடைய

செவ்விய கைகளும், சிரத்துடன் பாகப்படும்படி (துண்டாக அற்றுப்போகவும்), யமனுடைய ஊரில் ஏற வஞ்சகர் (வஞ்சகராம் அரக்கர்கள்) போய்ச் சேரவும், சிறந்த அம்புகளைச் செலுத்தி நடனம் புரிந்த கந்தவேளே!

திங்களின் (பூரண மதி) போன்ற, குளிர்ந்த ஒளியை உடைய முக அழகு கொண்டவளும், வலிய கொங்கைகளைக் கொண்ட மென்மை வாய்ந்தவளுமான (குறப்பாவை) வள்ளியுடனே செம்பொன்னாலாய அம்பலத்தில்—கனக சபையில்—மேம்பட்டு விளங்கி அருளும் தம்பிரானே!

(பெண்களொடண்டி...ஊழியஞ் செய்வதென்று போமோ)

596.

(கொந்தளம்) தலைமயிரில் புனுகுசட்டமும் வாசனையுள்ள நல்ல பன்னீரும் நிரம்பச் சிறப்பாக அணிந்துள்ள மந்தர மலைபோற் பருத்த கொங்கைகள் என்னும் வெண்ணிற முள்ள யானைத் தந்தங்கள் பொருந்தியுள்ள (மடமாதர்) அழகிய மாதர்கள்—

கொந்த ணங்குழ லின்ப மஞ்சள
ணிந்து சண்பக வஞ்சி ளங்கொடி
கொஞ்சு பைங்கிளி யன்பெ னுங்குயில் மயில்போலே;

வந்து *பஞ்சணை யின்ப முங்கொடு
கொங்கை யும்புய முந்த ழும்புற
மஞ்சு வொண்கலை யுங்கு லைந்தவ மயல்மேலாய்—

வஞ்சி னங்கள்தி ரண்டு கண்செவி
யுஞ்சு கங்களதி ரும்பி முன்செய்த
வஞ்சி னங்களு டன்கி டந்துட லழிவேனோ;

தந்த னந்தன தந்த னந்தன
திந்தி மிந்திமி திந்தி மிந்திமி
சங்கு வெண்கல கொம்பு துந்துமி பலபேரி—

சஞ்ச லஞ்சல கொஞ்சு கிண்கிணி
†தங்கு டுண்டுடு டுண்டு டன்பல
சந்தி ரம்பறை பொங்கு வஞ்சகர் களமீதே;

சிந்த வெண்கழு ‡கொங்கு பொங்கெழு
செம்பு ளங்கரு டன்ப ருந்துகள்
செங்க ளந்திகை யெங்கு மண்டிட விடும்வேலா—

x திங்க ளிந்திர னும்ப ரந்தர
ரும்பு கழுந்துரு கும்ப ரன்சபை
செம்பொ னம்பல மங்கொ ளன்பர்கள் பெருமாளே.(எ)

---

* பஞ்சணை—பஞ்ச சயனம் எனக் கொண்டால் ;அன்னத்தூவி, இலவம் பஞ்சு, செம்பஞ்சு, மயில்தூவி, மெத்தை வெண்பஞ்சு— இவை ஐந்தால் ஆய மெதத்தை.

† "தங்கு டுண்டுடு டுண்டு டுண்டுடு
சந்ததம் பறை பொங்க"—என்றும் பாடம்.

‡ ஓங்கு—ஓங்கு-"ஓங்கு மாகடல் ஓதம் வந்துலவும் ஒற்றியூர்" —சுந்தரர்-7-54-3.

x 'திங்கள் இந்திரன் உம்பர் கந்தரர்
சென்றிறைஞ்சிடு மம்பரன் சபை
செம்பொ னம்பல மெங்கு மன்பர்கள் பெருமாளே"
—என்றும் பாடம்.

பூங்கொத்துக்கள் (அண் அம் குழல்) சேர்ந்துள்ள அழகிய கூந்தலை உடையவராய், சுகந்தரக்கூடிய மஞ்சளைப் பூசிக்கொண்டு, சண்பக மலர்சூடி, வஞ்சியின் இளமை வாய்ந்த கொடிபோல விளங்கிக், கொஞ்சுகின்ற பச்சைக்கிளி போலவும், அன்பு வாய்ந்த குயில்போலவும் மயில்போலவும் —

வந்து, பஞ்சு மெத்தையில் இன்பத்தையும் கொடுக்கும் கொங்கைகளும், புயங்களும் வடுப்பட, அழகிய நல்ல ஆடையும் கலைந்து, (அவம்) கேடும், காம இச்சையும் மேற்படுவதாய்

சபதமொழிகளை நிரம்பச்சொல்லி, கண்கள், காதுகள் இவைகள் கொடுத்திருந்த சுகங்கள் மாறுபட்டு (குருடாய், செவிடாய்) முன்பு செய்திருந்த சூள்களுடன் (சபத மொழிகள் நிறைவேறுமல்) (பாயிற்) படுக்கையாய்க் கிடந்து உடலம் அழிவேனோ ! (இறந்து படுவேனோ) !

தந்த னந்தன தந்த னந்தன... திந்தி மிந்திமி என்று சங்கும், வெண்கல (ஊது) கொம்பும், (துந்துமி) பேரிகை முதலான பல முரசவாத்தியங்கள்,

சஞ்சலஞ் சல என்று கொஞ்சும் கிண்கிணியுடன் பொருந்தும் டுண்டுடு டுண்டு என்னும் ஒலியுடன் பல (சந்திர அம்பறை) (சந்திரன் போல) வட்ட வடிவுள்ள அழகிய பறைகளின் (ஒலி) (பொங்கு) பொங்க-மிக்கு எழ- (வஞ்சகர்) அசுரர்கள் போர்க்களத்திலே—

மடிய வெண்ணிறக் கழுகுகளும் ஓங்கி உயர்ந்து எழுகின்ற செம்மைநிறப் பக்ஷியாகிய கருடனும் பருந்துகளும் (ரத்தத்தால்) செந்நிறம் கொண்ட போர்க் களத்தின் பக்கங்கள் எங்கிலும் நெருங்கி அடையச் செலுத்தின வேலனே !

சந்திரனும் இந்திரனும் (உம்பர்) தேவர்களும் (அந்தரர்) மற்றும் விண்ணில் உறைவோர்களும் புகழ்ந்து உருகும் இறைவனது சபையாகிய செவ்விய பொன்னம்பலத்தை அழகாகக் கொண்ட பெருமாளே ! அன்பர்கள் பெருமாளே !

(உடல் அழிவேனோ)

597. பதம் பெற

தந்தன தந்தன தான தந்தன
தான தனந்தன தான தந்தன
** ** ** ** தந்ததான

மந்தர மென்குவ டார்த னங்களி
லார மழுந்திட வேம ணம்பெறு
சந்தன குங்கும சேறு டன்பனி
நீர்கள் கலந்திடு வார்மு கஞ்சசி
மஞ்சுறை யுங்குழ லார்ச ரங்கயல்
வாள்விழி செங்கழு நீர்த தும்பிய கொந்தளோலை—

வண்சுழ லுஞ்செவி யார்நு டங்கிடை
வாடந டம்புரி வார்*மருந்திடு
விஞ்சையர் கொஞ்சிடு வாரி ளங்குயில்
மோகன வஞ்சியர் போல கம்பெற
வந்தவ †ரெந்தவுர் நீர றிந்தவர்
போல இருந்ததெ னுமயங்கிட இன்சொல்கூறிச்;

சுந்தர ‡வங்கண மாய்நெ ருங்கிநிர்
வாருமெ னும்படி யால கங்கொடு
பண்சர சங்கொள வேணு மென்றவர்
சேம வளந்துறு தேன ருந்திட
துன்றுபொ னங்கையின் மீது கண்டவ
ரோடு விழைந்துமெ கூடி யின்புறு மங்கையோரால்—

---

* மருந்திடுதல்—பாடல்-230 பக்கம்-74 பார்க்க.

† எந்த வுர்—எந்த ஊர்.

‡ வங்கணமாய்—உற்ற நேசமாய்.

597.

மந்தரம் என்று சொல்லப்பட்ட மலைபோன்ற கொங்கைகளில் (கழுத்தில் அணிந்துள்ள) பொன்மாலை அழுந்திக் கிடக்க, நறுமணங் கொண்ட சந்தனம், செஞ்சாந்து இவை தம் கலவைச் சேற்றுடன் பனிநீர்களைக் கலந்து பூசிவைப்பவர், (முகம் சசி) சந்திரன் போன்ற முகத்தையும், மேகம் போன்றதான கூந்தலையும் உடையவர், அம்பு, கயல்மீன், வாள்—இவை போன்ற கண்ணினர், செங்கழுநீர்ப்பூ நிரம்பவைத்துள்ள கூந்தலானது (ஓலை) காதணி (ஓலைச்சுருளில்)

நன்றாகச் சுருண்டுள்ள காதினை உடையவர்கள், துவள்கின்ற இடையானது வாட நடனம் செய்பவர், (தம்மாட்டு வருபவர்களுக்கு) மருந்திடும் மாயவித்தைக் காரர், கொஞ்சுபவர், இளங்குயில் போல்பவர், காம மயக்கம் தரவல்லவர், வஞ்சிக்கொடி போல்பவர், தமது வீட்டை அடைந்து வந்தவர்களை (எந்த ஊர் நீர்)—நீர் எந்த ஊர்? முன்பே பழக்கம் உள்ளவர்போல இருக்கிறதே, என்றெல்லாம் பேசிக் காமமயக்கம் வரும்படி இனிய சொற்களைப் பேசி—

அழகு உற்ற நேசத்துடனே கிட்ட நெருங்கி 'நீர் வாரும்' என்னும் தன்மையைக் குறிப்பித்து வீட்டுக்கு உள்ளே அழைத்துக் கொண்டுபோய், (தமது) (பண்ணால்) இசைப்பாட்டால் (சரசம்) காமசேஷ்டை உண்டாக வேணும் என்ற எண்ணத்துடன் வந்தவருடைய செல்வம் என்கின்ற வளம் செறிந்த தேனை உண்ண (பொருள்களைக் கவர) முயற்சித்ததாற் கிட்டிய பொன்னை அங்கைமேல் கண்டவுடனே (பொன் கிடைத்த உடனே) வந்தவரோடு விருப்பம் காட்டிச் சேர்ந்து இன்பம் அடைகின்றவர் ஆகிய மாதர்களால்

துன்பமு டங்கழி நோய்சி ரங்கொடு
சீபுழு வுஞ்சல மோ*டி றங்கிய
புண்†குட வன்கடி யோடி ளஞ்‡சனி
சூலைமி குந்திட வேப றந்துடல்
துஞ்சிய மன்பதி யே புகுந்துய
ராழி விடும்படி சீர்ப தந்பெறு விஞ்சைதாராய் ;

அந்தர துந்துமி யோடு டன்கண
நாதர் புகழ்ந்திட வேத விஞ்சைய
ரிந்திர சந்திரர் சூரியன்கவி
xவாணர்த வம்புலி யோர்ப தஞ்சலி
அம்புய னந்திரு மாலோ டிந்திரை
வாணியு ணங்கவ ளோட ருந்தவர் தங்கள்மாதர்—

அம்பர ரம்பைய ரோடு டன்திகழ்
மாவுர கன்புவி யோர்கள் மங்கையர்
அம்புவி மங்கைய ரோட ருந்ததி
மாதர் புகழ்ந்திட வேந டம்புரி
அம்புய செம்oபதர் **மாட கஞ்சிவ
காம சவுந்தரி யாள்ப யந்தருள் கந்தவேளே ;

திந்திமி திந்திமி தோதி மிந்திமி
தீததி திந்தித தீதி திந்திமி
தந்தன தந்தன ஞத னந்தன
தானத னந்தன ஞவெ னும்பறை
செந்தவில் சங்குட னேமு ழங்கசு
ரார்கள் சிரம்பொடி யாய்வி டுஞ்செயல் கண்டவேலா—

---

* இறங்கிய—இறங்க.
† குடவன்—குடவுண்ணி-ஒரு ஜெந்து.
"சிலவிட மேய்ந்த சிறுபுண் குரம்பையில்
மசகமும், உலங்கும், வாய்ப்படைக் குடவனும்"
குடவுண்ணி—இது கடித்து ரத்தத்தை உண்ணும்; ஆதலால் 'வாய்ப்படைக் குடவன்'—என்றார்.—(காசிக் கலம்பகம் 58-உரை).
‡ சனி—சன்னி.
x "வாணர்தவம் பெரியோர் பதஞ்சலி யம்புலி யுந்திரு"
—என்றும் பாடம்.
o பதர்—பதத்தர் நடம்புரி பாதத்தர்.

(தொடர்ச்சி பக்கம் 373-பார்க்க.)

துன்பமும், முடக்குவாதம் முதலிய (உடலை) அழிக்கும் நோய்களும், சிரங்குடனே, சீயும், புழுவும், ஜலமும் ஒழுகும் புண்கள், (குடவன்) குடவுண்ணியால் ஏற்பட்ட (கடி) விஷக்கடியுடன் (இளமைவயதில் வந்த) ஜன்னிநோய், சூலைநோய், இவையெலாம் பெருகவே, (பறந்து) உயிர் பறந்துபோய் உடல் அழிவுற்று, யமனுடைய ஊரிலே புகும் துன்பக்கடலை நான் கடக்கும்படி (விடும்படி) உன்னுடைய சீரான திருவடியைப் பெறவல்ல வித்தையை-மந்திரத்தைத் தந்தருளுக;

ஆகாயத்தில் ஒலிக்கும் துந்துமி (பேரிகை) வாத்தியத்துடன் கணநாதர்கள் புகழ வேத மந்திரம் வல்லவர்கள், இந்திரர், சந்திரர், சூரியன், கவிவாணர்கள், தவசிகள், வியாக்ரபாதர், பதஞ்சலி, (அல்லது தவஞ்சிறந்த வியாக்ரபாதர், ஒப்பற்ற பதஞ்சலி) பிரமன், அழகிய திருமால், அவருடன் இலக்குமி, சரஸ்வதிதேவி, அவளுடன் அரிய தவமுனிவர்களின் பத்தினிமார்கள்—

விண்ணில் உள்ள ரம்பையாதி தேவமாதர்களுடன் விளங்கும் சிறப்புடைய நாகலோக மாதர்களும் அழகிய மண்ணுலக மாதர்களும், இவர்களுடன் அருந்ததி ஆதிய மாதர்களும் புகழ, நடனம் புரிந்த தாமரை யொத்த செவ்விய திருவடிகளை உடையவருடைய **பக்கத்திலும் உள்ளத்திலும் உள்ள சிவகாம சவுந்தரியாம் பார்வதிதேவி பெற்றருளிய கந்தவேளே!

திந்திமி திந்திமி தோதி மிந்திமி...தானத னந்தனனு என்று ஒலிக்கும் பறைகளும், செவ்விய தவிலும் (மேளவகையும்), சங்குடனே முழங்க, அசுரர்களின் தலைகள் பொடியாகப்போகும் செயலைச் செய்த வேலாயுதனே!

(372-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி.)

** "மாடு [பக்கத்தில்] சிவகாம சவுந்தரி" என்பது "அயலே புரிவோ டுமைபாட-ஆடும்" (சம்பந்தர்-3-101-2) என்னும் கருத்தது. "செம்பதத்தர்—அகம் சிவகாமி"—என்றது-'உடையாள் உன்றன் நடு இருக்கும்" - (திருவாசகம்-கோயில் மூத்த-1) என்னும் கருத்து.

செந்திணை யின்புன மேர்கு றிஞ்சியில்
வாழுமி ளங்கொடி யாள்ப தங்களில்
வந்துவ ணங்கி*நி ணே†மு கம்பெறு
‡தாளழ கங்கையின் வேலு டன்புவி
செம்பொனி னம்பல மேல கம்பிர
காரச மந்திர மீத மர்ந்தருள் தம்பிரானே. (அ)

598. தரிசனம் பெற—அருள் பெற

தந்த தந்தனத் தான தந்தன
தந்த தந்தனத் தான தந்தன
தந்த தந்தனத் தான தந்தன தந்ததான

xவந்து வந்துவித் தூறி யென்றனுடல்
வெந்து வெந்துவிட் டோட நொந்துயிரும்
வஞ்சி னங்களிற் காடு கொண்டவடி வங்களாலே—

மங்கி மங்கிவிட் டேனை யுன்றனது
சிந்தை சந்தொஷித் oதாளு கொண்டருள
வந்து சிந்துரத் தேறி யண்டரொடு தொண்டர்சூழ;

எந்தன் **வஞ்சனைக் காடு சிந்திவிழ
††சந்த ரண்டிசைத் தேவ ரம்பையர்க
ளிந்து பந்தடித் தாடல் கொண்டுவர ‡‡மந்திமேவும்—

* நிணே—நின்றே.
† 'முகம் பெறுதல்'—'தோன்று நிலைமையைப் பெறுதல்' "சுடர் முகம் பெற்ற போதே பரிவுறு நலத்தவன்றே பங்கயம்"
—சிந்தாமணி-1404.
‡ தாளழக அங்கையின் எனப் பிரிக்க.
x "விந்தின் ஊறி வந்தது காயம் வெந்தது கோடி"
—திருப்புகழ்-98.
o "ஆளு கொண்டருள வந்து சிந்துரத்து ஏறி"...அடியார்களை ஆளும் பொருட்டு முருகன் வரும்போது "பிணிமுகம்" என்னும் தனது யானை வாகனத்தின்மீது எழுந்தருளுவான்—பாடல்-207, பக்கம்-29-கீழ்க்குறிப்பு.
** வஞ்சனை — மாயை. "வஞ்சனை மானின்பின் மன்னைப் போக்கி"-கம்ப ராமா-உருக்காட்-17.
†† சந்து—இசை "சந்துலாந் தமிழ்" சம்பந்தர் 2-109-11
‡‡ மந்தி...வண்டு.

செந்திணைப் புனமிருந்த அழகிய மலைநில ஊராம் வள்ளிமலையில் வாழ்ந்த இளங்கொடி போன்ற வள்ளி நாயகியின் பாதங்களில் வந்து வணங்கி நின்று அவளது திருமுக தரிசனத்தைப் பெற்ற தாள் அழகனே (அல்லது-அவள் எதிரில் தோன்றின) திருவடி அழகனே! அங்கையில் வேலாயுதத்துடன் பூமியில் (தில்லையில்) செம்பொன் அம்பலத்தில் உள்ளே பிராகாரங்களோடு (ச) கூடிய (மந்திரமீது) (அல்லது, மேல் பிராகாரத்தில் உள்ள) திருக்கோயிலிலே அமர்ந்தருளும் தம்பிரானே!

(சீர்பதம்பெறு விஞ்சைதராய்)

598

(உலகிலே) தோன்றித் தோன்றி, (வித்து) விந்துவில் (சுக்கிலத்தில்) ஊறி ஊறி (கருவில் தோன்றித் தோன்றி—பிறந்து பிறந்து) என்னுடைய உடலானது வெந்துபோய், வெந்துபோய், இங்ஙனம் ஓடுவதால் வாடி, உயிரும் (பலபிறப்பு எடுப்பேன் என்று) சபதம் செய்து கொண்டது போல (அல்லது வஞ்சினங்களில் — கோபத்தின் காரணத்தால்) காடுகொண்ட (மிகவும் கணக்கிலாதனவான) உருவங்களை எடுத்து—

அழிந்து அழிந்துபோன என்னை உனது திருவுள்ளம் மகிழ்ச்சியுடனே (என்று) ஆட்கொண்டருளுமாறு நீ எழுந்தருளி (உனது) 'பிணிமுகம்' என்னும் யானைமீது ஏறி, அண்டர்களும் (தேவர்களும்) அடியார்களும் சூழ்ந்து வர—

என்னுடைய மாயையிற்பட்ட (பிறவிக்காடு) ஒழிந்து தொலைந்துபோக, (சந்தர்) இசையைப் பாடினவராய்—(அண்டு) நெருங்கிவந்த (இசைத் தேவரம்பையர்) இசைகள் வல்ல அல்லது புகழ்கொண்ட தேவ ரம்பையர் தேவமகளிர்), உள்ளம்(பக்தியால்)கனிவுற்றுப், பந்தடித்த நடனத்துடன் கூடிவர, வண்டுகள் விரும்பி மொய்க்கும்

எண்க டம்பணித் தோளு மம்பொன்முடி
சுந்த ரம்* திருப் பாத பங்கயமும்
என்றன் முந்துறத் †தோணி ‡யுன்றனது
சிந்தைதாராய்;
அந்த ரந்திகைத் தோட விஞ்சையர்கள்
சிந்தை xமந்திரத் தோட கெந்தருவ
ரம்பு யன்சலித் தோட எண்டிசையை யுண்டமாயோன்—
அஞ்சி யுன்பதச் சேவை தந்திடென
வந்த வெஞ்சினர்க் காடெ ரிந்துவிழ
o அங்கி யின்குணக் கோலே யுந்திவிடு செங்கைவேலா!
**சிந்து ரம்பணைக் கோடு கொங்கைகுற
மங்கை யின்புறத் தோள ணைந்துருக
சிந்து ரந்தனைச் சேர்ம ணம்புணர்நல் கந்தவேளே—
சிந்தி முன்புரக் காடு மங்கநகை
கொண்ட ††செந்தழற் கோல ரண்டர்புகழ்
செம்பொ னம்பலத் தாடு மம்பலவர் தம்பிரானே.(கூ)

599. மாதர்மீது இச்சையற

தனத்தத்தம் தனத்தத்தத்
தனத்தத்தம் தனத்தத்தத்
தனத்தத்தம் தனத்தத்தத் தனதான

கதித்துப்‡‡பொங் கலுக்கொத்துப்
பணைத்துக்xxகொம் பெனத்தெற்றிக்
ooகவித்துச்செம் பொனைத்துற்றுக் குழலார்பின்—

---

* திரு—"கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை நோக்கம்" ...திருக்கோவையார்-1-உரை. † தோணி—தோன்றி,
‡ "சிந்தனை நின் தனக் காக்கி"—திருவாசகம்-சதகம்-26.
"நினைக்கின்றேன் மனத்துன்னை வைத்தாய்-சுந்தரர்-7-1 1.
x மந்திரம்—விசாரம், o முருகன் அம்புகள் "வெங்கனல் விடுத்திடும்... . சரம்"—கந்த புராணம்-4-13-182.
** 'மதவெங்கரிக்கிரண்டு வலுகொம்பெனத் திரண்டு வளரும் தனம்"—(திருப்புகழ் 607) என்றதுபோல.
†† "செந்தழற்கோலர்"..... "செவ்வழல் என நனி பெருகிய உருவினர்"—சம்பந்தர் 3—85—4.
‡‡ பொங்கு அல்லுக்கு ஒத்து-மிகுந்த இருளுக்குச் சமானமாகி.
xx கொம்பு என தெற்றி—கொம்பு போலச் சடைபின்னி,
oo கவித்து செம்பொனை—ஜடையில்லை கவித்து.

மதிக்கத்தக்க கடப்பமாலே அணிந்த தோள்களும் அழகிய பொன் முடியும், அழகிய — கண்டாரால் விரும்பப்படும்—திருவடித் தாமரையும் என்றன் முன்பு முற்பட, (நீ) தோன்றி உன்னுடைய திருவுள்ளத்தைத் தந்தருளுக (என்னைக் கண்பார்த்தருளுக) (அல்லது) உன்னை நினைக்கும்படியான சிந்தையை—உள்ளத்தைத்— தந்தருளுக.

விண்ணிலுள்ளோர் பிரமித்து ஓட, (விஞ்சையர்கள்) வித்யாதரர்கள் மனக்கவலேயுடன் ஓட, கந்தருவரும், பிரமனும் மனம் சோர்வடைந்து ஓட, எட்டுத் திசையிலும் பரந்த பூமியை உண்ட திருமால்—

அச்சமுற்று உனது திருவடிச் சேவையைத் தந்து (காத்தருளுக) என்று கூற, (எதிர்த்து) வந்த கொடிய கோபத்தினராகிய அசுரர்களின் காடுபோன்ற பெருங் கூட்டம் எரிபட்டுவிழ நெருப்பின் தன்மையைக் கொண்ட அம்பினைச் செலுத்திவிட்ட செங்கை வேலனே!

யானையின் பருத்த கொம்புபோன்ற கொங்கைகளை உடைய குறமங்கை (வள்ளி) (இன்புற) மகிழும்படி அவளது தோள்களை அணைந்து (உருக) நின்று—உருகி, (சிந்துரம் தனை) யானை (வளர்த்த) மகளாம் தேவசேனையைச் சிறப்புடன் திருமணம் செய்து கொண்ட நல்ல கந்தவேளே.

(சிந்திமுன் புரக்காடு மங்க) முன் புரக்காடு சிந்திமங்க— முன்பு திரிபுரங்கள் என்னும் காடு சிதறுண்டு அழிய சிரிப்பிற் கொண்ட பெரு நெருப்பை ஏவின அழகர், (அல்லது சிரித்த செவ்விய நெருப்பு உருவத்தினர்), தேவர்கள் புகழும் (அம்பலவர்), செம்பொன் அம்பலத்திலே திருநடனம் புரியும் அம்பலவர் ஆகிய சிவபிரானுக்குத் தம்பிரானே!

(உன் தனது சிந்தை தாராய்)

599.

நிறைந்து தோன்றி, மிகுந்த இருளுக்குச் சமானமாகி, செழிப்புற்று, கொம்புபோல ஜடையாகப் பின்னப்பட்டு, (கவித்து செம்பொனை) செம்பொன்னலாய ஜடை பில்லையைக் கவித்து, நெருக்கம்கொண்ட கூந்தலே உடைய மாதர்களின் பின்சென்று (அல்லது அவர் தம் பின்புறத்தே)

கழுத்தைப்பண் புறக்கட்டிச்
சிரித்துத்*தொங் கலைப்பற்றிக்
கலைத்துச்செங் குணத்திற்பித் திடுமாதர் ;

பதித்துத்தந் தனத்தொக்கப்
பிணித்துப்பண் புறக்கட்டிப்
பசப்பிப்பொன் தரப்பற்றிப் பொருள்மாளப்–

பறித்துப்பின் துரத்துச்சொற்
கபட்டுப்பெண் களுக்கிச்சைப்
பலித்துப்பின் †கசுத்திப்பட் டுழல்வேனோ ;

கதித்துக்கொண் டெதிர்த்துப்பிற்
கொதித்துச்சங் கரித்துப்பற்
கடித்துச்சென் றுழக்கித்துக் கசுரோரைக்–

கழித்துப்பண் ‡டமர்க்குச்செப்
பதத்தைத்தந் தளித்துக்xகைக்
கணிக்oகுச்சந் தரத்தைச்சுத் தொளிர்வேலா ;

**சிதைத்திட்டம் புரத்தைச்சொற்
கயத்தைச்சென் றுரித்துத்தற்
சினத்தக்கன் சிரத்தைத்††தட் சிவனுர்தஞ்–

செவிக்குச்செம் பொருட்கற்கப்
புகட்டிச்செம் பரத்திற்செய்த்
திருச்சிற்றம் பலச்சொக்கப் பெருமாளே.(கo)

---

* தொங்கலை—தொங்கும்படி தரித்த வஸ்திரத்தை.

† கசுத்தி—கஸ்தி: வருத்தம்.

‡ அமர்க்குச் செப்பதத்தை—அமரர்க்குச் செம்பதத்தை.

x கைக்கு அணி—கையினிடத்து அணிந்த.

o குச்ச தரத்து ஐ சுத்த ஒளிர் வேலா—குஞ்சங் கட்டிய அச்சத்தைத் தரும் அழகிய பரிசுத்தமான பிரகாசிக்கின்ற வேலை யுடையவரே.

** புரத்தை எரித்தது—பாட்டு 285—பக்கம் 206 பார்க்க
யானைத்தோலை உரித்தது—பாட்டு 286-பக்கம் 210 பார்க்க.
தக்கன் தலையைச் சிதைத்தது—பாட்டு 390—பக்கம் 484.

†† தள் சிவனுர்.

கழுத்தை நன்ருகக் கட்டியும், சிரித்தும், தொங்கும் ஆடையை (முந்தானையை)—முன்ருனையைப் பிடித்துக் கலைத்தும், நல்ல குணத்தைப் பித்து பிறக்கும்படிச் செய்கின்ற மாதர்களின்மீது

(மனத்தைப்) பதித்து (அழுந்த வைக்கத்) தாம்பெற்ற (தனத்து ஒக்க) பொருளுக்குத் தக்கபடி வசப்படுத்தி நன்ருகக் கட்டியும், பசப்பியும் (இன்முகம் காட்டி ஏய்த்தும்), பொன் தரப்பெற்று அடைந்து, (வந்தவனுடைய) பொருள் ஊற்றிப்போம் அளவும்—

(அவனிடம்) பறித்துப் பின்னர் அவனை வெருட்டித் துரத்தும் சொற்களை உடைய வஞ்சகப் பெண்கள் மீது ஆசை உண்டாகிப் பின்னர் வருத்தத்தை அடைந்து நான் அலைச்சல் உறுவேனே!

விரைந்தெழுந்து எதிர்த்தும், பின்னர் கொதிப்புற்றுச் சங்காரம் செய்து, பற்களைத் கடித்துக் (கோபித்துப்) போய், கலக்கித் துக்கப்படும் அசுரர்களை

ஒழித்து முன்பு (அமர்க்கு) அமரர்களுக்குத் தேவர்களுக்குச் செவ்விய நிலையைத் தந்தருளி (பொன்னுலகிற் குடியேற்றிக்) கையில் அணிந்துள்ள குஞ்சம் கட்டிய, அச்சத்தைத் தரும் அழகிய பரிசுத்தமான பிரகாசிக்கின்ற வேலை உடையவரே!

சிதைத்திட்டு அம்புரத்தை (அந்தத் திரிபுரங்களை அல்லது அழகிய திரிபுரங்களை) அழிவுசெய்து, சொல்லப்பட்ட அல்லது புகழ் பெற (கயாசுரனுல் வந்த) யானையிடம் சென்று அதை உரித்து, (தன்) தான் என்னும் அகங்காரத்தாற் கோபம்கொண்ட தக்கனுடைய தலையை (அறுத்துத்) தள்ளின சிவனுருடைய—

செவிக்குள் செம்மைப் பொருளாம் (பிரணவப் பொருளை) (அவர்) கற்கும்படிச் செலுத்திச் செவ்விய மேலான வகையில் அமையப்பெற்ற திருச்சிற்றம்பலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள அழகிய பெருமாளே!

(அசுத்திப்பட்டு உழல்வேனே)

600. மாதர்களின் உறவு அற

தனத்தத் தந்தன தானன தானன
தனத்தத் தந்தன தானன தானன
தனத்தத் தந்தன தானன தானன தனதான

சிரித்துச் சங்கொளி யாமின லாமென
விருக்கிக் கொங்கையி னூலுற மேல்விழு
செணத்திற் சம்பள மேபறி காரிகள் சிலபேரைச்

சிமிட்டிக் கண்களி னூலுற வேமயல்
புகட்டிச் செந்துகி லால்வெளி யாயிடை
திருத்திப் பண்குழ லேய்*முகி லோவிய மயில்போலே;

அருக்கிப் பண்புற வேகலை யால்முலை
மறைத்துச் செந்துவர் வாயமு தூறல்க
ளளித்துப் பொன்குயி லாமென வேகுரல் மிடறூதை-

அசைத்துக் கொந்தள வோலைக ளார்பணி
மினுக்கிச் சந்தன வாசனை சேறுட
னமைத்துப் பஞ்சணை மீதணை மாதர்க ளுறவாமோ;

இரைத்துப் பண்டம ராவதி வானவ
ரொளித்துக் கந்தசு வாமிப ரா†பர
மெனப்பட் டெண்கிரி ஏழ்கடல் தூள்பட அசுரார்கள்-

இறக்கச் ‡சிங்கம தேர்பரி யானையொ
டுறுப்பிற் செங்கழு கோரிகள் கூளியொ
டிரத்தச் சங்கம தாடிட வேல்விடு மயில்வீரா;

---

* "மேகத்தைக் கண்டு சிறகை விரித்து நடிக்கும் மயிலே"
—தணிகைச் சந்நிதி முறை—மயில்பத்து—9.
'கார் பெற்ற தோகையோ'—நளவெண்பா—கலிநீங்கு-92,
† பரம் என—காப்பது உன் பாரம் என.
‡ சிங்கமும் தேரும்-"சிங்கமும் பல இரதமொடு"-திருப்புகழ் 603

600.

சிரித்துப் (பற்களின் ஒளியைச்) சங்கின் ஒளி எனவும் மின்னலின் ஒளி எனவும் சொல்லும்படி வெளிக்காட்டி, (அதனால் காண்போரது மனத்தை) உருக்கி, கொங்கை கொண்டு மேலே பொருந்த விழுகின்ற அந்த சணத்தில் (அந்த க்ஷணத்திலே — பொழுதிலே), (விலைக்) காசு பறிக்கின்றவர்கள், சில பேர்வழிகளைச்

(சிமிட்டிக் கண்களினால்) கண்ணைச் சிமிட்டி (உறவே மயல் புகட்டி) அழுத்தமாகக் காமத்தை உட்புகுத்தி (ஊட்டி), செவ்விய (தமது) ஆடையால் வெளித்தோன்றவே (பகிரங்கமாகவே) இடையைச் சீர்ப்படுத்திப், (பண்) இசைப் பாட்டுக்கள் குழல்போல இனிமை பொருந்த, (முகில்) மேகத்தை(க் கண்ட) சித்திர மயில்போல (அல்லது, மேகத்தை நீங்கின மயில்போல)

(தமது) அருமையைக் காட்டி, ஒழுங்காக, ஆடையாற் கொங்கையை மறைத்து, செவ்விய பவளம்போன்ற வாயிதழின் அமுதன்ன ஊறல்களைக் குடிக்கத் தந்து, அழகிய குயில் என்னும்படி குரல் எழக் கண்டத்தில் ஓசையை

அசையச் செய்து, கூந்தலையும், காதோலைகளையும், நிறைந்த அணிகலன்களையும் செப்பம் செய்து ஒளிபெறச் செய்து, சந்தனத்தின் நறுமணக் கலவையுடன் அலங்கரித்துப், பஞ்சு மெத்தையின்மீது சேர்கின்ற மாதர்களின் உறவு கூடலாமோ (கூடலாகாது என்றபடி).

ஒலிடும் ஒலியுடன் முன்பு அமராவதியில் இருந்த தேவர்கள் (மேருமலையில்) ஒளித்துக் கொண்டிருந்து "கந்த சுவாமியே! மேலாம் பொருளே! (எங்களைக் காப்பது) உன் பாரம்" என்று முறையிட, (பட்டு எண்கிரி) அஷ்டபர்வதங்களும் (பட்டு)—பொடிபட்டு ஏழுகடல்களில் தூள்பட, அசுரர்கள்

இறந்துபட, சிங்கங்கள் பூட்டப்பட்ட தேர்கள், குதிரைகள், யானைகள், மிகுதியாய் நெருக்கமாய் வந்த செந்நிறத்த கழுகுகள், (நரிகள்) நரிகள், (கூளியோடு) பேய்களோடு ரத்த வெள்ளத்தில் விளையாட வேலாயுதத்தைச் செலுத்தின மயில்வீரனே!

*சிரித்திட் டம்புர மேமத னுருட
லெரித்துக் கண்ட†க பாலியர் பாலுறை
திகழ்ப்பொற் ‡சுந்தரி யாள்சிவ காமிநல் கியசேயே—
திருச்சித் தந்தனி லேகுற மானதை
யிருத்திக் கண்களி கூர்திக ழாடக
திருச்சிற் றம்பல மேவியு லாவிய பெருமாளே.(கக)

601. பதவி பெற

தத்தனந் தத்தனந் தானனத் தந்ததன
தத்தனந் தத்தனந் தானனத் தந்ததன
தத்தனந் தத்தனந் தானனத் தந்ததன தந்ததான

தத்தையென் றொப்பிடுந் தோகைநட் டங்கொளுவர்
xபத்திரங் கட் oகயங் காரியொப் புங்குழல்கள்
**சச்சையங் கெச்சையுந் தாளவொத் தும்பதுமை
யென்பநீலச்—
சக்கரம் பொற்குடம் பாலிருக் குந்தனமொ
டொற்றிநன் சித்திரம் போலஎத் தும்பறியர்
††சக்களஞ் சக்கடஞ் சாதிதுக் கங்கொலையர்
‡‡சங்கமாதர்;

---

* சிரித்து...மதனை எரித்தது—திருப்புகழ் 288—பக்கம் 216—கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

† பிரம கபாலத்தைக் கையிலேந்தியவர் சிவபிரான்
—'கபாலம் எந்துங் கையர்'—சம்பந்தர் I-71-1

‡ சிவகாம சுந்தரியாள்—என மாற்றுக. சிவகாம சுந்தரி—சிதம்பரத்திற் பெருமானது நடனத்தைக் கண்டு களிக்கும் பார்வதி தேவியின் பெயர்.

"மணி மன்றுள் நவிற்று நடங்காண்டல் பூண்ட
சிவகாம சுந்தரி தாள் பரவி வாழ்வாம்"
—வாளொளி புற்றூர்ப் புராணம்.

x பத்திரம்—அம்பு.

o கயம் காரி—நீருண்ட கார்மேகம்.

** சச்சை அம் கெச்சை—சத்திக்குங் காற் சதங்கை.

†† ச கள்ளம் சக்கடம் சாதி—முழுப் பொய்யைப் பரிகாசத்தினாற் சாதிக்கின்ற.

‡‡ சங்கம்—சேர்க்கை, கூட்டம், அழகு.

சிரித்து அழகிய திரிபுரத்தையும் மன்மதனுடைய உடலையும் எரிசெய்த (கபாலியர்) சிவபிரானுடைய பக்கத்தில் இருக்கின்ற விளக்கமுள்ள பொலிவு நிறைந்த (சுந்தரியாள் சிவகாமி) சிவகாமி சுந்தரியாள் பெற்ற குழந்தையே!

உனது அழகிய உள்ளத்திலே (குறமாது) வள்ளியை இருத்திக் கண்ணால் மகிழ்ச்சி மிக்கடைந்து பொன் வேய்ந்த திருச்சிற்றமபலத்தே (பொன்னம்பலத்தே) விரும்பி உலவும் பெருமாளே!

(பொது—மாதர்கள் உறவாமோ)

601.

கிளி என்று ஒப்புமை கூறத்தக்கவராய் மயில் போன்றவராய் உள்ளவர்கள், நடனம் செய்பவர்கள், வாள் (அல்லது அம்பு போன்ற) கண்ணும், நீருண்ட மேகம் போன்ற கூந்தலும் கொண்டு சத்திக்கும் காற் சதங்கை தாள ஒத்துப்போல ஒலிசெயும் பாவை (விக்கிரகம்) எனக் கூறத் தக்கவர், நீலநிறமுள்ள

சக்கரவாகப்புள், பொன்குடம், போன்று பால்கொண்டதாயுள்ள கொங்கை கொண்டு அணைத்து, நல்ல பதுமை போலிருந்து வஞ்சித்துப் (பொருள்) பறிப்பவர்கள், முழுப் பொய்யைப் பரிகாசத்தினுற் சாதிக்கின்ற துக்கந்தரும் கொலைத் தொழிலையும் செய்பவர்கள், (விலைக்குச்) சேர்க்கை கொள்ளும் மாதர்கள் (விலைமாதர்கள்) — அல்லது மாதர்கூட்டம்—(அல்லது அழகிய மாதர்கள்)—

*சுத்திடும் பித்திடும் சூதுகற் குஞ்சதியர்
முற்பணங் †கைக்கொடுந் தாருமிட் டங்கொளுவர்
‡சொக்கிடும் புக்கடன் சேருமட் டுந்தனகும்
விஞ்சையோர்பால்—
தொக்கிடுங் கக்கலுஞ் சூலைபக் கம்பிளவை
விக்கலுந் துக்கமுஞ் சீதபித் தங்கள்கொடு
துப்படங் கிப்படுஞ் சோரனுக் கும்பதவி
யெந்தநாளோ ;
சூத்திரங் கற்றசண் டாளர் xசத் தங்குவடு
பொட்டெழுந் திட்டுமின் ருட oஎட் டந்திகையர்
கொற்றமுங் கட்டியம் பாடநிர்த் தம்பவுரி
கொண்டவேலா—
கொற்றர்பங் குற்ற**சிந் தாமணிச் செங்குமரி
பத்தரன் புற்றஎந் தாயெழிற் கொஞ்சுகிளீ
கொட்புரந் தொக்கவெந் தாடவிட் டங்கிவிழி
மங்கைபாலா ;

* சுத்திடும் பித்து இடும்—தங்கள் வசத்திற் சுழலும்படியான பித்தேற்றுகின்ற; சுத்து—இது சுற்று என்பதன் மரூஉ.

† கை கொடு உந்து ஆரும்—கையிற் கொண்டு செலுத்தும் யாரையும்,

‡ சொக்கு இடும்பு கடன் சேரு மட்டும் தனகும்—சொக்கும் படியான இடும்பு வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பொருள் பற்றிக் கொள்ளும் வரையில் லீலாவிநோதம் பாராட்டும்.

x சத்த அம் குவடு—ஏழு மலைகள்,

o எட்டு அம் திகையர்—அஷ்டதிக்குப் பாலகர் ; கிழக்கில் இந்திரன் ; தென் கிழக்கில்—அக்கினி ; தெற்கில்—யமன் ; தென் மேற்கில்—நிருதி ; மேற்கே—வருணன் ; வடமேற்கில்—வாயு ; வடக்கில்—குபேரன் ; வடகிழக்கே—ஈசானன்.

** சிந்தாமணி—இது விரும்பிய அனைத்தையும் கொடுக்க வல்ல தெய்வமணி—திருப்பாற்கடல் கடைந்தபோது தோன்றிய மணி ; இந்திரனிடம் இருப்பது ; (திருப்புகழ் விநா-2, பக்கம்-10 கீழ்க் குறிப்பு). “ சிந்தாமணி தெண்கடலமிர்தம் தில்லையானருளால் வந்தால் இகழப்படுமே ”—திருக்கோவையார் 12.

தங்கள் வசத்திற் சுழலும்படியான பித்தேற்றுகின்ற் சூதினைக் கற்றுள்ள வஞ்சகர், முன்னதாகப் பணம் கையிற் கொண்டு செலுத்தும் யார்மீதும் தமது இஷ்டத்தைச் செலுத்துபவர், சொக்கும்படியான (மயங்கும்படியான) இடும்பு வார்த்தைகளை (அகந்தைச் சொற்களை—அல்லது கொடிய துன்பச் சொற்களைச்) சொல்லிப் பொருள் சேரும் வரையில் நண்பு காட்டும் (லீலாவிநோதம் பாராட்டும்) மாயவித்தைக் காரரிடத்தே (ஆடும் ஆட்டங்களால்)—

நெருங்கிக்கூடி வருகின்ற (கக்கலும்) வாந்தியும், சூலை நோயும் (வயிற்றுளைவு நோயும்), (பக்கப்பிளவை) விலாப் பக்கத்தில் உண்டாகும் ராஜகட்டியும்—புண்கட்டியும். விக்கலும், துக்கமும், சீதம் (குளிர் அல்லது சீதமலம்) பித்தம் ஆகிய நோய்களைக் கொள்வதால்—(துப்பு) அடங்கி)—வலிமை குறைந்து அழிந்து போகும் (இந்த) கள்வனுக்கும் (பதவி) சிவபதவி (சாலோக — சாமீப — சாரூப—சாயுஜ்ய எனப்படும் இன்பநிலை) கிடைப்பது எந்தநாளோ—எப்போதோ—(அறிகிலேன் — என்றபடி).

வஞ்சகம் கற்ற சண்டாளர், ஏழுமலைகளும் பொடிபட்டு நின்று குலைய, அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களும், (உனது) வீரத்தைக் (கட்டியம் பாட) புகழ்மாலையாகப் பாட, நடனமாகிய கூத்துக்களைக் கொண்ட வேலனே!

வென்றியாளராம் சிவபிரானது (இடது) பாகத்தில் உள்ள சிந்தாமணி அனையாள், செவ்வியகுமரி, பக்தர்கள் அன்பு கொண்ட எனது தாய், அழகிய கொஞ்சும் கிளி, (கொட்) கொட்கு—சுழன்று திரியும் (புரம்) திரிபுரங்கள் எல்லாம் (மூன்றும்) வெந்து குலையவைத்த நெருப்புக் கண்களைக் கொண்ட மங்கை (பார்வதி தேவியின்) குழந்தையே!

சித்திரம் பொற்குறம் பாவைபக் கம்புணர
செட்டியென் றெத்திவந் தாடிகிர்த் தங்கள்*புரி
†சிற்சிதம் பொற்புயஞ் சேரமுற் றும்புணரு
மெங்கள்கோவே—

சிற்பரன் தற்பரன் சீர்திகழ்த் தென்புலியூர்
ருத்திரன் ‡பத்திரஞ் சூலகர்த் தன்சபையில்
தித்தியென் றொத்திநின் றுடுசிற் றம்பலவர்
தம்பிரானே.(கஉ)

602. மாதர்மீது மயக்கு அற

தனத்தத்தந் தனத்தத்தந்
தனத்தத்தந் தனத்தத்தந்
தனத்தத்தந் தனத்தத்தந்
** **
தனதான

தனத்திற்குங் குமத்தைச்சந்
தனத்தைக்கொண் டணைத்துச்சங்
கிலிக்கொத்தும் பிலுக்குப்பொன்
தனிற்கொத்துந் தரித்துச்சுந்
தரத்திற்பண் பழித்துக்கண்
சுழற்றிச்சண் பகப்புட்பங் குழல்மேவித்—

தரத்தைக்கொண் டசைத்துப்பொன்
தகைப்பட்டுந் தரித்துப்பின்
சிரித்துக்கொண் டழைத்துக்கொங்
தளத்தைத்x தண் குலுக்கிச்oசங்
கலப்புத்தன் கரத்துக்கொண்
டணைத்துச்சம் ப்ரமித்துக்கொண் டுறவாடிப்;

---

* புரி—புரிந்து.

† சிற்சிதம்—சில் சிதம் (அல்லது சித்து சிதம்) சில்—நுண்ணிய (திருக்கோவை 196 உரை) சிதம் — ஞானம் — "சிதம்பட நின்ற நீர்கள்"—அப்பர்-4-59-7; சித்து—அறிவு.

‡ பத்திர அம் சூலம்—இலைகளையுடைய அழகிய சூலாயுதம்.

x தண் — அன்பு—"தண் கலந்த சிந்தையோடு சூத னன்று சாற்றுவான்"—சேது புராணம்—சீதை குண்ட. (ரு)

o சங்கு அலம்பு—வளையல்கள் சப்திக்கும்;

விசித்ரமான அழகிய குறப்பாவை (வள்ளி)பாற் சென்று சேர, செட்டி வடிவு எடுத்து வஞ்சித்து வந்து விளையாடல் செய்து கூத்துக்கள் புரிந்து, நுண்ணிய ஞானத்தவளாம் அந்த வள்ளி உனது அழகிய புயங்களிற் கூட அவளை முழுதும் கலந்து சேர்ந்த எங்கள் தலைவரே!

ஞானபரன், பரம்பொருள், சீர் விளங்கும் அழகிய புலியூரில் (சிதம்பரத்தில்) இருக்கும் ருத்ர மூர்த்தி, இலகளையுடைய அழகிய சூலாயுதத்தைக் கொண்ட தலைவன், பொன்னம்பலத்தில் "தித்தி" என்னும் தாளத்துக்குத் தக்கபடி நடிக்கும் (சிற்றம்பலவர்) நடராஜப் பெருமானது தம்பிரானே!

(சோரனுக்கும் பதவி எந்த நாளோ)

602.

கொங்கையிற் செஞ்சாந்தையும் சந்தனத்தையும் (கொண்டு சேர்த்து)—அப்பி, சங்கிலிக் கொத்துக்களும், மினுக்கும் பொன்னுலாய கூட்டமான அணிகலன்களும் அணிந்து, (தமது) அழகில் (ஈடுபட்டவரை) அவர்தம் (நல்ல பண்புகளை அழித்து) நற்குணங்களை அழித்துக் கண்களைச் சுழற்றியும், சண்பகப்பூவைக் கூந்தலில் வைத்தும் (அலங்கரித்தும்)

(தாம்) தங்களது மேன்மை விளங்க (உடலை) அசைத்தும், பொன் தகை-பொற்சரிகை பொருந்திய பட்டாடையைத் தரித்தும், பின்பு சிரித்தும், கொண்டுவந்து அழைத்துச் சென்று, கூந்தலை அன்புடனே அசைத்தும், வளையல்கள் சப்திக்கும் தமது கைகளாற் கொண்டுபோய் அணைத்துப் பெருங்களிப்புடன் உறவு பூண்டு—

புனித்தப்*பஞ் சணைக்கட்டிண்
படுத்துச்சந் தனப்பொட்டுங்
குலைத்துப்பின் புயத்தைக்கொண்
டணைத்துப்பின் சுகித்திட்டின்
புகட்டிப்பொன் சரக்கொத்துஞ்
சிதைப்பப்பொன் தரப்பற்றும் பொதுமாதர்—
புணர்ப்பித்தும் பிடித்துப்பொன்
கொடுத்துப்பின் †பிதிர்ச்சித்தன்
திணிக்கட்டுஞ் சிதைத்துக்கண்
சிறுப்பப்புண் பிடித்தப்புண்
புடைத்துக்கண் பழுத்துக்கண்
டவர்க்குக்கண் புதைப்பச்சென் றுழல்வேனோ;
சினத்துக்கண் சிவப்பச்சங்
கொலிப்பத்திண் கவட்டுச்செங்
குவட்டைச்சென் றிடித்துச்‡சேண்
டரைத்துக்கம் பிடிக்கப்பண்
சிரத்தைப்பந் தடித்துக்கொண்
டிறைத்துத்தெண் கடற்xறிட்டுங் கொளைபோகச்—
செழித்துப்போன சுரர்ச்சுற்றங்
களித்துக்கொண் டளிப்oபுட்பஞ்
சிறக்கப்பண் சிரத்திற்கொண்
டிறைத்துச்செம் பதத்திற்கண்
திளைப்பத்தந் தலைத்**தழ்த்தம்
புகழ்ச்செப்புஞ் சயத்துத்திண் புயவேளே;

---

* பஞ்சணைக் கண் திண்படுத்து எனப்பிரிக்க.

† பிதிர்தல்—கலங்குதல் "பிதிரும் மன மிலேன்"
—திவ்-இயற்பா-நான்முகன்-84.

‡ சேண் தரை துக்கம் பிடிக்கப் பண—விண்ணுலகத்தையும் மண்ணுலகத்தையுந் துக்கம் பிடிக்கப் பண்ணிய.

x 'அத் தூளின் வாரிதிடர் பட்டதே'—கந்தர்-அலங்காரம்-11. என்புழிப்போல. திட்டு—திடர்-மேடு.

o இறைவனைப் பூசிக்கப் பூப்பறித்துப் பூக் கூடை சுமத்தல் வேண்டும்:-'புக்கணைந்து புரிந்தல ரிட்டிலர்
நக்கணைந்து நறுமலர் கொய்திலர்
பூப்பெய் கூடை புனைந்து சுமந்திலர்'-அப்பர்-5-95-1, 3.

** தழ்த்தம் புகழ்செப்பும்—தாழ்த்து அம் புகழ் செப்பும்; தாழ்த்து—தாழ்த்தி.

உயர்ந்த சுத்தமான பஞ்சணை மெத்தையிலே நன்றாகப் படுத்து வந்தவனுடைய சந்தனப் பொட்டைக் கலைத்துப் பின்பு தனது கைகளால் அணைத்துப் பின்பு (சுகத்திட்டு இன்பு) இன்பச் சுகத்தை அனுபவித்து (கட்டிப் பொன்) பொன் கட்டிகளால் ஆன மணிவடத்திரளும் (சிதைப்ப) செலவழிந்து தொலையும்படி, பொன்னைத் தரும்படி, பற்றுகின்ற பொது மகளிரைப்,

(புணரும்) (சேரும்) (பித்தும்) பைத்தியமும் பிடித்து (அவர்களுக்குப்) பொன்னைக் கொடுத்துப் பின்பு (பிதிர்) கலங்கும் மனமுடையவனாகிய நான், (என்னுடைய) வலிமை பொருந்திய (உடல்) கட்டும் சிதைவுண்டு தளர்ந்து, கண்ணும் சிறுத்துப்போய், புண் பிடித்து, அந்தப் புண் வீங்கிப் பருத்து, கண் பழுத்து—புண்ணின் இடமெல்லாம் பழுத்து (அழுகி) அதைப் பார்த்தவர்களெல்லாம் கண்ணை மூடிச் செல்லும்படியாக நான் திரிவேனோ!

கோபித்து, (அதனால்) கண்கள் சிவக்கவும், சங்குகள் ஒலிக்கவும், வலிய கிளைகளை உடைய செவ்விய மலை— கிரவுஞ்சத்தைப் பொடிபடுத்தி விண்ணுலகத்தாரையும், மண்ணுலகத்தாரையும் துக்கம் பிடிக்கப் பண்ணின (அசுரர்களின்) சிரங்களைப் பந்தடிப்பதுபோல அடித்து அவை தமை (போர்க்களம்) எங்கும் சிதறவைத்துத் தெள்ளிய கடல் (திட்டு) மேடாம் தன்மையைக் (கொளை) கொள்ளுதலை அடைந்து நிற்க,

செழிப்புற்றுப் பொன்னுலகத்துத் தேவர்களும் அவர்களின் சுற்றத்தார்களும் மகிழ்ச்சி பூண்டு, அம் மகிழ்ச்சியுடன் வண்டுகள் மொய்க்கும் மலர்களை (மலர்க் கூடைகளை) விளக்கமுறத் தக்கபடி- அல்லது அலங்காரமாக- தலையிற் சுமந்து சென்று இட்டுப் பூசித்து உனது செவ்விய திருவடிகளில், தமது கண்கள் மகிழத் தமது தலைகளைத் தாழ்த்தி அழகிய உனது திருப்புகழைச் சொல்லும் ஐயம் விளங்கும் வலிய திருப்புயத்தை உடைய வேளே!

பனித்துட்கங் கசற்குக்கண்
பரப்பித்தன் சினத்திற்றிண்
புரத்தைக்கண் டெரித்துப்பண்
கயத்தைப்பண் டுரித்துப்பன்
பகைக்தக்கன் தவத்தைச்சென்
றழித்துக்கொன் †றடற்பித்தன் தருவாழ்வே—
‡படைத்துப்பொன் றுடைத்திட்பன்
x தனைக்குட்டும் படுத்திப்பண்
கடிப்புட்பங் கலைச்சுற்றும்
பதத்தப்பண் புறச்சிற்றம்
பலத்திற்கண் தளித்தப்பைம்
புனத்திற்செங் குறத்திப்பெண் பெருமாளே.(கரு)

603. பொதுமாதர் உறவு அற

தனதன தனத்தத் தந்த தந்தன
தனதன தனத்தத் தந்த தந்தன
தனதன தனத்தத் தந்த தந்தன தனதான

திருடிக ளிணக்கிச் சம்ப ளம்பறி
○நடுவிகள் மயக்கிச் **சங்க முண்டிகள்
††சிதடிகள் முலைக்கச் சும்பல் கண்டிகள் சதிகாரர்—
செவிடிகள் மதப்பட் டுங்கு ‡‡குண்டிகள்
அசடிகள் xxபிணக்கிட் டும்பு றம்பிகள்
செழுமிக ளழைத்○○திச் சங்கொ ளுஞ்செயர் வெகுமோகக் ;

---

* பனித்து உட்க—நடுங்கி உதிர.

† மன்மதனை எரித்தது, திரிபுரத்தை அழித்தது, யானையை உரித்தது, தக்கன் வேள்வியை அழித்தது — இவ் வரலாறுகளை பாடல் 399 பக்கம் 510; பாடல் 285 பக்கம் 206; பாடல் 286 பக்கம் 210; பாடல் 390, பக்கம் 484, பார்க்கவும்.

‡ படை துப்பு ஒன்றுடை திட்பன்—படைக்கும் வல்லமையுடைய வலியோனாகிய பிரமன்.

x பிரமனைக் குட்டியது—பாடல் 212, பக்கம் 42 கீழ்க்குறிப்பு.

○ நடுவி — நடுவன் என்பதற்குப் பெண்பாலாகக் கொண்டு யமன் போல்பவர் எனலுமாம். ** சங்கம்—சையோகம்.

†† சிதடிகள்—அறிவிலிகள். ‡‡ குண்டிகள்—குண்டர்கள் என்பதன் பெண்பால். xx பிணக்கிட்டும்—பிணக்கிடும்.

○○ இச்சம் — இச்சை "ஒள்ளிழை மாதரைப் புணர்த்திய இச்சத்துப் பெருக்கத்தில்"—பரிபாடல்-7-36.

நடுங்கி அச்சங்கொள்ள (அங்கசற்கு) மன்மதன்மேல் நெற்றிவிழி (நெருப்பைச்) செலுத்தித் தான்கொண்ட கோபத்தால் (திண்ணிய) வலிய திரிபுரங்களை விழித்து எரித்து, (கோப) அலங்காரமாய் வந்த யானையை முன்பொருகால் (உரி) உரித்த (துப்பன்) வலிமை கொண்டவன், பகைமை பூண்டிருந்த தக்கனுடைய (தவத்தை)யாகத்தை போய் அழித்து அவனையும் கொன்ற வலிமை வாய்ந்த பித்தன் பெற்ற செல்வமே!

படைக்கின்ற (துப்பு) ஆற்றல் ஒன்றை உடைய (திட்பன்தனை) திறமை கொண்டவனான பிரமனை, (குட்டும் படுத்தி) குட்டிப் (பண்) தகுதியான, நறுமணமுள்ள (புட்பம் பதத்த)-மலர்களைக்கொண்ட திருவடிகளை உடையவனே! (கலைச் சுற்றும் பதத்த) பரதகலை-பரத சாஸ்திர முறைப்படி சுழன்று நடிக்கும் திருவடிகளை உடையவனே! அலங்காரத்துடன் •[தில்லைத்] திருச்சிற்றம்பலத்தில் கண் குளிர்ச்சியுற மகிழ்ச்சிகொண்ட (பெருமாளே!) பசிய தினைபுனத்திலிருந்த செவ்விய குறத்திப் பெண் [வள்ளிக்குப்] பெருமாளே!

[உழல்வேனை]

603.

திருடிகள், [வந்தவர்களைத் தம் இஷ்டப்படி] இணங்க வைத்துப் பொருள் பறிக்கின்ற [நடுவு] நீதி பூண்டவர்கள், மயங்க வைத்துச் சையோகம்-சேர்க்கை காண்பவர்கள் [புணர்வோர்], அறிவிலிகள் [முலைக் கச்சும்பல்] கச்சு முலை உம்பல்—ரவிக்கை அணிந்த கொங்கை யானையைக் கொண்ட, [கண்டிகள்] கடிந்து கூறும் பேச்சு உடையவர்கள் வஞ்சனை உள்ளத்தினர்,

(காரியவாதிகளாய்ச்) செவிடுபோலக்[காது கேளாதவர் போல) இருப்பவர்கள், அகங்காரம் கொண்டு [உங்கு] [உங்கார ஒலியை எழுப்பும்]-அதட்டும்—[குண்டிகள்] இழிவுடையோர், முட்டாள்கள், பிணக்கம் [ஊடல்] கொள்ளும்- புறம்பிகள்] குல ஒழுக்கத்துக்கு வெளிப்புறமானவர்கள் [வேசையர்],.செழிப்பு (அழகு) கொண்டவர்கள், வருபவர்களை அழைத்து (இச்சம் கொளும் செயர்) தமது இச்சையை நிறைவேற்றிக்கொள்ளும் செயல் திறத்தைக் கொண்டவர்கள், மிக்க ஆசை பூண்ட—

குருடிகள் நகைத்திட் டம்*பு லம்பு†க
ளுதடிகள் கணக்கிட் டும்பி ணங்கிகள்
‡குசலிகள் xமருத்திட் டுங்கொ டுங்குணர் விழியாலே-
கொளுவிகள் மினுக்குச் oசங்**கி ரங்கிகள்
நடனமு நடித்திட் ††டொங்கு சண்டிகள்
குணமதில் முழுச்சுத் ‡‡தசங்ய சங்கிக ளுறவாமோ ;
இருடிய ரினத்துற் றும்ப தங்கொளு
மறையவ னிலத்தொக் குஞ்சு கம்பெறு
மிமையவ ரினக்xxகட் டுங்கு லேந்திட வருசூர்-
இபமொடு ooவெதித்தச் சிங்க மும்பல
இரதமொ ***டெதத்திக் கும்பி ளந்திட
இவுளியி ரதத்துற் றங்க மங்கிட விடும்வேலா ;
†††அரிகரி யுரித்திட் டங்க சன்‡‡‡புர
மெரிதர நகைத்துப் xxxபங்க யன்சிர
மளவொடு மறுத்துப் பண்oooட ணிந்தவ ரருள்கோனே-

* புலம்புதல்-(உரத்த குரலில்) அடிக்கடி சொல்லுதல்-'வீரட்டம் புலம்பேனுகில் என் கண் துயில் கொள்ளுமே'—அப்பர் 5-53-12.
† வேசைகள் கள் உண்டனர் என்பது — திருப்புகழ் 60. 88, 362, 877 பார்க்க. ‡ குசலிகள்—தந்திரவாதிகள்.
x மருத்திட்டும் — மருத்திடும் — மருந்திடும். வேசையர் மருந்திடுதல்—திருப்புகழ்-230 பக்கம் 74 பார்க்க.
o சங்கு—வளையல். ** இரங்கல்-ஒலித்தல். †† ஒங்கு-ஓங்கு.
‡‡ அசங்க்யம்—அவலக்ஷணம், கணக்கின்மை, எண்ணிறந்தது.
அசங்க்ய சங்கிகள்—கூடா நட்பினர்-எனலுமாம். அகத்தாற் கூடாதே புறத்தே நண்பு காட்டுவர்.
xx கட்டு—மிகுதி-"கட்டணி வார்சடை"
—திருக்கோவையார்-303-உரை.
oo வெதித்த---வேதித்த: பேதித்த
*** எதத் திக்கும்—எந்தத் திக்கும்.
††† அரி—நரமடங்கல். (சிங்க உரி-பாடல் 566, பக்கம்-292.)
‡‡‡ புரம்—உடல் — "மதனனை விடுத்தனம் தெளிவில்லேம்; அவன் புரம் பொடித்தனை"—கந்த புராணம்-I-5-11.
'கடமையாதி விலங்கு தத்தம் .... கண்டேயம்......போவது கருதி அன்னோன் புரத்திடை உரைத்துப் போமால்"—கந்த புரா-2-5-4.
xxx பிரமன் சிரம் அறுத்தது—பாட்டு-286, பக்கம்-209.
ooo அயன் சிரம் பண்டு அணிந்தது—
"பிரமனும்... ..இறக்கும்—இறந்தான் களேபரமும்...
கொண்டு கங்காளராய்"—அப்பர்-4-112-7.

குருடிகள் சிரித்துக்கொண்டே தமது இஷ்டத்தைப் [புலம்பு] வெளியிடுகின்ற [அடிக்கடி முறையிடுகின்ற] [கள் உதடிகள] கள்ளுண்ட உதட்டினர், [பெற்ற பொருளைக்] கணக்குப் பார்த்துப் பார்த்துப் பிணக்கம் கொள்பவர்கள், தந்திரவாதிகள், மருந்து வைத்து மயக்கும் கொடிய குணத்தினர், கண்களைக் கொண்டே (கண்பார்வையைக் கொண்டே]—

(தம்மாட்டு) இழுத்துக்கொள்ளும் சக்தி வாய்ந்தவர்கள், மினுக்கப்பட்ட-துலக்கப்பட்ட வளையல்களின் ஒலித்தலைக் கொண்டவர்கள், நடனமும் நடித்து விளங்கி ஓங்கும் [சண்டிகள்] பிடிவாத குணத்தினர், குணமோ முழுமையும் சுத்த (அசங்க்ய) அசிங்கமான—அவலக்ஷணமான—(அல்லது *கணக்கிலாத) சம்பந்தம் உடையவர்கள்—அத்தகைய பொதுமாதர்களின் உறவாமோ! சம்பந்தம் ஆமோ! கூடாது என்றபடி.

ரிஷிகள் இனத்தோர் (நெருக்கமும்) கூட்டமும், பதவியிலிருக்கும் பிரமன் (படைத்த) மண்ணுளோர் கூட்டமும், சுகம் பெற்றிருந்த தேவர்களின் கூட்ட மிகுதியும்—(எல்லாம்) நிலைகுலைய வந்த சூரர்கள்—

யானைக் கூட்டங்களுடன் பேதம் கொள்ளும் (பகை கொள்ளும்) சிங்கங்களும் (அவை பூட்டப்பட்ட தேர்களும் எந்தத் திக்கிலும் பிளவு உணடு அழிய, குதிரைகள் தேரில் பூட்டப்பட்டன உடல் நாசம் அடைந்து அழியச் செலுத்தின வேலாயுதனே!

(நர)சிங்கத்தையும் யானையையும் (தோல்) உரித்து மன்மதனும் திரிபுரமும் எரிபட்டு அழியச் சிரித்து (அல்லது-மன்மதனுடைய—(புரம்) உடல் எரிபட்டு அழியச் சிரித்து), பிரமனுடைய தலையை ஒரு கணக்காக அறுத்தும், முன்பு பிரமகபாலத்தை அணிந்தவருமான சிவபிரான் தந்தருளிய தலைவனே!

---

* "எத்தனைபேர் நட்டகுழி எத்தனைபேர் தொட்டமுலை
எத்தனைபேர் பற்றி இழுத்த இதழ்"
—பட்டினத்தார்-வெண்பா.

அமரர் த மகட்கிட் டம்பு ரிந்துநல்
குறவர் த மகட்பக் கஞ்சி றந்துற
அழகிய திருச்சிற் றம்ப லம்புகு பெருமாளே.(கச)

604. மாதர்மீது மயக்கு அற

தந்த தந்தன தந்த தந்தன
தந்த தந்தன தந்த தந்தன
தந்த தந்தன தந்த தந்தன தந்ததான

கொந்த ரங்குழ லிந்து வண்புரு
வங்கள் கண்கய லுஞ்ச ரங்*கணை
கொண்ட ரம்பைய ரந்த முஞ்சசி †துண்டமாதர்-

கொந்த ளங்‡கதி ரின்கு லங்களி
னுஞ்சு முன்றிர சம்ப லங்xகனி
கொண்ட நண்பித ழின்சு கங்குயி லின்சொல்மேவுந்;

தந்த வந்தர ளஞ்சி றந்தெழு
கந்த ரங்கமு கென்ப பைங்கமழ்
தண்பு யந்தளி ரின்கு டங்கைய ரம்பொனுரந்-

தந்தி யின்குவ டின்த னங்களி
ரண்டை யுங்குலை கொண்டு விண்டவர்
தங்oக டம்படி யுங்**க வன்டிய சிந்தைபாமோ;

மந்த ரங்கட லுஞ்சு முன்றமிர்
தங்க டைந்தவ னஞ்சு ††மங்குலி
மந்தி ரஞ்செல்வ முஞ்சு கம்பெற எந்தவாழ்வும்-

---

* கணை—(அம்பின்) அலகு—சிந்தாமணி-90 உரை.

† துண்டம்—முகம்.

‡ கதிர்—ஒளி, குலம், அழகு.

x கனி—இனிமை, சாரம்.

o கடம்—உடம்பு

** கவன்—தீய — சிந்தை, தீய — திய எனக் குறுகிற்று—“மால் கொளுந்திய” (பாடல்-504.) என்புழிப் போல.

†† மங்குலி—இந்திரன்.

தேவர் மகளாம் தேவசேனையிடம் இஷ்டத்தைக் காட்டி, நல்ல குறவர்தம் மகள் வள்ளி (உனது) வலப் பக்கத்திற் சிறப்புற்று வீற்றிருக்க (அல்லது வள்ளி யிடத்தே சிறப்பாக நீ பொருந்த), அழகிய (தில்லைத்) திருச்சிற்றம்பலத்தே புக்கு விளங்கும் பெருமாளே.!

(அசங்க்ய சங்கிகள் உறவாமோ)

604.

கொந்தரங் குழல்) குழல் அம் கொந்தர்-கூந்தலிலே அழகிய பூங்கொத்துகளை உடையவர், பிறைச் சந்திரன் போன்ற வளப்பமுள்ள புருவங்களையும் (கண் கயலும் சரம் கணைகொண்ட) கயலும் சரமும் கணையும் கண் கொண்ட— கயல்மீன் போலவும், அம்புபோலவும், அம்பின் அலகு போலவும் உள்ள கண்களையும் கொண்ட (அரம்பையர் அந்தமும்) தெய்வமகளிர் போன்ற அழகையும், (சசி) சந்திரன் போன்ற (துண்டம்)முகத்தினையும் உடையவராகிய மாதர்கள்.

கூந்தலின் ஒளி அழகுகளில் ஈடுபட்டுத் திரிந்து சுவையுள்ள பழத்தின் சாரத்தைக் கொண்டு உகந்ததா யிருந்த வாயூறலின் இன்பம், கிளி, குயில் இவைகளின் மொழிபோன்ற இனிய சொல், விரும்பும்படியான,

தந்த அம் தரளம் (அம் தரள தந்தம்) அழகிய முத்துக்கள் போன்ற பற்கள், நல்ல எழுச்சியுள்ள (கமுகென்ப கந்தரம்) கமுகு போன்ற கழுத்து, பசிய மூங்கில் (அல்லது கரும்பு) போன்ற குளிர்ந்த புயங்கள், தளிர்போல மென்மைகொண்ட உள்ளங்கை—இவை தமை உடையவர்களா, அழகிய பொன்மாலையை அணிந்துள்ள

யானைபோலவும் மலைபோலவும் உள்ள (தமது) கொங்கைகள் இரண்டும் நிலைகெட்டு வெளிவந்தவர்கள், —இத்தகைய—(பொது மகளிருடைய (கடம்) உடலிலே தோய்கின்ற (கவண்திய) கவண்கல் போலக் கொடிதாய் வேகமாய்ப் பாய்கின்ற—தீய—கெட்ட சிந்தை யாமோ (தீய மனம் ஆமோ)—ஆகாது என்றபடி,

மந்தரமலையைக் கடலிற் சுழலவைத்து அமுதம் கடைந்தெடுத்தவன், அஞ்சும (அச்சங்கொண்ட) இந்திரன் இருப்பிடம், செல்வம், சுகம் முதலிய சகல வாழ்வையும் பெற—

*வந்த ரம்பையெ னும்ப கிர்ந்துர
டங்கொ ளுந்திரு மங்கை பங்கினன்
†வண்டர் லங்கையு ளன்சி ரம்பொடி கண்டமாயோன் ;
‡உந்தி யின்புவ னங்க ளெங்கும
டங்க வுண்டகு டங்கை யன்புக
ழொண்பு ரம்பொடி கண்ட எந்தையர் பங்கின்மேவும்—
xஉம்ப லின்கலை மங்கை சங்கரி
மைந்த னென்றய னும்பு கழ்ந்திட
வொண்ப ரந்திரு வம்ப லந்திகழ் தம்பிரானே.(கரு)

605. குறை தீர

தனந்தந்தம் தனந்தந்தம்
தனந்தந்தம் தனந்தந்தம்
தனந்தந்தம் தனந்தந்தம் தனதான

தியங்குஞ்சஞ் சலந்துன்பங்
கடந்தொந்தஞ் செறிந்தைந்திந்
த்ரியம்பந்தந் தருந்துன்பம் படுமேழை—
oநிதம்பண்பொன் றிலன்பண்டன்
**தலன்குண்டன் சலன்கண்டன்
தெளிந்துன்றன் பழந்தொண்டென் றுயர்வாகப் ;

---

* கடல் கடைந்த வரலாறு :—பாடல்-509, பக்கம்-162 பார்க்க. கடல் கடைந்ததில் தன்வந்திரி, அமுதம், அமுதத்துடன் அறுபதுகோடி அரம்பையர், இவர்களுக்குத் தோழியர், உச்சைச் சிரவம் என்னும் குதிரை, கௌத்துவமணி, பஞ்ச தருக்கள், காமதேனு, சிந்தாமணி, சந்திரன், ஐராவதம், மூதேவி, திருமகள், வாருணி — பிறந்தன. திருமகள், கௌத்துவமணி இவைதமைத் திருமால் ஏற்றுக்கொண்டனர். அரம்பையர், உச்சைச் சிரவம், ஐராவதம், சிந்தாமணி, பஞ்ச தருக்கள் ஆகிய செல்வங்கள் இந்திரனுக்குக் கிடைத்தன.—(அபிதான சிந்தாமணி.)

† வண்டர் — அரசனுக்கு நாழிகை அறிவிக்கும் கடிகையார்: மங்கல பாடகர். ‡ திருமால் புவனம் உண்டது.—பாடல்-267, பக்கம்-164 பார்க்க

x உம்பலின் கலைமங்கை சங்கரி என்றார்—கலைமகளே அம்பிகையின் ஒரு கூறு ஆதலின், "புண்டரிக வீட்டிற் பொலிந்து மதுரச் சொற்பொலி பழம்பாடல் சொல்லுகின்றவளும் நின்சொருபம்"
— மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்-பொன்னூசல்-2.
தேவியைச் 'சகலகலா வியாபிநீம்'-என அதர்வண வேதம் கூறும்.
o நிதம்—நிலைமையான. ** தலன்—கீழானவன்.

(அந்தக் கடலில் தோன்றிய) அரம்பையாதிய நடன மாதர்களையும் (சிந்தாமணி, காமதேனு, உச்சைச் சிரவம் என்னும் குதிரை முதலிய பல பொருள்களையும்) பங்கிட்டு அளித்து நடனம்கொண்ட லக்ஷ்மிகாந்தன், (வண்டர்) மங்கல பாடகர் பாடிநின்ற இலங்கை வேந்தன் ராவணனுடைய தலைகள் பொடியாம்படி வென்ற மாயவன்—

தனது வயிற்றில் அண்டங்கள் முழுமையும் அடங்க உண்ட உள்ளங்கையன்—ஆகிய திருமால் புகழ, விளங்கின திரிபுரங்களைப் பொடிசெய்த எந்தை சிவபெருமானுடைய பாகத்தில் இருக்கும்

எழுச்சிகொண்ட (சகல) கலைகளுக்கும் தலைவியாகிய மங்கை வாகீசுவரியாம் சங்கரி மைந்தனே என்று பிரமனும் புகழ, ஒள்ளிய மேலான, (தில்லைத்) திரு அம்பலத்தில் விளங்கும் தம்பிரானே!

(தீய சிந்தையாமோ)

605.

அறிவைக் கலக்கும் மனக்கவலை, துன்பம் (கொண்ட) (கடம் தொந்தம் செறிந்து) இவ் வுடலிற் சம்பந்தப்பட்டு நெருங்கியுள்ள, (ஐந்து இந்த்ரியம் பந்தம்) (மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி) என்னும் ஐம் பொறிகளால் உண்டாகும் துன்பத்தில் வேதனைப் படுகின்ற ஏழை—

நிலைமையான (நற்) குணம் ஒன்றும் இல்லாதவன், (பண்டன்) ஆண்மையில்லாதவன், (தலன்) கீழானவன், (குண்டன்) இழிந்தோன், (சலன்கண்டன்) கோபவீரன் இத்தகைய நான் (அறிவு) தெளிந்து உனது பழைய அடியான் என்னும் உயர்நிலையை அடையும்படி (நீ)—

புயங்கந்திங் களின்துண்டங்
குருந்தின்கொந் தயன்றன்கம்
பொருந்துங்கங் கலந்தஞ்செஞ் சடைசூடி—

புகழ்ந்துங்கண் டுகந்துங்கும்
பிடுஞ்செம்பொன் சிலம்பென்றும்
புலம்பும்பங் கயந்தந்தேன் துறைதீராய்;

இயம்புஞ்சம் புகந்துன்றுஞ்
சுணங்கன்செம் பருந்தங்கங்
கிணங்குஞ்*செந் தடங்கண்டுங் களிகூர—

இடும்பைங்கண் சிரங்கண்டம்
பதந்தந்தங் கரஞ்சந்தோன்
றெலும்புஞ்சிந் திடும்பங்கஞ் செயும்வேலா

தயங்கும்பைஞ் சுரும்பெங்குந்
தனந்தந்தந் தனந்தந்தந்
தடந்தண்பங் கயங்கொஞ்சுஞ் †சிறுகூரா—

தவங்கொண்டுஞ் செபங்கொண்டுஞ்
சிவங்கொண்டும் ப்ரியங்கொண்டுந்
தலந்துன்றும் பலந்தங்கும் பெருமாளே.(கசு)

606. பொதுமகளிர்மீது மயக்கு அற

தனனந் தனத்த தந்த தனனந் தனத்த தந்த
தனனந் தனத்த தந்த தனதான

பருவம் பணைத்தி ரண்டு கரிகொம் பெனத்தி ரண்டு
பவளம் பதித்த செம்பொ னிறமார்பிற்—
படருங் கனத்த கொங்கை மினல்கொந் தளித்து சிந்த
பலவிஞ் சையைப் புலம்பி யழகான;

* செந்தடம்—ரணகளம்.
† சிறுகூர் — இந்தத் தலம் இன்னதென்று தெரியவில்லை. சிற்றூர் (சித்தூர்) எனக் கொள்ளலாம்.

பாம்பு, (திங்களின் துண்டம்) பிறைச் சந்திரன், குருந்த மலரின் கொத்து, அயன் தன் கம்—பிரமனுடைய (தலை) கபாலம், பொருந்திய (கம்) —கங்கை நீர்—இவை (கலந்த) சேர்ந்த அழகிய செஞ்சடையராம் சிவபிரான்—

புகழ்ந்தும், பார்த்து மகிழ்ந்தும், கும்பிடுகின்ற (உனது) செம்பொற் சிலம்பு எப்போதும் ஒலிக்கின்ற தாமரையன்ன திருவடியை எனக்குத் தந்து என்னுடைய குறைகளைத் தீர்த்தருளுக.

சொல்லபபடுகின்ற (சம்புகம்) நரிகள், நெருங்கும் நாய்கள், செம் பருந்துகள (அங்கு அங்கு) அங்கங்கே கூடி நிற்கும் ரணகளத்தைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி மிகும்படி—

(இடுமபை) துனபம் உண்டாக, கண், தலை, கழுத்து, கால், அவரவரது, கை (உடற்) பொருத்தங்கள் ஒன்றுபட்ட எலும்புகள் இவையெலாம் அழிவுபடும்படி துண்டு செய்த வேலனே!

ஒளிகொண்ட (அல்லது) திகைப்பு உள்ள பசிய வண்டுகள் எல்லா இடத்தும் தனந்தந்தம் தனந்தந்தம் என்னும் ஒலியுடன் குளங்களில் உள்ள குளிர்ந்த தாமரை மலர்களிற் கொஞ்சுகின்ற சிறுகூர் என்னும் தலத்தில் வீற்றிருப்பவனே!

தவம் கொண்டவரும் (தவத்தினரும்) ஜெபத்தினரும், சிவனடியார்களும் பிரியத்துடன் நாடி அடைகின்ற தலமாகிய சிதம்பரத்தில் (பொன்) அம்பலத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(என்குறை தீராய்)

606.

(பருவம்) தக்க காலத்தில் (அல்லது இளமையில்) பருத்து இரண்டு (யானைத்) தந்தங்கள் என்று சொல்லும்படி, திரட்சியுற்றுப் பவளம் பதித்ததுபோன்ற செவ்விய பொன்னிறமுடைய மார்பிலே,

பரந்துள்ள, கனம்கொண்ட, கொங்கைகள், மின்னல் மின்னி எழுந்ததுபோல (ஒளி) வீச, பலவிதமான மாய வித்தைப் பேச்சுக்களைப் பலமாகப் பேசித் (தமது) அழகான—

புருவஞ் சுழற்றி யிந்த்ர தநுவந் துதித்த தென்று
புளகஞ் செலுத்தி ரண்டு கயல்மேவும்-
பொறிகண் சுழற்றி *ரம்ப பரிசம் பயிற்றி மந்த்ர
பொடிகொண் டழிக்கும் வஞ்ச நுறவாமோ ;-
உருவந் தரித்து கந்து கரமும் பிடித்து வந்து
உறவும் பிடித்†த ணங்கை வனமீதே-
ஒளிர்கொம் பிணைச்ச வுந்த ரிய‡வும் பலைக்கொ ணர்ந்து
ஒளிர்வஞ் சியைப் புணர்ந்த மணிமார்பா ;
செருவெங் களத்தில் வந்த அவுணன் தெறித்து மங்க
xசிவமஞ் செழுத்தை முந்த விடுவோனே-
தினமுங் களித்து செம்பொ னுலகந் துதித்தி றைஞ்சு
திருவம் பலத்த மர்ந்த பெருமாளே.(கள்)

---

* ரம்ப—நிரம்ப.

† அணங்கு ஐ வன மீதே—தெய்வத் தன்மை பொருந்திய அழகிய கற்பக வனத்திலே.

‡ தம்மை மணக்கமாட்டேன் என்று வள்ளி மறுத்தபொழுது முருகவேள் கணபதியை யானையாக வரவழைத்து வள்ளியை அச்சுறுத்தி மணந்தனர்—

"இபமாகி அக்குற மகளுடன் அச்சிறு முருகனை
அக்கண மணமருள் பெருமாளே"-விநா-துதி-1 பார்க்க.

x பஞ்சாக்ஷரமும் வேலும் பலவிதத்திலும் ஒப்புள்ளன : இரண்டும் அடியார்களுக்கு நன்மையைத் தருவன ; தீமையை ஒழிப்பன. பஞ்சாக்ஷரம்—"கூற்று அஞ்ச உதைத்தன"—சம்பந்தர் 3-22-1 · வேல்—"தருக்கி நமன் முருக்கவரின்..... இறைகழற்கு நிகராகும்—வேல் வகுப்பு ; பஞ்சாக்ஷரம் "ஏத்துவார்க்கு இடரான கெடுப்பன—வினைப்பகைக்கு அத்திரமாவன"-சம்பந்தர்-3-22-3, 10. "உறும் இடுக்கண் வினைசாடும்"—வேல் ; வேல் வகுப்பு.

(புருவஞ் சுழற்றியிந்த்ரதனுவந் துதித்ததென்று) இந்திரவில் (வானவில்) வந்து தோன்றினதுபோல உள்ள தமது புருவங்களைச் சுழற்றிப், புளகம தருகின்ற இரண்டு கயல்மீன்போல உள்ள—

உறுப்பாகிய கண்களைச் சுழற்றி, நிரம்பவும் தொட்டுப் பயின்று, (மந்த்ர பொடிகொண்டு) சொக்குப் பொடிகொண்டு, அழிக்கின்ற வஞ்சகர்களாம் (பொது மகளிருடைய) சம்பந்தம் ஆமோ! கூடாது என்றபடி;

வேற்று உருவம் பூண்டு மன மகிழ்ச்சியுடன் (வளைவிற்கும் செட்டியாய் வள்ளியின்) கரத்தையும் பிடித்து மகிழ்ந்து, அணங்கை உறவும் பிடித்து—தெய்வமகள் போன்ற அந்த வள்ளியை நட்புப்பூண்டு (வள்ளிமலைக் காட்டிலே (அல்லது-தெய்வத்தன்மை பொருந்திய அழகிய (வள்ளிமலைக்காட்டிலே) (அல்லது, சேனுபதியாயிருந்ததமது போர் வீர உருவத்தை-(கோலத்தை) நீக்கிக் *கலியாண) கோலத்தைப் பூண்டு மகிழ்ந்து-(தேவசேனையின்) கரத்தைப் பிடித்து மகிழ்ந்து (தேவர்கோன்-இந்திரனுக்கு மருமகன் என்னும்) சம்பந்தத்தையும் கொண்டு, (அணங்கு ஐவன மீதே) – தெய்வத்தன்மை பொருந்திய அழகிய கற்பக வனத்திலே)

விளங்குகின்ற கொம்புகளைக்கொண்ட அழகிய (கணபதியாம்) யானையை வரவழைத்து, விளங்கும் அந்த வஞ்சிக்கொடி போன்ற வள்ளியைக் கலந்த அழகிய மார்பனே! (அல்லது– விளங்கின (கொம்பினை) பூங்கொம்பு அன்ன தேவசேனையையும், அழகிய (கணபதியாம்) யானையை வரவழைத்து விளங்கும் வஞ்சிக்கொடி போன்ற வள்ளியையும் கலந்த அழகிய மார்பனே!)

போர்நடந்த கொடிய (போர்க்) களத்திலே வந்த அவுணன் சூரன் பிளவுபட்டு அழிய (சிவம் அஞ்செழுத்தை) பஞ்சாக்ஷரத்தின் ஆற்றலைக்கொண்ட வேலாயுதத்தை முற்படச் செலுத்தினவனே!

நாள்தோறும மகிழ்ச்சியுடனே (செம்பொன் உலகம்) செவ்விய பொன்னுலகத்தினராம்—தேவர்கள் துதித்து வணங்கும் (தில்லைத்) திரு அம்பலத்திலே வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(வஞ்சர் உறவாமோ)

(* கீழ்க்குறிப்பு பக்கம் 402-பார்க்க.)

607 திருவடியைப் பெற

தனனந் தனத்த தந்த தனனந் தனத்த தந்த
தனனந் தனத்த தந்த தனதான

மதவெங் கரிக்கி ரண்டு வலுகொம் பெனத்தி ரண்டு
வளருந் தனத்த ணிந்த மணியாரம்-
வளைசெங் கையிற்சி றந்த வொளிகண் டு*நித்தி லங்கு
வரருந் திகைத்தி ரங்க வருமாதர்;
விதவிங் கிதப்ரி யங்கள நகைகொஞ் சுதற்கு ணங்கள
மிகைகண் டுறக்க லங்கி மருளாதே-
†விடுசங் கையற்று ணர்ந்து வலம்வந் துனைப்பு கழ்ந்து
‡மிகவிஞ்சு போற்ப தங்கள் தருவாயே;
நதியுந் திருக்க ரந்தை மதியுஞ் சடைக்க ணிந்த
நடநம் பருற்றி ருந்த கயிலாய-
xநகமங் கையிற்பி டுங்கு மசுரன் சிரத்தொ டங்கம்
நவதுங்க ரத்ந முந்து திரடோளுஞ்;
சிதையும் படிக்கொ ரம்பு தனைமுன் தொடுத்த கொண்டல்
திறல்செங்க ணச்சு தன்றன் மருகோனே!
தினமுங் கருத்து ணர்ந்து சுரர்வந் துறப்ப ணிந்த
திருவம்பலத்த மர்ந்த பெருமாளே.(கஅ)

(401 ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி.)

* சேனாபதித்திருவுருவம்:-அபயம், வாள், சூலம், வேல், அங்குசம், வரதம், குலிசம், வில், தண்டம் முதலியகொண்ட திருக்கோலம்.

தேவசேனை நாயகர் கலியாணத் திரு உருவம்:-ஒரு கை தமது வலதுதொடையில் அமர்ந்தியுள்ளதேவசேனையைத் தழுவுவதுபோல அவளது கொங்கைகள் பாற் பொருந்த, ஒரு கை அபயம் காட்ட, ஏனைய திருக்கரங்கள் கேடகம், வாள், சூலம், குலிசம், வேல், வில், கதை, சேவல், தாமரை, அம்பு இவைகளுடன் விளங்க ஆறு திருமுகங்களுடன் விளங்கும் உருவம். (தணிகைப் புராணம்-அகத்திய-66-74)

---

* நித்து—நீத்து: துறந்து. துறவிகளும் திகைப்பது— —பாடல் 158, பக்கம்-368 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

† விடு—விட்டு. ‡ மிக—மேன்மையடைய.

x நகம் அங்கையிற் பிடுங்கும் அசுரன்—இது கையில் உள்ள நகத்தை எளிதில் எடுப்பதுபோல (கயிலைமலையை எடுப்பது) எளியதொரு வேலை என நினைத்த மூடன் என்பதைக் குறிக்கும்.

o ஸ்ரீ ராமர் ஓரம்பு தொடுத்தது. —பாடல்-452 பக்கம்-6-கீழ்க்குறிப்பு.

607.

மதங்கொண்ட கொடிய யானையின் இரண்டு வலிமை பொருந்திய கொம்புகள்-தந்தங்கள் என்று சொல்லும்படித் திரட்சியுற்று வளர்கின்ற கொங்கைகள் மீது அணிந்துள்ள ரத்னமாலை—

(வளை செங்கையில்) செங்கையில் வளையல்— இவைகளின் ஒளியைக்கண்டு (நீத்து இலங்குவரும்) துறவியாய்ச் சிறந்து விளங்கும் சிரேஷ்டர்களும் திகைப்புற்று மனம் நெகிழ்வுற வருகின்ற (மான் அனைய) மாதர்களின்—

விதம் விதமான இன்பம் தரும் பிரியங்களையும் சிரிப்புடன் கொஞ்சிப்பேசும் குணங்களின் மேம்பாட்டையும் கண்டு, அவை மனத்தில் அழுந்த மனங்கலங்கி, மோக மயக்கம் கொள்ளாமல்—

விட்டொழித்து, சிறிதேனும் சந்தேகம் கொள்ளாமல், உன்னை உணர்ந்து, வலம் வந்து, உன்னைப் புகழ்ந்து, (நான்) மிக மேம்பாட்டை — மேன்மையை அடைய— உனது (விஞ்சு பொற்பதங்கள்)—மேலான அழகிய திருவடிகளைத் தந்தருளுக—

கங்கை நதியையும் அழகிய கரந்தை மலரையும் (அல்லது திருநீற்றுப் பச்சையையும்) திங்களையும் சடையில் அணிந்தவரும் நடனம் செய்கின்ற நம்பருமாகிய (நடராஜப் பெருமான்) பொருந்தி வீற்றிருக்கும் கயிலாய—

(நகம்) மலையைத் தனது அங்கையாற் பிடுங்க முயன்ற அசுரன் இராவணனுடைய தலையும் உடலும் உயர்ந்த நவரத்ன (மாலை) விளங்கும் திரண்ட தோள்களும்—

சிதைந்து போம்படி ஒரு அம்பை முன்பு செலுத்தின மேகமனையவரும், பராக்ரமம் விளங்கும் செவ்விய கண்களை உடையவருமான (அச்சுதன்) திருமாலின் மருமகனே!

நாள்தோறும் (தொழவேண்டியதின்) கருத்தை— தொழுவதால் வரும் பயனை—அறிந்து தேவர்கள் வந்து தாழப் பணிந்த (தில்லைத்) திரு அம்பலத்தே அமர்ந்த பெருமாளே!

(பொற்பதங்கள் தருவாயே)

608. தரிசனம் பெற

தனதந்தன தனதந்தன தனதந்தன தான
தனதந்தன தனதந்தன தனதந்தன தான
தனதந்தன தனதந்தன தனதந்தன தானத் தனதான

முகசந்திர புருவஞ்சிலை விழியுங்கயல் நீல
முகிலங்குழ லொளிர்தொங்கலொ டிசைவண்டுகள் பாட
மொழியுங்கிளி *யிதழ்பங்கய நகைசங்கொளி காதிற்
குழையாட-

†முழவங்கர சமுகம்பரி மளகுங்கும வாச
முலையின்பர சகுடங்குவ டிணைகொண்டுநல் மார்பில்
முராணுஞ்சிறு பவளந்தர ளவடந்தொடை யாடக்
கொடிபோலத்;

துகிரின்கொடி யொடியும்படி நடனந்தொடை வாழை
மறையும்படி ‡துயல்சுந்தர சுகமங்கைய ரோடு
துதை பஞ்சணை மிசையங்கசன் ரதியினபம தாகச்
செயல்மேவித்-

தொடைசிந்திட மொழிகொஞ்சிட அளகஞ்சுழ லாட
விழிதுஞ்சிட இடைxதொய்ஞ்சிட மயல்கொண்oடணைகினும்
சுகசந்திர முகமும்**பத அழகுந்தமி யேனுக் கருள்வாயே;

* வாய் இதழுக்குச் செந்தாமரையிதழ் ஒப்பு—"செங்கமலம் ஒப்புக் கண்டு மொழிந்தார் ஈரிதழ்க்கும்" (உரித சூடாமணி நிகண்டு.)
† முழவ—ஒலிக்க-"வரைசேரும் முகில் முழவ"
—சம்பந்தர்-1-132-4.
‡ துயல்—அசைந்தாடுகின்ற. x தொய்ஞ்சிட—தளர.
o அணைகினும்—அணைகினும்.
** பதம்—பதவி, சொல், திருவடி, பதம்-மந்திரச்சொல்—"அந்தியும் நண்பகலும் அஞ்சு பதஞ்சொல்லி"-சுந்தரர்-VII-83-1

608.

மூகம்-திங்கள், புருவம்-வில், கண்—கயல்மீன், கரிய மேகம்—அழகிய கூந்தல், அந்தக் கூந்தலில் உள்ள ஒளி வீசும் மாலையில் இருந்து இசைகளை வண்டுகள் பாட, மொழி—கிளிமொழி, வாயிதழ்—தாமரையிதழ், பல்-சங்கின் ஒளி கொண்டன, காதில் குழைகள் அசைவன,

முழவங்கர சமுகம் (அங்கர சமுகம் முழவ)—அழகிய கையிணைகள் (வளையணிந்தமையால்) ஒலி செய்ய, வாசனை உள்ள செஞ் சாந்தின் நறுமணம் கொண்ட கொங்கைகள் என்னும்—இன்பமான சாறு பொதிந்த குடத்துக்கும் மலைக்கும் நிகராகி விளங்கும் இரண்டையும் கொண்டுள்ள மார்பிடத்தில்-(நிறத்தில்) மாறுபடும் சிறிய பவள (வடமும்) மாலையும் முத்து (வடமும்) மாலையும் ஆடி அசைய, கொடிபோல—

(கொடி அசைவதுபோல அசைந்தாட) பவளக்கொடி ஓடிவதுபோல நடனம் (செய்து) வாழை போன்ற தொடை மறையும்படி (ஆடை) அசைந்து ஆடுகின்ற அழகிய சுகம் தருகின்ற பெண்களோடு நெருங்கிய பஞ்சு மெத்தையில் (அங்கசன்) மன்மதனும் ரதியும் போல இன்பந்தரும் லீலைகளைச் செய்து—

மாலை சிதறவும், மொழி கொஞ்சவும், கூந்தல் சுழன்று அசையவும், கண்கள் சோர்வு அடையவும், இடை தளரவும், காம மயக்கம் கொண்டு அணைந்தபோதிலும், அழகிய உனது திங்கள் போன்ற குளிர் முக தரிசனத்தையும், கந்தலோகத்தில் வசிக்கும் பதவி அழகையும் (அல்லது) உனது திருவாயால் (உபதேசத்தை யும்) அல்லது உனது திருவடியால் (திருவடிதீக்ஷையையும்) அடியேனுக்கு அருள்வாயே!

அ*கரந்திரு †உயிர்பண்புற ‡அரியென்பது மாகி
உறையுஞ்சுட ரொளிxயென்கணில் வளருஞ்சிவ காமி
அமுதம்பொழி பரையந்தரி உமைபங்கர னொருக்
கொருசேயே—

அசுரன்சிர மிரதம்பரி சிலையுங்கெட கோடு
சரமும்பல புடையும்oபொடி கடலுங்கிரி சாய
அமர்கொண்டயில் விடுசெங்கர வொளிசெங்கதிர் போலத்
திகழ்வோனே ;

**மகரங்கொடி நிலவின்குடை மதனன்திரு தாதை
மருகென்றணி விருதும்பல முரசங்களை யோத
††மறையன்றலை யுடையும்படி நடனங்கொளு மாழைக்
கதிர்வேலா—

வடிவிந்திரன் மகள்சுந்தர மணமுங்கொடு மோக
சரசங்குற மகள்பங்கொடு வளர்தென்புலி யூரில்
மகிழும்புகழ் திருவம்பல மருவுங்குமர பேசப்
பெருமாளே.(கக)

---

* அகர அம் திரு—எல்லா உயிர்களோடும் மெய்களோடுங் கலந்தும் வேறாகத் தனித்தும் நிற்கும் அகர எழுத்துப்போலச் சித்தும் அசித்தும் ஆகிய பிரபஞ்சமுற்றுந் தோய்ந்தும் வேறாகத் தனித்தும் நிற்கின்ற செல்வி.

† உயிர் பண்பு உற—ஆத்மகோடிகள் ரக்ஷணையைப் பொருந்த.

‡ தேவியே அரி-என்பது—பாடல்-37, பக்கம்-105 கீழ்க்குறிப்பு.

x இறை ஒளி கண்ணில் விளங்கும் என்பது—
'என் கணிலாடு தழல்வேணி எந்தையர்'—திருப்புகழ்-98, பக்கம் 230 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

'காளத்தியான் அவன் என் கண்ணுளானே'—அப்பர்-VI-8.

o பொடி—பொடிந்து தூளாகி.

** மன்மதனுடைய கொடி, குடை முதலியன—பாடல்-555, பக்கம்-266 கீழ்க்குறிப்பு

†† பிரமனைக் குட்டினது—திருப்புகழ்-212, பக்கம்-42 கீழ்க் குறிப்பு. பிரணவத்தின் பொருள் தெரியாது பிரமன் விழித்த பொழுது முருகவேள் அவனைக் குட்டிச் சிறையில் இட்டார். "இதன் பொருள் கருதாய், சிட்டி செய்வதித் தன்மையதோ எனுச் செவ்வேள், குட்டினன் அயன் நான்கு மா முடிகளுங் குலுங்க" —கந்த புராணம்-I-16-14.

(எல்லா உயிர்களோடும் மெய்களோடும் கலந்தும் வேருகத் தனித்தும் நிற்கும்) அகர எழுத்துப்போலச் (சித்தும் அசித்தும் ஆகிய பிரபஞ்ச முற்றும் தோய்ந்தும் வேருகத் தனித்தும் நிற்கின்ற) திரு...செல்வி, (உயிர் பண்புற) ஆத்ம கோடிகள் ரக்ஷணையைப் பொருந்த (அரி) திருமால் (என்னும் காக்கும் கடவுள்) ஆகி, விளங்கி நிற்கும் (சுடரொளி) பேரொளி, என் கண்ணில் விளங்கி மகிழும் சிவகாமி, அமுத இனபத்தைப் பொழிகின்ற பராசக்தி, (அந்தரி) பராகாச வடிவினள் (அல்லது சிதாகாசத்தில் உறைபவள்) அத்தகைய உமாதேவியின் பாகத்தில் உள்ள அரனுருக்கு (சிவபெருமானுடைய) ஒப்பற்ற குழந்தையே!

(அசுரன்) சூரனுடைய தலை, தேர், குதிரை, வில் இவையெலாம் கெட,[அவனுக்குக் காவலாயிருந்த (கோடு)] எழுகிரி, அம்பு முதலிய பல படைகள்...இவை யாவும் பொடிந்து தூளாகக், கடலும் கிரௌஞ்சமலையும் சாய்ந்து அடங்கப், போரை மேற்கொண்டு அம்பைச் செலுத்தின செவ்விய கரத்தினனே! ஒளி வீசும் செஞ்சுடர்ச் சூரியன் போல விளஙகுபவனே!

மகர மீனைக் கொடியாகவும், நிலாவைக் குடையாகவும் கொண்ட மன்மதனது அழகிய தந்தையாம் திருமாலின் மருமகன் என்று அழகிய விருதும் (வெற்றிச் சின்னமும்), பல முரசம் என்னும் பறைகளும், சாத்திர நூல்களும் புகழ்ந்து நிற்கப், பிரமனது தலை உடைந்து போமபடி அவனைக் குட்டித் திருநடனம் (திருவிளையாடல்) கொண்ட வேலனே! [மாழை] பொன்னின் (கதிர்) ஒளி கொண்ட வேலனே!

அழகு நிறைந்த இந்திரனது மகள் தேவசேனையொடு அழகிய திருமணத்தைச் செய்துகொண்டு. (பின்பு மோக சரசம்) — காமலீலைகளைக் [குறமகள] வள்ளியொடு பங்கு கொண்டு விளையாடித் திருவளரும் அழகிய புலியூரில் [சிதம்பரத்தில்] (யாவரும்) கண்டு களிக்கும் திரு அம்பலத்திலே விளங்கும் குமரேசப் பெருமாளே!

[பத அழகும் தமியேனுக்கருள்வாயே]

609. மறவேன் என்பது

தந்தன தானன தான தந்தன
தந்தன தானன தான தந்தன
தந்தன தானன தான தந்தன தந்ததான

*சந்திர வோலைகு லாவ கொங்கைகள்
†மந்தர மால‡ந னீர்த தும்பநல்
சண்பக மாலைகு லாவி ளங்குழல் மஞ்சுபோலத்-
தண்கயல் வாளிக ளூரி ளம்பிறை
விண்புரு வாரிதழ கோவை மின்கனி
தன்செய லார்நகை சோதி யின்கதிர் சங்குமேவுங்-
கந்தரர் xதேமலு மார்ப ரம்பநல்
சந்தன சேறுட னூர்க வின்பெறு
கஞ்சுக மாமிட றூதை கொஞ்சிய ரம்பையாரைக்-
கண்களி கூரOவெ காசை கொண்டவர்
**பஞ்சணை மீதுகு லாவி னுந்திரு
கண்களி ராறுமி ராறு திண்புய மூங்கோள்வேனே;
இந்திர லோகமு ளாரி தம்பெற
சந்திர சூரியர் தேர்ந டந்திட
எண்கிரி சூரர்கு ழாமி றந்திட கண்டவேலா-
††இந்திரை கேள்வர்பி தாம கன்கதி
ரிந்துச டாதரன் வாச வன்தொழு
தினபுற வேமனு நூல்வி ளம்பிய கந்தவேளே;

---

* சந்திரவோலை—சந்திரனைப்போற் சீதள காந்தியைத் தரும் காதோலை. † மந்தரம் ஆல—மந்தரகிரிபோல் அசைய.

‡ நல் நீர் ததும்ப—நல்ல நீர்மை பெருக.

x தேமலும் மார் பரம்ப எனப் பிரிக்க; பரம்ப—பரவ.

o வெகு ஆசை. ** "கண்டுண்ட சொல்லியர்"—என்னும் கந்தரலங்காரச் செய்யுள் 37 ன் கருத்து.

†† (1) சிவன் உபதேசம் பெற்றது—தணிகைப் புராணம்—வீராட்டகாசப் படலத்திற் காண்க.

(2) திருமால் (ராமர்)—சிவஞானம் பெற்றது—தணிகைப் புராணம் இராமனருள்பெறு படலம பார்க்க.

(3 பிரமன் உபதேசம் பெற்றது—பிரமன் சுவாமிமலையில் பிரணவத்தின் உண்மையை உபதேசிக்கப் பெற்றனன்—திரு ஏரக மான்மியம்— பிரம தீர்த்த வரலாற்றுச் சருக்கம்)

(4) இந்திரன்—தணிகையிலும் சுவாமிமலையிலும் பூசித்துப் பேறு பெற்றான்.

609.

சந்திரனைப்போற் சீதள காந்தியைத் தரும் காதோலை விளங்க, கொங்கைகள் மந்தரகிரிபோல அசைய, நல்ல சீர்மை பெருக, அழகிய சண்பகமாலை விளங்கும் மெல்லிய கூந்தல் மேகம்போல விளங்க—

குளிர்ந்த மீன் போன்றதும், அம்பு போன்றதுமான கண்களை உடையவர்கள்—இளம்பிறை விண் (விண்ணில் விளங்கும்) இளம்பிறை போன்ற புருவத்தினர், [இதழ் கோவையின் கனி] கொவ்வைக்கனி போன்ற வாயிதழ்களை உடையவர், (பொது மகளிருக்கு உரிய) [சொந்தமான] ஸாஹஸச் செயலை நிறையச்செய்யும் நகை(சிரிப்பு) பல் ஒளி கதிரொளி (சூரியன் ஒளி) போன்று உடையவர் சங்கு போன்ற—

கழுத்தினை உடையவர், (தேமலும் மார் பரம்ப) தேமல் மார்பில் பரவ, நல்ல சந்தனக் கலவையின் நிறைந்த அழகைப் பெற்ற, சட்டை அணிந்த அழகிய கழுத்தின் (தொண்டையினின்றும்) உண்டான ஒலி கொஞ்சுகின்ற ரம்பைபோன்ற மாதர்கள் மீது—

கண் மகிழ மிக்க ஆசை பூண்டு, அவர்களுடன் பஞ்சு மெத்தைமீது குலவி விளையாடினும், அழகிய உனது கண்கள் பன்னிரண்டும், பன்னிரண்டு வலிய திருப் புயங்களும் (என்) மனத்திற் கொள்வேன் (தியானிப்பேன்);

இந்திரலோகத்தில் உள்ள தேவர்கள் இன்பம்பெறவும், சந்திர சூரியருடைய தேர்கள் உலாவி வரவும், அஷ்டகிரி களில் இருந்த சூரர் கூட்டங்கள் இறந்தொழியவும் கண்ட வேலனே!

இலக்குமி தேவியின் கணவராம் திருமாலும், பிரமனும், ஒளிவீசும் சந்திரனைச் சடையில் தரித்த சிவமூர்த்தியும், இந்திரனும் தொழுது இன்பம் பெறவே தரும சாஸ்திரத்தை எடுத்து ஓதிய கந்தவேளே!

*சிந்துர மால்குவ டார்த னஞ்சிறு
பெண்கள்சி காமணி மோக வஞ்சியர்
செந்தினை வாழ்வளி நாய கொண்குக அன்பரோது-
†செந்தமிழ் ஞானத டாக மென்சிவ
கங்கைய ளாவும கா சிதம்பர
திண்சபை மேவு‡ம ஞச வுந்தர தம்பிரானே.(உ0)

610. முத்தி பெற

தான தான தான தானன தான தந்த
தத்த தந்த தத்த தந்த தந்ததான

காய மாய வீடு மீறிய கூடு நந்து
புற்பு தந்த னிற்கு ரம்பை கொண்டுநாளுங்-
காசி லாசை தேடி வாழ்வினை நாடி யிந்த்ரி
யப்ர மந்த டித்த லைந்து சிந்தைவேறாய்;
மேவியி லாய தோள மாமட வார்கள் பங்க
யத்து கொங்கை யுற்றி ணங்கி நொந்திடாதே-

---

* சிந்துரம்—செங் குங்குமம்.

† சிதம்பரத்துத் திருக்கோயிலினுள் உள்ள சிவகங்கைத் தீர்த்தத்தை அருணகிரியார் "செந்தமிழ் ஞான தடாகம்" என அருமையாகச் சிறப்பித்துள்ளார். இந்தத் தீர்த்தத்தில் நீராடினால் செந்தமிழ் ஞானம் சித்திக்கும்போலும். சிவகங்கைத் தீர்த்தத்தின் பெருமையைப் பின்வருமாறு நூல்கள் சிறப்பிக்கின்றன:—

(1) "சித்தமால் தீர ஈசன் சிவகங்கை வடிவாய் நின்றான்" —"ஈரேழுலகத்தில் எத் தீர்த்தத்தும் உத்தம தீர்த்தம் ஈது சத்திய உரையாம்"

"மன்றம் சேர உத்தரத்துள்ளது; என்றும் உயர்ந்த தீர்த்தத் துயர்ந்தது; எத்திசையோரும் போற்றும் எழிற் சிவகங்கை; யார்க்கும் முத்தியை நல்கு தீர்த்தம் முதலருட் டீர்த்தமாகும்"

—(சிதம்பர புராணம்)—தீர்த்த.

(2) "திருந்தும் ஈசான திக்கில் சிவகங்கை யென்னும் தீர்த்தம் இருந்திடும்; மூழ்குவார்க்கஃ தீந்திடுஞ் சித்த சுத்தி".

—(சிதம்பர சபாநாத புராணம்) தீர்த்த

(தொடர்ச்சி பக்கம்-411 பார்க்க.)

செங் குங்குமம் அணிந்து பெரிய மலை போன்ற கொங்கைகளைக் கொண்ட சிறு பெண்களுக்கு எல்லாம் சிகாமணியாய், உன் ஆசைக்கு உகந்த வஞ்சிக்கொடி அனையவளாய்ச் செவ்விய தினைப்புனத்தில் வாழ்ந்த வள்ளிக்கு நாயகனே! விளங்கும் குகனே!' அன்பர்கள் பாடிப் புகழும்—

செந்தமிழ் ஞான தீர்த்தமாகிய சிவகங்கை என்னும் தீர்த்தம் விளங்கும் மஹா சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தில் திண்ணிய [கனக]சபையில் விளங்கி நிற்கும் அரசே!' அழகிய தம்பிரானே!

(கண்கள் இராறு மிராறு திண்புயமுங் கொள்வேனே)

610.

உடல் என்கின்றது ஒரு மாய வீடு; (அது) மிக்கெழுந்தொரு கூடு (போன்றது); அழிந்து மறையும் மொக்குள்—நீர்க்குமிழி போன்ற இத்தகைய (குரம்பை) சிறுகுடிலைக் கொண்டு நாள்தோறும்—

காசில் ஆசைகொண்டு (அதற்காகப் பல இடத்தும்) தேடிச் (சுக) வாழ்க்கையை விரும்பி, ஐம்பொறிகளாலாய மோக மயக்கம் வலுவடைந்து அதனால் அலைச்சல் உற்று மனம் வேறுபட்டுக் கலங்கி,

மூங்கில் போன்ற தோள்களை உடைய அழகிய பெண்களின் தாமரை மொட்டினை ஒத்த கொங்கைகளை விரும்பி அடைந்து அவை வசப்பட்டு மனம் நோவுறாமல்—

(410-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி.)

(3) "தீர்த்தம் என்பது சிவகங்கையே
ஏத்தரும தலம் எழிற் புலியூரே
மூர்த்தி அம்பலக் கூ ததன தருவே."
—(சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை.)

(4) மார்கழித் திருவாதிரையில் இந்தத் தீர்த்தத்தில் படிதல் விசேடம்.

"மார்கழி யாதிரை—சீர்மலி கமல வாசம் திகழ்
சிவகஙகையாடி" — கோயிற் புராணம் (இரணிய 76.)

‡ மஞ—மன்ஞ.

வேத கீத போத மோன மெய் *ஞான நந்த
முற்றி டின்ப முத்தி யோன்று தந்திடாயோ ;
†மாய வீர தீர சூரர்கள் பாற நின்ற்
விக்ர மங்கொள் வெற்றி டந்த செங்கைவேலா—
வாகை வேடர் பேதை காதல வேழ மங்கை
யைப்பு ணர்ந்த வெற்ப கந்த செந்தில்வேளே ;
ஆயும் வேத கீத மேழிசை பாட ‡வஞ்செ
ழுத்த முங்க முட்ட நின்று துன்றுசோதீ—
ஆதி நாத ராடு நாடக சாலை யம்ப
லர்ச்சி தப்ப ரத்த மர்ந்த தம்பிரானே.(உக)

611. ஆண்டருள

தனதன தனதன தானன தானன
தனதன தனதன தானன தானன
தனதன தனதன தானன தானன தந்ததான

அவகுண விரகனை வேதாள ரூபனை
அசடனை மசடனை ஆசார ஈனனை
அகதியை மறவனை x ஆதாளி வாயனை அஞ்சுபூதம்—
O அடைசிய ** சவடனை மோடாதி மோடனை
அழிகரு வழிவரு வீணாதி வீணனை
அழுகலை யவிசலை †† ஆறூண வூணனை அன்பிலாத ;

* 'ஞான ஆனந்தம் உற்றிடு இன்பமுத்தி' என்று பிரித்தும் பொருள் காணலாம்.

† 'மாயச் சூரன்றறுத்த மைந்தன்'—சம்பந்தர்-2-62-1.

‡ அஞ்செழுத்து தழங்க என்பது அஞ்செழுத் தழங்க என வந்தது; தழங்க—முழங்க.

x ஆதாளி வாயன்—வீம்பு பேசுவோன்.

O அடைசிய—ஒதுக்கிய.

** சவடு—வண்டல்.

†† ஆறூன ஊண்—அறுசுவை உண்டி. அறுசுவை :—கைப்பு, இனிப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, கார்ப்பு.

வேதம், கீதம், (போதம்) அறிவு, (மோனம்) மௌனம், மெய்ஞ்ஞானம் (நந்த) தழைத்து வளர்ச்சி யுறவும், (முற்றிடு) பெருகிப் பூரணமான 'இன்ப முத்தி' என்னும் ஒப்பற்ற ஒன்றைத் தந்தருள மாட்டாயோ!

மாயத்தில் வல்ல வீர, தீர சூரர்களான (சூரன், சிங்கமுகன், தாரகன்) என்போர் சிதறி அழிய (வெற்றிகொண்டு) (நின்ற) செங்கை வேலனே! நிலைத்த (மாயை) பராக்ரமம் கொண்ட கிரௌஞ்ச மலையைப் பிளவு செய்த செங்கை வேலனே!

வெற்றியாளராம் வேடர் மகள் (வள்ளியின்) காதலனே! யானை (ஐராவதம்) வளர்த்த மங்கை தேவசேனையைக் கலந்த மலைகிழவனே! கந்தனே! திருச்செந்தூரில் வாழும் வேளே!

ஆய்ந்து வேத கீதங்களையும் ஏழிசைகளையும் பாட, அஞ்செழுத்தை ஓதி முழங்க—அவ்வொலி முழுமையும் நின்று நெருங்கி விளங்கும் ஜோதியே!

ஆதிநாதராகிய சிவபிரான் ஆடுகின்ற நாடக சாலையாகிய பொன்னம்பலத்தைக் கொண்ட சிதம்பரத்தில் அமர்ந்து விளங்கும் தம்பிரானே!

(முத்தி யொன்று தந்திடாயோ)

611.

திர்க்குணம் கொண்ட தந்திர சாலியை (அல்லது காம தாபம் கொண்டவனை), வேதாளமே உருவமெடுத்தது போன்றவனை, முட்டாளை, குணம் கெட்டவனை, ஆசாரம் குறைவு பட்டவனை, கதியற்றவனை, மலை வேடன் போன்றவனை, வீம்பு பேசும வாயனை—(மண், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம்) எனும் ஐந்து பூதங்களாற்—

சேரப்பட்டதான பயனற்றவனை, மூடருள் மூடனை, அழிந்துபோகும கருவின் வழியே வந்த வீணருள் வீணனை, அழுகிப்போன பண்டம் போல்பவனை, அவிந்து போன பதனழிந்த பண்டம் போன்றவனை, விதம்விதமான உண்டியை உண்பவனை. (அறுசுவை உண்டியை விரும்புபவனை) அன்பு இல்லாத—

கவடனை விகடனை நானு விகாரனை
வெகுளியை வெகுளித மூதேவி மூடிய
கலியனை அலியனை *ஆதேச வாழ்வனை வெம்பிவீழுங்-
களியனை யறிவுரை பேணாத மாநுட
†கசனியை யசனியை மாபாத னாகிய
கதியிலி தனையடி நாயேனை யாளுவ தெந்தநாளோ ;
மவுலியி லழகிய பாதாள லோகனு
மரகத முழுகிய ‡காகோத ராஜனு
xமநுநெறி யுடன்வளர் சோணாடர் கோனுட னும்பர்சேரும்-
மகபதி புகழ்புலி யூர்வாழு நாயகர்
மடமயில் மகிழ்வுற வாணாடர் கோவென
மலைமக ளுமைதரு வாழ்வே மனோகர மன்றுளாடும் ;

* ஆதேசம்—திரிபு,

† கசனி—அசனி—என்பதற்கு யானை போன்றவன், ஆடு போன்றவன் எனப் பொருள் காண்பர் ஆசிரியர்-மு. திருவிளங்கனார் அவர்கள். ‡ காகோத ராஜன்—சர்ப்பராஜனாகிய பதஞ்சலி.

x சோணாடு—சோழநாடு, சோழன்—இவை இரண்டின்மீதும் அருணகிரியார்க்கு விருப்பமும் மதிப்பும் உண்டு-பாட்டு 560, பக்கம் 276 பார்க்க.

ό சிதம்பரத்தில் பூசித்துப் பேறு பெற்றவர்கள் :—

(1) வியாக்ரபாதர்—மத்தியந்தின முனிவர் என்பவரின் புதல்வர். இவர் வண்டுணாத பூக்களை இரவில் எடுக்கவும், மரம் ஏறி நல்ல மலர்களைப் பறிக்கவும் வேண்டித் தவஞ்செய்து "காலும் காமும் புலியின் மலிய, கண் அங்கு அவை தங்க" சிவபிரானிடம் வரம் பெற்றனர் அதனால் 'வியாக்ரபாதர்' 'புலிக்கால் முனிவர்' எனப் பெயர் பெற்றார். அவர் பூசித்ததால் தில்லை 'புலியூர்' ஆயிற்று.

(2) பதஞ்சலி:-அனசூயை 'அஞ்சலி' செய்த கரதில் ஐந்து தலை பொருந்திய ஒரு சிறு பாம்பாக ஆதிசேஷன் தோன்ற அந்த அம்மையார் அச்சத்தினாற் கைவிட-'பதஞ்சலி' ஆனான்

வியாக்ரபாதருக்கும் பதஞ்சலிக்கும் சிவபெருமான் சிதம்பரத்தில் தமது திருக்கூத்தைத் தரிசிப்பித்தார்.

(3) இரணியவர்மன்:-வடக்கே கௌட தேசத்தே அரசு புரிந்த மநு என்பவனுடைய மூத்த குமாரன். இவன் உடல் சிங்க நிறம் உடையதாயிருந்ததால் - தலயாத்திரை செய்து தெற்கே தில்லைக்கு வந்தபோது-வியாக்ரபாதர் உதவியால் சிவகங்கையிற் படிந்து பொன்னிற மேனியைப் பெற்று, இரணியவர்மன் எனப் பேர் பெற்றனன். இவன் வியாக்ரபாத முனிவரின் சொற்படி அந்தர் வேதியிலிருந்துமூவாயிரம் முனிவர்களைநடராஜப்பெருமானது பூஜைக்

வஞ்சனை எண்ணம் கொண்டவனை, (விகடனை) உன்மத்தம் கொண்டவனை, பலவிதமான விகார நடவடிக்கைகள் பூண்டவனை, கோபியை, நிறைந்த மூதேவித்தனம் மூடியுள்ள சனீஸ்வரனை (கலி புருஷனை), ஆண்மை யில்லாதவனை, நிலைமாறுபட்ட வாழ்வை உடையவனை, வாடி விழுகின்ற—

குடியனை, நல்ல அறிவு மொழிகளை விரும்பாத மாறுபட்பதரை (கசக்கித் தள்ளப்பட்டவனை), இடிபோன்ற பேச்சுக்களை உடையவனை, மகா பாதகனைக் கதி கெட்டவனை—(இத்தகைய கோலத்தவனை) கீழுக்கும் கீழான அடியேனை ஆண்டருளுவது எந்த நாளோ—(ஆண்டருளும் நாள ஒன்று உண்டோ?)

மணிமுடிகள் அழகாக உடைய (ஆயிரம் பாரமுடிகளை உடைய) பாதாள லோகனாகிய (ஆதிசேடனும்), பச்சைநிறம் உடல் முழுமையும் உள்ள சர்பராஜனாகிய பதஞ்சலியும் மநுநெறி வழாது ஆட்சி செய்யும் சோழநாட்டாருக்குத் தலைவனான *சோழராஜனும், தேவர்களோடு சேர்ந்து வரும்—

(மகபதி) இந்திரனும் புகழ்கின்ற சிதம்பரத்தில் வாழ்கின்ற (சபா) நாயகரும், (அவர் அருகில் நிற்கும்)—மடமயில் போன்ற சிவகாம சுந்தரியும் மகிழ்ச்சிகொள்ள வானில் உள்ள தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவனாக விளங்கும் மலைமகள் உமைபெற்ற செல்வமே! மனதுக்கு விருப்பம் தருபவனே! அம்பலத்தில் ஆடும்—

காகத தில்லைக்கு அழைத்து வந்தான். தில்லை சேர்ந்து எண்ணிப் பார்க்கையில் ஒரு முனிவரைக் காணுது திகைத்தான். அப்போது அசரீரி "அவர்கள் எம்மை ஒப்பவர்கள் யாம் அவர்க்கு ஒப்பு; நாம் அவர்களில் ஒருவன்; எனக் கூறக் கேட்டு யாவரும் மகிழ்ந்து பணிந்தனர். தேவர்கள் பூமாரி பெய்தனர். [அந்தர்வேதி—கங்கைக்கும் யமுனைக்கும் நடுவேயுள்ள தேசம். அந்தர்-நடு; வேதி-சமபூமி] கோயிற் புராணம் பார்க்க.

* மநுநீதி கண்ட சோழன், அபயன், அகபாயன் — இவர் தம்முள் எவரையேனும் இது குறிக்கலாம்.

சிவசிவ ஹரஹர தேவா நமோநம
தெரிசன பரகதி யாணய் நமோநம
திசையினு *மிசையினும் வாழ்வே நமோநம
†செஞ்சொல்சேருந்—

திருதரு கலவி மணளா நமோநம
‡திரிபுர மெரிசெய்த கோவே நமோநம
ஜெயஜெய ஹரஹர தேவா சுராதிபர்
தம்பிரானே.(உஉ)

612. புகழ்ந்து போற்ற

தத்த தந்ததன தான தந்ததன
தத்த தந்ததன தான தந்ததன
தத்த தந்ததன தான தந்ததன தனதான

கட்டி முண்டகர பாலி யங்கிதனை
முட்டி யண்டமொடு தாவி விந்துவொலி
கத்த மந்திரவ தான வெண்புரவி மிசையேறிக்—

கற்ப கந்தெருவில் வீதி கொண்டுசுடர்
பட்டி மண்டபமு டாடி யிந்துவொடு
கட்டி விந்துபிச காமல் வெண்பொடிகொ டசையாமற் ;

* மிசையினும்-எனப்பிரித்து-'மேலிடத்திலும்' 'விண்ணிலும்' எனவும் பொருள் காண்பர்.

† "செஞ்சொல் சேரும் திரு"—வள்ளிநாயகி — எனெனில் வள்ளியின் மொழியைப் "பண்கள் தங்கு அடர்ந்த இன்சொல்" —(திருப்புகழ்-96). "ரஞ்சிதாம்ருத வசனம்" — (திருப்புகழ்-79). "இந்த்ளாம்ருத வசனம்" — திருப்புகழ் 289). "கொல்லியைச் சேர்க்கின்ற சொல்லி"-(கந்தரலங்காரம்-10). என்றாதலின் ;

"திருதரு கலவி"-இலக்குமி ஈன்ற மயிலனைய வள்ளி. கலவி—கலவத்தையுடையது. —மயில். கலவம்—மயில்தோகை-இங்ஙனமும் பொருள் காணலாம்

‡ நடராஜப்பெருமான் வேறு — முருகன் வேறு என்னும் வேற்றுமை காட்டாது 'உமைதரு வாழ்வே' என்றும்—'திரிபுரம் எரிசெய்த கோவே' என்றும் பாடியுள்ளார் அருணகிரியார்.

சிவசிவ ஹரஹர தேவா! உன்னை வணங்குகின்றேன்— வணங்குகின்றேன்; கண்டு களிக்கவேண்டிய மேலான கதிப்பொருளானவனே! உன்னை வணங்குகின்றேன்— வணங்குகின்றேன; எத்திசையிலும், எவ்வகைப் புகழிலும் (அல்லது) எந்த இசை ஞானத்திலும், வாழ்பவனே! உன்னை வணங்குகின்றேன்—வணங்குகின்றேன்; செஞ்சொல் (இனிய சொற்களைப்) பேசுகினற—

(திரு) வள்ளி நாயகியின் கலவி யின்பத்தைப் பெறுகின்ற மணவாளனே! உன்னை வணங்குகின்றேன்— வணங்குகின்றேன்; திரிபுரங்களை எரித்த தலைவனே! உன்னை வணங்குகினறேன்—வணங்குகின்றேன்; ஜெய ஜெய, ஹரஹர தேவா! தேவர் தலைவர்களுக்குத் தம்பிரானே!

(நாயேனை ஆளுவ தெந்த நாளோ!)

612.

கட்டி—பிராண வாசியைப் பாழில் ஓடவொட்டாமல் அதன் ஸ்தானத்திற் பிடித்துக்கட்டி,—முண்டக அரபாலி அங்கிதனை—மூலாதார கமலத்துள்ள அருளபாலிக்குஞ் சிவாக்கினியை,—மூட்டி—மூண்டு எழச்செய்து,—அண்டமொடு தாவி—அண்டமாகிய கபாலபரியந்தம் தாவச் செய்து,-விந்து ஒலி கத்த-விந்து நாதம் தோன்றி முழங்க, —மந்திர அவதான வெண்புரவி மிசை ஏறி—கட்டப்பட்ட கூடத்திற் சாவதானமாக நிற்கும் அச் சுவேதப் புரவியின் மேல் ஆரோகணித்து,—

கறபக அமை தெருவில்—கற்பகம்போல் விரும்பியவெல்லாம் அளிக்கத்தக்க அழகிய மேலைச் சிவவீதியில்,— வீதிகொண்டு—நேராக ஓடச்செலுத்தி,—சுடர் பட்டி மண்டபம்—எல்லாத் தத்துவங்களும் ஒன்றுபடும் ஸ்தானமாகிய பிரகாசிக்கினற லலாட ஸ்தானமண்டபத்தில் —ஊடாடி—பிரத்தியாகார தாரணை தியானாதிகளைப் பழகி,— இந்துவொடு விந்து பிசகாமல் கட்டி—சந்திரகலை சலியாமலும், விந்து கழலாமலும் உறுதி பெறக்கட்டி,— வெண்பொடிகொடு—அந்த வெண்ணீற்றை அணிந்து கொண்டு,—அசையாமல்—ஸ்தாபரமாக நின்று—

சுட்டு வெம்புரநி ருக விஞ்சைகொடு
தத்து வங்களவிழ சாடி யெண் குணவர்
சொர்க்கம் வந்துகையு ளாக எந்தைபத முறமேவித்-
துக்கம் வெந்துவிழ ஞான முண்டுகுடில்
வச்சி ரங்களென மேனி தங்கமுற
சுத்த கம்புகுத வேத விந்தையொடு புகழ்வேனோ ;
எட்டி ரண்டுமறி யாத என்செவியி
லெட்டி ரண்டுமிது வாமி லிங்கமென
எட்டி ரண்டும்வெளி யாமொ ழிந்தகுரு முருகோனே-

* இது அருணகிரியார் உபதேசம் பெற்ற வரலாற்றைக் குறிக்கும். எட்டு இரண்டு—அகார உகாரங்கள்; அவற்றின் பிர பாவம் குருமுகமாக உணரற்பாலது "பட்டி மண்டப மேற்றினை யேற்றினை எட்டி னோடிரண் டும்மறி யேனையே" என்பது திரு வாசகம். இங்கு 'எட்டினோ டிரண்டும் அறியேனையே' எனவரும் அடிக்குப் பண்டிதமணி திரு. கதிரேசம் செட்டியார் எழுதிய உரை பின் வருமாறு:—"உலகியலில் அறிவு இல்லாதவன் ஒருவனைக் குறித்து "எட்டும் இரண்டும் எவ்வளவு" என்று கேட்டால் சொல்ல அறியாதவன் என்று இழித்து உரைத்தலை கேட்கின்றோம்; அதனையே அடிகள் தம்பால் ஏறிட்டு "எட்டினோ டிரண்டும் அறியேனை" என்று கூறினர். இனி, எட்டினோடு என்பதற்கு அகரத்தோடு எனவும், இரண்டும் என்பதற்கு உகர மகரங்கள் எனவும் பொருள் கொண்டு, அகர உகர மகரங்களின் இயைபு ஆகிய பிரணவ மந்திரம் எனக் கோடலும் ஒன்று தமிழில் உள்ள எண்ணைக் குறிக்கும் வடிவங் களில், எட்டு அகர வடிவாகவும், இரண்டு உகர வடிவாகவும், "இரண்டும்" என்புழி, இறுதி மகர ஒற்றாகவும் இருத்தல் அறிக. பிரணவத்தின் இயல்பறியாதவன் என்பதற்குச் சிவமந்திரமாகிய திரு ஐந்தெழுத்தின் இயல்பு அறியாதவன் என்பது பொருள் ஆகும் என்க. இவ்வுண்மையை—'எட்டும் இரண்டும், இனிது அறிகின்றிலர் எட்டும் இரண்டும் அறியாத ஏழையர் எட்டும் இரண்டும் இருமூன்று நான்கு எனப்பட்டது சித்தாந்த சன்மார்க்க பாதமே' —என்று விளக்கிக் கூறுவர் திருமூலர். ஈண்டு எட்டும் இரண்டும் பிரணவம் என்று அறியாத ஏழையர் இருமூன்று நான்கு என்பர் என இழித்துக் கூறியதும் அறிக"—மேல் எழுதிய திருவாசக உரை திருப்புகழ் அடியின் கருத்தை நன்கு விளக்குகின்றது அகர உகர மக ரங்கள்-ஓம் என்னும் பிரணவமாம்-திருப்புகழ்-327, பக்கம்-314, 315 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க எட்டும் இரண்டும் அறியாத என் செவியில் —மொழிந்த குருநாதனே! என்பதற்கு எட்டும் இரண்டும் பத்து என்று எண்ணிக்கை கூட அறியாத முட்டாளாகிய எனக்கும் உப தேசம் செய்து கரை ஏற்றினையே என்பது ஒரு பொருள். எட்டும்

சுட்டு வெம் புரம் நீறு ஆக—திரிபுரமாகிய மும்மலங்களும் வெந்து நீருகும்படிச் சுட்டு,—விஞ்சை கொடு—சித்து வித்தைகளெல்லாம் கைவரப் பெற்று,—தத்துவங்கள் விழ சாடி—தத்துவ சேஷ்டைகளெல்லாம் வேரற்று விழும்படிச் சாடி,—எண் குணவர் சொர்க்கம்—எண்குணவராகிய சிவபதவி,—வந்து கையுள் ஆக—கைகூடி வந்து சித்திக்க,—எந்தை பதம் உற மேவி—அச்சிவபதவியில் உற்றுப்பொருந்தி,—

துக்கம் வெந்து விழ—பிறவித் துன்பமென்பது பஸ்மீகரமாய்ப்போக,-ஞானம் உண்டு—ஞானமிர்த பானம் பண்ணி,—குடில் வச்சிரங்கள் என—தேகம் வச்சிர காயமாக,—மேனி தங்கம் உற—நிறம் தங்கவர்ணமாக,—சுத்த அகம் புகுத-நிர்மல வீடு கூட,-வேத விந்தையொடு வேத விசித்திரத்துடனே, — புகழ்வேனே — உனது திருப்புகழை யெடுத்துப் பாடுவேனே ?

எட்டும் இரண்டும் இன்னது என்று (பத்து என்று) அறியாத என்னுடைய செவியில் எட்டும் இரண்டும் (அ + உ + ம்) இவையே சிவக்குறியாம் என்று, அந்த எட்டு இரண்டையும்—அந்த அகார உகார மகார இலக்கணங்களைத் (தெளிவாக) வெளிப்படையாக உபதேசித்த குருமூர்த்தியாம முருகோனே !

இரண்டும் அறியாத—அடியார்களுக்கு உரிய பத்து இலக்கணங்களுள் ஒன்றேனும் இல்லாத எனக்கும் உபதேசம் செய்த குருவே !— என்பதும் பொருளாம்—அடியார்களுக்கு உரிய பத்து இலக்கணங்களாவன.- "(1) கண்டமிசை தழுதழுத்தல் (2) நா அசைதல் (3) இதழ் துடித்தல் (4) கம்பமாதல், (5) விண்டு மயிர் பொடித்தல் (6) அங்கம் வெதும்பியே விதிர் விதிர்த்து வெயர்த்தல் (7 நில்லா(து), எண்டிசைகள் தள்ளாடிவிழல் (8) கண்ணீர் பிலிற்றல் (9) கலுழ்ந்திரங்கல் (10) ஆர்வம்கொண்டு பரவசப்படுதல் இவைபத்தும் அடியார்க்குக்குறிகள் அம்மா!"-ஞானவரோ-உபதேச காண்டம்-921)

'பத்துக்கொலாம் அடியார் செய்கைதானே'—அப்பர்-4-18-10,
'பத்துடையீர் ஈசன்பழ அடியீர்-திருவாசகம் திருவெம்பாவை.
'பத்துடை அடியவர்க் கெளியவர்—திருவாய்மொழி-1-3-1,
'பத்தாம் அடியார்க்கோர் பாங்கனுமாம்—அப்பர்-6-15.2.

இனி எட்டும் இரண்டும்-பத்து-அது தமிழ் எண்ணில் "ய"—"ய"—பஞ்சாக்ஷரத்தில்-ஆன்மாவைக் குறிக்கும் ஆதலால் எட்டும் இரண்டும் அறியாத என்பதற்கு ஆன்ம இலக்கணம் அறியாதிருந்த எனக்கு—எனவும் பொருள் காணலாம். † இலிங்கம்—சிவக்குறி.

*எட்டி ரண்டுதிசை யோட செங்குருதி
†யெட்டி ரண்டுமுரு வாகி வஞ்சகர்மெ
லெட்டி ரண்டுதிசை யோர்கள் பொன்றஅயில்
விடுவோனே ;

செட்டி யென்று‡சிவ காமி தன்பதியில்
கட்டு செங்கைவளை கூறு மெங்கையிட
சித்த முங்குளிர நாதி வண்பொருளை நவில்வோனே—

---

* எட்டு இரண்டு திசை—அஷ்டதிக்குக்களும் கீழும்மேலும்.

† (i) எட்டும் இரண்டும் உருவாகி—பத்து—எனக்கொண்டு உருவத் திருமேனியுடன் பத்துநாளிற் சூரசம்மாரத்தை முடித்தனர் எனப் பொருள் கொள்ளலாம் :—

"ஐந்திருவைகலின் அவுணர்தந் தொகையும்
அல்லல் ஆற்றிய சூரனும் முடிந்திட அடுதும்—
"ஈரிரண்டிருமூன்றுரும் இரும்பகலிடையே எங்கோன்
ஆரிருஞ்சமர மூட்டி அவுணர்தம் அனிகந் தன்னைச்
சூரொடு முடித்து...சிறப்பு நல்கும்"

—கந்தபுராணம் 3 10-11; 11-32.

(ii) இனி 'எட்டிரண்டும் உருவாகி' என்பதற்குப் பதினாறு திரு உருவங்களை உடையராகி-எனவும் பொருள் காண்பர்; முருகவேளுக்குப் பதினாறு திருவுருவங்கள் என்று தணிகைப் புராணம் கூறும் : அவைதாம் :—

[1] ஞானசத்திதரனது உருவம், [2] கந்தன் உருவம், [3) தேவசேனாபதி உருவம், [4] சுப்பிரமணிய அண்ணல் உருவம். [5] களிற்றூர்திப பெருமான் உருவம், (6) சரவணபவன் உருவம், (7) கார்த்திகேயன் உருவம், (8) குமரன் உருவம், (9) ஆறுமுகன் உருவம், (10) தாரகாந்தகன் உருவம், (11) சேனாபதி உருவம், [12] பிரமசாத்தன் உருவம், (13) வள்ளி கல்யாண கடவுள் உருவம், (14) பாலசுப்பிரமணிய பகவன் உருவம், (15) கிரௌஞ்ச சம்மார தேவன் உருவம், (16) மயில்வாகனப் பெருமாள் உருவம்.

"ஈண்டு விளக்க எடுத்துரைத்த ஈரெண்ணுருவம்"

—தணிகைபபுராணம்-அகத்தியனருள்பெறு படலம்-64-79

(iii) இனி, எட்டிரண்டும் உருவாகி செங்குருதி ஓட - என மாற்றி, எள-திரண்டும்-உருவாகி-செங்குருதி ஓட-எனக்கொண்டு அசுரர்களின் எள்ளத்தக்க-இழிவுபடுதத தக்க இகழ்ச்சியே திரண்டு ஓர் உருவம் எடுத்தது போல அவர்தம் ரத்த வெள்ளம் ஓட-எனவும் கொள்ளலாம்.

(தொடர்ச்சி பக்கம்-421 பார்க்க.)

(பத்துத் திக்குகளிலும் ஓடும்படி சிவந்த ரத்தத்தை) சிவந்த ரத்தம் பத்துத் திசைகளிலும் ஓடும்படி—(எட்டு இரண்டும் உருவாகி) பத்து நாள்கள் உருவத்திருமேனி—போர்க்கோலத் திருமேனி விளங்கப் போரின் பொருட்டுப் பாசறையில் இருந்து, வஞ்சகராம் சூரர்களும், பின்னும் பத்துத் திசை அண்டங்களில் இருந்த அசுரர்களும் அழியும்படி—வேலாயுதத்தைச் செலுத்தினவனே!

செட்டி வடிவெடுத்துத் தேவி (சிவகாமி—தடாதகைப் பிராட்டி (அங்கயற் கண்ணி) அரசாட்சி புரிந்த பதியாகிய மதுரையில், (கட்டு செங்கைவளை) செங்கை வளைக்கட்டை—செவ்விய கையில் வளையல் கட்டுகளைக், (கூறும்) (விலை கூறின்) விற்ற, எந்தை — சிவபிரானுடைய, உள்ளம் குளிரும்படி அநாதி வண் பொருளை — தனித்த மூலப் பொருளை உபதேசித்தவனே!

(பக்கம் 420 கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி)

‡ சிவகாமி தன் பதியில்—தேவிக்கு ஆதிக்கஸ்தானமாகிய மதுரையில்; சிவபிரான் வளையல் விற்ற திருவிளையாடல்:—

தாரு (கா) வனத்திலிருந்த இருடிகளுடைய பத்தினிகளின் கற்பை அளந்து காட்டச் சிவபெருமான் பிக்ஷாடன உருவம் உடையவராகி அவர்கள் எதிரில் தோன்ற அவர்கள் காமாந்தகராய் வளையல் சோர நின்றார்கள். இருடிகள் இக்கோலத்தைக் கண்டு தமது பன்னியர்களை நீங்கள் கற்பு நிலை வழுவி விட்டீர்கள்; மதுரையில் வைசியப் பெண்களாகப் பிறக்கக் கடவீர்கள்; சிவபெருமான் உங்களைக் கைதீண்டும்போது இந்தச் சாபம் நீங்கும்." என்றார்கள்; இருடி பத்னிகள் அவ்வாறு மதுரையிற் பிறந்திருந்தபோது சிவபெருமான் வளையல் செட்டியாய் அந்தப் பெண்களுக்கு வளையல் இட்டு மறைந்தருளினார். மறைந்த பெருமான் யாவரும் காண விண்ணிலே காட்சி அருளினர். செட்டிப் பெண்கள் கருவுற்று வீரமும் புகழும் கொண்ட புதல்வர்களை ஈன்றனர்."

x குளிர அநாதி என்று பிரிக்க,

*செட்டி யென்றுவன மேவி †யின்பரச
சத்தி யின்செயலி னளை யன்புருக
‡தெட்டி வந்துபுலி யூரின் மன்றுள்வளர்
பெருமாளே.x(உ௩)

613. தரிசனம் பெற

தந்தனத் தானதன தந்தனத் தானதன
தந்தனத் தானதன தந்ததான

நஞ்சினைப் போலுமன வஞ்சகக் கோளர்களை
நம்புதற் றீதெனநி னைந்துநாயேன்—
நண்oபுகப் பாதமதி லன்புறத் தேடியுனை
நங்களப் பாசரண மென்றுகூறல் ;
உன்செவிக் கேறலைகொல் **பெண்கள்††மெற் பார்வையைகொல்
உன் சொலைத் தாழ்வுசெய்து மிஞ்சுவாரார்—
‡‡உன்றனக் கேxxபரமும் என்றனக் கார்துணைவர்,
உம்பருக் oகாவதினின் வந்து***தோணுய் ;
†††கஞ்சனைத் தாவிமுடி முன்பு‡‡‡குட் டேயமிகு
கண்களிப் பாகவிடு செங்கையோனே—
கண்கயற் பாவைகுற மங்கைபொற் றேடழுவு
xxxகஞ்சுகப் பான்மையுனை பொன்செய்தோளாய் ;

---

* முருகவேள் (வளையல் விற்கும்) செட்டி வேடம்பூண்டு வள்ளியிடம் சென்ற லீலை கந்தபுராணத்திற் கூறப்பட இல்லை. ஆனல் தணிகை உலாவிற் கூறப்பட்டுளது. (திருப்புகழ்-பாடல் 215, பக்கம்-48. பாடல்-601, பக்கம் 386 பார்க்க.)

† இன்ப ரச சத்தியின் செயலினளை—இச்சா சத்தி மயமான வள்ளிநாயகியை ‡ தெட்டி—எத்தி.

x இந்தப் பாடலின் முதல் நான்கடிகளுக்கும், பாடல் 439, 647 முதல் நான்கடிகளுக்கும், பாடல் 318-ற்கும் உள்ள உரை எங்கள் பழைய பதிப்பில் உள்ளவை. பழைய பதிப்பில் முதற் பக்கத்திற் கூறப்பட்ட வித்துவான்களால் எழுதப்பட்டவை.

o உக—பெருக்க.

** பெண்கள்—தெய்வயானையம்மை, வள்ளியம்மை.

†† மெல்—மேல்.

‡‡ "காக்கக் கடவிய நீ காவா திருந்தக்கால் ஆர்க்குப் பரமாம் அறுமுகவா "-திருமுருகாற்றுப்படை தனிப்பாடலின் கருத்தது.

xx பரம்—பாரம்.

(தொடர்ச்சி பக்கம் 423 பார்க்க.)

(வளையல்) செட்டியின் வேடத்துடன் (தினை) வனத்துக்குச் சென்று அங்கே இச்சா சத்தி மயமான வள்ளி நாயகியை அன்புகனிந்து (தெட்டி) வஞ்சித்துக் கவர்ந்து வந்து புலியூரில் (பொன்) அம்பலத்தில் விளங்கி நிற்கும் பெருமாளே!

(வேத விந்தையொடு புகழ்வேனே)

613.

விஷம்போல மனத்தில் வஞ்சகம் கொண்டுள்ளவர்களை நம்புதல் கெடுதலாகும் என்று நினைத்து அடியேன்—

(உன்மீது) நண்பு பெருக, (உனது) திருவடிகளில் அன்பு பொருந்த (உன்னைத்) தேடி உன்னை "எங்கள் அப்பா சரணம்" என்று ஓலிடுகின்றேனே அந்தக் கூச்சல்

உன் காதில் ஏறவில்லையா! (பெண்கள்) தேவசேனை-வள்ளி எனனும் நாச்சியார்களின் மேல் உன் கண் பார்வை உள்ளதால் கேட்க இலையோ)! உனது (உபதேச) மொழிகளைத் தாழ்வு படுத்தி மேற் செல்வார் ஆர்? வரம்பு மீள்வார் ஆர் (ஒருவரும் இலர் என்றபடி).

உனக்கே (எனைப் புரத்தல்) பாரமாகும்; (உன்னை விட்டால் எனக்கு வேறு யார் துணைவர் உளர் (ஒருவரும் இல்லையே); தேவர்களுக்கு நீ உற்ற துணையாய் ஆனது போல என் முன்னும் வந்து தோன்றி அருளுக;

பிரமனை எட்டி அவனது முடியில் முன்பு குட்டுப் பொருந்தும்படி மிக்க கண் களிப்புடன் செலுத்தின செவ்விய கையை உடையவனே!

கண் கயல்மீன்போல உள்ள பாவை அனைய குற மங்கை (வள்ளியின்) அழகிய தோளைத் (உடலோடுடலாய்த்) தழுவும் சட்டையை அணிந்த தன்மையை ஒக்கத் தழுவி அணையும் அழகிய தோளனே! உடலிற் சட்டையணிவது போல வள்ளியைத் தழுவி அணைந்த தோளனே!

---

oo ஆவதினின்—ஆவதுபோல். *** தோனுய்—தோற்றாய்
††† பிரமனைக் குட்டியது. பாடல்-608, பக்கம் 406 பார்க்க.
‡‡‡ குட்டு எய,
xxx சட்டை உடலைத் தழுவுவதுபோல வள்ளியின் உடலை முருகன் தழுவினன்.

அஞ்சவெற் பேழுகடல் மங்கநிட் டூரர்குலம்
அந்தரத் தேறவிடு கந்தவேளே-
அண்டமுற் பார்புகழு மெந்தைபொற் பூர்புலிசை
அம்பலத் தாடுமவர் தம்பிரானே.(உச)

614. அருள் புரிய

தந்ததன தனதான

செங்கலச முலையார்பால்- சிந்தைபல தடுமாறி;
அங்கமிக மெலியாதே- அன்புருக அருள்வாயே;
செங்கைபிடி கொடியோனே-செஞ்சொல்தெரி புலவோனே;
மங்கையுமை தருசேயே- மன்றுள்வளர் பெருமாளே.(உரு)

615. அன்பு பெற

தனன தான தனந்தன தானன
தனன தான தனந்தன தானன
தனன தான தனந்தன தானன தந்ததான

கரிய மேக மெனுங்குழ லார்பிறை
சிலைகொள் வாகு வெனும்புரு வார்விழி
கயல்கள் வாளி யெனுஞ்செய லார்மதி †துண்ட‡மாதர்-
கமுக க்ரீவர் புயங்கழை யார்தன
மலைக ளாஇணை யுங்குவ டார்கர
கமல வாழை மனுந்தொடை யார்சர சுங்கமாடை;

---

* அண்ட முதலான.

† துண்டம்—(முகம்) பிங்கலம்; பாடல் 604 பார்க்க.

‡ மாதர்—அழகு, "மாதர் கொள் மாத ரெல்லாம் மார்கழித் திங்கள் தன்னில் புனற்றடம் ஆடல் செய்வார்"—திருவாதவூரர் புராணம் 384, "மாதர் மடப்பிடியும்"—சம்பந்தர்-1-136-1.

அஞ்ச வெற்பு (கிரௌஞ்சம் நடுங்க), ஏழு கடலும் ஒடுங்க, (அல்லது வெற்பு ஏழு—ஏழு கிரிகள் அஞ்ச, கடல் மங்கிக் குலைய) கொடிய அசுரர்களின் கூட்டம் (விண்ணில் ஏற) இறந்துபோம்படி செய்த கந்தவேளே!

அண்டம் முதலான உலகங்கள் புகழும் எந்தையே! (அல்லது எந்தை சிவபிரானுடைய) அழகிய ஊராம் புலியூரில் (சிதம்பரத்தில்) (பொன்) அம்பலத்தே ஆடுகின்ற நடராஜப் பெருமானுக்குத் தம்பிரானே!

[உம்பருக் காவதினின் வந்துதோணய்]

614.

செவ்விய (கலசம்) குடம் போன்ற கொங்கைகளை உடைய மாதர்மீது—சிந்தை பலவாறுகத் தடுமாறி,

அங்கம் மிகவும் மெலிவு உறுமல்—அன்பால் (என் உள்ளம்) உருகும்படி நீ அருள்புரிக;

செங்கையிற் பிடித்துள்ள (சேவற்) கொடியோனே, செஞ்சொற்கள் தெரிந்த—தெரிவிக்கும் புலவனே!

மங்கை பார்வதி பெற்ற குழந்தையே! (பொன்) அம்பலத்தில் விளங்கும் பெருமாளே!

[அன்புருக அருள்வாயே]

615.

கரிய மேகம் போன்ற கூந்தலை உடையவர், பிறை போலவும், வில் போலவும், விளங்கி அழகு கொண்ட புருவங்களை உடையவர், கண்கள் கயல்மீன் போலவும், அம்பு போலவும் செயலை ஆற்றும் தொழிலினர், சந்திரன் போன்ற முகத்தை உடையவர், (மாதர்) அழகுள்ள—

கமுகுபோன்ற கழுத்தினர், புயம் மூங்கில் (அல்லது கரும்பு) போன்றவர், கொங்கைகள் மலைக்கு இணையான (குவடார்) திரட்சி உடையவர், கரம் தாமரை போன்றவர், வாழை போன்ற தொடைகளை உடையவர், (சர சுங்க மாடை) சுங்க சர மாடை—கள்ளத்தனமான நடையாற் கைக்கொண்ட பொன் (கொண்டு வாங்கப்பட்ட)

வரிய பாளித முந்துடை யாரிடை
துடிகள் நூலிய லுங்கவி னூரல்குல்
மணமு லாவிய ரம்பையி னூர்பொருள் சங்கமாதர்—

மயில்கள் போல நடம்புரி வாரியல்
குணமி லாத வியன்செய லார்வலை
மசகி னாயெ னழிந்திட வோவுன தன்புதாராய் ;

சரியி லாத சயம்பவி யார்முகி
லளக பார பொனின்*சடை யாள்சிவை
சருவ லோக சவுந்தரி யாளருள் கந்தவேளே—

சத†ப ணும குடம்பொடி யாய்விட
அவுணர் சேனை மடிந்திட வேயொரு
தழல்கொள் வேலை யெறிந்திடு சேவக செம்பொன்வாகா ;

அரிய மேனி யிலங்கை யிராவணன்
முடிகள் வீழ சரந்தொடு மாயவன்
‡அகில மீரெழு முண்டவன் மாமரு கண்டரோதும்—

xஅழகு சோபித அங்கொரு மானனை
விபுதை மோகி குறிஞ்சியின் வாழ்வளி
அருள்கொ டாடி சிதம்பர மேவிய தம்பிரானே.(உகூ)

---

* தேவி சடையாள் என்பது—'பேழைவார் சடைப் பெருந் திருமகள்'' — சம்பந்தர்-II-107-6, சடை பொன்னிறத்தது— 'பொன் போற் சடை'-சம்பந்தர் II 36 3.

† பணம்—பருமை, ''உரககண பணமவுலி......அலையவே'' —வேல் விருத்தம்-1

‡ திருமால் உலகுண்டது
—பாடல்-267, பக்கம்-164 கீழ்க்குறிப்பு.

x அழகு, சோபிதம், அம்—ஒரு பொருள் குறிக்கும் மூன்று சொற்கள் ஓரிடத்தில் வந்துள்ளன.

கோடுகள் கொண்ட (பாளிதம்) பட்டுப் புடவைகளால் (உந்து உடையார்) முன்னிட்டு விளங்கும் உடைகளைத் தரித்தவர், இடையானது துடிபோலவும், நூல் போலவும் உள்ள அழகு கொண்டவர் (அல்லது இடையானது துடிகளையும் நூலையும் ஒக்கும், அழகு நிறைந்த அல்குல் நறுமணம் வீசுகின்ற ரம்பை போன்றவர், பொருளுக்காகக் கூடுதலை உடைய (பொது) மாதர்,

மயில்கள் போல நடம்புரிபவர், நல்ல தன்மைக் குணத்தின்பாற் படாத வியப்பான செயல்களைக் கொண்டவர், —(இப்படிப்பட்ட பொது மாதர்களின் வலையில் மனம் கலக்குண்டு அடியேன் அழிவுறலாமோ? உன்னுடைய அன்பைத் தந்தருளுக.

தனக்கு ஒப்பில்லாத சுயம்புவான தேவதை, மேகம் போன்ற கூந்தற் பாரத்தைக் கொண்டவள், பொன் நிறமான சடையை உடையவள், சிவை, எல்லா உலகங்களுள்ளும் (மேம்பட்ட) அழகி-(பார்வதி) பெற்ற கந்தவேளே!

நூற்றுக் கணக்கான பருத்த மணிமுடிகள் பொடியாக அல்லது — (ஆதிசேடனுடைய) நூற்றுக் கணக்கான பண மகுடம் (படந்தாங்கும் மணிமுடிகள் பொடியாய்விட (குலைய)வும், அசுர சேனைகள் இறந்துபோம்படி ஒப்பற்றதும் நெருப்பைக் கொண்டதுமான வேலாயுதத்தை செலுத்தின பராக்ரமசாலியே! செமபொன்னிற அழகனே!

அருமையான மேனியைக்கொண்ட இலங்கை(அரசன்) இராவணனுடைய முடிகள் (தலைகள்) அற்று விழும்படி அம்பைச் செலுத்தின மாயவனும், பதினான்கு உலகங்கள் முழுமையும் உண்டவனுமான திருமாலின் சிறந்த மருகனே! தேவர்கள் ஓதிப் புகழும்

அழகு வாய்ந்த ஒளியை உடையவனே! அழகுகொண்ட திருமுகங்களை உடையவனே! அல்லது அழகு வாய்ந்த முகத்தைக்கொண்ட தேவதை(தேவசேனை), உன் ஆசைக்கு உகந்தவளாம் மலைகில ஊர் (வள்ளிமலையில்) வாழும் வள்ளி நாயகி ஆகிய இருவர்மீதும் அருள்கொண்டு அவர்களுடன் லீலை செய்து (அல்லது அழகுள்ள முகத்தைக்கொண்ட தேவி, அழகி, குறிஞ்சியில் வாழ்பவளாகிய வள்ளிநாயகி மீது அருள்பாலித்து அவளுடன் லீலை செய்து) சிதம்பரத்தில் வீற்றிருக்கும் தம்பிரானே!

(உனது அன்பு தாராய்)

616. மாதர் இணக்கம் அற

தாந்த தானன தந்த தனந்தன
தாந்த தானன தந்த தனந்தன
தாந்த தானன தந்த தனந்தன தந்ததான

கூந்த லாழவி ரிந்து சரிந்திட
காந்து மாலைகு லைந்து பளிங்கிட
கூர்ந்த வாள்விழி கெண்டை கலங்கிட கொங்கைதானுங்-

கூண்க ளாமென பொங்கந லம்பெறு
காந்தள் மேனிம ருங்குது வண்டிட
கூர்ந்த ஆடைகு லைந்துபு ரண்டிர சங்கள்பாயச்;

சாந்து வேர்வின ழிந்து மணந்தப
வோங்க வாவில்க லந்து முகங்கொடு
தான்ப லாசுளை யின்சுவை கண்டித ழூண்டுமோகந்-

தாம்†பு ருமயி லின்குரல் கொஞ்சிட
வாஞ்சை மாதரு டன்புள கங்கொடு
சார்ந்து நாயென ழிந்துவி ழூந்துடல் மங்குவேனோ;

தீந்த தோதக தந்தன திந்திமி
ஆண்ட பேரிகை துந்துமி சங்கொடு
சேர்ந்த பூரிகை பம்பை தவண்டைகள் பொங்குசூரைச்-

சேண்சு லாமகு டம்பொடி தம்பட
வோங்க வேழ்கட லுஞ்சுவ றங்கையில்
சேந்த வேலது கொண்டு நடம்பயில் கந்தவேளே;

மாந்த ளுருவ னங்குயில் கொஞ்சிட
தேங்கு வாழைக ரும்புகள் விஞ்சிடு
வான்கு லாவுசி தம்பரம் வந்தமர் செங்கைவேலா-

---

* கூண்கள்—குண்கள்—குன்றுகள்; குன்று என்பது குண் என மருவி முதல் நீண்டது,

† புரு. மயிலின் குரல்—புட்குரல்-பாடல்-197, பக்கம்-6,

616

கூந்தலானது தாழ விரிவுற்றுச் சரிந்துவிழ, பிரகாசிக்கின்ற மாலை குலைவுற்றுப் பளிங்குபோல விளங்க, கூரிய ஒளி பொருந்திய கண் கெண்டை மீன்போலக் கலக்கம் கொள்ள, கொங்கைகளும்

குன்றுபோல எழுச்சி கொள்ள, செழிப்புள்ள காந்தள் பூ அனைய உடலில் இடை துவட்சிகொள்ள, சுற்றி வளைத் துள்ள ஆடை குலைவு உற்றுப் புரண்டு இன்ப ஊறல்கள் பாய்ந்து பெருக,

(நெற்றியில் உள்ள) சாந்து வேர்வையினால் அழிந்து வாசனை கெட, மிக்கு எழும் காதலுடன் சேர்ந்து, (முகம் கொடுத்து) முகத்தொடு முகம் வைத்து, பலாச்சுளையின் சுவை கண்டதுபோல வாயிதழை உண்டு காமஆசையினால்-

புரு, மயில் (ஆதிய புட்குரலுடன்) கொஞ்ச, ஆசை வைத்த மாதர்களுடன், புளகாங்கிதத்துடன் இணங்கி அடியேன் (அல்லது நாய்போல) அழிந்து விழுந்து உடல் வாட்டமடைவேனோ!

தீந்த தோதக தந்தன திந்திமி என்ற ஓசையை எழுப்புகின்ற பேரிகை, துந்துமி, சங்கு இவைகளுடன் பூரிகை (ஊதுகுழல்), பம்பை (ஒருவிதபறை), தவண்டைகள் (பேருடுக்கைகள்) இவைதம் ஒலிமிக்கு எழ வந்த சூரனுடைய-

உயர்ந்து விளங்கும் மணிமுடி பொடிதான்பட, விளங்கும் அந்த ஏழு கடல்களும் வற்றிப்போக, அழகிய கையில் சிவந்த வேலாயுதத்தை ஏந்தி நடனம பயின்ற (துடிக்கூத்து ஆடின) கந்தவேளே!

மாந்தணுருவனம் (தண் ஆரும மாவனம்) குளிர்ச்சி நிறைந்த மாமரச் சோலையிலே குயில் கொஞ்ச, தேங்கு (நிறைந்த வாழைகளும் (அல்லது தெங்கும் (தென்னையும்) வாழையும்) கருமபுகளும் மேலிட்டெழுந்து ஆகாயத்தை அளாவும் சிதம்பரம் என்னும் தலத்தில் வந்து வீற்றிருக்கும் செங்கை வேலனே!

மாண்பர காசத னங்கிரி சுந்தர
மேய்ந்த நாயகி சம்பைம ருங்குபொன்
வார்ந்த ரூபிகு றம்பெண் வணங்கிய தம்பிரானே.(27)

617. நைதல் ஒழிய

தத்த தன்ன தய்ய தத்த தன்ன தய்ய
தத்த தன்ன தய்ய தனதான

அத்த னன்னை யில்லம் வைத்த சொன்னம் வெள்ளி
அத்தை நண்ணு செல்வ ருடனாகி-
அத்து பண்ணு கல்வி சுற்ற மென்னு மல்ல
லற்று நின்னை †வல்ல படிபாடி;
மூத்த னென்ன ‡வல்லை யத்த னென்ன வள்ளி
முத்த னென்ன வுள்ள முணராதே-
முட்ட வெண்மை யுள்ள பட்ட னெண்மை கொளரு
முட்ட னிங்ங னைவ தொழியாதோ;
தித்தி மன்னு தில்லை நிர்த்தர் கண்ணி னுள்ளு
தித்து மன்னு பிள்ளை முருகோனே-
சித்தி மன்னு செய்ய சத்தி துன்னு கைய
xசித்ர வண்ண வல்லி யலர்சூடும்;

---

* அத்து பண்ணு கல்வி—ஓரளவு படித்த கல்வி எனலுமாம்,

† வல்லபடி—(வல்லபடிபாடி-புறநானூறு-47 உரை)

‡ வல்லை அத்தன்—வலிமை வாய்ந்த பெருமான் எனலுமாம். வல்லை—வலிமை வல்லை—திருவல்லம், வல்லக்கோட்டை—பாடல் 316, பக்கம்-284, 285 பார்க்க,

x வல்லி — வள்ளி வெல்லலர் வினை துற வறத்தின் மேவினும் வல்லிதன் கேள்வனை மனத்துன்னுர்களே'-தணிகைப் புரா. இராம 1.

"சித்ரவண்ண வல்லி அலர்சூடும் பத்தர்'—எனக் கொண்டு அழகிய நிறமுடைய (வல்லி அலர்) கொடிப் பூக்களை (அல்லது, அல்லி அலர்—தாமரைப் பூக்களை இட்டு சூட்டி பணியும் பத்தர்— எனவும் பொருள் காணலாம், (வல்லி—கொடி).

பெருமையும் ஒளியும் கொண்ட கொங்கை மலைகளை உடைய அழகு வாய்ந்த நாயகி(தேவசேனையும்), (சம்பை) மின்னல்போன்ற இடையையும் பொன் உருக்கி வார்த்தது போலுள்ள உருவத்தையும் கொண்ட குறப்பெண் (வள்ளி) யும் வணங்கின தம்பிரானே! (அல்லது.. சுந்தரம் வாய்ந்த நாயகியான குறப்பெண் வள்ளி வணங்கின தம்பிரானே!) ...அல்லது குறப்பெண்ணை வள்ளியை வணங்கின தம்பிரானே!)*

(நாயெனழிந்து விழுந்துடல் மங்குவேனோ)

617.

தந்தை, தாய், வீடு, வைத்துள்ள பொன், வெள்ளி, (அத்தை) தந்தையுடன் பிறந்தவள், பொருந்தியுள்ள (செல்வர்) பிள்ளைகள்—இவர்களுடன கூடினவனாய்—

கூடும்படி (வரும்படி) கற்கப்பட்ட கல்வி, உறவினர் என்றெல்லாம் உள்ள துன்பங்கள நீங்கி உன்னைக் கூடிய வகையில் இயன்ற வகையிற்பாடி—

முத்தன் (முத்தி முதல்வன) நீ எனவும், திருவலம் என்னும் தலத்தில் உள்ள அத்தன் (பெருமான்) நீ எனவும், வள்ளியை முத்தமிட்டவன் (வளளி காதலன்) நீ எனவும், என்னுடைய உள்ளத்தில் நான உணர்ந்து மகிழாமல்—

முழுமையான (வெண்மை) அறியாமை நிறைந்த (பட்டன்) புலவனும், (எண்மை) எளிமை...பரிதாப நிலை கொண்ட மூடனும் ஆகிய நான் இங்ஙனம் (நைவது) வருந்தி இரங்கும் நிலை (ஒழியாதோ) நீங்காதோ!

'தித்தி'—எனனும் தாளச்சதி நிலைபெற்று விளங்கும் தில்லை நடராஜர் (கூத்தன) நெற்றிக் கண்ணினின்றும் (உதித்து) தோன்றி நிலைபெற்றுள்ள பிள்ளை முருகனே!

(சகல சித்திகளுக்கும் இடமாய் விளங்கும் செம்மை வாய்ந்த (அல்லது சிவந்த) வேலாயுதம் பொருந்திய கையனே! (சித்ரவண்ணவல்லி) அழகிய திருவுருவம் வாய்ந்த (வல்லி) வள்ளி பூ இட்டுப் பணியும்–(செம்மலே)!

---

* வாளி வணங்கிய—வள்ளியை வணங்கின—என இருவகையும் பொருள்படும். 'வள்ளிபதம் பணியும்...தயாபரனே" என்புழிப்போல—கந்தரநுபூதி—6.

பத்த ருண்மை சொல்லு ளுற்ற செம்மல் *வெள்ளி
பத்தர் கன்னி புல்லு மணிமார்பா—
பச்சை வன்னி யல்லி செச்சை சென்னி யுள்ள
பச்சை மஞ்ஞை வல்ல பெருமாளே,(உஅ)

618. வினையற

தனதாத்த தய்ய தனதாத்த தய்ய
தனதாத்த தய்ய தனதான

†இருள்காட்டு செவ்வி தகிகாட்டி வில்லி
னுதல்காட்டி வெல்லு மிருபாண—
இயல்காட்டு ‡கொல்கு வளைகாட்டி முல்லை
நகைகாட்டு வல்லி யிடைமாதர்;
மருள்காட்டி நல்கு ரவுகாட்டு மில்ல
இடுகாட்டி னெல்லை நடவாத—
வழிகாட்டி நல்ல றிவுகாட்டி மெல்ல
xவினை வாட்டி யல்லல் செயலாமோ—
தெருள்காட்டு தொல்லை மறைகாட்டு மல்லல்
மொழிகாட்டு தில்லை யிளையோனே—
தினைகாட்டு கொல்லை வழிகாட்ட வல்ல
குறவாட்டி புல்லு மணிமார்ப;

---

* வெள் இபத்தர்—வெள்ளை யானையையுடைய தேவேந்திரன்.

† 'இருள் விரி குழலை'— என்றுர் பிறிதோர் இடத்து—, பாடல்-53, பக்கம்-136.

‡ "முழுநீலம் கொல்லும் மதன் அம்பின் குணம்"—பாடல் 19. பக்கம் 60 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

x வினை வாட்டி அல்லல் செயல் ஆமோ—வினையை வாட்டிய பின்னரும் அது துன்பஞ் செய்யலாகுமா?

பக்தர்களுடைய 'மெய்' பொருந்திய திருவாக்கில் விளங்கும (செம்மலே!) பெரியோய்! (வெள் இபத்தர்) வெள்ளை யானையை உடைய தேவேந்திரனது மகள் (தேவசேனை) அணையும அழகிய மார்பனே! (அல்லது அலர்சூடும் பத்தருண்மை சொல்லுள உற்ற செம்மல் (செம்மலே)! சித்ரவண்ணவல்லி—வெளளிபத்தர் கன்னி—ஆக இருவரும் புல்லுமணி மார்பா—எனலுமாம்)

பச்சை வன்னி இலையையும், அல்லிப் பூ, வெட்சிப் பூ இவை தமைச் சிரசிற்கொண்ட பெருமாளே! பச்சை மயிலை ஏறி நடத்த வல்ல பெருமாளே!

(இங்ஙன் நைவது ஒழியாதோ)

618

இருளைக் காட்டுகின்ற (இருள்போன்ற) (செவ் விததி காட்டி) செழிப்புள்ள, நெருங்கிக் கூட்டமான (கூந்தலைக் காட்டி, வில்லைப்போன்ற நெற்றியை(அல்லது புருவத்தைக்) காட்டி, (எவறறையும்) வெல்லக்கூடிய இரண்டு அம்புகளின் (இயல்காட்டு கொல்குவளை)கொல் இயல்காட்டு குவளை-கொல்லும் தன்மையைக் காட்டும் (மனமதனின்) குவளை மலர்போன்ற கண்களைக் காட்டி—முல்லை மலர்போன்ற பற்களைக் காட்டும், கொடிபோன்ற இடையை உடைய மாதர்களின்மீது.

காம மயக்கம் காட்டுவதால் வருகின்ற (நல் குரவு) வறுமை காட்டுகின்ற இல்லம் — சமுசார வாழ்க்கை என்னும் (உள்ளம் வேகின்ற) சுடுகாட்டுப் பிரதேசத்தில் மாட்டிக்கொள்ளாத்

நல்வழியைக் காட்டியும் நல்லறிவைக் காட்டியும், மெதுவாக (எனக்குளள) வினையை (நீ) வாட்டிய பின்னரும் அவ்வினை (என்னைத்) துன்பஞ் செய்யலாகுமா?

*ஞானவழியைக் காட்டுகினற பழைய (மறைமொழிகள்) வேத மொழிகள் காட்டும வளப்பம் பொருந்திய [செம்பொருள நிரம்பிய] [உபதேச] மொழியை (அடியேனுக்கு) (காட்டு) உபதேசித்த இளையோனே! சிதம்பரத்தில் வீற்றிருக்கும் இளையோனே!

தினை விளையும் புனத்திற்கு வழியைக் காட்டவல்ல குறத்தி வள்ளி அணையும் அழகிய மார்பனே!

* இது அருணகிரியார் வரலாற்றைக் காட்டும்

அருள்காட்டு கல்வி நெறிகாட்டு செல்வ
அடல்காட்டு வல்ல சூர்கோபா—

அடிபோற்றி *யல்லி முடிசூட்ட வல்ல
†அடியார்க்கு நல்ல பெருமாளே.(உசு)

619. மாதர்மீது மயலற

தய்யதன தானனத் தானனந் தானதன
தய்யதன தானனத் தானனந் தானதன
தய்யதன தானனத் தானனந் தானதன தனதான

முல்லைமலர் போலுமுத் தாயுதிர்ந் தானநகை
வள்ளைகொடி போலுநற் காதிலங் காடுகுழை
முல்லைமலர் மாலைசுற் றடுகொந் தாருகுழ லலைபோதம்-

மொள்குசிலை வாணுதற் பார்வையம் பானகயல்
கிள்ளைகுர லாரிதழ்ப் பூவெனும் போதுமுக
முன்னல்கமு கார்களத் தோய்சுணங் காயமுலை மலையானை;

வல்லகுவ டாலிலைப் போலுசந் தானவயி
றுள்ள துகில் நூலிடைக் காமபண் டாரஅல்குல்
‡வழ்ழைதொடை யார்மலர்க் காலணிந் தாடுபரி புரவோசை-

* அல்லி—தாமரை, பாடல் 313, பக்கம் 276 கீழ்க்குறிப்பு.

† (1) 'வெற்றிவேற் பெருமாள் அடியார்க்கு நல்ல பெருமான்' —(கந்தர் அலங்காரம் 33) (2) "கருஆருள ஆகிலை அண்ணலார் அடியார்க்கு நல்லரே"—சம்பந்தர் 2-28-3, (3) "வெள்காது அடியர் எண்ணமே முடிப்பது விரதமாக் கொண்ட அடிகள்—காஞ்சிப் புராணம்—வாணீச 99.

‡ வழ்ழை—வாழை.

அருள் வழியைக் காட்டுகின்ற கலைச் செல்வ வழியைக் காட்டும் செல்வனே! வன்மையையுங் கொடுரத்தையும் காட்டும் வலிய அசுரர்களைக் கோபித்து அழித்தவனே!
உனது திருவடியைப் போற்றித் தாமரை மலரால் கட்டப்பட்ட இண்டைமாலையை (உனது) முடியில் சூட்ட வல்ல அடியார்களுக்கு நல்ல பெருமாளே!

(அல்லல் செயலாமோ?)

619.

முல்லை மலர்போலவும், முத்துக்கள் உதிர்ந்தனவைகளால் வரிசை அமைந்தன போலவும உள்ள பற்களையும், வள்ளைக்கொடி போல உள்ள நல்ல காதில் விளங்கி அசைகின்ற குழைகளையும், முல்லைமலர் மாலை சுற்றி உள்ளதும் அசைகின்ற பூங்கொத்துக்கள் நிறைந்துள்ளதும் (குழல் அலைபோது)—(அலைபோது அ குழல்) அலை வீசுவதுபோலப் புரளும் அந்தக் கூந்தலையும், அழகாய்
எடுக்கப்பட்ட வில்லைப்போன்ற ஒளி பொருந்திய நெற்றியையும், பார்வை அம்பான கயல் (அம்பான கயல் பார்வை) அம்பு போன்றதும் கயல்மீன் போன்றதுமான கண்ணையும், கிளியின் குரல் போன்ற குரலையும் உடையவர்கள்; இதழ்களை உடைய தாமரைப்பூ என்னும்படியான மலர் முகத்தையும், முன்னல், கமுகார், களம், (கமுகார் முன்னல் களம்) கமுகு போன்றதும் (முன்னல்) நினைத்தற்கு இடமானதுமான நெஞ்சையும், தோய் சுணங்கு (சுணங்கு தோய்) தேமல் பரந்துள்ளதான கொங்கையாகிய (மலை யானை) எதிர்த்துவரும் யானை போன்றதும்
வன்மை வாய்ந்ததுமான குன்றையும், ஆலிலை போன்றதும் பிள்ளைப் பேற்றுக்கு இடம் தருவதுமான வயிற்றையும், அவ் வயிற்றின் மேலுள்ள ஆடை அமைந்துள்ள நூல்போல் நுண்ணிய இடையையும், காமத்திற்கு நிதி இடம் போன்ற அல்குலையும், வாழை போன்ற தொடையையும் உடையவர்கள்; மலர் அன்ன (பூப் போன்ற) காலில் அணியப்பட்டு அசைகின்ற சிலம்பின் ஒலியானது—

மல்லிசலி யாடப்பட் டாடைகொண் டாடமயல்
தள்ளுநடை யோடுசற் றேமொழிந் தாசைகொடு
வல்லவர்கள் போலபொற் கூறைகொண் டார்களமயலுறவாமோ

அல்லல்வினை பேர்க்கச்த் தாதிவிண் டோடநய
வுள்ளமுற வாகவைத் தாளுமெந் தாதைமகி
*ழள்ளமைய ஞானவித் தோதுகந் தாகுமர முருகோனே-

அன்னநடை யாள்குறப் பாவை†பந் தாடுவிரல்
என்னுடைய தாய்வெண்முத் தார்கடம் பாடுகுழல்
அன்னைவலி சேர்தனக் கோடிரண் டானவளி மணவாளா

‡செல்லுமுக ஏழ்கடற் பாழிவிண் டோடதிர
வல்லசுரர் சேனைபட் டேமடிந் தேகுருதி
செல்லதிசை யோடுவிட் டாடுசெங் காரமுக வடிவேலா-

தெள்ளுதமிழ் பாடியிட் டாசைகொண் டாடxசசி
வல்லியொடு கூடிதிக கோர்கள்கொண் டாடஇயல்
தில்லைநகர் கோபுரத் தேமகிழ்ந் தேகுலவு பெருமாளே.(௩0)

---

* அள்—செவி.

† பந்தாடு விரல் — " பந்தமரும் விரல் மங்கை " — சம்பந்தர் 3-12-6.

‡ செல்—மேகம்.

x சசி வல்லி—இந்திராணியின் மகளாகிய தெய்வயானை.

மல்லிட்டு வாதாடுவதுபோல மாறுபட்டு ஒலிக்கவும், பட்டாடையானது தன்மேல் படும்போது எல்லாம் அசைந்து ஒலிக்கவும், காம மயக்கத்தால் தள்ளுகின்ற நடையோடு கூடி (சற்றே மொழிந்து) சிற்சில வார்த்தைகளைப் பேசி ஆசை பூண்டு சாமர்த்தியம் உள்ளவர் போல பொற்காசுகளைத் (தம்மிடம் வருபவரிடம்) கொள்ளை கொண்டவர்கள் — ஆகிய அத்தகைய மாதர்களின்மீது காமமயக்கம் கொள்ளலாமோ?

துன்பத்தைத் தரும் வினை தொலையவும், அசத்தான குற்றங்கள் நீங்கித் தொலையவும், இன்பமான உள்ளம் பொருந்தி அமையவும் அருள்வைத்து ஆளுகின்ற என்னுடைய தந்தையாம் சிவபெருமான் மகிழ்ச்சி உற (அவரது) (அள்)—காதில் (அமைய) குளிர்ந்து பொருந்த (ஞானவித்து) ஞானத்திற்கு விதை போன்ற மூலப் பொருளை உபதேசித்த கந்தனே! குமரனே!! முருகோனே!!!

அன்னம்போன்ற நடையினளாம குறப்பாவை — குறவர் தம் பாவை, பந்தாடுகின்ற விரல்கள் உடைய என்னுடைய தாய், வெள்ளை முத்துக்களபோன்ற கடப்ப மலர் விளங்கும் கூந்தலை உடைய அம்மை, வன்மைவாய்ந்த கொங்கை மலைகள் இரண்டினைக் கொண்டவள்—ஆகிய வள்ளி நாயகியின் மணவாளனே!

(செல்லு) மேகங்கள் படிவதற்கு இடமான ஏழு கடற் பரப்புக்களும் பிளவுண்டு சிதறி ஒலிசெய, வலிய அசுரர் சேனை அழிவுபட்டு இறந்து, ரத்தம் பரவித் திசைகளில் ஓடும்படி செய்து விளங்கும் அழகிய திருமுகத்தைக் கொண்ட சுடர் வேலனே!

தெளிவான தமிழ்ப்பாடலைப் பாடி ஆசையால் (உன்னை) அடியார் புகழ்ந்து கொண்டாடவும், (சசி வல்லியோடு)—இந்திராணியின் மகள் தேவசேனையோடு கூடி அமர்ந்து, (பல) திக்கில் உள்ளோர்களும் புகழ்ந்து கொண்டாடவும் தகுதி மிக்க (தில்லை நகர் கோபுரத்தே) சிதம்பரத்துத் திருக்கோயிற் கோபுரத்திடத்தே மகிழ்ந்து விளங்கி நிற்கும் பெருமாளே!

(மயல் உறவாமோ)

620. சிவஞானம் பெற

தனத்தத் தந்தனத்தத் தானன தானன
தனத்தத் தந்தனத்தத் தானன தானன
தனத்தத் தந்தனத்தத் தானன தானன தனதான

அடப்பக் கம்பிடித்துத் தோளொடு தோள்பொர
வளைத்துச் செங்கரத்திற் சீரொடு பாவொடு
அணுக்கிச் *செந்துணுக்கிற் †கோவித ழூறல்க ளதுகோதி-

அணிப்பொற் பங்கயத்துப் பூண்முலை மேகலை
நெகிழ்த்துப் ‡பஞ்சரித்துத் தாபண மேயென
xஅருட்டிக் கண்சிமிட்டிப் பேசிய மாதர்க ளுறவோடே;

படிச்சித் தங்களித்துத் தான்மிக மாயைகள்
படித்துப் பண்பயிற்றிக் காதல்கள் மேல்கொள
பசப்பிப் பின்பிணக்கைக் கூறிய வீணிக ளவமாயப்-

oபரத்தைக் **குண்டுணர்த்துத் தோதக பேதைகள்
பழிக்குட் சஞ்சரித்துப் போடிடு மூடனை
பரத்துற் றண்††பதத்துப் போதக மீதேன அருள்தாராய்;

தடக்கைத் ‡‡தண்டெடுத்துச் சூரரை வீரரை
நொறுக்கிப் பொன்றவிட்டுத் தூளெழ நீறெழ
தகர்த்துப் பந்தடித்துச் சூடிய தோரண கலைவீரா-

---

* செந்துணிக்கில்—சிவந்த பவளத்துண்டை யொத்த.
† கோவிதழ்—கோப இதழ்—இந்திரகோபத்தை யொத்தஇதழ்.
‡ பஞ்சரித்து—குதலைமொழி பேசி.
x அருட்டி—சாக்கிரதை பண்ணி.
o பரத்தை—பரத்தைகள்.
** குண்டு உணர்த்து—தாழ்வான செய்கையை யுணர்த்தும்.
†† பதத்துப் போதகம்—திருவடி ஞானம்-சிவஞானம்.
'திருவடியே சிவமாவது'—திருமந்திரம் 138.
‡‡ தண்டு—முருகவேளின் ஆயுதங்களில் தண்டும் ஒன்று.
—பாடல் 585 பக்கம் 342 கீழ்க்குறிப்பு.

620.

(அட) தமது காரியத்தில் வெற்றி பெறவேண்டி, வந்தவரின் சார்பை நன்ருகப் பிடித்து, அவருடைய தோளொடு தங்களுடைய தோள் இணைந்து பொருந்த, அவரை (வளைத்துச் செங்கரத்தில்) செங்கரத்தில் வளைத்து—தங்களுடைய செவ்விய கரங்களால் அணைத்து இழுத்துச் சீராட்டியும், பாடல் பாடியும் சமீபத்தில் அணைவித்துச் சிவந்த பவளத்துண்டை ஒத்ததும் இந்திர கோபத்தை ஒத்ததுமான (வாய்) இதழ் ஊறல்களைத் தொகுத்து அனுபவிக்கத் தந்து—

அழகிய பொலிவுள்ள தாமரை மொட்டு போன்றதும் ஆபரணம் அணிந்துமான கொங்கையை (கொங்கையின் மேலுள்ள கச்சை —ரவிக்கையையும்), இடையில் அணிந்துள்ள மேகலையையும் (இடையணியையும்) தளர்த்திக், குதலை மொழிபேசி, கொடு பணத்தையே என்று ஜாக்கிரதை பண்ணிக், கண்ணைச்சிமிட்டிப் பேசுகின்ற (பொது) மகளிர் தங்களொடு சம்பந்தப் பட்டவர்கள் மேல்—

படிகின்ற(தங்கள் உள்ளங் களித்தே பலவிதமான மாயா லீலைகளைக் காட்டி, இசைப் பாட்டுக்களை நிரம்பப்பாடிக், (காம) ஆசைகள் மேல் கொள்ளும்படியாகப் பாசாங்குகள் செய்து, பின்னர், ஊடித் தங்களுடைய பிணக்கத்தை—மாறுபாட்டை எடுத்துப்பேசும் (வீணிகள்) வீண் ஆன வர்கள், கேடுதரும் வஞ்சகங்கொண்ட

பரத்தைகள், தாழ்வான செய்கையைக் காட்டுகின்ற வஞ்சகப் பேதைமார்கள் (ஆகிய விலைமாதர்களின்) பழிக்கிடமான செயல்களிலே சுழன்றுதிரிவதற்கே விதிக்கப் பட்டவனை மூடனாகிய எனக்கு மேலான பொருளாய்ப் பொருந்தி அணுகியுள்ள (உனது) திருவடி ஞானம் இதுதான் என்று காட்டும் திருவருளைத் தந்தருளுக;

பெரிய திருக்கரத்தில் தண்டாயுதத்தை எடுத்து சூரர்கள் ஆன வீரர்களை எல்லாம் பொடிபடுத்தி அழிவித்துப் புழுதி எழவும், பொடி எழவும்படியாகச் சின்ன பின்னமாய் உடைத்துப் பந்தடிப்பதுபோல அடித்து,(சூடிய தோரண) தோரணம் சூடிய அலங்காரமாலை சூடிய வீரனே! போர்க்கலையாதிய சகல கலைகளிலும் வல்ல வீரனே!

தகட்டுப் பொன்சுவட்டுப் பூவணை மேடையில்
சமைப்பித் தங்கொருத்திக் கோதில மாமயில்
தனிப்பொற் பைம்புனத்திற் கோகில மாவளி மணவாளா;

இடத்திற் றிண்பொருப்பைத் தோள்கொடு சாடிய
அரக்கத் திண்குலத்தைச் சூறைகொள் வீரிய
திருப்பொற் பங்கயத்துக் கேசவர் மாயவர் அறியாமல்-

இமித்தத் திந்திமித்தத் தோவென ஆடிய
சமர்த்தர்ப் *பொன்புவிக்குட் டேவர்க ணுயக
திருச்சிற்றம்பலத்துக் கோபுர மேவிய பெருமாளே.(௩க)

621. முத்தி பெற

தத்தத் தானன தானன் தானன
தத்தத் தானன தானன தானன
தத்தத் தானன தானன தானன தனதான

†அக்குப் பிளைமு ளாவிளை மூளையொ
டுப்புக் ‡காய்பனி நீர்மயிர் தோல்xகுடி
லப்புச் சீபுழு வோடடை யார்தசை யுறமேவி-

○அத்திப் பால்பல நாடிகு ழா**யள்வ
ழுப்புச் சார்வல மேவிளை யூளைகொ
ளச்சுத் தோல்குடி லாமதி லேபொறி விரகாளர்;

---

* புவி—இடம். பொன்புவி—பொன்னம்பலம் : பொன்புவி—பொன்னுலகு எனலுமாம்.
† அக்குப் பீளை—கண்பீளை.
‡ காய்—புரைகுழல்.
x குடிலப் பூச்சி—வளைவான நாகப்பூச்சி.
○ அத்தி—எலும்பு.
** அள் வழுப்பு—காது குறும்பி.

பூவின் புற இதழ்களால் பொன்னடையாளம் விளங்குவது போன்ற—பூ இதழ்களால் பொன்மயமாய் அமைக்கப்பட்ட (அல்லது, நெருக்கமாய் பொன்மயமாய் அமைக்கப்பட்ட) மலர் அணை மேடையின் மேல் அலங்காரமாய் அமைந்த அந்த ஒப்பறறவள், குற்றமே இல்லாத சிறந்த மயில் போன்றவள், தனிமையாய் அழ்கிய, பசுமை வாய்ந்த (திணைப்) புனத்தில் இருந்த குயில் போன்றவள ஆகிய பெருமை வாய்ந்த வள்ளி நாயகியின் மணவாளனே!

பலத்துடன் திண்ணிய மலைகளை கைகள் கொண்டு வீசி எறிந்த அரக்கர்களின் பலத்த கூட்டத்தைச் (சூறை கொண்ட) சுழற்காற்று வீசுவதுபோல் வீசி அழித்த வீரம் வாய்ந்த (திருப்பொற் பங்கயத்துக் கேசவர்) பொற் பங்கயத்துத் திருக் கேசவர்—அழகிய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் லக்ஷ்மிகாந்தர் ஆன (லக்ஷ்மிநாயகர் ஆன) கேசவர், மாயவர்—ஆகிய திருமால் உணர்ந்து அறிய மாட்டாத வகையில்.

திமித்தத் தித்திமித்தத் தோ என்று நடனம் செய்த சமர்த்தராகியகூத்தப்பெருமானுடையபொன்னம்பலத்தில் தேவர்கள் நாயகனாய் விளங்குபவனே! அல்லது—நடனம் செய்த கர்த்தராகிய நடராஜருக்கும் பொன்னுலகத்துத் தேவர்களுக்கும் நாயகனாய் விளங்குபவனே! திருச் சிற்றம்பலத்துள் கோபுரத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(போதகம் ஈதென அருள் தாராய்)

621.

கண்ணிற் பீளை (மூளா) மூளா—மேலெழுதல், (இளை) கோழை, மூளையில் தோனறி வீங்குகின்ற புரைகுழல், அச்சம் தருகின்ற நீர் (துர்நீர்கள்), மயிர், தோல், வளைவான நாகப்பூச்சி (நாககுப்பூச்சி), புழு, இவையெலாம் அடைந்து நிறைந்த புலால் (ஊன) இவை பொருந்தப் பெற்று—

எலும்பின் பக்கங்களில் பல நாடிகள், குழாய்கள் காது குறும்பி இவை சேர்ந்து, பலமாக விளைகின்ற ஊத்தைகளை கசுமாலங்களைக் கொண்ட அடையாளங்கள் வாய்ந்த தோலொடு அமைந்த குடிசையாகிய (இவ் வுடலிலே) ஐம்புலன்கள் என்னும் தந்திரக்காரர்கள்—

*சுக்கத் தாழ்கட லேசுக மாமென
புக்கிட் †டாசைபெ ணாசைம ணாசைகள்
தொக்கு,த் தீவினை யூழ்வினை காலமொ டதனாலே-
துக்கத் தேபர வாமல் சதாசிவ
முத்திக் கேசுக மாக பராபர
சொர்க்கப் பூமியி லேறிட வே‡பத மருள்வாயே ;
தக்கத் தோகிட தாகிட தீகிட
செக்கச் சேகண தாகண தோகண
தத்தத் தானன டகுட டாடுடு வென தாளந்-
தத்திச் சூரர்கு ழாமொடு தேர்பரி
கெட்டுக் கேவல மாய்கடல் மூழ்கிட
சத்திக் கேயிரை யாமென வேவிடு கதிர்வேலா ;
திக்கத் தோகண தாவென வேxபொரு
oசொச்சத் தாதையர் தாமென வேதிரு
செக்கர்ப் பாதம தேபதி யாசுதி யவைபாடச்-
செப்பொற் பீலியு லாமயில் மாமிசை
பக்கத் தேகுற மாதொடு சேர்பெறு
தேற்குக் கோபுர வாசலில் மேவிய பெருமாளே.(கூஉ)

622. பொதுமாதர் உறவு வரா வகை

தானத் தானன தானன தானன
தானத் தானன தானன தானன
தானத் தானன தானன தானன தனதான

ஆரத் தோடணி மார்பினை யானைகள்
போருக் காமென மாமுலை யேகொடு
ஆயத் தூசினை மேவிய நூலிடை மடமாதர்-

---

* சுக்கம்—களவு, ஒதுக்கு.

† ஆசை—பொன் ; "பெண் ஆசை மண் ஆசை மூன்றும் நீத்து"—அப்பனூர்ப் புராணம்-கடவுள் வாழ்த்து.

‡ பதம்—உபதேசச் சொல்லை அருள்வாயே—எனலுமாம். பதம்—சொல்.(பாட்டு 608 பக்கம் 404 பார்க்க)

x பொரு—நடம்பொரு : நடனஞ் செய்கின்ற.

o சொச்சம்—நிர்மலம்.

களவுடன் ஒதுங்கியுள்ளதும் ஆழ்ந்த கடல் போன்றதுமான (சமுசார) வாழ்க்கையே சுகமென நினைத்து, அதில் ஈடுபட்டு, ஆசையுடன் (பெண், ஆசை, மண்)—பெண்—(ஆசை – பொன்)—மண் என்னும மூவாசைகளும் ஒன்று சேர்ந்து, தீவினை ஊழ்வினை இவைகளின் காலக்கொடுமை காரணமாக—

துக்கம் பெருகி வேதனைப்படாமல், எப்பொழுதும் மங்களகரமாயுள்ள முத்தி நிலையிலே சுகமாக எவற்றினும் மேம்பட்டதான சொர்க்கநாட்டில் நான் கரை ஏறும்படி உனது திருவடியைத் தந்தருளுக—(அல்லது—உபதேசம் செய்தருளுக)

தக்கத் தோகிட தாகிட தீகிட......டீகுட டாடுடு என்னும் ஓசை எழுத் தாளங்களின்—

ஒலியைப் பரப்பிச் சூரர்களின் கூட்டத்துடன் (அவர்களுடைய) தேர்களும், குதிரைகளும் அழிபட்டுக் கீழ்நிலையடைந்து கடலில் முழுகும்படி—சத்திவேலுக்கே யாவும் உணவாயின என்று சொல்லும்படியே-செலுத்தின ஒளிவேலனே!

திக்கத் தோகணதா என்று நடனஞ் செய்கின்ற நிர்மல மூர்த்தியாம் உனது தந்தையார் 'நடராஜப் பெருமானே நீ என்று சொல்லும்படி அழகிய சிவந்த (வலது) திருவடியை (பூமியிற்) பதித்து இசை ஒலிகள் பாட.

செம்பொன் நிறத்தோகை விளங்கும் மயில்மீது பக்கத்திற் (சிவகாமியம்மை போலக்) குறமாது—வள்ளியம்மையுடன் (நடித்துச்) சிறபபுற்றுத் (தில்லையில்) தெற்குக் கோபுர வாசலில் வீற்றிக்கும் பெருமாளே!

(சதாசிவ முத்திக்கே—பதம் அருள்வாயே)

622.

முத்து மாலையோடு ஆபரணங்களைக் கொண்ட மார்பில் இணையாகவுள்ள (இரண்டு) யானைகள் போருக் கெழுந்ததுபோல எழுந்துள்ள பெரிய கொங்கைகளைக் கொண்டவர்களாய், ஆய்ந்து எடுத்த ஆடையை அணிந்துள்ள நூல்போல நுண்ணிய இடையை உடைய அழகிய மாதர்கள்—

ஆலிக கோதினி லீர மிலாமன
நேசத தோடுற வானவா போலுவா
*ஆருக கேபொரு ளாமென வேஙினை வதனலே ;
காருக கேநிக ராகிய வோதிய
மாழைத தோடணி காதொடு மோதிய
காலத தாதாகை வேலெனு நீளவிழி வலையாலே-
காதற சாகர மூழகிய காமுகா
மேலிட டேயெறி †கிலிகள ‡நீலிகள
காமத தோடுற வாகையி லாவருள் புரிவாயே,
சூராக கேயொரு கோளரி யாமென
நீலத தோகைம யூரம தேறிய
தூளிக கேகடல தூர நிசாசரா களமீதே-
சோரிக கேவெகு ரூபம தாவடு
தானத தானன தானன தானன
சூழிட டேபல xசோருக ளாடவெ பொருமவேலா,
வீரத தாலவல ராவண னாமுடி
போகத தாoவொரு வாளியை யேவிய
மேகத தேநிக ராகிய மேனியன மருகோனே-
*வேதத தோனமுத லாகிய தேவாகள
பூசித தேதொழ வாழபுலி யூரினில
மேலைக் கோபுர வாசலில மேவிய பெருமாளே (நரு)

---

* ஆருகே—யாராலே
† கிலிகள—கிலகிகள தநதிரவாதிகள.
‡ நீலிகள—நீலிபபேய பாடல 27—பககம 77 கீழககுறிபபைப பாாகக. x சோருகள—பேயகள
o ஒரு வாளி—ஸ்ரீராமா ஒரே அமபு விடுவது—(பாடல 452 பககம 6 கீழககுறிபபு)
*ᵀ பிரமன் முதலான தேவர்கள் பூசிததது.—
பிரம தேவா கஙகைக கரையில ஒருயாகம செயயக கருதித தில்லைவாழ அநதணாகளையும தேவாகளையும அழைததுவரச சொலலி நாரத முனிவரைத தில்லைககு அனுபபினா இஙகே பெருமானது ஆனநத நிருததததைத தரிசிததிருககும நாஙகள இநத அமுதததை விடடு அஙகே வருவதறகிலலை எனத தில்லைவாழ அநதணராதியோா கூற, நாரதா இதைப பிரமதேவருககுச சொலல, பிரமதேவா தாமும தில்லைககு வநது திரு நடனததைத தேவாகளுடன தரிசிததனா எனபது தல வரலாறு—

(தொடர்சசி 445 ஆம பககம் பார்கக)

கரும்பாலையிற் (சாறுபோக) கோதாக நிற்கும் சக்கைபோலச் சற்றேனும் ஈரம் (கருணை) யில்லாத மன அன்புடனே உறவு கொண்டவர் போல்பவர், யாரைப் பிடித்தால் (யாரொடு உறவு பூண்டால்) காசு கிடைக்கும் என்ற ஒரு எண்ணத்தையே நினைவாகக் கொண்ட காரணத்தால்—

மேகத்துக்கு ஒப்பான கூந்தலை யுடையவர், பொன்னாலானதோடு என்கின்ற ஆபரணத்தை அணிந்த காதை வந்து மோதுகின்ற காலதூதர்களுடைய கைவேல் போலுள்ள நீண்ட விழிகள் எனகின்ற வலையைக்—

காமக் கடலில் முழுகிய காமிகள் மீதிறபட்டு அவர்கள் அதிற் சிக்கும்படி எறிகின்ற தந்திரவாதிகள், நீலி என்னும் பேய்போல நடிக்க வல்லவர்கள் — அத்தகைய பொது மாதர்களின் மீது காமங்கொண்டு (உறவாகி) ஆசைப்படுதல் இல்லாத வழியை அருள்புரிவாயாக;

சூரர்களை அழிப்பதற்கே எனத் தோன்றிய ஒரு சிங்கம்போல, நீலக் கலாபம் கொண்ட மயில்மேல் ஏறி; புழுதியால் கடல் நிரம்பி தூர்ந்துபோக—மறைய, அசுரர்களின் போர்க்களத்தே—

ரத்தமே ஒரே ரூபமாய்—ரத்தமயமே விளங்க (அடு) போர்புரிந்து, தானத் தானன தானன தானன என்று (பாடி)ச் சூழ்ந்துகொண்டு பல பேய்க் கூட்டங்கள் ஆடிக் கூத்தாடச் சண்டைசெய்த வேலனே!

வீரத்தில் வல்லவனை ராவணனுடைய தலை அற்றுவிழ ஒரு அம்பைச் செலுத்தின, மேகமொத்த உருவத்தனை திருமேனியை உடைய திருமாலின்மருகனே!

பிரமன் முதலான தேவர்கள் பூசைசெய்து தொழுது வாழும் புலியூரில் (சிதம்பரத்தில்) மேலைக் கோபுர வாசலில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(அருள் புரிவாயே)

(444-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி.)

"...மலரவனும் ஆர் அழலாடு
நிலையம் வணங்கா நிழல்சிவ கங்கா தர நீருர்
தலைவ புயங்கா பரண இரங்காய் தக் என்றான்"
—(கோயிற் புராணம்-நடராசச் சருக்கம் 62)

623. காம நோயிற் படாவகை

தானத் தான தத்த தானத் தான தத்த
தானத் தான தத்த தனதான

காதைக் காதி மெத்த மோதிக் கேள்வி யற்ற
காமப் பூச லிட்டு மதியாதே-
காரொத் தேய்நி றத்த வோதிக் காவ னத்தி
னீமுற் கேந்து ருக்கி விளையாடிச் ;
சேதித் தேக ருத்தை நேருற் றேபெ ருத்த
சேலொத் தேவ ருத்தும் விழிமாதர்-
தேமற் பார வெற்பில் மூழ்கித் தாப மிக்க
தீமைக் காவி தப்ப நெறிதாராய் ;
மாதைக் காத லித்து வேடக் கான கத்து
வாச்த் தாள் சிவப்ப வருவோனே-
வாரிக் கேயொ ளித்த மாயச் சூரை வெட்டி
மாளப் போர்தொ லைத்த வடிவேலா ;
வீதித் தேர்ந டத்து தூளத் தால ருக்கன்
வீரத் தேர்ம றைத்த புலியூர்வாழ்-
மேலைக் கோபு ரத்து மேவிக் கேள்வி மிக்க
வேதத் தோர்து தித்த பெருமாளே.(௩௪)

624. ஞானம் பெற

தய்ய தானத் தானன தானன
தய்ய தானத் தானன தானன
தய்ய தானத் தானன தானன தனதான

கொள்ளை யாசைக் காரிகள் பாதக
வல்ல மாயக் காரிகள் சூறைகள்
கொள்ளும் ஆயக் காரிகள் வீணிகள் விழியாலே-

623

காதை வெட்டுவதுபோல அதிகமாக (அந்தக் காதின்மேல்) மோதி, (கேள்வியில் இல்லாத) கேட்டறியாத காமப்போரை விளைத்து—யாரையும் மதியாமல்—

மேகத்தை ஒத்து நிகர்க்கும் நிறத்தை உடைய கூந்தலென்னும் சோலைக் காட்டின் நிழலிலே களிப்புற்று விளையாடி

(தனைக் கண்டவர்களுடைய) கருத்தைச் (சேதித்து)-அழித்து, ஒழுங்குடனே பெரிதாக விளங்கிச், சேல்மீன் போன்று (ஆடவர்களை) வருத்துகின்ற கண்ணை உடைய பெண்களின்

தேமல் பரந்துள்ள கனத்த மலை போன்ற (கொங்கையில்) முழுகிக், காமஆசை மிக்க கொடுமையி னின்றும் (என்னுடைய) ஆவி பிழைக்கும்படியான வழியைத் தந்தருளுக.

(வள்ளிப்) பெண்மீது ஆசைவைத்து வேடர்கள் வாழும் காட்டகத்தில் நறுமணம் வீசும் (உனது) திருவடி சிவப்பச் சென்றவனே! (அல்லது, காட்டகத்தில் வாசம் செய்தவளாகிய (அவள்) உனது காமப்பேச்சுக்களைக் கேட்டுக் கோபிக்க வந்தவனே!)

'கடலில் ஒளித்த மாயத்தில் வல்ல சூரனை (மாமரத்தை) வெட்டி அவன் மாளும்படி போர்செய்து முடித்த கூர்வேலனே!

வீதியில் தேர் செல்லுவதால் எழும் தூசியால் சூரியனுடைய வீரத்தேர் மறைபடுகின்ற புலியூரில் (சிதம்பரத்தில்) விளங்கும்

மேலைக் கோபுரத்தில் வீற்றிருந்து, கேள்வி ஞானம் மிக்க வேதம் வல்லவர்கள் துதிக்கின்ற பெருமாளே!

(தீமைக் காவி தப்ப நெறிதாராய்)

624.

பேராசை கொண்டவர்கள், பாபச் செயல்கள் செய்யவல்ல மாயக்காரிகள், சூறைக் காற்றுப்போல கொள்ளையடிக்கும் (ஆயக்காரிகள்) தோழியர் கூட்டத்தினர் அல்லது 'ரகசியத் தொழிலினர்), பயனற்றவர்கள் (தமது) கண்களாற்

கொல்லும் லீலைக் காரிகள் யாரையும்
வெல்லு மோகக் காரிகள் சூதுசொல்
கொவ்வை வாய்கிட் டுரிகள் மேல்விழு மவர்போலே;
உள்ள *நோவைத் தேயுற வாடியர்
†அல்லை நேரோப் பாமன தோஷிகள்
உளவி ரோதக் காரிகள் மாயையி லுழல்நாயேன்;
உய்ய வேபொற் றேள்களும் ஆறிரு
கையு நீபத் தார்முக மாறுமுன்
உள்ள ஞானப் போதமு நீதர வருவாயே;
‡கள்ள மாயத் தாருகன் மாமுடி
துள்ள நீலத் தோகையின மீதொரு
கையின் வேல்தொட் டேவிய சேவக முருகோனே-
Xகல்லி லேபொற் றுள்பட வேயது
நல்ல ரூபத் தேவர கானிடை
கௌவை தீரப் போகுமி ராகவன் மருகோனே;

---

* நோவைத்து—நோவ வைத்து.

† 'உள்ளம் புதையவே வைத்த பொதுமகளிர் தங்கள் இதயமே போன்ற திரா'—நளவெண்பா-சுயம்வர 113.

‡ கள்ள மாயப்போர் செய்வதில் வல்லவன் தாரகன்—என்பது அவன் வீரவாகுவுடனும் முருகவேளுடனும் செய்த போர்த் திறத்திற் காணலாம். கந்தபுராணம்-தாரகன்வதைத் 80, 81, பார்க்க. "மாயைகள் ஆற்றியே மறைந்து நின்றுநான் எயென இயற்றுவன் அமர் என் றெண்ணினான்" (ஷை-173).

X அகலிகை கல்லுரு எய்திய வரலாறு—பாடல் 379 பக்கம் 458 பார்க்க.

அகலிகையை—

"விலைமகள் அனைய நீயும்
கல்லிய லாதி என்றான் கருங்கலாய் மருங்கு வீழ்வாள்"

அகலிகை இந்தச் சாபம் எப்போது நீங்கும் என வணங்கிக் கேட்க— "தசரத ராம னென்பான்
கழல்துகள் கதுவ இந்தக் கல்லுருத் தவிர்தி என்றான்"
—கம்ப ராமா. அகலிகை 79-80.

(தொடர்ச்சி 449 ஆம் பக்கம் பார்க்க.)

கொல்கின்ற லீலைகள் செய்பவர், யாரையும் மயக்க வல்லவர், சூதான சொற்களைப் பேசும் கொவ்வைக்கனி போன்ற வாயை உடைய பொல்லார்கள், மேலே விழுபவர்போல (வெளியன்பு பாராட்டி)

மனத்தை நோவச்செய்து உறவாடுபவர்கள், இருட்டுக்கு ஒப்பான மனக்குற்றம் உடையவர்கள், உள்ளே பகைமை எண்ணம் கொண்டவர்கள், அத்தகைய பொதுமாதர்களின் மாயைச் சூழலிற் சுழல்கின்ற அடியேன்-

உய்யவே (பிழைக்கும்படி) உனது அழகியதோள்களும், பன்னிரு கையும், கடப்பமாலையும், திருமுகங்கள் ஆறும், முன்னதாக நான் தியானிக்க ஞான அறிவை நீ எனக்குத் தருவதற்கு வந்தருளுக.

களளத்தனமும் மாயையும் நிரம்பிய தாரகாசுரனுடைய பெரிய தலை அற்றுவிழ, நீலமயில் மேலே விளங்கி, ஒப்பற்ற கைவேலைச் செலுத்தி அனுப்பின பராக்கிரமம் வாய்ந்த முருகனே!

கல்லின்மீது அழகிய திருவடி பட்டவுடனே அந்தக் கல் நல்ல ரூபத்துடன் (பெண் உருவாய்) வரக், காட்டிடையே (அகலிகைக்கு உற்ற) (கௌவை) துன்பம் (அல்லது பழிச்சொல்) நீங்கச்சென்ற ஸ்ரீராமபிரானது மருகனே!

(448 ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி)

அகலிகை நிரபராதி என்று சுழியற் புராணம் கூறும்;

"குறைவிலா உனது வடிவினின் வந்தான்
குலிசனென் றறிந்திலேன் இசைந்தேன்,
கறையிலா எனது மனநிலை ஐய
நாடொறுங் கண்டுளே தெளிந்து,
பொறையுட னதற்குத் தக்க செய்யாமல்
இகழ்ந்து கல் லாகெனப் புகன்ற
அறிவிலா முனியே யிக்கொடுஞ் சாபம்
அகல்வதெந் நாளெனும் அளவில்.

***தசரத ராமன் கால்துகள் படக் கன்னியாய்...வருவை எனவும் கல்லாய் வீழ்ந்தனள்"—சுழியற் புராணம்-கௌதம. 9, 10.

*தெள்ளி †யேமுற்‡றீரமுன் னோதிய
சொல்வ ழாமற் றுனொரு வானுறு
செல்வி மார்பிற் பூஷண மாயணை மணவாளா—
தெள்ளு மேனற் சூழபுன மேவிய
Xவள்ளி வேளைக் காரம னோகர
தில்லை மேலைக் கோபுர மேவிய பெருமாளே.(௩௫)

625. அடியாருடன் சேர

தான தானன தனன தானன
தான தானன தனன தானன
தான தானன தனன தானன தனதான

தாது மாமலர் ○முடியா லேபத
ரூத நூபுர அடியா லேகர
தாள மாகிய நொடியா லேமடி பிடியாலே—
சாடை பேசிய வகையா லேமிகு
வாடை பூசிய நகையா லேபல
தாறு மாறுசொல் மிகையா லேயன நடையாலே;
மோதி மீறிய முலையா லேமுலை
மீதி லேறிய கலையா லேவெகு
மோடி நாணய **விலையா லேமயல் தருமானார்—

---

* தேவசேனை முருகவேளை நோக்கி—வள்ளியின் வரலாறு யாது என வினவ—முருகவேள்—

நீங்கள் இருவரும் திருமாலிடத்தே தோன்றினவர்கள், பன்னிரண்டு ஆண்டு எம்மை மணக்க வேண்டித் தவஞ் செய்தீர்கள். அப்போது யாம் "ஒருவர் விண்ணிலும் ஒருவர் மண்ணிலும் தோற்றுவீர். பின்னர் உங்களை யாம் மணம் செய்வேம் என்று கூறினேம். நீ தேவர்கோன் மகளாய் வளர்ந்தனை. யாம் முன்னர்க் கூறியவாறே உன்னை முதலில் மணஞ் செய்துகொண்டேம். உனது இளையாளாகிய வள்ளி வேடர்பால் வளர்ந்தனள். இவளைப் பின்னர் "அந்தமில் மாயைகள் ஆற்றியதற்பின்" மணம் செய்துகொண்டேம். என விள்க்கமாகக் கூறினர்,—கந்தபுராணம்—6-24-237-255.

[பாடல் 435-பக்கம் 590 கீழ்க்குறிப்பும் பார்க்க]

† ஏமுற்று—ஏமம் உற்று · இன்பமுற்று.

‡ ஈரம் முன் ஓதிய சொல் — அன்பினாலே முன்செய்த வாக்குத் தத்தம்.

(தொடர்ச்சி 451 ஆம் பக்கம் பார்க்க)

ஆய்ந்து இன்பமுற்று அன்பினாலே முன் செய்த வாக்குத்தத்தம் தவறாமலே, ஒப்பற்ற விண்ணுலகில் வளர்ந்த செல்வி தேவசேனையை மார்பிலே ஆபரணம் போல அணிந்த மணவாளனே !

நன்கு விளங்கின தினைவளர் புனத்திலே இருந்த வள்ளிக்கு வேலைக்காரனாய் (காவற்காரனாய்) விளங்கின அழகனே, தில்லை மேலைக் கோபுரத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே !

(ஞானப் போதமும் நீதர வருவாயே)

625.

மகரந்தப் பொடிகள் தங்கிய நல்ல மலர்கள் தங்கும் தங்கள் (முடியாலே) கூந்தலாலும், ஒழுங்குபெற நடக்கும் சிலம்பணிந்த பாதத்தாலும், கரம்கொண்டு தாளம் இடுகின்ற ஒலியாலும், வருபவர்களுடைய மடியைப்பிடித்து தம் வசப்படுத்துவதாலும்—

ஜாடையாகப் பேசும் வழக்க வகையாலும், மிக்க வாசனைகளைப் பூசிக்கொண்டு சிரிக்கும் சிரிப்பாலும், பல தாறுமாறான பேச்சுக்கள் பேசும் செருக்காலும், அன்ன நடைபோன்ற நடையாலும்—

முன்னே தாக்கி மேலெழுந்த கொங்கையாலும், அந்தக் கொங்கை மேல் உள்ள ஆடையாலும், பல (மோடி) விதமான (நாணயம்) நேர்மையை (வெளிக்) காட்டும் (விலையாலே) மதிப்பினாலே (கௌரவம்)-பெருமிதத்தாலும் காம மயக்கம் தருகின்ற மாதர்களின்—

(450-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி.)

⚔ வேளைக்காரன்—பாடல் 167-பக்கம் 387 பார்க்க.
"வேளைப்படி உரிய பணியைச் செய்யும் பணியாளன்" என்வும் பொருள்படும்

○ இந்தப் பாட்டில் முதல் இரண்டு அடிகளில் "முடியாலே, அடியாலே, நொடியாலே", எனவும் "வகையாலே, நகையாலே, மிகையாலே" எனவும் வருகின்ற வழி எதுகைகளின் அழகு கண்டு களிக்கத்தக்கன.

** விலை—மதிப்பு—' விலையுடை அருந்தமிழ் மாலை"
—சம்பந்தர் 3.4.11.

மோக வாரிதி தனிலே நாடொறு
மூழ்கு வேனுன தடியா ராகிய
மோன ஞானிக ளுடனே சேரவு மருள்வாயே ;
*காத லாயருள் புரிவாய் நான்மறை
மூல மேயென வுடனே மாகரி
காண நேர்வரு திருமால் நாரணன் மருகோனே-
காதல் மாதவர் வலமே சூழ்சபை
நாத னார்தம திடமே வாழ்†சிவ
காம நாயகி தருபா லாபுலி சையில்வாழ்வே ;
‡வேத நான்முறை வழுவா மேதினம்
வேள்வி யாலெழில் புனைXமூ வாயிர
மேன்மை வேதியர் மிகவே பூசனை புரிகோவே-

---

* திருமால் கஜேந்திரனைக் காத்த வரலாறு—பாடல் 110 பக்கம் 162 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

† சிவகாம சுந்தரி—நடராஜப் பெருமானது திருக்கூத்தை அருகில் (இடது பக்கத்தில்) இருந்து கண்டு களிக்கும் தேவி...

''பரமசிவன் ஆனந்த நடத்தின் வைத்த அருட்
கண்ணாளைச், சீரணிகொள் பொழிற் றில்லைச்
சிவகாம சுந்தரியைச் சிந்தை செய்வாம்''
—(பிரமோத்தர காண்டம்)

''மன்றின் அவனிடத்தில் வாழும் சிவகாமசுந்தரியைச் சிந்தை செய்வாம்''.. (குளத்தூர்ப் புராணம்)

‡ இந்த அடி தில்லைவாழ் அந்தணர்களுடைய சிறப்பை எடுத்து ஓதுகின்றது. இந்த ஓரடிதான் என் தந்தையார் வ. த. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள் திருப்புகழ் ஏடுகளைத் தேடி வெளியிடுவதற்குக் காரணமாயிருந்தது.

1871-ஆம் தான் என் தந்தையாருக்குத் திருப்புகழ் அச்சிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் முதல் முதல் உதித்தது. சிதம்பரம் தீக்ஷிதர்கள் ஒரு விவாதத்தில் தங்கள் பெருமையைக் காட்ட இந்தத் திருப்புகழ் அடியைக் கொண்ட ''தாதுமாமலர் முடியாலே'' என்னும் இப் பாடலைச் சான்றாக எடுத்துக் காட்டினதாகவும், இப்பாடலின் தேனொழுகும் இனிமை தன் மனத்தை மிக்குங் கவர்ந்து திருப்புகழில் தனக்கு ஆசை உண்டு பண்ணிற்று என்றும், இத்தகைய அற்புத பாடல்கள் பதினாறாயிரம் அருணகிரிநாதர் பாடியிருக்க ஓராயிரமேனும் கிடைத்து அச்சிட்டால், தான் எடுத்த ஜன்மம் பலன் பட்டதாகும் எனக் கருதினேன் என்றும் எந்தையார் என்னிடம் கூறினார் —(அருணகிரிநாதர் நூலாராய்ச்சி பக்கம் 28, 29-கீழ்க்குறிப்பு) (தொடர்ச்சி பக்கம் 453.)

ஆசைக் கடலிலே நாள்தோறும் முழுகுகின்ற நான் உன்னுடைய அடியாராகிய மௌன ஞானிகளுடனே சேர்ந்து ஒழுகும்படி அருள் புரிவாயாக:

"அன்புவைத்து அருளபுரிவாயாக; நான்கு மறைகளுக்கும மூலப்பொருளே!" என்று (கஜேந்திரன் கூவி அழைக்க) உடனே அந்த யானை காணும் வண்ணம் நேரே எதிர்வந்து உதவின திருமாலாம் நாராயணனுடைய மருமகனே!

அன்புவைத்த மகா தவசிகள் வலம் வந்து வணங்கிச் சூழும் கனகசபையிற் கூத்தப்பிரானுடைய இடதுபக்கத்தில் வாழ்கின்ற சிவகாமி நாயகி பெற்ற குழந்தையே! புலியூர் (சிதம்பரத்தில்) வாழும் பெருமானே!

வேதநூலிற் சொல்லிய முறைப்படியே, தவறுதலின்றி, நாள்தோறும், யாகங்கள் — ஆராதனைகள் — செய்யும் ஒழுக்க அழகைக்கொண்ட மூவாயிரர் என்னும் பெருமை வாய்ந்த அந்தணர்களால் மிக நன்றாகப் பூசனை புரியப்படும் தலைவனே!

தில்லைவாழ் அந்தணரின் மேன்மை—சிவபெருமானே யாமும் அவர்களில் 'ஒருவன்' என்றதனாற் பெறப்படும். பாடல் 611 பக்கம் 414-415 கீழ்க்குறிப்பைப பார்க்க; "அறுபதிற் றாகிய ஐம்பதிற்று முனிவருள் ஒருவனென்றிசைத்த இருபிறப்பாள!"... சிதம்பர மும்மணி-23. மேலும் திருஞானசம்பந்தர் இவர்களைச் சிவ சாரூபத்தினராக (கணநாதர்களாக) இருக்கக்கண்டு வணங்கித் தமது பதிகத்தில்—

"நீலத்தார் கரியமிடற்றார், நல்ல நெற்றிமே லுற்ற கண்ணினார், பற்று சூலத்தார், சுடலைப்பொடி நீறணிவார், சடையார், சீலத்தார் தொழுதேத்து சிற்றம்பலம்'—எனப் புகழ்ந்து பாவி யுள்ளார். (3-1-3); தாம் கண்ட கோலத்தைத் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனாருக்கும் காட்டி அருளினார்—

"அண்டத்திறைவர் அருளால் அணிதில்லை, முண்டத் திருநீற்று மூவாயிரவர்களும், தொண்டத் தகைமைக் கணநாதராய்த் தோன்றக், கண்டப் பரிசுபெரும் பாணர்க்குங் காட்டினார்'

—(பெரிய புராணம்—திருஞான-170).

"தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்"

—சுந்தரர்-7-39-1

"அரியானை அந்தணர்தம் சிந்தையானை—அப்பர்-6-1-1.

(தொடர்ச்சி 454 ஆம் பக்கம் பார்க்க.)

*வீறு சேர்வரை யரசாய் மேவிய
மேரு மால்வரை யெனநீள் கோபுர
மேலை வாயிலின மயில்மீ தேறிய பெருமாளே. (௬௬)

626. அன்பு பெற

தனத்தத் தானன தானன தானன
தனத்தத் தானன தானன தானன
தனத்தத் தானன தானன தானன தந்ததான

எலுப்புத் தோல்மயிர் நாடிகு ழாமிடை
இறுக்குச் சீபுழு வோடடை மூளைகள்
இரத்தச் சாகர நீர்மல மேவிய கும்பியோடை-

* மேருமலை போன்ற கோபுரமாதிய கட்டுவித்தான் இரணிய வர்மன் என்பது—

"மேருவினேர்பல கோலிய சோழேசன்" என வருவதாலும், சிற்சபை, ஆலயம் முதலிய அவன் சமைப்பித்தான் என்பது—"திரு அம்பல மொன்று செயப் பெற்றான். "மூல இறைக்கும் பொற் றன்மயமா மொளிராலயமொன்று சமைப்பித்தான்", "இன்னவகை திருப்பணிகள் பலவுஞ் செய்த இரணியவர்மனை முநிவர் யாரும் ஏத்தி"—என வருவனவற்றாலும் அறிக.—(கோயிற் புராணம் திருவிழா 13, 14, 17. 18).

(453-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி)

'எல்லைகாண்டற் கரிய இறைவனிவர் தம்மில் யான் ஒருவன் என்னும், தொல்லைமா மரபுடையோர் மன்றுடையான் அருச்சனை யாற் றூய்மை பூண்டோர், மல்லவா கமவிதியும் மகச்சடங்கும் மாமறையும் வரமபு கண்டோர், தில்லைமூ வாயிரமா முநிவாருட் பதங்கருதிச் சிறந்து வாழ்வாம்— சிதம்பர புராணம்-பாயிரம் 9.

தில்லைவாழ் அந்தணர்களுக்கு இருக்கையும் மேருமலை போன்ற எழுநிலை மாளிகைகளையும், தேர்வரிசைகள். திருக்கோயில்-கோபுரங் கள்-கனக சபை-முதலிய யாவும் செய்வித்து அந்தணர்களைக் கொண்டு திருவிழாவும் நடத்திவைத்த மகாதவசி "இரணியவன்மன்" (பாடல் 611-பக்கம் 414-கீழ்க்குறிப்பு), கௌடதேச அரசாட்சியைத் தம்பியர்க்குக் கொடுத்து இவன் தில்லையிலேயே திருக்கூத்தைத் தரிசிக்க விரும்பினதால்—இவனை வியாக்ரபாதர் சோழராஜனுக்கிப் புலிக்கொடியையும் தந்தார்.

"புலிப்பதி காவல் புரப்பாயென். றந்தமில் முந்து புலிக்கொடி யங்கை அகத்துய்த்து...அண்ணல் பாதம் இரண்டும் எடுத்தவன் முச்சி பரிப்பித்தான்" கோயிற்புரா- திருவிழா 6-7 (தொடர்ச்சி பக்கம்455)

பொலிவு பொருந்திய மலையரசாக விளங்கும் மேரு என்னும் பெருமை வாய்ந்த மலைபோல உயர்ந்துள்ள கோபுரத்தின் மேலை வாயிற்புரத்தில் மயில்மீது ஏறிய வண்ணம் விளங்கும் பெருமாளே!

(அடியாராகிய மோன ஞானிகளுடனே சேரவும் அருளவாயே)

626.

எலும்பு, தோல், மயிர், நாடி, குழாக்களின் நெருக்கம், அல்லது நாடிகளின் கூட்ட நெருக்கம் உள் அழுந்தியுள்ள சி (சீழ்), புழு, இவையுடன் பொருந்தியுள்ள மூளைகள், ரத்தக்கடல், நீர், மலம் இவையெலாம் உள்ள சேற்றுக் குளத்தில் (அல்லது—மண்பாத்திரத்தில்,)—

** சூரியனுக்கு இரண்டு குமாரர்கள் "மனு, இயமன்' எனத் தோன்றினர். வெளிப்படப் பாவஞ் செய்தவரைத் தண்டிக்க மனுவும், வெளிப்படாமற் பாவஞ் செய்தவரை நரகத்தில் தண்டிக்க இயமனும் சிவபிரானால் நியமிக்கப்பட்டனர். மனு பூமியில் கௌட தேசத்தில் இருந்து ஆண்டார். நான்கு மனுக்கள் ஆண்டபின் ஐந்தாவது மனுவுக்கு பிறந்த பிள்ளை இரணியவர்மன். மனுவின் வழித்தோன்றலாக இவன் இருந்ததாலும், வியாக்ரபாதரால் சோழேசனாக ஆக்கப்பட்டதாலும் அருணகிரியார் இவனை 611-ஆம் பாடலில் "மநுநெறியுடன் வளர் சோணாடர்கோன்" எனக் குறிப் பித்தார். ஆதலால் அப்பாடலில் 'சோணாடர்கோன்" என்பது ஐயமின்றி இரணியவர்மனே, இவன் வியாக்ரபாதருடனும் பதஞ்சலி யாருடனும், தேவர்களுடனும் தில்லையில் திருகூத்தைத் தரிசித் திருந்தானாதலால்—"மவுலியில் அழகிய பாதாள லோகனும்** மநுநெறியுடன் வளர் சோணாடர் கோனுடன் உம்பர்சேரும் மகபதி புகழ் புலியூர் வாழும் நாயகர்" என 611-ஆம் பாடலில் விளக்கம் தரப்பெற்றுளது.

x 'மூவாயிரவர் பூசனை புரிகோவே' என்றும், 611 ஆம் பாடலில் "திருதருகலவி மணாளா"—வள்ளி நாயகனே என்றும் 'திரிபுரம் எரிசெய்த கோவே'—நடராஜப் பெருமானே என்றும் கலம்பகமாகக் கூறப்பட்டதால்—அருணகிரியார்க்கு நடராஜரே முருகனாகவும், முருகனே நடராஜராகவும் சற்றேனும் பேதமின்றித் தரிசனம் தரப் பட்டது என்பது வியந்து போற்றத்தக்கதொரு நிலையாம் என்க.

இளைப்புச் சோகைகள் வாதம் விலாவலி
உளைப்புச் சூலையொ டேவலு வாகிய
இரைப்புக் கேவல மூலவி யாதியொ டண்டவாதம்;

குலைப்புக் காய்கனல் நீரிழி வீளையொ
டளைப்புக் காதடை கூனல்வி சூசிகை
குருட்டுக் கால்முட மூமையு ளோடறு கண்டமாலை-

குடிப்புக் கூனமி தேசத மாமென
எடுத்துப் பாழ்வினை யாலுழல் நாயெனு
னிடத்துத் தாள்பெற ஞான சதாசிவ அன்புதாராய்;

கெலிக்கப் போர்பொரு சூரர்கு ழாமுமி
ழிரத்தச் சேறெழ தேர்பரி யாளிகள்
கெடுத்திட் டேகடல் சூர்கிரி தூள்பட கண்டவேலா-

கிளர்ப்பொற் றோளிச ராசர மேவியெ
யசைத்துப் பூசைகொள் ஆயிப ராபரி
*கிழப்பொற் காளைமெ லேறு†மெ நாயகி
பங்கின்மேவும்;

‡வலித்துத் தோள்மலை ராவண னவன்
எடுத்தப் போதுடல் கீழ்விழ வேசெய்து
மகிழ்ப்பொற் பாதசி வாயந மோஅர சம்புபாலா-

மலைக்கொப் பாமுலை யாள்குற மாதினை
அணைத்துச் சீர்புலி யூர்பர மாகிய
வடக்குக் கோபுர வாசலில் மேவிய தம்பிரானே.(௧௮௭)

---

* கிழமை பொன் காளை—உரிமையாகிய அழகிய காளை.

† எ நாயகி—எம் நாயகி—எம்முடைய பிராட்டி.

‡ ராவணன் கயிலையை எடுத்த வரலாறு :

—பாடல் 188-பக்கம் 440 கீழ்க்குறிப்பு

சோர்வு, ரத்தக் குறைவுகள், வாயு மிகுதலாகிய பிணி, பக்கவலி, வயிற்று உளைவு (குடைச்சல் நோய்), (சூலை) திருகுவலி குன்ம நோய்வகை, பலத்த மூச்சு வாங்குகை, இழிவான மூலநோய்—விரைவாதம்—குடலிறக்கம்—

நடுக்குவாதம், காய்கின்ற நெருப்புப் போன்ற சுரம், நீரிழிவு, கோழையின் கலப்பு, காதடைப்பு (செவிட்டுத் தன்மை), கூன், (உடற்கூன்-வளைவு), (விசூசிகை)-வாந்திபேதி நோய், குருட்டுத்தன்மை, கால் முடமாயிருத்தல், ஊமை (பேசவராமை), உள் பக்கத்தே அறுத்துச் செல்கின்ற கண்டமாலை (கழுத்தைச் சுற்றிவரும் புண்)—

இத்தகைய நோயெலாம் குடிபுகுந்து, கேடு செய்கின்ற இந்த வாழ்க்கையே நிலையானதென்று உடலெடுத்து—பாழ்படுத்தும் வினையீடாகத்திரிகின்ற அடியேனாகிய நான்-உன்னுடைய திருவடியைப் பெற — ஞானமயமானதும் எப்போதும் மங்களகரமானதுமான அனைபைத் தந்தருளுக —(அல்லது ஞானநிலை முத்தியில் அன்புதந்தருளுக) — அல்லது — ஞான சதாசிவ மூர்த்தியே! அன்புதந்தருளுக.

வெற்றி பெறவேண்டிப் போர்புரிந்த சூரர்களின் கூட்டம் கக்கும் ரத்தச்சேறு பெருக, தேர், குதிரை, யாளிகள் இவையெலாம் அழிபட்டுக் கடலும், சூரனும், எழுகிரியும் தூள்படும்படி செய்த வேலனே!

விளங்குகின்ற அழகிய தோள்களை உடையவள், அசைபொருள், அசையாப்பொருள் இவை இரண்டினும் கலந்தும், ஆட்டுவித்தும் பூஜை பெறுகின்ற ஆயி (தாய்), பரம்பொருளானவள், (தனக்கு) உரிமையான அழகிய எருதின்மேல் ஏறும் எம்முடைய பிராட்டி—பார்வதியின்—பாகத்தில் இருக்கும்—(சம்பு பாலா!)

வன்மையுடன் ஆட்டி அசைத்துத் தனது தோள் கொண்டு (கயிலை) மலையை ராவணனவன் எடுத்த பொழுது அவனுடைய உடல் கீழே விழும்படி செய்து மகிழ்ந்த அழகிய திருவடியை உடைய 'சிவாயநம' என்னும் ஐந்தெழுத்துக்கு மூலப்பொருளான சிவசம்புவின் குமரனே!

மலைபோன்ற கொங்கைகளை உடைய குறமாது வள்ளியை அணைத்துப் பெருமை வாய்ந்த புலியூரில் (சிதம்பரத்தில்) சிரேஷ்டமாய் விளங்கும் வடக்குக் கோபுர வாசலில் வீற்றிருக்கும் தம்பிரானே!

(ஞான சதாசிவ அன்பு தாராய்)

627. சிவபதம் பெற

தான தானன தான தானன
தான தானன தான தானன
தான தானன தான தானன தனதான

நீல மாமுகில் போலும் வார்குழ
லார்கள் மாலைகு லாவ வேல்கணை
நீள வாள்விழி பார்வை *காதிரு குழையாட-
நீடு மார்பணி யாட வோடிய
கோடு போலிணை யாட நூலிடை
நேச †பாளித சேலை மாமயி லெனவேகிக்;
காலி னூபுர வோசை கோவென
ஆடி மால்கொடு நாணி யேவியர்
காய மோடணு பாகு பால்மொழி விலைமாதர்-
காத லாயவ ரோடு பாழ்வினை
மூழ்கி யேழ்நர காழு மூடனை
‡காரிர் பாருமை யாசி வாபத மருள்வாயே;
கோல மாமயி லேறி வார்குழை
யாட வேல்கொடு வீர வார்xகழல்
கோடி கோடிடி யோசை போல்மிக oமெருதூளாய்க்-
கோடு கோவென ஆழி **பாடுகள்
தீவு ††தாடசு ரார்கு ழாமொடு
கூள மாகவி ணோர்கள் வாழ்வுற விடும்வேலா;
நாலு ‡‡வேதமு டாடு வேதனை
யீண கேசவ னார்ச கோதரி
நாதர் பாகம்வி டாளசி காமணி உமைபாலா-

---

* காதுதல்—வெட்டுதல். † பாளிதம்—பட்டுப் புடைவை; 'பாளிதசேலை' என்றார்—725-ஆம் பாடலில்.

‡ காரிர்—காத்தருளீர்—காத்தருளும்.

x கழலின் ஒலி கோடி கோடி இடி ஓசை :—

"பிள்ளைத்திரு அரையிற் கிண் கிணி ஓசை பதினாலுலகமும் கேட்டதுவே"—கந்தர் அலங்—93.

o மெரு—மேரு. "நிபுடமுடி நெடியகிரி எந்தமைக்கா எனவும் நிகழ்கின்ற துங்க நெடுவேல்"-வேல் விருத்தம் 9. ** பாடு—இடம்.

†† தாடு—வலிமை—'தாடுடைய தருமனார் தமர்செக்கி விடும் போது'—சுந்தரர்—90—9.

‡‡ வேதம் ஊடாடு—வேதம் பயின்ற.

627.

கருமை மிக்க மேகம்போன்ற நீண்ட கூந்தலை உடையவர்கள் (அல்லது—கூந்தலில் நிரம்ப மதுவுடைய) மாலை விளங்க, வேல்—அம்பு—போல நீண்ட ஒளி பொருந்திய கண்பார்வைகள் சென்று வெட்டுவதுபோற் பாயும இரண்டு (காதிற்) குழைகள் அசைய,

அகன்ற மார்பில் ஆபரணங்கள் அசையப் பரந்துள்ள மலைபோல இரண்டு (கொங்கைகள்) அசைய, நூல்போன்ற நுண்ணிய இடையில் தமக்கு இஷ்டமான பட்டுப் புடைவையுடன்-சோலையில் உலவும் அழகிய மயில்போலச் சென்று-

காலில் உள்ள சிலம்பின் ஓசை 'கோ' என ஒலிக்க ஆடி, மோகத்துடன நாணம் (வெட்கம்) கொண்டு, வியர்வை (வேர்வை) கொண்ட (காயமோடு) தேகத்துடன், (அணு) அண்ணு-பாகு-(பாகு அண்ணு) சர்க்கரையின் உருகிப் பொருந்திய பால்போன்ற, சொற்களை உடைய விலைமாதர்களாகிய (பொது மகளிராகிய)—

(காதலாய் அவரோடு) அவரோடு ஆசை பூண்டவனாய், பாழ்படுத்தும் வினையிலே முழுகி, ஏழு நரகுகளிலும் ஆழ்ந்து விழும் மூடனாகிய என்னைக் காத்தருளும் ஐயா! கண்பார்த்தருளும் ஐயா! சிவபதம் தந்தருளுக.

அழகிய, பெருமைவாய்ந்த மயில் மீதேறி, நீண்ட குழைகள் (காதில்) ஆட, வேல்கொண்டு, வீரம் பெரிதுள்ள கழல்கள், கோடி கோடிக் கணக்கான இடிகள் ஒலி செய்வதுபோல மிக்கொலிக்க—மேருமலையும் பொடிபட்டுத் தூளாகச்—

சிகரங்கள் கோ என்று, விழாகடல் (பாடுகள்) இடங்களும், (தீவுகள்) தேசங்களும், (தாடு) வலிமைகாண்ட அசுரர் கூட்டங்களோடு (கூளமாக) குப்பையாக—அழிந்தொழிய—(விண்ணோர்கள்) தேவர்கள வாழ்வுபெற்று விளங்கச் செலுத்தின வேலனே!

நான்கு வேதங்களையும் பயின்றுள்ள பிரமனைப் பெற்ற திருமாலின் சகோதரி, (சிவ) பெருமானது (இடது) பாகத்தை விடாதவள், சிகாரத்னம் போன்ற உமாதேவி—ஆகிய பார்வதி குமாரனே!

*ஞான பூமிய தான பேர்புலி
யூரில் வாழ்தெய்வ யானை மானொடு
நாலு கோபுர வாசல் மேவிய பெருமாளே. (ரு அ)

628. முத்தி பெற

தான தத்ததன தான தத்ததன
தான தத்ததன தான தத்ததன
தான தத்ததன தான தத்ததன தந்ததான

வாத பித்தமொடு சூலை விப்புருதி
யேறு கற்படுவன் ணீளை பொக்கிருமல்
†மாலை புற்றெழுத லூசல் ‡பற்சனியொ xடந்திமாலை-
மாச டைக்குருடு காதடைப்பு செவி
டூமை கெட்டவலி மூல oமுற்றுதரு
**மாலை யுற்ற††தொணு ரூறு தத்துவர்க ளுண்டகாயம்;
வேத வித்துபரி கோல முற்றுவினை
யாடு வித்தகட லோட மொய்த்தபல
வேட மிட்டுபொரு ளாசை பற்றியுழல் ‡‡சிங்கியாலே-

* ஞானபூமி - புலியூர் - என்றார்—“சிவஞானப் பூமித்தேன் புலியூர்” என்றார் 639-ஆம் பாடலிலும், தில்லையிற் பெருமானது நடனம்—ஞானநடம்; சபை—ஞானசபை; இதுவே பொற்சபை, பொன்னம்பலம். ‘ஞானமணி அம்பலத்தில் நாடகங் கண்டிறைஞ்சு நெறி நல்காய்” சிதம்பர புராணம்-திருச்சிற்றம்-109.
“சின்மயமாம் மன்று இரண்மய மொன்றுண்டு அது சேரப் பொன்மயமாகும் புவியினர் காணும் பொழுதென்றான்”
—கோயிற்புரா-நடராச-42.
“நாத புராதன ஞானவரோதய ஞான நடம்புரியும் பாத நிராமய”—சிதம்பர புரா—நியமச்-19.
† மாலை—கண்டமாலை.
‡ பற்சனி — பதின்மூன்று வகைப்பட்ட சன்னிநோய் — அவைதாம் -கண்டகுப்சம், சிம்பகம், தாந்திரிகம், பக்கின நேத்திரகம், ருக்தாகம், சிஃகுலீகம், பிரலாபம், அந்தகம், இரத்தஷ்டீவி, சித்தவிப் பிரமம், சீதாங்கம் கர்ணிகம், அபின்னியாசம். [சீவரட் சாமிருதம்-22]
x அந்திமாலை—மாலைக்கண்.
o முற்று தரு—முதிரும்படியான விருக்ஷம்.
** மாலை யுற்ற—முறைமையாகப் பொருந்திய,
†† 96 தத்துவங்கள்—பாடல் 157—பக்கம் 366 — கீழ்க்குறிப்பு.
‡‡ சிங்கியாலே—அழிசெயலாலே.

ஞானபூமியாகிய பேர்பெற்ற புலியூரில்- சிதம்பரத்தில்- வாழ்கின்ற தெய்வயானையொடும்—மான் (வள்ளி) யொடும் (அல்லது—தெய்வயானை ஆகிய மான் போன்றவளுடன்) நாலு கோபுர வாயில்களிலும் வீற்றிருக்கின்ற பெருமாளே!

(சிவாபதம் அருள்வாயே)

628.

வாதம் (வாயுமிகுதலால் ஆயபிணி), பித்தம், சூலை நோய் (வயிற்று உளைவு), (விப்புருதி) — புண்கட்டி வளர்கின்றதும், கல் போன்றதுமான ஒருவகைப் புண்கட்டி (சிலந்திநோய்)—கிரந்திப்புண்—, கோழை, குத்திருமல், கண்டமாலை, புரைவைத்த புற்றுப்புண், (உடல்) (மனம்) தடுமாற்றம், (அல்லது ஊசி-பதனழிந்து-அழுகிப்போதல்) பலவித சன்னிநோய் (அல்லது பல் வேதனை காரணமாய் வந்த ஜன்னி), மாலைக்கண்—

அழுக்கு அடைவதால் வந்த குருடு (கண்ணிற் பூ விழுதல்), காது அடைப்பினால் வந்த செவிட்டுத் தன்மை, ஊமை, கெட்ட வலி நோய்கள், மூலநோய்,— இத்தகைய நோய்கள் முதிர்கின்ற மரம் அனைய இந்த உடல், முறைமையாகப் பொருந்திய தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்கள் இடம் பெறுகின்ற உடல்,

(வேதவித்து) கடவுள் (பரிகோலம்) பரிக்கின்ற— பாதுகாக்கின்ற திருக்கோலத்தைப் பூண்டு விளையாட்டாக ஆட்டுவிக்கின்ற கடலிடைத் தோணி (போல அலைப்புறும் உடல்), சூழ்கின்ற பலவிதமான வேஷங்களைப் பூண்டு, பொருளாசை கொண்டு திரிகின்ற (விஷம்போன்ற) அழிசெயலாலே—

வீடு கட்டிமய லாசை பட்டுவிழ
*வோசை கெட்டுமடி யாமுல் முத்திபெற
†வீட ளித்து‡மயி லாடு சுத்தவெளி சிந்தியாதோ ;
xஓத அத்திமுகி லோடு சர்ப்பமுடி
நீறு பட்டலற சூர வெற்பவுண
ரோடு பட்டுவிழ வேலை விட்டபுக ழுங்கிவேலா-
ஓந மச்சிவய சாமி சுத்தஅடி
யார்க ளுக்குமுப காரி பச்சையுமை
ஓர்பு றத்தருள்சி காம ணிக்கடவுள் தந்தசேயே ;
ஆதி oகற்பகவி நாயக கற்குபிற
கான பொற்சரவ ணு**ப ரப்பிரம
ஞதி யுற்றபொருள் ††ஓது வித்தமைய றிந்தகோவே-
ஆசை பெற்றகுற மாதை நித்தவன
மேவி சுத்தமண மாடி நற்புலியு
ராடக கப்படிக கோபு ரத்தின்மகிழ் தம்பிரானே.(கூ கூ)

---

* ஓசை கெட்டு—உள்ளோசையாகிய நாதம் போய்.

† வீட ளித்து—வீடளிக்க.

‡ மயிலாடு வெளி—ஆடுமயில் வெளி—பிரணவ மந்திரத்தால் பெறத்தகு வெளி — 'ஓமெனும் ஓங்காரம் ஒண்முத்தி சித்தியே'—திருமந்திரம் 2676; சுத்த வெளி-'உருவிலாத பாழில் வெட்ட வெளியிலாடு நாத நித்த உனது ஞானபாத பத்மம்' திருப்புகழ் 442. 'வெட்ட வெளியினில் என்னை விடுத்துச்சும்மா இரு என்றேன்''—மயிற்பத்து.

x ஓத அத்தி—ஓதத்தையுடைய கடல். ஓதம்—திரை; ''கடல் ஓதம் வந்துலவும் ஒற்றியூர்''—சுந்தரர்—VII 54-3

o கற்பகவிநாயகர்—சிதம்பரத்தில் மேற்குக் கோபுர வாயிலில் வீற்றிருக்கும் விநாயக மூர்த்தியின் பெயர்.—பாடல் 591—பக்கம் 356—கீழ்க்குறிப்பு. ** பரப்பிரம அஞதி. †† ஓதுவித்தமை—ஓதுவிக்குந் தன்மை: மூலப்பொருள் இன்ன தென்று அறிந்திலன் பிரமன் என்று அவனைச் சிறையிலிட்டனையே உனக்கு அப் பொருள்கூற வருமோ எனத் தந்தையார் முருகவேளைக் கேட்டபொழுது — தம்மாற் கூறமுடியும் என்றும், தந்தையார் ரகசியமாகத் தாய்க்கு (பார்வதிக்கு) உபதேசித்தபொழுது தாம் தாயின் கூந்தலில் ஒரு வண்டாக இருந்து அந்த ரகசிய உபதேசத்தை உணர்ந்ததாகவும் முருகவேள் கூறின வரலாறு இங்கு உணர்த்தப் பட்டது ;—

'' ஓமென உரைக்குஞ் சொல்லின் உறுபொருள் உனக்குப் போமோ
போமெனில் அஃதை யின்னே புகலென இறைவன் சொற்றான் ;
மூற்றொருங் குணரும் ஆதி முதல்வகேள் உலக மெல்லாம்
பெற்றிடும் அவட்கு நீமுன் பிறருண ராத வாற்றால்(தொடர்ச்சி 463)

வீடுகட்டி, காமமயக்க ஆசையிற் பட்டு, ' வீழ்ந்து, உள்ளோசையாகிய நாதம்போய் (அல்லது கீர்த்தி அழிந்து) இறந்துபோகாது, முத்தி பெறுவதான வீட்டை அளிக்க—(மயிலாடு சுத்தவெளி) நீ மயில்மீது நிர்த்தனஞ் செய்கின்ற வெட்ட வெளியான—பரமானந்த நிலையைப் பெற—என் உள்ளம் சிந்திக்காதோ—(தியானிக்காதோ)!

(ஓதம்) திரையுள்ள கடல், மேகங்கள், ஆதிசேடனுடைய முடி, இவையெலாம் பொடிபட்டுக் கலங்க, சூரனும், எழுகிரியும், அங்கிருந்த அசுரர்களுடனே அழிந்து விழும்படி கடலிற் செலுத்தின புகழ்வாய்ந்த நெருப்பன்ன வேலாயுதத்தைக் கொண்டவனே!

ஓம் நமசிவய—எனனும் பிரணவத்தொடு கூடிய ஐந்தெழுத்துக்கு மூலப்பொருளாய கடவுள், பரிசுத்தமான அடியார்களுக்கு உபகாரம் செய்பவர், பச்சை உமை தமது ஒரு பாகத்தில் இருந்து அருள் சுரக்கும் சிகாமணித் தெய்வமாகிய சிவனார் பெற்ற குழந்தையே!

முதலிற் றோன்றிய கற்பக விநாயகர்க்குப் பின் தோன்றிய அழகிய சரவண மூர்த்தியே! பரப்பிரமன் முழுமுதற் கடவுளாகிய (சிவன்) ஆதியாயுள்ள மூல மந்திரப் பொருளை ஓதுவிக்கும் தனமை எவ்வண்ணம் என்று தெரிந்திருந்த தலைவனே!

உன் ஆசையைப பெற்ற (பாக்கியவதியான) குறவள்ளியைத் தினந்தோறும் தினைவனத்துக்குச் சென்று பரிசுத்தமான வகையில் திருமணம் புரிந்து நல்ல புலியூர் க்ஷேத்திரத்தில் பொன்னும் பளிங்குமபோல அழகு அமைந்த கோபுரத்தில் மகிழ்ந்து மேவும் தம்பிரானே!

(முத்திபெற மயிலாடு சுத்தவெளி சிந்தியாதோ)

'சொற்றதோர் இனைய மூலத் தொல்பொருள் யாருங் கேட்ப இற்றென இயம்ப லாமோ மறையினல் இசைப்ப தல்லால், என்றலும் நகைத்து மைந்த எமக்கருள் மறையின் என்னுத் தன்றிருச் செவியை நல்கச் சண்முகன் குடிலை யென்னும் ஒன்றொரு பதத்தின் உண்மை உரைத்தனன் .' கந்தபுரா. 1-17-37-9.

வண்டாக இருந்து உணர்ந்தார் என்பது :—

" முன்பொரு நாள், நின் உருவம் கோடலானன்றே நெடு வேலான் முன்னிய வேதம் முழுதறிந்தான் " — கச்சியானந்த ருத்திரேசர் வண்டுவிடுதூது—363-4 'ஆதலால்—குமர குருபரரும் ' எந்தாயின் கொங்கலர் மைக்குழல் வாழ் பொறி வண்டே?" என்றார்— முத்துக்குமார பிள்ளைத்தமிழ்—செங்கீரை 10)

629. அகப்பொருள்–மாலை பெற

தனந்தத்த தனதான தனந்தத்த தனதான
தனந்தத்த தனதான தனதான

சுரும்புற்ற பொழில்தோறும் விரும்புற்ற *குயில்கூவ
துரந்துற்ற குளிர்வாடை யதனாலுந்–
துலங்குற்ற மருவாளி விரைந்துற்ற படி †யால
தொடர்ந்துற்று வருமாதர் வசையாலும் ;
அரும்புற்ற மலர்மேவு செழுங்கொற்ற அணையாலு
மடைந்திட்ட விடைமேவு மணியாலும்–
அழிந்துற்ற மடமானை யறிந்‡தற்ற மதுபேணி
அசைந்துற்ற மதுமாலை தரவேணும் ;
கருங்கொற்ற xமதவேழ முனிந்துற்ற 0கலைமேவி
கரந்துற்ற மடமானி னுடனேசார்–
கரும்புற்ற வயல்சூழ் **பெரும்பற்ற புலியூரில்
களம்பற்றி நடமாடு மரன்வாழ்வே ;
இருந்துற்று மலர்பேணி யிடும்பத்தர் துயர்தீர
இதம்பெற்ற மயிலேறி வருகோவே–
இனந்துற்ற வருசூர னுருண்டிட்டு விழவேல்கொ
டெறிந்திட்டு விளையாடு பெருமாளே. (௬0)

---

* குயில், வாடை, மன்மதன் அம்பு, மாதர் வசைச்சொல், மலரணை, விடையின் மணி—இவை காமங் கொண்டார்க்குத் துன்பம் தரும்—பாடல் 218-பக்கம் 53-கீழ்க்குறிப்பு.

"செழுந்தென்றல் அன்றில் இத் திங்கள் கங்குல் திரைவீரை தீங்குழல் சேவின்மணி, எழுந்தின் றென்மேல் பகையாட" —திருவிசைப்பா 2-5 "ஏற்றின் கண்டத்திற் கட்டுங் கதிர்மணிக்கிங் கென்கோலோ பைந்தொடியார் செய்த பகை"

—சிதம்பரம் செய்யுட் கோவை 19.

† ஆல —சேர. ‡ அற்றம்—சமயம்

x கணபதியின் உதவியால் வள்ளியை முருகவேள் அடைந்தது —பாடல் 606-பக்கம் 410 கீழ்க்குறிப்பு.

கயாசுரன் என்னும் யானை சிவபிரானை எதிர்த்து வந்தபோது தேவி பார்வதி பயந்தது—பாடல் 281-பக்கம் 210-கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க—" மடவரல அஞ்சு . வந்த கரி-சம்பந்தர் I-79-4

0 கலை—கானை.

** வியாக்ரபாதர் பெரும்பற்றுவைத்துச் சிவனது நடனத்தைத் தரிசித்திருந்த தலம் பெரும்பற்றப் புலியூர்.

629.

வண்டுகள் உள்ள சோலைகள் தோறும் அச் சோலைகளை விரும்பி அங்கே அடைந்துள்ள குயில்கள் கூவுதலாலும், வெளிப்பட்டு வீசும் குளிர்ந்த வாடைக் காற்றாலும்

விளங்கிவரும் வாசனை மலர்களாம் (மனமதனது) பாணங்களாகிய மலர்கள வேகமாக வந்து மேலே பட்டுச் சேர்வதாலும், (என்னைப் பின்) தொடர்ந்து வருகின்ற பெண்களின் வசைப் பேச்சாலும்—

அரும்பு நிலையில் மலர்களால் ஆய செழுமை வாய்ந்த (காமன் தனது) வீரத்தைக் காட்டுதற்கு இடமான படுக்கையாலும், தத்தம் வீடுகளைச் சேர்ந்தடைய வரும் மாடுகளின் கழுத்திற் கட்டியுள்ள மணி ஓசையாலும்—

(மனம) அழிந்துள்ள மடமாதாகிய இப் பெண்ணின் நிலையை அறிந்து சமயம் பார்த்து விரும்பி உன் மார்பில் அசைந்தாடும் தேன் நிறைந்த புதிய மலர் மாலையைத் தந்தருள வேண்டுகின்றேன்;

* கரிய, வீரம்வாய்ந்த, மதவேழம் (கணபதியாகிய) மதயானை கோபத்துடன் வந்து எதிர்ந்த அந்த சமயத்தில், தன்னை நாடி தன் பின் ஒளிந்து அடைக்கலம் புகுந்த மடமாதாகிய வள்ளியுடனே சார்ந்த (வாழ்வே!) (அல்லது) கரிய, வீரம் வாய்ந்த, (மதவேழம) கயாசுரன் என்னும் யானை கோபித்து வந்தபோது, (பயந்து) வந்து தன்பின் ஒளிந்துநின்ற மடமாதாகிய பார்வதியுடனே சார்ந்த அரனுடைய குமாரனே!

கரும்புகள வளரும் வயல்கள் சூழ்ந்துள்ள பெரும்பற்றப் புலியூராகிய சிதம்பரத்தில் இடமாகப் பொன்னம் பலத்தைக் கொண்டு திருநடம் ஆடுகின்ற சிவனது வாழ்வே! (குமாரனே)!

இருந்து பொருந்தி மலர்களை விரும்பியிட்டுப் பூசிக்கும் பக்தர்களுடைய துயரம்தீர, இன்பம் தரும் மயில்மீது ஏறி வருகின்ற தலைவனே!

சுற்றத்தார் நெருங்க வந்த சூரன் உருண்டு புரண்டு விழ, வேல்கொண்டு வீசி எறிந்து விளையாடும் பெருமாளே!

(மதுமாலை தரவேணும்)

---

* இங்கு விளக்கியவாறு முருகவேள், சிவபிரான் இருவர்கும் பொருந்துமாறு இவ் வடிகள் அமையும் அழகு குறிக்கற்பாலது.

630. புகழ் பெற

தனந்தத் தத்தன தானன தானன
தனந்தத் தத்தன தானன தானன
தனந்தத் தத்தன தானன தானன தனதான

இணங்கித் தட்பொடு பால்மொழி பேசிகள்
மணந்திட் டுச்சுக மாய்விளை யாடிகள்
*இளஞ்சொற் செப்பிகள் சாதனை வீணிகள் கடிதாகும்-

இடும்பைப் பற்றிய தாமென மேயினர்
பெருஞ்சொற் பித்தனை தானும்வை யாதவர்
இரும்பிற் பற்றிய கூர்விழி மாதர்கள் எவரேனும்;

பணஞ்சுற் றிக்கொளு பாயவு தாரிகள்
மணங்கட் டுக்குழல் வாசனை வீசிகள்
†பலஞ்செப் பித்தர மீளமை யாதவர் அவரோடே-

பதந்துய்த் துக்கொடு தீமைய மாநர
கடைந்திட் டுச்சவ மாகிவி டாதுன
பதம்பற் றிப்புக ழானது கூறிட அருள்வாயே;

வணங்கச் சித்தமி லாதஇ ராவணன்
சிரம்பத் துக்கெட வாளிக டாவியெ
மலங்கப் ‡பொக்கரை யீடழி மாதவன் மருகோனே-

மதம்பட் டுப்பொரு சூரபன் மாதியர்
குலங்கொட் டத்திகல் கூறிய மோடரை
வளைந்திட் டுக்கள மீதினி லேகொல விடும்வேலா;

பிணம்பற் றிக்கழு கோடுபல் கூளிகள்
பிடுங்கிக் கொத்திட வேயம ராடியெ
பிளந்திட் டுப்பல மாமயி லேறிய முருகோனே-

---

* இளமை—தாழ்வு (சூடாமணி நிகண்டு)

† பலம்—பொன்.

‡ பொக்கர்—பொய்யையுடைய இராக்கதர்.

630

மனம் ஒருமித்து குளிர்ந்த பால்போன்ற சொற்களைப் பேசுபவர்கள், கூடினபின் சுகமாய் விளையாடுபவர்கள், தாழ்வான மொழிகளைச் சொல்பவர்கள், தாம் சொன்னதையே சாதிக்கும் பயனிலிகள்—கடுமையான—

துன்பம் பிடித்தவர்போல இருப்பவர்கள், பெரிய வார்த்தைகளைப் பேசிப் பித்தளை சாமான்களைக்கூட (வந்தவரிடம்)வைக்காதவர்கள் (பித்தளை சாமான்களைக்கூட கவர்பவர்கள்), இரும்பாலாய (வேல்) போன்ற கூரிய கண்களை உடைய மாதர்கள், யாராயிருந்த போதிலும்—(அவரிடம்)

பணம் கவர்ந்துகொள்ளும் தந்திரம்வல்ல (உதாரிகள்) மேம்பாடு உடையோர்கள், நறுமணம் கூடியதாய்ப் பின்னிக் கட்டியுள்ள கூந்தலினின்றும் வாசனை வீசச் செய்பவர்கள், பொன்னைக் (கொடுக்கின்றேன் என்று) சொல்லித் தர-(சொல்லித் தருமளவும்) மறுபடி (தமது வீட்டுக்கு) அழையாதவர்கள—ஆகிய பொதுமகளிரோடு—

(பதம்) இன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டு, கொடிய பெரிய நரகத்தை அடைந்து, பிணமாகி விடாமல் உனது திருவடியைப் பற்றி உனது திருப்புகழைக் கூற அருள்புரிவாயாக.

வணங்குதற்கு மனம் இல்லாத ராவணனுடைய பத்துத் தலைகளும் அற்றுவிழ அம்பைச் செலுத்தி மனங் கலங்கப், பொய்யை உடைய ராக்ஷதர்களின் வலிமையை அழித்த திருமாலின் மருமகனே!

ஆணவங்கொண்டு சண்டைசெய்த சூரபன்மன் ஆதியோரைத் (தங்கள்) குலப்பெருமை பேசிக் (கொட்டத்து) இறுமாப்புடன் பகைமைப் போர் சொல்லி வந்த மூடரைச் சூழ்ந்து வளைந்துப் போர்க்களத்திலே இறந்து போம்படி, செலுத்தின வேலாயுதனே!

பிணத்தைப் பற்றிக் கழுகுகளுடன் பல பேய்கள் பிடுங்கிக் கொத்தி உண்ணும்படி போர்செய்து (பகைவர்களைப்) பிளந்தழித்து பலம் (வன்மை) கொண்ட சிறந்த மயிலில் ஏறிய முருகனே!

பிரிந்திட் டுப்பரி வாகிய ஞானிகள்
*சிலம்பத் தக்கழல் சேரவெ நாடிடு
பெரும்பற்றப்புலி யூர்தனில் மேவிய பெருமாளே (சக)

631. கதி, மதி பெற

தனந்தத் தத்தன தானன தானன
தனந்தத் தத்தன தானன தானன
தனந்தத் தத்தன தானன தானன தனதான

†விடுங்கைக் கொத்தக டாவுடை யானிட
மடங்கிக் ‡கைச்சிறை யானஅ நேகமும்
விழுங்கப் பட்டற வேயற லோதியர் விழியாலே-
விரும்பத் தக்கன போகமு மோகமும்
விளம்பத் தக்கன ஞானமு மானமும்
xவெறுஞ்சுத் தச்சல மாய்வெளி யாயுயிர் விடுநாளில்;
இடுங்கட் டைக்கிரை யாயடி யேனுடல்
கிடந்திட் டுத்தம ரானவர் கோவென
இடங்கட் டிச்சுடு காடுபு காமுன oமனதாலே-
**இறந்திட் டுப்பெற வேகதி யாயினும்
இருந்திட் டுப்பெற வேமதி யாயினும்
இரண்டிற் றக்கதொ நதியம் நீதர இசைவாயே;

---

* சிலம்பு அத்த கழல் சேர—சிலம்பையும் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட வீரக்கழலையும் அணிந்த திருவடிகளைச் சேர—அத்தம்-பொன்.
† விடும் கைக்கு ஒத்த கடா—ஏறி நடத்துவதற்கு ஏற்ற எருமைக்கடா.
‡ கைச் சிறையான—கைவசததி விருந்த.
x வெறும் சுத்த சலமாய்—வெறும் பொய்யாகி.
o மனதாலே இறந்திட்டு—மனோலயம் உற்று-மனம் அழிந்து- "மனம் பாழ்படுக்கும் மலர்ப்பூசனை செய்து வாழ்வார்" —சம்பந்தர்-2-116-7.
** இந்த அடி மனப்பாடஞ் செய்யத் தக்க வேண்டுகோளைக் கொண்டது.

பிரிந்திருந்து அன்பு நிறைந்திருந்த ஞானிகள் சிலம்பையும் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட வீரக் கழலையும் அணிந்த (உனது) திருவடிகளைச் சேர விரும்பி வருகின்ற பெரும்பற்றப் புலியூரில் வீற்றிருக்கின்ற பெருமாளே!

(புகழானது கூறிட அருள்வாயே)

631.

(விடுங்கைக்கு ஒத்த) ஏறி நடத்துவதற்கு ஏற்ற எருமைக்கடாவை உடைய யமன் வசத்தே அடங்கிக், கை வசத்திலிருந்த அனேகம் பொருள்களும் (அறலோதியர் விழியாலே அறவே விழுங்கப்பட்டு) கருமணல்போலக் கறுத்த கூந்தலை உடைய பொதுமாதர்களின் கண்களாலே அடியோடு (விழுங்கப்பட்டு) கவரப்பட்டு—

விரும்பி அடையத் தக்கனவான போகங்களும் ஆசைகளும், புகழத்தக்கனவான அறிவும் பெருமையும்— வெறும் முழுப் பொய்யாகி—(உயிர் வெளியாய்விடு நாளில்) உயிர் 'வெளிப்பட்டு போகின்ற அந்த நாளில்-(இறந்து போகின்ற நாளிலே)—

(அடியேன் உடல் இடுங்கட்டைக்கு இரையாய்) அடியேனுடைய உடலானது (சுடுகாட்டில்) அடுக்கப்படும் விறகுக் கட்டைகளுக்கு உணவாகிக் கிடக்கும்போது, சுற்றத்தார்கள் 'கோ' என்று கதறக், கிடக்கும் இடத்திற் (பாடையிற்) கட்டிச் சுடுகாட்டுப் ப்ரதேசத்தில் போவதற்கு முன்னே - என் மனமானது—

(இறந்திட்டு) லயம் அடைந்து அதனால் (கதியாயினும் பெறவே) நற்கதி அடையும் பலனைப் பெறவாவது, அல்லது உலகில் இருக்கும்போது நல்ல (மதி) அறிவைப் பெறவாவது—இந்த இரண்டில் தகுந்ததான லாபமான வரத்தை நீ எனக்குக் கொடுப்பதற்கு இசைந்தருள வேண்டும் (ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுகின்றேன்—(அல்லது— ஊதியம் நீதர மனதாலே இசைவாயே) லாபத்தை நீ தருவதற்கு (உனது) மனதாலே (திருவுள்ளம்) கொண்டு இசைந்தருளுக.)

கொடுங்கைப் பட்ட†ம ராமர மேழுடன்
நடுங்கச் சுக்ரிவ னோடம ராடிய
குரங்கைச் செற்றும கோததி தாளெழ நிருதேசன்-
குலங்கட் பட்டநி சாசரர் கோவென
இலங்கைக் குட்டழ லோனெழ நீடிய
‡குமண்டைக் குத்திர ராவண னேர்முடி அடியோடே;
பிடுங்கத் தொட்டச ராதிப னாதி
ப்ரியங் xகொட் டக்கநன் மாமரு காஇயல்
oப்ரபஞ்சத் துக்கொரு பாவலன் ரென விருதூதும்-
ப்ரசண்டச் சொற்சிவ வேதசி காமணி
ப்ரபந்தத் துக்கொரு நாதச தாசிவ
பெரும்பற் றப்புலி யூர்தனில் மேவிய பெருமாளே (சஉ)

632. பொதுமாதர் மீதுள்ள மயக்கு அற

தந்தன தானன தானத்தம்
தந்தன தானன தானத்தம்
தந்தன தானன தானத்தம் தனதான

**கொந்தள் வோலைக ளாடப்பண்
சங்கொளி போல்நகை வீசித்தண்
கொங்கைகள் மார்பினி லாடக்கொண் - டையென்மேகம்-

---

* கொடுங்கை—கொடுமை.

† மாாமரம்—வாலி அழிபட்டது-பாடல் 231-பக்கம் 78 கீழ்க்குறிப்பு.—"மாராமரம் ஏழும் எய்த வலத்தினன்" —பெரிய திருமொழி 1-8-5.

"வாலியைக் கொன்று அரசு இளைய
வானரத்துக் களித்தவனே" — பெருமாள் திருமொழி-8-7.

‡ குமண்டை—செல்வமேலீட்டா லுண்டாகுஞ் செருக்கு.

x கொட்டக்க—கொள்ளத்தக்க.

o சம்பந்தரது பெருமையைக் காட்டும் விருது ஊதுதல்—

"காளம் — வையம் ஏழுடன் மறைகளும் நிறைதவத் தோரும் உய்ய ஞானசம்பந்தன் வந்தான் என ஊத."

"திருச்சின்னம்—"பாலறுவாயன் வந்தா னெனப் பிடிக்க."

தாரை—"மாமறை முதற் கலை அகிலமும் ஓதா துணர்ந்த முத்தமிழ் விரகன் வந்தானென ஊத".

" ஆர்கலியின் கிளர்ச்சி யெனச் சங்குதாரை அள்விறந்த பல்லியங்கள் முழக்கி யார்த்துப் பார்குலவு தனிக் காளம் சின்ன மெல்லாம் பரசமய கோளரிவந்தா னென்றூத"—பெரிய புராணம்-திருஞானசம்பந்தர் 221-3-, 904. (தொடர்ச்சி பக்கம் 471 பார்க்க)

கொடுமைக்கு இடமான மராமரம் ஏழுடனே, சுக்கிரீவன் நடுங்கும்படி அவனோடு போர்செய்த குரங்காகிய வாலியை அழித்து, கடல் தூள்படும்படி அரக்கர் தலைவனுடைய—

குலத்தைச் சார்ந்த அரக்கர்கள் எல்லாம் "கோ" என்று அச்சமுற்று ஓலிட, இலங்கை நகருள் அக்கினி பகவான் எழுந்து வேலைசெய்ய (தீப்பற்ற)ப், பெருத்த செல்வ மேலீட்டால் உண்டான செருக்கும், வஞ்சகமும் கொண்ட ராவணனுடைய தலைகள் அடியோடு—

பிடுங்கப்படும்படி செலுத்தின அம்பைக் கொண்ட மேலோனான இராமபிரான் (திருமால்) அதிக அன்பு கொள்ளத்தக்க நல்ல சிறந்த மருமகனே! இயற்றமிழ் ஆதிய வழங்கும் (முத்தமிழ் வழங்கும்) தென்னாட்டுக்கு ஒப்பற்ற கவிராஜன் என வெற்றிச் சின்னங்கள் ஊதும்

வீரம் வாய்ந்த பதிகங்களை ஓதிய சிவவேத சிகாமணியாகிய (சம்பந்த) மூர்த்தியே! நால்வகைகளுக் கெல்லாம் தலைவனே! என்றும் மங்களகரமானவனே! பெரும்பற்றப் புலியூரில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(ஊதியம் நீ தர இசைவாயே)

632.

தலைமயிர்ச் சுருளின் கீழ் காதோலைகள் அசைய, சீரான சங்கின் ஒளிபோல பற்களின் (ஒளியை) வீசிக், குளிர்ந்த கொங்கைகள் மார்பிடத்தே அசைய, கொண்டை என்கின்ற (கறுத்த) மேகமும்—

(470 ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி)

** கொந்தள ஓலை-இந்தப் பாடலிலும் 976-ஆம் பாடலிலும் வரும் "கொந்தள ஓலை" என்பது "கொந்திள ஓலை" என்றிருத்தல் வேண்டும். "கொந்திள ஓலை—தளிர்க் கொததோடு கூடிய இள ஓலை-(கொந்து-கொத்து. இள ஓலை-குருத்தோலை) ஓலை-ஓர் காதணி, பனை ஓலைச் சுருள் போன்ற பொன் அணி. செந்தமிழ் vi-300-301.

கொங்கெழு தோள்வளை யாடக்கண்
செங்கயல் வாளிகள் போலப்பண்
கொஞ்சிய கோகில மாகப்பொன் பரிகாரர்;

தந்திர மாமென வேகிப்பொன்
தொங்கலொ டாரமு மாடச்செந்
தம்பல வாயொடு பேசிக்கொண் டுறவாடிச்-

சம்பள மீதென வோதிப்பின்
பஞ்சணை மேல்†மய லாடச்சஞ்
சங்கையில் மூளியர் பால்வைக்குஞ் செயல்தீராய்;

‡அந்தக னுருயிர் போகப்பொன்
திண்புர மோடெரி பாயப்பண்
டங்கச னுருடல் வேகக்கண் Xடழல்மேவி-

அண்டர்க ளோடட லார்தக்கன்
சந்திர சூரியர் வீழச்சென்
றம்பல மீதினி லாடத்தன் குருநாதா;

சிந்துர மோடரி தேர்வர்க்கம்
பொங்கமொ டேழ்கடல் சூர்பத்மன்
சிந்திட வேல்விடு வாகைத்திண் புயவேளே-

செங்குற மாதுமி னுளைக்கண்
டிங்கித மாயுற வாடிப்பண்
செந்தமிழ் மால்புலி யூர்நத்தும் பெருமானே. (சாங)

* கொங்கு—வாசனை.

† மயலாடு அச்சம் சங்கை இல் மூளியர் எனப்பிரிக்க.

‡ யமன், திரிபுரம், மன்மதன், தக்கன்—இவர்களைச் சிவபிரான் அட்டது-பாட்டு-399, பக்கம் 510 கீழ்க்குறிப்புக்களைப் பார்க்க.

X அழல்மேவி—தக்கன் செய்த யாகத்தினிடத்திற் சென்று. கண்டு—அழல். கண்—தழல்—எனவும் பிரிக்கலாம்.

வாசனையை எழுப்பி வீச, கையில் வளையல்கள் ஒலிக்க, கண்ணானது செவ்விய கயல்மீன் போலவும், அம்புகள் போலவும் (விளங்க), இசை கொஞ்சும் குயிலென விளங்கிப் பொன்காசுகளைப் பறிக்கின்றவர்கள்—

தந்திரச் செயல்களுடன் சென்று பொன்மாலையும் பொன் ஹாரமும் (கழுத்தில்) அசைய, சிவந்த வெற்றிலை உண்ட வாயுடன் பேசியிருந்து (அத்தான் என்னும்) உறவு முறைகொண்டு கொஞ்சிப்பேசி—

(தனக்குக் கொடுக்கவேண்டிய) தொகை இன்னதென்று நிச்சயித்துப் பேசிப், பின்பு பஞ்சு மெத்தையின்மேல், காம மயக்கப் பேச்சைப் பேசும் (மூளியர்), (அச்சம்) பயமும், (சங்கை) ஐயுறவு-சந்தேகமும் இல்லாத மூளியர்—(உறுப்புக் குறையினர்)—அறிவிலிகளிடத்தே (அன்பு) வைக்கும் குணச்செயலை ஒழித்தருளுக,

யமனுடைய அரிய உயிர் அழிந்து போகவும், பொலிவு நிறைந்திருந்த வலிய திரிபுரங்கள் எரிபாய்ந்து அழியவும், முன்பு மன்மதனுடைய உடலம் வெந்து விழவும் (கண்டு) தமது திறத்தைக் காட்டி, (அழல்மேவி) தக்கன செய்த யாகத்தினிடத்திற் சென்று (அல்லது – மன்மதனுடைய உடல் வேகும்படி கண் தழல்மேவி-நெற்றிக்கண் நெருப்பை மேவுவித்து – செலுத்தி)—

தேவர்களுடன் வன்மை வாய்ந்த தக்கனும், சந்திர சூரியர்களும் பங்கப்பட்டு விழச்செய்து போய் அம்பலத்தின் மீதே ஆடு அத்தன் — கூத்தாடின பெருமான்-சிவனுக்குக் குருநாதனே!

யானையுடன், (அரி) குதிரை-அல்லது சிங்கம் தேர்க் கூட்டங்களின் மிகுதி — எழுச்சியுடன், ஏழ்கடலும் — சூரபத்மனும் அழிபட வேலாயுதத்தைச் செலுத்தின வெற்றி வாய்ந்த திண்ணிய புயங்களைக் கொண்ட வேளே!

செவ்விய குறமாது ஆகிய வள்ளி மின்னை (மின்னல் போல ஒளிவீசும் அழகியைப்) பார்த்து இனிமையாய் உறவு பூண்டு விளையாடி, இசை நிரம்பிய செந்தமிழ் விளங்கும் பெருமைவாய்ந்த புலியூரை விரும்பும் பெருமாளே!

(மூளியர்பால் வைக்கும் செயல்தீராய்)

633. கழல் பெற

தனனா தத்தன தானத்தம்
தனனா தத்தன தானத்தம்
தனனா தத்தன தானத்தம் தனதான

நகையா லெத்திகள் வாயிற்றம்
பலமோ டெத்திகள் *நாணற்றின்
நயனா லெத்திகள் †நாறற்புண் தொடைமாதர்;
நடையா லெத்திக ளாரக்கொங்
கையினா லெத்திகள் மோகத்தின்
நவிலா லெத்திகள் தோகைப்பைங் குழல்மேகச்;
சிகையா லெத்திக ளாசைச் ‡சங்
கடியா லெத்திகள் பாடிப்பண்
திறனா லெத்திகள் பாரத்தின் தெருவூடே,
சிலர்கூ டிக்கொடு ஆடிக்கொண்
டுழல்வா ருக்குழல் நாயெற்குன்
செயலா லற்புத ஞானத்தின் கழல்தாராய்;
பகையா ருட்கிட வேலைக்கொண்
டுவரா ழிக்கிரி நாகத்தின்
படமோ டிற்றிட சூரைச்சங் கரிசூரா;
Xபணநா கத்திடை சேர்முத்தின்
சிவகா மிக்கொரு பாகத்தன்
பரிவால் சத்துப தேசிக்குங் குரவோனே

* நாண் அற்று இன் நயனால்; நயனால்—நயனத்தால்.

† புண்—தசை—"பிறவற்றின் புண்ணும் மாந்தி" சிந்தாமணி 2822. நாறற் புண்-அல்குல் "கடிதடத்துப் புண்ணுங் குழியிடைத் தள்ளி"—பட்டினத்தார் திரு ஏகம்பமாலை-23.

'நாறுங் குருதிச் சலதாரை'—'காமத் துவாரம், ஒளித்திடும் புண் தேறுந் தசைப் பிளப் பந்தரங்கத்துள சிற்றின்பம்'
—பட்டினத்தார்-காளத்தி,

'புண்க ளாகிப் புரந்தரன் மெய்யெலாம் கண்களானது காமத்தினலன்றோ'—திருக்குற்றாலப் புராணம் மந்தமாரு-56.

‡ சம் கடி—சுகத்தைத் தரும் வாசனை.

X பண நாகத்திடை—'நாகபணந்திகழ் அல்குல்'-சம்பந்தர் I-4-4
'அரவேரிடையாள்'—சம்பந்தர்-3-3-5.

633.

சிரித்து ஏமாற்றுபவர்கள், வாயில் வெற்றிலை பாக்கு உண்ட தாம்பூல எச்சிலுடன் ஏமாற்றுபவர்கள், வெட்கமில்லாது இனிய நயனால் — நயனங்களால் — கண்களால் ஏமாற்றுபவர்கள்; (நாறல்) துர்க்கந்தம் கொண்ட தசைக்கு (அல்குலுக்கு) அடுத்துள்ள தொடைகளை உடைய மாதர்கள்—

தங்களுடைய நடைகொண்டு ஏமாற்றுபவர்கள், (மார்பிடமெல்லாம்) நிறைந்துள்ள கொங்கை கொண்டு ஏமாற்றுபவர்கள்-மோகம் தரக்கூடிய (நவிலால்) பேச்சினால் ஏமாற்றுபவர்கள், மயிலின் தோகைபோலப் பசிய கூந்தலாகிய மேகம் ஒத்த—

மயிர்முடியால் ஏமாற்றுபவர்கள், ஆசையை எழுப்பும் சுகத்தைத் தரும் வாசனைகளால் ஏமாற்றுபவர்கள், பாடல்களைப் பாடித் தமது இசைஞானத் திறத்தால் ஏமாற்றுபவர்கள், பெரிய திண்ணிய தெருக்களிலே—

சிலர் கூடிக்கொண்டும் ஆடிக்கொண்டும் திரிகின்றவர்களாகிய (பொதுமாதர்கள் வசமே) திரிகின்ற அடியேனுக்கு உனது திருவிளையாடற் செயலால் அற்புத ஞானமயமான வலிய உனது திருவடியைத் தந்தருளுக.

பகைத்துநின்ற அசுரர்கள் அஞ்ச, வேலாயுதத்தைக் கொண்டு, உவர்ப்பு (உப்புத் தன்மை) நிறைந்த கடலும், எழுகிரியும் அல்லது கிரவுஞ்சகிரியும், ஆதிசேடனுடைய படங்களும் குலைந்துவிழச் சூரனைச் சங்கரித்த சூரனே!

படங்கொண்ட பாம்புபோன்ற அல்குல் விளங்கும் அரையைச் சார்ந்துள் முத்தாபரணம் அணிந்த (அல்லது முத்துப்போன்ற) சிவகாமித் தேவியை ஒரு பாகத்தில் வைத்துள்ள பெருமானும் சிவபிராற்கு அன்புடனே 'சத்து'—மெய்ப்பொருளை உபதேசித்த சற்குருவே!

*சகஞா னக்கடல் மூழ்கத் தந்
தடியே னுக்கருள் பாலிக்குஞ்
†சுடர்பா தக்குக னேமுத்தின் கழல்வீரா-
சுக‡ரே சத்தன பாரச்செங்
xகுறமா தைக்கள வால்நித் தஞ்
சுகமூழ் கிப்புலி யூர்நத்தும் பெருமாளே. (சச)

634. சிவபதம் பெற

தனதன தனன தனதன தனன
தனதன தனன தனதான

எழுகடல் மணலை அளவிடி னதிக்
மெனதிடர் பிறவி அவதாரம்-
இனியுன தபய மெனதுயி ருடலு
மினியுடல் விடுக முடியாது ;
கழுகொடு நரியு மெரிபுவி மறலி
கமலனு மிகவு மயர்வானர்-
கடனுன தபய மடிமையு னடிமை
கடுகியு னடிகள் தருவாயே ;
oவிழுதிக ழழகி மரகத வடிவி
விமலிமு னருளு முருகோனே-

---

* இது அருணகிரியார் வரலாற்றைக் குறிக்கும்.

† சுடர்பாதம்—"ஒரு சோதி வீசுவதும்...மணநாறு சீறடியே" —சீர்பாத வகுப்பு.

‡ ரேசம்—இரேசம்-இரசம்-சாறு, சுவை.

x களவால் சுகமூழ்கினது :—

"வள்ளி(யை).... அங்கையால் எடுத்தனன் புல்லினன் இன்பம் எய்தினன்"; "நாளை யாம் வந்திடுவோமெனா மறைந்து போயினன்".

தோழி முருகவேளை நோக்கி—

"நீர் கங்குற் போதில் ஈங்கு வந்திடுவ தொல்லாது......ஆங்கவள் தன்னைக் கொண்டே அகலுதிர் அடிகள் என்றாள்'

—கந்த புராணம் 6-24-143, 144, 162.

o விழு—சிறந்த—'விழுப்பேற்றி னஃதொப்ப தில்லை'

—திருக்குறள் 162.

சுகஞானக் கடலில் முழுகிக் களிக்கும்படியாக (உபதேச மொழியைத்) தந்து அடியேனுக்கு அருள்பாலித்த ஒளி வீசும் திருவடியை உடைய குகமூர்த்தியே! முத்தாலாய (வீரக்)கழல் அணிந்துள்ள வீரனே!

சுகச்சுவை கொண்ட கொங்கைப் பாரங்களைக் கொண்ட செம்மை வாய்ந்த குறமாது வள்ளியுடன் – களவு வழியில்– நாள்தோறும் – சுகம் அனுபவித்து முழுகின பெருமாளே! புலியூரை விரும்பி நிற்கும் பெருமாளே!

(அற்புத ஞானத் திண் கழல் தாராய்)

634

ஏழுகடல்களின் மணலை அளவிட்டுப் பார்த்தால் என்ன அளவோ அந்த அளவினும் அதிகமாக உள்ளன என்னுடைய துன்பந்தரும் பிறவிகள் என்னும் அவதாரங்கள் (பிறவித் தோற்றங்கள்)—

இனி, உனக்கே அடைக்கலமாம் என்னுடைய உயிரும் உடலும் இனியும் பிறப்பெடுத்து உடலைவிட, (என்னால்) முடியாது;

கழுகும், நரியும், எரியும், மண்ணும், யமனும், பிரமனும் (கழுகு, நரி, எரி, மண் என் உடலைப் பலமுறை உண்டும், யமன் என் உயிரைப் பலமுறை பிரித்தும், பிரமன் என் உடலைப் பலமுறை படைத்தும்) மிகவும் அலுத்துப்போய் விட்டார்கள் (சோர்வு அடைந்து உள்ளார்கள்)—

(என்) கடன் உன்மாட்டு அடைக்கலம் புகுவதே; நான் அடிமை பூண்பதும் உன்னிடம் அடிமை பூணுவதே; நீ விரைவில் உனது திருவடிகளைத் தந்தருளுவாயாக.

(விழு) சிறந்த அழகி, விளங்கும் அழகி, மரகத வடிவினள், (விமலி) பரிசுத்தமானவள்—ஆகிய பார்வதி முன்பு ஈன்றெடுத்த குழந்தையே!

*விரிதல மெரிய குலகிரி நெரிய
 விசைபெறு மயிலில் வருவோனே;
எழுகடல் குமுற அவுணர்க ளுயிரை
 யிரைகொளும் அயிலை யுடையோனே-
†இமையவர் முநிவர் பரவிய புலியு
 ரினில்நட மருவு பெருமாளே. (சுந)

635. உபதேசமொழி பெற

தனதன தனன தனதன தனன
தனதன தனனத் தனதான

தறுகணன் மறலி முறுகிய கயிறு
 தலைகொடு விசிறிக் கொடுபோகுஞ்-
‡சளமது தவிர அளவிடு சுருதி
 தலைகொடு பலசாத் திரமோதி;
Xஅறுவகை சமய முறைமுறை சருவி
 யலைபடு தலைமுச் சினையாகும்-
அருவரு வொழிய வடிவுள பொருளை
 oஅல்லம்வர அடியேற் கருள்வாயே;
நறுமல ரிறைவி யரிதிரு மருக
 **நகமுத வியபார்ப் பதிவாழ்வே-
நதிமதி யிதழி பணியணி கடவுள்
 நடமிடு புலியூர்க் குமரேசா;

---

* சூரன் சக்ரவாகப் புள்ளின் உருவங்கொண்டு போர் புரிந்த போது மரகத மலைபோல் ஒரு பெரிய மயில் உருவத்தை இந்திரன் எடுக்க, முருகவேள் அந்த மயில்மீது ஏறி அந்தப் புள்ளொடு பொருதனர். இந்திரனும் அந்த மயிலின் வேகத்தை இந்தத் திருப்புகழ் அடி விளக்குகின்றது

"நின்றிடு மஞ்ஞைப் புத்தேள் நெடுநிலங் கிழிய மேருக்
குன்றமும் புறஞ்சூழ் வெற்பும் குலைந்திடக் கரிகள் வீழ
வன்றிரை அளக்கர் நீத்தம் வறந்திடப் பணிகள் அஞ்சத்
தன்றுணைச் சிறகால் மோதி"—கந்தபுரா. 4-13-379

† தேவர்கள் பரவுவது — முநிவர் பரவுவது — பாடல் 611, பக்கம் 414; பாடல் 622, பக்கம் 444 பார்க்க. பரவின முநிவர்கள்— வியாக்ரபாதர், பதஞ்சலி, உபமன்யு, வசிட்டர் ஆதியோர்.

‡ சளம்—வஞ்சனை.

(தொடர்ச்சி 479 ஆம் பக்கம் பார்க்க)

விரிந்த இடமாகிய (கடல்-பூமி) எரிகொள்ள; (குலகிரி) கிரௌஞ்சகிரி நெரிந்து பொடிபட, வேகமாய் வரவல்ல மயிலில் வந்தவனே !

ஏழுகடல்களும் கொந்தளிக்க அசுரர்களுடைய உயிரை உணவாகக்கொண்ட வேலாயுதத்தை உடையவனே !

தேவர்களும் முனிவர்களும் போற்றிப் பணிந்த புலியூரில் நடனம் செய்கின்ற பெருமாளே !

(உன் அடிகள் தருவாயே)

635.

அஞ்சாமையாகிய வீரத்தையுடைய யமன் தனது திண்ணிய பாசக்கயிற்றின் நுனைத்தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு வீசிப் பிடித்துக்கொண்டு போகும்

வஞ்சனைத்தொழில் (அல்லது துன்பம்) என்மாட்டு வாராத வழிக்கு, அளந்து வகைப்படுத்தியுள்ள வேதம் முதலாக பல சாஸ்திர நூல்களை ஓதி—

ஆறுவகைப்பட்ட சமயங்கள் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டு மோதித் தலைவேதனையாகப் - போராடும்—

அருவருப்பான செயல்கள் ஒழியச், சத்தான உருவமுள்ள (பேரின்பப்) பொருளை அமைதி உண்டாக அடியேனுக்கு உபதேசித்தருளுக ;

நறும்மணமுள்ள செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் தேவி—இலக்குமிக்கும் திருமாலுக்கும் அழகிய மருமகனே! (இமய)மலை பெற்ற பார்வதியின் செல்வக் குமாரனே)

கங்கை, சந்திரன், கொன்றை, பாம்பு—இவைதமை அணிந்துள்ள கடவுள் (சிவன்) நடஞ்செய்கின்ற புலியூரில் (சிதம்பரத்தில்) உள்ள குமரேசனே !

(478 ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி)

x அறுவகை சமயம்-சமய வாது-வேண்டாமெனல்-பாடல் 156 பக்கம் 362, பாடல் 492, பக்கம் 114 பார்க்க.

o அலம்வர—அமைவுண்டாக.

** நகம் உதவிய பார்ப்பதி — பர்வதராஜ புத்திரியாகிய பார்வதி; நகம்—மலை.

கறுவிய நிருதர் எறிதிரை பரவு
கடலிடை பொடியாப் பொருதோனே—

*கழலிணை பணியு மவருடன் முனிவு
கனவிலு மறியாப் பெருமாளே. (சசு)

636. மாதர்மீதுள்ள மயக்கு அற

தனதன தத்ததன தனதன தத்ததன
தனதன தத்ததன தானனந் தனன
*** *** *** *** தந்ததான

இரசபா கொத்தமொழி யமுர்தமா ணிக்கநகை
யிணையிலா சத்திவிழி யார்பசும் †பொனிரர்
எழிலிநே ரொத்தஇரு ளளகபா ரச்செயல்க
ளொழுதொறு தப்பிறையி னொரும் புருவர்
எழுதுதோ டிட்டசெவி பவளநீ லக்கொடிக
ளிகலியா டபபடிக மோ‡டும் பொனுரு- xதிங்கள்மேவும்

oஇலவுதா வித்தஇதழ் **குமிழ்நே ரொத்தஎழி
லிலகுநா சிக்கமுகு ††மாலசங் கினொளி
யிணைசொல்கீ வத்தரள வினவொள்‡‡தா லப்பனையி
னியல்கலா புத்தகமொ டேர்சிறந் தவடி
யிணையிலா னைக்குவடெ xxஒளிநிலா துத்திபட
ரிகலியா ரத்தொடையு மாருமின் பரசு தங்கமார்பின்;

---

* இந்த அடி மனப்பாடஞ் செய்ய வேண்டிய அருமை அடி.
† பொனிரர்—பொன்னின் நீரார்; நீர்—குணம், தன்மை,
‡ அடும்—அடுக்கும்.
x திங்கள்—திங்கள் போன்ற முகம்,
o 'இலவலர்வாய்'—சிந்தாமணி-கோவிந்தையார் 74.
** குமிழம்பூ—மூக்கு—பாடல் 568, பக்கம் 300.
†† மால சங்கு—மாலினுடைய சங்கு.
‡‡ 'புறங்கால் கமடமும் பொத்தகமும்'—உசித சூடாமணி,
xx ஒளி நிலா—ஒளி நிலாவுகின்ற.

கோபித்து வந்த அசுரர்கள் வீசுகின்ற அலைகள் பரந்துள்ள கடலிடத்தே பொடிபட்டழியச் சண்டை செய்தவனே !

கழலிணைகளைப் போற்றிப்பணியும அடியார்களுடன் கோபம் என்பதைக் கனவிலும் அறியாத (கருணாகர மூர்த்தியாம்) பெருமாளே !

(பொருளை அடியேற் கருள்வாயே)

636.

சுவை நிறைந்த சர்க்கரைபோன்ற மொழி, அமுத மாணிக்கம் போன்ற பற்கள், நிகரில்லாத வேல்போன்ற விழி, இவைதமை உடையவர்கள, பசும்பொன் போன்ற தனமை உடையவர்கள், மேகத்துக்கு ஒப்பான இருண்ட கூந்தற்பாரத்தை உடைய செயலினர், எழுதுதற்கு முடியாததான பிறைபோன்ற அரிய புருவத்தினர், சித்திரம் எழுதினது போலமைந்துள்ள—தோடு கொண்ட காது, பவள்க்கொடியும், நீலக்கொடியும் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டுஆடுவதுபோலச், (செவ்விய சிரசிற் கரியகூந்தல் ஆட), ஸ்படிகத்தை அடுத்ததாய்த் தெளிந்ததும் பொன்னின் உருவம் கொண்டதுமான முகத்தில் உள்ள—

இலவம பூப்போல அமைந்துள்ள வாயிதழ், குமிழம் பூவுக்கு ஒப்பான அழகு விளங்கும் மூக்கு, கமுகு, போன்று, திருமாலின் ஒளிகொண்ட சங்குக்கு ஒப்புகூறத்தக்க கழுத்து, அந்தக் கழுத்தில் முத்துமாலைக் கூட்டம், பிரகாசமுளள (தாலப்பனையின் இயல்கலா புத்தகம) பனைஓலையால் அமைந்துள்ள பெருநூல் எழுதப்பட்ட ஓலைப்புத்தகம் போல அழகிய சிறந்த அடி, ஒப்பு இல்லாத ஆனை, மலை என்று சொல்லும்படிஒளி நிலாவுகின்றதும், தேமல் படர்ந்துளளதும், பிணைந்துள்ள (ஆரத்தொடை) முத்துமாலை அணிந்துள்ளதும், நிறைந்த இன்பரசத்தைக் கொண்டுள்ளதுமான தங்கரூபமுள்ள மார்பில்—

வரிகள்தா பித்தமுலை யிசையஆ லிற்நளிரின்
வயிறு*நா பிக்கமல மாமெனுஞ் சுழிய
மடுவுரோ மக்கொடியென் †அளிகள்சூழ் வுற்றநிரை
மருவுநா லொத்தஇடை யாரசம் பை‡யல்குல்
மணமெலா முற்றநறை கமலபோ துத்தொடையென்
வளமையார் புக்கதலி சேருசெம் பொனுடை ரம்பைமாதர்-

மயலதா லிற்றடியெ னவர்கள்பா லுற்றுவெகு
மதனபா ணத்தினுடன் மேவிமஞ் சமிசை
வதனம்வேர் வுற்றவிர முலைகள்பூ ரிக்கxமிடர்
மயில்புறா தத்தைகுயில் போலிலங் கமளி
வசனமாய் பொத்தியிடை துவளமோ கத்துளமிழ்
வசமெலாம் விட்டுமற வேநுசிந் தனையை

தந்துஆள்வாய்;

முரசுபே ரித்திமிலை துடிகள்பூ ரிதவில்கள்
முருடுகா ளப்பறைகள் தாரைகொம் புவளை
முகடுபேர் வுற்றவொலி யிடிகள்போ லொத்தமறை
முதுவர்பா டிக்குமுற வேயிறந் தசுரர்
முடிகளோ டெற்றியரி யிரதமா னைப்பிணமொ
டிவுளிவே லைக்குருதி நீர்மிதந் துதிசை யெங்குமோட-

---

* நாபிக் கமலம்—"வலம்புரி யுந்திபொற்கமலம்" — தணிகைப் புராணம்-களவு 43. சுழி-"நீர்ச்சுழி"

† 'மதனன் நாண் ஒழுக்கம்'—(மதனன்நாண்—வண்டு)—உரித சூடாமணி (திருப்புகழ் 555, பக்கம் 266)

‡ அல்குல் கமலம் :—'பெருகிய அல்குல் மணித்தடங் கமலம்" —தணிகைப் புரா—களவு 43. "தேன்கூடு... ..செந்தாமரைப் பூ" —உரித சூடாமணி.

x மிடறு என்பது சந்தநோக்கி மிடர் என்றாயிற்று.

ரேகைகள் கொண்டுள்ளதுமான கொங்கைகள், சொல்லத்தகுந்த ஆலிலை போன்ற வயிறு; (நாபி) கொப்பூழ்-தொப்புள்-என்கின்ற தாமரைமொட்டு, நீர்ச்சுழி, மடு; மயிர்க்கொடி என்கின்ற வண்டுகள் சூழ்ந்த வரிசை, பொருந்திய நூல்போன்ற இடை (ஆர-சம்பை)-நிறைந்த செழிப்புள்ள மின்னல், அல்குல் நறுமணம்எல்லாம் உள்ள தேன்நிறை கமலமலர், தொடை என்பது செழிப்பு நிறைந்த வாழை—இங்ஙனம் சேர்ந்துள்ள செம்பொன் ஆடை அணிந்துள்ள தெய்வப்பெண் ரம்பைபோன்ற மாதர்களின்—

மேலுள்ள காம இச்சையால் (அடியேன் இற்று) நான் மனம் ஒடிந்து, அவர்களிடமே பொருந்தி இருந்து நிரம்ப மன்மதனுடைய பாணத்தால் தாக்கப்பட்டுப் பொருந்திக்-கட்டிலினமேல், முகம் வேர்வை அடைந்து விளங்கக், கொங்கைகள் புளகித்துப் பூரிக்கக், கழுத்தினின்றும் மயில், புறா, கிளி, குயில்போலப் புட்குரல்கள் விளங்கிஒலிக்க, படுக்கைப் பேச்சாய் நிறைந்து, இடைதுவள, அந்த மாதர்களுடைய மோகத்துள் அமிழ்கின்ற குணநிலைமை எல்லாம் விட்டு ஒழிய, (வேறு) நல்லதான (உன்னை நினைப்பதான) —(சிந்தனையை) எண்ணங்களை எனக்குத் தந்து ஆண்டருளுக.

முரசு, பேரி, திமிலை, (பறைவகை), துடிகள் (உடுக்கைகள்), (பூரி) ஊதுங்கருவி வகை, (தவில்கள்) மேளவகை, (முருடு) மத்தளவகை, (காளம்) ஊதுகொம்பு, பறைகள, (தாரை) நீண்ட ஊதுங்குழல், (கொம்பு) ஊது கொம்பு,(வளை) சங்கு, இவற்றின் ஒலி ஆகாச முகட்டையும் அசைக்குமபடியான ஒலியாய் இடிகள இடிப்பதுபோல முழங்க, (மறை) வேதம்வல்ல பெரியோர்கள் பாடி ஒலி எழுப்ப, இறந்துபோன அசுரர்களின் முடிகளை அடித்துத் தள்ளி, (அரி) சிங்கம், தேர், ஆனை பிணங்களொடு குதிரைகள், (வேலைக்குருதி நீர்) குருதிவேலை நீரில்—ரத்தக் கடல்நீரில் மிதந்துவந்து திசைகளில் எங்கும் ஓடும்படி—

முடுகி*வேல் விட்டுவட குவடு†வாய் விட்டமரர்
முநிவரா டிப்புகழ வேதவிஞ் சையர்கள்
முழவுவீ ணைக்கினரி யமுர்தகீ தத்தொனிகள்
முறையதா கப்பறைய வோதிரம் பையர்கள்
முலேகள்பா ரிக்கவுட னடனமா டிற்றுவர
முடிபதா கைப்பொலிய வே‡ந டங்குலவு
கந்தவேளே ;

அரசுமா Xகற்பகமொ டில்பலா oஇர்ப்பைமகி
ழழகுவே யத்திகமு கோடரம் பையுடன்
அளவிமே கத்திலொளிர் வனமொடா டக்குயில்க
ளளிகள்தோ கைக்கிளிகள கோவெனம் பெரிய
அமுர்தவா விக்கழனி வயலில்வா ளேக்கயல்க
**ளடையுமே ரக்கனக நாடெனும் புலியூர் சந்தவேலா—

அழகுமோ கக்குமரி விபுதையே னற்புனவி
யளிகுலா வுற்றகுழல் சேர்கடம் புதொடை
அரசிவே தச்சொருபி ††கமலபா தக்கரவி
யரியவே டச்சிறுமி யாளணைந் தபுகழ்
அருணரூ பப்பதமொ டிவுளிதோ கைச்செயல்கொ
டணைதெய்வா னைத்தனமு மேமகிழ்ந் துபுணர்
தம்பிரானே.(சஎ)

---

* "வேலுக் கணிகலம் வேலேயும் சூரனும் மேருவுமே"
...கந்தர் அலங்காரம் 62

† வாய்விட்ட—வாய்விட

‡ நடம்—முருகன்ஆடல்—குடையும், துடியும்—பாடல் 354 பக்கம் 396, பாடல் 595 பக்கம் 366 கீழ்க்குறிப்பு.

X கற்பகம்—தென்னைமரம். o இர்ப்பை—இலுப்பை மரம்.

** அடையும் ஏர்—அடைகின்ற அழகினலே.

†† கமல பாதக் கரவி-கமலம் போன்ற பாதத்தையுங் கரத்தையு முடையவள்.

வேகமாய் வேலாயுதத்தைச் செலுத்தி, (வடகுவடு) மேரு (வாய்விட) கலங்கிக்குலுங்க, தேவர்களும் முனிவர்களும் ஆடிப்புகழ, வேதம்வல்ல புலவர்கள்— முழவு-குடமுழா, வீணை, (கின்னரி) யாழ்வகை இவைகளின் அமுதகீதம் போன்ற தொனிகளுடன் முறை முறையாக ஒலியை எழுப்பி ஓதிட, ரம்பையாதி தேவமகளிர்கள் தத்தம் கொங்கைகளை கனக்க, ஒன்றுகூடி நடனம் ஆடினவராய் வர, கிரீடமும், கொடியும் விளங்கவே துடிக்கூத்து, குடைக்கூத்து—ஆடி விளங்கிய கந்தவேளே!

அரசமரம், மாமரம், தென்னைமரம், அகில், பலாமரம், இலுப்பைமரம், மகிழமரம், அழகுள்ள மூங்கில், அத்திமரம், கமுகமரம், வாழைமரம், இவையெலாம் கலந்து மேக மண்டலம் வரை உயர்ந்த சோலையில் உலவும் குயில்கள், வண்டுகள், மயில்கள், கிளிகள், (கோ எனம்) (கோ என) "கோ" என்று ஒலிசெய, பெரிய அமுதநீரைக் கொண்ட குளங்களிலும், கழனிகளிலும், வயல்களிலும், வாளைமீன், கயல்மீன் இவைகள அடைகின்ற அழகினாலே, அந்தப் பொன்னுலகம் என்று சொல்லும்படியாய் விளங்குகின்ற புலியூரில் (சிதம்பரத்தில்) வீற்றிருக்கும் அழகிய வேலனே!

அழகும் ஆசையும் கொண்ட குமரி, தேவதை, தினைப்புனத்திலிருப்பவள், வண்டுகள் குலவும் கூந்தலிற் சேர்ந்துள்ள கடப்ப மாலையை உடைய அரசி, வேத சொரூபம் கொண்டவள், தாமரையன்ன அடிகளையும் கரங்களையும் கொண்டவள், அருமை வாய்ந்த வேடச் சிறுமியாகிய வள்ளி அணைந்த புகழையுங்கொண்டு, சிவந்த உருவங் கொண்ட பாதங்களுடன், (இவுளி தோகை) தோகை இவுளி—கலாபம் கொண்ட குதிரையாம் மயில் மீதேறின திரு ஓலக்கத்துடன் உன்னை (அல்லது நீ) அணைந்த தெய்வயானையின் (தேவசேனையின்) கொங்கையையும் மகிழ்ந்து அவளைச் சேர்ந்த தம்பிரானே!

(சிந்தனையை தந்து ஆள்வாய்)

637. திருவடி பெற

தனன தானன தனன தானன
தனன தானன தனதான

*இருளு மோர்கதி ரணுகொ ணாதபொ
னிடம தேறியெ னிருநோயும்—
எரிய வேமல மொழிய வேசுட
ரிலகு †மூலக வொளிமேவி ;
அருவி பாய‡இ னமுத மூறவுன்
அருளெ லாமென தளவாக—
அருளி யேXசிவ மகிழ வேபெற
அருளி யேயிணை யடிதாராய் ;
பரம தேசிகர் குருவி லாதவர்
பரவை வான்மதி தவழ்வேணிப்—
0பவள மேனியர் என்து தாதையர்
**பரம ராசியர் அருள்பாலா ;

---

* இருள்—கதிர்—இரவு பகல். இரவு பகல் இல்லாத பொன் இடம், இரவு பகலற்ற இடம்: பாடல் 303 பக்கம் 250 கீழ்க்குறிப்பு. இதனையே "இருள் கதிரிலி பொற் பூமி", "வானிந்து கதிரிலாத நாடு" "சூரியனுடன் சோமனிழலிவை அண்டாத சோதி மருவும் பூமி" என்றார் பிற இடங்களில்—பாட்டு 238-பக்கம் 94, பாட்டு 179 பக்கம் 414; பாட்டு 1114.

† மூலக ஒளி—'மூலகமலத்தில் அங்கியை நாடியினடத்தி"
—(திருப்புகழ் 647)

‡ இன் அமுதம் ஊற — "விந்துநாதம் கூடிய முகப்பில் இந்திரவான அமுதத்தை"—(திருப்புகழ் 647),

இதனைக் "கலா இன்ப அமுதூறல்" என்றார் (பாடல் 93 பக்கம் 218).

X சிவம் பெற்றால் மும்மலம் தீரும். சித்தி முத்தி பெறலாம், சிவானந்தம் பெறலாம்.

"சிவமான சிந்தையிற் சீவன் சிதைய பவமான மும்மலம் பாறிப் பறிய"—திருமந்திரம் 2539.

"சிவமான ஞானந் தெளிய ஒண் சித்தி, சிவமான ஞானந் தெளிய ஒண் முத்தி, சிவமான ஞானஞ் சிவபரத்தே யேகச், சிவமான ஞானஞ் சிவானந்தம் நல்குமே—திருமந்திரம் 1587.

(தொடர்ச்சி—பக்கம் 487)

637.

இருளும், கதிர் (சூரிய சந்திர ஒளி) எதுவும், அணுக முடியாத பொன்னிடத்தை (இரவு பகல் அற்ற இடத்தை) அடைந்து, என் வினை நோய் இரண்டும் (தீவினை-நல்வினை என்னும் இரண்டு நோயும்)

எரிபட்டழிய, (ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும்) மும்மலங்களும் ஒழிய, ஒளி விளங்கும் (மூலக ஒளி) மூலாக்கினி (மூலாதார அக்கினி) பொருந்தி—

அருவி பாய்வதுபோல இனிய தேவாமிர்தம் ஊற, உன திருவருள் எல்லாம் எனக்கு உரியதாக—

உதவியருளி, சிவஞானத்தை நான மகிழ்ந்து பெறும்படி அருளி உன் இணையடிகளைத் தந்தருளுக.

மேலான தேசிகமூர்த்தி, தமக்கு ஒரு குருவே இல்லாதவர், பரந்த வானில் உள்ள சந்திரன் (அல்லது கடல்போன்ற கஙகையும் வானில் உள்ள சந்திரனும்) தவழ்கின்ற சடையை உடைய,

0பவளமேனிப் பெருமான், எனது தந்தை, **பரம ரகசியத்தினர் அருளிய குழந்தையே!

---

0 'பவள வண்ணப் பரிசார் திருமேனி' சம்பந்தர் I-27-5.

** சிவபிரான் பரம ராசியர் என்பதற்கு ஒரு சான்று திருக் குற்றாலப் புராணம் கூறும்.

காமமே கதியாய்ப் பல பாவங்கள் செய்த ஒரு மறையவனைச் சிவகணத்தினர் சிவலோகத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோக, இது நீதியா என்று இயமன் அறிய விரும்பிச சிவபிரானிடம் முறையிட அவர்-இந்த மறையவன் இறக்கும்போது இவன் மேனியில் திருக் குற்றாலத்து மந்தமாருதம் (காற்று) வீசின புண்ணியத்தால் இவன் செய்த பாபங்கள் குறைக் காற்றிற்பட்ட பஞ்சுபோல விலகிச் சிவ புண்ணியம் இவனுக்குக் கை கூடிற்று; ஆதலால் சிவபதம் இவன் சேர்ந்தனன் என விளக்கினர். இந்தப் "பரம ராசியம்" திருமால், வேதங்கள்—யார்க்கும் தெரியாது.

இந்த ரகசியத்தைச் சிவபிரான் வெளியிட இயமன் உணர்ந்து மகிழ்ந்தான்.

"முகுந்தனும், பன்னரிய மறையாலும் தெரிவரிய பரம ராசியத்தின் பான்மை, மன்னு பெருந்திரிகூடத் தென்றலங்கால் மகிமையென மகிழ்ச்சி கூர்ந்து .. பகடேறித் தருமன் போந்து"

—(திருக்குற்றாலப் புராணம்-மந்தமாருதம்-133-34.)

*மருவி நாயெனை யடிமை யாமென
மகிழ்மெய் ஞானமு மருள்வோனே—
†மறைகு லாவிய புலியூர் வாழ்குற
மகள்மெ லாசைகொள் பெருமாளே.(சஅ)

638. ஞானம் பெற

தான தனத்தம் தான தனத்தம்
தான தனத்தம் தனதான

‡காவி யுடுத்துந் தாழ்சடை வைத்துங்
காடுகள் புக்குந் தடுமாறிக்—
காய்கனி துய்த்துங் Xகாயமொ றுத்துங்
காசினி முற்றுந் திரியாதே;
oசீவ னொடுக்கம் பூத வொடுக்கம்
தேற வுதிக்கும் பர**ஞான—
தீப விளக்கங் காண எனக்குன்
சீதள பத்மந் தருவாயே;
பாவ நிறத்தின் தாருக வர்க்கம்
பாழ்பட வுக்ரந் தருவீரா—

* இது அருணகிரியாரின் வரலாறு கூறும்.
† மறைகுலாவிய புலியூர் 'தினைத்தனை வேதங் குன்றாத் தில்லைச் சிற்றம்பலம்'—அப்பர் 4.23 8. ‡ "மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம் பழித்த தொழிதது விடின்'—திருக்குறள்-280.
X வீடு ஞானமும் வேண்டுதிரேல் விரதங்களால் வாடி ஞான மென்னவது —சம்பந்தர் 2-2-11.
o சீவனொடுக்கம்—சிவச் சொரூபமாய் ஒடுங்குதல்—
"ஒடுங்கி ஒடுங்கி உணர்த்தங் கிருக்கில்,
அடங்கி அடங்கிடும் வாயு அதனுள்
மடங்கி மடங்கிடு மன்னுயி ருள்ளே
நடங்கொண்ட கூத்தனும் நாடுகின் றானே"
"ஒடுங்கி நிலைபெற்ற உத்தமர் உள்ளம்
நடுங்குவ தில்லை நமனுமங் கில்லை
இடும்பையும் இல்லை இராப்பகல் இல்லை
படும்பயன் இல்லை பற்றுவிட் டோர்க்கே"
—திருமந்திரம் 666, 1624.
'நற்கமலை ஊரிற் குறுகினேன் ஓர் மாத்திரை யளவென் பேரிற் குறுகினேன் பின்'—குமரகுரு-பண்டார—24. 'எனக் கிந்தச் சீவன் புண்ணியச் சிவனுக் குறுகுமோர் வழியைப் புகன்றருள்

(தொடர்ச்சி பக்கம்-489 பார்க்க.)

அடியேனிடம் வந்து கூடி, என்னை ஒரு அடிமையாகக் கொண்டு, மகிழ்ந்து, மெய்ஞ்ஞானத்தை எனக்கு அருளியவனே!

வேதம் விளங்கும் புலியூரில் வாழும் பெருமாளே! குறமகள் (வள்ளி) மேல் ஆசை கொண்ட பெருமாளே!

(இணையடி தாராய்)

638

காவித்துணி கட்டியும், தாழ்ந்து தொங்கும்படி சடையை வளர்த்து வைத்தும், காட்டிற் புகுந்து தடுமாறியும்—

காய், பழங்களை உண்டும், தேகத்தை (விரதாதிகளால்) வருத்தியும், உலகம் முழுமையும் திரிந்து அலையாமல்—

சீவனுடைய ஒடுக்கமும், ஐம்பூதங்களுடைய ஒடுக்கமும் நன்கு உண்டாகும்படி-மேலான ஞான—

ஒளி விளக்கத்தை நான் காணும்படி எனக்கு உனது குளிர்ந்த தாமரையன்ன திருவடியைத் தந்தருளுக.

பாவத்தின் நிறங்கொண்ட (பாவ உருவத்தினராகிய) தாரகாசுரனாதிய கூட்டத்தினராம் அசுரர்கள் பாழ்பட்டொழிய (உக்ரம் தரு) கோபம் கொண்ட வீரனே!

[488-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி.]

தணிகை நாயகனே' — தணிகை நாயகன் மாலை 69. இங்கே 'சீவன்' என்பதில் முதல் எழுத்து சீ—2 மாத்திரை—ஒடுங்கிக் குறுகச் 'சிவன்'-சி—ஒரு மாத்திரை ஆதல் குறிப்பிடப் பட்டது.

** ஞானத்தின் பெருமை :

" ஞானத்தின் மிக்க அறநெறி நாட்டில்லை—திருமந்திரம் 1467.

" முத்தி எய்தல் மெய்ச்சிவ ஞானத்தன்றி வேறுள கருமத்தாகாது '—திருக்கூவப் புராணம்

"உரைசெயிற் பரமஞான மொன்றும் முக்திக்கேது —
சரியைநற் கிரியையோகம் தாமொரு மூன்றும் ஞான மருவுதற் கேது—பிரபுலிங்க லீலை.

*பாணிகள் கொட்டும் பேய்கள் பிதற்றும்
பாடலை மெச்சுங் கதிர்வேலா ;
†தூவிகள் நிற்குஞ் சாலி வளைக்குஞ்
சோலை சிறக்கும் புலியூரா—
சூரர் மிகக்கொண் டாட நடிக்குந்
தோகை நடத்தும் பெருமாளே.(சகூ)

639. விலைமாதரை விலக்க

தானத் தானத் தாந்தன தானன
தானத் தானத் தாந்தன தானன
தானத் தானத் தாந்தன தானன தனதான

கோதிக் கோதிக் கூந்தலி லேமலர்
‡பாவித் தாகச் சாந்தணி வார்முலை
xகோடுத் தானைத் தேன்துவர் வாய்மொழி குயில்போலக்—
கூவிக் கூவிக் oகாண்டிசை போலவெ
நாணிக் கூனிப் பாய்ந்திடு வார்சிலர்
கூடித் தேறிச் சூழ்ந்திடு வார்பொருள் வருமோவென் ;
றோதித் தோளிற் பூந்துகி லால்முலை
மூடிச் சூதிற் **றாங்கமி லார்தெரு
வோடித் தேடிச் சோம்பிடு வார்சில விலைமாதர்—
††ஒருச் சேரச் ‡‡சேர்ந்திடு வார்கலி
xxசூளைக காரச் ooசாங்கமி லார்சில
வோரைச் சாகத் தீம்பிடு வார்சேய லுறவாமோ ;

---

* போர்க்களத்திற் பேய்கள் பாணிகள் கொட்டிப் பாடுவது :
"பிள்ளை வீழ வீழவும் பெருந்துணங்கை கொட்டுமே
வள்ளை பாடி யாடி ஓடி வா எனு அழைக்குமே"
—கலிங்கத்துப் பரணி-அவதாரம் 78. † தூவிகள்—அன்னங்கள்,
'தூவி நிணத்தின் சேறு வழுக்குந் தோறு நகைக்கும் பல
பூதம்' என்றும் பாடம். ‡ பாவித்து—பரவ முடித்து.
x கோடுத் தானை—கோடாகிய சேனையோடு .
o காண்டு—(ஆடவர்களைக்) கண்டு. ** தாங்கம்—தாக்கம்.
†† ஒருச்சேர—ஒருசேர, ஒருமிக்க.
‡‡ சேர்ந்திடுவார் கலி—கலியைச் சேர்த்திடுவார்கள் ;
கலி—தரித்திரம்
xx சூளை—வேசி—"பரவசமாய்ப் பலர்ப் புணர்ந்து முயங்கு
சூளையாய் முடிந்தனள்" (உபதேச—உருத்திராக்க—113)
oo சாங்கம்—ஒழுங்கு.

கைகளைக் கொட்டும் (துணங்கைக் கூத்தாடிடும்) பேய்கள் உளறிக் குழறும் பாடல்களைப் பிரியப்பட்டு மெச்சுகின்ற ஒளிவேலனே !

அன்னங்கள் உலவும் நெல் வயல்கள் சூழ்ந்துள்ள சோலைகள் விளங்கும் புலியூரனே!

சூரர்கள் நிரம்பக் கொண்டாடும்படி நடிக்கின்ற மயிலை நடத்தும் பெருமாளே !

(ஞானதீப விளக்கம் கர்ண...பத்மந் தருவாயே)

639

ஆய்ந்து ஆயநது தலைமயிரை—அதில் மலர்களைப் பரவும்படி முடித்து, (அல்லது பரவமுடித்து உடலில்) சந்தனம அணிந்துள்ள — கச்சு பொருந்திய — கொங்கை என்னும் மலைபோன்ற சேனையுடன் தேன் போலுள்ள பவளம் போன்ற வாய்மொழியாற் குயில்போல—

(கூவிக்கூவி) அழைத்து அழைத்து, (ஆடவர்களைக்) கண்டு இசையுடனே பேசும் பேச்சுக்குத் தக்கபடி வெட்கப் பட்டும், குனிந்தும், பாய்ந்தும் நடிக்கின்ற சில பொதுமகளிர், ஒன்று கூடியும், தெளிவுற்றும், சூழ்ந்து யோசிப்பவராய்ப் பொருள் வருமோ என்று

பேசித், தோள்மீது அழகிய புடைவையால் கொங்கையை மூடி, வஞ்சனை எண்ணத்துடன், தூக்கமும் இல்லாதவர்களாய்த் தெருவில் ஓடியும் தேடியும் சோம்பலாய்க் காலங்கழிக்கும் சில பொதுமகளிர்

ஒருசேர — ஒருமிக்க (கலி) தரித்திர நிலையைச் சேர்ந்தவர்களாய்ச், (சூளைக்காரராய்), வேசிகளாய், ஒழுங்கு இல்லாதவர்களாய்த் தம்மிடம் வரும் சிலரைச் சாவும் அளவுக்குக் கேடு செய்பவர்கள்—அத்தகைய பொது மகளிரின் தொழில்களில் உறவு கொள்ளுதல் நல்லதா ? (உறவு கூடாது என்றபடி).

வேதத் தோனைக் *காந்தள்கை யால்தலை
†மேல்குட் டாடிப் பாந்தள் சதாமுடி
வீரிட் டாடக் காய்ந்தசு ரார்கள்மேல் விடும்வேலா-
வேளைச் சிறித் ‡தூங்கலொ டேxவய
மாவைத் தோலைச் சேர்ந்தணி வாரிட
மீதுற் றுள்பொற் சாம்பவி மாதுமை தருசேயே;
oநாதத் தோசைக் காண்டுணை யே**சுடர்
மூலத் தோனைத் தூண்டிட வே††யுயிர்
நாடிக் காலிற் சேர்ந்திட வேயருள் . சுரமானை-
ஞானப் பால்முத் தேன்சுரு பாள்வளி
மாதைக் கானிற் சேர்ந்தணை வாய்‡‡சிவ
ஞானப் பூமித் தேன்புலி யூர்மகிழ் பெருமாளே.(௫0)

640 வாழ்க்கை நிலையாமை

தனதந்தத் தனனா தனதன
தனதந்தத் தனனா தனதன
தனதந்தத் தனனா தனதன தனதான

xxசகசம்பக் குடைசூழ் சிவிகைமேல்
மதவின்பத் துடனே பலபணி
ooதனிதப்பட் டுடையோ டிகல்முர சொலிவீணை-

* கைபோற் பூத்த கமழ்குலைக் காந்தள்'—பரிபாடல்--19
† பிரமனைக் குட்டியது—பாட்டு 608 பக்கம் 406 - கீழ்க்குறிப்பு.
‡ தூங்கல்—யானை.
x வயமா—புலி.
o நாதத்து ஓசைக்கு—திருச்சிலம்போசை கேட்பிப்பதற்கு.
திருச்சிலம்போசை முதலிய ஓசைகளைக் காணும் நிலை
—பாடல்179-பக்கம்-416-கீழ்க்குறிப்பு-2.
** சுடர் மூலத்தோனை—மூலாதாரக் கனலை.
மூலாதாரக் கனலை (சிவாக்கினியை) எழச் செயதல்
—பாடல் 612-(உரை)-பக்கம் 417.
†† உயிர் நாடிக் காலில் சேர்ந்திட—பிராணவாசி சுழிமுனை நாடி மார்க்கத்திற் சார்வதற்கு. "உயிர் நாடிக் காலிற்" சேர்ந்திடல்—பாடல் 190—பக்கம்— 444.
‡‡ சிவஞானப்பூமி—பாடல் 627-பக்கம்-460-கீழ்க்குறிப்பு.
XX சகசம்பக் குடை—ஜகத்தோர் மெச்சும்பொருட்டு எதிரில் விருதாகப் பிடிக்கும் குடை.
oo தனிதம்—மேக கர்ச்சனை.

வேதம்வல்ல பிரமனைக் காந்தள் பூப்போன்ற கையினால் தலையின் மேல் குட்டி விளையாடிப், பாம்பின் (ஆதிசேடனுடைய) (சதமுடி) நூற்றுக் கணக்கான முடிகள் வேதனைப்பட்டு அசையக், கோபித்து அசுரர்களின் மேல் வேலாயுதத்தைச் செலுத்தினவனே!

மன்மதனைக் கோபித்து, யானை, புலி இவை தம் தோலை (போர்வையாகவும், உடையாகவும் ஒருசேர அணிபவருடைய' (சிவனுடைய) இடது பாகத்திற் பொருந்தினவள், அழகிய சாம்பவி, மாது, உமை பெற்ற குழந்தையே!

(நாதத் தோசை) திருச்சிலம்போசை முதலிய நாதங்களை (காண்) கேட்பிப்பதற்குத் துணைபுரியும் (தேவே)! * மூலாதாரக் கனலைத் தூண்டி' எழுப்பிப் பிராணவாசி சுழிமுனை நாடி மார்க்கத்திற் சார்வதற்கு (அருள) (அருள்புரிவாயாக)! (அல்லது அருளுகின்ற) தேவருலகத்து மானும் (தேவசேனை) யையும் — (அல்லது, சுரமானை-சுரம்-தினைக்காட்டிலிருந்த மானை—வள்ளிமாதை)—

ஞானப்பால் போலவும், முப்பழங்களின் தேன் போலவும் இனிய சொரூபம் உடைய வளளிமாதைத் (தினைக்) காட்டிலும்—சேர்ந்து அணைந்தவனே! சிவஞானப் பூமியாகிய (தேன்—தென) அழகிய (அல்லது தேன்—தேன் போல் இனிய) புலியூரில் மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(விலைமாதர் உறவாமோ)

640.

ஜகத்தோர் மெச்சும் எதிரில் விருதாகப் பிடிக்கும் குடை, சூழும் பல்லக்கின் மேல், மகிழ்ச்சி மிக்க இன்பத்துடனே, . பலவகைய ஆபரணங்களுடனே, (தனிதம் பட்டுடையோடு) பட்டுடையோடு—பட்டாலாய ஆடைகளுடனே — (தனிதம்) மேக கர்ச்சனைபோன்ற புலமுள்ள முரசவாத்தியம், ஒலிசெயும் வீணை—

*'மூலத்தோனைத் தூண்டிடவே . வளிமாதைச்சேர்ந்தணைவாய்' என்பதினின்றும் மூலாதாரத்தில் விளங்கும் விநாயகரை வேண்டி எழுப்ப அவர் உதவியால் வள்ளிமாதை முருகா நீ அணைந்தாய்— என்னும் உட்பொருளும் இங்கு தொனிக்கின்றதென்பர்.

*தவளந்தப் புடனே †கிடுகிடு
நடைதம்பட் டமிடோல் பலவொலி
‡சதளம்பொற் றடிகார் ருமிவை புடைசூழ;
வெகுகுமபத் துடனே பலபடை
கரகஞ்சுற் றிடவே வரஇசை
வெகுசம்பத் துடனே யழகுட னிதமேவும்-
xவிருமஞ்சித் திரமா மிதுநொடி
மறையும்பொய்ப் oபவுஷோ டுழல்வது
விடவும்பர்க் கரிதா மிணையடி தருவாயோ ;
திகுதந்தித் திகுதோ திகுதிகு
திகுதந்தித் திகுதோ திகுதிகு
திகுர்தஞ்செச் செகசே செககண எனபேரி-
திமிர்தங்கற் குவடோ டெழுகட
லொலிகொண்டற் **றுருவோ டலறிட
திரளசண்டத் தவுணர் பொடிபட விடும்வேலா ;
††அகரம்பச் சுருவோ டொளியுறை
படிகம்பொற் செயலா ளரனரி
அயனண்டர்க் கரியா ளுமையருள் முருகோனே-
‡‡அமுர்தம்பொற் குவடோ டிணைமுலை
மதிதுண்டப் புகழ்மான் மகளொடும்
அருள்செம்பொற் புலியூர் மருவிய பெருமாளே.(நுக)

---

* தவளம்—தவளச்சங்கு † கிடுகிடு—ஒரு பறை.
‡ சதளம்—ஜனக்கூட்டம். x விருமம்—பிரமை. பிராந்தி.
o பவுஷு—வாழ்வு: சம்பிரமம்.
** உரு—அச்சம், "உரு வுட்காகும்" (தொல்—சொல்—302) (உட்கு - அசசம்)— 'நாணும் உட்கும் நண்ணுவழி அடைதர' குறிஞ்சிப்பாட்டு 184. †† அகரம் ஆவாள் ; 'அநதமும் ஆதியும் ஆகின்ற ளே '—(திருமந்திரம்—1076); 'நீங்காத பச்சை நிறத்தை உடையவள்' (1073 திருமந்திரம்); 'வேடம் படிகம்—பார்ப்பதி' (ஷை 1067); 'தானுன பொன் செம்மை வெண்ணிறத்தாள்' (ஷை—1047) ஆகின்ற மூவரும் அங்கே அடங்குவர்' (ஷை 1077); —திருப்புகழ்-325 பக்கம் 3?6-கீழ்க் குறிப்பு.
'செயலாள்'—"ஞாலமெல்லாம் பெற்ற நாயகி" ஆதலின்; (அபிராமி அந்தாதி—93)
"நாகத தணையானும் நளிர்மா மலரானும்
போகத் தியல்பினுற் பொலிய அழகாகும் ஆகத்தவள்"
—(சம்பந்தர் I—85—9). ‡‡ "மூவா மருந்து உள்ளியன்ற...முலை", (மருந்து—அமுதம்)—சம்பந்தர் 3—2—4.

தவளசங்கு (வெண்சங்கு), (தப்பு) பறையுடன் (கிடுகிடு என்னும் பறை, (நடை) ஊர்வலம்வரும் தம்பட்டம் (பறைவகை), (இடோல்) டோல் என்னும் வாத்தியம், இவை பலவற்றின் ஒலி எழ, (சதளம்) ஜனக்கூட்டம் (பெருகிப் பார்க்க), பொன்னுலாய தடிகாரர்கள் (பொன் தடி ஏந்தும்சேவகர்கள்- இவையெலாம் பக்கங்களிற் சூழ்ந்துவர-

நிறைந்த பூரண கும்பங்களுடனே, பலவித படைகளும், கரகங்களும் சூழ்ந்துவரக், கீத (வாத்தியங்கள்) மிக்க செல்வத்துடனும் அழகுடனும் தினந்தோறும் பொருந்திவரும—(இந்த ஆடமபரங்கள்)

(வெறும்) பிரமையாம்; (வெறும்) கோலமாம்; இது நொடிப்பொழுதில் மறைந்துபோகின்ற (பொய் சமபிரமம் ஆம்; (இந்தப் பொய்வாழ்வுடன்) அலைகின்ற அலைச்சலை விடுதற்கு—தேவர்களுக்கும காணபதறகு அரிதான—உனது இரு திருவடிகளைத் தந்தருளுக.

திகுதந்தித் திகுதோ திகுதிகு...திகுர்தஞ் செச் செகசே செககண என்று பேரி வாத்தியம்—

(திமிர்தம்) பேரொலி செய, (கற்குவடு) மலைத் திரட்சிகளும், ஏழு கடல்களும் ஒலி எழுப்பிக் குலைந்து போய் அச்சத்துடன் அலற (கலங்க), கூட்டமாய்க் கொடுமையுடன் வந்த அசுரர்கள் பொடிபட்டு அழிய வேலாயுதத்தைச் செலுத்தினவனே!

(அகரம்) அகரஎழுத்துப்போல முதல்வியாய்ப், பச்சை நிறத்தவளாய், ஒளி பொருந்திய ஸ்படிகம், பொன் போனறவளாய் (உலகை யீன்று போகம் அளிக்கும் அருமைச்) செயலினளாய், (அரன்) சிவனுக்கும், (அரி) திருமாலுக்கும், (அயன்) பிரமனுக்கும், தேவர்களுக்கும் கிட்டாத அருமை வாய்ந்தவளாயுள்ள உமையம்மை அருளிய குழந்தையே!

அமுதம் (பொதிந்த) அழகிய மலைபோல்வதான இரண்டு கொங்கைகளையும், சந்திரன் போன்ற முகத்தையும் கொண்ட புகழ் பெற்ற (மான்மகள்) மான் ஈன்ற மகளாம் வள்ளியுடன், அருள்பாலிக்கும் செமபொன் (அம்பலம்) உள்ள புலியூரில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(இணையடி தருவாயே)

641. திருவடியைப் பெற.

தனனதந்தம் தனனதந்தம்
தனனதந்தம் தானந்தம் *k* தனதான

*சகுடமுந்துங் கடலடைந்துங்
குளமகிழ்ந்துந் தோய்சங்கங்
கமுகடைந்தண் டமுதகண்டந்
தரளகந்தந் தேர்கஞ்சஞ்
சரமெனுங்கண் குமிழதுண்டம்
புருவெனுஞ்செஞ் சாபம்பொன் திகழ்மாதர்-
சலசகெந்தம் புழுகுடனசண்
பகமணங்கொண் டேய்ரண்டந்
தனகனம்பொன் கிரிவணங்கும்
பொறிபடுஞ்செம் பேர்வந்தண்
சலன †சம்பொன் றிடைபணங்கின்
கடிதடங்கொண் டாரம்பொன தொடர்பார்வை ;
புகலல்கண்டஞ் சரிகரம்பொன்
சரணபந்தந் தோதிந்தம்
புரமுடனகிண் கிணிசிலம்பும்
பொலியலம்புந் தாள்ரங்கம்
புணர்வணைந்தண் டுவரொடுந்தொண்
டிடர்கிடந்துண் டேர்கொஞ்சுங் கடைநாயேன்-

---

*"சகுடமுந்தும்" என்னும் இந்த அருமைப் பாடலை வள்ளிமலை திருப்புகழ் சுவாமிகள் "தவள சங்கப் பாடல்" என்று பேரிட்டுச் சங்கதொனி புலப்படும்படி வெகு அருமையாகப் பந்துவராளி ராகததிற் பாடக் கேட்டிருக்கின்றேம்.

சகுடம்—சேம்பு, நீர்ச்சேம்பு, கடற்பூடு. "சகுட நீரெனச் சதமகம் புரியருந் தவத்தோன்'-வில்லி பாரதம்-குருகுல 14, சகுடம்-நாய்—(நீர்நாய்கள் நீக்கித திரியும் கடல் எனலுமாம்) "சகுடம்போல் அவன் மனதிற் சசிகாமம் பிடித்தலைப்ப" — திருக்குற்றால — மந்தமாரு—38 சகுடம் முந்தும் கடல்—கடற்பாசி பின்னிக்கிடக்கும் நீர்போலப் பல இடர்கள் பின்னிக்கிடக்கும் 'சமுசார சமுத்திரம்' (அல்லது நீர்நாய்களைக் கொண்ட கடல்போல—பல நாய்க்குணங்கள் மேம்பட்டு விளங்கும் வாழ்க்கைக் கடல்)

† சம்பொன்று — சம்பையொன்று 'சம்பைக் கொடியிடை' —திருப்புகழ் 210, 585.

641.

(சகுடம்) நீர்ச்சேம்பு (கடற்பாசி—முந்தும்)—(உந்தும்) —தோன்றிப் பின்னி மேறபட்டுக் கிடக்கும் (கடல்)—கடல் போன்ற வாழ்க்கைக் கடலைக்கண்டு,(உங்கு) (உவ்விடத்தில்) அங்கு அதில் உளமம மகிழ்ந்தும், (தோய் சங்கம் கமுகு) சங்கம கமுகு தோய் - சங்கு போலவும், கமுகு போலவும் பொருந்திநெருங்கும் அமுதம்பொதிந்த (கண்டம்) கழுத்து; முத்து (மாலை) அணிந்துளள (கந்தம) கழுத்து அடிப்பாகம்; மலர்ந்த தாமரை, அம்பு இவைகளுக்கு ஒப்பான கண்கள் ; குமிழம் பூப்போன்ற மூக்கு ; புருவம் என்கின்ற செவ்விய வில், பொலிவு விளங்கும் (மாதர்) அழகு கொண்டதாய்

தாமரை மொட்டுப்போன்று, (கெந்தம்) நறுமணமுள்ள, புனுகு சட்டத்துடன் சண்பகம் இவற்றின் நறுமணம் கொண்டு, பொருந்தி இரண்டான (தனகனம் பொன்கிரி வணங்கும் பொறிபடும்) பொன்கிரி வணங்கும் பொறிபடும் கன தனம் — பொன்மலையும், (மேருவும்) கீழ்ப்படும்படிச் செய்வனவாய்த் தேமல் பரந்துள்ள கனத்த கொங்கைகள் : செவ்விய பேர்வழிகள், வந்து (அண்) நெருங்கும், சலனம் (அசைவு கொண்டுளள) (சம்பு) சம்பை மின்னலுக்கு, (ஒன்று) ஒப்பான இடை; (பணங்கின்) பணத்தின்-பாம்பின் படம் போன்ற (கடிதடம்) அல்குல் கொண்டவர்கள், அழகிய (பொன்) -பொற்காசு (சம்பாதிப்பதிலேயே) (தொடர்) நாட்டம் செல்லுகின்றதென்பதை - (பார்வை) நோக்கமானது—

(புகலல் கண்டு) சொல்லுவதுபோல வெளிப்படுத்த, (அம் சரி கரம் பொன்) அம் கரம் பொன் சரி — அழகிய கையில் உள்ள பொன் வளையலும், (சரணபந்தம்) காலில் கட்டப்பட்டுள்ளதும், தோதிந்தம் என ஒலிப்பதுமான (புரம்) பரிபுரமும்-காலணியும், அதனுடன் கிண்கிணியும் சிலம்பும் (பொலி) விளங்கி, (அலம்பும்) ஒலிக்கின்ற, (தாள்) அடியுடன், (ரங்கம்) அரங்கில் — நாடகமேடையில் (புணர்வு அணைந்து அண்டுவர் ஒடும்) சேர்ந்து பொருந்தி நெருங்குபவராகிய (பொதுமகளிர்க்கும்) (தொண்டு இடர் கிடந்து) - வேலைசெய்யும் வேதனையிற் பட்டுக்கிடந்துண்டு (அந்த) அழகில் ஈடுபட்டுக் கொஞ்சுகின்ற (கடைநாயேன்) கீழ்ப்பட்ட நாயனைய நான்—

புகழடைந்துன் கழல்பணிந்தொண்
பொடியணிந்தங் காநந்தம்
புனல்படிந்துண் டவசமிஞ்சுந்
தவசர்சந்தம் போலுந்திண்
புவனிகண்டின் றடிவணங்குஞ்
செயல்கொளஞ்செரு சீர்செம்பொன் கழல்தாராய்;

திகுடதிந்திந் தகுடதந்தந்
திகுடதிந்திந் தோதிந்தம்
டகுடடண்டண் டிகுடிண்டிண்
டகுடடண்டண் டோடிண்டிண்
டிமுடடிண்டிண் டுமுடடுண்டுண்
டிமுடடிண்டென் றேசங்கம் பலபேரி-

செககணஞ்சஞ் சலிகைபஞ்சம்
பறைமுழங்கும் போரண்டஞ்
சிலையிடிந்துங் கடல்வடிந்தும்
பொடிபறந்துண் டோர்சங்கஞ்
சிரமுடைந்தண் டவுணரங்கம்
பிணமலைந்தன் றுடுஞ்செங் கதிர்வேலா;

அகில அண்டஞ் சுழலஎங்கும்
பவுரிகொண்டங் காடுங்*கொன்
புகழ்விளங்குங் கவுரிபங்கன்
குருவெனுஞ்சிங் காரங்கொண்
டறுமுகம்பொன் சதிதுலங்குந்
திருபதங்கந் தாஎன்றென் மரோர்பால்-

* கொன்—கோன்.

புகழ்பெற்று உன்னுடைய திருவடியைப் பணிந்து ஒள்ளிய திருநீற்றை அணிந்து அச்சமயத்தில் ஆனந்தக் (கண்ணீரிற்) (படிந்துண்டு) படிந்து, (அவ்சம்) – பரவசம் (மிஞ்சும்) மேம்படும் – (தவசர்) தவசிகளுடைய – தவத்தினருடைய (சந்தம் போலும்) சுகம் போன்ற நிலையில் (திண் புவனி கண்டு) திண்ணிய வலிய இப் பூமியின் நிலையை அறிந்து (புவி வாழ்க்கையின் நிலையாமையை அறிந்து) இனறு – இன்றே – இப்பொழுதே – அடிவணங்கும்) உனது திருவடியை வணங்கும் – (செயல் கொள) பணியை மேற்கொள்ள (அம் செம் சீர்) அழகிய செவ்விய சீரான உனது செம் பொன்னாலாய கழல்களை அணிந்த திருவடியைத் தந்தருளுக.

திகுடதிந்திந் தகுடதந்தம்......டிமுட டிண்டென்று ஒலிக்கும் சங்கமும் பல பேரிகளும்—

(செக கணம்சஞ்) செக சஞ்கணம்—செகசஞ் என்னும் ஒலித்திரளை எழுப்பும் (சல்லிகை) பெரும்பறையும், (பஞ்சம்) ஐவகை இசைக்கருவிகளும் (தோல் கருவி, தொளைக்கருவி, நரப்புக்கருவி, மிடற்றுக்கருவி, கஞ்சக்கருவி (வெண்கலத்தாலாய தாள வாத்தியம்), பறைகளும் முழங்குகின்ற போர்க்களத்தில், பூமியும், மலைகளும் இடிபடவும், கடல் வற்றிப்போகவும், தூள பறக்கவும், அங்கிருந்தவர்களாம் (அசுரர்களின்) கூட்டம் தலை உடைந்தும், (நெருங்கி எதிர்த்துவந்த) அசுரர்களின் உடலானது பிணமாகும்படி எதிர்த்துப் பொருதும் அன்று (ஆடும்) போர்புரிந்த செவ்விய ஒளிவேலனே!

எல்லா உலகங்களும் சுழலும்படி எங்கும் சுழன்று (வலங்கொண்டு) அங்கு நடனம் செய்கின்ற (கோன்) கோன் – தலைவன், புகழ் விளங்குகின்ற (கவுரிபங்கன்) உமையொரு பாகத்தன் – ஆகிய சிவபிராற்கு குருமூர்த்தி என்கின்ற அழகிய பெருமையைப் படைத்து, ஆறுதிரு முகங்களையும் (பொன்சதி துலங்கும் திருபதம் – அழகிய (சதி) – தாள ஒத்துக்களை விளக்கும் (திரு) முத்திச் செல்வத்தைத் தரும் (பதம்) திருவடிகளையும் உடைய கந்தா – (என்று என்று) – எனப் பலமுறை ஓதித் தேவர்கள், (பால்) உன்மீது –

அலர் பொழிந்தங் கரமுகிழ்ந்தொண்
சரணமுங்கொண் டோர்தந்தம்

புனைகுறம்பெண் சிறுமியங்கம்
புணர்செயங்கொண் டேயம்பொன்

அமைவிளங்கும் *புலிசரம்பொன்
திருநடங்கொண் டார்†கந்தம் பெருமாளே.(நஉ)

642. திருவடியைப் பெற

தாந்தன தானதன தாந்தன தானதன
தாந்தன தானதன தனதான

சாந்துட னேபுழுகு தோய்ந்தழ கார்குழலை
மோந்துப யோதரம தணையாகச்-

சாய்ந்துப்ர தாபமுடன் வாழ்ந்தநு ராகசுக
‡காந்தமொ டுசியென மடவார்பால்;

கூர்ந்தக்ரு பாமனது போந்துன தாள்குறுகி
ஓர்ந்துண ராவுணர்வி லடிநாயேன்-

கூம்பவிழ் கோகனக பூம்பத கோதிலிணை
பூண்டுற வர்டுதினை ளதோதான்;

xபாந்தளின் மீதினிதி னேங்குக ணேதுயில்கொள்
நீண்டிடு மாலொடய னறியாதும்-

* புலிசரம்—புலீச்சுரம், புலியூர்.

† 'கந்த அம் பெருமாளே' எனப் பிரித்துக்கொள்க.

‡ "காந்தமொ டேசியென"—
"இரும்பைக் காந்தம் இழுக்கின்றவாறு"—தாயுமானவர்.

x "பாந்தளின் மீதினிய பாங்குட னேதுயில் கொள் டாண்டவர் தாதனயன்" என்றும் பாடம்.

மலர்களைச் சொரிந்து, அழகிய கரங்களைக் கூப்பித் தொழுது, (உனது) ஒள்ளிய திருவடிகளை மனத்திற் கொண்டு, ஓத — புகழ்ந்து நிற்க (அந்தம்) அழகினைக் கொண்ட குறப்பெண்-சிறுமியாகிய வள்ளியின் அங்கங்களை அணைந்த வெற்றியைக் கொண்டு, அழகிய பொன் அமை - பொன் அமைப்பு - பொன்னம்பலம் — விளங்கும் - புலீச்சுரம் என்னும் புலியூரில் அழகிய — திருநடத்தைக் கொண்டவராகிய கூத்தப்பிராணுய் விளங்கும் கந்தனுகிய அழகிய பெருமாளே! (கந்தப் பெருமாளே!) (அல்லது திருநடங்கொண்டு நிறைந்து பொலியும் கந்தப்பெருமாளே! அல்லது திருநடம் கொண்ட சிவபிராற்குரிய கந்த! அம் பெருமாளே!)

(செம்பொன் கழல்தாராய்)

642.

சாந்தும் புனுகு சட்டமும் தோய்ந்து அழகு நிறைந்த கூந்தலை விரும்பியும், கொங்கையே தலையணையாக—

(அதன்மேற்) சாய்ந்தும், ஆடம்பரத்துடன் வாழ்ந்து காம இச்சை இன்பத்தில் காந்தமும் ஊசியும்போல வசீகரிக்கப்பட்டு, மாதர்களிடத்தே—

மிக்கெழுந்த அன்பு மனம் தொலைந்து, உன்னுடைய திருவடிகளை அணுகி ஆய்ந்தறிந்து உணர்கின்ரும் என்ற உணர்ச்சியில்லாத மௌன நிலையில் அடிநாயேனுகியநான்—

குவிந்து அவிழ்ந்த தாமரையன்ன (பூம்பத கோதிலிணை பூண்டு) அழகிய திருவடிகளாகிய குற்றமற்ற இணையை (இரண்டினையும்), (பூண்டு) மனதிற்கொண்டு — உறவாடுதினம் — அன்பு கொள்ளும் நாள் (ஒன்று) உள்ளதோ — (கூறி யருளுக).

(ஆதிசேடனுகிய) பாம்பின்மேலே·இன்பமாக விளங்கிக் கண்துயில் கொள்ளுபவரும், நீண்டிடு (*நீண்டருபம் கொண்டவருமான) (மால்) திருமாலுடன் பிரமன் காண முடியாது நின்று—

* திருப்புகழ் 246, பக்கம் 118 பார்க்க.

பாம்புரு வானமுநி *வாம்புலி யானபதன்
ஏய்ந்தெதிர் காணநட மிடுபாதர்;
பூந்துணர் பாதிமதி வேய்ந்த†ச டாமகுட
மாங்கன காபுரியி லமர்வாழ்வே-
பூங்கமு கார்வுசெறி யூங்கந காபுரிசை
‡சூழ்ம்புலி யூரி லுறை பெருமாளே. (௫௩)

643. முருகன் எழுந்தருளி வர

தனதனன தனதான தனதனன தனதான
தனதனன தனதான தனதான

சுடரனைய திருமேனி யுடையழகு முதுஞான
சொருபxகிரி யிடமேவு Oமுகமாறும்-
சுரர்தெரிய லளிபாட மழலைகதி நறைபாய
துகிரிதழின் மொழிவேத மணம்வீச;
அடர்பவள வொளிபாய அரியபரி புரமாட
அயில்கரமொ டெழில்தோகை மயிலேறி-
அடியனிரு வினைநீறு பட அமர **ரிதுபூரை
அதிசயமெ னருள்பாட வரவேணும்;

---

* "வாம்புலியான முநி பாங்கொடு காண நடம்" என்றும் பாடம்.

† 'சடா மகுடமாம் கனகாபுரி'—'பொன் திரண்டன்ன புரி சடை" — சம்பந்தர் — 1-77-1. "பொன்னன புரிதருசடை"— சம்பந்தர்—3-85-6.

‡ "பூம் புலி யூரிலுறை" என்றும் பாடம்.

x கிரியிடம்—கிரீடம்

O முகம் ஆறும்—முகம் ஆறுந் தோன்ற.

** இது பூரை அதிசயம் என அருள்பாட-இவன் ஏதமற்றவன்; இவனுக்குக் கடவுள் அருள்செய்வது என்ன ஆச்சரியம் என்று திருவருளைக்கொண்டாட; பூரை—ஒன்றுமில்லாமை.

பாம்பு உருவமுள்ள முனிவராகிய பதஞ்சலியும், (வாம்) வாவும்—தாவிச் செல்லும் புலியுருவத்தின் பாதங்களைக் கொண்ட வியாக்ரபாத முனிவரும் பொருந்தி நின்று எதிரே தரிசிக்கும்படி நடனஞ் செய்கின்ற திருவடிகளை உடைய கூத்தப் பெருமானுடைய (நடராஜருடைய)

அழகிய பூங்கொத்துக்களையும், பாதி நிலவையும் சூடியுள்ள ஜடா மகுடமாகிய (கனகாபுரியில்) பொன் முறுக்கில்—பொன் வண்ணப் புரிசடையில் விரும்பி விளையாடும் குழந்தையே!

அழகிய கமுகுமரங்களின் நிறைவு செறிந்துள்ள—நெருங்கியுள்ள பொன்னிற மதில்கள் சூழ்ந்துள்ள புலியூரில் (சிதம்பரத்தில்) வாழ்கின்ற பெருமாளே!

(பூம்பத இணைபூண் டுறவாடு தினம் உளதோ)

643.

(காலைக்) கதிர் போன்ற திருமேனியின் அழகும், முற்றின் ஞான சொருபமும் (ஞானத்தின் திருவுருவும்), கிரீடம் பொருந்திய திருமுகங்கள் ஆறும்,

(சுரர்) தேவர்கள் சூட்டின மாலைகளிலிருக்கும வண்டுகள் பாட, அதனால் (அம் மாலைகளிலிருந்து) (மழலைகதி)-மெதுவான வகையில்-துளித்துளியாகத் தேன் பாய—பவளம் போன்ற வாயிதழிலிருந்து சொல்லபபடும் வேத மொழிகளின் நறுமணம் வீச—

அடர்ந்த பவளநிறத்தின் ஒளிபாய, அருமையான (பரிபுரம்) சிலம்பு ஒலிக்க, வேல் ஏந்திய திருக்கரத்துடன் அழகிய கலாபம் உள்ள மயில்மேல் ஏறி—

அடியேனுடைய — நல்வினை தீவினை என்னும் — இருவினைகளும் பொடிபட்டழிய, (அதைக் கண்டு) தேவர்கள் யாவரும் இவன் ஏதுமற்றவன் (ஒன்றுக்கும் உதவாதவன்) இவனுக்குக் கடவுள் அருள்செய்வது என்ன ஆச்சரியம் என்று (உனது திருவருளைக் கொண்டாடிப் பாட நீ எழுந்தருளி வரவேண்டும்.

*விடைபரவி அயன்மாலொ டமரர்முநி கணமோட
மிடறடைய விடம்வாரி யருள்நாதன்-

மின்லனைய இடைமாது இடமருவு குருநாதன்
மிகமகிழ அநுபூதி யருள்வோனே;

†இடர்கலிகள் பிணியோட எனையுமருள் குறமாதி
னிணையிளநிர் முலைமார்பி னணைமார்பா-

இனிய‡முது புலிபாத னுடனரவு சதகோடி
யிருடியர்கள் புகழ்ஞான பெருமாளே.(௩௪)

644. விலைமாதர் உறவு அற

தத்ததன தானதன தானதன தானதன
தத்ததன தானதன தானதன தானதன
தத்ததன தானதன தானதன தானதன தனதான

தித்தைமயில் போலுமியல் பேசிபல மோகமகை
யிட்டுமுட ணணிமுலை மீதுதுகில் மூடியவர்
சற்றவிடம் வீடுமினி வாருமென வோடிமடி பிடிபோல-

---

* விடைபரவி—விடை பெற்றுப் பரவி.

† இது அருணகிரியார் வரலாற்றைக் குறிக்கும்.

‡ கோயிற் புராணத்தின்படி தில்லையில் முதலில் தவத்தில் இருந்தவர் வியாக்ரபாதர்: பின்புதான் பதஞ்சலி வந்து அவருடன் கூடினர்: ஆதலால்—'முது புலிபாதன்' என்றும் "பாதனுடன் அரவு' என்றும் கூறினர்.

(விடை) நந்தி யெம்பெருமானைப் (பரவி) போற்றி வணங்கி (அவர் அனுப்பப்) பிரமனும், மாலும் தேவர்களும், முனிவர் கூட்டங்களும் ஓடிவந்து தமமிடம் சரண்புக (அல்லது—இறைவன் சந்நிதிக்குப் போகலாம் என்று நந்தி அளித்த விடையைப் (பதிலைப்) போற்றி அயன்—மால்—அமரர்—முனிவர் கணம் ஓடிவந்து சரணடையத்) தமது நெஞ்சிடையே (அடையும்படி) பொருந்தி நிற்கும்படி விஷத்தை வாரியுண்டு (சரண் அடைந்தவர்களுக்கு அருள் புரிந்த நாதன் (தலைவன்)—

மின்னலுக்கு ஒப்பான இடையை உடைய மாது (பார்வதி) தனது இடது பாகத்தில் பொருந்தி உள்ள குருமூர்த்தியாகிய சிவபிரான் மிகவும் மகிழ அவருக்கு ஞானோபதேசப் பிரசாதத்தை அருளியவனே!

துன்பங்களும், கிரகசேஷ்டைகளும், நோய்களும் விலக, என்னையும் ஒரு பொருளாகக் கருதி எனக்கு அருளின (குறமாதின்) . வள்ளியின் இரண்டு இளநீர் போன்ற கொங்கைகள் அமைந்த மார்பில் அணையும் திருமார்பை உடையவனே!

இன்பநிலையில் உள்ள பழையமுனி வியாக்ரபாதருடன் (அரவு) பாம்புருவுள்ள பதஞ்சலி முனிவரும், நூறுகோடிக் கணக்கான இருடிகளும் புகழ்கின்ற ஞான மூர்த்தியாம் பெருமாளே!

(அருள்பாட வரவேணும்)

644.

கிளிபோலவும், மயில் போலவும் தமது தன்மையைக் குறித்த பேச்சுக்களைப் பேசி, பலவிதமான மோகம எழுப்பவல்ல சிரிப்பைச் சிரித்தும், அப்போதே வெட்கப் படுவதுபோல நாணத்தைக் காட்டியும், கொங்கை மேலே புடைவைகொண்டு மூடியும் நிற்கின்ற அவர் (அந்தப் பொதுமகளிர்)–(சற்று) கொஞ்சம் கிட்டத்தான் (அவிடம்) அந்த இடத்தில் (எங்கள்) வீடும் இருக்கின்றது; இனி நீங்கள் வரவேண்டும்' என்று கூறி ஓடி, மடியைப் பிடித்து இழுத்துச் செல்வதுபோல (அழைத்து)—

*தைச்சரச மோடுறவெ யாடியக மேகொடுபொ
யெத்தியணை மீதி†லிது காலமெனிர் போவதென
தட்டுபுழு கோட்டுபனி நீர்பலச வாதையவ ருடல்பூசி;

வைத்துமுக மோடிரச வாயிதழி னூறல்பெரு
கக்குழல ளாவசுழல் வாள்விழிக ளேபதற
வட்டமுலை மார்புதைய வேர்வைதர தோளிறுகி யுடைசோர-

மச்சவிழி பூசலிட ‡வாய்புலியு லாசமுட
னெப்பியிரு வோருமயல் மூழ்கியபின் ஆபரணம்
வைத்தடகு தேடுபொருள் சூறைகொளு வார்கலவி
செயலாமோ ;

சத்திXசர சோதிOதிரு மாதுவெகு ரூபிசுக
நித்தியகல் யாணியெனை யீணமலை மாதுசிவை
**தற்பரனொ டாடுமபி ராமிசிவ காமியுமை யருள்பாலா-

சக்ரகிரி மூரிமக மேருகடல் தூளிபட
ரத்நமயி லேறிவினை யாடியசு ரரைவிழ
சத்தியினை யேவிஅம ரோர்கள்சிறை மீளவிட
மிடுவோனே ;

---

* தை-தைக்கும்படியான.

† இது காலம் என் நீர் போவது என.

‡ வாய் புலி—வாய்ந்த புல்லி. X சரம்-மூச்சு, தனிமை

O 'திருமாது'-பார்வதி-பாடல் 538—பக்கம் 228 கீழ்க்குறிப்பு.

** "பாடக மெல்லடிப் பாவையோடும்...நாடக மாடு . நம்பெருமான்". 'வரைமக ளோடே னுடுதிர்'I—7—1; 3—124—2. —சம்பந்தர்.

வைக்கும்படியான காம இன்ப லீலைகளைச் செய்து, உறவு முறையிலே விளையாடி, வீட்டுக்குள் அழைத்துக் கொண்டுபோய், வஞ்சனை எண்ணத்துடன்—படுக்கையின் மேலே இருத்தி, ("இதுகாலம் என் நீர் போவது" என) இது தக்க சமயம் ஆச்சே! ஏன் நீர் போகின்றீர்" என்று சொல்லித் தட்டில் புனுகும, பன்னீரும் பலவகைய ஜவாதும் வைத்து வந்தவருடைய உடலிற் பூசியும்—

(முகத்தோடு) முகம் வைத்து இன்ப ரசமான வாய் இதழ ஊறல் பெருக, கூந்தல் கலைந்து குலைய, சுழலுவனவும், வாள் போன்றனவுமான கண்கள் (பதற) துடிக்க—வட்டமான கொங்கை மார்பிற் புதைந்து திகழ, வேர்வை உண்டாக, தோளை இறுக அணைத்துப் புடைவை நெகிழ,

(மச்ச விழி) மீன் போன்ற கண்கள் (பூசலிட) காமப்போரை விளைவிக்க, (வாய்ந்து புல்லி) கிட்டித் தழுவி, ஆனந்தமாக, மனம் ஒப்பி, இருவோரும் காம மயககில் முழுகின பின்பு, (ஆபரணங்கள) நகைகள் அடைமானம வைக்கப்பட்டுத் (தமமிடம் வந்தவர்) தேடின பொருளை யெல்லாம் சூறைக் காறறுப்போல அடித்துக்கொண்டு போகின்றவர்களாகிய பொது மகளிருடன் கலந்து இன்பம் பெறும் தொழில் நல்லதாமோ (நல்லதன்று என்றபடி)

சத்தி, (சரசோதி) தனித்து (அல்லது உயிர்களின் மூச்சில்) விளங்கும் ஜோதி (அல்லது சரசுவதி). திருமாது-பார்வதி (அல்லது திருமகள) பலவித (அல்லது நிரம்பின) ரூபி (உருவத்தை உடையவள்), சுக நிலையிலேயே இருக்கின்ற நித்யகல்யாணி, என்னை ஈன்ற (மலைப்பெண்) இமயமலைப் பெண், சிவை, இறைவனுடன ஆடுகின்ற (அபிராமி) அழகி, சிவகாமி, உமை அருளிய பாலனே!

சக்ரவாளகிரியும், பலமுடைய மகா மேருமலையும், கடலும் புழுதிபட, ரத்னமயமான மயிலில் ஏறி, விளையாடி அசுரர்கள் அழிபட, சத்திவேலைச் செலுத்தித், தேவர்கள சிறையினின்றும் வெளிவர அவர்களை மீட்டு, நடனஞ் செய்தவனே!

துத்திதன பாரவெகு மோகசுக வாரிமிகு
சித்ரமுக ரூபியென தாயிவளி நாயகியை
சுத்தஅணை யூடுவட மா*முலைவி டாதகர மணிமார்பா-
†சுத்தவம காதவசி காமணியெ னோதுமவர்
சித்தமதி லேகுடிய தாவுறையும் ஆறுமுக
சுப்ரமணி யாபுலியூர் மேவியுறை தேவர்புகழ்
பெருமாளே. (நுரு)

645. மாதர்மீது மயக்கு அற

தத்த தத்தன தான தானன
தத்த தத்தன தான தானன
தத்த தத்தன தான தானன தனதான

அத்தி பொற்றன மேரு வாமென
வொத்தி பத்திரள் வாகு வாயவிர்
துப்பு முத்தொடு மார்பி னூடிட மயில்போலே-
சுக்கை மைக்குழ லாட நூலிடை
பட்டு விட்டவிர் காமு ரைல்குல்
சுற்று வித்துறு வாழை சேர்தொடை விலைமாதர்;
தத்தை புட்குர லோசை நூபுர
மொத்த நட்டமொ டாடி மார்முலை
சற்ற சைத்துகு லாவும் வேசிய ரவரோடே-
தர்க்க மிட்டுற வாடி யீளை‡நொய்
கக்கல் விக்கல்கொ ளூளை நாயென
சிச்சி சிச்சிXயெ னால்வர் கூறிட வுழல்வேனோ;
தித்தி மித்திமி தீத தோதக
தத்த னத்தன தான தீதிமி
திக்கு முக்கிட மூரி பேரிகை தவில்போடச்-

---

* முருகவேளின் திருக்காம் "சுத்த அணையூடு 'வள்ளி முலையையும்', வேலை எப்போதும் விடாது பிடித்திருக்குமாம்; 'சுத்த அணையூடு வள்ளியின் 'முலை விடாத கரம்' என்றதன் உட்பொருள்—'உண்மை அடியார்களின் பக்குவ நிலையை எப்போதும் விரும்பி அணைந்து காக்கும் கரம்' என்பது; 'வேலை மறவாத காதலா' என்றார் 1050ஆம் பாடலில்; அதன் பொருள் ஞானத்திருவருளை எப்போதும் மறவாது பாலிக்கும் காத்தினர் என்பது.

† சுத்த அம் மகாதவ. ‡ நொய்—நோய்

X என நால்வர் கூறிட எனப்பிரிக்க.

தேமல் பரந்த கொங்கைப் பாரங்களைக் கொண்ட அதிக மோகந் தர வல்லவளும், சுகக்கடல் போன்றவளும், மிக்க அழகுள்ள முக ரூபத்தைக் கொண்டவளும, எனது (ஆயி) தாய் வள்ளிநாயகியைப் பரிசுத்தமான படுக்கையிலே அவளது மாலை அணிந்த கொஙகையை விட்டுப் பிரியாத திருக்கரத்தை உடையவனே! அழகிய மார்பனே!

"பரிசுத்தமான (அம்) அழகிய மகா தவ சிகாமணி" என்று ஓதப்படுகின்ற (அல்லது ஓதுகின்ற) அடியார்களுடைய சித்தத்திலே— மனதிலே-குடியாக உறைகின்ற *"ஆறுமுக சுப்பிரமணியா"! புலியூரிற் பொருந்தி வீற்றிருக்கும் பெருமாளே! தேவர்கள் புகழும் பெருமாளே!

(பொருள் கூறைகொளுவார் கலவி செயலாமோ)

645.

தேமல் பரந்துள்ள அழகிய கொங்கை மேருமலையாம் என்று அதற்கு ஒத்ததாகி — இணையாகி, யானைக் கூட்டங்களின வெற்றிபோல் வெற்றி கொண்டதாகி, விளங்கும் [துப்பு] பவளமாலை, [முத்து] முத்துமாலை இவைகள் மார்பிலே ஆட, மயில்போல—

பூமாலை அணிந்த கரிய கூந்தல் அசைய, நூல்போல நுண்ணிய இடையில் [பட்டு] பட்டாடை விட்ட அவிர்— விளங்கி ஒளிவிட காமனுக்கு உரிய இடமாகிய அல்குலைச் சுற்றி அமைய உடுத்து விளங்கும் வாழை போன்ற தொடைகளை உடைய [விலைமாதர்] பொதுமகளிர்—

கிளியாதிய புட்களின் [பறவைகளின்] குரலோசைக்குப் பொருந்த சிலமபுகள் ஒத்து ஒலிக்க, நடனம் ஆடி, மார்பில் உள்ள கொங்கையைக் கொஞ்சம் அசைத்துக் குலவிபபேசும், பொதுமகளிர்களுடனே—

வாதம செய்தும், உறவு பூண்டு பேசியும் [காலம் கழித்ததனல் வந்த] [ஈளைநோய்] இழுப்பு – கோழை நோய் [கக்கல்] வாந்தி, விக்கல், இவைகளைக் கொண்டு ஊளை நாய்போல இழிவுபட்டுச் சீச்சி சீச்சி என்று நாலுபேர் [இழித்துப்], பேசும்படி திரிவேனோ!

தித்தி மித்திமி தீததோதக...தீதிமி என்று திக்குகள் எல்லாம [முக்கிட] முக்கித் திணற—வலியுள்ள பேரி வாத்தியம், [தவில்] [மேளவகை] இவைகள் ஒலி எழுப்ப—

* இது தில்லைக் கோயிலிலுள்ள ஆறுமுகசுவாமி சந்நிதிக்கு ஆம்.

சித்ர வித்தைய ராட வானவர்
*பொற்பு விட்டிடு சேசெ சேயென
செக்கு விட்டசு ரோர்கள் தூள்பட விடும்வேலா ;

செத்தி டச்சம ணர்க டாபட
அற்று தைத்தசு வாமி யாரிட
சித்தி ரச்சிவ காமி யாரருள் முருகோனே-

தெற்க ரக்கர்கள் தீவு நீறிட
விட்ட அச்சுத ரீன மாலொடு
சித்தி ரப்புலி யூரில் மேவிய பெருமாளே. (௩௪)

646. தரிசனம் பெற

தான தனத்ததன தான தனத்ததன
தான தனத்ததன தனதான

தாடா பிறப்புமுடி யாதோ வெனக் கருதி
நாயே னரற்றுமொழி வினையாயின் -

நாதா திருச்சபையி னேருது சித்தமென
நாலா வகைக்குமுன தருள்பேசி ;

வாடா மலர்ப்பதவி தாதா எனக்†குழறி
வாய்‡பாறி நிற்குமெனை அருள்கூர-

வாராய் மனக்கவலை தீராய் நினைத்தொழுது
xவாரே னெனக்கெதிர் முன் வரவேணும் ;

---

* பொற்பு விட்டிடு—பொற்பூ இட்டு இட்டு. தாரகன் வதை பட்டவுடனே "மாலும் ... கமலதேவும் ... மகத்தின் வேந்தும் முனிவரும் சாரும் ஆர்த்தார்.. தனி பூமாரி தூர்த்தனர்"; சிங்கமுகன் மாய்ந்ததும்—'பங்கயத்தன் ஆதி விண்ணோர்.. ஆடினர் பாடி மலர் தூர்த்தார் மகிழ்ந்தார்"; சூரன் அடங்கினதும்—"ஆர்த்தனர் எழுந்து துள்ளி ஆடினர் பாடா நின்றார்...பொலங்கேழ பூவின்மாரி தூர்த்தனர்"..."தொழுதனர் சுடர்வேல் கொண்ட தீர்த்தனை"
—கந்தபுராணம்—1-20-197-198 ; 4-12-457 · 4 14-2.

† 'குழலி'—என்றும் பாடம்.
‡ "நிற்கு மடியவரோடு" எனவும் பாடம்,
x "வாரே னெனக்கு மெதிர்" எனவும் பாடம்.

அழகிய வித்தைகள் வல்லோர் [மனங் களிப்புற்று ஆட] தேவர்கள் [பொன் பூ] அழகிய பொன்மலர்களை [இட்டு இட்டு] சொரிந்து, சொரிந்து, ஜே! ஜே! [சேயே] குழந்தை முருகா என்று துதிக்கச், [செக்குவிட்டு] செக்கிலே போட்டு அசுரர்கள பொடியாம்படி செலுத்தின வேலனே!

யமன் (செத்திட) இறக்கவும், (அவனது) எருமைக்கடா வீழ்ந்து அழியவும், அன்று உதைகொடுத்த சுவாமியாருடைய (சிவனுடைய) இடது பாகத்தில் உள்ள அழகிய சிவகாமியார் ஈன்ற குழந்தையே!

தெற்கே அரக்கர்கள் (இராவணுதியர்) இருந்த தீவு பொடியாகிப் பாழபடச் செய்த (அச்சுதர்) திருமால் ஈன்ற (மானெடு) வளளியுடன் அழகிய புலியூரில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(வேசிய ரவரோடே....உழல்வேனே)

646.

(நாடா) நாடி—ஆய்ந்து, (பிறப்பு) பிறவி என்று ஓயாதுவரும் இத் தொழில் ஒரு முடிவு பெறுமோ என்று (கவலையுடன்) எண்ணி, அடியேன் கூச்சலிடும்—ஓலமிடும் இந்த மொழி—(வினையாயின) நான் முன்செய்த வினையின் விளைவினல் வருவது காரணமாயிருந்தால் (வினைப்பயனல்-பிறவி எடுக்கின்றேன் என்றல்)

நாதனே! (உனது) சந்நிதியில் (திரு ஓலக்கச் சபையில்) (ஏறுது சித்தமென) உன் திருமனதிலே (நான் அரற்று மொழி) ஏற்றுக்கொள்ளப்பட மாட்டாது என்பதை நான் உணர்ந்து (நாலாவகைக்கும்) பலவாறக — உன்னுடைய திருவருட் பெருமையையே பேசி—

என்றும் அழிதல் இல்லாத உனது திருவடிமலர் என்னும் பதவியை (முத்தியைக்) கொடுத்தருள், கொடுத்தருள என்று குழறி, வாய் கிழிபட்டு (ஓலிட்டு அரற்றி) நிற்கும் எனக்கு (உனது) திருவருள் மிக்குக் கூடும்படி

வந்தருளுக, என் மனக் கவலையைத் தீர்த்தருளுக— உன்னைத் தொழுது வருதலே இல்லாத அடியேனுக்கும் எதிரிலே முன்னே எழுந்தருள வேண்டுகின்றேன்.

சூடா மணிப்பிரபை ரூபா *கனத்தவரி
தோலா சனத்தி யுமை யருளபாலா-
†தூயா துதித்தவர்கள் நேயா வெமக்கமிர்த
‡தோழா கடப்பமல ரணிவோனே ;
வடார் குழற்சுருபி Xஞான தனத்திமிகு
மேரான் குறத்திதிரு மணவாளா-
ஈசா oதனிப் புலிசை வாழ்வே சுரர்த்திரளை
ஈடேற வைத்தபுகழ் பெருமாளே. (௬௭)

647. திருவடி பெற

தானதன தத்த தந்தன தானதன தத்த தந்தன
தானதன தத்த தந்தன தந்ததான

**நாலுசது ரத்த பஞ்சறை மூலகம லத்தி லங்கியை
நாடியின டத்தி மந்திர பந்தியாலே-
நாரண புரத்தி லிந்துவி னூடுற இணக்கி நன்சுடர்
நாறிசை நடத்தி மண்டல சந்தியாறிற் ;

---

* 'தனத்தி அரிசூழா சலத்தி'—என்றும் பாடம்.
அரிசூழ் அசலம்—கயிலை—சம்பந்தர் 'மடங்கல் தொடங்கு .. கயிலை'—I-68-1.

† 'தாதா துதித்தவர்கள் பாகா'—என்றும் பாடம்.

‡ "என்னுடைய தோழனுமாய்" — சுந்தரர் 7—51—10. சுந்தரருக்குச் சிவபிரான் தோழராய் இருந்ததுபோல, அருணகிரியார்க்கும்---முருகவேள் 'உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல அங்கே, இடுக்கண் களைந்த' தோழராய் விளங்கினர் என்பது அருணகிரியாரின் வரலாற்றால் விளங்கும். வில்லியுடன் செய்த வாதிலும், சம்பந்தாண்டாரோடு செய்த வாதிலும் வெற்றிதந்தும், பெருத்த காட்டில் வழிதப்பி விழித்தபோது 'மகாடவியில் நிற்பதொர் சகாயக் காரணாய்" உதவியும், "அபரிமித வித்தைகளும் அறியென இமைப்பொழுதில்" வாழ்வித்து உதவியும், அருள்புரிந்தகாரணத்தால் "நேயா", "அமிர்த தோழா"—என மனங்குழைந்து உருகுகின்றார் அருணகிரியார்.

X ஞான ஆதனத்தி — ஞானாசனத்தை உடையவள். 'ஞான தனத்தியனமேரான்' என்றும் பாடம். 'அமுதாசனத்தி குறமடவாள்' என்றார் 582-ஆம் பாடலில்.

o 'தனிப்புலியூர் வாழ்வே'—என்றும் பாடம்.

** இந்தப் பாடலின் முதல் நான்கடிகளுக்கு எழுதியுள்ள உரை—எங்கள் மூலப்பதிப்புள் பழைய வித்துவான்களின் உரை.

(சூடாமணி) தெய்வமணியின் ஒளி விளங்கும் உருவத்தினள், பெருமை வாய்ந்த சிங்கத்தின் தோலை ஆசனமாக உடையவள், உமாதேவி அருளிய குழந்தையே!

பரிசுத்த மூர்த்தியே! துதித்து வணங்குவோரின் நேயனே—(அன்பனே)! அடியேனுக்கு அமுதம் போல் அருமை வாய்ந்த தோழனே! கடப்பமலர் அணியும் பெருமானே!

மலர் நிறைந்த கூந்தலை உடைய (வடிவத்தினள்), உருவத்தினள், ஞானசனத்தை உடையவள், மிக்க அழகி— குறத்தி வள்ளியின் அழகிய மணவாளனே!

ஈசனே! ஒப்பற்ற புலியூரில் வாழும் செல்வனே! தேவர் கூட்டத்தை (ஈடேறச்செய்த) வாழ்வித்த புகழைக் கொண்ட பெருமானே!

(எனக்கெதிர் முன் வரவேணும்)

647

மூல கமலத்தில் அங்கியை—மூலாதார கமலத்துள்ள அக்கினியை,—நாலு சதுரத்த பஞ்ச அறை—நாற்சதுரப் பிரமபீடமாகிய சம்மாரக் கிரமத்தின் அஞ்சாம் வீடாகிய சுவாதிஷ்டானத்திற் செல்லும்படி,—மந்திர பந்தியாலே— மந்திர ஒழுங்கினாலே,—நாடியின் நடத்தி—சுழிமுனை நாடி மார்க்கத்திற் செலுத்தி,—

நாரண புரத்தில்—விஷ்ணு வீடாகிய மணிபூரகத்தில் உள்ள,—இந்துவின் ஊடு—அர்த்த சந்திராகாரமாகிய விஷ்ணுபீடத்தில்,—உற இணக்கி—பொருந்தச் சேர்த்து,— நன்சுடர் நாற—நல்லசுடர் தோற்றும்படியாக,—இசை நடத்தி,— அநாகத முதலிய மற்ற ஸ்தானங்களிலும் இணங்க நடத்தி,—மண்டல சந்தி ஆறில்—அக்கினியாதி மும்மண்டலங்களிலுஞ் சந்தித்துள்ள ஆறு தாரங்களிலும் பொருந்திய,—

*கோலமு முதிப்ப கண்டுள நாலினை மறித்தி தம்பெறு
கோவென முழக்கு †சங்கொலி விந்துநாதங்;
கூடிய முகப்பி லிந்திர ‡வானவமு தத்தை யுண்டொரு
கோடிநட னப்ப தஞ்சபை யென்றுசேர்வேன்;
xஆலமல ருற்ற சம்பவி oவேரிலி குலக்கொ ழுந்திலி
**ஆரணர் தலைக்க லங்கொளி செம்பொன்வாசி-
††ஆணவ மயக்க முங்‡‡கலி காமிய மகற்றி யென்றனை
ஆளுமை பரத்தி சுந்தரி தந்தசேயே;
வேலதை யெடுத்து xxமிந்திரர் மால்விதி பிழைக்க வஞ்சகர்
வீடெரி கொளுத்தி யெண்கட லுண்டவேலா-

---

* இருவழி யடைத்து மூலத் தொருவழி திறந்தாங் கெய்தும்
பருதியோர் கோடி யொத்த சோதியும் பார்த்து நாதம்
ஒருபதுங் கேட்டு மும்மைக் குணம் புலத்துட னடக்கிப்
புருவமேல் நாட்டம் ஓட்டி ஆனந்தப் புணரி புக்கான்"—
என வரும் திருக்கழுக்குன்றப் புராணப்பாடல் ஈண்டு உணரற்பாலது.

† சங்கொலி—பாடல் 179-பக்கம் 416-கீழ்க்குறிப்பு.

‡ 'அமுத சித்தி' என்றார் இதனை—பாடல் 439; "ஞானம் உண்டு" என்றார்—பாடல் 612-ல்.

x ஆலம் மலருற்ற—கைவிரல்களினின்றுங் கங்கை முதலிய நதிகளை விரித்த; ஆலம்—நீர்.

கங்கையின் வரலாறு: பாடல் 446—பக்கம் 622 கீழ்க்குறிப்பு,

'சங்கரன் விழிகள் மூடுந் தனுதனை திறக்கும் எல்லை
அங்குலி யவையீ ரைந்தும் அச்சத்தால் வியர்ப்புத் தோன்ற
மங்கையத் தகைமை காணூஉ மற்றவை விதிர்ப்பப் போந்து
கங்கையோர் பத்தாய் யாண்டும் கடல்களிற் செறிந்த அன்றே'
—கந்த புரா—6-13-369.

o வேரிலி குலக்கொழுந்திலி—ஆதியந்த மில்லாதவள்.

** சிவபிரான் பிரம கபாலம் ஏந்தினவராதலின்—அவரது இடது பாகத்தில் உள்ள தேவி அதை ஏந்துகின்றாள்.

"பிரமன் படுதலை ஏந்திய பரன்"—சம்பந்தர் I-9-9.

†† இந்த அடியில் அருணகிரியார் தமக்குத் தேவி அருளின வரலாற்றைக் குறிக்கின்றார் (பாடல் 439—"என்மாசு சேர் எழு பிறப்பையும் அறுதத உமை")

‡‡ கலி—கல்லி, தோண்டி வேரறுத்து.

xx இந்திரர் பலர்—"ஏறு கங்கை மணல் எண்ணில் இந்திரர்" —அப்பர் 5-100-3.

கோலமும் உதிப்ப—விநாயகராதி சதாசிவாந்தமாகிய மூர்த்திகளின் திருக்கோலங்களும் பிறவும் பிரசன்னமாக, கண்டு — அவைகளைத் தரிசித்து, உள — சரீர நிலைக்கு ஆதாரமாகவுள்ள, நாலினை—நாலங்குலப் பிராணகலையை, மறித்து—ஒவ்வொரு சுவாசங்களின் வழியாகவும் சிறிது சிறிதாகக் கழிந்து போகாதபடி தடுத்து, இதம் பெறு— இனிமையாகிய, கோ என முழக்கு சங்கு ஒலி—கோ என்று முழங்கும் சங்கத்தொனியாகிய, விந்து நாதம்— விந்து சம்பந்த நாத ஒலி,—

கூடிய முகப்பில்—கூடி முழங்கும் இடத்து நின்று, இந்திர வான அமுதத்தை— இந்திர போக மாகிய தேவாமிர்தத்தை,—உண்டு—பருகி, ஒரு கோடி நடன பத அம் சபை—அநந்தாநந்த நடனம்புரியுங் குஞ்சிதபாத அழகிய திருச்சபையை, என்று சேர்வேன்—அடியேன் எக் காலத்து அடையப் பெறுவேன் ?

(ஆலம்) நீரை, (மலருற்ற)—கைவிரல்களினின்றும் கங்கை முதலிய நதிகளாக விரித்த, (சம்பவி)—சாம்பவி— பார்வதி—[அல்லது - ஆலம் - நீரில் உண்டாகும் - மலர் - மலராகிய * தாமரையில்- உற்ற - வீற்றிருக்கின்ற சாம்பவி), (வேரிலி) அடியிலி, (குலக்கொழுந்திலி) சிறந்த முடியிலி— ஆதியந்த மில்லாதவள், (ஆரணர்) வேதம்வல்ல பிரமனுடைய, தலைக்கலம்—தலைக்கலனை — தலையோடாம் பாத்திரத்தைக் (கொளி) கொண்டவள், செம்பொன் போன்ற (உயர்ந்த) தன்மையை உடையவள்,

(என்னுடைய) ஆணவத்தையும், மயக்கத்தையும் (கல்லி) தோண்டி வேரறுத்து, (காமியம்) ஆசைகளை, ஒழித்து, என்னை ஆண்டருளின உமை, பராசத்தி, அழகி (பார்வதி) பெற்ற குழந்தையே !

வேல் ஏந்தி, இந்திரர்களும், திருமாலும், பிரமனும் பிழைக்கும் வண்ணம் வஞ்சகராகிய அசுரர்களின் இருப்பிடங்களை எரிமூட்டி மதிக்கத்தக்க கடல்களையும் வற்றச் செய்த வேலனே !

---

* பார்வதி தாமரையில் வீற்றிருப்பது :— "முக்கண்ணி விரும்பும் வெண்டாமரை" திருமந்திரம் 1067 ; 'அம்புயமேல் திருந்திய சுந்தரி'—அபிராமி அந்தாதி—5.

*வேதசதுரத்தர் தென்புலியூருறை யொருத்தி பங்கினர்
வீறுநடனர்க்கிசைந்தருள் தம்பிரானே. (ந அ)

648. முத்தி பெற

தானத்தன தானத்தன தானத்தன தானத்தன
தானத்தன தானத்தன தனதான

நீலக்குழ லார்முத்தணி வாய்சர்க்கரை யார்தைப்பிறை
நீளச்சசி யார்பொட்டணி நுதல்மாதர்-

நீலக்கய லார்பத்திர வேலொப்பிடு வார்நற்†கணி
நேமித்தெழு தாசித்திர வடிவார்‡தோள் ;

ஆலக்கழை யார் xதுத்திகொ ளாரக்குவ டார் கட்டளை
யாகத்தமி யேனித்தமு முழல்வேனோ-

ஆசைப்பத மேல்புத்திமெய் ஞானத்துட னேபத்திர
மாகக்கொள வேமுத்தியை யருள்வாயே ;

○மாலைக்குழ லாளற்புத **வேதச்சொரு பா††ளக்கினி
மார்பிற்பிர காசக்கிரி தனபார-

* "நால் வேதத்தர்—சம்பந்தர் 3-9-7.

† கணி—குறித்து எழுதுவோன்.

‡ தோளுக்குக் கரும்பு உவமை. "கழை தோளானது அமைக்கினமாம்.—திருப்புகழ் 734.

x துத்தி—தேமல்.

○ மாலைக்குழல்; மாலை—பூமாலை, இருள்—'மாலைமென் கேசம்' —திருப்புகழ் 43.

** 'வேதச் சொருபி'—திருப்புகழ் 636.

†† வேதச் சொருபாள், அக்கினி சொருபாள் ; இறைவன் அனலுருவினன் ஆதலின் அவரது இடது பாகத்தில் உள்ள தேவியும் அக்கினி சொரூபத்தினள் ; இறைவன்—'அனலுருவினன்' —சம்பந்தர் I-19-2 'அக்கினி மேனிப் பரனுர்' என்றார் 7-ஆவது அடியிலும்.

(வேத சதுரத்தர்) சதுர் வேதத்தர்—(நான்கு வேதங்களையும்) உடைய பிரான், அல்லது நான்கு வேதங்களையும் கற்றவர்கள் (அல்லது வேதங்களில் சதுரர்கள்; வல்லவர்கள்)-(வாழும்), அழகிய புலியூரில்—(சிதம்பரத்தில்) வாழ்கின்ற (ஒருத்தி) ஒப்பற்ற தேவி பார்வதி—பங்கினில் மேம்பட்டு விளங்கும் நடனமூர்த்தியாகிய சிவபிரானுக்கு—(அவர்·கேட்டபடியே மனம்) இசைந்து, அருள்(உபதேசம்) அருளிய தம்பிரானே!

(நடனப்பதம் சபை என்று சேர்வேன்)

648

கரிய கூந்தலை உடையவர்கள், முத்துப் போன்ற (பல்) வரிசை உள்ள வாயில் (ஊறலாகிய) சர்க்கரையை உடையவர்கள்) (தைப்பிறை) *தைமாதத்துப் பிறைச் சந்திரன் (அல்லது அலங்காரம் உள்ள பிறைச்சந்திரன்) போன்றதும், (நீள) வளர்ந்த, (சசி)பூரண சந்திரன் போன்ற பொட்டை அணிந்துள்ளதுமான நெற்றியை உடைய மாதர்கள்,

கரிய கயல்மீன் போலவும், [பத்திரம்] வாள் போலவும், வேலுக்கு ஒப்பானதுமான [கண்ணை] உடையவர்கள், [நற்கணி] நல்ல திறமையுள்ள கணி — சித்திரம் எழுதுவோன், [நேமித்து] சிந்தித்து...நன்கு யோசித்தும் (எழுதாத) எழுத முடியாத, அழகிய வடிவு [உருவம்—காந்தி] நிறைந்த தோளானது—

[கரும்பாலையில் உள்ள] கரும்புபோல் உடையவர்கள், தேமல் பரந்துள்ள திரண்ட, (அல்லது) முத்து மாலை அணிந்த மலையன்ன, கொங்கையை உடையவர்கள், இட்ட கட்டளையாக [ஏவின வேலைகளைச் செய்துகொண்டே] தனியேனாகிய நான் தினந்தோறும திரிந்து அலைவேனோ!

ஆசையுடன் உனது [பதமேல்] திருவடியின்மேல் புத்தியை வைத்து, மெய்ஞ் ஞானத்துடனே, [பத்திரமாகக் கொளவே] ஜாக்கிரதையாகப் பெறுமாறு முத்தியை அளித்தருளுக.

[பூ]மாலை அணிந்துள்ள கூந்தலை உடையவள், [அல்லது...இருண்ட கூந்தலை உடையவள்], அற்புதமான வேதச் சொரூபத்தை உடையவள், தனது அக்கினி உருவத்தில் மார்பில் ஒளி பொருந்திய மலைபோன்ற கொங்கைப் பாரத்தைக்

---

* தை—தை மாதம்; அலங்காரம்—"தை புனை மாது" (நிகண்டு)

வாசக்குயி லாள்நற்சிவ காமச்செய லாள் பத்தினி
மாணிக்கமி னுள்நிஷ்கள உமைபாகர் ;
சூலக்கையி னுரக்கினி மேனிப்பர னுருக்கொரு
சோதிப் பொருள் *கேள்விக்கிடு முருகோனே-
சோதிப்பிர காசச்†செய லாள்‡முத்தமிழ் மானைப்புணர்
சோதிப்புலி யூர் நத்திய பெருமாளே. (௫௬)

649. மாயப் பிறவி அற·

தனனு தத்தன தனனு தத்தன
தனனு தத்தன தனதான

பனிபோ லத்துளி xசலவா யுட்கரு
பதின்மா தத்திடை தலைகீழாய்ப்-
படிமே விட்டுடல் தவழ்வார் தத்தடி
பயில்வா oருத்தியில் சிலநாள்போய்த் ;
தனமா தர்க்குழி விழுவார் தத்துவர்
சதிகா ரச்சமன் வருநாளிற்-
றறியா **ரிற்சடம் விடுவா ரிப்படி
தளர்மா யத்துய ரொழியாதோ ;

---

* கேள்வி—காது-"அணங்கின்வார் குழை மின் கொள் கேள்வி அறுப்ப வீழ்ந்ததே" (கந்த-புரா. சுருக்கம் 970)
"எங்கணும் விழிகள் எங்கணும் திருக்கேள்விகள்"
—கந்த புரா—3-12-133.

† செயல்—ஒழுக்கம் (சூடா—நிகண்டு)

‡ முத்தமிழ் மான்—வள்ளி; 'முத்தமிழால் வைதாரையும் அங்கு வாழவைப்போன்' என்ற கந்தரலங்காரத்திலும் (22) முத்தமிழால் வைதவர்—வள்ளியே; வள்ளியே வாழ்விக்கப் பட்டாள். தமிழ் நிலத்து மகளாதலின் இயற்றமிழும், "இனிய குரலினளாய்... இந்தளாமிருத வசனத்த" ளாதலின் — இசைத் தமிழும், குறக்குலத்தினளாதலின் குறவஞ்சியாய் நாடக இயல்கள் இயற்கையாகவே அமைந்தவளாய் நாடகத் தமிழும்—வல்லவள் வள்ளி. இதன் விரிவை அருணகிரிநாதர் நூலாராய்ச்சி—
பக்கம் 161-162 பார்க்க.

x சலவாயுள்கரு—சலத்துவார வழியாய்க் கருத்தரித்து.
"பனியனைய சிறிய துளி"—திருப்புகழ் 862, 246.

o உத்தி—பேச்சு; உரையாடல் (பிங்கலம்).

** இல் சடம்—தனக்கு வீடாகிய சரீரம்.

கொண்ட, அல்லது கொங்கைப் பாரா நறுமணங் கொண்ட, குயில்போன்றவள்; சிவபிரானிடத்தே காமம் நிறைந்த நல்ல செயலினளுமான பத்தினி; மாணிக்கம் போன்று மின்னொளி வீசுபவள்; மாசற்றவள்; ஆகிய உமையைப் பாகத்திற் கொண்டவர்;

சூலத்தைக் கையிற் கொண்டவர், அனல் மேனிப் பரமனர் ஆகிய சிவபிராற்கு ஒப்பற்ற ஜோதிப் பொருளை அவர் செவியில் ஏற்றிய முருகனே!

ஜோதி ஒளி ஒழுக்கத்தினளும், முத்தமிழ் வல்லவளு மாகிய (மான்போன்ற) வள்ளியை அணைந்த பெருமாளே! [அல்லது முத்தமிழ்ப் பெருமாளே; மானை [வள்ளியைப்] புணர் பெருமாளே! சோதிப் புலியூரை விரும்பியுள்ள பெருமாளே!

[முத்தியை அருள்வாயே]

649.

பனிபோல அளவுள்ள ஒரு துளி [சுக்கிலம்] சலத்துவார வழியாய்க் கருத் தரித்துப், பத்துமாதக் கணக்கில் தலை கீழாகப்

[படி] பூமியில் [மேவிட்டு] வந்து பொருந்தி, உடல் கொண்டு தவழ்பவராய்ப், பின்பு தத்தித் தத்தி அடியிட்டு நடை பயில்பவராய் [உத்தியில்] [மழலைப்] பேச்சில் [உரையாடலில்] சில நாள்கள் ஒழியப் [பின்னர்]

கொங்கைகளை உடைய பெண்கள் என்னும் குழியில் விழுபவராய்த் [தத்துவர்] காலத்தைத் தாவிச் செலவிடுவார் [விரைவில் கழிப்பார்]; (பின்பு) வஞ்சனை கொண்டவனான யமன் வருகின்ற அந்த நாளில்—

நிலைத்திருக்க முடியாதவராய்த் தமக்கு வீடாகிய சரீரத்தை விடுவார்; இப்படித் தளர்ந்தொழியும் மாயமான துயரம் நீங்காதோ!

*வினைமா யக்கிரி பொடியா கக்கடல்
†விகடா ருக்கிட விடும்வேலா-
விதியோ னைச்சது முடிநால் பொட்டெழ
மிகவே குட்டிய குருநாதா ;
‡நினைவோர் சித்தமொ டகலா மற்புகு
நிழலாள் பத்தினி மணவாளா-
×நிதியா மிப்புவி புலியூ ருக்கொரு
நிறைவே பத்தர்கள் பெருமாளே. (சுO)

650. சிவ ரகசியம் அறிய

தனதன தனதன தான தாத்தன
தனதன தனதன தான தாத்தன
தனதன தனதன தான தாத்தன தனதான

மகரமொ டுறுகுழை யோலை காட்டியு
மழைதவழ் வனைகுழல் மாலை காட்டியும
வரவர வரஇத மூற லூட்டியும் வலைவீசும்-
மகரவி ழிமகளிர் பாடல் வார்த்தையில்
வழிவழி யொழுகுமு பாய வாழ்க்கையில்
வளமையி லிளமையில் oமாடை வேட்கையில் மறுகாதே ;
**இகலிய பிரமக பால பாத்திர
மெழில்பட இடுதிரு நீறு சேர்த்திற
மிதழியை யழகிய வேணி யார்த்ததும் விருதாக-

---

* வினைமாயக்கிரி—கிரவுஞ்சம்—இது மாயையில் வல்லது— "கிரவுஞ்ச வெற்பின் முன் ஏகி நீ வல்ல மாயைகள் செய்குதி செய்குதி என்று செப்பினன்", "சிறந்திடு மாய வெற்பைத் திருக்கைவேல் பொடித்த காலை"—கந்த-புரா—I-20.174, 193.

† விகடர்—செருக்குள்ளவர்—"நீடின விகடர்சேனை நெரிபட வுரங்கள்"—(திருக்குற்றாலப் புராணம்—தக்கன் வேள்வி-58.

‡ நினைப்பவர் மனத்தில் புகுந்து அகலாமல் இருப்பது :— "உனையே நினைந்திருந்தேன் வந்தாய் போயறியாய் மனமே புகுந்து நின்ற சிந்தாய்"-சுந்தரர் 7-21-1. 'பொற்றிருவடியென் குடி முழுதாளப் புகுந்தன போந்தன இல்லை'—திருவிசைப்பா-16-2.

× "புலிக்கு உயிராகும் திருத்தணி" என்றார் திருத்தணியை—258 ஆம் பாடலில், 'இப்புவி நிதியாம் புலியூர்' என்றார் சிதம்பரத்தை இப் பாடலில். o மாடை—பொன்.

** இந்தப் பாடலின் மூன்றாவது நான்காவது அடிகளில் அருணகிரியார் கேட்கின்ற வினாக்கள் சம்பந்தப் பெருமான் தாம்

[தொடர்ச்சி பக்கம்-521 பார்க்க.]

(வினைமாயக்கிரி) மாய வினைக்கிரி — மாயத்தொழில் வல்ல கிரௌஞ்சகிரி பொடியாகக், கடலில் (விகடார்) செருக்கு வாய்ந்த அசுரர்கள் (உக்கிட) அழிந்துபோகச் செலுத்தின வேலாயுதனே!

பிரமனை(ச் சதுமுடி) நான்கு முடிகளும் (நால்) நால-தொங்கிக் கவிழ்ந்து (பொட்டெழ) பொடிபடவும் (உடைபடவும்) பலமாகக் குட்டின குருநாதனே!

நினைத்துத் தியானிப்பவர்களுடைய உள்ளத்தில் அகலாமல் புகுந்திருக்கும். (நிழலாள்) ஒளி வீசுபவள், பத்தினி யாகிய வள்ளியின் மணவாளனே!

நிதியாம் இப்புவி (இப் பூமிக்கு நிதி; பொருளின் திரள் (பொன்) போனறதான புலியூரில் இருக்கும் ஒரு நிறை செல்வமே! பக்தர்கள் பெருமாளே!

(மாயத்துயர் ஒழியாதோ)

650.

மகரமீன் போன்ற குழையையும், காதோலையையும் காட்டியும், மழைபோன்ற அலங்கரிக்கப்பட்ட கூந்தலில் உள்ள மாலையைக் காட்டியும், பழகப் பழக வாயிதழ் ஊறலை ஊட்டியும், (காம) வலையை வீசும்—

மகரமீன் போன்ற கண்களை உடைய மகளிரின் பாடலிலும், பேச்சிலும் ஈடுபட்டு அந்த வழி வழியே நடக்கின்ற தந்திரமான வாழ்க்கையிலும், உள்ள செல்வத்திலும், இனிமையிலும், பொன்னைச் சேர்க்கும் ஆசையிலும், நான் சுழன்று மனங்கலங்காமல்—

மாறுபட்டுப் பேசின பிரமனுடைய கபாலமாகிய மண்டை ஓடாகிய பாத்திரத்தைச் (சிவபிரான்) (சேர்த்திறம்) தமது கரத்தில் ஏந்தின திறமும், அழகு விளங்க இடப்படுகின்ற திருநீறு அவர் உடலிற் சேர்த்துள்ள திறமும், கொன்றையை அழகுள்ள சடையில் நிரம்பச சேர்த்துளள திறமும், வெற்றிக்கு அடையாளமாக-

---

அருளிய தேவாரப் பாக்களில் அவர் சிவனையும், அடியார்களையும் கேட்கும் விஞக்களைத் தழுவுகின்றன; உதாரணம் காட்டுவோம்:—

(i) பிரமகபாலம்: (1) 'இயலுமாறெனக் கியம்புமின்... வீரட்டன்—அயன் பொய்ச்சிரம். அரிந்து மற்றதில் ஊண் உகந்த அருத்தியே'—3-38-6 (2) 'சொலீர் சிரமெனுங் கலனிற் பலி வேண்டிய செல்வமே'—2-2-10 (தொடர்ச்சி பக்கம் 522 பார்க்க.)

எழில்பட மழுவுடன் மானு மேற்றது
 மிசைபட இசைதரு ஆதி தோற்றமு
 மிவையிவை யெனவுப தேச மேற்றுவ தொருநாளே;

ஜகதல மதிலருள் *ஞான வாட் கொடு
 †தலைபறி யமணர்ச மூக மாற்றிய
 ‡தவமுனி xசகமுளர் பாடு பாட்டென ○மறைபாடி-

தரிகிட தரிகிட தாகு டாத்திரி
 கிடதரி கிடதரி தாவெ ஞச்சில
 சபதமொ டெழுவன தாள வாச்சிய முடனேநீள்;

அகுகுகு குகுவென **ஆளி வாய்ப்பல
 ††அலகைக ளடைவுட னுடு மாட்டமு
 மரனவ னுடனெழு ‡‡காளி கூட்டமு மகலாதே-

* ஞானவாளாற் சமணரை வென்றது:-ஞானவாள் யமனையும் வெல்லும். 'நமன்வரின் ஞானவாள் கொண்டே எறிவன்'—திருமந்திரம் 2968 'ஞானச்சுடர்வடிவாள் கண்டாயடர் அந்தகர் வந்துபார் சற்றென் கைக்கெட்டவே'—கந்தரலங்-25.

† தலைபறி அமணர் : பாட்டு 172-பக்கம் 398—கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க. ‡ தவமுனி—"தவமுதல்வர் சம்பந்தர்"—பெரிய புரா. —ஞானசம்-70 "மறைஞான ஞான முனிவன்"—சம்பந்தர்-2-85-11.

x 'சகமுளர் பாடு பாட்டென'— இதனையே "பத்திமிக இனிய ஞானப் பாடல் பற்றுமாபு நிலையாகப் பாடித் திரிவோனே"

(தொடர்ச்சி பக்கம் 523 பார்க்க)

[521-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி.]

(ii) நீறடைந்த மேனி : (1) 'நீறடைந்த மேனியின் கண் நேரிழையாள் ஒருபால் கூறடைந்த கொள்கை என்னே!' I-48-2. (2) 'நீறு மெய்பூசி—நடமாடு மாண்பது என்!' (2-50-3)

(iii) கொன்றை சூடியது : 'பொன்னை வென்ற கொன்றை மாலை சூடும் பொற்பென்னை கொலாம்' 1-51-6

(iv) கையில் மான்மழு ஏந்துவது : (1) 'கையடைந்த மானினோடு காரரவு வைத்தலென்னே!' I-47-4 (2) 'கையினில் வெண்மழுவும் பாம்புடன் வைத்தலென்னே!' I-47-6.

(v) இசைதரு ஆதிதோற்றம் : 'நாற்றிசைக்கு மூர்த்தியாகி நின்றதென்ன நன்மையே.' 3-52-10

'இசலிய பிரமன்'—பாடல் 285-பக்கம் 209-கீழ்க்குறிப்பு.

அழகுபெற மழுவும் மானும் (திருக்கரத்தில்) உற்ற தன்மையும், புகழ் விளங்க யாவராலும் சொல்லப்படும் ஆதியாகத் தோன்றிய தோற்றமும் இன்ன இன்ன காரணங்களால் என்று எனக்கு—உபதேசித்துப் புலப் படுத்துவதான ஒரு நாள் உண்டா? ஒரு நாள் எனக்குக் கிடைக்குமா?

இப் பூமியில், அருள் நிறைந்த ஞானவாள் கொண்டு பறிதலையராம் சமணருடைய கூட்டங்களை அழித்த (திருஞான சம்பந்தப்பெருமானும்) தவமுநியே! இப் பூமியில் உள்ளோர் பாடுகின்ற பாட்டுக்கள் போன்ற பாடல்களில் வேதசாரங்களை அமைத்துப் பாடினவனே!

தரிகிட தரிகிட தாகு டாத்திரி கிடதரி கிடதரிதா என்னும் சில ஒலிகளுடன் எழுகின்றனவான தாள வாத்தியங்களுடன்—நெடுநேரம்—

அகு குகு குகு எனும் ஒலியுடன் **ஆளியின் வாய் போன்ற வாயை உடைய பல ††பேய்கள் முறையுடனே ஆடுகின்ற கூத்தும், சிவனுடலின்போது உடன் எழுந்து ஆடுகின்ற ‡‡காளிகளின் கூட்டமும் நீங்காது உன்னைச்சூழ—

(522 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

—என்றூர் பிறிதோரிடத்து—பாடல் 1025; பாடல் 84—பக்கம் 199—கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

ο மறைபாடி—சம்பந்தர்; பாடினது ருக்வேதப் பொருள்; "தென்னூல் சிவபத்தி ருக்கு ஐயம்போக உரைத்தோன்" கந்தரந்தாதி—96. "இருக்கு மொழிப் பிள்ளையார்" 'வேதந் தமிழால் விரித்தார்'—பெரிய புரா-ஞானசம்-80, 289. 'சுருதித் தமிழ்க்கவி'—"ஆரணகீத கவிதை"—திருப்புகழ் 280, 1049.

** ஆளிவாய் அலகைகள் :—"பகுவாய பேய்கள்"—சம்பந்தர் 2-121-2 "பிலவாய பேய்" — தக்கயாக-50 "வன்பிலத் தொடு வாதுசெய்வாயின"—கலிங்கதுப் பரணி சு-3

†† அலகைகளுடன் அரன் ஆடுதல் — "பேய்க்கணஞ் சூழ ஆடும்"—சம்பந்தர் I-77-3

‡‡ 'காளி காணிய ஆடல் கொண்டான்'—சம்பந்தர் 3—56—3.

*அரி துயில் சயனவி யாள மூர்த்தனு
மணிதிகழ் மிகுபுலி யூர்வி யாக்ரனு
†மரிதென முறைமுறை யாடல் காட்டிய
பெருமாளே. (சுக)

651. மோக்ஷம் பெற

தத்த தத்த தாத்த தத்த தத்த தாத்த
தத்த தத்த தாத்த தனதான

‡மச்ச மெச்சு xசூத்ரம் ரத்த பித்த மூத்ரம்
வைச்சி றைச்ச பாத்ர மநுபோகம்-
மட்க விட்ட சேக்கை உட்பு ழுத்த வாழ்க்கை
மட்கு லப்ப தார்த்த மிடிபாறை;
எய்ச்சி ளேச்ச oபேய்க்கு மெய்ச்சி ளேச்ச நாய்க்கு
மெய்ச்சி ளேச்ச ஈக்கு மிரையாகும்-
இக்க டத்தை நீக்கி **அக்க டத்து ளாக்கி
இப்படிக்கு மோக்ஷ மருள்வாயே;
பொய்ச்††சி னத்தை மாற்றி மெய்ச்சி னத்தை யேற்றி
பொற்ப தத்து ளாக்கு புலியூரா-

---

* அரி துயில் சயன வியாள மூர்த்தன்—பதஞ்சலி பகவான்; ஆதிசேடனே பதஞ்சலியாக வந்தது—
—பாடல் 611—பக்கம் 414 கீழ்க்குறிப்பு.

† நடராஜப் பெருமானுடைய நடனங்களைக் கண்டு களிக்கும் பதஞ்சலி வியாக்ரபாதரே மெச்சும்படியான நடன தரிசனத்தை முருகவேள் அருணகிரியார்க்குக் காட்டினர் போலும்.

‡ மச்சம்—சப்பிரமஞ்சம். அலங்கரித்த கட்டில்.

x "இதாகித சூத்திரம்" என்றார் 330-ஆம் பாடலில்.

o பேய் — நாய் — ஈ இவைகளுக்கு உடம்பு இரையாதல் — 'ஈ யெறும்பு நரி நாய்கணங் கழுகு காகம் உண்ப உடல்' —திருப்புகழ் 902 (கணம்—பேய்)

** அக்கடம்—சுத்ததேகம்.

†† சினம்—சின்னம்; அடையாளம்.

திருமால் உறங்கும் படுக்கையான பாம்பாகிய (மூர்த்தன்) ஆதிசேட மூர்த்தியாம் பதஞ்சலியும், அழகு பொலியும் பேர்பெற்ற புலியூரில் (நடராஜப்பெருமானுடைய நடன தரிசனம் கண்டு களிக்கும்) வியாக்கிரபாதரும் – ஆகிய இவ் விருவரும் கூட – [முருகா! உனது நடனம் (சிவனது திருக்கூத்தைவிட அதிக)] அருமை வாய்ந்தது என்று வியந்து கூறும்படி விதம் விதமான கூத்துக்களை ஆடிக் காட்டின பெருமாளே!

(ஆதி தோற்றமும் ஏற்றுவதொருநாளே!)

651.

(மச்சம்) மஞ்சம்—அலங்கரித்த கட்டில், மெச்சத் தக்க ஒரு பொறி (யந்திரம்), ரத்தம், பித்தம், மூத்திரம் — இவைகள் வைக்கப்பட்ட—பாய்ச்சப்பட்ட ஒரு – பாத்திரம்— அனுபோகம் (ஆக ஆக)—அனுபவித்தல் (ஆக ஆக)—

வலிகுன்றி அழியும் இடம் (இருப்பிடம்), உட்புறத்தில் புழுத்துப் போயுள்ள வாழ்க்கை, மண் இனத்தால் (மண் வகையில்) (ஆக்கப்பட்ட) ஒரு பொருள், இடிந்து விழுகின்ற பாறை;

(எய்ச்சு) எய்த்து—இளைத்து, (இளைச்சு) மெலிந்த பேய்க்கும், இளைத்து மெலிந்த நாய்க்கும், இளைத்து மெலிந்த ஈக்களுக்கும் உணவாகின்ற ஒரு பொருளை – இத்தகைய—

இந்த (கடத்தை) உடம்பை ஒழித்து அந்த சுத்த தேகத்தில் என்னைப் புகுத்தி இவ்வாறு (மோக்ஷம்) முத்திவீட்டை அருள்புரிக.

தம்மாட்டு அன்பு வைத்தவருக்குப் பொய்யாகிய அடையாளங்களை ஒழித்து மெய்யான அடையாளங்களைத் தந்து அவர்களை உனது அழகிய பாதங்களில் ஏற்றுக்கொள்ளும் புலியூரனே!

*பொக்க ணத்து †நீற்றை யிட்டொ ருத்த னுர்க்கு
புத்தி மெத்த காட்டு ‡புனவேடன் ;
பச்சி லைக்கும் வாய்க்கு ளெச்சி லுக்கும் வீக்கு
பைச்சி லைக்கு மாட்கொ ளரன்வாழ்வே-
பத்தி சித்தி காட்டி அத்தர் சித்த மீட்ட
பத்த ருக்கு வாய்த்த பெருமாளே. (௬௨)

---

* பொக்கணம்—ஒருவகை விபூதிப் பை. 'சுத்திய பொக்கணம்'—திருக்கோவையார்-242. 'நீறது பூசித் தக்கைகொள் பொக்கணம் இட்டுடனாக"—சம்பந்தர்-I-75-5.

† நீற்றையிட்ட ஒருத்தனுர்—சிவகோசரியார்.

‡ புனவேடன்—கண்ணப்ப நாயனுர்.

கண்ணப்பர் வரலாறு :—நாகனுர் என்னும் வேட ராஜனுடைய பிள்ளை திண்ணனுர். இவர் வேட்டையாடச் சென்றவர் காளத்தி மலைமேல் சிவபிரானது திருவுருவத்தைக் கண்டதும் அனலிடையிட்ட மெழுகுபோல் உருகி அவரைத் தழுவி மோந்து "இம்மலைத் தனியே நீரிங்கிருப்பதோ என்று நைந்தார்". தம்முடன் வந்த நாணனைப் பார்த்துப் "பச்சிலையும் பூவும் இட்டு நீரும் வார்த்தவர்" யார் என்று வினவினர். 'நாணன் ஒரு அந்தணன் இங்ஙனம் இக் கடவுளை நீராட்டிப் பூச்சூட்டினதை நான் பார்த்திருக்கிறேன்' என்றான். இதைக் கேட்டதும் தானும் அங்ஙனமே செய்ய விரும்பிப்—பன்றித் தசையைக் காய்ச்சிச் சுவைத்துப்பார்த்து சுவையுள்ளவையைப்பற்றி ஒரு தொன்னையில் நிவேதனத்துக்காக எடுத்துக்கொண்டு, அபிஷேகத்துக்கு வேண்டிய நீரைத் தமது வாயினில் அடக்கிக்கொண்டு, பூசைக்கு வேண்டிய மலரைத் தமது குடுமியில் துதையக்கொண்டு, ஒரு கையில் வில்லும் அம்பும் மற்றொரு கையில் தொன்னை இறைச்சியுமாக மலைமீதேறி இறைவன் மீது வாய் நீரை உமிழ்ந்து அபிஷேகம் செய்து, மலர்ப் பூசனை செய்து, இறைச்சியை நிவேதனம் செய்தார். இங்ஙனம் இவர் செய்து, இரவெலாம் காவல் காத்து வந்தார். வழக்கமாய் அங்குப் பூசனை செய்யும் அருந்தவ முனிவர் சிவகோசரியார் அங்கு வந்து இறைச்சி கிடப்பதைக் கண்டு "ஐயோ யாரது செய்தார்" என அழுது விழுந்தார். பின்பு இடத்தைச் சுத்தி செய்து பூசை செய்து போனவர்—"இறைவனே நீதான் இங்ஙனம் அபசாரம் செய்பவனை ஒழிக்க வேண்டும்" — என வேண்டினர். அவர் கனவில் இறைவன் தோன்றி—அப்படிப் பூசை செய்பவன் ஒரு வேடன் "அவனுடைய வடிவெல்லாம் நம் பக்கல் அன்பு ; அவனுடைய அறிவெல்லாம் நம்மை யறியும் அறிவு ; அவனுடைய செயலெல்லாம் நமக்கினியவாம்"—என மொழிந்து, "நாளை நீ ஒளித்திருந்து அவனது அன்பைக் காண்க" எனக் கூறி மறைந்தார். (தொடர்ச்சி பக்கம் 527) **

விபூதிப் பையிலிருக்கும் விபூதியை யிட்டு விளங்கின (ஒருத்தனுக்கு) ஒப்பற்ற சிவகோசரியார் என்னும் அந்தணர்க்கு (இறைவனுக்கு அன்பே பிரதானம் என்னும் உண்மை அறிவை நன்கு காட்டின (புனவேடன்) மலைக்கொல்லைக் காட்டு வேடனும் கண்ணப்பர் தந்த—

(பச்சிலைக்கும்) பச்சிலைப் பூஜைக்கும், (அவர்) (வாய்க்குள் எச்சிலுக்கும்) வாயில் இருந்து உமிழ்ந்த எச்சிலாம் அபிஷேகத்துக்கும், (வீக்கு) அவர் கட்டியிருந்த செவ்விய (சிலைக்கும்) வில்லுக்கும்—(அல்லது – அம்பறுத் தூணிப் பைக்கும், வில்லுக்கும்) உகந்து அவரை ஆட்கொண்டருளிய சிவனது செல்வக் குமரனே!

(பத்தி முறைமையுடன் (சித்தி) மோக்ஷப் பொருளைக் (காட்டி) உபதேசித்து (அத்தர்) தந்தையாம் சிவபிரானுடைய (சித்தம் மீட்ட) உள்ளத்தை (மீட்ட) மீள்வித்த – வசப்படுத்தின பெருமாளே! (அல்லது) தமது பத்தி—சித்தியான (முதிர்ந்து கூடின) நிலையைக் காட்டி இறைவனது திருவுள்ளத்தைத் தம் பாலாக்கியுள்ள, பக்தர்களுக்கு அருமையாய்க் கிடைத்துள்ள பெருமாளே! (மோக்ஷம் அருள்வாயே)

** அங்ஙனமே சிவகோசரியார் மறுநாள் மறைந்திருந்து பார்த்தனர். வழக்கம்போல் இறைச்சி நிவேதனத்துடன் திண்ணனார் வந்தனர். வந்ததும் இறைவன் கண்ணில் ரத்தம் ஒழுக இருப்பதைக் கண்டு "ஐயோ"—எனப் பதைத்து வீழ்ந்து, பதைபதைத்துப் பச்சிலை பலவற்றின் சாற்றினை மருந்தென்று அந்தக் கண்ணில் பிழிந்தார்; ரத்தம் நிற்காததைக் கண்டு "ஊனுக்கு ஊன் இடுக" என்னும் முறைப்படித் தமது கண்ணையே அம்பினால் பெயர்த்தெடுத்து இறைவனார் கண்ணில் அப்பினார். ரத்தப் பெருக்கு நின்றது. கண்ணப்பர் தோள்கள் கொட்டிக் கூத்தாடினார். அப்போது இறைவனுடைய மற்றைக் கண்ணில் ரத்தம் பாயக் கண்டார். இதற்கு நான் அஞ்சேன் என்று தமது மற்றைக் கண்ணையும் பெயர்த்தெடுத்து அப்ப நினைத்து இடம் தெரிய வேண்டி, இறைவனது திருக்கண்ணில் தமது இடது காலை ஊன்றி, கண்ணைப் பறிக்க அம்பை நாட்டினார் இறைவன் அச் செயல் கண்டு தரிக்காது—"நில்லு கண்ணப்ப, நில்லு கண்ணப்ப' என் அன்புடைத் தோன்றல் நில்லு கண்ணப்ப" என்று சிவலிங்கத்தினின்றும் தோன்றிய தமது கையால் தடுத்துக் கண்ணப்பருக்குச் சிவகதி அளித்தனர். இந்நிகழ்ச்சியைக்

(தொடர்ச்சி—பக்கம் 528 பார்க்க)

652. பரம்பொருளைச் சேர

தனன தந்தன தந்த தானன
தனன தந்தன தந்த தானன
தனன தந்தன தந்த தானன தந்ததான

*மதிய மண்குண மஞ்சு நால்முக
நகர முன்கலை †கங்கை நால்குண
மகர முன்சிக ‡ரங்கி மூணிடை தங்குகோண-

* மதி—மண்ணுக்கு உதவுவது :

"மண்ணில் ஒண் பைங்கூழ் வளர்ப்பது உன் இடத்து அம்மை வைத்திடும் சத்தியே காண்" மீனாட்சி பிள்ளை-அம்புலி 5 சந்திரன் ஸஸ்யாதிபதி (தானியாதிபதி) ஆதலின் பைங்கூழை வளர்ப்பதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

மண் குணம் அஞ்சு (ஐந்து) : அவைதாம் — சத்தம், பரிசம், உருவம், இரதம், கந்தம் ; (ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம்) கடினத்தைத் தெரிவிப்பதாகிய கடகட' சத்தமும் (ஒலியும்), தட்பமும் வெப்பமும் இல்லாத பரிச குணமும், வெண்மை முதற் பல நிறமும் (உருவமும்), அறுவகைச் சுவையும் (கந்தமும்), புடவி (பூமி)க்கு உண்டு : (சிவஞான பாடியம்-பக்கம் 261)

(மண்—நால்முகம்) — பிருதிவி மண்டலம் — நாற்கோணமாய் வியாபித்திருக்கும். "நாற்கோணம் பூமி" (உண்மை விளக்கம் 4) முன்கலை—கலைகளுள் முதற்கலையான 'நிவ்ருத்தி கலா ரூபமாய்' பிருதிவி வியாபிததிருக்கும். (கிரியா க்ரம ஜ்யோதி வியாக்யானம் பக்கம் 73) 'புடவி தத்துவத்தை அடக்கி நிற்பது நிவிர்த்திகலை' —சிவஞானபாடியம்-பக்கம்-292,

(527-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி.)

கண்ட சிவகோசரியார் பெரு வியப்பு அடைந்து கண்ணப்பரது அன்பையும் இறைவன் திருவருளையும் நினைந்து நினைந்து உருகினர்; இறைவனுக்கு அன்பே வேண்டுவது என்னும் உண்மையைக் கண்ணப்பரால் அறிந்தனர்.—என்பது வரலாறு. இவ் வரலாற்றின் விரிவைப் பெரிய புராணததிற் காண்க. "வாய் கலசமாக வழிபாடு செயும் வேடன் மலராகு நயனம் காய் கணையி னாலிடந் தீசனடி கூடுகா ளாததிமலையே" —சம்பந்தர் 3-69-4, திருப்புகழ் - 668, 1210-ம் பார்க்க.

652.

(மதியம்) சந்திரனது உதவியைக் கொள்ளும் (மண்ணின் குணம் அஞ்சு) மண்ணின் குணம ஐந்தாகும்; அது (அந்த மண்மண்டலம்) நால்முகம்—நாற்கோண வடிவினது); பஞ்சாட்சரத்தில் 'ந'கரத்தையும், ('ந' என்னும் எழுத்தையும்), பஞ்சகலைகளில் முன் கலையான *'நிவிர்த்தி கலையையும் கொண்டது'; கங்கை - நீர் (அப்பு மண்டலம்) நான்கு குணம் கொண்டது; இது பஞ்சாக்ஷரத்தில் "ம" என்னும் எழுத்தைக் குறிக்கும்; (முன்) அப்பு மண்டலத்துக்கு முன் உள்ள அக்கினி மண்டலம் பஞ்சாக்ஷரத்தில் "சி"—'சி'கரம் என்னும் எழுத்தைக் குறிக்கும்; (மூணிடை) தங்கு கோணம்—இந்த அக்கினி மண்டலம் மூன்று குணமும முக்கோணமும் கொண்டது;

நகரம்: 'நமசிவய' என்னும் ஐந்தெழுத்தில் "மண்" நகரம் ஆகும்; ஐந்தெழுத்தால் இறைவன் பிருதிவி ஆதிய ஐந்து பூதங்களை யும் படைத்தனன் ஆதலின், நமசிவாய என்னும் ஐநதெழுத்தும் பிருதிவி ஆதிய ஐந்து பூதங்களைப் படைத்ததாகும்,—"அஞ்செழுத் தாலைந்து பூதம் படைத்தனன்"—திருமந்திரம்-966 ஐம்பூதத்துக்கும் ஐந்தெழுதநுக்கும் உள்ள சம்பந்தமும் ஆருதார விளக்கமும் அநுபந்தத்திற் காண்க—பாடல் 220 பக்கம் 56-ம் காண்க.

† கங்கை: அப்பு மண்டலம் (நீர்)-நால்குணம்—அவைதாம்-சத்தம், பரிசம், உருவம், இரதம் புனலுக்கு ஒழுகுதலைத் தெரிவிப்ப தாகிய 'சளசள' ஒலியும், தட்பப் பரிசமும், வெண்மை நிறமும், உருவ மும்) தித்திப்புச் சுவையும் உண்டு (சிவஞான பாடியம்-பக்கம் 261)

மகரம்: நீரானது ஐந்தெழுத்தில் "ம" "ம'கரம்" ஆகும்,

‡ அங்கி: (தேயு மண்டலம்—தீ)ஐந்தெழுத்தில் "சி" 'சி'கரம்; இது மூன்று கோணமாய் விளங்கும்"; ("அனல் முக்கோணம்"—உண்மை விளக்கம்-4) முக்குணம் உடையது, அவைதாம்—சத்தம், பரிசம், உருவம்; தேயுவுக்கு எரிதலைத் தெரிவிப்பதாகிய 'தமதம' ஒலியும், வெப்பப் பரிசமும, ஒளி நிறமும் உண்டு (சிவஞான பாடியம்—பக்கம்-261)

---

* நிவிர்த்தி கலை-ஆன்மாக்களைப் பாசத்தினின்றும் விடுவிப்ப தாகிய கலை-ஏனைய நாலுகலைகள் பக்கம் 545 பார்க்க.

மதன முன்தரி சண்ட *மாருத
மிருகு ணம்பெறி லஞ்செ லோர்தெரு
வகர மிஞ்சிய கன்ப டா†கமொ ரொன்றுசேருஞ்;
கதிர டங்கிய அண்ட கோளகை
யகர நின்றிடும் ‡ரண்டு கால்மிசை
ககன மின்சுழி ரண்டு கால்பரி கந்துபாயுங்-
Xகருணை யிந்திரி யங்கள் சோதிய
அருண சந்திர மண்ட லீகரர்
கதிகொள் யந்திர ○விந்து நாதமோ டென்றுசேர்வேன்;

* மாருதம் (வாயு). இரு குணம் கொண்டது—அவைதாம்—'சத்தம் பரிசம்': வாயுவுக்கு ஊர்தலைத் தெரிவிப்பதாகிய 'கச கச' ஒலியும், தட்பமும் வெப்பமும் இல்லாத பரிசமும் உண்டு. (சிவஞான பாடியம் பக்கம் 261) "அஞ்செலோர் தெரு" என்பது வாயு (5+1) ஆறு கோணம் கொண்டது என்பதைக் குறிக்கும்-"ஆர்க்கும் அறுகோணம் கால் (வாயு)"—உண்மை விளக்கம் 4. ஐந்தெழுத்தில் வாயு "வ" கரம் ஆகும்.

† கம் (ஆகாயம்) ஒரு குணம் கொண்டது-அது தான் 'சத்தம்' இது 'நீர்த்தரங்கம் போலத் தாரையாய்த் தோன்றும்- எதிரொலி மாத்திரையே' ஆம்—[சிவஞான பாடியம் பக்கம் 261) ஐந்தெழுத்தில் ஆகாயம் "ய" ஆகும்: அண்ட கோளகை—என்றதால் 'வட்ட வடிவு' என்பது புலப்படும் "வட்டம் ஆகாயம்"-உண்மை விளக்கம் 4. மேற்சொன்ன பஞ்சபூத இலக்கணங்களைப் பின்வரும் பாடல்களிற் காண்க. "நாற்கோணம் பூமி; புனல் நண்ணுமதி யின்பாதி
ஏற்கும் அனல் முக்கோணம் எப்போதும்—ஆர்க்கும்
அறுகோணம் கால், வட்டம் ஆகாயம் ஆன்மா
உறுகாய மாமிவற்றால் உற்று"—உண்மை விளக்கம் 4.

"பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி
நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி
தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி
வளியிடை இரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி
வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி"—திருவாசகம்.
'மண்ணதனில் ஐந்தை மாநீரில் நான்கை வயங்கெரியில் மூன்றை
மாருதத் திரண்டை விண்ணதனில் ஒன்றை'—அப்பர் VI-60-3.

‡ "ரண்டு கால்பரி (குதிரை) கந்து பாயும்"; இரண்டு குதிரை—இடைகலை, பிங்கலை

"ஆரிய னல்லன் குதிரை இரண்டுள, வீசிப் பிடிக்கும் விரகறி வாரில்லை கூரிய நாதன் குருவின் அருள் பெற்றால், வாரிப் பிடிக்க வசப்படுந் தானே"—திருமந்திரம் 565. (தொடர்ச்சி பக்கம் 531)

(மதனம்) அழித்தல் வன்மையை (முன்தரி) தன் முன்னே - தன்னிடத்தே (தரி) கொண்டுள்ள, (சண்ட மாருதம்) பெருங்காற்று — அதாவது — வாயுமண்டலம் இரண்டு குணத்தைப் பெற்றதாய், (அஞ்செலோர்தெரு) அஞ்சு+எல்+ஓர்+தெரு—அல்லது அஞ்சு - செல் - ஓர் - தெரு) ஐந்துடன் சேர்கின்ற ஒன்று - அதாவது - ஆறு - தெரு—(கோணம் குறுந்தெரு) எல் அஞ்சு ஓர் தெரு — ஒளி பொருந்திய ஆறு கோணம்—வாயுமண்டலம் ஆறு கோண வடிவினது—"வ"கரம் - பஞ்சாக்ஷரத்தில் "வ" என்னும் எழுத்தைக் குறிக்கும்; மிஞ்சி — மிகுந்து, (அகன்பட) அகன்று பட்டுள்ள - விரிந்துள்ள, (கம்) ஆகாயம், ஓர்-ஒப்பற்ற, ஒன்று-ஒரு குணத்தைச் (சேரும்) கொண்டதாகும்;

(இந்த ஆகாய மண்டலம்) (கதிரடங்கிய) சூரிய சந்திரர் அடங்கி விளங்குவதான, (அண்டகோளகை) அண்ட உருண்டையாம் — எனவே — இம் மண்டலம் வட்ட வடிவினதாம்—இதைப் பஞ்சாக்ஷரத்தில் "ய" கரம்—"ய" என்னும் எழுத்து நின்று விளக்கும்; (ரண்டு கால்மிசை) - ரேசகம், பூரகம் என்னும் இரண்டு (கால்) வழி கொண்டு, (ககனம் மின் (அல்லது இன்) சுழி)—அண்டமாகிய ஒளி கொண்ட (சுழி) உச்சி — கபாலபரியந்தம், (ரண்டு கால்; பரி—கந்து பாயும்)—இடைகலை, பிங்கலை என்னும் (கால்) நடையுள்ள இரண்டு குதிரைகள் பாய்ந்து செல்வன ஆகும்); (அவை தமை வசப்படுத்த)

x கருணை இந்திரியங்கள் சோதிய—இந்திரியங்களின் ஒடுக்கத்தால் (கருணை) அருள்சோதி விளங்க, சூரிய மண்டலம், சந்திர மண்டலம், (அக்கினி மண்டலம்) ஆகிய மும்மண்டலங்களிற் பொருந்தியுள்ள மூர்த்திகள் (கதிகொள்) பிரசன்னமாகும் (யந்திர) மந்திர சக்தியால் (நான்) o(விந்துநாதமொடு) லிங்காகார சிவத்துடன் ஒன்று சேர்வேன்!

---

x 'கருணை இந்திரியங்கள் சோதிய' (கருணை-அருள்) "ஐந்தில் ஒடுங்கில் அருளுடை யாரே" திருமந்திரம் 2035

o 'விந்துநாதம்' — லிங்காகார சிவம் — 'விந்துவும் நாதமும் மேவும் இலிங்கமாம்'—திருப்புகழ் 100-பக்கம் 235 கீழ்க்குறிப்பு.

அதிர பம்பைகள் டங்கு டாடிக
முதிர அண்டமொ ரைந்து பேரிகை
டகுட டண்டட தொந்த தோதக என்றுதாளம்-

அதிக விஞ்சையர் தும்பரு நாரதரொ
டிதவி தம்பெறு சிந்து பாடிட
அமரர் துந்துமி சங்கு தாரைகள் பொங்கவுடு;

உதிர மண்டல மெங்கு மாயொளி
யெழ*கு மண்டியெ ழுந்து சூரரை
உயர்ந ரம்பொடெ லும்பு மாமுடி சிந்திவீழ-

உறுசி னங்கொடெ திர்ந்த சேவக
மழைபு குந்துய ரண்டம் வாழ்வுற
வுரக னும் †புலிகண்ட வூர்மகிழ் தம்பிரானே.(௬௫)

653. பிறவியை நோதல்

தனன தனதன தனன தனதன
தனன தனதன தனன தனதன
தத்தத் தத்தன தத்தத் தத்தன
தத்தத் தததன தத்தத் தத்தன
*** ***
தனதான

மருவு கடல்முகி லனைய குழல்மதி
வதன நுதல்சிலை பிறைய தெனும்விழி
மச்சப் பொற்கணை முக்குப் பொற்குமி
ழொப்பக் கத்தரி யொத்திட் டச்செவி
குமுத மலரித ழமுத மொழிநிரை
தரள மெனுநகை மிடறு கமுகென

---

* குமண்டி எழுந்து—பாட்டு 506, பக்கம், 152 கீழ்க்குறிப்பு, — —

† புலிகண்ட ஊர்—புலிக்கால் அண்ணல் வியாக்ரபாதரே தில்லை வனத்தில் இறைவனைக் கண்டு பணிந்தவர்; பின்பு அவருடன் பதஞ்சலியார் வந்து கூடினர். இவ்விருவருக்காகவே சிவபிரான் நடன தரிசனம் தந்தனர். 'வேண்டி நங்கூத்துக் காண வியாக்கிரபாத னென்னு மாண்டகு முநியும் தில்லை வனத்தினன்; அவனும் நீயும் தாண்டவங் காண்டிர்"—எனப் பதஞ்சலிக்கு இறைவன் அருள் புரிந்தார் (கோயிற் புராணம்-பதஞ்சலி 91.)

ஒலிக்கின்ற (பம்பைகள்) பறைகள் "டங்கு டாடிக" என்னும் பேரொலியை முற்றினவகையில் எழுப்ப, அண்டங்களில், (ஐந்து பேரிகை)—துந்துமி (தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரமபுக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, மிடற்றுக் கருவி) என்னும் ஐவகை வாத்தியங்களும் டகுட டண்டட தொந்த தோதக என ஒலிக்கத் தாளம்

மிக்கு - ஒலிக்க, (விஞ்சையர்) பதினெண்கணங்களுள் ஒருவராகிய வித்தியாதரர், தும்புரு, நாரதர் என்பவர்களுடன் இன்பகரமான . முறையில், சிந்து (இசைப்பாக்கள் ஒன்பது வகையுள் ஒன்று) என்னும் பா வகையைப்பாட, தேவர் துந்துமி(தேவபேரிகை), சங்கம், (தாரைகள்) நீண்ட ஊதுங் குழல்கள் (இவைகளின் ஒலி, ஊடு பொங்க – இடையே மேலெழுந்தொலிக்க—

ரத்தப் பெருக்கின் வட்டம் எங்குமாய் விளக்கம் தரும்படிக் (குமண்டி யெழுந்து) குதித்தெழுந்து (எதிர்த்து வந்த) சூரர்களை – அவர்தம் பெரிய நரம்புகளுடன் எலும்பும் பெரிய முடிகளும் சிதறுண்டு விழக்—

கொண்ட கோபத்துடனே – எதிர்த்துப் போர்புரிந்த) பராக்ரமசாலியே! மழைபெய்து உயர்ந்த இப் பூமியில் உள்ளோர் வாழ்வுறும்படி, பாம்புருவர் பதஞ்சலியும், புலியுருவர்—வியாக்ரபாதரும் (இறைவனது நடனத்தைத்) தரிசித்த ஊராகிய சிதம்பரத்தில் மகிழ்ந்திருக்கும் தம்பிரானே!

(விந்து நாதமொ டென்று சேர்வேன்)

653.

பொருந்திய கடல்,மேகம் இவைகளுக்கு ஒத்து கருமை நிறம் கொண்டது கூந்தல்; சந்திரனுக்கு ஒப்பு முகம்; நெற்றியானது வில், பிறை இவைகளுக்கு ஒப்பு; மதிக்கத் தக்க கண் ஆனது–(மச்சம்)மீன்,(பொற்கணை) அழகிய அம்பு இவைகளுக்கு ஒபபு; (மூக்கு)–மூக்கானது (பொற் குமிழ்) அழகிய குமிழம்பூவை ஒத்து நிற்கும்; கத்தரிக்கோலை ஒத்துள்ளது காது; குமுதமலர் போன்றது வாயிதழ்; அமுதம் போன்றது சொற்கள், வரிசையாய் அமைந்த முத்துப் போன்றது பல்: கழுத்து கமுகமரத்தை நிகர்க்கும் என

வைத்துப் பொற்புய பச்சைத் தட்டையொ
டொப்பிட் டுக்கம லக்கைப் பொற்றுகிர்
வகைய *விரலொடு கிளிகள் முகநக
மெனவு மிகலிய குவடு மிணையென
வட்டத் துத்திமு கிழ்ப்பச் †சக்கிரம்
வைத்துப் பொற்குட மொத்திட் டுத்திகழ் முலைமேவும்—
வடமு நிரைநிரை தரள பவளமொ
டசைய பழமர இலைவ யிறுமயி
ரற்பத் திக்கிணை பொற்புத் தொப்புளும்
அப்புக் குட்சுழி யொத்துப் பொற்கொடி
மதன னுருதுடி யிடையு மினலென
அரிய ‡கடிதட மமிர்த கழைரச
மட்டுப் பொற்கம லத்திற் சக்கிரி
துத்திப் பைக்கொரு மித்துப் பட்டுடை
மருவு தொடையிணை கதலி பரடுகொள்
கணையு Xமுழுவென கமட மெழுதிய
வட்டப் புத்தக மொத்துப் ०பொற்சர
ணத்திற் பிற்புற மெத்துத் தத்தைகள் மயில்போலே ;
தெருவில் முலைவிலை யுரைசெய் தவரவர்
மயல்கொ டணைவர மருள்செய் தொழில்கொடு
**தெட்டிப் பற்பல சொக்கிட் டுபபொருள்
பற்றிக் கட்டில ணைக்கொப் பிப்புணர்
திலத மழிபட விழிகள் சுழலிட
மலர்க ளணைகுழ லிடைகொள் துகில்பட
இத்தித் துப்பிதழ் வைத்துக் கைக்கொடு
கட்டிக் குத்துமு லைக்குட் கைப்பட
திரையி லமுதென கழையில் ரசமென
பலவில் சுளையென வுருக வுயர்மயல்
சிக்குப் பட்டுடல் கெட்டுச் சித்தமும்
வெட்கித் துக்கமு முற்றுக் கொக்கென நரைமேவிச்—

* "விரலுகிர்க்குக் கருதுங் கிளி மூக் கொப்பாமே" — (உசித சூடாமணி நிகண்டு). † 'வல்லுச் சக்கிரவாக மதன் மகுடம்'—ஷை
‡ 'தேன்கூ டரவ படம் செந்தாமரைப் பூ மதுக் குழாய்...... அமுதம் சருக்கரைக் கூடு'—ஷை X முரவு கணைக்காலுக் கிணங்கும் உவமை'—ஷை ० 'புறங்கால் கமடமும் பொத்தகமும்'—ஷை
** தெட்டி—வஞ்சித்து — "தெட்டிப் பொருள் பறித்த பாவம் —பண விடு தூது-340. தெட்டிகள்-வஞ்சிப்பவர்-திருப்புகழ் 840.

வைக்கப்படும்; அழகியபுயங்கள் பச்சை(தட்டை)மூங்கிலுக்கு ஒப்பிடப்படும்; தாமரையை நிகர்க்கும் கை; அழகியநகங்களை வகையாகக் கொண்ட விரல் (விரல் நகத்துக்குக்) கிளிகளின் (முகத்து) மூக்கு நகம் ஒப்பாகும்; (இகலிய) ஒத்து நிற்கும் மலை இரண்டுபோல, வட்டமாய், வரித் தேமல் கொண்டு விளங்குவதாய், சக்கிரவாகப் புள் போன்றதாய், பொன் குடம் போன்று விளங்கும் கொங்கைகள் தம்மேல் உள்ள—

மாலைகளாய் வரிசை வரிசையாக முத்துடனும் பவளத்துடனும் அசைய, (பழுமர இலை) ஆலிலை போன்ற வயிறு, வயிற்று உரோமம்(அல் பத்திக்கு இணை) இருளின் வரிசைக்கு ஒப்பு; அழகிய கொப்பூழ் (தொப்புள்) நீரில் உள்ள சுழி (மொக்குளுக்கு) ஒப்பாகும்; அழகிய கொடி போன்றதும்; மன்மதனது உருவம் போலக் கண்ணுக்குப் புலப்படாத நுண்மை கொண்டதும், (துடி) உடுக்கை போன்றதுமான இடை மின்னலுக்கு ஒப்பாகவும், அருமை வாய்ந்த அல்குல் அமுதச்சுவை, கரும்பின் ரசம், தேன் கொண்ட (கூடு), அழகிய கமலம், (சக்கிரி) பாம்பின் பொறிகொண்ட படம் இவைகளுக்கு நிகராகும்; பட்டாடை பூண்டுள்ள தொடைகள் இரண்டும் வாழைக்கு ஒப்பாம்; பரடு கொண்ட கணைக்கால் முழவு வாத்தியம், ஒக்கும்; ஆமை, எழுதி நிறைந்த வட்டவடிவுள்ள (ஓலைப்) புத்தகம் போன்று இருக்கும் புறங்கால். இத்தகைய இலக்கணங்கள் நிரம்பிய பொதுமகளிர்—கிளிகள் போலவும் மயில்போலவும்

தெருவில் நின்று தங்கள் கொங்கைக்கு விலை பேசி அவரவர் காமமயக்கொடு அணையும்படி மயக்கும் தொழிலைச் செய்து, (தெட்டி) வஞ்சித்துப், பல பல விதமான சொக்கு மருந்துகளை உணவிலூட்டி, பொருளைக் கவர்ந்து, கட்டிலில் அணைதற்குச் சம்மதித்துப் புணர்ச்சிக்கு உட்பட, நெற்றிப் பொட்டு அழிந்துபோக, கண்கள் சுழல, மலர்கள் பொருந்தியுள்ள கூந்தலும், இடையில் உள்ள புடைவையும் குலைந்து கலையத் (திததி) அனுபவித்து, (துப்பு) பவளம் போன்ற (இதழ்) வாயிதழ (வைத்து) (ஊறலைத்) தந்து, கை கொண்டு அணைத்து, (குத்துமுலைக்குள) திரண்டுள்ள கொங்கைகளைக் கையிற் பற்றிக், கடலினின்று அமுதம் கடைந்தெடுத்தது போலவும், கரும்பினின்றும் சாறு எடுப்பதுபோலவும், பலாப்பழத்தி னின்றும் சுளைகள் எடுப்பதுபோலவும் உருக, மெத்த காமமயக்கில் அகப்பட்டு, அதனால் உடல் நலம் கெட்டு, உள்ளமும் நாணம் உற்று (வெட்கம் அடைந்து) துயரமும் நிரம்ப அடைந்து, கொக்குப்போல (நரைமேவி) மயிர் வெளுத்து—

செவியொ டொளிர்விழி மறைய மலசல
மொழுக பலவுரை குழற தடிகொடு
தெத்திப் பித்தமு முற்றித் தற்செய
லறுச் சிச்சியெ னத்துக் கப்பட
சிலர்கள் முதுவுடல் வினவு பொழுதினி
லுவரி நிறமுடை நமனு முயிர்கொள
செப்பற் றுப்*பிண மொப்பித் துப்பெய
ரிட்டுப் பொற்பறை கொட்டச் செப்பிடு
செனன மிதுவென அழுது முகமிசை
அறைய அணைபவ ரெடென சுடலையில்
சிற்றிக் குக்கிரை யிட்டிட் டிப்படி
நித்தத் துக்கமெ டுத்திட் டுச்சட முழல்வேனோ ;
†குருவி னுருவென அருள்செய் துறையினில்
குதிரை கொளவரு நிறைத வசிதலை
கொற்றப் பொற்பதம் வைத்திட் டற்புத
மெற்றிப் பொற்பொரு ளிட்டுக் கைக்கொளு
முதல்வ ரிளகலை மதிய மடைசடை
அருண் வுழைமழு மருவு திருபுயர்
கொட்டத் துப்‡புரர் கெட்டுப் பொட்டெழ
விட்டத் திக்கணை நக்கர்க் கற்புத
குமர னெனXவிரு தொலியு முரசொடு
வளையு மெழுகட லதிர முழவொடு
கொட்டத் துட்டரை வெட்டித் தட்கட
லொப்பத் திக்கும டுத்துத் தத்திட் அமர்மேவிக்—

---

* 'தொட்டுத தடவித் துடிப்பொன்றுங் காணாது பெட்டப் பிணமென்று பேரிட்டு'-க்ஷேத்திரத் திருவெண்பா 11ஆம் திருமுறை.

† மாணிக்கவாசகர் வரலாறு :
—பாடல்-439, பக்கம் 601 கீழ்க்குறிப்பு,

‡ புரர்—திரிபுர வரலாறு :
—பாட்டு-285, பக்கம்,206 கீழ்க்குறிப்பு.

X நக்கர்க் கற்புத குமரனென விருதொலி :
மூவர்கள் முதல்வன் வந்தான் முக்கணான் குமரன் வந்தான்
மேவலர் மடங்கல் வந்தான் வேற்படை வீரன் வந்தான்
ஏவருந் தெரிதல் தேற்றா திருந்திடும் ஒருவன் வந்தான்
தேவர்கள் தேவன் வந்தான் என்றன சின்னம் எல்லாம்."
—கந்த புராணம்-4-12-303

காதும், விளங்கியிருந்த கண்ணும், தத்தம் தொழில் மறைவுபட (செவிடும் குருடுமாகி), மலமும் ஜலமும் ஒழுக, பல பேச்சுக்களும் குழற, தடிகொண்டு இடறுண்டு நடக்க, பித்தம் முதிர்வு அடைந்து, தன்னுடைய செயல்கள் எல்லாம் ஒழிந்து, (கண்டவர்கள்) சீ சீ என்று இகழ்ந்து வருந்த, சிலர் (மூப்புண்ட உடல் நிலையைப் பற்றி) விசாரிக்க — அத்தகைய காலத்தில் — (உவரிநிறம்) கடல்போன்ற கரியநிறம் கொண்ட யமனும் உயிரைக் கொண்டுபோக, செப்பு அற்று (பேச்சு அடங்கி), (பிணம் ஒப்பித்துப் பெயரிட்டு) (பிணம என்று) தீர்மானித்துப் பிணம் என்று பேர் வைத்து, பொலிவுள்ள கணப் பறைகள் கொட்டச், சொல்லப்படும் பிறப்பின் அழகு இதுதான் என்று கூறி அழுது, முகத்தில் அறைந்துகொண்டு, அங்குக் கூடியுள்ளவர்கள் 'எடுங்கள்' என்று கூறச் சுடுகாட்டில் (சிற்றிக்கு) சில் தீக்கு – சிலவாய நெருப்புக்கு இரையாக (உடலை) இட்டிட்டு — போட்டு, இவ் வண்ணம் என்றும் அழியாததான (நீங்காததான) துக்கநிலையைப் பூண்டு உடலெடுத்துச் சுழற்சி உறுவேனே!

குருமூர்த்தியாய்த் தோன்றி அருள் பாலித்த திருப்பெருந்துறை என்னும் தலத்தில், குதிரை வாங்குவதற்காக வந்த நிறை செல்வத் தவத்தினரான (மாணிக்கவாசகரின்) தலையில் வீரம் வாய்ந்த அழகிய தமது திருவடியைச் சூட்டி, அற்புத கோலத்தை வெளிப்படுத்தி, அதனால் அவர் மனத்தைத் தாக்கி இளகச் செய்து — பொலிவுள்ள (ஞானப்) பொருளை அவருக்கு (இட்டு) தந்து உபதேசித்து அவரைக் கைக்கொண்ட — தம் வசப்படுத்தின — ஆண்டு கொண்டருளிய முதல்வர் — இளம்பிறை நிலவு அடைந்துள்ள சடையினர்; சிவந்த மானையும் மழுவையும், கொண்ட அழகிய புயத்தினர் —, (கொட்டத்து) இறுமாப்பும் சேட்டையும் செய்துவந்த (புரர்) முப்புரத்தினர் கேடுற்று அழியும்படி (விட்ட) அழியும்படிச் செய்த (திக்குஅணை) நக்கர்க்கு திகம்பரராகிய சிவபிரானுக்கு அற்புத குமாரன் என்று (விருதொலியும்), பெருமையை எடுத்து ஒலிக்கும முரச வாத்தியமும், சங்கமும் — ஏழுகடல் போல (அதிர முழவொடு) முழவு வாத்தியத்துடன் சேர்ந்து பேரொலி எழுப்பச் சேஷ்டை மிக்க துஷ்டர்களாகிய அசுரர்களைச் சங்கரித்துத் (தண்) குளிர்ந்த கடல் போலவே • பல திக்குகளிலும் (அவ் வசுரர்கள்) நிறைந்து பரக்கும்படிப் போருக்கு எழுந்து—

குருகு கொடிசிலை குடைகள் மிடைபட
மலைகள் பொடிபட வுடுக ளுதிரிட
கொத்திச் சக்கிரி பற்றப் பொற்பரி
ஏட்டுத் திக்குமெ டுத்திட் டுக்குரல்
குமர குருபர குமர குருபர
குமர குருபர எனவொ தமரர்கள்
கொட்பப் புட்பமி றைத்துப் பொற்சர
ணத்திற் கைச்சிரம் வைத்துக் *குப்பிட
குலவு நரிசிறை கழுகு கொடிபல
கருட னட்மிட் குருதி பருகிட்
கொற்றப் பத்திர மிட்டுப் பொற்கக
னத்தைச் சித்தமி ரக்ஷித் துக்கொளு மயில்வீரா;
†சிரமொ டிரணிய னுடல்கி ழி‡யவொரு
பொழுதி னுகிர்கொடு அரியெ னடமிடு
சிற்பர்த் திட்பதம் வைத்துச் சக்கிர
வர்த்திக் குச்சிறை யிட்டுச் Xசுக்கிரன்
அரிய விழிகெட இருப தமுமுல
கடைய நெடியவர் திருவு மழகியர்
தெற்குத் திக்கில ரக்கர்க் குச்சின
முற்றுப் பொற்றசர் தற்குப் புத்திர
செயமு மனவலி சிலைகை கொடுகர
மிருப துடைகிரி சிரமொர் பதும்விழ
திக்கெட் டைக்கக னத்தர்க் குக்கொடு
பச்சைப் பொற்புய லுக்குச் சித்திர மருகோனே—

---

* குப்பிட—கும்பிட

† இரணியன் வதம்—பாடல் 327-1—பக்கம்-317 கீழ்க்குறிப்பு.

‡ அந்தி வேளையில் சங்கரித்தது —

"அந்தியில், அவன் பொற்கோயில் வாயலில், மணிக்கவான் மேல், வயிரவாள் உகிரில், பிளந்து . தேவர்கள் இடுக்கண் தீர்த்தான்"
—கம்பராமாயணம்-இரணியன் வதை 153,

X திருமால் மாவலியிடம் மூவடி மண் யாசித்தபொழுது (பாடல் 268, பக்கம்-166 கீழ்க்குறிப்பு) சுக்கிரன் தத்த நீர் வார்க்கும் கமண்டலத்தின் துவாரத்திற் புகுந்து நீர் விழாமல் தடுக்க, வாமனர் அதை உணர்ந்து அந்தத் தடையை நீக்கத் தருப்பையால் துவாரத்திற் குத்திச் சுக்கிரனது கண்களில் ஒன்றைக் குருடாக்கினர்; சுக்கிரனும் அஞ்சி விலக, மாவலி நீர் வார்த்து மூவடி மண்ணைத் தத்தம் செய்தனன்.

(குருகுகொடி) கோழிக் கொடிகளும், (சிலை) ஒலி பொருந்திய, குடைகளும் நெருங்கிடவும், மலைகள் பொடிபடவும், நக்ஷத்திரங்கள் உதிர்ந்து விழவும், (கொத்திச் சக்கிரி பற்றப் பொற்பரி) பொற்பரி சக்கிரி கொத்திப் பற்ற — (உன்னுடைய) அழகிய குதிரையாம் மயிலானது (அஷ்ட) நாகங்களையும் கொத்திப் பிடிக்க— எட்டுத் திக்கில் இருந்தவர்களும் (குரல் எடுத்திட்டு) குரல் எடுத்திட — ஒலமிட, குமர குருபர! குமர குருபர! குமர குருபர! எனத் துதித்து நிற்கும் தேவர்கள் (கொட்ப) உன்னைச் சூழ்ந்து மலர்களை இறைத்து உனது அழகிய திருவடிகளில் தமது கைகளையும் முடிகளையும் வைத்துக் கும்பிட, (அல்லது திருவடிகளைச் சிரமேற் கை கூப்பித் தொழ,) மகிழ்ந்து ஓடிவரும் நரிகளும், சிறையுள்ள கழுகுகளும், காக்கை பலவும, கருடனும நடித்துக் கூத்தாட, ரத்தங்களைப் பருக, (கொற்றப் பத்திரம் இட்டு) உனது வீர வாளைப்பிரயோகித்து, அழகிய தேவருலகை மனம்வைத்து (ரக்ஷித்துக்கொளும்) காப்பாற்றித் தந்த மயில் வீரனே!

(சிரமொடிரணியனுடல் கிழிய) இரணியன் சிரமொடு உடல் கிழிய—இரணியனுடைய தலையும் உடலும் கிழிய, (ஒரு பொழுதின்) ஒப்பற்ற அந்திப்பொழுதில், தமது நகத்தைக்கொண்டு (அரி) அரிந்து...சிற்பர் (தொழிற்றிறம் வாய்ந்தவர்), எனடமிடு சிற்பர் (எல் நடம் இடு சிற்பர்)— ஒளிகொண்ட (அல்லது அந்திவேளையில்) நடனத்தைப் புரிந்த தொழிற்றிறம வாய்ந்தவர், (திண்பதம) திண்ணிய— வலிய தமது திருவடியை வைதது (மகாபலிச்) சக்கரவர்த்தியைப் (பாதளத்திற்) சிறை வைத்துச், சுக்கிரனுடைய அருமையான கண் கெட்டுப்போக, இரண்டு திருவடிகளால் உலகம் முழுமையும் அளக்கும்படி நீண்டவர், (அழகிய திருவினர்) அழகிய லக்ஷ்மியை உடையவர், தெற்குத் திக்கிலே இருந்த (ராவணுதி) அரக்கர்களமேல் கோபம் மிகுந்து, அழகிய தசரதச் சக்கரவர்த்திக்குப் புத்திரராய், வெற்றியையும் மனேதிடத்தையும் (கோதண்டம என்னும்) வில்லையும, கைக்கொண்டு, கைகள் இருபது கொண்ட (ராவணனுடைய) தலை ஒருபத்தும் அற்றுவிழ, எட்டுத் திக்கையும் தேவர்களுக்குக் (காத்துக்) கொடுத்த பச்சைநிறம் கொண்ட அழகிய மேகவண்ணனும் திருமாலுக்குச் சிறந்த மருமகனே!

திலத மதிமுக அழகி மரகத
வடிவி பரிபுர நடனி *மலர்பத
†சித்தர்க் குக்‡குறி வைத்திட் டத்தன
முத்தப் பொற்கிரி யொத்தச் சித்திர
சிவைகொள் xதிருசர சுவதி0வெகுவித
சொருபி **முதுவிய கிழவி யியல்கொடு
††செட்டிக் குச்சுக முற்றத் தத்துவ
சித்திற் சிற்பதம வைத்தக் கற்புறு
திரையி லமுதெ னமொழிசெய் கவுரியி
னரிய மகனென புகழ்பு லிநகரில்
செப்புப் பொற்றன முற்றப் பொற்குற
தத்தைக் குப்புள கித்திட் டொப்பிய பெருமாளே.(சுச)

---

* மலர் பதம்— 'மலர்மிசை ஏகினான்' என வரும் திருக் குறளுக்குப் (3) பரிமேலழகர் "அன்பால் நினைவாரது உள்ளக் கமலத்தின் கண் அவர் நினைந்த வடிவொடு விரைந்து சேறலின்" என எழுதியுள்ள உரை ஈண்டு கவனிக்கற்பாலது அடியார்க ளுடைய குவிந்த உள்ளக் கமலத்தை மலர்த்தும் பதம் எனவும் பொருள் காண்பர். † சித்தர்...பாட்டு 355 பக்கம் 398 ; பாட்டு 582 - பக்கம் 330 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

‡ குறிவைத்திட்ட தனம்—இது காமாக்ஷியின் முலைத்தழும்பை ஏகாம்பரநாதர் பெற்ற வரலாற்றைக் குறிக்கும். பாடல் 463 பக்கம் 44 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க. தேவியின் வளைத்தழும்பையும் கொங்கைத் தழும்பையும் இறைவன் பெற்றதை — "மணிமுலைக் குவட்டிளோடு வளைக்கையால் நெருக்கிப் புல்லித், தணிவருங் காதல் விம்மக் காதலி தழுவ லோடும், திணியிருள் அறுக்குஞ் சோதித் திருவுருக் குழைந்து காட்டி, அணிவளைந் தழும்பினோடு முலைச்சுவ டணிந்தார் ஐயர்"; "கற்றவர் உணர்வையும் கடந்த பேரொளி** தேவி வால்வளைப் பொற்றழும்பொடு முலைச் சுவடு பூண்டதே" —காஞ்சிப்புராணம்-தழுவக் 380-381 "சுரிகுழல் மடந்தை துணை முலைக் கண்கள் தோய் சுவடு".. திருவாசகம் அருட்பத்து. "கொழும் பவளச் செங்கனிவாய்க் காமக்கோட்டி கொங்கையிணை அமர் பொருது கோலங்கொண்ட தழும்புளவே" . அப்பர்-6—4 10

x திரு, சரசுவதி கோள்...சொருபி:- திருவைத், தவளச் சததள முளரியின் வனிதையை உதவு கடைக்கண் மடப்பிடியே" ...மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்...முத்த-10.

"அம்பிகை வலக்கண்ணிற் திருமகள், இடக்கண்ணில் கலைமகள் :—' திருமகள் வலக்கண் வாக்கின் சேயிழை யிடக்கண் ஞானப் பெருமகள் நுதற்கணுகப் பெற்று வான் செல்வங் கல்வி, அருமை வீடளிப்பாள் ... திருவிளை ...19-2. (தொடர்ச்சி பக்கம்-541.)

பொட்டணிந்ததும், சந்திரனுக்கு நிகரானதுமான முகத்தைக் கொண்ட அழகி, மரகத (பச்சை) நிறத்தை உடையவள், (பரிபுரம்) சிலம்பணிந்து நடனம் புரிபவள், (மலர்பத சித்தர்) அடியார்களுடைய உள்ளத்தே மலர்கின்ற திருவடியை உடைய சித்த மூர்த்தியாகிய சிவபெருமானுக்குக் (குறிவைத்திட்ட) சுவட்டுக் குறி (வைத்திட்ட) வைத்த தனம் கொங்கைகள்—முத்துமாலை அணிந்துள்ள (பொன்கிரி) — பொன்மலை போன்ற கொங்கைகள்—இணைந்துள்ள (சித்திரச் சிவை) அழகிய சிவாம்பிகை, (கொள் திரு சரசுவதி வெகுவித சொருபி) திரு, சரசுவதி கொள் வெகுவித சொருபி- இலக்குமியையும் சரஸ்வதியையும் தனது (இரு கண்களாகக்) கொண்டு பலவிதமான உருவத்தைக்கொண்டவள், **முதுவியகிழவி- பழையவளினும் பழையவள் (மிகப் பழைய கிழவி), முறைமையாக,(செட்டிக்கு) (வளையல்விற்ற) ††செட்டியாகிய சொக்கேசருக்கு (சிவனுக்கு)-(சுகம் முற்ற) சுகம் நிரம்ப, தத்துவ சித்தில்—தத்துவ அறிவு முறையில், (சிற்பதம்) தனது ஞான பாதத்தைத் - திருவடியை வைத்த — சூட்டின (கவுரி), கற்புறு கவுரி - கற்பு உள்ள கவுரி, கடலிற் பிறந்த அமுதுபோன்ற இனிய சொற்களைப் பேசும் கவுரி - அத்தகைய (கவுரியின்) உமையின் அருமைப் பிள்ளையென விளங்கிப் புகழ் நிறைந்த புலியூரில், (செப்பு) சிமிழ் அல்லது கரகம் போன்ற பொலிவுள்ள கொங்கை திரண்டுள்ள அந்த அழகிய குறக்கிளி (வள்ளியின்) பொருட்டு புளகாங்கிதம் கொண்டு (ஒப்பிய) உன்னை அவ் வள்ளிக்கு ஒப்புக்கொடுத்து வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(துக்கம் எடுத்திட்டுச் சடம் உழல்வேனே)

காமாட்சி—கா—சரஸ்வதி; மா—இலக்குமி—அட்சி—கண் "கா எனப் பெயரிய கலைமகளை, முந்தை ஞான்று கண்ணெனப் புரந்தாய், மா எனப் பெயருடைய மற்றெனையும் மலர்ந்தநின் விழிபோற் புரந்தருளி **காமக் கண்ணியாம் பெயரெய்தலை என்னுப், பூ எனப் பயில் அணைமிசைக் கிழத்தி போற்றிசைத்தலும் —காஞ்சிபுரா—வீராட்ட 45. ○ "ஒன்றே பல உருவே அருவே, என் உமையவளே".. அபிராமி. அந்தாதி.. 30.

** "இவள் எங்கள் சங்கரனார் மனை மங்கலமாம், அவளே அவர் தமக் கன்னையும் ஆயினள் ஆகையினால், இவளே கடவுளர் யாவர்க்கும் மேலை இறைவியுமாம்" அபிராமி அந்தாதி—44

(தொடர்ச்சி பக்கம் 542 பார்க்க)

653-I. மனதுக்குப் புத்தி கூறல்

தனனு தனத்ததன தன்னு தனத்ததன
தனனு தனத்ததன தனதானு

மனமே உனக்குறுதி புகல்வே னெனக் கருகில்
வருவா யுரைத்தமொழி தவருதே-
மயில்வாக னக்கடவுள் அடியார் தமக்கரசு
மனமாயை யற்றசுக மதிபாலன்;
*நினைவே துனக்†கமரர் சிவலோக ‡மிட்டுமல
நிலைவே றறுக்கவல பிரகாசன்-
xநிதிகா நமக்குறுதி அவரே பரப்பிரம
oநிழலாளி யைத்தொழுது வருவாயே;
**இனமோ தொருத்தி††ருபி நலமேர் மறைக்கரிய
இளையோ ளொரொப்புமிலி நிருவாணி-
எனையீ னெடுத்தபுகழ் கலியாணி பக்கமுறை
யிதழ்வேணி யப்பனுடை குருநாதா;

---

* நினைவு—வருத்தம்—''எய்துவ தெல்லாம் நெறிமையிற் கூற நினைவின் அகன்றாள்'' சிந்தாமணி-333.

† அமரர் லோகம் கிடைப்பது ... ''ஞானசம்பந்தன் தமிழ் வல்லார்க் கடையா வினைகள் அமரலோகம் ஆள்வாரே'' ...சம்பந்தர் 2-61-11.

சிவலோகம் கிடைப்பது — ''சம்பந்தன்...தமிழ் வல்லார் சிவலோகஞ் சேர்வாரே'' 1 60-11. ‡ இட்டு...அளித்து.

x சங்கநிதி, பதுமநிதி, கற்பகக்கா அவர் நமக்கு; ''நிதியே நித்தியமே''...திருப்புகழ் 927. o நிழல்—நீதி (பிங்கலம்)

** இனம்.. சுற்றம் ''சுற்றம் நீ பிரானும் நீ'' ... சம்பந்தர் —3-52-3. ''ஊர் பெற்றதாய் சுற்றமா யுற்றதாள்'' திருப்புகழ் 1036.

†† ருபி அழகு உருவம் உடையவள்.

(541ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி.)

†† செட்டி—வளையல் விற்ற செட்டி—சிவபிரான் வளையல் விற்ற திருவிளையாடல்—பாடல் 612 பக்கம் 421 கீழ்க்குறிப்பு:

செட்டிக்கு—சுகமுற்ற—பதம் வைத்த கவுரி.

''சிவபிரான் மகுட கோடீரத்தடிச் சுவடு அழுத்தியிடு மாரகதக் கொம்பு''—மீனுட்சிப்பிள்ளைத்-வருகை-5

''சடையோன் அருந்திய நஞ்சு அமுதாகிய அம்பிகை''
—அபிராமி அந்தாதி 5

''சிவம் சத்திதன்னை யீன்றும் சத்திதான் சிவத்தை யீன்றும்'
—சித்தியார்-சுபக்க-167

653-I.

மனமே! உனக்கு உறுதி தரக்கூடிய மொழிகளைச் சொல்லுவேன்; என்னுடைய சமீபத்தில் வா! நான் சொல்லும் சொற்படி தவறுமல் நடப்பாயாக!

மயில்வாகனம் ஏறும் தெய்வம்; அடியவர்களுக்கெல்லாம் அரசர்; மனம் மாயை என்பன இல்லாத (அல்லது மன மயக்கம் இல்லாத) சுக சொரூப அறிவுள்ள குழந்தை;

(நினைவேது உனக்கு) வருத்தம் ஏது உனக்கு, அல்லது—உன் நினைவுக்கு (ஏது) காரணமாயிருப்பவன், —அல்லது உன் எண்ணம் எதுவோ அதையும், அமரர் லோகம் சிவலோகம் — வானோர் உலகு, சிவலோகம் இவைதமையும் அளித்து, (மலம்) (ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும்) மும் மலங்களின் நிலைத்துள்ள வேர்களை அறுக்க வல்ல ஒளியோன்—

சங்கநிதி, பதுமநிதி (அனையவன்), கற்பகக்கா (அனையவன்); நமக்கு உறுதி (நிலைப் பொருள்) அவனே; (பரப்பிரமம்)—முழுமுதற் கடவுள் அவனே; (நிழலாளி) நீதிமான்; (அத்தகைய பெருமானை நீ) வழிபட்டு வருவாயாக.

(இனம் ஓது ஒருத்தி) (நமது உண்மைச் சுற்றம்) என்று சொல்லக்கூடிய ஒருத்தி (ஒப்பற்றவள்), அழகு உருவம் உடையவள், நலமும், அழகும், கொண்ட வேதங்களுக்கு எட்டாத (என்றும்) இளையவள், ஒரு விதத்திலும் ஒப்பில்லாதவள், (உடையற்றவள்) திகம்பரி—

என்னைப் பெற்றெடுத்த [ஞானக் குழந்தையாய் காத்தருளிய] புகழ் நிறைந்த கலியாணி — அத்தகைய தேவியின் பக்கத்தில் உறைகின்ற [தேவியைப் பாகமாக் கொண்ட] கொன்றை யணிந்த அப்பனுடைய சிவபிரானுடைய குருமூர்த்தியே!

*முனவோர் துதித்து மலர் †மழைபோ லிறைத்துவர
முதுசூ ரரைத்தலை கொள் முருகோனே!
மொழிபாகு முத்துநகை மயிலாள் தன்குருகு
முருகா ‡தமிழ்ப்புலியூர் பெருமாளே! (கூசு-I)

654. ஞானம் பெற

தத்த தானன தத்தன தானன
தத்த தானன தத்தன தானன
தத்த தானன தத்தன தானன தனதான

மூத்த மோகன தத்தைதயி ஞர்குர
லொத்த வாயித சர்க்கரை யார்நகை
முத்து வாரணி பொற்குவ டார்முலை விலைமாதர்-
xமொக்கை போக oசெ குத்திடு வார்பொருள்
பற்றி வேறும மைத்திடு வார்சிலர்
**முச்ச லீலிகை சொக்கிடு வாரிடர் கலிசூழச்;
††சித்தி லாடஅ மைத்திடு வார்கவ
டுற்ற மாதர்வ லைப்புகு நாயெனை
‡‡சித்தி ஞானம்வெ ளிப்பட வேxxசுடர் மடமீதே-

* மூவரும் துதித்தல்— 'சிலைமகள் நாயன் கலைமகள் நாயன் திருமகள் நாயன் தொழும் வேலா'—திருப்புகழ் 261.

† பூமாரி பெய்து வந்தது—பாட்டு 645 பக்கம் 510 கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க.

‡ தமிழ்ப் புலியூர்—பன்னிரு திருமுறை ஆசிரியர்களாலும் தமிழ்ப் பாக்களாற் பரவப்பட்ட தலம்...புலியூராதலின் தமிழ்ப் புலியூர் என்றார்.

x மொக்கை...வெட்கம்

o செகுத்தல்...அழித்தல்.

** முச் சலீலிகை சொக்கு . வாய்நீர், சிறுநீர், நாதநீர் ஆகிய மூன்று நீரின் சம்பந்தமான சொக்குமருந்து : சலிலம் ... நீர் [பாடல் 230 பக்கம் 74]

†† சித்து ..மாயவித்தை.

‡‡ சித்தி ... அஷ்டமாசித்திகள் ... பாடல் 296-பக்கம் 236 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

xx சுடர் மாடம்—நந்தி ஒளி காணும் லலாட்ஸ்தானம்; நந்தி ஒளி—பாடல் 439 உரைக் குறிப்பு. (பக்கம் 603)

[முனவோர்] முன்னவர்களான — அயன் — அரி — ருத்திரன்—என்னும் மூவர்களும் துதித்து, மலர்களை மழைபோல இறைத்து—மலர் மாரி பெய்துவர, பழைமை வாய்ந்த சூரனுதியோரின் தலைகளைக் கொய்தறுத்த முருகனே!

மொழிகள் சர்க்கரைபோலவும், [நகை முத்து] பற்கள் முத்துப் போலவும், கொண்ட மயில் அனைய சாயலாளான வளளியின் பொருட்டு மனம் உருகுகின்ற முருகனே! தமிழ் விளங்கும் புலியூர்ப் பெருமாளே!

(மனமே! தொழுது வருவாயே)

654.

மூத்தம் தந்து (மோகனம்) காம மயக்கத்தைத் தருகின்ற கிளி போன்றவர்கள்; கிளியின் குரல் கொண்ட வாயில் நின்றும் இனிய சர்க்கரை போன்ற மொழியினர்; பற்கள முத்துப்போன்றவர்; ரவிக்கை அணிந்த அழகிய மலைபோனற கொங்கைகளை உடைய விலைமாதர்கள—

(மொகமை) மதிப்பை இழக்கும்படி (அல்லது) வெட்கமே-நாணமே தொலையுமபடி அழிபபவர்கள, பொருள பற்றி — பொருள்காரணமாக வேறு (ஆடவர்களையும்) அழைப்பவர்கள்; சிலர்–வாய் நீர், சிறு நீர், நாத நீர் ஆகிய மூன்று நீர்கள் சம்பந்தப்பட்ட சொக்கு மருந்தை உண்ணத் தருபவர்கள்; (இடரும்) துன்பமும் (கலியும) தரித்திரமும் தொடர—

மாயவித்தைகளாடி அழைப்பவர்கள், (கவடு) வஞ்சனை கொண்ட மாதர்கள—அத்தகையரது வலையிற் புகுகின்ற அடியேனுக்கு அஷ்டமாசித்திகளும், ஞானமும தோனறு மாறு, நந்தி ஒளி காணப்படும் லலாட ஸதானத்தே—

(529-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி)

பிரதிட்டாகலை: ஆன்மாவை முத்தியில் உய்ப்பது. வித்யா கலை: பந்த நிலை நீங்கிய ஆன்மாக்களுக்கு அனுபவ ஞானத்தைத் தருவது. சாந்திகலை: அனுபவ ஞானம் பெற்ற ஆன்மாக்களுக்கு விருபபு வெறுப்புச் சங்கற்பம் முதலிய எல்லாத துன்பங்களும் சாநதமாகச் செய்வது. சாந்தியதீதகலை: அனுபவஞானம் பெற்று விருப்பு வெறுப்பு முதலிய எல்லாத துன்பஙகளும் சாந்தமாகி நின்ற ஆன்மாக்கட்கு அத் துன்பஙகளை முற்றும் ஒழியச் செய்வது; மலததை நீககுதலாற் 'கலை'யெனப் பெயராயிற்று கலித்தல் —நீக்குதலும் செலுத்தலும்.—சிவஞான பாடியம - பககம் 205.

சித்ம தலா*மொரு மித்துன தாறினம
வைத்து நாயென ருட்பெற வேபொருள்
செப்பி †யாறுமு கப்பரி வோடுணர் வருள்வாயே ;
தத்த ஞனத னத்தன தானெனு
டுகைகை பேரிமு ழக்கிட வேகடல்
‡சத்த தீவுத யித்தியர் மாளிட விடும்வேலா-
சத்தி லோகப ரப்பர மேசுர
நிர்த்த மாடுக ழற்கரு ணாகர
தற்ப ராபர நித்தனொர் பாலுறை யுமைபாலா ;
துத்தி மார்முலை முத்தணி மோகன
பொற்பர காசமு ளக்குற மானமகள்
துப்பு வாயித ழைவைத் தணை சோதிபொன் மணிமார்பா-
xசுட்டி நீலஇ ரத்தின மாமயி
லுற்று மேவிய ருட்புலி யூர்வளர்
சுத்த னேசசி பெற்றபெ ணாயகி பெருமாளே. (௬௫)

---

* ஒருமித்த உனது ஆறு எனப்பிரிக்க; உனது ஆறு—உன்னுடைய சடாக்ஷரத்தை இனம் வைத்து—இனமாக வைத்து.

† ஆறுமுகப் பரிவு—என்பது போற்றததக்க ஒரு அருமைத் தொடர் ஆறுமுகப் பரிவோடு என்றதனால்-'ஏறுமயிலேறி' என்னும் திருப்பாட்டில் (தொகுதி 1—பகுதி 1-பக்கம் 6-7) உள்ள ஆறு திருமுகங்களின் இயல்புகளை அமைத்து—1, எனது உள்ளமாகிய மயில்மீது ஏறி விளையாடியும், 2, எனக்குக் குருவாக வந்து உபதேசித்தருளியும், 3 என்னுடைய வினைகளைத் தீர்த்தருளியும், 4 எனதுமாயா பாசங்களை ஒழித்தருளியும், 5 எனது ஆணவத்தை அடக்கி அருளியும், 6 என்னை உன்னோடு புணர்த்தி அருளியும் இங்ஙனம ஆறு திருமுகங்களாலும் எனக்குக் கருணை புரிவாயாக எனப் பொருள் காணக்கிடக்கின்றது பின்னும் ஆறு திருமுகங்களும் ஈசன் திருமுகம் ஐந்தும் தேவி திருமுகம் ஒன்றும என்றதனால் (பாடல் 444-பக்கம் 614—கீழ்க்குறிப்பு) சிவபிரான்—தேவி இருவர் கருணையும் எனக்குக் கூடுவதாக—எனவும், ஐசுவரியம் வீரியம், புகழ் திரு, ஞானம், வைராக்கியம் என்னும் ஆறு குணங்களும் (பாடல் 444-பக்கம் 614—கீழ்க்குறிப்பு) ஆறுமுகம் என்றதனால் அடியேனுக்கும் இந்த ஆறு குணங்கள் கூடுவதாக எனவும் பொருள் காணக்கிடக்கின்றது.

‡ சத்த தீவுகள்—(ஏழு தீவுகள்)—பாடல் 554—பக்கம் 265 கீழ்க்குறிப்பு. x சுட்டி—உச்சிக்கொண்டை.

o அருட் புலியூர்—பிறக்க முத்தி அளிக்கும் திருவாரூர்; இறக்க முத்தி அளிக்கும் காசி; நினைக்க முத்தி அளிக்கும் அண்ணாமலை; தெரிசிக்க முத்தி அளிக்கும் சிதம்பரம்—ஆதலினால் 'அருட்புலியூர்' என்றார்.—தொடர்ச்சி-பக்கம் 547 பார்க்க

அறிவு எல்லாம் (ஒருமித்த) ஒன்று கூடின— ஞானப்பொருளெலாம் ஒன்றுகூடி அமைந்துள்ள உனது ஆறு-உனது (ஆறெழுத்தை) முறைப்படி வைத்து உனது திருவருளை நாயேன் பெறுமாறு அந்த ஆறெழுத்தின் பொருளை விளக்கிச்சொல்லி, (ஆறுமுகப் பரிவோடு) உனது திருமுகங்கள் ஆறும் (அடியேனமீது) கருணை கொண்டன வாய் (உணர்வு) ஞானத்தை அருள்புரிவாயாக;

தத்த னைத னத்தன தானென்று உடுக்கை, பேரி இவைகள் முழக்கம் செய்ய, கடல் சூழ்ந்த ஏழு தீவுகளிலும் இருந்த அசுரர்கள் இறந்துபடச்செலுத்தின வேலாயுதனே!

அருட் சத்தி, லோகங்களுக்கெல்லாம் முழுமுதற் கடவுளாய், ஈசுரனாய், நடனம் ஆடுகின்ற திருவடிகளை உடைய கருணாகரனாய். தானே பரம்பொருளாய், நித்தனாய், (அழியாதவனாய்) உள்ள சிவனுடைய (இடது) பாகத்தில் உள்ள உமாதேவியின் பாலனே! (அல்லது — ஞான சத்திதரரே; லோகங்களுக்கெல்லாம் முழுமுதற்கடவுளாம் ஈசுரனே! நடனமாடும் திருவடிகளை உடைய கருணாகரனே! தானே பரம்பொருளாய் விளங்குபவனே! (நித்தனாகிய) அழியாதவனாகிய சிவபிரானது பாகத்தில் உள்ள உமா தேவியின் குழந்தையே!

தேமல் படர்ந்துள்ள மார்பகத்தே கொங்கையின்மீது முத்துமாலை அணிந்துள்ள அழகும், பொலிவுள்ள ஒளியும் கொண்டுள்ள குறத்தியாகிய மானின்மகள் வள்ளியினுடைய பவள்ம்போலச் சிவந்துள்ள வாய் இதழ் ஊறலைப் பருகி அவளை அணைகின்ற சோதியே! (அல்லது—ஒளி வீசும்), பொன்னும மணியும் புனைந்துள்ள மார்பனே!

உச்சிக் கொண்டையும் நீல நிறமும், ரத்ன ஒளியும் கொண்டுள்ள சிறந்த மயில்மீது ஏறி அமர்ந்து (தரிசனம் செய முத்தி அளிக்கும்) அருள் வாய்ந்த தலமாகிய புலியூரில் (சிதம்பரத்தில்) வீறுடன் விளங்கும் சுத்த மூர்த்தியே! (இந்திரன் மனைவி) சசிதேவி பெற்ற (பெண் நாயகி) தேவசேனையாம் திருமாதின (மணவாளப்) பெருமாளே!

(ஆறுமுகப் பரிவோ டுணர்வு அருள்வாயே)

[பக்கம் 546 தொடர்ச்சி] 'தெரிசனஞ் செயத் தில்லையில், கமலையிற் செனிக்க, மரணமாய் விடக் கங்கை சூழ் வாரணசியிலே, அருணைமா நகர் நினைத்திட முத்தி, அஞ்செழுத்தும், பிரணவத்தொடெம் பேர்களும் உரைக்கிலும் பெறலாம்'—திருவெண்காட்டுப் புராணம்.

654-I. துதி

தனதனன தான தனதனன தான
தனதனன தானத் தனதான

*பரம குருநாத கருணை யுபதேச
பதவி தரு ஞானப் பெருமாள்காண்-
†பகலிரவி லாத ஒளி வெளியில் மேன்மை
பகருமதி காரப் பெருமாள்காண்;
திரு வளரு ‡நீதி தின மனைக ராதி
xசெக பதியை யாளப் பெருமாள்காண்-
செகதலமும் வானு மருவை oயைபூத
தெரிசனை **சிவாயப் பெருமாள்காண்;
ஒரு பொருள தாகி அரு விடையை யூரு
††முமை தன் மணவாளப் பெருமாளகாண்-
‡‡உகமுடிவு கால மிறுதிகளி லாத
உறுதியரு பூதிப் பெருமாள்காண்;
xxகருவு தனிலூறு மருவினைகள் மாய
கலவிபுகு தாமெய்ப் பெருமாள்காண்-
கனக சபைமேவி அனவரத மாடு
கடவுள்செக சோதிப் பெருமாளே. (கூ-I)

---

* "பரமருக்கொரு குருக்கள்" . திருப்புகழ் 215. † இரவுபகல் இலாத ஒளி வெளி-திருப்புகழ்ப்பாடல் 3C3 பக்கம்250 கீழ்க்குறிப்பு

‡ "நீதி நின்னையல்லால் .... . நினைந்தறியேன்" — சம்பந்தர். 3-55-6..."வெண்ணியில் நீதியை நினையவல்லார் வினை நில்லாவே" சம்பந்தர் 2-14-2.

x "சக்கரவர்த்திப் பெருமாளே" .திருப்புகழ் 1303.

o ஐம்பூதங்களையும் தந்தது ஐந்தெழுத்தே.. பாட்டு 652 பக்கம் 529 கீழ்க்குறிப்பைப பார்க்க.

** 'சிவாய' . முத்தி பஞ்சாக்ஷரம் . திருப்புகழ்ப் பாடல் 207 பக்கம் 28 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

†† தில்லையில் முருகவேளைச் சிவபிரானாகவே அருணகிரியார் காண்கின்றார்; "திரிபுர மெரிசெய்த கோவே நமோநமே" (திருப்புகழ் 611) என்புழிப் போல "இமவான் மகட்குத் தன்னுடைக் கேள்வன், மகன், தகப்பன், தமையன்" என்னும் கருத்தும் ஈண்டு ஒக்கும்—திருவாசகம்-பொற்சுண்ணம்.

‡‡ "அந்தமில்லா அடிகள்" . சம்பந்தர் I-27-1.
"மூன்று காலமும் தோன்ற நின்றனை"...சம்பந்தர் I-128.

xx "தொடர்ந்த நம்மேல் வினை"...சம்பந்தர் 2-114-7

654-I.

மேலான குருநாதனே! (அல்லது – பரமசிவனுக்குக் குருநாதனே!) கருணையுடன் உபதேசிப்பவனே! அருட் பதவியை(சாலோக, சாமீப,சாரூப, சாயுச்சிய பதவிகளை)த் தருகின்ற ஞானப் பெருமாள் நீதானே!

இராப் பகலற்றதான (ஞான) ஒளி வீசும் (சிதாகாச) வெளியில் மேன்மையான உண்மைப்பொருள்களை விளக்கிச் சொல்லவல்ல அதிகாரங் கொண்டுள்ள பெருமாள் நீதான்!

முத்திச் செல்வத்தை வளர்க்கின்ற நிதியே! நித்ய அழகனே! (அல்லது, அழிவில்லாத அழகுத்தன்மை யுடையவனே!) ஆதிப்பொருளே! பூவுலகச் சக்கரவர்த்தி-களையும் ஆள்கின்ற அந்தப் பெருமாள நீதான்!

மண்ணும், விண்ணும், (மருவையவைபூத) மருவு ஐ அவை பூத—மருவு அவை ஐ பூத...பொருந்தினவைகளான ஐந்து பூதங்களிலும் கலந்து விளங்கித் தரிசனம் தரும் (சிவாயப பெருமாள்) 'சிவாய' என்னும் முத்தி பஞ்சாக்ஷரத் தின் பொருளாய் விளங்கும் பெருமாள நீதான்—

ஏக வஸ்துவாகி (தனிப்பொருளாகி) அருமையான இடபவாகனத்தில் ஏறுகின்ற—பார்வதியின் மணாளனாகிய-பெருமாளும் நீதான்!

யுக முடிவு, காலம், இறுதிகள்—என்பன இல்லாத (இவற்றைக் கடந்த) பெருமாள் நீதான்; உறுதி நிலைபெற்ற சிவாநுபூதிப் பெருமாள் நீதான்; (அல்லது) யுக முடிவு காலத்திற்கும் முடிவில்லாததான நிலைபெற்ற சிவாநுபூதியைத் தந்துதவும் பெருமாள் நீதான்!

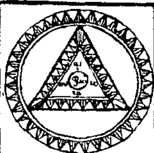
கருககுழியிலிருக்கும்போதே ஊறி வருகின்ற கொடிய வினைகள் அழிய அவ்வெவ் வினைகளின் புணர்ச்சி வாரா வகை காக்கும் உண்மைப் பெருமாள் நீதான்—(அல்லது) கருவினிலேயே தொடரும் அருவினைகள் அழிய (என்னை) மாயப் பிரபஞ்ச சம்பந்தத்திற் புகுத்தாத உண்மைப் பெருமாள நீதான்—

(சிதம்பரத்தில்) பொன்னம்பலத்தில் பொருந்தி எப்போதும் திருநடனம் செய்கின்ற கடவுளாகிய ஜெக ஜோதிப் பெருமாளே

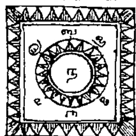
[வேலு மயிலுந் துணை.]

அநுபந்தம் :—*ஆறு ஆதார சக்கரங்கள்* [பாடல் 652.]

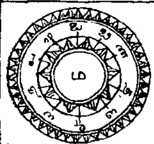
(*தத்துவ தீபிகை என்னும் நூலின் சுருக்கம்.*)

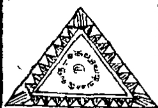
மூலாதாரம் : குய்யத்திற்கும் குதத்திற்கும் மத்தி ; குண்டலிசக்தி ; மாணிக்கநிறம் ; நாலிதழ்க்கமலம; 4 அக்ஷரம (வ, ச, ஷ, ஸ); முக்கோணம் ; ஓங்காரத்தின் நடுவில் விக்நேச்வரன் – வல்லபை சக்தி.

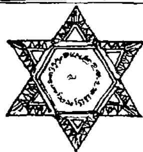
சுவாதிஷ்டானம் : அடி வயிறு ; ப்ருத்வி-ஸ்தானம் ; செம்பொன் நிறம் ; ஆறிதழ்க் கமலம் ; 6 அக்ஷரம் [ப (Ba), ப (Bha) ம, ய, ர, ல) ; நாற்சதுரம் ; நகரத்தின் மத்தியில் பிரும்மா சரஸ்வதி.

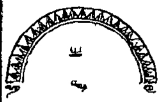
மணிபூரகம்: உந்திக்கமலம்; (தொப்புளுக்கு நேர்) அப்புஸ்தானம்; மரகத நிறம் ; பத்து இதழ்த்தாமரை; 10 அக்ஷரம் ட(da) ட(dda) ண, த, த்த, த (Dha) த (Dhha) ந, ப, ப்ப), ம கரத்தின் நடுவில் விஷ்ணு மகாலக்ஷ்மி.

அநாகதம் : ஹிருதயகமலம், தேயுஸ்தானம்; அக்னிநிறம்; பனனிரண்டிதழக்கமலம்; 12 அக்ஷரம் (க, க்க, க (Ga , (Cha) க (Gha), ங, ச, ச்ச, ஜ, ஜ்ஜ, ஞ, ட, ட்ட); முக்கோண மத்தியில் புஷ்பவட்டம் ; சி கரத்தின் மத்தியில் ருத்திரனும் தேவியும்;

விசுத்தி : கண்டஸ்தானம்; வாயுஸ்தானம்; கருநிறம்; பதினாறிதழ்ப் புஷ்ப வட்டம்; 16 அக்ஷரம் (அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, ரு, ரூ, லு, லூ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ, அம்; அ:) அறுகோணம்; வ காரத்தின் மத்தியில் மகேச்வரன் – மகேச்வரி.

ஆஞ்ஞை : லலாடஸ்தானம்; புருவமத்தி ; ஆகாசஸ்தானம்; மேகநிறம்; மூன்றிதழ்ப் புஷ்பம்; 3 அக்ஷரம் (ஹ, ள, க்ஷ) வட்டம் ; ய காரத்தின் நடுவில் சதாசிவம் மனோன்மணி.

—:O:—

உ

வேலு மயிலுந் துணை.

தொகுதி 3.

பாட்டு முதற்குறிப் பகராதி.

தொகுதி 3

பிழைதிருத்தம், சேர்க்கவேண்டியவை முதலிய

[பா—பாட்டு, உ—உரை, கு—கீழ்க்குறிப்பு]

பக்கம்	இடம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
4	கு	6	தம்பிடம்	தம்பியிடம்
80		5	மயக்ரு	மயக்கு
112	கு	16	பண்டரங்கம்	பாண்டரங்கம்
158	பா-503	4	பொறிசசிகள்	பொறிசசிகள்
192	கு	6	திருபபுகழ்	திருபபுகழ்
208	பா-527	1	மூடனை	மூடனை
,,	பா-528	3	தன தான	தந்த தான
219	உ	11	யொண்ட	கொண்ட
,,	,,	12	மாதர்களுக்ரு	மாதர்களுக்கு
224	கு	2	†	‡
225	கு	3	கீழறு	கீழறு
230	,,	9	ஒவ்வொலி	ஒவ்வொலி
262	பா 554	15	ருடாடி	டோடி
,,	கு	5	தடியுமாகிய	தடியுமாகியே
266	கு	9	காகளம்	x காகளம்
295	,,	16	சிவம்லை	சிவமலை
313	உ	17	நூல்போன்றும்	நூல்போன்றம், தேன் போனறும்
318	பா-577	6	‡ திருட்டு	x திருட்டு
,,	கு	2	பாரி	‡ பாரி
,,	‡ கு	18	'தியாகரா கன்னை'-கந்தரந்தாதி 15. எனபதைச் சேர்க்க	
,,	கு	18	‡	x
360	கு	1	பாடம்	பாடல்
379	உ	கடைவரி	அசுத்தி	ககசுத்தி
415	கு	8, 9	(இக்குறிப்புரை பிழை)	திருத்தம் பக்கம் 455 கு-வரி 10. 11 பார்க்க
430	பா	1	மாரண்பா	மாரண்பர
459	உ	26	என்று விழா கடல்	என்று விழ,
,,	,,	27	காண்ட	கொண்ட
462	கு	3	பின்வரும் குறிப்பையும் சேர்க்க:— "கதிர் மதிபோற் காட்டு மொளியா யிவை யாவுங் கடந்தாங் கழிவில் பேரொளியாய்ச்சால விளங்கும் விந்து எனும் தடமா மயிலோய் தாலேலோ"-திருப்போரூர்ப்பிள்ளைத் தமிழ்.8	
550	அனுகதம்	3, 4	(Cha)க(Gha)-	க (Gha) வ,|ச (Cha)